Cự Tinh Vấn Đỉnh

Contents

Cự Tinh Vấn Đỉnh **2**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 10
4. Chương 4 . . . 16
5. Chương 5 . . . 21
6. Chương 6 . . . 26
7. Chương 7 . . . 31
8. Chương 8 . . . 36
9. Chương 9 . . . 42
10. Chương 10 . . . 45
11. Chương 11 . . . 49
12. Chương 12 . . . 54
13. Chương 13 . . . 60
14. Chương 14 . . . 64
15. Chương 15 . . . 68
16. Chương 16 . . . 72
17. Chương 17 . . . 77
18. Chương 18 . . . 81
19. Chương 19 . . . 92
20. Chương 20 . . . 96
21. Chương 21 . . . 99
22. Chương 22 . . . 104
23. Chương 23 . . . 107
24. Chương 24 . . . 111
25. Chương 25 . . . 115
26. Chương 26 . . . 120
27. Chương 27 . . . 127
28. Chương 28 . . . 134
29. Chương 29 . . . 140
30. Chương 30 . . . 146
31. Chương 31 . . . 153
32. Chương 32 . . . 160
33. Chương 33 . . . 168
34. Chương 34 . . . 178
35. Chương 35 . . . 183
36. Chương 36 . . . 190
37. Chương 37 . . . 196
38. Chương 38 . . . 203
39. Chương 39 . . . 217
40. Chương 40 . . . 225
41. Chương 41 . . . 231

42. Chương 42 239
43. Chương 43 247
44. Chương 44 254
45. Chương 45 261
46. Chương 46 267
47. Chương 47 273
48. Chương 48 282
49. Chương 49 289
50. Chương 50 297
51. Chương 51 302
52. Chương 52 309
53. Chương 53 315
54. Chương 54 322
55. Chương 55 327
56. Chương 56 334
57. Chương 57 340
58. Chương 58 345
59. Chương 59 351
60. Chương 60 357
61. Chương 61 362
62. Chương 62 368
63. Chương 63 373
64. Chương 64 380
65. Chương 65 389
66. Chương 66 396
67. Chương 67 403
68. Chương 68 410
69. Chương 69 418
70. Chương 70 426
71. Chương 71 433
72. Chương 72 439
73. Chương 73 448
74. Chương 74 454
75. Chương 75 459
76. Chương 76 468
77. Chương 77 474
78. Chương 78 483
79. Chương 79 491
80. Chương 80 497
81. Chương 81 510
82. Chương 82 521
83. Chương 83 528
84. Chương 84 534
85. Chương 85 540

Cự Tinh Vấn Đỉnh

Giới thiệu

Thể loại: Cường cường, trọng sinh, giới giải trí, tình hữu độc chung, phúc hắc độc miệng lạnh lùng mạnh mẽ công × thô

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cu-tinh-van-dinh

1. Chương 1

Trên bầu trời rộng lớn vô ngần, một vầng thái dương lửa nóng treo cao, đem ánh nắng xán lạn chiếu xuống đất rộng. Không khí khô nóng khiến một hàng cây tần bì bên cạnh cửa lớn bệnh viện giống như bất động, buồn bã ỉu xìu rũ đi phiến lá.

Khi Dung Hủ từ trong bệnh viện đi ra, quản gia đã ở một bên chờ đợi.

Ông trực tiếp muốn vươn tay đón lấy rương hành lý nặng nề trong tay thiếu niên, Dung Hủ lại rất bình tĩnh né tránh một chút, nhẹ giọng nói: "Con cầm là được, chú Đoàn."

Đoàn quản gia sửng sốt, động tác cứng đờ, nhưng không phản đối.

Rất nhanh Dung Hủ liền lên xe, hai người từ bệnh viện xuất phát, đi đến đại trạch Dung gia.

Dung gia ở thành phố B cũng coi là nhà giàu hạng hai mới phất lên từ tầng chót, quật khởi rất nhanh, thế cũng thực mạnh mẽ, chỉ tiếc đến đời của Dung Hủ, không biết là tạo nghiệt gì, chỉ còn lại một độc đinh là Dung Hủ.

Đặt ở gia đình bình thường, nhất định sẽ đặc biệt cưng chiều tiểu bối duy nhất này.

Nhưng Dung gia không giống.

Ba mẹ Dung Hủ mười năm trước chết trong một vụ tai nạn xe cộ, lão gia tử Dung gia năm năm trước cũng qua đời vì bệnh, Dung gia chỉ còn lại có Dung Hủ và chú thím cậu.

"Thiếu gia, bên ngoài mặt trời gay gắt, vẫn là đóng cửa sổ lại đi." Lão quản gia bình tĩnh nói, âm thanh bình tĩnh, không lẫn lộn tình cảm gì.

Dung Hủ nhẹ nhàng "ưm" một tiếng, tùy tay kéo cửa sổ lên, tầm mắt lại xuyên qua miếng dán cửa sổ tối màu, vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn phản chiếu trên cửa sổ màu nâu, đôi mắt phượng hẹp dài rực sáng giống như tẩm rượu ngon lâu năm, ánh mắt mênh mông, đôi mày thanh lãnh hơi hơi nhíu, như thể đang suy tư chuyện gì.

Ba tháng trước, tiểu thiếu gia Dung gia và đám bạn xấu của mình uống say, lái xe về nhà, bản thân ngã xuống sông. Bởi vì là đêm hôm khuya khoắt, vụ tai nạn xe cộ kia cũng không khiến cho người khác thương vong, Dung gia phí một phen khúc chiết mới che giấu được chuyện này. Trái lại Dung Hủ ở trong bệnh viện ba tháng, hôm nay mới chính thức xuất viện.

Tất cả mọi người không biết, khi Dung Hủ lại mở mắt ra, cậu đã không còn là tiểu thiếu gia Dung gia kia nữa.

Cậu cũng tên Dung Hủ, nhưng cậu đến từ một thế giới khác, có khuôn mặt cực kỳ tương tự, lại có cuộc đời hoàn toàn khác biệt.

Đời trước Dung Hủ thuở nhỏ ba mẹ đều mất, được thân thích thu dưỡng, chờ khi cậu sắp thành niên, ba mẹ nuôi cũng lục tục bởi vì bệnh mà qua đời. Dung Hủ vừa mới thành niên mang theo căn phòng còn thiếu nợ của ba mẹ nuôi bước vào xã hội, được người tìm kiếm ngôi sao khai quật, sau đó đóng phim, ca hát, nhận phát ngôn, nhận giải thưởng... Cuối cùng trở thành siêu sao siêu cấp hoàn toàn xứng đáng.

Dựa vào bề ngoài xuất chúng cùng với thiên phú bẩm sinh, ba mươi tuổi Dung Hủ đã có được thứ mà phần lớn mọi người cả đời cũng không thể có được. Cậu vốn cho rằng cả đời này mình sẽ nhìn như phấn khích, kì thực bình thản như vậy mà trải qua, ai ngờ khi cậu tham gia xong một buổi lễ trao giải về nước, lại gặp tai nạn trên không.

Tiếp viên hàng không ánh mắt đỏ bừng phát giấy và bút cho tất cả mọi người, để mỗi người viết ra di ngôn.

Đến loại thời điểm này, người ngồi ở trên máy bay là ai đã không có bất cứ ý nghĩa gì, tất cả mọi người thút thít viết di ngôn.

Vừa lúc trên máy bay có vài bạn fan của mình, Dung Hủ ôn nhu an ủi các cô. Mắt thấy việc rơi máy bay đã khó có thể tránh, có một cô gái nhỏ khóc hỏi cậu: "A Dung anh ghi di ngôn xong chưa?"

Dung Hủ hơi hơi cong môi, lộ ra một nụ cười xán lạn đến cực điểm: "Viết xong rồi, không cần lo lắng cho tôi."

Chờ đến khi một khắc cuối cùng kia ập đến, chỉ có một mình Dung Hủ biết, trên tờ giấy kề sát ngực cậu là một mảnh trống không.

Cậu nào có cái gì tiếc nuối và muốn nói?

Ba mẹ ruột và ba mẹ nuôi cậu đều đã sớm tạ thế, bạn bè tri kỷ cũng không nhiều lắm. Cậu đã sớm lập xong di chúc, đem tất cả di sản đều quyên tặng cho cơ quan từ thiện, trợ giúp những cô nhi mất đi ba mẹ. Đời này cậu từng hưởng qua mùi vị mất đi tình thân, cũng từng hưởng qua tình thân ấm áp không cùng huyết thống; leo lên đỉnh cao thế giới, cũng xử lý hoàn tất toàn bộ những chuyện phía sau.

… Nhưng mà thật sự sẽ không có một chút tiếc nuối sao?

Ánh mặt trời chiếu trên bức tường thủy tinh của một tòa cao ốc chọc trời, ánh sáng mạnh phản xạ ra chiếu vào đôi mắt phượng xinh đẹp của thiếu niên, đâm cho hai mắt cậu nhíu lại, chậm rãi dời đi tầm mắt.

Không bao lâu, xe vào đại trạch Dung gia, nhưng chú thím đều không ở nhà.

Gương mặt Đoàn quản gia nghiêm nghị, nói: "Lão gia đang đi công tác ở Mỹ, phu nhân đi nước Pháp nghỉ phép."

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, đón lấy rương hành lý mình mang theo đi vào nhà.

Thằng cháu mình còn ở trong bệnh viện sống chết chưa rõ, một người lại vội vàng đi công tác, một người càng vội vàng nghỉ phép, bởi vậy có thể thấy quan hệ chú cháu Dung gia phức tạp.

Ba tháng Dung Hủ ở bệnh viện này, chỉ có chú hai Dung gia Dung Hằng đến nhìn cậu một cái, khi đó Dung Hủ vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận ký ức khổng lồ của thân thể này, đối phương nhìn thấy cậu liền đùng đùng chửi một trận.

"Rượu điều khiển hả? Thằng nhóc thúi mày còn rượu điều khiển với ông hả? Sao mày không chết đi cho tốt, còn muốn ông đây giúp mày xử lý chuyện phía sau. Công ty gần đây đang bề bộn cạnh tranh một vụ, nếu mày bị người ta bắt lấy nhược điểm, hiện tại ông đây liền đuổi mày ra khỏi Dung gia! Loại vô dụng như mày, chết mới tốt, về sau mày đừng nghĩ tới việc ông cho mày một phân tiền!"

Sau đó mấy cái thẻ của Dung Hủ liền bị khóa lại.

Vốn dĩ so sánh với bạn bè bên cạnh, tiền tiêu vặt của Dung Hủ đã không nhiều lắm, lúc này thì càng là không có một xu. Đổi thành trước kia chỉ sợ Dung Hủ lại phóng đến công ty quậy với Dung Hằng, ỷ vào di chúc của Dung lão gia tử đến áp chế Dung Hằng, nhưng mà hiện tại Dung Hủ lại an an tĩnh tĩnh tiếp nhận hiện thực này, mà còn thành thành thật thật xuất viện.

Ngày hôm sau, Đoàn quản gia đang tưới hoa trong hoa viên, lại thấy thiếu gia không chịu thua kém nhà mình ăn mặc chỉnh tề ra cửa.

Áo thun trắng đơn giản hưu nhàn và quần jean xanh, lại đội thêm mũ lưỡi trai màu đen trên đầu, vành nón rộng che khuất mặt mày xinh đẹp của thiếu niên, ánh mặt trời từ đỉnh đầu phủ xuống chiếu ra một cái bóng nhàn nhạt, chỉ lộ ra một cái cằm khéo léo tinh xảo.

Đoàn quản gia không khỏi ngây người một chớp mắt, qua nửa ngày mới kịp phản ứng: "Thiếu… thiếu gia?"

Dung Hủ xoay người nhìn ông, cười nói: "Chú Đoàn, con ra ngoài một chuyến, buổi tối trở về."

Đoàn quản gia: "… Được."

Dung Hủ đi cực nhanh, nhanh như chớp liền không thấy bóng người, chỉ để lại một Đoàn quản gia ngây người.

Hồi lâu sau, Đoàn quản gia đột nhiên cả kinh nói: "A! Hoa!"

Chỉ thấy một đám tường vi tươi tốt rậm rạp bị nước tưới đến rũ đầu, quá nhiều nước khiến Đoàn quản gia gấp đến độ nhanh chóng đi đổi đất, bận việc mất một trận. Chờ đến khi bận bịu xong ông mới ngơ ngác nhớ tới: "Vừa rồi… thật sự là thiếu gia hả? Làm sao có thể bình thường như vậy, không phải là ảo giác đi…"

Giờ này khắc này, Dung Hủ đã xuống taxi, đứng trước mặt một tòa lầu cao ngất trong mây.

Đại khái là quét thẻ quét đến quen, trên người nguyên chủ không giữ bao nhiêu tiền mặt, vị trí khu biệt thự Dung gia lại không có bất luận giao thông công cộng nào, Dung Hủ chỉ có thể gọi xe lại đây. Một chuyến này liền tốn hết một trăm đồng bạc của cậu, lại thêm mấy bận, sợ là cậu cũng chỉ có thể ngồi xổm trong nhà, muốn ra ngoài chỉ có thể dựa vào xe căng hải.

Xung quanh đều là nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, nhóm thành phần tri thức ăn mặc ngăn nắp bận rộn đi lại, một thiếu niên xinh đẹp tuổi còn trẻ ở nơi này vô cùng bắt mắt. Không ít người đều quăng ánh mắt kinh diễm về phía cậu, chờ khi phát hiện cậu đang nhìn tới tòa nhà nào, mọi người sôi nổi như lẽ đương nhiên mà gật gật đầu.

Khó trách bộ dạng xinh đẹp như vậy, hóa ra là minh tinh à!

Không bao lâu, Dung Hủ liền bước vào cánh cửa Hoa Hạ Entertainment.

***

Gần đây La Chấn Đào thực sầu muộn, vài tiểu minh tinh dưới tay đều không có thành tích, còn đại minh tinh một tay nâng hot lại có ý muốn tự lập môn hộ. Loại trạng thái thời kì giáp hạt này khiến hắn chịu đủ dày vò, một bên phải khuyên nhủ đại minh tinh ký tiếp với công ty, nói đến rách miệng; một bên lại phải giúp tiểu minh tinh tranh thủ tài nguyên, nhanh chóng kéo bọn họ lên.

Khi La Chấn Đào nghe nói trước sảnh lại có người điểm danh tìm mình, hắn đầu tiên là ngẩn người, theo bản năng nói một câu: "Tìm tôi? Không lên lầu được chỉ có thể ở trước sảnh tìm tôi, là ai nhỉ?"

Chờ khi La Chấn Đào xuống lầu, vừa thấy được đối phương, đầu tiên là ngẩn ngơ một khắc, tiếp đó bỗng nhiên ý thức được đối phương là ai, sau đó…

Xoay người bỏ chạy!

Nhưng mà La Chấn Đào vừa mới xoay người, chợt nghe một giọng nói thanh nhã chậm rãi vang lên ở sau lưng mình: "Anh La."

Anh… anh La?!

Đây là xưng hô gì?!

Cả người La Chấn Đào run lên, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn.

Đã bị người ta gọi rồi, La Chấn Đào cũng không thể giả bộ làm như không thấy, chỉ có thể cứng mặt đi tới. Chờ đi đến trước mặt đối phương, tầm mắt La Chấn Đào liền nhịn không được liếc qua trên mặt đối phương, liếc một cái lại liếc thêm một cái, chờ liếc hai cái xong, nhịn không được lại nhìn thoáng qua.

Kỳ quái, tiểu thiếu gia nhà họ Dung này sao lại đột nhiên bình thường thế, trước kia không phải tóc đủ màu sắc, quần áo lủng lỗ đầy người sao? Còn có cái bản mặt vẽ kiểu hun khói nữa, trang điểm đậm hơn cả người mẫu trong giới, sao đột nhiên… trở nên quỷ dị như vậy?!

Đúng vậy, loại trang phục áo thun trắng, quần jean này đặt ở trên người khác là bình thường không thôi, nhưng đặt ở trên người Dung Hủ, Đoàn quản gia và La Chấn Đào chỉ có thể không hẹn mà cùng nghĩ đến: …đây là uống lộn thuốc gì rồi?

Ánh mắt nghi ngờ của La Chấn Đào không ngừng đánh giá trên người mình, Dung Hủ mỉm cười, cũng không thèm để ý.

Đời trước cậu được fan toàn thế giới chú ý, sớm thành thói quen người khác nhìn chăm chú. Dáng vẻ La Chấn Đào này dường như rất không muốn nhìn thấy mình, vì thế Dung Hủ đi thẳng vào vấn đề nói: "Ba tháng trước tôi nhờ anh giúp tôi an bài một nhân vật, hiện tại đoàn phim đã sắp khởi động máy, anh La, anh chuẩn bị bao giờ đưa nhân vật cho tôi?"

La Chấn Đào chỉ nghe trong đầu vang một tiếng "ong" thật lớn, cả người như gặp sét đánh.

Quả nhiên, quả nhiên là vì chuyện nhân vật mà đến!

La Chấn Đào không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, nhưng mà trên mặt lại vô cùng trấn định. Hắn nhìn thằng nhóc thối còn chưa thành niên trước mắt, mặt ngoài mang bộ dạng khó xử, trong lòng đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp.

"Nhân vật kia quả thật không tồi, nhưng mà Dung thiếu, lúc trước ngài vì Chung Dịch nên muốn nhân vật kia, chỉ có điều trong khoảng thời gian này ngài nằm viện chỉ sợ không biết, tháng trước Chung Dịch quay phim bị thương, hiện tại căn bản không vào đoàn phim được. Dung thiếu, ngài xem tình huống này, vậy phải làm thế nào?"

Chung Dịch là một tiểu sinh mới trong giới, dáng dấp tương đối tuấn tú, vừa mới nổi danh, có một chút nhân khí, không biết từ chỗ nào lại đu lên được tiểu thiếu gia nhà họ Dung. Vừa vặn trước đây La Chấn Đào nhân duyên trùng hợp thiếu Dung Hủ một món nợ nhân tình, Dung Hủ liền nương theo con đường của La Chấn Đào bảo hắn an bài một nhân vật, tính toán để Chung Dịch vào đoàn.

Lúc trước để lấy được nhân vật kia, La Chấn Đào cũng hao hết tâm tư, hiện tại đã xảy ra loại tình huống này, chuyện La Chấn Đào có thể nghĩ đến chính là: trước hết bảo vệ nhân vật, giữ cho tiểu minh tinh dưới tay mình, sau đó lại tìm cơ hội khác trả nhân tình cho Dung Hủ.

Nghĩ vậy, trong lòng La Chấn Đào không khỏi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười: "Dung thiếu, như vầy đi, chờ Chung Dịch khỏe lại tôi sẽ an bài cho hắn một nhân vật. Nhân vật lần này cũng không phải đặc biệt tốt, chỉ là một vai nam phụ nhỏ, về sau tôi tận lực an bài cho hắn một nhân vật nam ba trở lên, ngài xem…"

"Như vậy vừa lúc."

La Chấn Đào cho rằng Dung Hủ đáp ứng, không khỏi cười càng xán lạn vài phần: "Thế cứ như vậy đi, Dung thiếu, về sau tôi…"

"Nhân vật kia liền để tôi đến diễn đi."

Thiếu niên hơi cong khóe môi lên, trong đôi đồng tử trong suốt nhạt màu hiện lên một tia sắc thái sáng ngời. Giống như mỹ ngọc phất qua, vạn vật vào giờ khắc này trở nên yên lặng tĩnh mịch, chỉ có thiếu niên ngây ngô và dung nhan tuấn mỹ hoàn toàn kết hợp cùng một chỗ, quang hoa mãnh liệt, khiến La Chấn Đào đã thấy nhiều minh tinh cũng không khỏi nhìn ngây người.

Chờ thêm hồi lâu, La Chấn Đào mới tỉnh táo lại: "… @#$@#$!!!"

Cái quái gì?!

Ai diễn? Cậu dám lặp lại lần nữa không!!!

2. Chương 2

Sau khi La Chấn Đào luôn mãi xác nhận, mới tin tưởng mình thật sự không có nghe lầm.

…Dung Hủ muốn đi đóng phim?

Tiểu thiếu gia nhà họ Dung, cái tên shamate* phá của phản nghịch muốn đi đóng phim?!

*Shamate: là trào lưu để tóc dài nhiều màu, trang điểm đậm, ăn mặc kỳ quái du nhập vào Trung Quốc từ năm 2008.

Phản ứng đầu tiên trong lòng La Chấn Đào là: cậu đang giỡn tui hả? Hắn dùng ánh mắt hoài nghi lặng lẽ đánh giá thiếu niên ở trước mắt.

Thiếu niên tuấn mỹ trong trẻo mặt mày như họa, môi hồng răng trắng, quả thật hoàn toàn khác biệt cái tên shamate trong trí nhớ La Chấn Đào. Hắn không nghĩ tới, Dung Hủ bình thường lên lại là bộ dạng như vậy. Có được điều kiện tướng mạo như thế, cho dù trong giới giải trí chúng tinh rực rỡ cũng tuyệt đối là mầm tốt hạng nhất, có tiềm chất làm minh tinh.

Cơ mà có diện mạo tốt là một chuyện, có thể làm minh tinh hay không cũng là một chuyện khác. Lấy cái bạn tiểu thiếu gia shamate bị người ta lừa cũng không có đầu óc này, có thể đóng phim hả? Đừng nói đóng phim, cậu ta có thể ăn được mấy việc cực khổ đó sao?

La Chấn Đào vẻ mặt khó xử khuyên bảo Dung Hủ. Hắn thông minh mà lấy lý dó "làm minh tinh mệt chết đi", "quay phim thường xuyên phải phơi mặt trời gay gắt, lăn vũng bùn, phơi nắng phơi gió" để tới khuyên Dung Hủ. Như vậy ít nhất không có xé rách mặt mũi, dù sao thì Dung Hủ có không được sủng ái như thế nào nữa thì cũng là người Dung gia, không cần thiết đắc tội.

Nhưng mà đối mặt La Chấn Đào khuyên bảo, Dung Hủ lại mỉm cười cong môi, nói: "Cảm ơn ý tốt của anh La, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, không biết lúc nào có thể đưa kịch bản cho tôi?"

La Chấn Đào sửng sốt, nghĩ nghĩ lại nói: "Quay phim sẽ gặp nguy hiểm đó, Dung thiếu, ngài xem Chung Dịch không phải chính là quay phim bị thương sao?"

Dung Hủ cũng không trả lời vấn đề này, cậu thoáng nghiêng đầu, tóc đen nhỏ vụn liền từ giữa trán rơi qua một bên, lộ ra một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời: "Hôm nay vừa vặn tôi đến Hoa Hạ Entertainment, không bằng tôi liền cùng anh La lên lầu, trực tiếp đi lấy kịch bản nhé?"

La Chấn Đào nhất thời nghẹn lời, không cách nào cự tuyệt.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền không thể nề hà mà dẫn Dung Hủ vào Hoa Hạ Entertainment, đi về phòng làm việc của mình.

Nhân vật kia tuy rằng chỉ là một nam bốn, nhưng hình tượng lại vô cùng khiến người ta thích. Đoàn phim là đoàn hạng một trong nước, đạo diễn, biên kịch và hai diễn viên chính đều có danh khí cực cao, La Chấn Đào có thể tranh thủ được nhân vật kia cũng vô cùng không dễ dàng, thậm chí hắn còn âm thầm dùng tên Dung Hủ, kéo lá cờ Dung gia một chút.

Từ khi nghe nói tin tức Dung Hủ xảy ra tai nạn xe, Chung Dịch bị thương, La Chấn Đào đã sớm nghĩ xong nên đem nhân vật kia giao cho một tiểu minh tinh dưới tay mình. Nếu tiểu minh tinh đó phát huy xuất sắc, nhân vật kia tuyệt đối có thể làm cho cậu ta ngậm cá lớn xoay người, ít nhất tiến vào hạng hai.

Trong lòng La Chấn Đào hiện lên vô số lý do và cái cớ, hắn tình nguyện tùy tiện tìm lại một nhân vật nam ba cho Dung Hủ, cũng không muốn đem nhân vật nam bốn hiện giờ chắp tay dâng lên.

Mà La Chấn Đào tự nhiên cũng không có phát hiện, khi hắn ngưng thần suy tư, thiếu niên tuấn tú trong trẻo đi theo phía sau hắn, ánh mắt bình tĩnh quét nhìn cảnh tượng mỗi một tầng Hoa Hạ Entertainment, lặng lẽ đem công ty giải trí khổng lồ nhất thế giới này thu vào đáy mắt.

Hoa Hạ Entertainment, dám lấy "Hoa Hạ" làm tên, có thể thấy công ty giải trí này khí thế mười phần.

Lịch sử thế giới này có rất nhiều chỗ khác biệt với trí nhớ Dung Hủ, chẳng hạn như bắt đầu từ triều Tống, triều đại Nam Tống liền nhiều hơn năm mươi năm lịch sử. Lại sau này, vẫn có triều Minh, nhưng không có triều Nguyên, triều Thanh cũng chỉ có ngắn ngủn hơn một trăm năm lịch sử, sau đó Hoa Hạ liền tiến vào thời kỳ mới.

Vào thời kỳ đầu thế kỷ, chính phủ Hoa Hạ thành lập một hiệp hội giải trí, chờ đến kỳ giữa, vài nguyên lão trong hiệp hội liền sáng lập công ty văn hóa Hoa Hạ Entertainment.

Tổng bộ Hoa Hạ Entertainment tọa lạc tại khu tam hoàn thành phố B thủ đô Hoa Hạ, có được ba tòa cao ốc hơn năm mươi tầng nối liền nhau, ở thành phố S Hoa Hạ cũng có một phân bộ.

Ở quốc nội Hoa Hạ, Hoa Hạ Entertainment hoàn toàn xứng đáng là đầu rồng lớn; phóng mắt ra thế giới, cũng chỉ có liên minh Hollywood nước Mỹ có thể cùng nó ganh đua cao thấp.

Hoa Hạ Entertainment có hàng trăm người đại diện, nghệ nhân minh tinh lại càng nhiều đếm không xuể. Giống La Chấn Đào chỉ có thể xem như người đại diện bậc hai, nếu hắn có thể giữ được minh tinh hạng một chuẩn bị độc lập môn hộ dưới tay mình lại, có lẽ hắn còn có một chút cơ hội thăng chức thành người đại diện bậc một.

Nhìn cảnh tượng bận rộn có trật tự của Hoa Hạ Entertainment, trên khuôn mặt thanh nhã trắng nõn của Dung Hủ vẫn luôn giữ một chút ý cười.

Hai người rất nhanh đến văn phòng của La Chấn Đào. La Chấn Đào tìm ra phần kịch bản kia, nhưng mà trước khi giao cho Dung Hủ, hắn lại do dự nói rằng: "Dung thiếu, đóng phim thật sự vô cùng vất vả, hơn nữa đạo diễn yêu cầu cũng rất cao. Vị đạo diễn này tính tình còn rất lớn, tôi lo lắng ngài…"

Chỉ nói như thế, La Chấn Đào không nói thêm nữa.

Dung Hủ tiếp nhận kịch bản, cười nói: "Cám ơn."

Đến đây, La Chấn Đào triệt để đứt khí.

Vốn dĩ La Chấn Đào cho rằng Dung Hủ nhận kịch bản liền tính là chấm dứt, ai ngờ trước khi Dung Hủ rời đi, còn hỏi số hắn.

Thiếu niên tuấn tú đẹp đẽ nghiêm túc giải thích: "Trước đó lúc xảy ra tai nạn xe di động đã bị hỏng, thông tin bên trong cũng đều không còn."

Lúc này La Chấn Đào mới hiểu rõ, vì sao tiểu thiếu gia nhà họ Dung này phải đích thân đến công ty tìm mình, mà không phải trực tiếp gọi điện thoại lại đây. Nhưng dù là như vậy, La Chấn Đào cũng mơ hồ cảm thấy Dung Hủ trước mắt và người trong trí nhớ mình khác nhau quá lớn.

Giống như nhìn thấu hắn hoang mang, Dung Hủ lại cười nói: "Tai nạn xe cộ ảnh hưởng rất lớn với tôi, cũng thiếu hụt một phần ký ức, bác sĩ nói có khả năng khiến cho tính cách thay đổi."

La Chấn Đào bừng tỉnh đại ngộ.

Chờ sau khi Dung Hủ đi rồi, La Chấn Đào buồn bực ngã ngồi trên ghế, giận dữ nói: "Thiếu hụt ký ức? Tính cách biến đổi? Vậy sao cậu không quên nhân vật kia luôn đi? Đây chính là «Tranh Giành» Quách Long đạo diễn đó, tôi tình nguyện tìm cho cậu một nam ba phim thần tượng, thậm chí là nam hai đến đổi…"

Lời tuy như thế, nhưng nếu nhân vật đã đưa đi, La Chấn Đào cũng không có khả năng cứ như vậy không chịu trách nhiệm mà xong hết mọi chuyện. Hắn trực tiếp gọi điện thoại đến đoàn phim, xác nhận chuyện qua mấy ngày Dung Hủ sẽ vào đoàn.

Bên đoàn phim cũng hết sức kỳ quái: "Không phải Chung Dịch bị thương sao, sao cậu ta lại vào đoàn phim? Ánh mắt Quách đạo rất cao, Chung Dịch miễn miễn cưỡng cưỡng mới vào mắt ông ấy. Tiểu La, nếu người chú đề cử không đủ tư cách, anh không dám xác định Quách đạo có thể cho phó đạo diễn anh đây mặt mũi hay không đâu đó."

La Chấn Đào cười khổ nói: "Anh Vương, mong anh tha thứ, hai ngày nữa em cũng sẽ đến đoàn phim."

Trong rất nhiều đoàn phim, trên cơ bản đạo diễn chỉ nghiêm trận đối đãi với nhân vật chính, về phần mấy vai phụ phần diễn không quá nặng, bọn họ thường sẽ giữ cơ hội lại cho thủ hạ. Người bên dưới có thể đề cử người vào danh ngạch, nếu đạo diễn đồng ý, là có thể giữ người lại, trực tiếp ký hợp đồng.

Cho nên trong tay một số người đại diện quen biết rộng đều có tài nguyên phong phú.

Sáng sớm cùng ngày, không biết trong lòng nghĩ như thế nào, La Chấn Đào ma xui quỷ khiến cũng đến thành điện ảnh, tìm được ông bạn cũ Vương Chiêu của mình.

Vương Chiêu đi theo Quách đạo đã sáu năm, hiện giờ là phó đạo diễn kiêm trợ lý đạo diễn đoàn phim, lần này La Chấn Đào chính là nhờ quan hệ với hắn mới có thể xin nhân vật kia.

Thấy La Chấn Đào đến, Vương phó đạo kinh ngạc nói: "Chú hỏi Dung Hủ kia hả? Cậu ta đã sớm đến rồi, ba ngày trước cậu ta liền gọi điện thoại cho đoàn phim xác nhận thời gian bấm máy. Thằng nhóc đó quả thật bộ dạng không tồi, cũng rất thích hợp, Quách đạo đồng ý cậu ta tới thay thế Chung Dịch. Hôm nay trước hết chụp tạo hình, nếu cũng không có vấn đề, bảy ngày sau là có thể khởi động máy. Có điều chú cũng biết, Dung Hủ này ngay cả tên chúng tôi cũng chưa từng nghe qua, cho nên trước khi chụp tạo hình, Quách đạo muốn cậu ta biểu diễn một đoạn thử vai trước một chút."

Vừa nghe lời này, La Chấn Đào bị

dọa: "Thử vai?"

Vương phó đạo lắc lắc tay: "Không phải là chuyện lớn gì, chỉ là làm có lệ thôi. Nếu cậu ta diễn xuất quá kém, Quách đạo sẽ không đồng ý. Có điều Quách đạo không phải quá coi trọng nhân vật kia, tuy rằng thiết lập rất tốt, nhưng mà phần diễn dù sao cũng ít, diễn được thì sẽ nổi bật, diễn bình thường cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với nội dung chủ tuyến, không phải diễn viên xuất thân chính quy cũng có thể đảm nhiệm."

La Chấn Đào cười gượng hai tiếng: "… Anh Vương, anh thật sự không biết Dung Hủ à?"

Vương phó đạo buồn bực hỏi ngược lại: "Sao anh biết cậu ta được? Bộ dạng thằng nhóc đó rất xuất chúng, nếu anh thật sự biết, anh có thể quên mất khuôn mặt cậu ta à? Đúng rồi, có chuyện anh phải nói với chú, tiểu La, hôm nay vợ anh lôi kéo người ta vào phòng trang điểm, ngay cả một ánh mắt cũng không cho anh, đã trang điểm cả tiếng rồi!"

Vừa mới dứt lời, Vương phó đạo đã bị nhân viên công tác gọi đi, chỉ để lại một La Chấn Đào dở khóc dở cười.

Không biết Dung Hủ?

Làm sao có thể không biết Dung Hủ!

Trước đó lúc hắn và Vương Chiêu uống rượu hai người còn cùng nói về Dung Hủ mà! Vương Chiêu nói như thế nào nhỉ?

"Cái tên thiếu gia shamate phá của Dung gia hả? Anh đương nhiên biết, năm rồi anh còn gặp cậu ta một lần. Không phải cậu ta còn theo đuổi Chung Dịch sao? Bạn anh nói cho anh biết, Chung Dịch thả thính cậu ta hai lần, tiểu thiếu gia kia liền cắn câu, còn cố sống cố chết muốn cho hắn nhân vật, muốn nâng đỡ hắn. A từ từ, lần này chú đến tìm anh, không phải là vì cậu ta đi? Tiểu thiếu gia kia tên gì nhỉ, Dung… Dung cái gì?"

Cái này gọi là không biết hả?

Cái này gọi là sẽ không quên mặt người ta hả?!

Người ta chỉ là ăn mặc bình thường một chút, ăn diện không… kinh thế hãi tục một chút, anh liền không biết?

La Chấn Đào hơi đi dạo chốc lát trong đoàn phim, liền gặp được nữ chính và nam hai.

Nữ chính là nữ minh tinh hạng một của Hoa Hạ, tên Đường Mộng Lam, ra mắt dựa vào một bộ phim thần tượng cổ trang, một phát là nổi tiếng. Sau đó liên tục quay mấy bộ phim thần tượng, năm trước chuyển hình ảnh sang một bộ chính kịch, hiệu quả văn hoa, còn cầm giải thưởng, là nữ chính «Tranh Giành» mà Quách đạo chỉ định, "linh dược rating" nổi tiếng trong nghề.

Về phần nam hai thì ngược lại giống Dung Hủ, là nhờ quan hệ mà vào. Nam hai này trước kia cũng diễn qua nam chính mấy bộ phim truyền hình, diễn xuất không tồi, xuất thân chính quy, chỉ là gương mặt không có độ công nhận gì, thiếu một cơ hội.

Có lẽ là xuất phát từ thiên tính người đại diện, rõ ràng Dung Hủ không phải là nghệ nhân dưới tay mình, La Chấn Đào cũng yên lặng quan sát đoàn phim này. Làm một người đại diện đủ tư cách, La Chấn Đào

cần hiểu biết tính nết mỗi người trong đoàn phim, nhất là một vài người quan trọng, người nào không thể đắc tội, người nào lại nên ở chung như thế nào.

Minh tinh hạng một dưới tay La Chấn Đào đã không cần đi chú ý mấy chuyện này nữa, người nọ tuy rằng kém xa Đường Mộng Lam, nhưng ở trong giới cũng có địa vị nhất định. Nhưng những tiểu minh tinh khác vẫn còn phải cẩn cẩn thận thận.

Những tiểu minh tinh đó không có kinh nghiệm gì, cho nên chỉ có thể do La Chấn Đào nhắc nhở bọn họ: không thể xem nhẹ mỗi người trong đoàn phim, dù là hậu cần phát cơm cho bạn, cũng phải nghiêm túc đối đãi.

Bên này, La Chấn Đào đi dạo đến tổ đạo cụ, vừa vặn đụng phải một thầy đạo cụ trước kia hắn quen biết, hai người nói chuyện với nhau thật vui.

Hai người đang nói lúc nào đó lại đi tụ tập, La Chấn Đào bỗng nhiên thấy tên đàn ông Đông Bắc cẩu thả đối diện trừng thẳng mắt, vỗ đùi, sợ hãi than: "Ai nha má ơi, thằng nhóc này rất tốt nha, bộ dạng đẹp trai hết hồn!"

La Chấn Đào lập tức theo tầm mắt ông bạn quay đầu nhìn lại, khi ánh mắt chạm đến thiếu niên kia, đột nhiên dừng lại!

Chỉ thấy dưới đèn chiếu sáng rực rỡ sáng ngời, một phiên phiên giai công tử bạch y cẩm bào vén mành, từ trong phòng trang điểm đi ra. Lộ ra trước hết chính là một bàn tay như ngọc khắc thành, khớp xương gầy, ngón tay thon dài, ống tay áo rộng lớn theo động tác của cậu rũ xuống giữa cánh tay, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn.

Mặt mày kia giống như chứa hết phong cảnh sâu sắc nồng đậm nhất thế giới, mắt phượng thanh lãnh, mi dài như vẽ, môi mỏng khẽ nhếch, một đầu tóc đen dài từ phía sau rũ xuống, phụ trợ cho một thân bạch ngọc cẩm bào ấy càng thêm chói mắt chói mắt.

Rõ ràng xung quanh là tạp nham hỗn độn các loại đạo cụ, nhưng mà khi cậu đứng ở nơi đó, lại giống như đứng trong căn lầu đơn độc giữa sông rộng dưới mặt trời lặn hoàng hôn. Mây hồng nhuộm đẫm không trung, ánh sáng mờ phản chiếu trên dòng sông rộng, trời nước hòa một màu, khi gió mát thổi tới, liền nghe tiếng nước rì rào.

Người này như thể từ trong bức họa bước ra, khí chất ung dung thanh tao lịch sự khiến cậu hoàn toàn khác biệt với mọi người quanh mình. Cậu trầm tĩnh hạ mắt, không biết người bên cạnh nói gì với cậu, cậu hơi hơi cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng. Trong phút chốc, tựa như tuyết đông tan rã, gió xuân ấm áp lướt qua mặt, làm người ta vui vẻ thoải mái.

La Chấn Đào nhìn đến choáng váng, chỉ có thể nghe thấy trái tim mình đang kịch liệt nhảy lên.

Thình, thịch… thình, thịch…

Người này… người này…

Người này thế mà lại là Dung Hủ!

Hết chương 2

3. Chương 3

Khi Dung Hủ từ trong phòng trang điểm đi ra, vài nhân viên công tác gần đó đều thực rõ ràng phát ra một tiếng sợ hãi cảm thán.

Bất luận nam nữ, trong mắt bất luận kẻ nào, một bạch y công tử mặt mày tuấn tú, khí chất thanh nhã đều làm người ta sinh lòng hướng tới, nhịn không được mà đem tầm mắt hội tụ trên người cậu. Lại càng không cần nói, bản thân thiếu niên này tự mang theo một loại khí tràng tương đối khiến người ta thân cận,

cũng không lạnh lùng cao ngạo giống rất nhiều đại minh tinh, lập tức liền thu hoạch thiện cảm của không ít người.

Nói tóm lại, con người vẫn là một loại động vật thị giác.

La Chấn Đào thật sâu sắc cảm thấy, nếu như lúc trước người mình quen biết chính là Dung Hủ trước mắt, chỉ sợ hắn sẽ không kiềm lòng nổi mà coi đối phương là bạn, chứ không phải đơn thuần là quan hệ lợi ích như trước đây, căn bản không đem đối phương đặt trong lòng.

Nếu đã hóa trang xong, đổi trang phục diễn xong, vậy đối với Dung Hủ mà nói, chính là thử vai.

«Tranh Giành» là một hạng mục lớn Hoa Hạ Entertainment đầu tư năm nay, đạo diễn là Quách Long có tiếng tăm nhất trong giới phim truyền hình quốc nội, nữ chính là linh dược rating Đường Mộng Lam, nam chính cũng là tiểu sinh đang hot, có một đống fan cuồng. Đoàn phim đầu tư gần ba triệu, chỉ trang phục đạo cụ thôi đã tiêu phí hơn một triệu, không thể không kỹ càng cẩn thận.

«Tranh Giành» kể lại câu chuyện thời loạn thế, quần hùng nổi lên bốn phía, tranh đoạt thiên hạ.

Ở thế giới này, Lương quốc, Ngụy quốc và Sở quốc ba nước thế chân vạc, chiếm cứ hết thảy thiên thời địa lợi nhân hoà. Chủ tuyến câu chuyện phát sinh ở Sở quốc, nam chính Tạ Cảnh Nhàn là Thái tử Sở quốc, nhưng mà chín năm trước sau một hồi đại chiến giữa Sở quốc và Lương quốc, Sở quốc đại bại, trong ba nước ngày càng sa sút, thực lực không bằng hai nước còn lại.

Thái tử trẻ tuổi có dã tâm xưng bá thiên hạ, vì thế Sở quốc bắt đầu một hồi chiến đấu phản kháng chinh phục dài lâu.

Khác với những phim loạn thế quyền mưu còn lại chính là, Đường Mộng Lam sắm vai nữ chính Tiêu Tương không phải là nhân tố tình yêu truyền thống trong phim truyền hình, cô gánh vác không chỉ là bộ phận tình yêu của phim, cô còn tạo ra nội dung chủ tuyến ——

Tiêu Tương là nữ tướng quân tiếng tăm lừng lẫy Sở quốc!

Tiêu gia nhiều thế hệ trung trinh, trong trận chiến tranh chín năm trước, bốn huynh đệ Tiêu gia cùng với Tiêu Tướng quân toàn bộ chết trận sa trường, Tiêu Tương chỉ mới mười ba tuổi khiêng cờ Tiêu gia lên, chỉ huy Tiêu gia quân. Từ đó về sau, trên đời không còn Tiêu gia tiểu thư nữa, chỉ có Tiêu Tướng quân.

Vì thế tuyến nội dung và tuyến ái tình tới như lẽ đương nhiên, Tạ Cảnh Nhàn và Tiêu Tương chậm rãi sinh ra tình cảm, nhưng mà hai người đều không có biểu lộ ra. Đối với bọn họ mà nói, hiện giờ Sở quốc càng quan trọng hơn.

Địa vị Sở quốc tràn ngập nguy cơ, chỉ có xưng bá, mới có thể không sợ khả năng bị hai đại cường quốc còn lại thâu tóm.

Dung Hủ sắm vai Mặc Sĩ Diêu chính là lên đài dưới tình huống như thế.

Thế gian có lời đồn, được người Mặc Sĩ được thiên hạ, Mặc Sĩ tiên sinh sống ở Vân Mộng trạch, lập ba ván cờ. Người giải ván cờ có thể vào trong các tìm kiếm, nhưng mà trên đời lại chưa bao giờ có người nào giải được ván cờ thứ hai, lại càng không cần nói tới ván cờ thứ ba trong truyền thuyết.

Thực lực Sở quốc suy thoái, nhưng nó lại có được đất đai phì nhiêu và tài phú tích tụ trăm năm qua. So với mấy quốc gia nhỏ kia thì nó càng làm Lương quốc để ý, dù Tạ Cảnh Nhàn có túc trí đa mưu như thế nào đi nữa, Tiêu Tương có dũng mãnh thiện chiến như thế nào đi nữa, lấy sức hai người bọn họ, cũng không cách nào trong khoảng thời gian ngắn thay đổi hoàn cảnh rơi phía sau của Sở quốc.

Vì thế ngày đó, một con thuyền chèo vào Vân Mộng trạch, dừng lại trước Vọng Thu các.

Nữ tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang dẫn dắt hơn hai mươi kỳ thủ* Sở quốc, đi tới trước Vọng Thu các.

*Kỳ thủ: người chơi cờ giỏi.

Vừa lúc hôm nay Đường Mộng Lam cũng ở đây, vì thế phân đoạn thử vai liền quyết định là lúc Mặc Sĩ Diêu và Tiêu Tương mới gặp nhau.

Bên này đạo diễn Quách Long đang cùng phó đạo diễn thẩm tra đối chiếu hình tượng nhân vật cuối cùng, chờ khi nghe được một trận tiếng hít không khí, Quách đạo quay đầu nhìn, đột nhiên liền thấy được thiếu niên bạch y kia. Quách đạo hai mắt sáng ngời, vừa lòng liên tục gật đầu, đợi sau khi Dung Hủ đi đến trước mặt ông, ông lại cao thấp nhìn vài lần, sau đó vẫy Đường Mộng Lam nói: "Mộng Lam, đối diễn có thể chứ?"

Đường Mộng Lam cười gật đầu: "Không có vấn đề."

Dù sao cũng là chuẩn bị chụp tạo hình, cho nên Đường Mộng Lam cũng thay một thân trang phục, cũng đã trang điểm xong.

Lúc này Dung Hủ mới phát hiện La Chấn Đào, cậu cười gật gật đầu với La Chấn Đào, ánh mắt hiện lên một tia ý vị sâu xa, rất nhanh lại thu liễm, cũng không có bị La Chấn Đào phát hiện.

Có điều giờ phút này La Chấn Đào tâm tình hoảng hốt, chỗ nào chú ý tới Dung Hủ.

Hình tượng Dung Hủ thế mà còn thích hợp hơn cả Chung Dịch, đạt được Quách đạo đồng ý như thế. Nếu hắn là người đại diện của Dung Hủ, hắn đã nghĩ đến vài phương pháp nâng thiếu niên này lên, ít nhất có thể trong vòng nửa năm nâng cậu đến hạng hai!

"Yên tâm đi, đã mặc trang phục diễn, trang điểm cũng vẽ rồi, hơn nữa có Đường Mộng Lam ở đây, Dung Hủ đó nhất định có thể phát huy tốt." Không biết khi nào, Vương phó đạo đã đi tới, không chút để ý nói rằng: "Lần này thử vai thật sự là rất đơn giản, xem ra Quách đạo quả thật rất vừa lòng với ngoại hình Dung Hủ."

Vừa nghe lời này, tâm tư La Chấn Đào vốn đang nhẹ nhàng đột nhiên chìm xuống dần.

La Chấn Đào cười khổ nói: "Hy vọng… đi."

Để Dung Hủ đi làm minh tinh à? Tiền đề là cậu ta có thể đóng phim!

Không chừng năm phút đồng hồ sau, Quách đạo liền giận dữ bảo Dung Hủ cút đi.

La Chấn Đào đang suy nghĩ, bên kia, thử vai đã bắt đầu.

Cũng phải chụp tạo hình rồi, mà lúc này mới bắt đầu thử vai, xác thực có chút kỳ quái. Rất nhiều người trong đoàn phim đều tụ tập lại đây, ngay cả nam số hai cũng đã đi tới đứng ở một bên nhìn. Quách đạo tùy ý ngồi ở ghế đạo diễn, hai mắt lại ngưng tụ tinh quang, gắt gao nhìn chằm chằm Đường Mộng Lam và Dung Hủ giữa sân.

Giống như mang một luồng gió lạnh mà đến, nữ tướng quân lãnh lệ mạnh mẽ bước nhanh, rất nhanh đi đến trước bàn thấp. Khi cô ngồi xếp bằng xuống, lưng thậm chí không gấp khúc một chút, hơi thở nghiêm túc lạnh như băng nháy mắt thổi quét toàn trường.

Chỉ nghe Đường Mộng Lam vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Tiên sinh, tại hạ đã giải được ván cờ thứ hai, không biết ván thứ ba hiện tại nơi nào."

Chỉ là một cái sống lưng thẳng tắp, đã khiến tất cả mọi người ở đây cảm nhận được một nữ tướng quân trẻ tuổi uy nghiêm. Đường Mộng Lam không hổ là Đường Mộng Lam, có thể trở thành linh dược rating, tuyệt đối không phải là hư danh.

Quách Long vừa lòng nở nụ cười.

Một bên, La Chấn Đào cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra: Đường Mộng Lam diễn xuất rất tốt, trong nhóm hoa đán phim truyền hình tuyệt đối thuộc loại thượng lưu. Đối diễn với người như vậy, có lẽ… Dung Hủ cũng có thể hơi biểu hiện tốt một chút đi?

Nghĩ như vậy, La Chấn Đào liền quay đầu nhìn về phía Dung Hủ. Khoảnh khắc tầm mắt nhìn đến đối phương rõ ràng cứng đờ, La Chấn Đào không tự chủ được mà ngưng mắt nhìn bàn tay như mỹ ngọc chạm trổ kia, chỉ thấy Dung Hủ đang nhẹ nhàng châm trà.

Động tác cậu châm trà cực ổn, nước trà trong trẻo xanh biếc từ trong miệng bình thuý ngọc chảy xuôi ra, vẽ ra trên không trung một đường cong duyên dáng. Cậu giống như không nghe được lời người đối diện, một thân bạch y ngăn cách với nhân thế, dung nhan tuấn mỹ xuất trần làm người ta không dám sinh ra một chút tâm tư mạo phạm, chỉ có thể nhìn thiếu niên thanh nhã thong dong ấy cười nhạt châm trà.

Một luồng khí tràng như có như không từ trên người Dung Hủ tràn ngập lan ra, trấn áp cả phim trường.

Đây không phải là lãnh lệ và nghiêm túc thuộc về nữ tướng quân, mà là một loại bình tĩnh rời xa thế tục, thấy rõ hồng trần.

Dường như trong nháy mắt tất cả mọi người nhìn về phía Dung Hủ, nhìn đến không phải là một thiếu niên tuổi còn trẻ, mà là một ẩn sĩ che giấu thâm trầm, cao nhã xuất trần. Lấy hoàn mỹ để hình dung, cũng tuyệt đối không quá!

Quách đạo đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó vui mừng mở to hai mắt.

Trong lúc nhất thời Đường Mộng Lam cũng không ngờ mình lại bị khí tràng của đối phương làm kinh sợ, nhưng cô dù sao cũng là Đường Mộng Lam, chỉ một khắc, cô liền phục hồi lại tinh thần. Mặt mày bình tĩnh xinh đẹp tuyệt trần, Đường Mộng Lam đem bảo kiếm của mình đặt trên bàn trà, phát ra âm thanh không lớn không nhỏ.

"Tiên sinh, xin hỏi ván cờ thứ ba."

Lúc này, Dung Hủ đã pha xong trà. Cậu dùng bàn tay nhẹ nhàng đặt tách trà màu trắng đến trước mặt Đường Mộng Lam, ngay khi Đường Mộng Lam chuẩn bị hỏi ra lần thứ ba, cậu nâng mắt nhìn về phía nữ tướng quân này.

Trong phút chốc, đôi mắt tối đen thâm thúy kia hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Khác với bề ngoài trẻ tuổi, trong ánh mắt đó lắng đọng lại tang thương, khiến La Chấn Đào sửng sốt. Rõ ràng Dung Hủ chỉ là một bạn nhỏ còn chưa thành niên, sao lại có ánh mắt thâm trầm như vậy. Chẳng lẽ… chẳng lẽ cậu ta diễn xuất tốt đến loại trình độ này?!

"Hai mươi người cùng phá cờ, tướng quân có cảm thấy, có chút không ổn hay không?" Âm thanh mát lạnh như suối nước nhỏ giọt, chảy xuôi mà đến.

Sau khi Đường Mộng Lam kinh ngạc lần đầu tiên, đã sớm đề phòng, sẽ không thất thố nữa. Cô lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Tiên sinh có từng nói qua, nhất định phải một người phá cờ chưa?"

Dung Hủ cười: "Vẫn chưa."

Đường Mộng Lam theo lý đương nhiên nói: "Vậy tại hạ tự nhiên có thể mời các kỳ thủ Sở quốc ta cùng nhau vào trận." Vừa dứt lời, Đường Mộng Lam vỗ vỗ tay, nói: "Mời kỳ thủ Sở quốc ta vào trong!"

Xem ra, chuẩn bị ở trước mặt Mặc Sĩ tiên sinh người ta, kêu hai mươi kỳ thủ ăn gian kia vào, tiếp tục giúp cô ta ăn gian, phá ván cờ thứ ba.

Trong kịch bản, Tiêu Tương tướng quân chính là một người bá đạo túc mục như thế này. Cô lấy thân phận nữ lưu, suất lĩnh mười vạn Tiêu gia quân, nếu không làm như thế, cô không cách nào uy chấn tứ phương, đạt được tướng sĩ ủng hộ. Cô là Tiêu Tương, cô càng là Tiêu tướng quân, là huyết mạch cuối cùng của trung thần Tiêu gia.

Trong kịch bản sau khi Tiêu Tương vỗ tay, hẳn là có hai mươi kỳ thủ tiến vào Vọng Thu các.

Đường Mộng Lam đưa lưng về phía những kỳ thủ đó, lưng vẫn thẳng tắp, mà Dung Hủ trước mặt cô lại giống như nhìn thấy thứ gì thú vị. Ánh mắt cậu quét qua trong một khoảng không khí, dường như thật sự nhìn thấy hai mươi kỳ thủ kia, chờ khi cậu nhìn lại Đường Mộng Lam, cậu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Tướng quân cho rằng, hai mươi người này có thể phá ván thứ ba của ta à?"

Đường Mộng Lam vươn tay: "Có thể thử một lần!"

Dung Hủ không động, dùng ánh mắt lạnh nhạt lãnh tĩnh nhìn cô, thật lâu sau, nói: "Thiên hạ chia ba, vì ai mà chia."

Đường Mộng Lam hơi giật mình, nói tiếp: "Không có người hợp, tức là chia."

Dung Hủ thản nhiên nói: "Phân tất hợp, hợp tất phân, bất quá là một hồi uổng công mà thôi."

Đường Mộng Lam chần chờ một khắc, nói: "Thương hải tang điền, thế sự biến ảo, Vọng Thu các hiện hữu trên Vân Mộng Trạch, ngàn năm sau cũng không còn Vọng Thu các. Nhưng Vọng Thu các tất nhiên tồn tại, cũng lưu lại một nét mực đậm màu trên sách sử, vì sao Vọng Thu các không trực tiếp sụp đổ, dù sao ngàn năm sau cũng không còn nó mà."

Dung Hủ ngừng lại.

Bỗng nhiên, cậu nâng tay phải lên, nhặt lên một viên cờ đen, nhẹ nhàng đặt lên bàn cờ trước mặt.

Lạch cạch ——

Quân cờ rơi xuống bàn, lại đặt ở vị trí thiên nguyên!

Đường Mộng Lam sững sờ nhìn về phía Dung Hủ, chỉ thấy ẩn sĩ bạch y trong trẻo này mỉm cười, nói: "Người giải được hai ván cờ của ta, ván thứ ba có thể được cộng 7.5 mục. Ván thứ ba, là chơi với ta, ván cờ ở đây, tướng quân cứ thử."

Mở màn bằng thiên nguyên, lại cộng 7.5 mục*!

*Thiên nguyên là vị trí chính giữa bàn cờ. Đất là một vùng hoàn toàn được bao vây bởi quân đen hoặc trắng, mỗi điểm trong vùng đất sẽ được tính là một "mục" và ai nhiều "mục" hơn sẽ thắng. Theo luật, vì quân đen đi trước có lợi hơn, nên đến cuối ván quân trắng sẽ được cộng thêm mục tùy từng loại bàn cờ, cao nhất là 6.5 mục. Ở đây bạn Hủ cộng tới 7.5 mục (số 0.5 là để tránh trường hợp hòa).

Thế mà lại là thái độ nhận thua!

Đến đây, hai mươi kỳ thủ và Mặc Sĩ Diêu liên tiếp chơi một đêm, rốt cuộc thắng được vị thế gian kỳ tài này. Tiêu Tương rời khỏi Vọng Thu các trước, Mặc Sĩ Diêu ở lại nơi này ba ngày, mới đứng dậy rời đi. Giữa con sông gợn sóng bàng bạc, Vọng Thu các bị y để ra phía sau, y thân không một vật, chỉ dẫn theo một tiểu đồng, bước chân vào ván cờ loạn thế quần hùng phân tranh.

Trong kịch bản là như thế này, nhưng mà Dung Hủ tự nhiên không có khả năng diễn tới chi tiết đó. Nhưng mà khi cậu hạ xuống quân cờ, tất cả mọi người đã xem qua kịch bản giống như thấy được một màn kia. Có lẽ cũng chỉ có tuyệt đại tao nhã thế này, mới có thể diễn ra cái loại tư thái ẩn sĩ cao nhân thanh lãnh của Mặc Sĩ Diêu.

Thử vai chấm dứt như vậy, giữa phim trường lặng ngắt như tờ. Chờ thêm vài giây, mới có người nhỏ giọng thảo luận cảm khái.

Quách đạo đầu tiên là nhịn không được mà cười, tiếp đó lại đột nhiên nặng nề hít mấy hơi.

Dung Hủ và Đường Mộng Lam còn ngồi ở trước bàn thấp, nghe được tiếng đạo diễn thở dài, đồng thời quay đầu nhìn ông. Chỉ thấy Quách đạo vẻ mặt oán khí, nghiêm túc dặn dò: "Chờ lúc chính thức diễn, Dung Hủ, Mộng Lam, hai người phải giữ vững trạng thái này, không thể sai lầm, biết không!"

Hóa ra là lo lắng lúc chính thức diễn hai người không bằng lúc thử vai!

Đường Mộng Lam cười nhạt nói: "Quách đạo, ngài cứ yên tâm đi."

Quách đạo lại nhìn về phía Dung Hủ: "Cậu sao, Dung Hủ?"

Dung Hủ cong khóe môi, hỏi ngược lại: "Quách đạo, tôi đây là qua thử vai sao?"

Lông mày Quách đạo dựng lên: "Cái này còn hỏi tôi, cậu nói xem qua không?" Nói xong không chờ Dung Hủ phản ứng, bản thân ông liền cười ha ha lên.

Trước kia La Chấn Đào cũng từng theo đoàn phim của Quách đạo hai lần, rất ít khi thấy Quách đạo thoải mái cười to như vậy. Quách Long luôn nghiêm túc, nói năng thận trọng, trong phim trường còn có ghi chép từng mắng khóc diễn viên. Hiện tại ông có thể vui vẻ như thế… xem ra ông vô cùng hài lòng thử vai vừa rồi!

Trong lòng La Chấn Đào run lên, đột nhiên dâng lên một suy nghĩ kỳ quái: Dung Hủ, có lẽ thật sự có thể làm một diễn viên giỏi?

Kế tiếp, không có ai cho La Chấn Đào thời gian tự hỏi, vài diễn viên đến nơi bắt đầu chụp ảnh tạo hình.

Chỉ cần Dung Hủ đứng ở trước màn ảnh, cậu liền có thể kinh sợ toàn trường, bất luận là chụp một mình hay là chụp đôi với Đường Mộng Lam, hoặc là cùng nam hai —— sư huynh Mặc Sĩ Diêu trong kịch bản —— chụp chung, cậu đều là Mặc Sĩ tiên sinh cao nhã khác biệt kia, phải xưng một câu công tử vô song.

La Chấn Đào lặng lẽ theo ở một bên, đem tất cả tình cảnh đều xem ở trong mắt.

Lúc chạng vạng, toàn bộ tạo hình đều chụp xong, Dung Hủ cũng chính thức ký hợp đồng, mười ngày sau là có thể gia nhập đoàn phim, quay cảnh diễn của mình. Bảy ngày sau là nghi thức khởi động máy, cảnh diễn của nhân vật Dung Hủ không nhiều lắm, cũng không có tiếng tăm gì, cho nên cậu tới hay không đều không hề gì, đạo diễn liền giao cho chính cậu lựa chọn.

Vào lúc ban đêm, Dung Hủ nhất nhất nói lời từ biệt với nhân viên đoàn phim, vài thợ trang điểm giúp cậu hoá trang còn cười nói mười ngày sau gặp lại, Dung Hủ mỉm cười trả lời. Cậu vừa mới đi ra cửa phim trường, liền gặp được La Chấn Đào ở một bên không biết đã đợi bao lâu.

Dung Hủ trấn định nói: "Anh La."

La Chấn Đào vừa nghe âm thanh này, lập tức hoàn hồn, nói: "Nha! Dung Hủ, cậu… cũng ở đây à?"

Dung Hủ không có vạch trần lời nói dối của hắn.

Hai người đồng thời đi ra ngoài thành điện ảnh, vừa đi, La Chấn Đào vừa tìm chút đề tài: "Bộ phim «Tranh Giành» này rất tốt, là phim chế tác lớn của mùa đông năm nay, hiện tại đã được ba đài vệ tinh mua bản quyền, chào giá rất cao, giá chiếu một tập trên internet cũng qua ngàn vạn."

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng là rất tốt."

La Chấn Đào lại nói: "Hôm nay cậu thử vai tôi có nhìn thấy, thực xuất sắc, tôi không nghĩ cậu diễn xuất tốt vậy. Tôi nhớ rõ cảnh diễn tháng thứ nhất có thể hoàn thành ở thành điện ảnh này, nhưng mà hai tháng quay phim sau, hình như phải đến Hoành Điếm và Tượng Sơn, còn phải đến một ít khu phong cảnh để lấy cảnh. Cái đó… Dung Hủ, đoạn diễn của cậu có phải cũng cần đến khu phong cảnh Hoành Điếm không?"

Dung Hủ từ chối cho ý kiến, chỉ đảo mắt, cười nhìn về phía La Chấn Đào.

"Một mình đi theo đoàn phim, dường như có chút không quá thích hợp đi…" La Chấn Đào thoáng lớn mật: "Cậu có từng nghĩ… chân chính tiến vào giới giải trí không?"

Dung Hủ không có trả lời vấn đề của La Chấn Đào, nhưng cũng không có phủ nhận. Sau khi ra khỏi thành điện ảnh, xe của Đoàn quản gia đã đợi ở cửa được một đoạn thời gian, Dung Hủ nhanh chóng lên xe, còn mời La Chấn Đào cùng đi, có điều La Chấn Đào tự mình lái xe tới, chỉ có thể cười uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Dung Hủ.

Nhìn theo xe rời đi, La Chấn Đào còn cảm thấy có chút không chân thật. Hắn theo bản năng muốn đẩy kính mắt, lúc này mới phát hiện hôm nay mình đeo kính sát tròng.

"Dung Hủ… Dung Hủ à, cùng với trước kia thật sự giống như hai người mà…"

Sau khi ngồi trên xe, Dung Hủ chậm rãi nhắm mắt lại, ý cười vẫn luôn treo bên môi cũng từ từ biến mất.

Ban đêm thành phố B chậm rãi buông xuống, đèn đuốc mới bừng lên, ánh đèn vạn nhà xuyên thấu qua cửa sổ nâu rọi trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên, khiến khuôn mặt này có vẻ càng thêm mông lung tốt đẹp.

La Chấn Đào muốn nói gì, Dung Hủ tự nhiên hiểu rõ, nhưng mà cậu không có khả năng trực tiếp trả lời đối phương.

Căn cứ ký ức nguyên chủ, dường như gần đây La Chấn Đào rất bận rộn khuyên nhủ minh tinh hạng một dưới tay không nên nhảy máng khác. Hoa Hạ Entertainment tuy rằng tốt, nhưng mà thật sự là chúng tinh rực rỡ, ở nơi này, nếu không phải là thiên phú dị bẩm, thực lực siêu tuyệt, bạn vĩnh viễn không làm anh đại được, tài nguyên tốt nhất cũng không đến tay bạn. Ngược lại, tự mở phòng làm việc làm ông chủ, có lẽ còn có thể "thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng", đạt được càng nhiều không gian phát triển.

Dung Hủ cũng không lo lắng mình sẽ giống vị minh tinh hạng một kia, biến mất trong một đám nghệ nhân hạng một đông đảo của Hoa Hạ Entertainment. Nhưng mà cậu còn phải chờ một chút, cậu muốn quan sát xem La Chấn Đào có thể đảm nhiệm một người đại diện đủ tư cách hay không, cũng đang chờ vị minh tinh hạng một kia chính thức rời khỏi Hoa Hạ Entertainment, khiến La Chấn Đào có thể toàn tâm toàn ý làm người đại diện của mình.

Muốn trở thành một minh tinh tốt, người đại diện ưu tú ắt không thể thiếu.

Không bao lâu, xe liền nhanh chóng rời khỏi thành điện ảnh, lên đường cao tốc. Dung Hủ nhớ lại chuyện ban ngày nhìn thấy, đột nhiên nghe Đoàn quản gia nhẹ giọng nhắc nhở: "Thiếu gia, nhị phu nhân trở lại."

Dung Hủ hơi giật mình, một lát sau cười nói: "Vâng."

Đại lão gia và đại phu nhân là ba mẹ Dung Hủ, vậy nhị lão gia và nhị phu nhân chính là chú và thím của cậu.

Người thím đi châu Âu du lịch ba tháng không trở về một lần trong lúc thằng cháu nằm viện, hôm nay rốt cuộc đã trở lại.

4. Chương 4

Xe chậm rãi dừng ở ga ra, Dung Hủ xuống xe vào phòng, đi chưa được mấy bước, liền nghe được một giọng nữ bén nhọn.

"Đặt đồ vật thế nào vậy? Má Vương, cất kỹ bình hoa của tôi, đừng đụng. A! Bảo bà đừng đụng, nhẹ một chút có biết không?"

Giọng nói này âm điệu rất cao, có vẻ có chút chói tai, chờ sau khi Dung Hủ đến gần, người phụ nữ trung niên ăn mặc phú quý kia xoay người, liếc mắt một cái nhìn thấy cậu. Bộ dạng người phụ nữ này rất có vài phần quý khí, đeo vòng tay bích thúy và vòng cổ trân châu viên to, cổ tay ước chừng thô gấp đôi Dung Hủ.

Đại khái là không ngờ sẽ đột nhiên nhìn thấy thiếu niên, hoặc là nói, bộ dáng lúc này của thiếu niên làm cho bà ta hoảng sợ, ước chừng qua một hồi lâu, người phụ nữ đó mới chớp chớp mắt, âm dương quái khí nói: "Ai, đại minh tinh về hả? Sao lại không tìm người tiếp đãi cho tốt, Đoàn quản gia, ông làm ăn cái kiểu gì thế không biết, có thể để cho tiểu Hủ nhà chúng ta tự mình đi đường sao."

Trong lòng Dung Hủ đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhẹ nhàng nói tiếng "thím hai", tiếp đó liền xoay người chuẩn bị lên lầu.

Còn đi chưa được mấy bước, chỉ nghe người phụ nữ kia lại nói: "Cơm chiều cho cậu để ở phòng bếp, đừng nói thím khi dễ cậu, cậu đang ở thời kỳ phát dục, ăn cơm nhiều chút có biết không?"

Lời này vừa rơi xuống, Đoàn quản gia vừa mới vào nhà sắc mặt lạnh lùng, nhìn về phía má Vương: "Sao còn chưa đi hâm đồ ăn nóng lên, bưng lên cho thiếu gia ăn."

Để chủ nhân ăn cơm ở phòng bếp, đặt ở bất luận một gia đình nhà giàu nào cũng là tuyệt đối không có quy củ. Má Vương ôm bình hoa ấp úng không dám nhúc nhích, thật cẩn thận đánh giá nhị phu nhân vẻ mặt tàn khốc.

Nhị phu nhân này dường như nghe không hiểu ý của Đoàn quản gia, thế mà lại công khai nói: "Ăn ngay ở phòng bếp tốt mà, cũng đỡ thu dọn bàn. Tiểu Hủ nhà chúng ta rất hiểu chuyện, còn muốn đi làm đại minh tinh nữa, đúng không."

Dung Hủ vẻ mặt bình tĩnh đứng ở trong phòng khách, ngọn đèn sáng ngời từ đỉnh đầu cậu phủ xuống, chiếu ra một cái bóng nhàn nhạt trên khuôn mặt trắng nõn của cậu. Hai mắt cậu đắm chìm trong cái bóng đó, an tĩnh nhìn nhị phu nhân cách đó không xa, trên mặt không có bất luận biểu tình gì khác, cũng không có nổi giận, chỉ không hề bận tâm mà nhìn.

Chuyện đi quay phim Dung Hủ cũng không có giấu trong nhà, dù sao lấy bản thân cậu một người muốn đi tới đi lui hai nơi, thật sự tiêu phí quá lớn, cho nên nhất định phải để Đoàn quản gia lái xe đưa đón mình. Thẻ ngân hàng của cậu bị khóa lại, cái thân thể này còn chưa thành niên, cậu cũng không muốn lái xe trái pháp luật, chỉ có thể làm hành động này.

Dung Hủ đã sớm biết, chuyện mình quay phim sớm muộn gì cũng sẽ bị chú thím biết, chỉ là cậu thật không ngờ, thím hai này thế mà lại phản ứng kỳ quái như vậy.

Trầm ngâm một lát, Dung Hủ nhìn về phía má Vương vẻ mặt khó xử, nói: "Không cần, má Vương, tôi ăn ở đoàn phim rồi. Tôi lên lầu trước, thím hai."

Không đợi Dung Hủ đi mấy bước, nhị phu nhân cười lạnh một tiếng: "Trưởng bối còn ở dưới lầu, cậu đã tự mình lên lầu? Đây là quy củ của cậu à? Đến đến đến, để thím hai quan tâm cậu nào, thương thế của cậu thế nào hả? Nghe nói cậu đụng bị thương đầu, đụng thế nào, không phải là đụng ngốc đi?"

Vừa nói, nhị phu nhân vừa đi đến phía sau Dung Hủ, vươn tay tính sờ tóc cậu. Cũng không biết có phải sau lưng Dung Hủ có mắt hay không, thế mà nhích qua bên cạnh, khiến nhị phu nhân chụp hụt. Thấy thế, ánh mắt nhị phu nhân trầm xuống đang muốn mượn cơ hội tức giận, ai ngờ bà ta vừa mới quay đầu, tầm mắt liền rơi vào một đôi con ngươi thâm thúy tối đen.

Ánh mắt này sâu thẳm không có ánh sáng, sâu đến mức giống như không có điểm cuối, chặt chẽ khóa trên người nhị phu nhân, rét lạnh tận xương, khiến bà ta không kiềm lòng nổi rùng mình một cái. Hệt như linh dương bị thợ săn theo dõi, ánh mắt này nhìn đến mức nhị phu nhân sởn tóc gáy, da đầu tê rần, không biết sao lại ngượng ngùng mà thu tay về.

Dung Hủ an tĩnh ngưng mắt nhìn quý phu nhân trước mắt, hồi lâu, cậu mới hơi hơi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười không có nhiệt độ, giọng điệu lạnh lùng nói: "Thím hai, tôi lên lầu trước." Cậu nhấn mạnh ở hai chữ "thím hai", sau đó không chút do dự xoay người đi.

Ngay khi Dung Hủ sắp đi đến chỗ ngoặt cầu thang, chỉ nghe nhị phu nhân cực kỳ nhỏ giọng nói một câu: "Không quy củ, có mẹ sinh không có mẹ dạy."

Bước chân Dung Hủ đột nhiên dừng lại, cậu phút chốc quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo đánh vào trên người nhị phu nhân, khiến cả người bà ta run lên. Giờ khắc này, thiếu niên giống như biến thành một tu la lãnh huyết, giống như đối xử với một vật chết.

Dung Hủ quay đầu nhìn về phía má Vương: "Má Vương, cái bình hoa kia không tồi, có thể lấy cho tôi xem không?"

Má Vương đầu tiên là sửng sốt, bà theo bản năng quay đầu nhìn nhị phu nhân, thấy người sau mang vẻ mặt dại ra, bà mới chậm rãi đi lên phía trước, đưa bình hoa tới.

Bình hoa này là một di sản văn hóa cuối thời triều Thanh, không tính là tinh phẩm cỡ nào. Đời trước sau khi Dung Hủ thành danh từng tham gia không ít hội từ thiện bán đấu giá, cũng có một chút hiểu biết với di sản văn hóa cổ đại, bình hoa này nhiều nhất chỉ là món đồ cổ thứ đẳng, chỉ sợ không vào được cửa nhà bất luận một quan viên nào thời ấy. Cũng không biết nhị phu nhân này đào ra từ đâu, thế mà còn cung phụng như bảo bối. Chỉ cần bỏ ra quá ba mươi vạn, bình hoa này tuyệt đối là bị lỗ.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng Dung Hủ lại nói: "Không tồi."

Nhị phu nhân kỳ quái nhìn cậu, trào phúng mỉm cười: "Bình hoa này chính là đồ cổ dì bỏ năm mươi vạn mới mua về được đó, cậu biết cái gì? Má Vương, lấy bình hoa lại đặt cẩn thận cho tôi, dạng đồ vật gì thì nên để hạng người đó lấy…"

Choang!

Cả người nhị phu nhân cứng đờ, toàn bộ lời nói dừng ở trong miệng, môi mấp máy, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, đầu đầy mồ hôi bắt đầu run rẩy. Ngay chỗ nửa thước bên cạnh bà ta, mảnh nhỏ đầy đất dường như ám chỉ vừa rồi bà ta tránh thoát một hồi huyết quang tai ương như thế nào, nếu Dung Hủ lại ném chệch qua bên cạnh một chút, bình hoa này tuyệt đối có thể nện trên đầu bà ta, làm cho đỉnh đầu bà ta nở hoa!

Nhị phu nhân rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, vừa đi lên cầu thang, vừa tức giận đến cực điểm nói: "Mày cái đồ tiểu súc sinh không cha không mẹ, mày đứng lại đó cho tao! Lá gan mày lớn nhỉ, dám đập đồ của tao, dám đụng đến đồ của tao!"

"Cút!" Dung Hủ lật tay nhấc một cái đỉnh thanh đồng trên cái giá ở chỗ ngoặt cầu thang, trực tiếp vứt đến trước mặt nhị phu nhân.

Nhị phu nhân run lên, va vào tay vịn cầu thang, suýt nữa lăn xuống.

Ánh mắt Dung Hủ lạnh như băng nhìn chằm chằm bà ta, bỗng nhiên cười, âm thanh không hề phập phồng nói rằng: "Xem bộ dạng tôi hiện tại thế này, liền quên trước kia tôi là dạng gì sao? Thím hai, tôi là nam, bà xác định hiện tại động thủ với tôi à? Đúng rồi, nửa năm trước thư phòng chú hai trống rỗng như thế nào? Một năm trước, mấy thứ châu báu trang sức của bà là bị ai đập nát…" Dừng một chút, Dung Hủ cười càng dịu dàng hơn vài phần: "Cần tôi nhắc nhở bà sao?"

Lập tức, ba người còn lại trong phòng đều nhớ lại.

Đoàn quản gia và má Vương phản ứng lớn nhất, nhị phu nhân vừa mới trở về, còn chưa biết Dung Hủ, nhưng mấy người Đoàn quản gia đã ở chung với Dung Hủ thật lâu. Mấy ngày qua, thiếu gia nhà mình thật giống như thay đổi một người khác, xử sự ôn hòa, đoạn tuyệt quan hệ với mấy người bạn xấu kia, hôm nay sáng sớm đã rời giường đến thành điện ảnh.

Giống như thật sự thay đổi, trở nên ấm áp thân thiết.

Bề ngoài biến hóa dường như đã làm tê liệt nội tâm nhị phu nhân, bà ta nghe được má Vương nói Dung Hủ thay đổi còn có chút phớt lờ, nhưng bị nhắc tỉnh như vậy, lập tức tỉnh lại. Đúng, tại sao bà ta có thể quên tiểu súc sinh này là một thứ không biết xấu hổ ngay cả phụ nữ cũng đánh chứ!

Nhị phu nhân không dám nói thêm nữa, Dung Hủ lạnh lùng liếc bà ta một cái, tiếp đó xoay người lên lầu. Lúc này đây, nhị phu nhân không nói thêm lời gì vô nghĩa, chỉ là chờ đến khi Dung Hủ sắp đi đến cửa phòng mình, bà ta mới cao giọng nói một câu: "Cánh cứng mà, thật sự là cánh cứng mà. Tốt thôi, chờ Dung Hằng trở về, tao xem mày còn kiêu ngạo như thế nào!"

Dung Hủ không khỏi bật cười: loại chuyện không dám nói trước mặt, chỉ dám ở sau lưng ra vẻ ta đây này, có cần thiết không?

Không để ý đến bà thím hai thô bạo ngốc nghếch kia, Dung Hủ mở cửa vào phòng, cố ý dùng sức đóng cửa, phát ra một tiếng vang lớn. Chờ sau khi vào phòng, âm thanh hùng hùng hổ hổ của nhị phu nhân liền từ dưới lầu truyền tới, Dung Hủ dựa vào ván cửa, giơ tay lên nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương của mình.

Quan hệ của cái gia đình này thật sự quá mức phức tạp.

Lúc Dung lão gia tử còn sống, nguyên chủ coi như còn chưa có trưởng thành lệch, mặc dù không coi là ưu tú bao nhiêu, nhưng cũng bình thường mà lên lớp học hành. Chờ sau khi lão gia tử vừa mất đi, sắc mặt xấu xí của chú thím liền bộc lộ ra, chú hai Dung Hằng đủ loại lạnh lùng kỳ thị với nguyên chủ, thím hai lại là mỗi ngày nói móc châm chọc, lúc nguyên chủ nhỏ còn ỷ vào thân phận trưởng bối, thường xuyên động thủ đánh cậu ta.

Vốn chính là thời kì thanh thiếu niên mẫn cảm, cha mẹ và ông nội lần lượt qua đời, hơn nữa chú thím ác liệt đối xử, nguyên chủ rất nhanh liền thành một thiếu niên shamate không học vấn không nghề nghiệp, đi theo nhóm bạn bè xấu nơi nơi ăn chơi đàng điếm, đánh nhau ẩu đả, say rượu gây chuyện, cuối cùng còn bị rượu điều khiển.

"Bọn họ đều có thể trách cậu, tôi thì lại không có tư cách trách cậu nhất…"

Dung Hủ nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười.

Bất luận như thế nào, nguyên chủ cho cậu một sinh mệnh mới, dù nguyên chủ có làm sai nhiều chuyện hơn nữa, cậu cũng không có tư cách đi trách cứ. Thậm chí một vài thứ vốn nên thuộc về nguyên chủ, cậu tất nhiên cũng phải vì nguyên chủ đoạt lại. Tựa như vừa rồi, lấy tính cách Dung Hủ không có khả năng động thủ với nhị phu nhân kia, nhưng mà trong thân thể cậu lại cất giấu một loại bản năng.

Bà có thể mắng tôi, nhưng bà không thể mắng mẹ tôi!

Vì thế cậu thay thế nguyên chủ, ném cái bình hoa kia ra.

"Xem ra, phải tìm cơ hội rời khỏi cái nhà này trước…"

Mưu định rồi liền hành động, Dung Hủ mở cái di động một ngàn đồng của mình lên, bắt đầu tìm một ít tin tức về phòng cho thuê, còn yên lặng tính toán tài chính còn dư lại của mình. Nhưng mà cậu cũng không nghĩ tới, bà thím hai này của mình từ phương diện nào đó mà nói, cũng thật sự là kiên nhẫn, thế mà lại mắng cậu ước chừng hai giờ, đều không hề thở dốc.

Chờ đối phương mắng đến một nửa, Dung Hủ mở cửa xuống lầu, âm thanh của thím hai đột nhiên liền ngừng. Chờ sau khi cậu lại lên lầu, thím hai mới tiếp tục mắng. Có điều ngày hôm sau, khi thím hai rời giường chuẩn bị nói chuyện, thế mà phát hiện cổ họng mình đã khàn, vừa sưng vừa đau.

Giờ phút này, Dung Hủ đã ngồi ở dưới lầu chuẩn bị ăn cơm, giống như không có nghe thấy tiếng thím hai gầm gừ hệt như giết heo.

…Chỉ khàn cổ thôi sao? Sinh mệnh lực còn rất ngoan cường, ngày hôm qua cậu chính là cố ý điều chỉnh điều hòa đến 16 độ, mở mức gió lớn nhất, thổi nhị phu nhân.

Mấy ngày kế tiếp, Dung Hủ vừa uống thuốc điều trị thân thể, vừa rèn luyện tăng cường thể chất. Vài ngày đầu cổ họng nhị phu nhân khàn căn bản không cách nào nói chuyện với Dung Hủ, chỉ có thể dùng dao mắt quét cậu, Dung Hủ xem như không tồn tại. Sau đó chờ khi bà ta rốt cuộc có thể mắng chửi người, Dung Hủ đã đi sớm về trễ bắt đầu quay diễn, nhị phu nhân làm thế nào cũng không chạm mặt cậu.

«Tranh giành» đã khởi động máy, ngày thứ ba sau khi khởi động máy Dung Hủ liền chính thức vào đoàn phim, bắt đầu quay cảnh diễn của mình.

Phân cảnh quay ở thành phố B đều là diễn trong phòng, xem như phần diễn nhẹ nhàng. Ở đây đang là giữa mùa hè, bên trong còn có thể thổi thổi điều hòa, chờ đến tháng sau, bọn họ liền phải đến Hoành Điếm phía nam, đội ánh mặt trời chói chang hừng hực quay ngoại cảnh.

Mấy ngày hôm trước mới vừa khởi động máy, trong đoàn phim NG không ngừng, mọi người còn đang bị vây trong thời kỳ dung nhập. Chờ lúc Dung Hủ tới, đoàn phim này đã dung nhập không tồi, mọi người ở chung hòa hợp.

Dung Hủ là do Vương phó đạo dẫn vào, ngày đó Dung Hủ quay cảnh dầu tiên, hắn cố ý đi đến phòng trang điểm, lặng lẽ nói: "Dù sao cũng là cảnh diễn đầu của cậu, Quách đạo an bài cảnh diễn của cậu và chị Đường. Dung Hủ, tốt nhất đừng NG, Quách đạo rất chú ý mấy thứ mê tín, cảnh diễn đầu của cậu NG, ông ấy sẽ cảm thấy về sau cậu cũng sẽ thường xuyên NG."

Dung Hủ cười gật đầu: "Được, em biết rồi, cám ơn anh, anh Vương."

Vương phó đạo bộ dạng lòng còn sợ hãi: "Sư huynh của cậu chính là hai cảnh diễn trước đều NG, sau đó mỗi cảnh Quách đạo đều nhìn hắn thực chặt chẽ."

Ánh mắt Dung Hủ nhìn qua cách đó không xa. Giờ này khắc này, nam số hai Diệp Kiều đứng ở trước mặt Quách đạo, dường như đang nhận giáo huấn.

"Sư huynh của cậu" trong miệng Vương phó đạo đương nhiên không phải nói Diệp Kiều là sư huynh Dung Hủ, mà là trong «Tranh giành», nam hai Đông Ly Lan là sư huynh của nam bốn Mặc Sĩ Diêu. Hai người xuất thân đồng môn, một người là Thái tử Lương quốc, một người khác lại là thế gian ẩn sĩ. Nhưng theo Mặc Sĩ Diêu trở thành quân sư Sở quốc, hai người liền không thể tránh được mà đụng nhau, tiến hành một phen tranh đoạt.

Đông Ly Lan vô cùng chán ghét Mặc Sĩ Diêu, bởi vì khi ở trong sư môn, bất luận như thế nào hắn cũng kém hơn tiểu sư đệ này, đến cuối cùng, sư phụ cũng đem Vọng Thu các giao cho tiểu sư đệ. Vọng Thu các có vô số mật thám, tương đương có được nguồn tin tức, cho nên từ tám năm trước, Đông Ly Lan liền phản bội sư môn về Lương quốc, dựa vào bản lĩnh học được từ Vọng Thu các, tranh được vị trí Thái tử.

Luận trí mưu, Đông Ly Lan không bằng Mặc Sĩ Diêu; luận võ lực, mười Mặc Sĩ Diêu cũng không bằng Đông Ly Lan.

Trong kịch bản «Tranh Giành» đặt ra, tình nghĩa huynh đệ của đôi sư huynh đệ này cũng là một hồi phức tạp. Đã từng nương tựa lẫn nhau, trúc mã làm bạn, đến cuối cùng là sa trường lại gặp, ngươi chết ta sống.

Ở xa xa nhìn Diệp Kiều, Dung Hủ lấy lại bình tĩnh, nhớ tới trước đó La Chấn Đào đã nói qua mấy câu với cậu.

Có người chính là thiếu một phen kỳ ngộ và một nhân vật kinh điển đủ để cho người ta ghi khắc, có lẽ lúc này đây, Diệp Kiều này có thể xoay người.

Nửa giờ sau, Dung Hủ quay cảnh diễn đầu tiên của mình. Vương phó đạo đổ một phen mồ hôi lạnh vì cậu, Quách đạo bởi vì vừa rồi Diệp Kiều sai lầm, đơ ra cái mặt lạnh, im lặng không lên tiếng nhìn Dung Hủ và Đường Mộng Lam đóng phim.

Lần thứ nhất… thuận lợi mà qua!

Qua đến dị thường thuận lợi, thậm chí cực kỳ xuất sắc, ngay cả Quách đạo cũng nhịn không được mà lộ ra một chút vẻ mặt vừa lòng.

Cứ như vậy, mọi người quay phim hơn mười ngày. Chờ đến ngày thứ mười lăm, nam nhân vật chính Đổng Tranh lững thững đến muộn. Dung Hủ và hắn đối diễn không nhiều lắm, liền nhìn hắn với Đường Mộng Lam đối diễn, ngẫu nhiên sẽ cùng Diệp Kiều đối diễn. Nhân vật nữ trong bộ phim này rất ít, ngoại trừ Đường Mộng Lam, thật sự không có ai được coi là nữ số hai, cảnh diễn cũng không nhiều.

Hết thảy đều nhìn như thuận lợi tiến hành, mỗi ngày Dung Hủ cùng nhóm diễn viên ăn cơm hộp, sáng tối gì cũng do Đoàn quản gia đón đưa. Không đến một tháng, phần diễn trong phòng của bộ phim này liền chấm dứt toàn bộ, nhân viên công tác chuẩn bị ngày hôm sau ngồi máy bay bay đến Hoành Điếm, nhóm diễn viên thì lại chờ thêm hai ngày, chờ nhân viên công tác lắp xong toàn bộ máy móc, rồi lại bay qua.

Một tháng ở chung khiến Đường Mộng Lam và Dung Hủ cũng thân cận hơn rất nhiều, Đường Mộng Lam đã sớm lén lút tra về Dung Hủ, biết người này thế mà lại là tiểu thiếu gia không được sủng của Dung gia. Đường Mộng Lam không vạch trần chuyện này, chỉ là thường xuyên nói chuyện phiếm với Dung Hủ.

Lấy thân phận Đường Mộng Lam hiện giờ, đừng nói Dung Hủ giờ phút này không được sủng, dù cậu vô cùng được sủng ái, Đường Mộng Lam cũng không cần lấy lòng cậu. Sở dĩ thân cận cậu, là bởi vì cảm thấy người này vô cùng ôn hòa, dễ thân cận, hơn nữa Dung Hủ thuở nhỏ cha mẹ đều mất, cũng kích phát tình mẹ không nhiều lắm của Đường Mộng Lam.

"Đáng tiếc, nếu chúng ta quay thêm hai ngày, có lẽ có thể đụng tới đoàn phim «Môn đồ». Quan hệ của tôi và nữ số ba Đàm Văn cũng không tệ lắm, nói không chừng có thể thuận tiện dẫn các cậu vào xem, không chừng có thể gặp được Hạ Mộ Nhan."

Đường Mộng Lam ở trong đoàn phim «Tranh giành» xem như diễn viên có tiếng tăm lớn nhất, giờ phút này nghe lời của cô, bất luận là nam nhân vật chính Đổng Tranh hay là nam số hai Diệp Kiều đều đồng loạt gật đầu, lại càng khỏi cần nói Dung Hủ.

Đổng Tranh cười hỏi: "Nếu có thể nhìn thấy chị Hạ đúng là chuyện tốt, tôi chính là bởi vì khi còn bé xem chị Hạ diễn «Góc cầu thang», lúc đó mới muốn làm diễn viên."

Lời này nói ra, mọi người sôi nổi cười, có điều rốt cuộc là thật hay là giả, chỉ có chính Đổng Tranh biết.

Dù sao Dung Hủ cũng còn chưa vào giới giải trí, cũng chưa từng nghe qua tin tức về «Môn đồ», có điều Hạ Mộ Nhan thì ngược lại cậu có biết. Vị ảnh hậu này năm nay ba mươi tuổi, cũng đã cầm ba cúp vàng Hoa Hạ, còn lấy được đề cử Oscar nước Mỹ, có thể gọi là thần tượng nữ thần trên danh nghĩa của rất nhiều diễn viên.

Diệp Kiều bỗng nhiên nói: "Nghe nói nam nhân vật chính «Môn đồ» là Tần Trình à? Hắn cũng tới sao?"

Đây là lần đầu tiên Dung Hủ nghe được cái tên "Tần Trình" này, trong đầu cậu trống rỗng, chỉ có mơ mơ hồ hồ vài cái tên phim, lại căn bản không nghĩ ra hình tượng cụ thể của đối phương. Dung Hủ bỗng giật

mình đột nhiên ý thức được, trong trí nhớ nguyên chủ căn bản không có mấy nam diễn viên, gần như toàn bộ là hình tượng nữ diễn viên!

… Phương diện này là cậu sơ sót, hôm nay trở về liền bổ sung kiến thức.

Nghe Diệp Kiều nói, Đường Mộng Lam nhất thời cười: "Tần Trình đương nhiên sẽ đến, có điều hình như còn phải mấy ngày nữa hắn mới đến. Đáng tiếc, khi đó chúng ta đã rời khỏi thành điện ảnh này đến Hoành Điếm rồi. Gặp Tần Trình một lần còn khó hơn là gặp Hạ Mộ Nhan nữa đó."

Diệp Kiều cảm khái nói: "Tôi là bởi vì thích «Mộ Thanh» của Tần Trình mới vào giới giải trí."

Đường Mộng Lam và Đổng Tranh cười ha ha, chỉ có Dung Hủ kỳ dị nhìn về phía Diệp Kiều, người sau ngượng ngùng cúi đầu. Giờ khắc này, Dung Hủ bỗng nhiên khó hiểu mà cảm thấy: hắn nói hẳn là sự thật.

Bất luận như thế nào, ba ngày sau, Dung Hủ đi theo mọi người của đoàn phim đồng thời rời khỏi thành phố B, đặt chân ở Hoành Điếm nóng bức ướt át.

Hết chương 4

5. Chương 5

Lịch sử tuy có khác biệt, lại chung quy có một ít tương tự.

Hoành Điếm này đúng là cùng một chỗ với thành điện ảnh Hoành Điếm mà đời trước Dung Hủ thường xuyên quay diễn, nhưng mà sau khi chân chính tiến vào thành điện ảnh, thiết bị điện ảnh phong phú đa dạng khiến Dung Hủ không khỏi kinh ngạc.

Phim trường đa dạng hóa, lại thêm diện tích quay phim rộng lớn, thành điện ảnh này lại càng thêm phồn hoa so với cái ở đời trước của Dung Hủ, cũng khiến đoàn phim quay càng thêm tiện lợi.

Dung Hủ là lần đầu tiên đến thành điện ảnh này, nhưng đoàn phim «Tranh giành» và những diễn viên Đường Mộng Lam, Đổng Tranh thì đã sớm ở trong này quay vô số lần. Mọi người rất nhanh liền quen bầu không khí quay phim ở trong này, tiến độ quay ngày đi vạn dặm tiến triển cực nhanh về phía trước.

Sáng sớm, Dung Hủ đã sớm rời khỏi giường, thừa dịp sắc trời tờ mờ sáng đi vào đoàn phim, bắt đầu trang điểm.

Đường Mộng Lam và Đổng Tranh đều có thợ trang điểm tư nhân của mình, Dung Hủ thì không có. Hôm nay cậu phải quay cảnh đầu, cho nên nhất định phải đến sớm.

Thợ trang điểm là chị Từ lấy thủ pháp nhẹ nhàng vẽ loạn phấn nền trên khuôn mặt cậu, làn da vốn dĩ trắng nõn bằng phẳng sau khi đánh nền, hệt như sứ trắng phản chiếu ra tia sáng óng ánh, lỗ chân lông nhỏ đến mức không thể nhận ra.

Làn da Dung Hủ rất tốt, lông mi cũng dày rậm dài mảnh, nhưng cũng không có nghĩa là cậu có thể không trang điểm.

Ở trước màn ảnh rộng, khuyết điểm của mỗi người sẽ bị phóng đại vô hạn, ưu điểm thì phần lớn đều sẽ bị xem nhẹ.

Muốn trở thành diễn viên, trừ khi đi theo phái thực lực chân chính, nhiều lần trải qua gian khổ đi từng bước một lên trên, nếu không thì có bề ngoài xuất sắc là một yếu tố ắt không thể thiếu. Chẳng hạn như màn ảnh sẽ khiến mặt người lớn ra, cho nên trên thực tế mặt của đa số minh tinh đều cực kỳ nhỏ, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay cũng không hiếm thấy.

Nửa giờ sau, trang điểm phức tạp liền toàn bộ hoàn thành. Chợt nhìn Dung Hủ giống như không có trang điểm, nhưng mà dưới màn ảnh, cặp mắt phượng đó sẽ có vẻ càng thêm trong suốt nội liễm, khiến người ta

ánh mắt đầu tiên liền nhịn không được ngưng tụ ở cặp mắt cậu, gương mặt cũng được tân trang càng thêm lập thể.

Chị Từ cảm khái nói: "Đến Hoành Điếm sáu ngày, còn không có mọc mụn. Tiểu Hủ, giữ cho tốt nha, gần đây quay phim vất vả, thường xuyên thức đêm thêm giờ, cậu đừng có giống Diệp Kiều, trên trán nổi lên cái mụn. Loại mụn lâm thời mọc ra này hết nhanh, chỉ là quá lớn vô cùng khó che khuất."

Đang nói, Diệp Kiều đã đẩy cửa vào phòng trang điểm, nghe thấy lời này, hắn bất đắc dĩ cười nói: "Chị Từ, em cũng không muốn mà."

Người đại diện của Diệp Kiều giúp hắn chỉnh lý tốt trang phục diễn, tiếp theo liền đến phiên Diệp Kiều trang điểm. Dung Hủ ở một bên thấy chị Từ và Diệp Kiều nói giỡn, bên môi không khỏi nâng lên một chút ý cười.

Chờ sau khi cậu rời khỏi phòng trang điểm, Diệp Kiều kêu cậu lại, nói: "Dung Hủ, buổi chiều chúng ta có màn đối diễn, muốn đối diễn trước không?"

Dung Hủ mỉm cười gật đầu: "Được."

Sau khi sắc trời sáng hẳn, đoàn phim liền bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Cảnh diễn này chính là kể chuyện sau khi Mặc Sĩ Diêu được Tiêu Tương mời ra khỏi Vọng Thu các, rốt cuộc đạt được tín nhiệm của Tiêu gia quân.

Tiêu gia quân là thiết huyết chiến quân tiếng tăm lừng lẫy Sở quốc, một thiếu niên trẻ tuổi mới ra đời đã muốn làm cho bọn họ cúi đầu ư? Đó là tuyệt đối không có khả năng! Mặc Sĩ Diêu vừa tới quân doanh, tất cả mọi người xem y là không khí, sau khi y bố trí nhiệm vụ, tuy rằng mọi người nghe theo mệnh lệnh đi hoàn thành, nhưng đều không có sĩ khí gì, một bộ dạng buồn bã ỉu xìu.

Vì thế Mặc Sĩ Diêu bày một cái cục. Y và Tiêu Tương đánh đố, chỉ dùng ba nghìn thân vệ của Tiêu Tương, liền đánh bại ba vạn đại quân không nghe mệnh lệnh đó. Mà cảnh diễn phải quay hôm nay, chính là một màn sau khi Tiêu Tương đánh cược thất bại, tự tay dâng lên hổ phù.

Giữa non xanh nước biếc, thiếu niên quân sư phong hoa tuyệt đại một thân bạch y trường bào, lạnh nhạt thong dong tiếp nhận nửa khối hổ phù kia.

Tất cả sĩ binh Tiêu gia quân đều cảm thấy sỉ nhục, một đám phó tướng càng không ngừng khuyên bảo Tiêu Tương. Tiêu Tương không rên một tiếng, nhìn hổ phù rơi vào bàn tay Mặc Sĩ Diêu. Ngọc thạch đen tuyền dưới ánh mặt trời rạng rỡ chói lóa, ngọc tối màu và làn da trắng phối cùng một chỗ, có loại chói mắt nói không nên lời.

Cảm thấy sỉ nhục nào chỉ những sĩ binh đó, mà còn cả Tiêu Tương.

Binh lính của cô thế mà vô năng đến mức như vậy, Mặc Sĩ Diêu dùng ba nghìn thân vệ liền có thể đánh tan bọn họ, đây là sỉ nhục của Tiêu Tương.

Giống như nghe được hối hận trong lòng Tiêu Tương, Mặc Sĩ Diêu nhận hổ phù, nhẹ giọng hô một câu "Tướng quân".

Đường Mộng Lam theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Dung Hủ, sau đó bỗng nhiên ngẩn ra.

Giữa phim trường, vô số ánh mắt đều tụ tập trên người Đường Mộng Lam và Dung Hủ. Quạt máy không ngừng thổi lên trên người hai người, bắt chước gió cấp chín gào thét giữa núi. Tóc dài màu đen bởi vì gió mà phất lên, Dung Hủ hơi hạ mắt, bộ dạng thanh nhã đến cực điểm khiến mọi người đều không tự chủ được mà ngừng thở.

Khí tràng ôn nhuận thanh nhã lại khiến người ta tin phục chậm rãi tản ra, nhìn thiếu niên này, trong lòng tất cả mọi người liền ổn định, hết thảy tâm tư hoàn toàn lắng đọng lại.

Trong đôi mắt sáng ngời trong suốt của Dung Hủ lóe ra ánh sáng nhạt màu, cậu chỉ nhẹ nhàng cười, trong lòng tất cả mọi người liền khó hiểu mà sản sinh một suy nghĩ: chỉ cần tin tưởng cậu ta, sẽ không có chuyện gì làm không được. Cậu là một thần thoại, có thể thay đổi toàn bộ đất trời!

Giờ khắc này, Dung Hủ cong môi mỉm cười, một bóng dáng hư ảo trùng lặp lên cậu.

Mặc Sĩ Diêu các chủ Vọng Thu các, Mặc Sĩ Diêu được người Mặc Sĩ được thiên hạ, ngay ở nơi này!

Ánh mắt Quách đạo gắt gao khóa trên người Dung Hủ, thân thể ông thẳng tắp, ngưng mắt nhìn một màn này. Sau đó ông liền nhìn thấy, thiếu niên bạch y trẻ tuổi đó vươn tay phải ra, nhẹ nhàng kéo tay Đường Mộng Lam, lấy một loại động tác dịu dàng chậm rãi để hổ phù vào lòng bàn tay cô.

Đường Mộng Lam dường như có chút sửng sốt, Quách đạo nhăn chặt mày, không có kêu dừng. Phản ứng này cũng quả thật rất đúng, tuy rằng ông nhìn ra Đường Mộng Lam hình như là thật sự ngây dại, không phải là đang diễn, nhưng ít ra cũng phù hợp kịch bản.

Dung Hủ cười nói: "Hổ phù nên ở trong tay tướng quân." Dừng một chút, ý cười bên môi thiếu niên càng sâu vài phần, âm thanh của cậu xuyên thấu không gian, vang lên giữa núi rừng rộng lớn: "Nhưng quân tâm của ba vạn đại quân này… Mặc Sĩ Diêu nhận."

Một khắc khi lời nói ra, trong mắt Dung Hủ gợn sáng lưu chuyển, dường như vô ý liếc mắt nhìn ba vạn đại quân quanh mình một cái. Vẻ mặt cậu bình tĩnh tự nhiên, giống như vừa rồi giao ra không phải là hổ phù hiệu lệnh ngàn quân, chỉ là một khối ngọc thạch cực kỳ bình thường.

Một câu, khiến ba vạn đại quân lặng ngắt như tờ.

Thu hổ phù, không thu nhân tâm.

Hổ phù trong tay Mặc Sĩ Diêu, nhân tâm không ở chỗ y, còn ở trong tay Tiêu Tương; nhưng hổ phù trở lại trong tay Tiêu Tương, y lại mua chuộc nhân tâm. Trên đời thứ chân chính đáng sợ không phải là nắm quyền lực trong tay, mà là nắm quyền lực trong lòng!

Đến đây, cảnh diễn này toàn bộ chấm dứt.

Quách đạo xét duyệt cảnh quay được một chút, vừa lòng không ngừng gật đầu. Đầu tiên là ông gọi Dung Hủ đến, khen cậu một chút, nhưng mà đồng thời chỉ ra một chỗ thiếu hụt: "Hơi thu liễm xíu, nhân vật trung tâm của cảnh vừa rồi không phải là Mặc Sĩ Diêu, hiện tại cậu đã dùng hết toàn lực, chờ về sau đến cảnh diễn quan trọng chân chính, ngược lại biểu hiện không bằng vừa rồi, vậy liền mất nhiều hơn được."

Diễn quá tốt cũng có sai hả?

Đúng, diễn quá tốt cũng có sai.

Có cảnh diễn không sinh ra quá nhiều tác dụng trong kịch bản, có thể sơ lược. Nhưng mà có cảnh diễn thì thành lập toàn bộ nội dung phim, hoặc là phát sinh, kế thừa, chuyển đổi, hợp nhất tình tiết phát triển, tô đậm ra tính cách nhân vật, là trọng điểm hấp dẫn người xem.

Quách đạo có thể nhắc nhở Dung Hủ như vậy, dĩ nhiên là xem cậu thành người mình. Nếu không ông căn bản không cần nhắc nhở, bởi vì Mặc Sĩ Diêu diễn không đủ xuất sắc hút mắt, cũng không ảnh hưởng lớn đến toàn bộ nội dung phim, dù sao cảnh diễn của Dung Hủ chỉ có ngắn ngủn hai mươi lăm tập, bốn mươi tập còn lại không có một chút quan hệ với cậu.

Đối với điều này, Dung Hủ khiêm tốn gật đầu: "Cám ơn Quách đạo."

Quách Long gật gật đầu, chờ Dung Hủ muốn chạy, ông thuận miệng hỏi: "Có thể tiếp tục phát huy tốt như vậy không?"

Dung Hủ dừng bước, cười lại: "Tôi sẽ tận lực cố gắng."

Trên mặt Quách Long lộ ra một nụ nụ cười thỏa mãn, mà ở một bên, Vương phó đạo lại như có điều suy nghĩ nhìn về phía Dung Hủ.

Cậu thanh niên này không tồi nha, người có thể khiến Quách đạo vừa lòng như vậy thật sự là ít. Có thiên phú, EQ lại cao, xem ra trời sinh chính là ăn bát cơm diễn viên này. Hình như cậu ta còn chưa ký hợp đồng với công ty nhà ai nhỉ?

Vương phó đạo âm thầm tính toán, xoay người đi gọi điện thoại cho La Chấn Đào.

Chờ sau khi Vương phó đạo đi rồi, Quách đạo gọi Đường Mộng Lam lại đây. Lập tức, sắc mặt Quách đạo liền trầm xuống, nào có một chút hòa ái vừa rồi đối mặt Dung Hủ.

Quách đạo cau mày: "Sao vừa mới đóng phim, đã phát sinh sai lầm? Mộng Lam, tôi với cô cũng từng hợp tác hai lần, cô không giống như là người sơ ý sơ suất. Một màn vừa rồi tạm có thể cho qua, về sau không thể phát sinh loại chuyện này nữa, biết chưa? Hiếm thấy Dung Hủ người ta phát huy tốt, nếu cô lại NG, thì tiền bối là cô cũng có thể đến xin lỗi tiểu diễn viên người ta rồi."

Đường Mộng Lam bất đắc dĩ gật gật đầu, Quách đạo phất phất tay cho cô rời đi.

Nhưng mà giây tiếp theo Đường Mộng Lam liền mang cái mặt khóc tang, buồn bực nhìn về phía bóng dáng Dung Hủ.

Cái này cô cũng đâu có muốn sai lầm? Thật sự là cô không cẩn thận bị Dung Hủ dắt đi!

Loại hình nhân vật như Tiêu Tương trước kia Đường Mộng Lam chưa bao giờ nếm thử, trong «Tranh giành», cảnh diễn tình cảm của cô chỉ có liên quan tới nam nhân vật chính, chỉ có điều trong kịch bản còn chôn xuống một nét bút ẩn: dường như Mặc Sĩ Diêu cũng có ý với cô.

Phần tình cảm này tự nhiên không có chỉ ra, bạn nói nó có vậy nó liền có, bạn nói nó không có vậy nó sẽ không có.

Nhưng người xem chỗ nào có thể nghĩ ra, trong kịch bản là ám chỉ Mặc Sĩ Diêu ái mộ Tiêu Tương, nhưng lúc quay diễn, Đường Mộng Lam lại không hiểu ra sao mà luôn cảm thấy mình bị Dung Hủ nắm mũi dẫn đi!

Buổi tối mấy ngày này sau khi chấm dứt quay phim, nằm ở trên giường, Đường Mộng Lam làm thế nào cũng ngủ không được. Buổi tối hôm trước buổi tối rõ ràng cô mở di động, mở kịch bản ra nhìn một giờ. Càng xem cô càng cảm thấy, vì sao Tiêu Tương lại không thích Mặc Sĩ Diêu?

Đường Mộng Lam làm người sắm vai Tiêu Tương, cô và Đổng Tranh sắm vai Thái tử Tạ Cảnh Nhàn đã đối diễn rất nhiều lần, cũng từng tiến hành tiếp xúc với Diệp Kiều sắm vai Đông Ly Lan. Nhưng mà bất luận hai người này đối diễn với cô bao nhiêu lần, chân chính khiến cô khắc sâu ấn tượng, lại là Mặc Sĩ Diêu.

Tạ Cảnh Nhàn ẩn nhẫn cường đại, là thanh mai trúc mã với Tiêu Tương, hai người từ nhỏ đã thích đối phương; Đông Ly Lan và Tiêu Tương hoàn toàn là đối thủ, không có diễn tình cảm. Nhưng mà sao Tiêu Tương lại lựa chọn Tạ Cảnh Nhàn, mà không phải Mặc Sĩ Diêu?

Chẳng lẽ tựa như rất nhiều người xem nói, nam chính là cho nữ chính thích, còn nam số hai —— Mặc Sĩ Diêu là một trong hai nhân vật có tiết mục tình cảm với nữ chính, xem như nam số hai trên cảnh tình cảm đi —— là cho mấy người ngoài cuộc thích hả?

Khóe miệng Đường Mộng Lam co rút, nâng bước đi về hướng Dung Hủ, sau khi nhìn thấy đối phương, mở miệng chính là: "Yên tâm đi, tiểu Hủ, cậu cũng không cần quá thương tâm, tôi chọn cậu là được."

Dung Hủ không hiểu ra sao: "…?"

Lúc ăn cơm trưa, Dung Hủ chủ động đối diễn với Diệp Kiều.

Diệp Kiều tuy rằng hiện tại chỉ là diễn viên hạng hai, nhưng Dung Hủ kém xa hắn, tự nhiên không có khả năng thật sự chờ Diệp Kiều chủ động tìm đến mình. Loại hành vi thân cận này của cậu cũng làm cho trong lòng Diệp Kiều vô cùng thoải mái, hai người rất nhanh liền bắt đầu đối diễn.

Đổng Tranh vừa mới cơm nước xong, liền nhìn thấy tình cảnh Dung Hủ và Diệp Kiều đồng thời đối diễn.

Bộ dạng Diệp Kiều vô cùng anh tuấn, nhưng mà trong xương lại mang theo một loại tà khí, đây là một trong những nguyên nhân trước đây hắn có diễn nhiều nhân vật chính hơn nữa cũng không có biện pháp được đại chúng tiếp thu. Nhân vật chính phần lớn đều yêu cầu hình tượng chính diện, độ công nhận của gương mặt Diệp Kiều không cao, đồng thời cũng không phải chính nghĩa lẫm nhiên, tự nhiên không cách nào khiến người ta thích.

Nhưng mà nhân vật Đông Ly Lan kia, Diệp Kiều thật sự là nhận đúng rồi.

Nhân vật kia tà nịnh làm liều, thô bạo tàn nhẫn, đã từng gài bẫy giết một vạn binh sĩ Sở quốc. Nếu như nói Mặc Sĩ Diêu là thiên ngoại ẩn sĩ cao nhã đạm mạc, vậy Đông Ly Lan chính là địa ngục tu la tàn khốc lãnh huyết. Cố tình hai người này lại là sư huynh đệ làm bạn lớn lên, biên kịch đặt ra thật sự là vô cùng có ý tứ.

Đổng Tranh yên lặng nhìn Diệp Kiều và Dung Hủ đối diễn, trợ lý của hắn rửa tay từ buồng vệ sinh đi ra, sau khi nhìn thấy một màn này, kỳ quái hỏi: "Anh Đổng, làm sao vậy, đang nhìn cái gì?"

Đổng Tranh lắc đầu.

Qua chốc lát, Đổng Tranh đưa tay chỉ về hướng Dung Hủ, nói: "Cậu cảm thấy hai người bọn họ có thể hot không?"

Loại chuyện này sao có thể nói trước công chúng! Trợ lý nhìn nhìn hai bên, sau khi phát hiện không có ai, cậu ta nhỏ giọng nói: "Bộ dạng Dung Hủ thực xinh đẹp, Quách đạo cũng khen cậu ta diễn xuất tốt, hẳn là có thể hot. Có điều Diệp Kiều… hắn đã thất bại nhiều năm như vậy, phỏng chừng thật khó khăn đi."

Nghe vậy, Đổng Tranh không trả lời, lại qua chốc lát, hắn hỏi: "Biên kịch bộ phim này từ đâu tới?"

Trợ lý hoang mang nói: "Hình như là phòng làm việc Tề Lực."

Đổng Tranh bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi nhớ không lầm mà, quả nhiên là phòng làm việc Tề Lực. Tôi thấy Diệp Kiều lần này nói không chừng có thể hot, cậu tiếp xúc với người đại diện của Diệp Kiều một chút, chúng ta dù sao cũng là một công ty, trước tiên kết một người bạn, không cần kết một đối thủ. Cậu xem Đường Mộng Lam không phải vẫn luôn rất để bụng Dung Hủ sao, tôi xem cô ta đã có ý tưởng, muốn mang Dung Hủ vào Hoa Hạ Entertainment của bọn họ."

Trợ lý nhất thời có chút mơ hồ, không hiểu rõ sao Đổng Tranh đột nhiên nghĩ đến nhiều chuyện như vậy. Có điều phân phó của Đổng Tranh cậu ta thành thành thật thật ghi nhớ toàn bộ, chỉ là đến cuối cùng, cậu ta nhịn không được hỏi một câu: "Anh Đổng, Diệp Kiều hot, có quan hệ gì với phòng làm việc Tề Lực?

Đổng Tranh ý vị sâu xa nhìn cậu ta một cái, nói: "Năm trước phòng làm việc Tề Lực viết bộ phim nào cực hot?"

Điểm này trợ lý vẫn biết: "«Cô hồng»! Đề cử phim nhựa hay nhất Venice!"

Đổng Tranh cười nói: "Vậy cậu cứ chờ xem, tôi cảm thấy, Diệp Kiều có thể theo Dung Hủ hot lên."

Nói xong, Đổng Tranh đi trước, trợ lý nhanh chóng tung tăng chạy theo. Có điều cậu ta vẫn luôn nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc là quan hệ như thế nào… «Cô hồng»? Dung Hủ với Diệp Kiều? Chẳng lẽ có quan hệ kỳ quái gì sao…"

Cho nên nói, vì sao Đường Mộng Lam và Đổng Tranh có thể trở thành người nổi tiếng, trợ lý lại chỉ có thể là trợ lý?

Có thể thành danh ở giới giải trí Hoa Hạ cạnh tranh kịch liệt, chỉ dựa vào mặt mũi và diễn xuất tuyệt đối là không đủ, EQ cao siêu mới là thứ quan trọng nhất.

«Cô hồng», sản phẩm điện ảnh trong nước hot nhất năm trước, lấy được quán quân phòng bán vé của Hoa Hạ tháng tám, là một con hắc mã* tất cả mọi người không tưởng được. Bộ phim điện ảnh này dùng hai diễn viên chính là người mới một lần liền nổi tiếng, lần đầu tiên quay diễn liền chen lên hạng hai, có được một lượng lớn fan.

*Hắc mã: ý nói tuyển thủ mới nổi, có tiềm năng cực lớn.

Đúng rồi, bộ phim điện ảnh này, là một bộ phim tình yêu đề tài đồng tính.

Nhân viên đoàn phim nghỉ ngơi một trận, cảnh diễn đầu tiên buổi chiều, bắt đầu quay cảnh của nam hai Đông Ly Lan và nam bốn Mặc Sĩ Diêu. Cảnh diễn này là sư huynh đệ hai người khi cách nhiều năm, lần đầu tiên gặp mặt, mà lần gặp này liền cách chiến trường vạn người, gió lạnh hiu quạnh, quả nhiên là từ biệt nhiều năm, sa trường gặp lại!

Hết chương 5

6. Chương 6

Cổ nhân từng nói, đã sinh Du, sao còn sinh Lượng.

Trong «Tranh giành», đối với nam số hai Đông Ly Lan mà nói, hắn đã gặp gỡ kẻ địch cả đời, sư đệ mình, Mặc Sĩ Diêu.

Lúc nhỏ tình nghĩa giữa hai người sâu sắc, nhưng theo tuổi tác tăng dần, ở việc bày binh bố trận, bát quái thiên tượng, Đông Ly Lan từ từ bại bởi Mặc Sĩ Diêu, mà còn không có chút lực đánh trả. Sư phụ hai người lại càng thích tiểu đệ tử của mình, đem tâm huyết suốt đời đều truyền thụ cho Mặc Sĩ Diêu, còn để y làm các chủ Vọng Thu các kế nhiệm.

Vì thế một năm trước khi sư phụ đem Vọng Thu các giao cho Mặc Sĩ Diêu, Đông Ly Lan chủ động rời khỏi sư môn, như thế liền có thể không nhìn tới chuyện sỉ nhục này. Sư huynh đệ đã từng có bao nhiêu tình thâm, về sau liền có cỡ nào oán hận ghen ghét, mãi đến khi sa trường gặp lại, Đông Ly Lan ở xa xa nhìn tiểu sư đệ đứng trong vạn quân, chính là lãnh huyết cười một tiếng, giơ trường kiếm lên.

"Người giết hắn, thưởng hoàng kim vạn lượng, nhất phẩm hầu tước!"

Nếu nói trong vạn người lấy thủ cấp kẻ địch, Đông Ly Lan hơn xa Mặc Sĩ Diêu; nhưng nếu nói vạn người đối chiến, Đông Ly Lan ở trước mặt Mặc Sĩ Diêu, ngay cả một chút cơ hội thắng lợi cũng xa vời không thấy.

Cảnh quay xế chiều hôm nay chính là lần đầu hai người gặp lại, diễn xuất trong hàng trăm hàng ngàn quần chúng, là một chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng mà Dung Hủ và Diệp Kiều lại chỉ NG hai lần, liền hoàn mỹ vượt qua cảnh này.

Quách đạo nhìn hình ảnh trong màn ảnh, cau mày, không biết đang tự hỏi những gì.

Sự tà khí trong khung của Diệp Kiều thật sự vô cùng thích hợp với nhân vật Đông Ly Lan, cho nên lúc trước khi bên đầu tư đưa người, Quách đạo cũng không có cự tuyệt. Mà Dung Hủ thì…

Trong màn hình, thiếu niên bạch y đón gió mà đứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn sư huynh mình.

Lúc trước nếu lựa chọn trở thành quân sư Sở quốc, vậy Mặc Sĩ Diêu tự nhiên biết, sớm muộn gì cũng sẽ đối mặt ngày hôm nay. Nhưng mà phỏng chừng thông minh tuyệt đỉnh như y cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên gặp mặt, Đông Ly Lan liền hạ quân lệnh trạng với sĩ binh, lấy hoàng kim vạn lượng và thăng quan tiến tước đến treo giải thưởng tính mạng của y.

Trong diễn xuất của Dung Hủ, trong đôi mắt nhìn như bình tĩnh của cậu, đã có một chút dao động mỏng manh. Sau khi Đông Ly Lan nói ra phong thưởng kia, con ngươi cậu hơi hơi rung động một cái, môi mấp máy, giống như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhấp môi, không có mở miệng.

Loại kinh ngạc và khổ sở này gần như chỉ dùng một chút biểu tình chi tiết liền suy diễn ra, khiến Quách đạo cũng vô cùng để ý. Ông nhiều lần nhìn đoạn camera này, chờ càng về sau, ông thậm chí gọi người phụ trách biên kịch bên phòng làm việc, lặng lẽ mở một hội nghị: "Suy xét một chút, đem nam bốn nâng lên vị trí nam ba, cảnh diễn thêm một chút."

Hội nghị này tự nhiên không có ai biết, nhưng mà rất nhanh Dung Hủ liền nhận được kịch bản mới.

Trong kịch bản mới này, cảnh diễn của cậu thêm hai tập, tuy nói vẫn không thể xem như nam số hai, nhưng đã sắp chạy song song với nam số ba.

Đến nay Dung Hủ đều chưa thấy qua nam số ba kia, đối phương dường như cũng là đi cửa sau vào, nhưng mà chỗ dựa lại không lớn, thiếu chút nữa bị Quách đạo quét xuống. Cảnh diễn của nam số ba ở phần sau của «Tranh giành», không có liên hệ gì với Dung Hủ, cho nên chờ vài tháng nữa đối phương mới có thể vào đoàn phim.

Bên cạnh không có một người đại diện hoặc là trợ lý thương lượng, Dung Hủ chỉ có thể tự mình ở trong lòng yên lặng suy tư chuyện này. Nhưng đến buổi chiều, sau khi quay xong Đường Mộng Lam lại đi đến bên

cạnh cậu, cười tủm tỉm nói với cậu: "Đóng phim cho tốt, đoàn phim chúng ta nói tóm lại vẫn là Quách đạo định đoạt, người đầu tư cũng phải nghe ông ấy."

Dung Hủ nâng con ngươi lên nhìn về phía Đường Mộng Lam, chăm chú nhìn chốc lát, sau đó cười nói: "Chị Đường thật tốt với em."

Đường Mộng Lam cười: "Cậu là La Chấn Đào mang vào đoàn phim, La Chấn Đào cũng là người đại diện của Hoa Hạ Entertainment chúng tôi, tôi đương nhiên sẽ tốt với cậu một chút." Dừng một chút, Đường Mộng Lam ngồi ở bên cạnh Dung Hủ, lén lút vươn ra ngón tay, chỉ về phía Đổng Tranh và Diệp Kiều cách đó không xa: "Nhìn thấy bọn họ không, bọn họ đều là Thiên Cực Entertainment, là đối thủ của chúng ta, chị Đường cậu muốn tìm đồng minh, đương nhiên chỉ có thể tìm anh bạn nhỏ là cậu rồi."

Một câu liền đem mình và Dung Hủ đặt trên cùng một chiến tuyến.

Dung Hủ rất thích nói chuyện với người thông minh, cậu không phản bác, mà là cười nói: "Em với anh Diệp trong phim cũng là đối địch."

Đường Mộng Lam lại không để bụng lắc đầu: "Đối địch à? Quan hệ đối địch, mà sau khi cậu chết, hắn lại ôm cậu thất thanh khóc rống hả? Hối hận mười ngày tám ngày, cơm nước không màng... A không đúng, là không ăn không uống. Chờ đến kết cục hắn chiến bại tự sát, nghĩ đến đều là sư đệ cậu?"

Dung Hủ chỉ có thể buông tay.

Ừm, không thể trách cậu, hết thảy đều do biên kịch sức tưởng tượng vô cùng phong phú.

Tiến độ quay phim cứ như vậy thuận lợi mà tiến hành, tất cả mọi người đều không có dị nghị gì với kịch bản mới, dù sao chỉ có cảnh diễn của Dung Hủ và Diệp Kiều có một chút thay đổi. Về phần nam số ba còn chưa có vào tổ, Dung Hủ đương nhiên không biết suy nghĩ của đối phương, mà dù hắn có ý kiến gì, khẳng định cũng không cách nào lay động Quách đạo, chỉ có thể người câm ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời.

Chờ đến nửa tháng sau, đã quay đến mấy cảnh diễn cuối cùng của Dung Hủ.

Sáng sớm hôm nay, Dung Hủ liền đi tới đoàn phim. Lần này lúc chị Từ trang điểm cho cậu, vẽ phá lệ nghiêm túc, mỗi một lần vẽ lên đều cẩn cẩn thận thận, ở phương diện trang điểm mắt, cũng làm sâu sắc đôi mắt đen của Dung Hủ một chút, màu môi dùng màu nhạt, cả người cậu có vẻ có vài phần tiều tụy.

"Hôm nay hẳn là lần cuối cùng trang điểm cho cậu, chờ sau khi cảnh diễn của cậu hơ khô thẻ tre*, chị Từ cũng cho cậu một phong tiền lì xì an ủi."

*Hơ khô thẻ tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơ cho khô mực)

Tiền lì xì an ủi là một loại văn hóa chỉ có trong giới giải trí, mỗi khi một diễn viên nào đó diễn cảnh chết, thì đều sẽ được tiền lì xì an ủi của đạo diễn, biên kịch, diễn viên cùng phim. Chết cũng không phải là một chuyện tốt, tự nhiên phải an ủi, miễn cho phạm kiêng kị.

"Dung Hủ, tôi cũng cho cậu một phần tiền lì xì an ủi."

Chị Từ vừa mới dứt lời, cửa phòng trang điểm liền truyền đến một giọng nam trong sáng. Dung Hủ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Kiều không biết lúc nào cũng tới phòng trang điểm, ngồi ở trên ghế một bên chờ chị Từ trang điểm cho hắn.

Chị Từ cười: "Lần này trạng thái không tồi, mụn trên mặt cũng xẹp xuống. Xem ra Diệp Kiều cũng đã làm đủ chuẩn bị vì cảnh diễn hôm nay nha, hai người nên phát huy cho tốt, tôi nghe lão Vương nhà tôi nói, cảnh diễn hôm nay là một trong những cảnh quan trọng nhất của cả phim, Quách đạo vô cùng coi trọng."

Người phụ trách tổ trang điểm là chị Từ không giống những nhân viên công tác khác, chồng của cô chính là Vương phó đạo Vương Chiêu. Cô đi theo đoàn phim Quách đạo đã có mười mấy năm, tư lịch so với Vương phó đạo còn sâu hơn, trong giới phim truyền hình cũng rất có tiếng tăm.

Diệp Kiều liên tục đáp ứng, nhưng nhìn về phía Dung Hủ, lại phát hiện cậu đang cong cong mặt mày xinh đẹp, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Không biết sao, trong lòng Diệp Kiều bỗng nhiên run lên, qua một lúc lâu, yết hầu khàn khàn mở miệng hỏi: "Làm sao vậy, Dung Hủ?"

Thiếu niên tinh xảo xinh đẹp cứ như vậy nhìn mình, mặc cho ai cũng sẽ có chút hoảng thần. Diệp Kiều không tránh khỏi có chút tâm viên ý mã, nhưng mà không tính là tâm tư mỹ miều gì, chỉ là đối với sự vật tốt đẹp, hắn theo bản năng cảm thấy thưởng thức thôi.

Sau một lúc lâu, Dung Hủ mới thu hồi tầm mắt, giọng điệu trịnh trọng nói rằng: "Anh Diệp, hôm nay sau khi em hơ khô thẻ tre, cũng cho anh một phong tiền lì xì áp khí."

Diệp Kiều sửng sốt: "A? Tiền lì xì áp khí? Đó là tiền lì xì gì?"

Dung Hủ lắc đầu, vẻ mặt trầm trọng nói: "Hôm nay liên lụy anh khóc đến chết đi sống lại, anh cho em an ủi, em bồi thường lại cho anh, chúc chúng ta lần này có thể một lần liền qua."

Nhìn Dung Hủ ra vẻ thâm trầm, lúc này Diệp Kiều mới nhớ tới, đối phương còn là một đứa con nít chưa thành niên. Một chút suy nghĩ quanh co khúc khuỷu cuối cùng trong lòng vào giờ khắc này triệt để tiêu tán, Diệp Kiều khoát tay, bất đắc dĩ nói: "Vậy cậu ngàn vạn lần đừng cho tôi tiền lì xì, tôi cũng không muốn khóc đến thở hổn hển đâu, chúng ta phải một lần liền qua, mới không cần cái miệng quạ đen của cậu đâu!"

Diệp Kiều lúc này vẫn chỉ là nói, hắn không ngờ tới, thế mà lại thật sự bị Dung Hủ một câu thành sấm.

Trong những cảnh quay hôm nay, nhiều nhất chính là cảnh của Dung Hủ.

Mặc Sĩ Diêu bày ra một bố cục nhà không vườn trống ở Bình thành, đại quân Lương quốc đến xâm chiếm. Theo lý thuyết Bình thành hẳn là có hai vạn binh mã, nhưng tất cả mọi người không biết, hai vạn binh mã giờ phút này chỉ còn lại có một ngàn, còn lại đều bị Mặc Sĩ Diêu an bài đến sông Đô, hội hợp với đại quân khác của Sở quốc.

Tổng cộng tám vạn đại quân này suốt đêm qua sông, giờ phút này thế mà đã xâm nhập Ngụy quốc!

Trong ba nước, Lương quốc thực lực cực mạnh, sau khi Sở quốc bị Lương quốc làm tổn thương nặng, thực lực giảm xuống. Mà Ngụy quốc chưa bao giờ tham dự vào tranh đấu của hai bên, bọn họ dựa vào cái rãnh trời sông Đô này, sống chết mặc bây. Hàng năm Sở quốc đều ngỏ ý với bọn họ, bọn họ lại làm bên trung lập, khiến Lương quốc và Sở quốc đều hết sức kiêng kỵ, không dám vọng động.

Chiêu này kêu là giương đông kích tây, mười vạn đại quân Lương quốc tiếp cận, Sở quốc lại phái tám vạn binh mã, một đêm chinh phục năm tòa thành trì Ngụy quốc. Tiêu gia quân còn có một vạn tinh nhuệ, lấy tốc độ nhanh nhất trong vòng ba ngày thẳng vào chỗ sâu của Ngụy quốc, hạ trại bày binh ở ngoài đô thành Ngụy quốc.

Mà cùng thời khắc này, trong Bình thành, đại quân Lương quốc đã công phá tòa thành trì này.

Sau khi bọn họ tiến vào thành, mặc cho thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, chỉ là một ngàn binh mã cực nhỏ này thế mà lại có thể mệt nhọc mười vạn đại quân bọn họ tròn ba ngày.

Bình thành giờ phút này là một tòa thành trống, nhóm bách tính đã sớm được an bài rời đi, một ngàn sĩ binh này đều là tráng sĩ lấy cái chết tỏ chí, còn lại một phó tướng trung thành và tận tâm với Mặc Sĩ Diêu, và một Mặc Sĩ Diêu.

Lúc này, tướng quân lĩnh quân Lương quốc biết được tin tức đô thành Ngụy quốc bị công phá, hắn giận dữ công tâm, một kiếm chỉ về phía Mặc Sĩ Diêu: "Ngươi lại gian lận!"

Mặc Sĩ Diêu ngồi ngay ngắn ở trước bàn cờ, hạ mắt nhìn một ván cờ thua kia, vẫn chưa trả lời.

Ngụy quốc lâu ngày yên ổn, binh lính bọn họ đã sớm quen những ngày hòa bình, chỗ nào là đối thủ của sĩ binh Sở quốc. Cho nên ba ngày phá quốc là lẽ đương nhiên, dĩ vãng là Lương quốc và Sở quốc kiềm chế nhau, mới để cho Ngụy quốc an an ổn ổn sinh tồn.

Tướng quân Lương quốc này hoàn toàn không rõ, Mặc Sĩ Diêu dùng mưu kế gì, có thể khiến Ngụy quốc ba ngày mất nước!

Nghe nói Ngụy quốc có rất nhiều thành trì căn bản không đợi đại quân Sở quốc hành động, bọn họ liền tự mình mở cửa thành ra, lúc này mới khiến quân đội Sở quốc ba ngày liền đến đô thành.

Tướng quân tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước, thế cục thay đổi khiến Lương quốc bị vây trong một loại cục diện bất lợi. Hắn dùng kiếm chỉ Mặc Sĩ Diêu, quyết định lấy y làm con tin, làm một quân cờ. Rốt cuộc, Mặc Sĩ Diêu nói chuyện.

Y nắm một viên ngọc cờ trắng, nâng lên con ngươi trong suốt, lạnh nhạt nhìn tướng quân lửa giận ngút trời trước mắt, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Nếu có thể bị một người kiềm chế, Tiêu Tương liền không phải là Tiêu Tương, cũng không phải Tiêu tướng quân thiết huyết anh dũng, cân quắc không nhượng tu mi kia."

Tướng quân Lương quốc còn đang lừa mình dối người: "Ngươi là do Tiêu Tương ngàn thỉnh vạn xin tới, cô ta tự nhiên không có khả năng không thèm để ý sống chết của ngươi!"

Mặc Sĩ Diêu cong khóe môi, trong con ngươi sáng ngời lóe ra ánh sáng tín nhiệm: "Nhưng mà, cô ta là Tiêu Tương."

Tướng quân Lương quốc rốt cuộc sụp đổ.

Đúng vậy, hắn đánh tan một trạm kiểm soát Sở quốc —— Bình thành, nhưng Sở quốc lại trực tiếp dẹp xong Ngụy quốc!

Lương quốc thắng sao? Thắng, thắng được Bình thành.

Lương quốc thua sao? Thua, thua Ngụy quốc!

Tướng quân Lương quốc hai mắt đỏ bừng, nhìn thấy thiếu niên bạch y trước mắt thế mà lại còn đang chơi cờ, hắn cắn chặt răng, nắm chặt kiếm trong tay, ánh sáng sắc bén lãnh liệt từ trên trường kiếm chợt lóe mà qua. Hắn cả giận nói: "Giết ngươi, hoàng kim vạn lượng, nhất phẩm hầu tước!"

Trong phút chốc, động tác hạ cờ của Mặc Sĩ Diêu dừng lại. Hai mắt hơi hơi trợn to, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp nho nhã lộ ra một tia kinh ngạc, dường như cuối cùng y cũng nhớ ra một chuyện, một chuyện bị y quên đi dưới đáy lòng, thậm chí vẫn luôn làm như không có phát sinh.

Từ bắt đầu tới kết thúc, y đều quên mất chuyện kia, bởi vì không muốn làm cho nó phát sinh, cho nên sẽ giả bộ như nó không tồn tại.

Người có thông tuệ nữa, cũng có chuyện muốn xem nhẹ.

Tiêu Tương quả thật lãnh tĩnh lý trí, nhưng cô cũng sẽ không thật sự không để ý đến sống chết của Mặc Sĩ Diêu. Trước khi đại quân Sở quốc xuất phát, vị nữ tướng quân này đêm khuya đi vào trong phòng Mặc Sĩ Diêu, lấy thái độ cường bách ép hỏi y, nếu để một mình y tại đây, ván cờ này có thể uy hiếp tính mạng y hay không.

Mặc Sĩ Diêu trấn định thong dong nói: "Dùng ta làm con tin, tướng quân sẽ không thỏa hiệp; đợi sau khi Đông Ly Lan đến, ta có nắm chắc không chết. Tướng quân không cần lo lắng."

Chỉ là y chung quy không chờ được Đông Ly Lan.

Thanh kiếm lạnh như băng đến tận xương đâm xuyên qua lồng ngực y, máu tươi nhất thời phun tung toé ra, hiện lên trên bàn cờ trắng đen. Một kiếm của tướng quân Lương quốc tuyệt vọng kia đâm xuyên qua trái tim y, máu tươi ồ ồ từ trong ngực y chảy ra bên ngoài. Máu tươi nghẹn ở trong yết hầu, từ bên môi y tràn xuống.

Giờ khắc này, trong toàn bộ phim trường, tầm mắt mọi người đều tụ tập trên người thiếu niên bạch y kia.

Khuôn mặt trắng bệch cùng vẻ mặt bất đắc dĩ, lúc này, y lại không có một chút sợ hãi, cũng không có một chút thống hận. Trong ánh mắt trong suốt xinh đẹp của Dung Hủ phản chiếu ra một tướng quân thất kinh, người nọ rút kiếm ra, nỉ non "Như vậy ta sẽ không phải chết, như vậy điện hạ sẽ ban thưởng cho ta, khẳng định sẽ không trách phạt ta".

Bất quá là một khắc đồng hồ ngắn ngủi sau, một người đàn ông tử y cẩm bào tuấn mỹ liền bước vào trong căn phòng này. Hắn vốn dĩ mang vẻ mặt không kiên nhẫn, bên môi phiếm ý cười châm chọc, không biết có

phải là ở trong lòng âm thầm trào phúng sư đệ tự cho là đúng của mình không, nhưng mà chờ hắn đi đến cửa phòng, liếc mắt một cái nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, đột nhiên tươi cười cứng đờ, ngơ ngác đứng ở cửa phòng.

Tướng quân kia nhìn thấy hắn, đi như chạy tới: "Điện hạ! Ty chức không biết đó là kế, ty chức không biết!"

Đông Ly Lan mở to hai mắt, nhìn thiếu niên người đầy máu, ngồi ở trước bàn cờ.

Máu đỏ nhiều như vậy, lan tràn trên bàn cờ, khiến quân cờ màu đen càng thêm thâm trầm, khiến quân cờ màu trắng tiên diễm đến chói mắt. Y chảy thiệt nhiều máu, trên mặt và trên môi không có một chút huyết sắc, chỉ là y lại khẽ mỉm cười nhìn mình, mặc cho máu nhuộm dần bạch y.

Thiếu niên kia vươn tay với hắn, y nói: "Sư huynh, đã lâu không gặp."

Trong lòng Đông Ly Lan phút chốc run lên, hắn căn bản nâng không nổi chân mình, cũng căn bản không cách nào nhúc nhích một chút. Hắn kinh ngạc nhìn cảnh tượng đáng sợ trong phòng, nhìn thiếu niên, nghe y tiếc nuối nói: "Năm đó trước khi ngươi rời đi, có một ván cờ chưa cùng ta kết thúc. Trên đời này… Khụ khụ…"

Một búng máu mãnh liệt phun ra, cắt ngang lời Mặc Sĩ Diêu.

Diệp Kiều chưa từng nghĩ rằng, khi hắn thật sự đối mặt với cảnh diễn này, lại có cảm giác thân thể của mình không thể khống chế.

Nhìn thấy Dung Hủ hộc máu, hắn theo bản năng đi lên phía trước một bước, dùng giọng nói thê lương la lớn: "Sư đệ!"

Dung Hủ lại ngẩng đầu nhìn hắn.

Tươi cười đơn thuần đơn giản như vậy khiến Diệp Kiều gần như sụp đổ, hắn đột nhiên cảm thấy mình cực kỳ đau lòng, hắn giống như lập tức biến thành Đông Ly Lan, hắn bỗng giật mình hiểu rõ, khi Đông Ly Lan thấy một màn như vậy chính là bi thống tuyệt vọng như thế nào. Rõ ràng một giây trước còn nghĩ làm thế nào nhục nhã sư đệ mình, nhưng mà khi chân chính nhìn đến kết cục "giết chết Mặc Sĩ Diêu cho ta" từng bị hắn nói qua vô số lần, khi chân chính hiểu rõ mình sắp vĩnh viễn mất đi sư đệ này, chính là tan nát cõi lòng bất lực cỡ nào.

Lúc này đã không phải là Dung Hủ, chỉ còn lại một Mặc Sĩ Diêu.

Mặc Sĩ Diêu ôn nhu cười với hắn, giống như hết thảy đều vẫn là mười năm trước, hắn còn chưa có rời khỏi Vọng Thu các, hắn với sư đệ thích cùng nhau chơi cờ. Hắn luôn thua, sư đệ luôn thắng, sư đệ nói với hắn: "Trên đời này, chỉ có sư huynh có thể cùng ta chơi cờ."

Đông Ly Lan lại nghĩ thầm rằng: dù chỉ có ta thì lại như thế nào, ta làm theo thắng nổi ngươi.

Sau đó lần thứ hai hắn nghe được, câu nói kia của Mặc Sĩ Diêu: "Trên đời này, chỉ có sư huynh có thể cùng ta chơi cờ. Ván cờ này đợi mười năm, sư huynh, ngươi giúp ta đánh xong nó… có được không?"

Âm thanh dần dần mỏng manh xuống khiến lý trí Đông Ly Lan rốt cuộc triệt để như đàn đứt dây, Diệp Kiều rất nhanh chạy tới, tiếp được thân thể Mặc Sĩ Diêu ngã xuống. Mặc Sĩ Diêu nhìn hắn còn muốn nói chuyện, chỉ là máu nghẹn ở cổ họng y, khiến y một chữ cũng không mở miệng được.

Thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, y ngưng mắt nhìn sư huynh mình, giơ ngón tay lên muốn vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của đối phương, nhưng mà tay mới nâng lên một nửa, y liền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhọc ngươi tính hết tất cả, cũng không tính được, đời này không chết trên tay bất luận một kẻ mạnh nào, lại chết dưới một cái giải thưởng đã sớm quên đi.

Hai mắt Đông Ly Lan chậm rãi trợn to, tay hắn nắm chặt lại, ôm thân thể từ từ lạnh như băng này vào trong lòng. Hắn gắt gao mà ôm, giống như muốn ấn đối phương vào trong xương, sau khi Mặc Sĩ Diêu triệt để không còn hơi thở, nước mắt rốt cuộc rơi xuống.

Dưới diễn xuất của Diệp Kiều, hắn gào khóc thật lớn, khóc đến mức hoàn toàn không giống Đông Ly Lan trước kia mình diễn, bởi vì trong tiềm thức hắn muốn khóc như vậy. Hắn cảm thấy nếu như là Đông Ly

Lan, giờ phút này căn bản không có bất luận lý trí gì, chỉ biết dùng phương thức nguyên thủy nhất biểu đạt bi thống của mình.

Nhưng mà không bao lâu, Quách đạo liền hô cắt.

Diệp Kiều khóc khóc còn đánh nấc, Dung Hủ bất đắc dĩ từ trong ngực hắn đứng lên, xoa xoa vết máu bên môi.

Diệp Kiều cũng thấy dường như mình diễn quá rồi, vì thế hắn vứt qua một ánh mắt áy náy với Dung Hủ, sau đó nhìn về phía Quách đạo: "Quách đạo, tiếp theo tôi sẽ thu liễm một chút, ngài yên tâm."

Ai biết vừa nghe lời này, Quách đạo lập tức trừng thẳng mắt: "Thu liễm một chút? Vừa rồi cậu chỉ khóc thành như vậy, còn dám nói thu liễm một chút?! Cậu chân chân chính chính mà khóc cho tôi, rốt cuộc cậu có thể khóc hay không hả? Biết cái gì gọi là thất thanh khóc rống không? Hiện tại cậu NG mấy lần, cậu liền cho Dung Hủ người ta mấy phần tiền lì xì an ủi. Hiện tại, cậu lập tức dùng sức lực bú sữa mẹ của cậu, khóc cho tôi!"

Diệp Kiều: "…"

Dung Hủ: "…"

Không cần tiền lì xì, muốn sát thanh*, có thể chứ?

*Sát thanh: hoàn thành khâu chỉnh sửa cuối cùng, hoàn thành công việc.

Hết chương 6

7. Chương 7

Cảnh khóc này của Diệp Kiều, ước chừng khóc đến lần thứ chín, mới khiến cho Quách đạo vừa lòng.

Tuy nói cảnh quay này càng về sau, chuyện duy nhất Dung Hủ cần làm chính là nhắm mắt lại giả chết, nhưng mà lúc Diệp Kiều khóc là ôm cậu thật chặt, cái loại khóc rống tê tâm liệt phế đó khiến Dung Hủ cũng cảm động lây, thậm chí bị đối phương chấn động đến trong tim cũng có chút đau.

Vừa quay xong cảnh này, trợ lý Đường Mộng Lam liền kéo vang pháo mừng, chúc mừng Dung Hủ hơ khô thẻ tre.

Ý tốt của Đường Mộng Lam đối với Dung Hủ biểu hiện ở các mặt, đến lúc này cũng còn nhớ việc chiếu cố cậu không có người đại diện, khiến Dung Hủ cũng có chút cảm động. Người phụ nữ này EQ thật sự là vô cùng cao, nghĩ đến việc còn trẻ đã có thể đi đến vị trí hiện tại, còn được Quách đạo khâm định thành "nữ chính duy nhất của «Tranh giành»", chỉ có bề ngoài và diễn xuất là tuyệt đối không được.

Nhìn Đường Mộng Lam, nhìn nhìn lại Đổng Tranh ở một bên cách đó không xa mỉm cười với mình, đáy lòng Dung Hủ dần dần dâng lên một chút gợn sóng.

Vốn dĩ cậu vào giới giải trí, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì kiếm tiền, rời khỏi cái nhà kia, sống cuộc sống bản thân muốn.

Đời trước cậu đã đạt tới đỉnh cao thế giới kia, lại đi về phía trước nữa ngay cả cậu cũng không biết còn có thể là cái gì. Nhưng hiện tại, thế giới này đối với cậu là mới vừa bắt đầu! Hoàn toàn là địa cầu khác biệt, hoàn toàn là những người khác biệt, cậu còn chưa có đi chinh phục giới giải trí thế giới này, sao có thể chỉ xem đóng phim như công cụ kiếm tiền, đây càng là sự nghiệp của cậu!

Bỗng giật mình, một luồng hờn dỗi ngăn ở trong lòng Dung Hủ hồi lâu chậm rãi tiêu tán.

Khi Đường Mộng Lam tới đưa tiền lì xì an ủi cho Dung Hủ, kinh ngạc phát hiện bạn nhỏ này giống như thay đổi một chút. Cô cười tủm tỉm đem tiền lì xì nhét vào trong tay Dung Hủ, ngoài miệng nói "mấy cảnh diễn cuối cùng thật sự là vất vả, Diệp Kiều ôm chặt như vậy, bọn tôi ở bên cạnh nhìn đều lo lắng cậu có

thể bị hấn bóp chết hay không", nhưng mà sau khi xoay người, Đường Mộng Lam lại hỏi tiểu trợ lý: "Dung Hủ làm sao vậy?"

Tiểu trợ lý kinh ngạc hỏi: "Dung Hủ có sao hả? Không phải là giống như trước đây sao?"

Đường Mộng Lam lắc đầu: "Cảm giác thay đổi chút gì đó khó hiểu… So với trước khi hơ khô thẻ tre, trở nên càng đẹp mắt hơn một chút."

Tiểu trợ lý: "…"

Kỹ thuật này của chị là một giây chỉnh dung hả? Còn có thể trong nháy mắt liền trở nên xinh đẹp?!

Sau đó Đổng Tranh cũng tới đưa tiền lì xì an ủi cho Dung Hủ, còn tự mình đưa một tấm danh thiếp cho cậu. Trên tấm danh thiếp bằng vàng chạm rỗng kia in một cái tên và một chuỗi điện thoại, đặc biệt là danh hiệu "người đại diện công ty Thiên cực Entertainment", dưới ánh đèn sáng ngời phản xạ ra một đường ánh sáng lạnh.

Đổng Tranh cười nói: "Đây là danh thiếp người đại diện của tôi, tôi cảm thấy chúng ta rất hợp duyên, nếu về sau có thể trở thành đồng môn sư huynh đệ, cũng không tồi."

Dung Hủ mỉm cười nhận lấy.

Rất nhanh, chị Từ tổ trang điểm, anh Trần tổ đạo cụ, Vương phó đạo… đều nhất nhất tới đưa tiền lì xì an ủi cho Dung Hủ.

Vương phó đạo vô cùng bất mãn nói: "Vợ tôi cũng đưa cho cậu rồi, tôi còn phải đưa thêm một lần. Nếu không xem cảnh quay cuối cùng cậu diễn thật sự vất vả, tôi mới không đưa đâu."

Dung Hủ dở khóc dở cười thăm dò: "Anh Vương, nếu không thì anh cất lại đi, em coi như đã nhận rồi?"

Vương phó đạo lập tức trừng thẳng mắt: "Thứ đã đưa đi rồi sao có thể lấy về, tôi mới không cần đâu!" Đang nói, người liền nhanh như chớp mà đi mất, khiến Dung Hủ bất đắc dĩ chỉ có thể lắc đầu.

Một cảnh chết diễn xong, tiền lì xì của Dung Hủ nhiều tới mức tay cũng không cầm hết. Một hậu cần đưa cho cậu một cái túi plastic, cậu cảm kích nói cảm ơn với đối phương, tiểu nữ sinh kia thế mà lại đỏ mặt, một bên đưa cho Dung Hủ một phần tiền lì xì, một bên mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu, đưa lên một cây bút và một quyển vở: "Nếu có thể… có thể giúp em ký tên không?"

Chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, Dung Hủ liền tiếp nhận bút ký trên trên vở, vừa kí tên, cậu vừa nhìn như bình thường mà hỏi: "Nhìn qua tuổi tác em cũng không lớn, thành niên chưa? Ở đoàn phim mấy năm?"

Tiểu nữ sinh nói: "Em là ở đại học gần đây đến thực tập, vừa mới tiến đoàn phim hai tháng, cũng mới thành niên hơn hai tháng."

Động tác trong tay Dung Hủ thoáng dừng một chút, nhanh chóng viết thêm một hàng chữ trên quyển vở, đợi tiểu nữ sinh kia tiếp nhận vở mở ra, vừa nhìn thấy chữ phía trên, đỏ ửng trên mặt cô càng thêm nóng bừng vài phần. Sau đó lại lật ra sau, cô thế mà lại nhìn thấy trang vở phía sau kẹp theo tiền lì xì cô vừa mới đưa cho Dung Hủ!

Bên dưới tiền lì xì còn viết một hàng chữ: "Em đưa cơm ăn rất ngon, chúng ta là cùng thế hệ, tiền lì xì tôi liền không nhận."

Người này thế mà lại còn nhớ rõ một tháng trước cô đưa ba lượt cơm cho anh ấy!

Tiểu cô nương nhất thời đỏ mắt, nặng nề thở dốc, kích động nhanh chóng mở di động ra gửi một chuỗi dài dấu chấm than trong nhóm bạn học của mình: [Thật đẹp trai thật đẹp trai thật đẹp trai!!! Tụi bây không tới đoàn phim «Tranh giành» quả thực rất thiệt thòi! Rất đẹp trai a a a a! Vừa dịu dàng vừa đẹp trai!!! Nếu tao có anh bạn trai như vậy, tao chết cũng không tiếc a a a a a a a a a!!!]

Chỉ chốc lát, liền có bạn học hồi âm nói: [Đổng Tranh và Diệp Kiều quả thật rất đẹp trai, cái này thì thừa nhận ha ha.]

Tiểu cô nương lập tức nổi giận: [Đổng Tranh và Diệp Kiều tao đương nhiên biết bọn họ đẹp trai, chỉ là Dung Dung nhà tao càng đẹp trai! Anh ấy đẹp trai đệ nhất vũ trụ! Tụi bây chờ coi đi, chờ thêm hai ngày poster đăng lên, tụi bây sẽ phải khóc lóc tìm tao xem chữ ký của ảnh, hừ!]

[Có bao nhiêu đẹp hả, khoa trương như vậy?]

[Giỏi, đến lúc đó tụi bây đừng tới ôm đùi tao, cho tụi bây không tin!]

Chuyện bên hậu cần Dung Hủ không hề biết, đời trước cậu đã đến địa vị mà ngoại trừ đạo diễn và diễn viên tiền bối thì không có ai khác cho cậu tiền lì xì an ủi, mà hiện tại, tuy rằng phần lớn người ở đoàn phim đều tương đối chiếu cố cậu, cho cậu tiền lì xì an ủi, nhưng cũng không có nghĩa là, cậu có thể thản nhiên nhận lấy tiền lì xì của một cô bé.

Đây là tâm ý của người khác, lòng nhận là được.

Không bao lâu, Diệp Kiều mang đôi mắt thỏ đỏ bừng, đưa cho Dung Hủ ước chừng mười bao tiền lì xì. Dung Hủ phút chốc sửng sốt, cậu nhất thời bật cười: "Anh Diệp, anh đây là… Chuẩn bị dự chi trước cho em mấy lần tiền lì xì vậy?"

Đại khái là vừa mới khóc có chút quá mức, đến hiện tại cổ họng Diệp Kiều đều khàn khàn, hắn khàn giọng nói: "Không phải Quách đạo nói, NG mấy lần liền cho cậu mấy phần tiền lì xì sao? Tôi NG chín lần, lại thêm ban đầu một lần, vừa lúc là mười lần. Tiểu Hủ, cái miệng quạ đen của cậu quả thực quá lợi hại, về sau tôi không bao giờ nói chuyện với cậu nữa."

Giọng điệu nói giỡn của Diệp Kiều khiến Dung Hủ hiểu ý mỉm cười, cậu cũng cười híp mắt lấy từ trong túi ra một phần tiền lì xì.

Diệp Kiều thấy thế, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, hắn thuận tay nhận lấy, hỏi: "Đây là cái gì?"

Dung Hủ khí định thần nhàn nghiêm túc nói: "Tiền lì xì áp khí."

Diệp Kiều lập tức bị sặc: "Khụ khụ khụ khụ…"

Áp khí cái gì, áp khí cái gì, cái này căn bản là tiền lì xì nghẹn khí, lại nghẹn một luồng khí trong cổ họng!

Sau khi quay xong, Dung Hủ cũng không có lập tức rời đi, buổi tối do Quách đạo dẫn đầu, vài thành viên quan trọng trong đoàn phim ăn một bữa tiệc hơ khô thẻ tre với Dung Hủ. Chỉ có hai bàn người cực nhỏ, vài diễn viên chủ yếu, biên kịch, phó đạo diễn và tổ trưởng mỗi tổ hạng mục đều đến đầy đủ.

Dù sao Dung Hủ còn chưa thành niên, nhóm người lớn xem ở lý do cậu là con nít, không có chuốc rượu cậu. Chờ tiệc chấm dứt, tất cả mọi người uống tương đối khoái trá, chỉ có một mình Dung Hủ không uống rượu cười khổ đưa vài phó đạo diễn uống say và mấy tổ trưởng rời đi. Chờ đến cuối cùng, Quách đạo âm thầm đưa cho Dung Hủ một phần tiền lì xì.

Dung Hủ không khách khí tiếp nhận, nhưng mà khi suy nghĩ đến phân lượng bên trong, đột nhiên dừng lại. Cậu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Quách đạo, chỉ thấy vị đại đạo diễn uy nghiêm lạnh lùng này đang hút một điếu thuốc, trong bóng đêm mờ mịt nhìn cậu, thản nhiên nói: "Nghe nói cậu ở Dung gia… gần đây sống rất không tốt. Dung gia ở thành phố B vẫn rất có địa vị, nếu cậu muốn đấu với bọn họ, nhất định phải dựa núi lớn. Hoa Hạ Entertainment là một nơi không tồi, một trăm Dung gia cũng không bằng, cậu còn chưa thành niên, hiện tại hơi nhịn một chút, coi như là tăng trưởng kinh nghiệm cho mình."

Ngoại trừ nói về diễn xuất, lần đầu tiên Quách đạo nói với mình nhiều như vậy.

Vị đại đạo diễn này luôn lãnh khốc nghiêm túc, ở trên phim trường lúc mắng người, ngay cả con gái cũng không buông tha, có thể mắng đối phương đến nước mắt giàn dụa. Nhưng hiện tại, ông lại dặn dò mình như vậy.

Dung Hủ nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười ôn hòa, tựa như một tia sáng xẹt qua đêm tối, trong nháy mắt chiếu rực ánh sáng. Cậu nhẹ giọng nói: "Cháu biết rồi, Quách đạo, cám ơn ngài hai tháng này chiếu cố."

Quách đạo khoát tay, xem như kết thúc đề tài này.

Ngày hôm sau, Dung Hủ trực tiếp đến sân bay, đáp máy bay về thành phố B. Máy bay rất nhanh dừng lại ở sân bay thủ đô, nhưng mà lúc này đây, Dung Hủ vừa mới kéo rương hành lý đi ra đại sảnh, đột nhiên liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc giơ một tấm bảng, chen giữa một đám người đón máy bay, vừa thấy mình liền kích động phất tay: "Dung Hủ! Dung Hủ!"

Dung Hủ hơi ngơ ngẩn, sau đó đi lên phía trước: "Anh La."

Chuyện La Chấn Đào tự mình đến đón máy bay, Dung Hủ cũng không biết. Nhưng mà cậu lại biết, chuyến bay của mình không nói cho một ai biết, La Chấn Đào hẳn là không biết mình đến lúc nào, chỉ sợ sáng sớm đã ở ngay tại nơi này.

La Chấn Đào nhiệt tình giúp cậu lấy rương hành lý, đưa cậu về nhà. Dọc theo đường đi, còn không ngừng nói với cậu về một ít chuyện lý thú trong giới, cũng trắng trợn tỏ ra trong khoảng thời gian này mình có tiếp xúc với người đại diện của Đường Mộng Lam, biết Dung Hủ ở trong đoàn phim không tồi, diễn xuất rất tốt, người trong đoàn phim cũng đều rất thích cậu.

Đến cuối cùng, La Chấn Đào cố ý vô tình nhắc tới chuyện Quách đạo thêm diễn cho Dung Hủ.

"Đây là một chuyện tốt, tôi thật không nghĩ tới, Dung thiếu ngài thế mà lại lợi hại như vậy, có thể làm cho Quách đạo tự mình hạ lệnh thêm diễn cho ngài!" La Chấn Đào vẻ mặt sợ hãi cảm khái nói, "Trong khoảng thời gian này tôi vừa vặn bận rộn, cho nên không có thời gian đến Hoành Điếm. Nếu như có cơ hội, tôi nhất định đi qua giúp ngài xử lý chuyện. Ngài vừa phải quay diễn lại phải xử lý những việc vặt đó, thật sự là quá mệt mỏi, dù ngài có ba đầu sáu tay, vậy cũng thiếu phương pháp phân thân. Ngài xem gần đây tôi bận rộn này, tóc cũng sắp rụng hết rồi, nhân vật kia của ngài nói như thế nào cũng có chút quan hệ với tôi, tôi đây lại không đi chiếu cố ngài, trong lòng tôi áy náy đến mức buổi tối đều ngủ không yên, tóc rụng càng nhiều, cũng sắp trọc rồi!"

Dung Hủ bị hắn chọc cười, nhẹ nhàng bật cười.

Nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp này thế mà lại cười, La Chấn Đào nắm chặt tay lái, há miệng, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Xe chậm rãi chạy vào khu biệt thự, giữa hai người đều không ai nói chuyện.

Dung Hủ quay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trên cửa sổ nâu phản chiếu dung nhan bình tĩnh tốt đẹp của thiếu niên. La Chấn Đào xuyên thấu qua kính chiếu hậu lặng lẽ nhìn cậu, liên tục muốn nói chuyện, nhưng lời đến bên miệng, lại làm thế nào cũng không mở miệng được.

Đến cuối cùng, Dung Hủ bảo La Chấn Đào trực tiếp dừng ở cổng biệt thự. La Chấn Đào tự mình xuống xe giúp Dung Hủ lấy hành lý, còn nói muốn đưa cậu vào, nhưng Dung Hủ lại lắc đầu: "Sắc trời sắp đen rồi, nơi này cách nội thành một đoạn, đến đây là được, anh La."

La Chấn Đào há to miệng, chần chờ hồi lâu, vẫn không có mở miệng.

Thấy Dung Hủ nhấc hành lý chuẩn bị rời đi, La Chấn Đào có chút chán ngán thất vọng. Tuy nói hắn lăn lộn trong giới cũng đã ba bốn năm, nhưng dù sao cũng còn chưa trở thành một tay già đời mười phần, hắn thậm chí còn nhớ rõ trước kia mình đã từng lén lút ghét bỏ tiểu thiếu gia nhà họ Dung, hiện tại bảo hắn chủ động mở miệng giữ lại…

Không! Đây là một cơ hội, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua!

La Chấn Đào lớn tiếng nói: "Dung Hủ, có chuyện tôi muốn nói với cậu, cậu có đồng ý ký với tôi…"

"Anh La." Âm thanh réo rắt của thiếu niên cắt ngang lời La Chấn Đào.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ xán lạn, nắng hoàng hôn phản chiếu trên khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp của thiếu niên, giống như phủ thêm một tầng sa vàng nhợt nhạt. Môi mỏng khẽ nhếch, ánh mắt như nước, tốt đẹp như vậy khiến La Chấn Đào lập tức tắt tiếng, hoàn toàn không mở miệng được, chỉ có thể nghe Dung Hủ cười nói: "Chị Đường nói, hình như anh có một tư liệu gì đó cho em xem, có chuyện này không?"

Đường Mộng Lam xa ở Hoành Điếm: "Ắt xì! Ai nói xấu tui!"

La Chấn Đào càng không hiểu ra sao: Đường Mộng Lam cho cậu ta tư liệu gì? Sao hắn không biết chuyện này?

Dung Hủ nhắc nhở: "Hẳn là tư liệu có liên quan đến Hoa Hạ Entertainment đi."

La Chấn Đào bỗng nhiên hai mắt sáng ngời: "Đúng! Đúng! Đúng là có chuyện này!"

La Chấn Đào rất nhanh từ trong ô tô rút ra bản hợp đồng thật dày, trịnh trọng đưa cho Dung Hủ. Trước khi đi, hắn cẩn thận dặn dò: "Dung thiếu, xin ngài nhất định, ngàn vạn lần, phải cẩn thận mà xem."

Chờ khi Dung Hủ cầm bản hợp đồng sắp đi tới cửa, lại nhận được tin nhắn của La Chấn Đào. Trong tin nhắn đối phương cẩn thận nói cho cậu biết, tác phong của Hoa Hạ Entertainment luôn rất thoáng, rất nhiều điều lệ đều có đường để thương lượng, bảo Dung Hủ có cái gì không hài lòng, có thể nói với hắn một chút, hắn có thể ở mức độ lớn nhất tranh thủ cho Dung Hủ.

Phải, đối với La Chấn Đào mà nói, Dung Hủ đã không phải là một người mới, hắn không thể lấy thái độ đối đãi người mới mà đối đãi với đối phương.

Vài ngày sau, poster của «Tranh giành» sẽ công bố; tiếp qua mấy tháng, bộ phim truyền hình chế tác lớn này cũng sẽ chiếu.

Bất luận như thế nào, dựa vào tư lịch này, Dung Hủ đều có thể lựa chọn con đường. Hơn nữa gần đây minh tinh hạng một dưới tay La Chấn Đào đã hủy hợp đồng với công ty, hắn chỉ còn lại có hai ba ngôi sao mới không làm nên chuyện, cho nên hắn nhất định dùng hết toàn lực, đi tranh thủ mầm mống tốt vô cùng có thực lực trong miệng Đường Mộng Lam này, cũng là luồng tiềm lực trong mắt hắn ——

Có phim chế tác lớn trong người, diện mạo đẹp, khí chất tốt, diễn xuất mạnh, EQ cao.

Đây quả thực là vì giới giải trí mà sinh!

Dung Hủ đơn giản hồi âm tin nhắn, kéo rương hành lý từng bước một đi đến trước cửa nhà mình. Cậu đặt hợp đồng trong túi tùy thân, cũng không có vội vã xem, nhưng không biết ở một chỗ khác, La Chấn Đào vẫn luôn ôm di động chờ đợi tin tức của cậu, chỉ lo lắng Dung Hủ hồi âm một câu "Tôi cảm thấy tư liệu này không phải quá tốt", vậy thì rất phiền toái.

Trong ánh hoàng hôn mờ chậm rãi chìm xuống, Dung Hủ dùng thẻ quét mở cổng nhà mình, tựa như tản bộ đi tới trước cửa. Cậu lấy chìa khóa ra cắm vào trong ổ khóa, chỉ nghe rắc một tiếng, cửa chậm rãi mở ra. Nhưng mà trước khi vào cửa, Dung Hủ lại dừng bước, dường như mơ hồ cảm thấy có một chút không đúng.

… Đoàn quản gia, dường như cũng không nói câu "Ngài trở về rồi"?

Ôm nghi hoặc như vậy, Dung Hủ nâng bước vào cửa, nhẹ giọng hỏi: "Chú Đoàn?"

Trả lời cậu chính là im lặng và yên tĩnh.

Đôi mày thoáng nhăn lại, Dung Hủ lại đi vào trong. Xuyên qua huyền quan hẹp dài, tầm mắt vừa mới đi vào phòng khách, liền gặp lão quản gia tất cung tất kính đứng ở một bên. Lão quản gia gật gật đầu với cậu, hô một tiếng "Thiếu gia", Dung Hủ vừa định đáp lại, bỗng nhiên thấy một bóng người nhanh chóng đứng lên từ trên sofa đối lưng với mình, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mãnh liệt nhào vào trong ngực cậu.

Dung Hủ trợn to hai mắt.

Đối phương gắt gao ôm cậu, giọng điệu cưng chiều nói: "Sweetheart bé bỏng Dung Dung của dì, dì tới xem con, con chịu khổ rồi! Mau để dì nhìn xem, đầu của con bị đụng như thế nào? Tai nạn xe rốt cuộc có chuyện gì hay không? Sao lại mất trí nhớ? Tay con có gãy không, chân có gãy không? Có đau hay không! Sweetheart bé bỏng của dì, đau lòng chết dì!"

Dung Hủ: "…"

Loại tư thế bị đối phương ôm chặt vào lòng này ép cho ngực Dung Hủ nghẹn một trận, cậu dở khóc dở cười tùy ý đối phương ôm, còn thật sự không có cách nào từ trong trí nhớ tìm ra người kia là ai. Nhưng mà cậu cũng không dám tùy ý lộn xộn, lỡ như đối phương có quan hệ thực thân mật với cậu, nhận ra cậu không phải là nguyên chủ, vậy thì phiền phức sẽ rất lớn.

Trong đầu nhanh chóng tìm tòi, Dung Hủ vừa nâng mi, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người màu đen từ trên sofa từ từ đứng lên.

Người nọ chậm rãi xoay người nhìn về phía cậu, thời gian tựa như một thế kỷ, khi thấy rõ bên mặt của đối phương, đồng tử Dung Hủ phút chốc co rụt lại, trong lòng cũng chấn động mạnh một cái, lại không phát hiện, người nọ cũng lập tức cứng thân thể.

Người đàn ông tuấn mỹ vô trù cách ngắn ngủn mấy mét yên lặng nhìn Dung Hủ, gần như là trong nháy mắt nhìn đến cậu, hết thảy động tác của hắn liền dừng lại, chỉ biết nhìn cậu, dường như cũng sẽ chỉ nhìn cậu. Trong con ngươi thâm thúy sâu thẳm lắng đọng lại khiến người khác thấy không rõ màu sắc, mũi như đao tước, môi mỏng khẽ nhếch, khuôn mặt này hoàn mỹ đến mức tựa như điêu khắc tinh xảo từ thời kì phương Tây cường thịnh, từ bạch ngọc khắc thành, kiệt tác của thiên nhiên.

Khi người này hạ mắt, một luồng khí tràng cường đại nháy mắt nghiền áp xông đến, khiến tất cả mọi người không dám thở dốc.

Người nọ cứ như vậy yên lặng nhìn Dung Hủ, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ là ánh mắt lại ngay cả nháy cũng không nháy một chút, từ đầu đến cuối đều nghiêm nghiêm túc túc, tỉ mỉ mà nhìn.

Đúng lúc này, nữ sĩ ôm lấy Dung Hủ kia rốt cuộc buông lỏng cánh tay sắt của mình ra, vừa quay đầu lại, nói: “Còn không mau lại đây gặp em trai Dung Dung của con? Sweetheart Dung Dung nhà ta thật sự là chịu khổ, con không thấy sao, cũng gầy thành như vậy rồi! Không phải là con thường xuyên ở trong nước sao, con chính là chăm sóc em trai con như vậy hả?”

Lời này rơi xuống, người đàn ông đồ đen không vui nhíu mi, lại vẫn thành thật sải chân dài, đi đến trước mặt Dung Hủ. Chỉ là lúc đi, ánh mắt của hắn đều không có một chút chuyển động, vẫn như cũ gắt gao dừng ở trên người Dung Hủ, tất cả cảm xúc đều bị đặt ở đáy mắt tối đen, căn bản không cách nào nghiền ngẫm.

Nhìn chăm chú như vậy khiến Dung Hủ nhấp môi, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Quý phụ xinh đẹp kia dường như hết sức bất mãn hành vi của người đàn ông, bà liếc mắt nhìn đối phương một cái, lại xoay đầu lại nhìn về phía Dung Hủ: “Dung Dung sweetheart, trước kia là dì không tốt, dì bận, không chú ý tới chuyện của con. Về sau nếu con có bất cứ chuyện gì con liền trực tiếp tìm nó, nếu nó dám mặc kệ con, dám không tốt với con, con liền nói cho dì! Dì giúp con đánh nó!”

Hết chương 7

Tiểu kịch trường:

Rất nhiều năm sau.

Dì: Dung Dung sweetheart, con tới nơi này không phải là do tên kia lại ức hiếp con chứ? Con nói với dì, dì giúp con đánh nó!

Dung Dung:… Dì, chúng con ở bên nhau.

Dì:… lỗ tai dì không quá tốt, nó ăn hiếp con thế nào?

Dung Dung:…… Dì, chúng con ở bên nhau!

Dì: nó thế mà lại dám ăn hiếp con ăn hiếp đến tận trên giường hả! Đánh chết nó!!! ( )

Dung Dung: _(: ”)_

8. Chương 8

Tầm mắt Dung Hủ chậm rãi chuyển động, ánh mắt xẹt qua quý phụ kích động tự trách trước mặt, lại nhìn về phía Đoàn quản gia cung kính đứng ở một bên. Lúc này Dung Hủ mới phát hiện, chú thím mình thế mà

cũng đều ngồi ở trong phòng khách, sắc mặt chú nghiêm túc, thím thì tầm mắt tránh né. Cuối cùng cậu quay đầu nhìn sang người đàn ông đồ đen đứng ở trước người mình cách đó không xa.

Một tháng trước Đường Mộng Lam nói, gặp Tần Trình một lần còn khó hơn gặp Hạ Mộ Nhan.

Từ lúc đó, Dung Hủ liền đi thăm dò một ít tư liệu thế giới này, bù lại phương diện tri thức về nam diễn viên của mình.

Trong trí nhớ nguyên chủ thật sự không có mấy bóng dáng nam diễn viên, toàn bộ đều là nữ diễn viên nổi tiếng, mấy nam diễn viên nhớ rõ thế mà lại không phải là ảnh đế thiên vương gì, mà là vài người bạn minh tinh hạng ba của Chung Dịch với cậu ta.

Khi Dung Hủ nhìn đến tư liệu cá nhân của "Tần Trình", cậu đột nhiên cảm thấy, chỉ sợ mình đã có một mục tiêu.

Mười sáu tuổi ra mắt, mới ra mắt liền diễn một bộ điện ảnh truyện ký, sắm vai một siêu sao rock tráng niên mất sớm. Đạo diễn của bộ điện ảnh kia là đại đạo diễn đứng đầu dưới cờ Hoa Hạ Entertainment, sau khi phim chiếu thổi quét phòng bán vé sáu mươi triệu, đánh rớt kỷ lục phòng bán vé của phim văn nghệ Hoa Hạ. Sau đó cùng năm, Tần Trình nhận được giải thưởng Kim Phượng Hoa Hạ, giải thưởng kim hùng Berlin và đề cử giải Oscar nam diễn viên chính xuất sắc nhất Hollywood.

Người mới mười sáu tuổi, bộ điện ảnh đầu tiên, hắn đã tháo xuống vòng nguyệt quế ảnh đế Berlin.

Sau này, là một lịch sử quật khởi làm người ta hoa cả mắt.

Trên đời chưa từng có minh tinh nào có thể mỗi bộ điện ảnh đều được đánh giá trên 8 điểm, Tần Trình lại làm được.

Trên đời chưa từng có minh tinh nào có thể dựa vào phim huyền nghi lấy được phòng bán vé trên năm mươi triệu ở Hoa Hạ, Tần Trình làm được.

Trên đời chưa từng có minh tinh nào có thể liên tục lấy ảnh đế Berlin, Tần Trình làm được.

Những thứ này là thành tựu hắn lấy được trước năm hai mươi tuổi, chờ đến năm Tần Trình hai mươi mốt tuổi, một bộ «Mộ thanh» kinh diễm thế nhân khiến hắn một phát đoạt được giải Kim Phượng nam chính xuất sắc nhất và ảnh đế Oscar, chỉ tiếc không lấy được ảnh đế Berlin, nếu không hắn chính là người duy nhất trong lịch sử lấy đủ ba giải thưởng lớn.

Khởi điểm của Tần Trình rất cao, hắn một đường thuận buồm xuôi gió, chưa từng biểu diễn một bộ phim truyền hình nào, cũng không chịu xuống giá mà diễn bất cứ bộ điện ảnh nào đầu tư dưới năm tỷ. Trong giới ngoài giới đều có đồn đãi, nghe nói chỗ dựa của Tần Trình rất lớn, nhưng mà bất luận tưởng tượng như thế nào nữa, thì đó cũng chỉ là bắt gió bắt bóng, vĩnh viễn không có chứng cứ thiết thực.

Chỗ dựa có lớn nữa, nhận được giải thưởng cũng là dựa vào thực lực mà được.

Nói ngắn lại, từ sau «Mộ thanh», Tần Trình vẫn duy trì "một năm một bộ phim thương nghiệp, một bộ phim văn nghệ" mà nện bước, vô cùng tùy ý đi tới ở trong giới giải trí. Hắn không còn là chiến sĩ thi đua giống như năm năm trước lúc mới ra mắt, nhưng cố tình loại nhàn nhã này, vẫn như trước khiến hắn lấy được mấy giải vàng nam chính xuất sắc nhất trong năm năm sau đó, từng bước một đi lên đỉnh cao giới giải trí Hoa Hạ, trở thành vài người số ít đứng ở trên đỉnh kia.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn đến đối phương, Dung Hủ đã nhận ra người này.

Nhưng mà đối mặt lời nói của người dì xa lạ này, Dung Hủ lại im lặng cấm thanh, cậu hơi hơi cong khóe môi, dùng tươi cười trả lời đối phương.

Cậu thật sự là không biết vị quý phụ này là ai, lại càng không cần nói, vì sao Tần Trình lại ở chỗ này.

Tươi cười là đáp lại tốt nhất, đời trước vì biểu hiện ra dáng vẻ tốt nhất, Dung Hủ đã từng ngày ngày đêm đêm luyện tập tươi cười, cười đến cơ bắp cứng ngắc. Khóe môi nâng lên 30°, ánh mắt nhu hòa lại, tiếp điểm trên mặt mày thoáng cong, lúc tầm mắt nhìn về phía đối phương không thể đi xuống quá thấp, phải nhìn bộ phận giữa mắt và mũi đối phương.

Dung Hủ tự nhiên không biết, giờ phút này ở trong mắt người khác, nhìn thấy chính là một bức họa như thế nào.

Xuyên thấu qua cửa sổ sát đất sạch sẽ sáng ngời, ánh chiều tà hoàng hôn đem một chút nắng nóng cuối cùng ánh vào trong phòng, chiếu lên sợi tóc nhỏ vụn mềm mại của thiếu niên. Ánh mặt trời màu vàng giống như ngọn lửa xán lạn, làm nhu hòa mặt mày vốn dĩ xinh đẹp của thiếu niên, khi cậu cười rộ lên, tựa như thời gian đều ngừng lại, năm tháng tĩnh hảo, an ổn tường hòa. Trong con ngươi trong suốt sáng ngời phản xạ ra một vài thứ trong suốt rực rỡ, như lấp lánh ánh sáng, lại như bảo thạch rạng rỡ chiếu sáng.

Không khí trong phòng khách vốn dĩ áp lực, nhưng mà sau khi Dung Hủ đi vào, hết thảy đã có thay đổi hoàn toàn khác biệt.

Chú thím Dung gia ngồi ở trên sofa, rất có loại ý tứ thấp thỏm bất an.

Vị quý phụ kia thì hiền lành nhìn Dung Hủ, bà giống như không ý thức được Dung Hủ căn bản không trả lời vấn đề của mình, thậm chí Dung Hủ đều không hề mở miệng với mình, bà chỉ theo bản năng mà cảm thấy, tươi cười này chính là trả lời. Vì thế bà nói tiếp: "Nếu Dung Dung trở lại, chúng ta có thể tiếp tục thương lượng chuyện trước đó."

Khi nói nửa câu đầu, quý phụ còn nhìn Dung Hủ, nói đến nửa sau, bà liền xoay người nhìn về phía chú thím Dung gia, âm thanh cũng lập tức nghiêm túc.

Vợ chồng Dung Hằng nhất thời biến sắc, hai người im lặng một khắc, tiếp theo là Dung Hằng đứng dậy, nói: "Tần phu nhân, di chúc của lão gia tử vẫn luôn đặt ở chỗ luật sư, chúng tôi chưa từng thay đổi. Tiểu Hủ tai nạn xe cộ là một việc ngoài ý muốn, cô cũng biết mà. Dung gia chúng tôi tuy rằng không thể nói là có quyền thế cỡ nào, nhưng nếu cô cứng rắn chụp cho Dung Hằng tôi một cái mũ 'ngược đãi cháu trai', Dung Hằng tôi tuyệt đối không có khả năng đáp ứng!"

Nghe đến câu "Tần phu nhân", Dung Hủ khẳng định suy đoán của mình: quả nhiên là mẹ của Tần Trình sao?

Nghe vậy, Tần phu nhân cũng cười lạnh nói: "Mấy người tốt với Dung Dung à? Tốt với nó, sẽ ngay cả cơm chiều cũng không chừa nó, tự mình ăn trước sao!"

"Này…" Loại việc nhỏ như ăn cơm chiều này cho tới bây giờ Dung Hằng chưa từng suy xét đối sách, ở trong lòng ông ta, đây há lại là chuyện lớn. Vì thế ông ta nghĩ nghĩ, nói: "Chúng tôi cũng không nghĩ tới hôm nay tiểu Hủ sẽ trở về. Tần phu nhân, nó cũng không nhỏ, chuyện đi quay diễn không thương lượng với chúng tôi, chúng tôi cũng không có khả năng phái người điều tra hành tung của nó, làm sao biết hôm nay nó trở về?"

Tần phu nhân trực tiếp bắt lấy đề tài của ông ta: "Quan tâm Dung Dung, mà ngay cả gọi điện thoại hỏi thăm một chút mấy người cũng không có hơi sức hả?"

Dung Hằng: "… Tần phu nhân, cô đừng già mồm át lẽ phải."

Tần phu nhân một phen kéo lại tay Dung Hủ, trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, vị quý phụ xinh đẹp này trong mắt rưng rưng, bi thương nói: "Tố Hoa đi sớm, cô ấy chỉ có một đứa con trai như vậy, chỉ có một tâm can như vậy, còn phải bị mấy người lạnh nhạt không nhìn. Đối mặt Dung Dung đáng yêu như vậy, mấy người tại sao có thể nhẫn tâm! Không phải ông khóa thẻ ngân hàng của nó chứ? Vậy nó ăn cái gì? Nó mặc cái gì? Nó mua cái gì? Còn có bà…"

Tần phu nhân quay đầu nhìn về phía thím Dung gia một bên, giọng điệu lạnh lùng: "Bà tuy rằng không có con, nhưng bà là nhìn Dung Dung lớn lên, thế mà bà lại đem đồ ăn của nó để ở phòng bếp! Bà cho Dung Dung là ai, là người ngoài bà tùy ý đuổi sao? Hơn nữa cho dù là người ngoài, cũng không có nhục nhã như bà vậy! Sao bà nhẫn tâm cho cháu ruột bà một mình ngồi xổm trên nền đất phòng bếp, ôm bát cơm, đi ăn những thứ cơm thừa canh cặn khó ăn đó chứ!"

Dung Hủ: "…" Kỳ thật đồ ăn của thím Vương thật sự không khó ăn, cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng ngồi xổm trên mặt đất ăn cơm, nói như thế nào cũng phải đứng…

Tần phu nhân nói mãi, thế mà nói đến mình rơi nước mắt. Bà lại quay đầu nhìn Dung Hủ, cầm thật chặt hai tay cậu, vẻ mặt áy náy nói rằng: "Là dì không tốt, dì nghĩ con chỉ là người trẻ tuổi phản nghịch một chút, sống cũng không tệ lắm, không nghĩ tới con thế mà lại sống những ngày tháng nước sôi lửa bỏng như vậy, bọn họ ngay cả cơm cũng không cho con ăn, bọn họ muốn con đói chết!"

Dung Hủ: "…"

"Chúng tôi căn bản không có!" Thím Dung gia rốt cuộc nhịn không được đứng lên cãi lại.

Ai ngờ những lời này hạ xuống, Tần phu nhân phút chốc quay đầu: "Câm miệng!" Trong phút chốc, khí thế thuộc về người thượng vị bộc phát ra, khiến thím Dung gia đột nhiên cứng đờ. Loại quý khí không giận tự uy này không phải là loại người như chú thím Dung gia có thể bằng được, bọn họ kinh ngạc nhìn Tần phu nhân, ngay cả một chữ cũng không dám nói.

Vuốt tay nhỏ bé của Dung Hủ, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm nộn này, Dung Hủ bất đắc dĩ tươi cười, Tần phu nhân rốt cuộc giống như tiêu một chút tức giận. Bà xoay người ngồi trở lại trên sofa, bắt đầu đàm phán với chú thím Dung gia.

Nội dung đàm phán rất đơn giản, đầu tiên muốn lấy đi phần đồ vật thuộc về Dung Hủ trong di chúc của Dung lão gia tử; tiếp theo muốn cho Dung Hủ rời khỏi Dung gia, Tần phu nhân muốn dẫn Dung Hủ ở chung, muốn nhìn cậu cưới vợ sinh con, giúp cậu tìm một cô vợ tốt.

Nghe lời này, Dung Hủ lại hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói ra câu nói đầu tiên của mình hôm nay: "Xuất ngoại?"

Tần phu nhân gật gật đầu, nói: "Dung Dung, vài năm này dì đều ở nước ngoài, cho nên không thể chăm sóc được con. Dì nghĩ rồi, cho con ở lại trong nước thì không ai chăm sóc, thằng nhóc thối nhà dì luôn bên trong thuận theo bên ngoài chống đối không nghe lời dì, khẳng định sẽ không chăm sóc con. Con liền đi với dì đi, dì nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Dung Dung sweetheart nhà dì, tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai ức hiếp con." Nói xong, Tần phu nhân hung hăng trừng mắt nhìn thím Dung gia.

Đứng ở phía sau Tần phu nhân, thiếu niên xinh đẹp khó xử rũ mắt, hờn dỗi nói: "Dì, con tạm thời không muốn xuất ngoại."

Vừa nghe lời này, Tần phu nhân sửng sốt, chú thím Dung gia ngược lại ánh mắt sáng lên.

Dung Hủ bổ sung: "Con muốn ở trong nước phát triển sự nghiệp của mình, hiện nay không có tính toán xuất ngoại."

Tần phu nhân nhất thời nóng nảy: "Nhưng mà con ở trong nước, dì bận, không có biện pháp chăm sóc con thật tốt!"

Thiếu niên mỉm cười: "Con có thể chăm sóc tốt mình, đa tạ ngài quan tâm."

Tần phu nhân nhìn khuôn mặt Dung Hủ, vẻ mặt đau lòng nói rằng: "Dung Dung nhà dì chính là săn sóc, thật là hiểu chuyện, không khiến người ta quan tâm. Chỉ là con xem xem, con cũng gầy thành da bọc xương rồi, làm sao chăm sóc mình nha."

Dung Hủ gần đây mới béo lên nửa ký: "…"

Sau một hồi, Dung Hủ giận dữ nói: "Dì, con đã không còn nhỏ, tiếp qua mấy tháng liền thành niên. Nếu như con luôn cần người khác chăm sóc mới có thể an ổn lớn lên, vậy cũng thật sự rất vô dụng…" Mắt phượng vô ý nhấc lên, bỗng nhiên đụng vào một đôi con ngươi thâm thúy, âm thanh Dung Hủ thoáng khựng lại, nói tiếp: "Con đây cũng quá vô dụng rồi. Huống chi trước đó con vừa định nhận một bộ phim, nếu xuất ngoại, con liền không cách nào tiếp tục sự nghiệp của mình."

Thiếu niên bất động thanh sắc dùng dư quang nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy người này chẳng biết tại sao, vẫn luôn khó hiểu mà nhìn mình.

Dung Hủ suy tư một khắc, được một đáp án: đại khái là cảm thấy mình đoạt đi sự yêu thích của mẹ hắn, cảm thấy có chút ghen tuông?

Nhưng mà dù Dung Hủ nói như vậy, Tần phu nhân cũng không chịu bỏ một mình cậu ở lại trong nước.

Tần phu nhân đã sớm điều tra được hôm nay Dung Hủ về nhà, mới lựa chọn hôm nay đến Dung gia. Bà không nghĩ tới, mình vừa đến, nhìn thấy thế mà lại là cảnh tượng chú thím Dung gia đang ăn cơm! Rõ ràng Dung Hủ sắp trở về, nhưng hai người kia ngay cả nửa giờ cũng không thể chờ, thậm chí còn đặt một ít đồ ăn thừa dùng bát đựng ở phòng bếp!

Nói cái gì gọi là "không biết hôm nay Dung Hủ trở về"?

Nói cái gì gọi là "tốt với nó"?

Hoàn toàn là nói bậy bạ!

Càng nghĩ càng cảm thấy hai chú thím này khẳng định mỗi ngày đối đãi với sweetheart nhà mình như vậy, trong lòng Tần phu nhân vừa đau vừa vội. Bà vừa định khuyên nhủ khuyên nhủ sweetheart, để cậu cùng mình xuất ngoại, ai ngờ một cái tay thon dài phút chốc vươn ra, chắn trước mặt bà.

Tần phu nhân ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con trai tuấn mỹ cao quý nhà mình đang hạ mắt nhìn mình.

Khuôn mặt đạm mạc bình tĩnh hoàn mỹ đến không thể soi mói, môi cực mỏng, mắt hẹp dài sắc bén, Tần phu nhân khó hiểu cảm thấy hôm nay con trai nhà mình có chút quái quái. Đừng nhìn bà luôn mồm nói muốn đi "đánh" con trai, nhưng một khi đối diện, thật sự là có chút sợ đứa con trai luôn lạnh như băng này.

Tần phu nhân mạnh miệng nói: "Làm gì? Trước kia con chưa bao giờ chăm sóc Dung Dung sweetheart, bây giờ còn có mặt mũi nhìn mẹ?"

"Con ở trong nước." Âm thanh thanh lãnh trầm thấp giống như rượu vang thuần hậu nhất chậm rãi ủ ra.

Tần phu nhân nhất thời không kịp phản ứng, Dung Hủ lại mở to hai mắt, quay đầu nhìn về phía đối phương. Vừa nhìn, vừa vặn đối diện tầm mắt đối phương. Chỉ thấy con ngươi bình tĩnh của người đàn ông, giống như muốn nhìn thấu Dung Hủ, tỉ mỉ mà nhìn cậu, từng chữ không ngừng nói rằng: "Con thường xuyên ở trong nước, một năm… ít nhất bảy tám tháng."

Trong nháy mắt lời nói ra, người nọ sải chân dài đi lên, kéo tay Dung Hủ, nghiêm túc thả một thứ trong lòng bàn tay cậu.

Dung Hủ hơi giật mình, cúi đầu nhìn lại. Chỉ thấy một cái chìa khóa dưới dưới ánh đèn phản xạ ánh sáng kim loại lạnh lẽo, trong lòng cậu chấn động, bỗng nhiên có một suy đoán, nhưng mà không đợi cậu nghĩ nhiều, đối phương liền trực tiếp nói cho cậu biết đáp án: "Đây là chìa khóa nhà trọ của tôi, phòng ở khu Tam Hoàn thành phố B, gần Hoa Hạ Entertainment. Cậu muốn vào giới giải trí, buổi tối tôi bảo người đưa cho cậu một phần hợp đồng, ký dưới cờ Hoa Hạ Entertainment, cứ ký ở phòng làm việc của tôi."

Có người là không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền kinh người!

Lời nói liên tiếp này, đừng nói đương sự Dung Hủ, ngay cả chú thím Dung gia và Tần phu nhân cũng đều vẻ mặt mộng mị nhìn Tần Trình, không biết nên phản ứng như thế nào.

Đại khái là ở chung với con trai nhà mình đã lâu, Tần phu nhân phản ứng lại đầu tiên, mở miệng hỏi: "Tần Trình, con làm cái gì vậy, con…"

"Không phải là mẹ bảo con chăm sóc cậu ấy sao, mẹ?" Người đàn ông nhấc đôi mắt phượng dài nhỏ, nhìn về phía quý phụ.

Tần phu nhân nhất thời nghẹn lời: "… Ai, đúng, mẹ bảo con chăm sóc cậu ấy." Nhưng con bỗng đột nhiên, sao lại quan tâm nhiều như vậy hả! Hơn nữa đó là chìa khóa nhà trọ của con mà, không phải là chìa khóa mà ngay cả mẹ, con cũng không cho một cái sao!

Tần phu nhân tự nhiên là người hiểu rõ con trai nhà mình nhất trong những người ở đây, con trai cô bộ dạng đẹp, gia thế tốt, người lại thông minh, làm minh tinh cũng coi như làm được đến đỉnh cao, là tình nhân trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ toàn thế giới. Nhưng cố tình, Tần phu nhân chưa bao giờ cảm thấy mình có thể tìm được con dâu. Chẳng trách gì khác, chỉ trách con trai này quá cường thế!

Người như thế, còn biết chăm sóc người, còn biết săn sóc cẩn thận ư?

Nói ra Tần phu nhân cũng không tin!

Chỉ cần ở chung vài ngày với người này, cam đoan tất cả con gái đều sẽ chịu không nổi, Dung Dung sweetheart cũng khẳng định sẽ bị hắn ức hiếp!

Nghĩ đến đây, Tần phu nhân nhất thời nóng nảy: "Không được! Trước kia mẹ ngàn dặn vạn dò, bảo con đi chăm sóc Dung Dung, nhưng con ngay cả gặp cũng không gặp nó một lần. Khi còn bé nói muốn dẫn con tới Dung gia, con cũng vẫn luôn không đến, cho tới hôm nay mới gặp nó lần đầu, con căn bản không đem Dung Dung sweetheart để ở trong lòng. Nếu con ức hiếp Dung Dung, vậy phải làm thế nào?"

Môi mỏng hơi hơi cong lên, bên môi dâng lên một độ cong như cười như không. Chẳng biết tại sao, tay Tần Trình còn kéo tay Dung Hủ không có buông ra, nhưng mà hắn lại chuyển con ngươi nhìn về phía mẹ mình, nghiêm túc nói: "Không phải mẹ nói, con ức hiếp cậu ấy, mẹ liền đánh con sao?"

Chú thím Dung gia: "…"

Dung Hủ: "…"

Tần phu nhân: "…"

Vậy cũng phải dám đánh chớ!!!

Một giờ sau, Tần phu nhân dẫn theo con trai của cô, rốt cuộc rời đi.

Sau khi Tần Trình mở miệng, ngắn ngủn mười phút, hắn liền cùng Dung Hằng định ra hiệp ước "chờ Dung Hủ mười tám tuổi, cậu có thể tới lấy đi thứ thuộc về cậu". Vậy tại sao phải một giờ sau mới đi?

Bởi vì trong năm mươi phút sau đó, Tần phu nhân cường ngạnh yêu cầu thím Vương lại nấu một bàn đồ ăn, muốn Dung Hủ ngồi ở trên bàn ăn đàng hoàng, chậm rãi ăn, ăn cho thím cậu nhìn!

Đến lúc gần đi, Dung Hủ tự mình đưa Tần phu nhân và Tần Trình rời đi. Làn gió mát đêm hè thổi qua lọn tóc mỏng trên trán thiếu niên, hất mái tóc màu đen lên, lộ ra cái trán no đầy trắng nõn. Cậu mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, đứng ở cửa nhà, mỉm cười đưa tiễn Tần phu nhân và Tần Trình.

Ánh trăng sáng ngời trong suốt vẩy lên trên người thiếu niên, phụ trợ cho da tay cậu nhẵn nhụi như sứ trắng.

Đưa Tần phu nhân xong, lúc này Dung Hủ mới quay đầu, nhìn về phía người đàn ông xa lạ kia.

Tần Trình đang hơi hơi cúi đầu, ngưng mắt nhìn Dung Hủ. Hắn cao hơn Dung Hủ nửa cái đầu, chỉ là loại ánh mắt nhìn xuống này lại không có bất luận một chút xem thường nào, ngược lại giống như vô cùng trịnh trọng. Đời trước Dung Hủ được người mê điện ảnh toàn thế giới ngắm nhìn, cậu vốn nên sớm thành thói quen loại ánh nhìn chăm chú này, nhưng hôm nay cậu lại không hiểu ra sao mà cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nhưng tóm lại, hết thảy chuyện xảy ra hôm nay rốt cuộc cũng kết thúc.

Cho tới bây giờ, dường như cũng chưa có chào hỏi với đối phương. Vì thế chậm rãi vươn tay phải ra, Dung Hủ cười nói: "Chào anh, tôi là Dung Hủ, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Trả lời Dung Hủ chính là im lặng dài lâu.

Thời gian im lặng này thật sự quá dài, Dung Hủ hơi hơi nhíu mày, nâng mắt nhìn đối phương.

Ánh trăng từ phía sau người nọ đánh tới, dát lên người hắn một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Cho dù là như vậy bóng đêm cũng không cách nào che giấu dung mạo tuấn mỹ và khí chất lạnh lùng của đối phương, hắn nghiêm túc ngưng mắt nhìn Dung Hủ, thật lâu sau, mới vươn tay cầm bàn tay mềm mại kia, thấp giọng nói: "Tần Trình."

Như thế, chính là câu nói đầu tiên Tần Trình nói với Dung Hủ.

Chỉ có hai chữ ngắn ngủn, sau khi nói xong, Tần Trình liền xoay người lên xe, cùng mẹ mình biến mất trong màn đêm tối đen.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay còn sót lại, Dung Hủ nhìn chăm chú vào chiếc xe kia chậm rãi biến mất ở chỗ ngoặt, lúc này mới xoay người vào nhà. Tuy nói cậu không muốn nhận ý tốt của Tần Trình, chỉ là Tần phu nhân lại thật sự đem cái chìa khóa kia nhét vào túi cậu, còn nói cho cậu biết, về sau căn nhà trọ kia cậu có thể tùy tiện ở, Tần Trình cả ngày phải quay diễn, trên cơ bản sẽ không ở.

Trong lòng biết có chút không thích hợp, nhưng đối với Dung Hủ hiện giờ mà nói, cậu quả thật không muốn tiếp tục ở trong cái nhà này. Vốn dĩ cậu tính toán về sau chậm rãi lấy lại tài sản trong di chúc, nhưng nếu hiện tại có người giúp đỡ mình đi một bước này, vậy cậu không để ý bắt đầu kế hoạch bước tiếp theo trước, làm đầy lông cánh của mình, mưu định hành động sau này.

Có điều… ký hợp đồng đến phòng làm việc Tần Trình ư?

Dung Hủ suy tư một khắc, lấy điện thoại di động ra, tìm được tên La Chấn Đào, gửi đi một cái tin nhắn: [Anh La, tư liệu tôi xem rồi, có một bộ phim truyền hình tôi cảm thấy rất không tồi. Hai ngày này có thời gian tán gẫu một chút không?]

Nửa phút sau, Dung Hủ liền nhận được tin nhắn của La Chấn Đào: [Được! Ngày mai sau chín giờ sáng, tôi đều ở Hoa Hạ Entertainment. Tôi chờ cậu.]

Dung Hủ bất đắc dĩ mỉm cười, hồi âm nhanh như vậy, chẳng lẽ vẫn luôn ôm di động?

Mà Dung Hủ tự nhiên không biết, La Chấn Đào đúng là ôm di động vẫn luôn chờ tin nhắn của cậu, mà có một người đàn ông thì vẫn ôm tay phải của mình, hạ mắt nghiêm túc mà nhìn, không biết suy nghĩ cái gì.

Bàn tay kia thon dài gầy gầy, khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt sửa đến mượt mà đầy đặn, vô cùng xinh đẹp, không một chút khác biệt với dĩ vãng. Nhưng từ sau khi lên xe, Tần Trình vẫn luôn cúi đầu nhìn tay mình, thời gian hắn nhìn thật sự lâu lắm, Tần phu nhân một bên nhịn không được hỏi: “Tay con làm sao vậy?”

Tần Trình chậm rãi dời tầm mắt đi chỗ khác, đem tay phải nhẹ nhàng đặt trong túi, thản nhiên nói: “Không có gì.”

Một đêm nhanh chóng qua đi.

Một đêm này, chú thím Dung gia hoàn toàn không nhìn Dung Hủ, xem cậu như không tồn tại. Dung Hủ không thèm để ý chút nào mà thu dọn hành lý của mình, chỉ lấy một ít đồ vật đơn giản, chờ ngày mai Đoàn quản gia giúp mình đưa đến nhà Tần Trình.

Cậu tính toán tạm thời ở nhờ nơi đó một đoạn thời gian, đợi sau khi tìm được phòng ở thích hợp, cậu liền dùng thù lao «Tranh giành» đi thuê một căn. Đánh giá hai ngày nữa hẳn là có thể tìm được phòng ở, loại chuyện này có thể giao cho La Chấn Đào đi làm, tìm kiếm chỗ ở cho nghệ nhân dưới tay, cũng là trách nhiệm của người đại diện.

Ngày hôm sau, Dung Hủ giao hành lý cho Đoàn quản gia, mình thì một mình đến Hoa Hạ Entertainment.

Trong hợp đồng La Chấn Đào cho cậu có ba cái tài nguyên không tồi, đây là lợi thế La Chấn Đào dùng để hấp dẫn cậu ký hợp đồng. Đó là một bộ điện ảnh và hai bộ phim truyền hình, Dung Hủ nhìn trúng chính là một bộ phim cuốn chiếu* trong đó.

*Nguyên văn là “chu bá kịch”, là thể loại phim vừa quay vừa chiếu, “chu” nghĩa là mỗi tuần chiếu 1 tập. Thể loại này rất thông dụng ở Hàn Quốc và được gọi là phim “cuốn chiếu”. Nhưng ở Trung Quốc, chỗ trọng tâm của loại hình này không phải “vừa quay vừa chiếu”, mà là ở “mỗi tuần 1 tập”.

Hết chương 8

9. Chương 9

Sau khi đến Hoa Hạ Entertainment, Dung Hủ đi thẳng vào vấn đề mà ký hợp đồng với La Chấn Đào.

Trên thực tế, đêm qua sau khi dì Tần và Tần Trình mới vừa rời đi, một người đại diện kim bài của Hoa Hạ Entertainment không biết từ chỗ nào có được số điện thoại Dung Hủ, chủ động đưa hợp đồng nghệ nhân cho cậu. Nhưng mà Dung Hủ căn bản không có nhận.

Cậu không cần nhìn cũng có thể đoán được, điều kiện bản hợp dồng này nhất định còn tốt hơn cái của La Chấn Đào, nhưng mà giả thiết thật sự ký hợp đồng, từ nay về sau cậu chính là minh tinh dưới phòng làm việc Tần Trình.

Loại hình thức phòng làm việc minh tinh này trong giới giải trí nhìn mãi quen mắt.

Nói chung, chỉ có minh tinh có danh tiếng nhất định mới có tư cách thành lập phòng làm việc lấy tên mình mệnh danh. Ở trong phòng làm việc này, cá nhân minh tinh liền tương đương với ông chủ, tương đối độc lập, có thể mượn danh nghĩa phòng làm việc đầu tư điện ảnh, phim truyền hình, làm người sản xuất.

Hơn nữa phòng làm việc còn có thể ký hợp đồng nghệ nhân.

Do minh tinh đã thành danh dẫn dắt người mới ra mắt, có thể mang đến tài nguyên không tồi cho người mới, chờ đến khi phòng làm việc mở rộng, nghiễm nhiên chính là một công ty giải trí nhỏ.

Hoa Hạ Entertainment là công ty giải trí lớn nhất trong nước, trước khi ký hợp đồng Dung Hủ đã sớm tra tư liệu về Hoa Hạ Entertainment, cũng rõ ràng ở trong công ty một nhà độc đại này, chỉ có một phòng làm việc minh tinh, chính là phòng làm việc Tần Trình.

Nếu Dung Hủ thật sự ký ở phòng làm việc này, quả thật, cậu có thể nhận được rất nhiều tài nguyên Tần Trình vứt cho cậu, thậm chí có thể trực tiếp làm vai phụ cho Tần Trình —— có thể làm vai phụ cho Tần Trình, đối với bất luận người mới nào mà nói đều là một cơ hội ngàn năm một thuở, rất có thể một bước lên trời.

Nhưng mà, nếu thật sự ký, vậy con đường nhân sinh tương lai của cậu tất nhiên vĩnh viễn liên liên lụy lụy với người kia.

Dung Hủ cũng không cho là mình sẽ vĩnh viễn bại bởi Tần Trình, chờ đến một ngày cậu vượt qua người đàn ông này, vậy cậu tất nhiên cũng sẽ gặp một cục diện gian nan: là trực tiếp xé rách da mặt với Tần Trình, vi phạm hợp đồng rời khỏi phòng làm việc? Hay là ở mặt ngoài làm bộ như hòa thuận mà hòa bình hủy hợp đồng, trong lòng hai người lại vĩnh viễn lưu lại một vướng mắc?

Cho dù là bạn bè, khi đối mặt loại lựa chọn này, đều sẽ cảm thấy khó khăn thật lớn.

Nghĩ lại người đàn ông chỉ thấy mặt một lần đêm qua, hàng mi thiếu niên hơi hơi nhăn lại, bất động thanh sắc thở dài.

Cậu hẳn là không đến mức xé rách da mặt với đối phương, nhưng mà tất nhiên sẽ ảnh hưởng quan hệ hai bên. Dù sao một núi không thể chứa hai hổ, cho dù về sau bọn họ có cơ hội trở thành bạn thân mật nhất, cũng không có biện pháp hoàn toàn kéo mình ra vào loại thời điểm này, huống chi, bọn họ còn không nhất định có thể trở thành bạn bè.

Sau khi La Chấn Đào ký hợp đồng với Dung Hủ xong, liền chia ra ba phần, bản thân hắn, Dung Hủ và công ty mỗi bên giữ một phần.

Nghe Dung Hủ nói cậu rất cảm thấy hứng thú với bộ phim cuốn chiếu kia, La Chấn Đào không khỏi có chút kinh ngạc: "Tôi vốn cho rằng cậu sẽ cảm thấy hứng thú với một bộ phim truyền hình khác, sao lại là bộ phim cuốn chiếu này?" Dừng một chút, La Chấn Đào lại nói: "Bộ phim này trên cơ bản đều là chọn dùng diễn viên hạng hai danh tiếng không quá lớn, đạo diễn cũng là một người mới vừa mới quay phim truyền hình, trước kia đều là quay MV và quảng cáo. Dung thiếu, cậu xác định không cần cẩn thận suy nghĩ một chút nữa à?"

Ngoại trừ minh tinh hạng một kia, tất cả minh tinh dưới tay La Chấn Đào ở Hoa Hạ Entertainment đều không có phòng nghỉ riêng của mình. Mỗi khi bọn họ vào công ty, đều sẽ nghỉ ngơi ở văn phòng của La Chấn Đào, cùng hắn thương lượng chuyện liên quan tới thông báo.

Dung Hủ và La Chấn Đào ngồi ở trên sofa mềm mại co giãn, trên bàn trà trước mặt bày đủ loại tư liệu thông báo. La Chấn Đào cầm hai phần đặt ở trong tay, Dung Hủ thì cầm một phần.

Bọn họ cũng đều biết, trong những thông báo này, cũng chỉ có một bộ điện ảnh và hai bộ truyền hình kia tương đối có giá trị.

Dung Hủ tỉ mỉ xem kịch bản, vừa cười nói: "Chúng ta đã ký hợp đồng, anh La, anh cũng không cần kêu tôi cái gì mà 'Dung thiếu'. Hôm nay tôi từ trong nhà dọn ra, chờ thêm hai ngày không biết anh có thời gian giúp tôi đi tìm phòng ở hay không, tôi muốn thuê một căn nhà trọ. Về ba phần tài nguyên mà đêm qua anh cho tôi…" Dừng một chút, Dung Hủ ngẩng đầu, đem tầm mắt từ kịch bản chuyển qua trên mặt La Chấn Đào, ý cười bên môi càng tăng lên: "Tôi càng thích bộ phim cuốn chiếu kia."

La Chấn Đào trấn định hỏi: "Lý do đâu?"

Dung Hủ nói: "Phương diện kịch bản, ngoại trừ kịch bản bộ điện ảnh kia bình thường, hai bộ phim truyền hình khác chênh lệch cũng không lớn. Anh có khuynh hướng nghiêng về bộ phim truyền hình kia, bởi vì bộ phim truyền hình kia là chế tác lớn minh tinh lớn, nhân vật là một nam số ba tương đối gặp may, là em trai nữ chính. Nhưng nếu muốn đi so về chế tác lớn minh tinh lớn, bộ phim truyền hình kia hoàn toàn không thể đánh đồng với «Tranh giành», tôi đây cần gì phải đi chọn nó nữa? Cho nên tôi càng có khuynh hướng về bộ phim cuốn chiếu này, nhân vật là nam số hai có thiết lập rất tốt, cảnh diễn càng nhiều, quan trọng nhất là, nó rất nhanh có thể công chiếu."

"Rất nhanh công chiếu…" Suy tư lời Dung Hủ, sau một lúc lâu, La Chấn Đào nói: "Được! Tôi đây liền giúp cậu đi liên hệ đoàn phim."

Dung Hủ không khỏi bật cười.

Như cậu quan sát, hiện tại La Chấn Đào có khả năng còn là một người đại diện hạng hai trong tay không có quá nhiều tài nguyên, nhưng mà thực lực của hắn và ánh mắt vẫn là rất tốt.

Muốn đi lên trên, thực lực và vận khí thiếu một thứ cũng không được, vận khí La Chấn Đào có hơi kém, minh tinh hạng một hắn một tay bồi dưỡng ra đổi nghề rời đi, cho nên hắn mất đi một lần cơ hội. Nhưng mà, chỉ cần có năng lực, hắn chung quy có thể đi lên.

Tốc độ La Chấn Đào rất nhanh, không bao lâu, hắn liền được đoàn phim bên kia đáp lại, Dung Hủ có thể trực tiếp vào tổ.

Có điều đối với cái này, La Chấn Đào ngược lại có một chút do dự: "Dù sao cũng là đoàn phim mới, đạo diễn yêu cầu với diễn viên không cao, catse cũng không cao lắm. Dung Hủ, đoàn phim này có khả năng cần một chút tôi luyện, minh tinh hạng một cũng chỉ có một, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng."

Dung Hủ nghĩ nghĩ, hỏi: "Minh tinh hạng một là nam chính hay là nữ chính?"

La Chấn Đào nói: "Bộ phim điệp viên này là phim về nam chính, nam chính là tiểu sinh hạng một Hàn Dương Hạo mấy năm trước rất hot. Vài năm gần đây danh tiếng hắn có chút xuống dốc, phỏng chừng cũng là muốn dựa vào bộ phim có sắc đẹp tương đối cao này để trở mình." Dừng một chút, La Chấn Đào nhìn bộ dạng Dung Hủ sững sờ, cười nói: "Ý, chẳng lẽ tôi chưa có nói cho cậu biết, yêu cầu lớn nhất để tuyển người của đạo diễn bộ phim này chính là… sắc đẹp phải qua cửa à?"

Dung Hủ: "…" Anh căn bản không có đề cập qua!

Bất luận như thế nào, bộ phim này Dung Hủ đã nhận, bên đạo diễn mặc dù là lần đầu tiên quay phim truyền hình, nhưng mà đã có kinh nghiệm quay quảng cáo phong phú, cũng từng làm phó đạo diễn cho vài đại đạo diễn nổi danh trong nước mười mấy năm. Đêm qua Dung Hủ cố ý xem qua mấy bộ quảng cáo hắn quay, đối phương thật sự có thực lực, lần này hẳn là đã chuẩn bị đầy đủ, đáng giá hợp tác.

Mà ở bên kia, đoàn quay phim «Tranh giành» đã nghênh đón một tháng cuối cùng.

Nam số ba vào ngày hôm sau Dung Hủ rời đi liền vào đoàn phim, nhân vật hắn sắm vai là bạn tốt của nam số bốn Mặc Sĩ Diêu, trước khi Mặc Sĩ Diêu chết, hắn đã sớm được bạn tốt nhắc nhở, một khi Mặc Sĩ Diêu xảy ra việc, hắn liền đến Sở quốc, đảm nhiệm quân sư mới của Sở quốc.

Vị nam số ba này cũng là một minh tinh hạng hai có chút danh tiếng, rất nhanh hắn liền dung nhập vào đoàn phim. Nhưng mà không biết có phải là bởi vì gia nhập đoàn phim muộn hay không, cho dù hắn cùng mấy diễn viên chính khác có thể nói chuyện, nhưng chung quy không phải thân cận.

Ngày hôm nay, nam số ba mới vừa cơm nước xong, liền nghe Đường Mộng Lam một bên cười nói: "Hôm nay trong cơm hộp có ớt chuông nha, tôi nhớ rõ hình như Dung Hủ rất thích ăn ớt chuông nhỉ? Nếu cậu ấy còn ở đoàn phim, tôi nhất định rộng lượng mà đem tất cả ớt chuông cho cậu ấy, ha ha."

Những lời này nói ra, Đổng Tranh và Diệp Kiều đều nở nụ cười, nam số ba thì đầu tiên là sửng sốt, cuối cùng cũng xấu hổ cười cười.

Chờ lại qua hai ngày, dưới sự thúc giục của Quách đạo, đội tuyên truyền chỉnh sửa hoàn tất toàn bộ ảnh poster và ảnh trong phim liên quan đến «Tranh giành», đăng trên trang nhà mình. Sau khi toàn bộ chín tấm ảnh duy nhất đăng lên, rất nhanh, liền gây ra một trận bùng nổ trên mạng, hấp dẫn vô số người chú ý.

Hết chương 9

10. Chương 10

Đường Mộng Lam làm một trong những bông hoa hot nhất trong nước vài năm nay, không chỉ có được một số lớn fan nam, bởi vì đã từng đóng một nhân vật ngự tỷ, còn hút một đống fan bà xã.

Trang Tiểu Liễu chính là một trong số đó.

Bộ phim «Tranh giành» này bốn tháng trước đã tuyên truyền qua, tất cả mọi người biết nam chính là Đổng Tranh, nữ chính là Đường Mộng Lam. Hai vị "hoa sinh" đang hot này cùng đóng, lập tức liền hấp dẫn số fan tính theo vạn, trang weibo của đoàn phim sở hữu ba mươi bảy vạn fan, phần lớn đều là fan thật.

Ngày hôm nay Trang Tiểu Liễu trước sau như một mà tùy tiện lướt lướt weibo và diễn đàn, bỗng nhiên nhận được một cái thông báo đặc biệt chú ý.

[Đoàn phim «Tranh giành»: anh hùng khấp huyết hào đoạt thiên hạ, kiếm chỉ trời cao tranh giành trung nguyên!]

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng mở ra nhìn, đột nhiên… liền thấy được nữ thần nhà mình!

[Một gốc cây tiểu liễu: ngao ngao ngao ngao poster nữ thần có rồi! Share share ~ mọi người nhanh nhanh hành động đi! @hội fan toàn quốc của Đường Mộng Lam @đoàn nữ thần Đường Mộng Lam @hiệp hội yêu Đường Mộng Lam]

Bất quá chỉ năm phút đồng hồ, trang weibo đăng poster đã được share vượt qua ba nghìn lần, càng ngày càng nhiều người thấy được weibo này, càng ngày càng nhiều người tiến hành chia sẻ. Ngắn ngủn nửa giờ, số lượng share weibo liền vượt qua một vạn, lượng like càng là trực tiếp đột phá hai vạn!

Đối với một trang chỉ có ba mươi bảy vạn fan mà nói, số liệu như vậy đã tương đối khả quan.

Trang Tiểu Liễu mở weibo tỉ mỉ xem.

Tuy nói «Tranh giành» không tính là phim thiên về nam chính cũng không tính là thiên về nữ chính, nhưng mà trên địa vị, Đường Mộng Lam vẫn là đè Đổng Tranh một đầu. Trên weibo này tổng cộng chín bức ảnh, tấm thứ nhất chính là nữ tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang, khăn trùm nghiêm nghị.

Chỉ thấy nữ tướng quân anh khí bức người mặc một thân nhung trang, khôi giáp thuần trắng phụ trợ cho cô xinh đẹp loá mắt, trường mi nhập tấn, ánh mắt sắc bén, cầm một thanh trường thương bảy thước ba tấc. Ánh mắt cô sắc bén hữu thần, vẻ mặt trấn định bình tĩnh, đầu thương chỉ ra phía ngoài hình ảnh, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy một luồng sát khí đánh úp về phía mình.

Phía bên phải hình ảnh viết một hàng chữ ——

Tiêu gia có nữ tên Tương, tháo hồng trang, một thương cuồn cuộn dậy lên ngàn sóng lớn!

Đường Mộng Lam vai Tiêu Tương

Trang Tiểu Liễu kích động nhìn một lần lại một lần, chờ đến khi đem hoa văn trên khôi giáp của Đường Mộng Lam đều đếm hết, cô mới lưu luyến không rời mà lật đến một tấm khác.

"A, Đổng Tranh này cũng rất đẹp trai nha, có điều vẫn là không đẹp trai bằng anh Đường nhà tui… Ý, Diệp Kiều thế mà lại cũng có thể đẹp trai như vậy hả? Cảm giác không tồi nha… A, người này hình như tên là gì nhỉ… tên… A đúng, tên Tống Minh Phi, cũng được đi, hình như là dáng vẻ nho sinh?"

Nhìn nhìn, Trang Tiểu Liễu chậm rãi ý thức được: "A! Chẳng lẽ nói, nhân vật nữ trong bộ phim truyền hình này chỉ có mỗi anh Đường nhà mình thôi hả?!"

Lúc tuyên truyền chỉ công bố tên đạo diễn và nam nữ chính, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, trong cái thời đại thịnh hành phim thần tượng tình yêu cổ trang như vầy, thế mà lại có phim truyền hình đi lối khác, cố tình không đi đường tình cảm, ngược lại tìm một đống đàn ông đến diễn quyền mưu tranh đoạt!

Trang Tiểu Liễu càng thêm hưng phấn lên: "Tống Minh Phi đã rất bảnh nha, nam số ba đã đẹp trai như vậy, bộ phim này khẳng định…"

Âm thanh im bặt ngừng lại, tiểu cô nương trừng lớn đôi mắt vốn đã tròn trìa trịa, gắt gao nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động của mình. Cô nhìn chằm chằm người trên ảnh chụp, nhìn một lần lại một lần, một lần lại một lần, đầu tiên là nhìn mặt mày tuấn tú của người này, lại đi nhìn nụ cười nhạt lạnh lùng bên môi người này.

Người này mặc một thân trường bào xanh nhạt, ở bờ sông đón gió mà đứng, tay áo bay theo gió, cho dù xuyên thấu màn hình điện tử lạnh như băng, cũng giống như có thể nghe được tiếng gió phần phật kia. Lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm của cậu ta, ánh mắt người này dường như là nhắm ngay màn ảnh, vì thế khi Trang Tiểu Liễu nhìn về phía cậu ta, liền cảm thấy đối phương cũng đang xuyên thấu qua màn hình, nghiêm túc mà ngưng mắt nhìn mình!

Giống như xuyên thấu thời không, người nọ mỉm cười cong lên khóe môi, trong mắt phượng dài nhỏ xinh đẹp lóe ra ánh sáng trong suốt sáng ngời. Trong nụ cười của cậu mang theo một loại lạnh nhạt và trầm tĩnh, chỉ đối diện với cậu như vậy, bạn liền cảm thấy tâm tình bình tĩnh dâng lên hàng vạn hàng nghìn xao động, an an ổn ổn mà nghe được tiếng sóng khi nước sông vỗ bờ.

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên tuổi còn trẻ tuấn dật, nhưng cậu chính là có một loại khí tràng cường đại như vậy, chấn động lòng người, khiến người ta nhịn không được mà đem ánh mắt tụ tập trên nụ cười bình tĩnh thản nhiên của cậu, khiến người ta nhịn không được mà đi tin tưởng cậu.

Ước chừng nhìn năm phút đồng hồ, Trang Tiểu Liễu mới nuốt nước miếng một cái, dời tầm mắt đi nhìn chữ viết bên cạnh.

Vọng Thu các trên Vân Mộng Trạch, hỏi hào kiệt, đoạt người Mặc Sĩ đoạt thiên hạ!

Dung Hủ vai Mặc Sĩ Diêu

Sau một lúc lâu: [a a a a a a người mới này thật đẹp troai mà! Tên cũng thiệt dễ nghe, Dung Hủ dễ nghe, Mặc Sĩ Diêu cũng dễ nghe! Cậu ta rốt cuộc là ai, thật sự là người mới sao, thật đẹp trai mà! Poster này thật đẹp, liếm liếm liếm liếm liếm, có ai biết cậu ấy không!!!]

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng mở bình luận weibo ra, đột nhiên phát hiện mấy cái weibo đứng đầu thế mà lại có một phần ba đều là đang nói về người mới này.

Đừng tưởng rằng một phần ba rất ít, đầu tiên fan của hai người Đường Mộng Lam và Đổng Tranh có thể chiếm cứ hơn một nửa chia sẻ và bình luận, về phần nam số hai Diệp Kiều và nam số ba Tống Minh Phi, bọn họ mặc dù có chút danh tiếng, nhưng kém xa hai người Đường Mộng Lam, hoàn toàn không có khả năng đánh đồng.

Mà hiện tại trong bình luận đứng đầu, vô số người đang điên cuồng đặt vấn đề và liếm bình.

[Đẹp troai tóa à! Quả thực đẹp đến ngốc luôn! Đoàn phim này sắc đẹp thật cao, Đường Mộng Lam đẹp, Đổng Tranh đẹp, Diệp Kiều đẹp, Tống Minh Phi cũng rất đẹp, Dung Hủ kia càng đẹp ngất!!! Tôi cảm thấy đảm đương suất khí của phim chính là Đường Mộng Lam, nhưng mà đảm đương mỹ nhan của phim tuyệt đối là Dung Hủ a a a a!]

[Bao giờ công chiếu, bao giờ công chiếu, bao giờ công chiếu! Dù chỉ vì những mỹ nhân đó thì tui cũng phải đi xem!]

[Đoạt người Mặc Sĩ đoạt thiên hạ… Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân này đóng chính là hoàng đế gì đó linh tinh? Hiệp thiên tử lệnh chư hầu?]

[Tui cảm thấy hẳn là giống Khổng Minh tiên sinh đi, bạn không thấy loại tiểu mỹ nhân này thanh trần thoát tục như vậy sao, chỗ nào có thể làm hoàng đế không hoàng đế gì chứ, nhất định là thế ngoại cao nhân! Tui cá một quả dưa chuột, cậu ta nhất định là BOSS phía sau màn siêu cấp siêu cấp lợi hại!]

[Lại nói… nhân vật kia là họ Vạn sao?] (giải thích chỗ này xíu, chữ là họ Vạn, nhưng đi chung với chữ là họ kép Mặc Sĩ.)

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng trả lời: [là họ Mặc Sĩ! Mặc Sĩ nha! Mặc, Sĩ! Ngao ngao ngao ngao vốn chỉ là vì anh Đường mà đến, hiện tại tôi quyết định tạm thời làm fan người qua đường của tiểu mỹ nhân, poster thật sự quá dễ nhìn nha!]

[Cúi đầu với thế lực sắc đẹp, hai chân đánh chữ chứng minh trong sạch _(: ”)_]

[Cúi đầu với thế lực sắc đẹp +1!!! Đẹp quá a a a a! Tôi chịu không nổi nhất là loại phong cách tiên khí này! Rất tiên!]

[Cúi đầu với thế lực sắc đẹp +10086! Nhấn vào weibo mỹ nhân, hình như thật sự là người mới, fan weibo mới mấy trăm! Mọi người mau tới follow ~ tôi quyết định chuyển fan với tiểu mỹ nhân, ngồi chờ «Tranh giành» công chiếu! @Dung Hủ]

…

La Chấn Đào đã từng nói, «Tranh giành» là phim truyền hình đầu tư chế tác lớn năm nay của Hoa Hạ Entertainment, có thể nói là vương bài rating cuối năm nay. Một bộ phim truyền hình như vậy tuôn ra poster, rất nhanh nhấc lên từng đợt phong trào lớn trên weibo, topic, diễn đàn, nơi nơi đều có người đang thảo luận poster của bộ phim truyền hình này.

Hơn nữa, là về diễn viên người mới cho tới bây giờ còn chưa ai nghe nói qua.

Khi buổi tối Dung Hủ về nhà, bốn tag #Tranh giành#, #Đường Mộng Lam#, #Đổng Tranh# và #Mặc Sĩ# đã lên thành hot tìm kiếm weibo ngày đó. Ba cái trước đều trong top 10 tìm kiếm, một cái “Mặc Sĩ” cuối cùng lại là hạng thứ 41. Có điều cho dù là hạng 41, cũng làm cho Dung Hủ có chút kinh ngạc.

Cậu mở mục tin hot ra nhìn, chỉ thấy một phần ba dân mạng đang thảo luận “Nhân vật kia rốt cuộc là đang làm gì”, “Dung Hủ là ai”, một phần ba dân mạng đang thảo luận “đẹp đẹp đẹp”, “liếm liếm liếm”, còn có một phần ba dân mạng lại là…

[Ý, Hoa Hạ mình còn có họ Mặc Sĩ hả?]

[Thất học đi ngang qua, chín năm giáo dục bắt buộc của tôi dạy tôi biết liếm mỹ nhân, tôi liếm tôi kiêu ngạo 23333] (23333: oahahaha)

Dung Hủ: “…”

Lấy loại tư thế này lên phần hot tìm kiếm, ừm, thật sự rất tốt rất cường đại.

Dung Hủ rất nhanh phát hiện, fan weibo của mình đã tiếp cận mười vạn người. Trong vòng vài giờ thêm chín vạn fan, nhìn qua quả thật vô cùng lợi hại, nhưng mà trên thực tế, đến nay tổng fan của Dung Hủ cũng chỉ có mười vạn người. Dù sao cậu cũng là bắt đầu từ số 0, có thể có đột phá như vậy đã xem như vô cùng không tồi, ngay lúc Dung Hủ bắt đầu nấu cháo, nhận được tin tức của La Chấn Đào.

[La Chấn Đào: phỏng chừng đêm nay số lượng fan của cậu có thể đột phá hai mươi vạn, tôi sẽ hơi khống chế dư luận một chút, mượn nhiệt độ «Tranh giành», cậu không cần quá chú ý.]

Dung Hủ rũ mắt nhìn những dòng chữ này, rất nhanh hồi âm qua: [được, tôi biết rồi, anh La.]

Cái tag tìm kiếm hot "Mặc Sĩ" này là La Chấn Đào với Dung Hủ hoàn toàn không ngờ, Dung Hủ không phải là một người mới bình thường, cậu luôn biết, cái giới này không đơn giản, muốn thành danh ngoại trừ khởi điểm đã cao xa hơn người thường như Tần Trình, đa số minh tinh đều có đội marketing của mình.

Thật sự cho rằng Đường Mộng Lam chỉ dựa vào fan của mình, là có thể mỗi cái weibo lượt chia sẻ bình luận đều hơn mấy chục vạn, thậm chí có mấy cái còn hơn trăm vạn sao?

Lúc minh tinh cần nhiệt độ, đội marketing sẽ lên sân khấu. Chẳng hạn như lần này, dựa theo Dung Hủ phỏng đoán, Đổng Tranh hẳn là không cách nào dựa vào làn gió đông «Tranh giành» đi lên mục hot tìm kiếm trước hạng mười, nhiều nhất cũng chỉ là thành tích trước hai mươi, nhưng cuối cùng hắn vẫn là đi lên.

Trước khi bạn đạt tới địa vị nào đó, làm thế nào đưa mình tới trước mặt người xem, là một môn học vấn.

Vốn dĩ La Chấn Đào không muốn tiến hành tuyên truyền cho Dung Hủ vào lúc mới đăng poster, hắn muốn hành động khi đoạn teaser phim đầu tiên đăng lên. Nhưng nếu dân mạng tự động tranh được một tin nóng cho Dung Hủ, vậy La Chấn Đào tự nhiên dựa thế mà làm, liên hệ phòng ban liên quan của Hoa Hạ Entertainment, lợi dụng thủ đoạn nhất định, duy trì nhiệt độ tìm kiếm của Dung Hủ ở khoảng hạng bốn mươi đến năm mươi, duy trì cả một đêm.

Qua một đêm này, không ngoài dự liệu, fan weibo của Dung Hủ quả nhiên đột phá hai mươi vạn, thậm chí đạt tới ba mươi vạn!

La Chấn Đào kích động mà gửi đến tin nhắn: [đây là một mở đầu tốt, minh tinh hạng một trước kia tôi dẫn dắt cũng không có tốt như vậy, tiểu Hủ, tôi cảm thấy «Tranh giành» lần này cậu nhất định có thể đi lên phía trước một bước dài! Hạng ba thậm chí hạng hai đều có khả năng!]

Dung Hủ nghĩ nghĩ, bình tĩnh mà gửi qua một cái tin nhắn: [được, anh La, chúng ta không ngừng cố gắng!

…Sau đó mặt không đổi sắc mà buông di động xuống.

Không thể trách Dung Hủ người ta không nâng nổi cảm xúc hưng phấn đối với hơn ba mươi vạn fan, thật sự là vào đời trước, fan weibo của cậu đột phá hai triệu bốn ngàn vạn, là minh tinh có số fan nhiều nhất trong nước; mà trên mạng xã hội nước ngoài, fan của cậu cũng gần một triệu năm nghìn vạn người. Cho dù tổng hợp hết hai bên lại, thì số lượng fan cũng nhất định vượt qua ba triệu.

Ba triệu VS ba mươi vạn…

Dù có muốn kích động nữa, cũng thật sự không có biện pháp kích động nhiều.

Không biết trong lòng nghĩ như thế nào, Dung Hủ yên lặng ở trên weibo tìm tòi một cái tên, mở trang chủ của người này.

Hình avatar ở giữa là dùng một tấm ảnh bản thân, sau khi mở lớn hình avatar, chỉ thấy một người đàn ông rất tuấn mỹ hơi hơi dựa vào vách tường, hạ mắt cúi đầu. Hình ảnh phong cách trắng đen làm người ta thấy không rõ khuôn mặt hắn, nhưng mà khí tràng cường đại lạnh lùng lại xuyên thấu qua hình ảnh hung hăng đè ép về phía mỗi người, dù thấy không rõ mặt, cũng sẽ không có ai nhận sai hắn.

Bởi vì hắn là Tần Trình.

Dung Hủ nhìn hình avatar này, sau một lúc lâu, lại đi nhìn số lượng fan của đối phương.

Ba triệu bốn ngàn hai trăm vạn.

Ở thế giới này Hoa Hạ cũng không có dựng nên bức tường cách ly với internet nước ngoài, minh tinh trong nước trên cơ bản không chơi internet ngoại quốc gì đó, chỉ biết chơi weibo Hoa Hạ mình. Vì thế rất nhiều fan ngoại quốc đều sẽ chuyên môn đăng kí tài khoản Hoa Hạ, để follow minh tinh mình thích.

Người này là đệ nhất Hoa Hạ hiện tại…

Trong lòng Dung Hủ khó hiểu mà hiện lên những lời này. Đang lúc cậu híp mắt, hai mắt không có tiêu cự mà ngưng mắt nhìn avatar weibo đối phương, đột nhiên! Chỉ nghe một tiếng chìa khoá thanh thúy vang lên, Dung Hủ phút chốc cả kinh, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cánh cửa gỗ lim bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một bàn tay thon dài lộ ra trước.

Người nọ ngẩng đầu nhìn thấy Dung Hủ, dường như cũng không nghĩ tới thiếu niên thế mà lại ở chỗ này, trong con ngươi tối đen thâm thúy nhanh chóng hiện lên một tia sáng, lại che giấu rất tốt. Môi mỏng hơi mím lại, Tần Trình giấu kín vẻ mặt mừng rỡ, bình tĩnh đóng cửa vào nhà.

Gần như là theo bản năng, Dung Hủ lập tức lật điện thoại di động của mình qua, úp ở trên bàn.

Tần Trình nâng bước đi tới bàn ăn bên này, nện bước vững vàng bình tĩnh, chờ khi hắn đi đến trước mặt, Dung Hủ đã cười cong môi, nói: "Tôi đã bảo người đại diện của tôi tìm phòng ở, Tần tiên sinh, ngày mai tôi phải đi quay, chờ lần sau về thành phố B, tôi liền dọn khỏi nơi này. Đa tạ ngài mấy ngày nay chiêu đãi, tôi cơ bản không có động tới đồ vật trong phòng, có điều vẫn là mượn dùng phòng bếp một chút, đã thay ngài quét sạch sẽ."

Tần Trình đóng phim đến hiện tại thật vất vả về nhà trọ một chuyến: "…"

Giống như không có nhận thấy được ánh mắt người đàn ông khiếp sợ, cảm nhận được đối phương im lặng, Dung Hủ lại nói: "Tôi biết ngài là bởi vì dì Tần mới có thể đem chìa khóa nơi này giao cho tôi, ở nhờ nơi này ba ngày tôi cũng thấy không quá tốt."

Tần Trình: "…" Qua một lúc lâu, hắn trầm mặc từ trong miệng bật ra một câu: "Cậu còn có thể tiếp tục ở."

Dung Hủ nhất thời không nghe rõ, cậu hơi hơi trợn to con ngươi, hỏi: "Cái gì?"

Tần Trình cúi đầu, nhìn bộ dạng thiếu niên mê man. Chỉ thấy trong cặp mắt hẹp dài sáng ngời kia phản chiếu một mảnh ánh sáng lấp lánh, rõ ràng là tươi cười đơn thuần thiện ý, không biết vì sao, ánh mắt Tần Trình lại thoáng tối sầm, tựa như từ trong ánh mắt này nhìn thấu một tia… mị sắc.

Nhẹ nhàng thở dài, Tần Trình cong khóe môi, rốt cuộc đem cái loại thất thố "đột nhiên nhìn thấy đối phương, lập tức không kịp phản ứng" này hủy diệt. Hắn nâng bước đến một bên bàn ăn, kéo ghế dựa ra, ngồi ở đối diện thiếu niên.

Khi ngẩng đầu lại, người đàn ông hạ mắt phượng nhìn thiếu niên mờ mịt, bất động thanh sắc mà lộ ra một chút ý cười, âm thanh trầm thấp nói: "Xung quanh Hoa Hạ Entertainment, không có nhà trọ nào tốt hơn nơi này. Nếu cậu muốn thuê phòng ở của người khác, không bằng… thuê phòng của tôi, nhìn trên mặt mũi của mẹ, tôi có thể cho cậu một ít ưu đãi."

Hai mắt Dung Hủ run lên, kinh ngạc ngưng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Tần Trình thì vẫn luôn là bộ dạng trấn định thong dong như vậy, hắn nâng tay trái lên, nhẹ nhàng gõ bàn, phát ra tiếng vang cộp cộp. Nếu dì Tần ở trong này, nhất định sẽ kinh hô ra tiếng: "Con trai, con lại gõ ngón tay, đang khẩn trương cái gì hả!"

… Cho nên có vài người, rõ ràng là xin người khác ở tiếp, hừm, còn cứ mở miệng là "nhìn trên mặt mũi của mẹ".

Hết chương 10

11. Chương 11

Hoa Hạ có một loại quan hệ, tên là qua lại nhân tình.

Nợ nhân tình là khó trả nhất, trước đó Dung Hủ mượn ở nơi này ba ngày, đã cảm giác mình nợ đối phương, giờ phút này cho dù đối phương nói có thể trả tiền thuê nhà tiếp tục ở, nhưng cậu vẫn kiên định mà cự tuyệt.

Thiếu niên mỉm cười uyển chuyển cự tuyệt khiến người đàn ông cả kinh, dường như hoàn toàn thật không ngờ sẽ là kết cục như vậy. Ngón tay Tần Trình ở trên bàn gõ càng lúc càng nhanh, âm thanh lại từ từ nhẹ đi.

Loại động tác nhỏ này rất nhiều người đều có, Dung Hủ không có để ý, cậu cười cong mắt lẳng lặng nhìn Tần Trình, vẻ mặt nhu hòa, nhưng ánh mắt lại kiên định quyết tuyệt, không có một chút khả năng uyển chuyển.

Thật lâu sau, Tần Trình trấn định tự nhiên hỏi: "Tìm xong phòng ở rồi à?"

Dung Hủ gật đầu nói: "Ừm, anh La nói đã tìm được hai căn phòng không tồi" Dừng một chút, cậu lại bổ sung nói: "Chính là La Chấn Đào Hoa Hạ Entertainment, trước đó tôi đã ký hợp đồng với hắn, cho nên không có ký ở phòng làm việc của anh."

Giờ này khắc này đem loại lý do này nói ra, thật sự là vừa vặn. Dung Hủ đã sớm có ước định với La Chấn Đào, tự nhiên không thể ký ở phòng làm việc Tần Trình, nợ nhân tình cũng không cần giống quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, ngay từ đầu liền ngăn chặn nó lại, xem như lựa chọn tốt nhất.

Kể từ đó, Tần Trình im bặt, không có nhiều lời nữa.

Không bao lâu, điện thoại riêng của Dung Hủ vang lên trong phòng ngủ. Cậu hơi hơi sửng sốt, đầu tiên là cầm lấy di động trên bàn cơm nhìn thoáng qua thời gian, tiếp đó cười nói: "Không nghĩ tới đã đến tám giờ, đồng hồ báo thức vang lên." Nói xong, thiếu niên liền đứng dậy đi vào phòng ngủ, đi tắt đồng hồ báo thức.

Mà cậu tự nhiên không có phát hiện, một chớp mắt cậu mở di động lên, hình ảnh còn chưa tắt trên màn hình rơi vào trong mắt người đàn ông. Nháy mắt, mắt phượng dài nhỏ sắc bén đột nhiên trợn to, trong đôi mắt sâu thẳm của Tần Trình hiện lên một tia kinh ngạc dị sắc. Chờ sau khi Dung Hủ xoay người rời đi, ngón tay gõ mặt bàn của hắn phút chốc dừng lại, chỉ là do dự một khắc, liền nhịn không được mà trộm sờ lên di động của người ta.

Cái di động quả táo này là sau khi Dung Hủ lấy được thù lao «Tranh giành», cắn răng, giậm chân mua về. Điện thoại riêng của cậu vẫn là cái một ngàn đồng kia, nhưng mà một khi muốn lên mấy trang mạng xã hội như weibo, vẫn là phải dùng một cái di động tính năng càng tốt hơn.

Tần Trình động tác nhanh chóng đụng đến di động, hoàn toàn không có bận tâm hành vi không hề có giới hạn của mình, ngược lại muốn mở lên liếc nhìn thêm một cái, xác định nội dung một chút.

Mở khóa vân tay… ừm, theo lý đương nhiên mà không giải được, về sau nhất định tìm cơ hội cài vân tay vô.

Chỉ có thể mở bằng mật mã.

Tần Trình nghĩ nghĩ, đưa vào sinh nhật Dung Hủ.

1218

… Rất tốt, vẫn là không mở được.

Lại đưa vào năm sinh.

2026

… Làm sao có thể mở được.

Kế tiếp, đưa vào một con số.

1027

Quả nhiên không giải được.

… Có thể giải được mới có quỷ đó được không! Đây là sinh nhật của anh mà!

Lại tùy tiện đưa vào năm sinh của mình "2017", vẫn như trước không có khả năng chính xác.

Đến cuối cùng, Tần Trình hạ mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cái di động kia. Hắn không thể thử nghiệm lần cuối cùng nữa, di động iphone chỉ có thể đưa vào năm lần mật mã, năm lần không chính xác, liền khóa lại di động, sẽ bị đối phương phát hiện.

Hình ảnh vừa rồi nhìn thấy… thật sự là trang chủ weibo của hắn à?

Nhẹ nhàng hít một tiếng, trước khi thiếu niên trở về, Tần Trình đặt điện thoại di động trở về, bảo trì nguyên trạng.

Dung Hủ kéo rương hành lý của mình, không biết từ khi nào đã mặc áo khoác, đội mũ lưỡi trai, tràn đầy một luồng hơi thở niên thiếu thanh xuân bừa bãi. Loại cảm giác ánh nắng tươi sáng này khiến Tần Trình hơi hơi híp mắt, bình thản lãnh tĩnh ngẩng đầu nhìn đối phương, ngón tay lại bắt đầu không tự giác mà gõ gõ.

Dung Hủ cầm lấy di động trên mặt bàn, trực tiếp bỏ vào trong túi áo của mình.

Lúc này đây, là thật sự cáo biệt, Dung Hủ đứng ở cửa nhà, nói: "Chìa khóa bây giờ còn chưa thể trả ngài, Tần tiên sinh, một ít đồ đạc của tôi còn đặt ở trong phòng ngủ, lần này không cách nào lấy đi. Chờ quay xong về thành phố B, tôi sẽ tới lấy, đến lúc đó trực tiếp đặt chìa khóa ở trên bàn, ngài xem có thể chứ?"

Tần Trình lạnh nhạt nói: "Không cần dùng kính xưng với tôi."

"?"

Dung Hủ ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Trình.

Đã từng có người nói, trong những ngôi sao nam ra mắt vào hai mươi năm gần đây, Tần Trình là người duy nhất có bề ngoài khó có thể chọn ra khuyết điểm. Đó là một loại tuấn mỹ đến mức tận cùng, mắt sáng môi mỏng, một bút một nét đều là người giỏi tay nghề tinh điêu tế mài. Lại càng không cần nói, khí tràng cường đại đến mức đủ để kinh sợ người khác của hắn, sự kiêu ngạo kia có thể so với mặt trời buổi sáng chói chang, trong cùng một thảm đỏ, ít có minh tinh có thể cùng hắn sánh vai.

Dưới dạng khí chất này, bất luận ngũ quan tỳ vết gì cũng sẽ làm người ta xem nhẹ.

Luận diện mạo, hắn có lẽ không tinh xảo hoàn mỹ bằng Dung Hủ, cũng có lẽ không xinh đẹp như ảnh hậu Ôn Tuyền đứng đầu Hoa Hạ. Nhưng khi hắn rũ mắt yên lặng nhìn bạn, cho dù là Dung Hủ, cũng không khỏi trong lòng hơi giật mình, nói không rõ ràng là cảm giác gì, lại cảm thấy… có chút tư vị không thể nói rõ.

Giọng nam trầm thấp từ tính vang lên: "Mẹ biết cậu dùng kính xưng với tôi, nhất định sẽ tức giận."

Dung Hủ bừng tỉnh đại ngộ: hóa ra là bởi vì dì Tần?

Lúc gần đi, thiếu niên cong khóe môi, lộ ra một nụ cười xán lạn, cậu mở miệng nói lời từ biệt với Tần Trình, lúc này nói ra chính là "Hẹn gặp lại, Tần Trình", sau đó không chút do dự xoay người rời đi. Mà ở phía sau cậu, người đàn ông vẫn luôn nhìn theo cậu tiến vào thang máy.

Cửa thang máy còn chưa có đóng, Tần Trình đột nhiên bước vào, khiến Dung Hủ cả kinh.

Trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, người đàn ông nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, vành tai có chút đỏ lên, nhưng trên mặt lại lãnh tĩnh thong dong, thậm chí bất động thanh sắc cong khóe môi, dùng một loại giọng điệu gắng gượng mà lạnh nhạt nói: "Đưa cậu xuống lầu, như vậy một khi mẹ hỏi đến, tôi cũng tiện trả lời."

Dung Hủ: "…"

Lại là vì dì Tần à…

Tuy rằng tưởng tượng không ra người đàn ông này sẽ tất cung tất kính báo cáo tin tức với mẹ mình như thế nào, nhưng mà Dung Hủ lại vẫn lên xe La Chấn Đào dưới sự chú mục của Tần Trình. La Chấn Đào vừa nhìn thấy Tần Trình, sợ tới mức thiếu chút nữa từ ghế lái ngã xuống, chờ xe chạy ra khỏi tiểu khu, hắn nhanh chóng hỏi: "Tiểu Hủ, cậu với Tần Trình ở cùng một chỗ hả?"

Dung Hủ trực tiếp lắc đầu: "Không tính là ở cùng một chỗ, tôi ở trong này ba ngày, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Quan hệ giữa mẹ tôi với mẹ hắn dường như rất tốt, cho nên tạm thời ở nhờ một chút. Chờ lúc về thành phố B, tôi liền chuyển nhà rời khỏi nơi này."

La Chấn Đào hiểu rõ gật đầu, chớp mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong thùng xe yên tĩnh, âm thanh thản nhiên của thiếu niên vang lên: "Tôi không muốn thiếu hắn quá nhiều nhân tình, không dễ trả."

La Chấn Đào nghe vậy sửng sốt, tiếp đó nhẹ giọng nói một câu "Tốt", lúc này mới đem vài thứ vừa rồi mình suy nghĩ vứt đi toàn bộ, đồng thời dưới đáy lòng ai thán một tiếng: nếu có thể mượn quan hệ của Tần Trình, lo gì trong vòng một năm không lên được hạng một?

Dung Hủ không có quá quan tâm suy nghĩ của La Chấn Đào, trước đó cậu đã từng quan sát đối phương, biết đối phương tuy rằng thủ đoạn không tồi, lại vẫn có điểm mấu chốt. Chuyện minh tinh không muốn làm, La Chấn Đào sẽ không miễn cưỡng, đó cũng là một trong những nguyên nhân hắn không giữ được minh tinh hạng một trước kia: hắn không biết dùng thủ đoạn cường ngạnh bỉ ổi.

Lấy di động trong túi áo ra, Dung Hủ chuẩn bị nhìn xem kịch bản, ai ngờ vừa mở di động, nhìn thấy chính là trang chủ weibo của người đàn ông nào đó. Thoáng sửng sốt, Dung Hủ trực tiếp đóng weibo, tiếp tục mở kịch bản ra xem.

Nắng sớm bồng bột, tươi mát trong sáng.

Người đàn ông cao ngất tuấn tú thích ý ở trong tiểu khu dạo bước, một bên gọi điện thoại cho người đại diện của mình.

Bên kia điện thoại vừa mới thông, liền nghe được tiếng ồn ào, một giọng nam nhã nhặn theo ống nghe truyền tới, lời nói ra lại âm dương quái khí: "Thiếu gia, đại thiếu gia, Tần đại thiếu gia của em! Người ta đều ở đang quay ở đây mà ngài về nhà cái gì hả? Ngài nói xem ngài về nhà làm cái gì? Ngài có biết ngài xin nghỉ một ngày, tôi bị Triệu lão mắng thành bộ dáng thế nào không, lão ta mới vừa rồi còn khinh khi tôi, nói tôi quản ngài không tốt! Ngài nói một chút đi, tôi quản ngài hả? Tôi quản được ngài sao, Tần đại thiếu gia của tôi!"

Đôi môi mỏng của Tần Trình hơi nhếch lên, nói: "Tôi chỉ xin nghỉ có hôm nay, Hạ Mộ Nhan từng xin nghỉ bảy ngày."

Người đại diện cao nhất Hoa Hạ Entertainment Từ Tấn khóe miệng co rút, thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu: "Đây là phim về nam chính là cậu! Cậu là nhân vật chính quan trọng nhất! Hạ Mộ Nhan người ta tổng cộng chỉ có hơn một ngàn cảnh diễn, một mình cậu có hơn ba ngàn cảnh diễn, cậu so với cổ? Nếu không thì cậu với cô ấy đổi đi, sửa kịch bản thành phim về nữ chính cho cổ, còn cậu thì nâng diễn cho cổ?"

Tần Trình nhướn mày: "Nghe cũng không tồi, anh đi thương lượng với Triệu lão một chút đi."

Từ Tấn: "…"

Nhịn xuống, nhịn xuống, không thể mắng hắn, mày mắng không lại hắn, mày mắng không lại hắn a a a a!!!

Hoàn toàn không để ý người đại diện nhà mình đã tức đến mức muốn mắng cha chửi má bao nhiêu, Tần Trình chuyển mắt nhìn về phía cửa tiểu khu, dường như còn có thể nhìn thấy cái gì từ nơi đó. Qua chốc lát, hắn tùy ý nói: "Tôi muốn làm một chuyện."

Trong lòng Từ Tấn nhất thời dâng lên một dự cảm không tốt: "… Chuyện gì?"

"Tôi tính toán, về sau cứ cách một giờ đổi một cái hình avatar weibo cho tôi, cứ cách một ngày đăng một cái weibo. Weibo phải kèm ảnh, anh giúp tôi chụp ảnh, phải chụp hình đẹp nhất của tôi." Dừng một chút, Tần Trình nói: "Hình như có chút thường xuyên nhỉ, vậy cứ một ngày đổi một cái avatar, ba ngày đăng một cái weibo, status anh suy nghĩ, tôi muốn khiến cho tất cả fan của tôi đều nhìn thấy, đều nhớ kỹ."

Từ Tấn: "…" Một ngày một avatar, cậu bệnh thần kinh hả!!!

Tần Trình giọng điệu tùy ý nói rằng: "Giao cho anh."

"… Cậu có bệnh sao?"

"Cứ từ hôm nay trở đi là được, tôi sẽ nghiệm thu thành quả, phương diện ảnh chụp anh tới thu phục."

Từ Tấn: "#$@%@#%#$!!!"

"Đúng rồi, có thời gian đi thăm dò La Chấn Đào một chút."

Từ Tấn đang ở trong lòng chửi đổng mãnh liệt sửng sốt, theo bản năng hỏi: "La Chấn Đào? Hình như là người đại diện của công ty, tại sao cậu biết hắn? Chuyện gì xảy ra?"

Tần Trình híp mắt, thản nhiên nói: "Tôi nghe nói gần đây hắn tìm hai căn phòng không tồi, tôi muốn mua lại."

Từ Tấn: "… Tôi nhớ rõ cậu ở thành phố B, hình như đã có hai căn nhà rồi?"

Tần Trình nhẹ nhướn mi: "Cho nên?"

Từ Tấn: "…" Ngài thật sự có bệnh, hắn sớm nên biết rồi!

Chạng vạng cùng ngày, một đám fan oa oa đòi ăn đang giống như thường ngày tùy ý lướt di động, đột nhiên! Liền thấy được một cái thông báo weibo! Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người nhanh chóng mở ra nhìn, ngắn ngủn một giây, bình luận chia sẻ quá ngàn, nửa giờ, quá mười vạn!

[Tần Trình: hôm nay thời tiết thực tốt. {ảnh}]

Avatar? Thay đổi, lần này có thể thấy rõ mặt, đẹp trai đến rối tinh rối mù!

Ảnh kèm? Một tấm ảnh selfie thiệt ẹp thiệt ẹp thiệt xinh ẹp, ẹp troai đến không thể nhấc chân!

[a a a a a a a a a a a Tần thần nhà tui đăng seo phì! Tần thần nhà tui thế mà lại còn đăng seo phì a a a! Hôm nay có phải tận thế không, hôm nay có phải mặt trời mọc từ hướng nam không, hôm nay có phải sao Hỏa đụng Địa cầu không! Cầu Tần thần lại đăng seo phì, muốn ảnh chụp, muốn tài nguyên, muốn anh nói nhiều thêm a a a a!]

Nhóm fan bạo động cũng không có rơi vào trong mắt Tần Trình, hắn ôm di động, trong tin tức của hơn trăm vạn fan, không ngừng chờ đợi người kia bình luận, chia sẻ, cho dù là một cái like cũng tốt. Nhưng mà… vẫn luôn không có, từ ban ngày đến đêm tối, vẫn luôn không có…

Tần Trình: "…"

Thiếu niên vừa mới đến sân bay hít thật sâu một hơi, chậm rãi thở ra, hơi giảm bớt mệt nhọc khi ngồi máy bay. Người qua đường ở một bên đi qua thường thường quay đầu nhìn thiếu niên này, mắt lộ ra kinh diễm, lại không ai có thể nhận ra cậu.

Dung Hủ và La Chấn Đào đồng thời đi ra ngoài, vừa đi, La Chấn Đào vừa nói: "Hiện tại poster «Tranh giành» mới công bố, người biết cậu khẳng định không nhiều lắm. Chờ sau khi phim chính thức ra mắt, cậu liền không hưởng thụ được thanh nhàn như vậy đâu. Tiểu Hủ, quý trọng cho tốt thời gian hiện tại… A đúng, cũng không cần chờ «Tranh giành» chiếu, chiếu trước phải là bộ «Mai phục» này."

Dung Hủ cười nhạt nói: "Ừm, hy vọng về sau có thể có cơ hội để tôi hoài niệm loại thời gian này."

La Chấn Đào ha ha mỉm cười: "Khẳng định có, cậu phải tin tưởng chính cậu, cũng phải tin tưởng ánh mắt của tôi."

Đang nói, La Chấn Đào chợt thấy một cô gái tóc ngắn khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ thành phần tri thức tinh anh đi tới bên này, hai mắt cô tỏa ánh sáng, thẳng tắp nhìn chằm chằm Dung Hủ, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn La Chấn Đào bên cạnh một cái.

La Chấn Đào lập tức hiểu rõ: "Cô chính là người phụ trách tiếp đón của đoàn phim…"

"Dung Hủ! Cậu là Dung Hủ ư? Dung Hủ đúng hay không? A a a người thật còn đẹp hơn hình chụp nữa!!! Xin ký tên!!!"

La Chấn Đào: "…"

Dung Hủ: "..."

Dung Hủ chưa từng nghĩ tới, đoàn phim mới đăng một tấm poster, hơn nữa mình còn là một nam số bốn không thu hút, thế mà lại nhanh như vậy liền có fan ở sân bay nhận ra mình. Có người đầu tiên phát ra tiếng, rất nhiều người ở bên cạnh đã sớm cảm thấy Dung Hủ nhìn quen mắt lập tức nhớ lại.

"A! Mặc Sĩ kia! Tôi biết, cái họ này rất kỳ lạ, cậu ta là diễn viên «Tranh giành»!"

"Á? «Tranh giành»? Là bộ phim truyền hình có Đường Mộng Lam đó sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, người thật bộ dạng thật là dễ nhìn, tôi cũng muốn xin một chữ ký cho con gái tôi, con bé cả ngày nhắc tới cái gì mà tiểu mỹ nhân tiểu mỹ nhân, hình như chính là nói Mặc Sĩ này đó!"

Khi nhân viên tiếp đãi trong đoàn phim «Mai phục» là tiểu Lý tìm được Dung Hủ và La Chấn Đào, nhìn thấy chính là hình ảnh như thế. Thiếu niên dịu dàng cong môi cười khẽ, kiên nhẫn ký tên cho mỗi một người qua đường tiến đến xin chữ ký, cậu chỉ là một tiểu minh tinh hạng mười tám còn chưa nổi danh, có thể nói nếu không có một ai mở miệng, tất cả mọi người đều đoán không được cậu là ai.

Nhưng mà, sau khi mỗi người xin một chữ ký từ trong tay cậu xong, cũng nhịn không được mà cảm khái một câu: "Minh tinh này thật sự là không tồi, mặt mũi lại xinh đẹp, tính cách cũng tốt. Cậu ta tên Dung Hủ đi, tôi đi thêm một cái follow cho weibo cậu ta!"

Lớn tuổi một ít thì nghĩ như vậy, tuổi còn nhỏ một ít thì lại triệt để ôm hai má nóng bừng, kích động đến nói không ra lời. Chỉ có thể không ngừng nói với bạn: "Hắn dễ dễ dễ nhìn, âm thanh của hắn dễ dễ nghe, sao hắn lại tốt như vậy! Tớ muốn chuyển fan, tớ muốn chuyển fan! Tớ muốn từ fan gương mặt chuyển sang fan chân ái a a a a!"

Tiểu Lý ở một bên đợi nửa giờ, lúc này mới đợi được Dung Hủ ký xong cho toàn bộ hơn mười người này.

Ba người đồng thời đi đến đoàn phim, dọc theo đường đi, tiểu Lý đều lặng lẽ quan sát tiểu diễn viên nghỉ ngơi ở chỗ ngồi phía sau.

Lúc đến thành điện ảnh Tượng sơn, thừa dịp Dung Hủ và La Chấn Đào không có chú ý, tiểu Lý cố ý gửi một cái tin: [Ba, nam số hai này cảm giác cũng không tệ lắm nha, con người cũng rất tốt, lấy tính tình cậu ta, sẽ không bị Hàn Dương Hạo ăn hiếp đi? Con cảm thấy người ta rất tốt, ba quan tâm một chút nha, đừng thật sự để gây ra cái loại ức hiếp ra vẻ ngôi sao đó.]

Hết chương 11

12. Chương 12

Ở thế giới này, phim truyền hình tổng cộng chia làm hai loại, một loại là phim chiếu ngày, một loại là phim chiếu tuần.

Cái thứ nhất bình thường đều là phim chế tác lớn, trước tiên là rất nhiều diễn viên nổi danh và đạo diễn quay xong hết tất cả các tập, trước khi quay đã được đài vệ tinh mua bản quyền, chờ sau khi chế tác xong thì chiếu mỗi ngày.

Còn có một loại chính là phim chiếu tuần.

Phim chiếu tuần có thể chiếu trên TV, có bộ chỉ có thể mượn internet mà chiếu.

Bộ phim truyền hình «Mai phục» này tuy nói là phim chiếu tuần, đạo diễn cũng là người mới, nhưng tóm lại vẫn là bán cho một đài truyền hình không tồi, định ra mỗi tuần chiếu vào mười một giờ khuya tối chủ nhật, còn chiếu đồng bộ trên mạng.

Loại phim chiếu tuần này có một đặc sắc, nó thường không quay xong toàn tập lúc công chiếu, bình thường là trước hết quay bốn năm tập, về sau mỗi tuần đều quay một đến hai tập, căn cứ phản hồi của người xem, có thể sửa chữa nội dung tương ứng.

Trước kia đã từng có một bộ phim chiếu tuần cực kỳ hot, bởi vì người xem phản hồi sửa kịch bản, nữ số hai Dung Hủ còn quen biết, chính là Đường Mộng Lam.

Đường Mộng Lam khi đó còn là một người mới, cô biểu diễn tương đối xuất sắc, nhân vật cũng rất làm người ta thích, khán giả ở trên mạng vẫn luôn yêu cầu thêm diễn cho nữ số hai, vì thế nữ số hai vốn dĩ kết cục thê thảm cuối cùng chiếm được kết cục hoàn mỹ, hạnh phúc kết hôn với nam số hai.

Dung Hủ lựa chọn «Mai phục», chính là vì nó có thể chiếu vào một tháng sau!

Nếu nhiệm vụ khẩn cấp như vậy, vậy hiệu suất đoàn phim tự nhiên phải cao. Dung Hủ vừa đến đoàn phim, tiểu Lý tiếp đãi cậu đã rời đi trước, người của tổ trang điểm và tổ đạo cụ đến trang điểm cho cậu, giúp cậu mặc trang phục diễn. Poster thì vẫn phải chụp, nhưng lần này chụp không nghiêm túc bằng «Tranh giành», dù sao thì đó là phim lớn trong năm, còn «Mai phục» chỉ là một bộ phim cuốn chiếu của đoàn phim mới.

Chờ đến khi vài diễn viên chính chụp xong poster, đã là nửa đêm mười giờ.

Dung Hủ gặp được nữ chính Trương Đồng Đồng, gặp được nữ số hai Dịch Lan, còn gặp được nam số ba và nữ số ba, chỉ riêng không có nhìn thấy chính là nam nhân vật chính Hàn Dương Hạo.

Đối với việc này, Dung Hủ thoáng lưu ý một phen. Vốn dĩ cậu cho rằng Hàn Dương Hạo đã chụp xong poster, nhưng mà chờ đến khi tất cả mọi người chụp xong, Lý phó đạo tức giận tận trời nói rằng: "Ngày mai đã khởi động máy, hắn thế mà lại còn không đến. Hắn tính để lúc làm nghi thức khởi động máy lại đến hả? Hay là nói, hắn dứt khoát không muốn đến?"

Lý phó đạo chuyên phụ trách phương diện vấn đề diễn viên và hậu cần, Dung Hủ chỉ bắt chuyện với ông một cái, không có giao lưu gì khác. Đối phương bận đến sứt đầu mẻ trán, nghe nói ngắn ngủn bốn giờ đã gọi hơn một trăm cuộc điện thoại cho người đại diện của Hàn Dương Hạo. Sau đó lại không gọi không phải là bởi vì đã gọi được, mà là bởi vì đối phương trực tiếp tắt điện thoại!

Dung Hủ hạ mắt, an an tĩnh tĩnh ngồi ở trước gương trang điểm chờ đợi tẩy trang.

Ngồi ở bên trái cậu chính là nữ chính Trương Đồng Đồng, phía bên phải chính là nữ số hai Dịch Lan. Ưu tiên nữ sĩ, nhóm thợ trang điểm tẩy trang cho hai ngôi sao nữ này trước, Dung Hủ liền bình tĩnh mà cúi đầu nhìn di động, ôn tập kịch bản —— nếu ngày mai cảnh diễn đầu đã NG, vậy thì sẽ không tốt.

Không bao lâu, Dịch Lan liền tẩy trang xong, cô quay đầu nhìn thấy Lý phó đạo còn đang liên hệ Hàn Dương Hạo, liền nhỏ giọng nói thầm: "Cứ yên tâm, nghi thức khởi động máy hắn khẳng định sẽ đến, có điều loại việc nhỏ như chụp poster này có khả năng liền phải chờ tới lúc hắn có thời gian lại đi chụp."

Lời này âm thanh không lớn không nhỏ, vững vàng rơi vào trong tai Dung Hủ, Trương Đồng Đồng và vài thợ trang điểm.

Ánh mắt Trương Đồng Đồng chợt lóe, bỗng nhiên cười nói: "Tôi nhớ rồi, Dịch Lan, năm rồi hình như cô với Hàn Dương Hạo từng hợp tác một bộ phim nhỉ?" Dừng một chút, Trương Đồng Đồng bất đắc dĩ thở dài: "Đàn ông mà, thường xuyên sẽ như vậy, tùy tùy tiện tiện, không giống chúng ta, đặc biệt để ý mỗi chi tiết quay."

Thợ trang điểm nhất thời cười: "Tôi cảm thấy Dung Hủ rất tốt, rất cẩn thận."

Bông trang điểm thấm nước tẩy trang nhẹ nhàng chà lau qua đuôi mắt thon dài của thiếu niên, làn da bị chà lau qua gần như không có gì khác biệt với trước, thậm chí càng nhiều hơn một tầng ánh nước trắng nõn, có vẻ không hề cứng nhắc. Bởi vì đang tẩy trang, Dung Hủ liền không hề nhúc nhích, chỉ cong môi cười, nói: "Em có cẩn thận sao? Chị Vương, chị còn khen em, em liền đỏ mặt đó."

Mọi người lập tức bật cười.

Trò chuyện trò chuyện, mấy người phụ nữ cũng liền tán gẫu ngất trời.

Trên thế giới có một loại đồng minh, tên là "địch của địch chính là bạn". Sau khi Trương Đồng Đồng và Dịch Lan phát hiện tất cả mọi người trong phòng trang điểm đều không có cảm tình gì với Hàn Dương Hạo (Dung Hủ không có tỏ thái độ), các cô bắt đầu lặng lẽ nghị luận.

"Năm rồi lúc tôi quay chung với hắn, hắn còn hot hơn hiện tại, mỗi ngày buổi sáng trước mười giờ sẽ không nhìn thấy hắn, giữa trưa hắn còn muốn đi ra ngoài ăn cơm, không chịu ăn cơm hộp trong đoàn phim."

"Mới vừa rồi tôi còn nghe Lý phó đạo mắng hắn ra vẻ ngôi sao nữa, ngoại trừ bộ dạng đẹp trai, cũng không biết có chỗ nào tốt."

"Tôi lén nói cho mấy người biết, mấy người đừng nói khắp nơi. Năm trước phim hắn đóng có một cảnh, NG ba mươi hai lần! Lần đó khiến Phùng đạo tức quá trời, may mắn tôi chỉ là một nữ số bốn, không có đối diễn với hắn, cũng không có cùng xuất hiện. Khi đó nữ chính là Dương Tranh, Dương Tranh người ta cũng không phải là người tốt tính, chỉ quay vài ngày liền không để ý tới Hàn Dương Hạo. Danh tiếng của Hàn Dương Hạo với Dương Tranh không phân cao thấp, hắn không dám đắc tội Dương Tranh thế nào, cũng ăn một vài cơn tức."

…

Chờ sau khi tẩy trang hoàn tất, La Chấn Đào ở cửa phòng trang điểm chờ Dung Hủ, vừa nhấc đầu, nhìn thấy chính là một thiếu niên nhẹ nhàng khoan khoái tuấn mỹ. Cho dù nhìn qua rất nhiều lần, nhưng mà khi nhìn đến đối phương, La Chấn Đào cũng không khỏi ở trong lòng cảm khái một câu "Thật sự là một người có tiềm lực", tiếp đó hai người mới đi đến khách sạn.

Những lời nói trong phòng trang điểm, Dung Hủ toàn bộ nghe vào trong tai, nhưng không có tham dự.

Loại người nói chuyện sau lưng thế này ở trong giới giải trí thật sự nhiều lắm, có điều cậu phỏng chừng những lời này hẳn là không truyền được đến tai Hàn Dương Hạo. Trương Đồng Đồng và Dịch Lan đều tham dự đề tài, ngay cả vài thợ trang điểm cũng nhịn không được nói vài câu, nhân duyên kém đến loại tình trạng này, hoàn toàn không có khả năng xoay người.

Nghĩ nghĩ, Dung Hủ thuận miệng hỏi: "Hàn Dương Hạo hot như thế nào?"

La Chấn Đào sửng sốt, tuy rằng không hiểu rõ ý tứ khi đối phương hỏi lời này, nhưng vẫn thành thành thật thật đáp: "Năm năm trước hắn mới tốt nghiệp chính quy, vừa lúc có một bộ phim tuyển nhân vật trên toàn cầu, vận khí hắn rất tốt, diện mạo và khí chất tương đối phù hợp với yêu cầu của một vai phối hợp nhỏ, liền có được nhân vật. Chờ sau khi bộ điện ảnh kia công chiếu, bởi vì điện ảnh rất hot, phối hợp diễn chỉ có thể xem như nam thứ N là hắn cũng đỏ lên. Sau đó hắn lại quay mấy bộ phim thần tượng, liền biến thành tiểu sinh hạng một."

Một bộ phim thế mà lại có thể làm cho nam số N hot thành tiểu sinh hạng một ư?

Điều này cũng thật sự rất kỳ quái.

Dung Hủ nhíu mày nói: "Phim gì?"

La Chấn Đào cười nói: "Còn có thể có phim điện ảnh nào có uy lực lớn như vậy? Đương nhiên là «Mộ thanh» rồi, không nghĩ tới tiểu Hủ cậu thế mà lại không xem qua bộ phim điện ảnh này. Bộ điện ảnh này bây giờ còn có một ít rạp chiếu phim đang chiếu, nghe nói mỗi tuần đều có thể có phòng bán vé hơn mười, hai mươi vạn." Nói đến đây, La Chấn Đào nhịn không được mà nhớ lại: "Bộ điện ảnh kia nâng hot bao nhiêu người, năm đó Tần Trình quả thực là, phái nữ mê điện ảnh toàn thế giới đều vì hắn mà điên cuồng, mỗi ngày đều có mấy trăm fan chờ ở dưới lầu công ty, muốn gặp hắn một lần…"

Bước chân phút chốc khựng lại, thiếu niên mở to hai mắt, đồng tử trong suốt hơi hơi rung động.

Không đợi La Chấn Đào phát hiện, Dung Hủ liền khôi phục bình thường, hai người đồng thời vào khách sạn bên cạnh thành điện ảnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dung Hủ liền đến đoàn phim, bắt đầu đổi trang phục diễn, trang điểm. Ngoại trừ Hàn Dương Hạo, vài nhân vật chính đều đổi thành ăn diện trong «Mai phục». Cách nghi thức khởi động máy càng ngày càng gần, Lý phó đạo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Trịnh đạo cũng tức đến sắc mặt xanh mét.

Rốt cuộc, giờ lành đến.

Ngay khi đoàn phim thật sự không thể chờ nữa, nhất định phải đi ra ngoài gặp truyền thông, liền thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ tiêu sái hoa lệ đột nhiên từ cuối phố xuất hiện, ở trên mặt đất trượt một đường, thiếu chút nữa đụng vào người khác!

Chờ khi một chàng trai anh tuấn suất khí từ trên xe bước xuống, Lý phó đạo nhìn, giận đến thấp giọng mắng một câu: "Có chút mặt mũi được không!"

Những lời này nói cực thấp, chỉ có Dung Hủ đứng ở bên cạnh ông nghe được.

Dung Hủ ngẩng đầu nhìn Lý phó đạo, đã thấy người kia cười đi ra phía trước, dẫn Hàn Dương Hạo đến hiện trường nghi thức khởi động máy.

Thấy thế, Dung Hủ chậm rãi nhíu mày, vài minh tinh ở một bên cũng mãnh liệt sửng sốt. Chờ sau khi tất cả mọi người lên đài, Dung Hủ quay đầu nhìn La Chấn Đào, người kia gật gật đầu với cậu, tiếp đó Dung Hủ mới yên tâm mà lên đài, tham gia nghi thức khởi động máy.

Toàn bộ nghi thức khởi động máy, ánh mắt truyền thông đều tập trung trên người Hàn Dương Hạo.

Trương Đồng Đồng chính là một ngôi sao nữ hạng hai mới ra mắt hai năm, Dịch Lan ở trong giới tám năm cũng chỉ miễn cưỡng là hạng hai. Dung Hủ thì lại càng không cần nói, tuy rằng bề ngoài thì cậu phát triển nhất trong bốn người, nhưng hiện tại có ai biết cậu? Chỉ có vài truyền thông hỏi Dung Hủ một ít vấn đề về «Tranh giành», tiếp đó liền không ai để ý đến cậu nữa.

Giữa đông đảo truyền thông, chỉ có một nữ phóng viên đeo kính mắt vẫn luôn đem ánh mắt gắt gao đặt trên người Dung Hủ. Cô không ngừng chụp ảnh Dung Hủ, dưới màn ảnh của cô, thiếu niên mỉm cười gật đầu, thiếu niên dưới ánh nắng xán lạn, mặt mày như họa, thiếu niên một thân nhung trang phẳng phiu… Toàn bộ đều được trân quý cất giữ trong cameras.

Chờ đến khi nghi thức khởi động máy chấm dứt, nữ phóng viên này quay đầu nói với trợ lý bên cạnh: "Mọi người đều đi đoạt tin tức về Hàn Dương Hạo, như vậy ai cũng không thể cướp được độc nhất. Nếu em muốn tiến lên trên, phải có khứu giác sắc bén, tìm điểm sáng mà người khác tìm không thấy. Chị cảm thấy minh tinh này có thể hot."

Phóng viên truyền thông rất nhanh rời đi, khi đến ngọ hai giờ, «Mai phục» khởi động máy.

Cảnh diễn đầu vốn dĩ là định Hàn Dương Hạo và Trương Đồng Đồng đối diễn, nhưng bởi vì Hàn Dương Hạo tới quá muộn, còn đang trang điểm, Trịnh đạo trầm tư, liền để Trương Đồng Đồng và Dung Hủ lên trước.

Giữa phim trường rộng mở sáng ngời, bố trí cảnh tượng một tiệc rượu thanh lịch đường hoàng.

Vô cùng nhiều quần chúng mặc lễ phục dạ hội hoa lệ, bưng cốc chân dài, các cô giống như đóa hoa xinh đẹp nhất thời đại này, rong chơi giữa một đám quan quân trẻ tuổi mặc quân trang. Tiếng ca múa tấu vang trong sảnh yến hội xanh vàng rực rỡ, tiếng cười khoái trá và điệu vũ tao nhã làm nổi bật cùng một chỗ, quả nhiên là đẹp đẽ quý giá xa xỉ, ngợp trong vàng son.

«Mai phục» kể lại câu chuyện gián điệp thời kì nội đấu Hoa Hạ thế kỷ 19.

Nam nhân vật chính Bạch Minh Đức là cơ sở ngầm của quân ta, thân phận hắn trong quân địch là một quan quân cấp hai. Khi đó quân phiệt Hoa Hạ phân cách, tứ đại quân phiệt chiếm cứ tám phần đất đai Hoa Hạ. Trong đó Hoắc gia ở Bình thành là cường thịnh nhất, là đứng đầu tứ đại quân phiệt, đủ để nghiền áp ba nhà còn lại.

Bạch Minh Đức chính là một quan quân dưới cờ quân đội Hoắc gia, để đoạt được càng nhiều tin tức, hắn đem chủ ý đánh tới trên người thiếu soái Hoắc gia.

Hoắc đại soái chỉ có một đứa con trai, tên là Hoắc Hi, là người lãnh huyết thô bạo, thủ đoạn tàn nhẫn, nghe nói đã từng tự tay lột da róc thịt gián điệp bắt được, căn bản không có bất cứ ai có thể lấy được tín nhiệm của hắn.

Bạch Minh Đức trái lo phải nghĩ, nghĩ tới một người phụ nữ.

Từ nhỏ Hoắc Hi có một người đính hôn từ trong bụng mẹ, là con gái của lão chiến hữu Hoắc đại soái, cũng chính là nữ chính Lương Linh Tuệ.

Quan hệ của Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ hết sức kỳ quái, hai người dường như đều không thích đối phương, nhưng mà lại đều thừa nhận hôn ước, mà tháng sau còn cử hành hôn lễ. Lương Linh Tuệ dạy học ở một trường trung học tại Bình thành, đây là cơ hội duy nhất Bạch Minh Đức có thể tiếp cận Hoắc Hi, vì thế tổ chức liền an bài một người nằm vùng trở thành cháu của Bạch Minh Đức, đưa nằm vùng đó vào trường trung học kia học.

Thường xuyên qua lại, Bạch Minh Đức trải qua mấy cửa ải khó khăn suýt nữa bại lộ, rốt cuộc thông qua Lương Linh Tuệ, gặp Hoắc Hi một lần.

Thời gian ngắn ngủn hai mươi ngày, hắn đã tâm ý tương thông với người phụ nữ xinh đẹp thông tuệ này, nhưng mà nếu Lương Linh Tuệ không kết hôn, cô liền không phải là phu nhân Hoắc Hi, Bạch Minh Đức cũng không có khả năng tiếp cận Hoắc Hi nữa. Cho nên khi Lương Linh Tuệ ôm một phần tình yêu ngây thơ bảo Bạch Minh Đức dẫn mình bỏ trốn, Bạch Minh Đức cự tuyệt.

Từ đó, Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ đại hôn, Bạch Minh Đức dần dần lấy được tín nhiệm của Hoắc Hi.

Mà cảnh diễn đầu tiên này, Trịnh đạo lựa chọn chính là cảnh Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ giao lưu trên tiệc rượu.

Trong lúc ăn uống linh đình, cảm xúc của các tân khách đều đạt tới đỉnh điểm, ngay tại lúc này, mọi người nghe được hai tiếng bước chân từ chỗ cầu thang xoay tròn vang lên. Tất cả mọi người xoay người nhìn lại, chỉ nghe tiếng bước chân "cộp cộp", "cộp cộp" từng chút vang lên từ nền đất, giống như giẫm trong tim mỗi người, khiến không khí vui vẻ giữa sảnh dần dần nghiêm túc lên.

Các quân quan chậm rãi đứng thẳng thân thể, nhóm nữ sĩ cũng đều giấu đi chờ mong trong mắt.

Khi một bàn tay thon dài như ngọc xuất hiện trên cầu thang gỗ lim, có nữ sĩ kinh hỉ mở to hai mắt, nhưng mà ngay sau đó, người nọ lại duỗi ra một tay khác, đỡ một người phụ nữ ôn nhu dịu dàng, cùng đi xuống cầu thang.

Thắt lưng da trâu bản rộng đem vòng eo thon gầy của thiếu niên bao lại, buộc vòng quanh đường cong hoàn mỹ. Quân trang màu đen gắt gao bó lấy chân dài thẳng tắp, sống lưng hắn thẳng tắp, như thanh tùng ngạo tuyết, lọn tóc màu đen mổng kẹp ở sau vành tai phải, chỉ có một phần rơi xuống trước trán, che đi ánh mắt sắc bén lãnh khốc kia.

Đứng ở phía trên cầu thang xoay tròn, dưới cầu thang, là quan quân và nữ quyến ngửa đầu chú mục.

Dáng vẻ thiếu niên này nhìn qua bất quá chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng mà ánh mắt lãnh liệt lại khiến tất cả quan quân dưới lầu đều không kìm lòng nổi mà rùng mình một cái, trong lòng lạnh thấu, run run rẩy rẩy không dám nói lời nào. Cái nhìn này chỉ nhìn một chớp mắt liền dời đi, nhưng luồng khí tràng cường đại áp bách kia cũng đã tràn ngập trong toàn sảnh yến hội.

Lúc này, thiếu niên hơi hơi cười: "Tiếp tục, không cần quan tâm ta."

Tất cả quan quân nhất trí khép chân, giày quân chạm vào nhau, phát ra tiếng vang đều nhịp thật lớn. Bọn họ đồng loạt làm cái chào theo nghi thức quân đội, lớn tiếng nói: "Vâng! Thiếu soái!"

Trong đôi mắt phượng hẹp dài hiện lên một tia ánh sáng lạnh nhạt, Hoắc Hi nhẹ nhàng gật đầu.

Âm nhạc lần thứ hai vang lên, nhưng chung quy có vài thứ dường như không đúng.

Ánh mắt của nhóm nữ sĩ luôn không kìm lòng nổi mà ngắm tới trên người hắn, còn quan quân thì lại không thoải mái tùy ý như trước. Nhưng mà từ đầu tới đuôi, Hoắc Hi chỉ đỡ tay một người phụ nữ, hai người trấn định thong dong xuyên qua mọi người, đi đến ban công.

Trong nháy mắt khi bọn họ bước vào ban công, người phụ nữ trực tiếp đẩy tay Hoắc Hi ra, tự mình nâng bước đi về phía trước.

"Đã không có ai, anh không cần giả bộ, trường hợp này tôi căn bản không muốn đến, về sau anh không cần kêu tôi."

Thiếu soái trẻ tuổi thanh quý hơi hơi nâng mắt, ánh trăng trong trẻo như nước từ không trung chiếu rọi xuống, hàng mi hắn mấp máy, ánh trăng giống như ở trên đó ngưng tụ thành một lớp sương trắng. Đôi môi mỏng manh cong lên, tầm mắt tựa như tử thần ngưng tụ trên người Lương Linh Tuệ, thật lâu sau, Hoắc Hi bỗng nhiên cười, âm thanh khêu gợi chậm rãi vang lên: "Em là của tôi… vị hôn thê của tôi."

Năm chữ sau, hắn nói rất chậm, nói đến mức giống như tràn ngập thâm tình.

Bên cạnh phim trường, có rất nhiều người chú ý cảnh diễn đầu tiên này, khi bọn họ nghe thấy giọng nói trầm thấp nhu hòa đó, ngay cả đàn ông cũng nhịn không được mà run rẩy thân thể, phụ nữ thì càng là trong lòng run lên, nói không nên lời vì sao lại đỏ mặt.

Nguy hiểm, gợi cảm, lãnh lệ, mê người.

Bốn từ này luôn liên hệ cùng một chỗ, mà giờ khắc này toàn bộ đều hội tụ trên người thiếu niên này.

Người ngoài cuộc cũng đã cảm nhận được một loại mị lực khắc cốt minh tâm, vậy đối với Trương Đồng Đồng trực diện đối phương mà nói, cô lại càng là vành tai đỏ rực, dựa vào diễn xuất mới thật vất vả áp chế mình thất thố. Cô dứt khoát trực tiếp xoay người, không nhìn tới Dung Hủ, lạnh lùng nói: "Tôi không để ý anh đi đề nghị với đại soái, giải trừ hôn ước."

Xoẹt!

Trong đêm đông rét lạnh đến xương, một tiếng xé gió rất nhanh xẹt qua bên tai Lương Linh Tuệ. Một luồng tóc đen bị tiếng gió này cắt qua, ánh sáng lạnh màu bạc từ trước mắt cô chợt lóe mà qua, Lương Linh Tuệ sợ tới mức ngã về sau một bước, đột nhiên liền ngã vào một lồng ngực lạnh như băng.

Tay thiếu niên chậm rãi nâng lên, che lại ánh mắt cô, chỉ là một tay khác, lại cầm một thanh dao găm xinh đẹp. Lương Linh Tuệ gắt gao trừng lớn mắt, xuyên thấu qua khe hở ngón tay đối phương, nhìn thấy người nọ nhẹ nhàng dùng dao găm vẽ ra một đường đao hoa hoàn mỹ đến cực điểm trên không trung, sau đó đột nhiên cắm xuống phía dưới!

Dao găm chém sắt như chém bùn xuyên thấu đá cẩm thạch, lưỡi dao cũng cắm vào trong đó!

Lúc này, Trương Đồng Đồng đã cảm thấy mình không phải là Lương Linh Tuệ, cô chỉ là Trương Đồng Đồng. Tim cô từng chút từng chút run rẩy, bàn tay ở trên mắt lạnh giống như khối băng, rõ ràng cô bị đối phương ôm vào trong ngực, lại cảm thấy giây tiếp theo người này có thể giết mình.

Khí tràng đáng sợ ép tới Trương Đồng Đồng thở không nổi, bộ ngực cô kịch liệt phập phồng. Thậm chí cô không chú ý tới giờ phút này mình bị đối phương dẫn dắt nhập diễn, chỉ biết là hiện tại cô quả thật vô cùng sợ hãi, sợ hãi đến ngón tay cũng đang run rẩy, sắc mặt cũng lập tức tuyết trắng.

Lúc này, cô chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng cười nhẹ. Người nọ giống như cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ thở hơi nóng, Trương Đồng Đồng nhìn không tới vẻ mặt đối phương, nhưng mà âm thanh cười như không cười kia so với gió cấp chín trong trời đông giá rét này càng làm lòng người kinh sợ.

"Suỵt…"

"Em phải nhớ kỹ… em là vị hôn thê của tôi."

"Sống, là người của Hoắc Hi tôi; chết, cũng vào mộ phần Hoắc gia tôi!"

Hết chương 12

Dung Dung: tôi chỉ là một diễn viên nhỏ hạng mười tám không có tiếng tăm

~Tần Tranh Tranh: avatar hôm nay em ấy có thấy không, đẹp trai không, đẹp trai không, đẹp trai không _(: ”)_ hừm, vẫn là không có like bình luận và share, trong lòng bảo bảo đau khổ, nhưng bảo bảo không nói đâu… (Tranh đồng âm với Trình)

13. Chương 13

Cảnh khởi động máy đầu tiên của «Mai phục», đến đây, thuận lợi chấm dứt!

Làm đoàn phim cuốn chiếu, mọi người không có thời gian nghỉ ngơi điều chỉnh, bởi vì một tháng sau đã công chiếu, bọn họ nhất định phải gia tăng thời gian quay phim, sản xuất được bốn năm tập.

Trịnh đạo hơi chút khen ngợi Trương Đồng Đồng và Dung Hủ, ánh mắt ông dừng lại trên người Dung Hủ thêm chốc lát, tiếp đó cười nói: "Cố lên, một tháng kế tiếp sẽ càng thêm vất vả."

Xế chiều hôm đó, toàn bộ là Dung Hủ và Trương Đồng Đồng, Dịch Lan đối diễn, chỉ riêng không có nhìn thấy Hàn Dương Hạo.

Nghe nói Hàn Dương Hạo lúc chiều ba bốn giờ đã trang điểm xong, nhưng mà gã lâm thời quyết định đi chụp poster trước, vì thế cảnh diễn của gã vào ngày đầu tiên khởi động máy ngay dưới sự lề mề như vậy mà kết thúc. Lúc Trịnh đạo nghe được tin tức này, cũng tức đến mặt xanh mét, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì thêm, nhưng lại khiến không khí đoàn phim thấp hơn một chút.

Tuy rằng Trương Đồng Đồng và Dịch Lan cũng chỉ là nghệ nhân hạng hai, nhưng diễn xuất của các cô vẫn qua cửa, toàn bộ buổi chiều, chỉ có Dịch Lan NG hai lần, biểu hiện của Dung Hủ và Trương Đồng Đồng đều khiến Trịnh đạo mừng rỡ không thôi.

Đêm khuya mười một giờ, cảnh diễn hôm nay tạm thời chấm dứt. Sau khi Dung Hủ tẩy trang, một bên vươn tay ấn huyệt thái dương của mình giảm bớt mệt nhọc, một bên cùng La Chấn Đào đi ra ngoài.

Trên con đường trống rỗng, gió mát đêm hè thổi phất lại đây, thổi tán loạn sợi tóc của thiếu niên, lộ ra vầng trán đầy đặn trắng nõn.

La Chấn Đào thấp giọng nói: "Bảy phần đầu tư của bộ «Mai phục» này, đến từ Hàn Dương Hạo."

Mày Dung Hủ nhíu lại, rốt cuộc buông ngón tay xuống, quay đầu hỏi: "Đến từ hắn?"

La Chấn Đào nặng nề gật gật đầu: "Năm nay hình như hắn bám được một nữ phú thương, nữ phú thương kia rất thích hắn, cố ý vì hắn mà đầu tư bộ phim này, khâm định hắn là nam chính. Loại chuyện này trong giới tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn phải có, tiểu Hủ, cậu cũng không cần quá để ý chuyện của hắn, chỉ cần hắn không nổi lên xung đột với chúng ta, thì cứ tùy hắn đi. Có điều tôi ngược lại không nghĩ tới, Hàn Dương Hạo thế mà cũng sẽ đi tìm kim chủ, loại chuyện này trong giới tuy rằng bề ngoài sẽ không khiển trách, nhưng mọi người ở sau lưng vẫn có chút…"

Âm thanh im bặt ngừng lại, La Chấn Đào đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Giống như đoán được tâm tư đối phương, Dung Hủ thản nhiên nói: "Tôi và Chung Dịch không có gì."

La Chấn Đào cười gượng hai tiếng.

Đúng vậy, minh tinh trong giới muốn leo lên trên, thực lực tất nhiên quan trọng, nhưng nếu có kim chủ, vậy thực lực kém một chút cũng không quan hệ.

Lúc trước nguyên chủ đã từng bị tiểu minh tinh hạng ba Chung Dịch này lừa đến xoay quanh, vì hắn ta mà tìm tài nguyên. Nếu Chung Dịch cũng là nghệ nhân hạng một như Hàn Dương Hạo, vậy khẳng định sẽ không để ý nguyên chủ, làm thế nào cũng phải đi tìm đương gia của Dung gia hiện tại là Dung Hằng.

Nghe nói Chung Dịch cũng sắp xuất viện ha…

Trong đầu phút chốc hiện lên suy nghĩ này, rất nhanh Dung Hủ liền đem chuyện này bỏ qua một bên, tiếp tục tự hỏi cảnh diễn ngày mai của mình.

Hàn Dương Hạo làm như thế nào cậu cũng không hề gì, chỉ cần không chọc tới trên người mình, vậy dù Hàn Dương Hạo khiến Trịnh đạo tức giận đến trên đầu bốc hỏa, Dung Hủ cũng không có ý tứ nhúng tay.

Nhưng suy nghĩ này vừa mới duy trì một ngày, liền không bệnh mà chết.

Lý phó đạo vẻ mặt áy náy tìm Dung Hủ, đưa cho cậu một phần kịch bản mới, giận dữ nói: "Đoàn phim lâm thời quyết định hơi sửa kịch bản một chút, Dung Hủ, cảnh diễn trong bốn tập trước của cậu phải giảm một

ít, nhưng mà cũng cho cậu thêm một ít đất diễn. Cậu nhanh làm quen một chút đi, buổi chiều liền phải quay nội dung mới."

Thiếu niên tuấn tú nhã trí hơi ngẩn ra, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia dị sắc, Dung Hủ tiếp nhận kịch bản, cười gật đầu: "Được, anh Lý, em xem trước một chút."

Lý phó đạo lúc này mới thở phào một hơi.

Lật kịch bản mới, trong con ngươi trong suốt của thiếu niên dần dần nhiễm một tầng tối tăm. Độ cong ở khóe môi chậm rãi mím lại, Dung Hủ nghiêm túc lật xem nội dung, chờ xem xong toàn bộ, cậu nhẹ nhàng hít một hơi, nâng mắt nhìn về phía Hàn Dương Hạo được trợ lý hầu hạ ở cách đó không xa, môi khẽ nhếch, ánh mắt thâm trầm.

Phim cuốn chiếu sửa kịch bản, nói chung là vì nghênh hợp người xem. Nhưng trong bất luận một bộ phim truyền hình nào, bên đầu tư muốn sửa kịch bản, chỉ cần đạo diễn cảm thấy không thành vấn đề, vậy vẫn luôn là muốn sửa liền sửa.

Càng là đạo diễn đại bài, càng sẽ mặc kệ cái nhìn của bên đầu tư. Nhưng mà Trịnh đạo dù sao cũng là một đạo diễn mới, hiện giờ trong kịch bản mới này tăng thêm rất nhiều cảnh tình cảm gặp nhau quen biết của nam nữ chính, giảm bớt bộ phận mưu lược gián điệp. Cứ như vậy, đối với nữ chính và nữ số hai đều không có ảnh hưởng gì, bị ảnh hưởng lớn nhất chính là Dung Hủ.

Trong hơn phân nửa kịch bản «Mai phục» trước, Hoắc Hi đều lấy thân phận thiếu soái xuất hiện, không có cảnh tình cảm gì. Mãi đến phần sau, tình cảm của hắn với nữ chính mới chậm rãi lộ ra: kỳ thật lúc hắn còn rất nhỏ đã thích Lương Linh Tuệ, nhưng mà vẫn dằn xuống đáy lòng.

Nếu không thích, vì sao lại kết hôn với cô?

Nếu không thích, sao lại bác bỏ hết ý kiến của mọi người, thật sự muốn kết hôn với một giáo viên trung học bình thường?

Loại người ngạo mạn lãnh huyết, tâm tư thâm trầm này, chưa bao giờ đem yêu thích và suy nghĩ của mình triển lộ với người khác. Cho dù đến cuối cùng, Lương Linh Tuệ cũng không biết Hoắc Hi thế mà lại thích cô, chỉ có bản thân Hoắc Hi và người xem biết.

Phương hướng của kịch bản mới với kịch bản trước đó không có khác biệt, đây là nguyên nhân Trịnh đạo đồng ý sửa kịch bản. Nhưng mà cảnh diễn của Hàn Dương Hạo lại nhiều hơn năm trăm cảnh, cảnh của Dung Hủ lại ít đi ba trăm cảnh, bởi vậy mới có việc vừa rồi Lý phó đạo áy náy.

Khi La Chấn Đào nhìn đến kịch bản mới, cũng hết sức tức giận: "Sao có thể tùy tùy tiện tiện sửa kịch bản như vậy? Lúc trước khi ký hợp đồng, chúng ta đã đem toàn bộ cảnh diễn, thù lao đều thương lượng tốt. Giảm bớt mấy chục cảnh, một trăm cảnh không vấn đề, đây chính là hơn ba trăm cảnh!"

Nói xong, La Chấn Đào liền gọi điện thoại liên hệ bộ phận PR của công ty, chuẩn bị nói bọn họ phái người, đến xử lý chuyện này.

Chế độ của Hoa Hạ Entertainment vô cùng hoàn thiện, bộ phận PR của nó lại càng là đứng đầu trong nước. Nhưng mà đối với minh tinh khác nhau, phương thức xử lý của bộ phận PR cũng không giống nhau. Khi Phó tổng giám nghe được La Chấn Đào khiếu nại, ông ta suy tư một khắc, nói với người trong điện thoại: "Tăng thêm một trăm cảnh diễn là được, loại chuyện này là thái độ bình thường trong giới, người mới phải làm quen."

Vì thế, Dung Hủ lại thêm một trăm cảnh diễn.

Chuyện này không biết sao lại rơi vào trong tai Hàn Dương Hạo, sáng sớm ngày hôm sau, Dung Hủ và Hàn Dương Hạo rốt cuộc chuẩn bị bắt đầu lần đối diễn đầu tiên.

Ngồi trong phòng trang điểm, thợ trang điểm cẩn thận trang điểm cho Dung Hủ, đem phấn tạo khối đậm màu đánh lên, khiến khuôn mặt quá mức xinh đẹp này trở nên càng khắc sâu sắc bén thêm một ít.

Ngay lúc này, Hàn Dương Hạo đã trang điểm xong không biết sao đi qua từ cửa phòng trang điểm. Gã thuận miệng nói với trợ lý của mình: "Không nghĩ tới chỉ cho tôi thêm năm trăm cảnh diễn, cứ như là đuổi

ăn mày vậy. Năm trăm cảnh diễn tính là cái gì, vài ngày liền quay xong, thật không có ý tứ."

Trợ lý kia lấy lòng cười nói: "A Hạo, năm trăm cảnh không tồi, chung quy vẫn tốt hơn một trăm cảnh."

Hàn Dương Hạo khinh thường cười một tiếng: "Cũng đúng, một trăm cảnh ngay cả đuổi ăn mày cũng không được tính."

Những lời này quanh quẩn thật lâu trong phòng trang điểm, thiếu niên tinh xảo tuấn mỹ hơi hơi nâng mắt, dưới đường kẻ nhạt màu làm nổi bật, mắt phượng càng thêm hẹp dài, vừa nhấc mắt liền có loại uy áp khí thế nói không nên lời. Hàn Dương Hạo đang châm chọc trừng Dung Hủ trong gương, đột nhiên nhìn thấy Dung Hủ đối diện gương đang nhìn mình, gã mãnh liệt sửng sốt, không biết sao trong lòng liền run lên.

Cái loại ánh mắt lạnh lùng lạnh nhạt này tựa như một cây kim, không ngừng đâm vào trái tim Hàn Dương Hạo.

Hàn Dương Hạo nhéo ngón tay, che giấu khẩn trương khó hiểu trong lòng, cười lạnh một tiếng: "So với tôi hả? Không biết tự lượng sức mình."

Vừa mới dứt lời, Hàn Dương Hạo xoay người bước đi. Câu nói kia gã không có nói với ai, nhưng mà tất cả mọi người trong phòng trang điểm tinh tường hiểu rõ, đây chính là nói với Dung Hủ "thêm một trăm cảnh diễn".

Tuy rằng nhóm thợ trang điểm đều không muốn đắc tội Hàn Dương Hạo, nhưng nhìn bộ dáng thiếu niên cụp mắt xuống, các cô nhịn không được trong lòng tê rần. Hàng mi nhẹ nhàng như cây quạt nhỏ dày rậm, hạ xuống một cái bóng trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên, che khuất màu sắc trong mắt cậu.

Dung Hủ im lặng không rên một tiếng, nhưng cái nhếch môi kia, lại giống như đang kể ra cậu uất ức và bất lực.

… Đứa bé này còn nhỏ, còn chưa thành niên nữa!

Chị Lưu thợ trang điểm rốt cuộc nhịn không được: "Đừng để ý đến hắn, hắn cũng chỉ là càn rỡ lúc này một chút thôi. Ai mà không biết, hai năm nay hắn đã sắp hết thời, Dung Hủ, em cứ diễn cho tốt, chị cảm thấy em diễn xuất tốt hơn hắn nhiều, em nhất định có thể biểu hiện tốt hơn hắn!"

Những lời này vừa ra, vài thợ trang điểm khác cũng nhanh chóng phụ họa.

"Hắn cũng quá đáng, thật sự cho rằng mình là đại minh tinh à."

"Trước kia tôi đã từng ở chung một đoàn phim với Lưu Kỳ, Lưu Kỳ người ta hiện tại chính là tiểu sinh đang hot, danh tiếng lớn hơn Hàn Dương Hạo không biết bao nhiêu, cũng không có cái dạng này."

"Đúng vậy, tôi cũng từng chung đoàn phim với Hạ Mộ Nhan. Người ta chính là ảnh hậu, mà đặc biệt thân thiết, lúc hơ khô thẻ tre còn đưa bánh ngọt với món quà nhỏ cho mỗi người chúng tôi. Thật sự là bình đầy không kêu bình rỗng kêu to!"

…

Trong phòng trang điểm lòng đầy căm phẫn lên án công khai khiến Dung Hủ chậm rãi cong khóe môi, tầm mắt lại xuyên thấu qua gương, như có như không nhìn về phía phim trường, bóng dáng Hàn Dương Hạo nghênh ngang nghỉ ngơi.

Lấy tính tình như vậy, cho dù có người nâng, cũng có năng lực hot đi nơi nào?

Dung Hủ nhẹ nhàng hít một hơi, đột nhiên cảm thấy mình có chút ức hiếp bạn nhỏ.

Mà cùng lúc đó, ở thành phố B xa xôi, đoàn phim «Môn đồ» chính thức hơ khô thẻ tre!

Bộ phim điện ảnh này quay tròn sáu tháng, hiện giờ vừa hơ khô thẻ tre, cả đoàn phim đều điên cuồng chúc mừng.

Nữ chính Hạ Mộ Nhan không hổ là người hiền lành nổi danh trong giới, trợ lý của cô mua rất nhiều bánh ngọt và điểm tâm, chia cho mỗi thành viên trong đoàn phim, ngay cả tài xế cũng có một phần. Hạ Mộ Nhan cười xoay người, dịu dàng nói: "Cám ơn mọi người, sáu tháng này đa tạ mọi người quan tâm."

Mọi người lập tức cảm động.

Cách đó không xa, một người đàn ông cao ngất tự phụ ôm một cái điện thoại di động, đi vào phim trường. Từ đầu tới đuôi, hắn đều nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình, căn bản không có chú ý tới người trong phim trường. Không bao lâu, người đại diện bên cạnh hắn chọt chọt cánh tay hắn, hắn mới ngẩng đầu, nhìn thấy Hạ Mộ Nhan đứng ở trước mặt mình.

Hạ Mộ Nhan cười nói: "Tần Trình, trong khoảng thời gian này tôi học được rất nhiều thứ, về sau có cơ hội hợp tác thêm."

Tần Trình hơi giật mình, nhìn quét một vòng quanh bốn phía, nhìn thấy mấy nhân viên công tác tụ tập ở trong này, hắn dường như đột nhiên ý thức được hóa ra là hơ khô thẻ tre. Nhìn nhìn, người đàn ông tuấn mỹ cất di động, âm thanh bình tĩnh nói với tất cả mọi người: "Đa tạ quan tâm, chúc mừng mọi người, hơ khô thẻ tre."

Những lời này nói vô cùng đơn giản, thậm chí không có chuẩn bị lễ vật như Hạ Mộ Nhan người ta, nhưng nhóm nhân viên công tác đoàn phim đều hai mắt nóng lên, thậm chí thế mà lại rưng rưng nước mắt.

"Tần… Tần Trình thế mà lại nói cám ơn với chúng ta?"

"Đột nhiên cảm thấy đi qua mấy tháng này đáng giá mà!"

"Tôi cho rằng Tần thần chỉ biết cúi đầu nhìn di động chứ, hắn thế mà lại còn biết nói cám ơn!"

Tần Trình: "…"

Sau khi ăn xong một bữa cơm hơ khô thẻ tre, đoàn phim «Môn đồ» coi như là thật sự giải tán. Ngoại trừ tuyên truyền trước khi chiếu phim, mọi người thực khó có cơ hội tụ tập cùng một chỗ nữa. Hạ Mộ Nhan mẫn cảm cồn, là một người duy nhất toàn trường không uống rượu, ngay cả Tần Trình cũng uống nửa ly.

Chờ đến khi mọi người thật sự tản ra, Hạ Mộ Nhan ôm hai tay nhìn chăm chú vào bóng dáng một người đàn ông rời đi, ánh mắt dần dần tối sầm xuống. Nhưng mà chỉ là nhìn một giây, cô liền dời đi tầm mắt, giống như đùa giỡn nói với trợ lý bên cạnh: "Người ta lạnh sáu tháng, chỉ nói một câu lời hay như vậy, mọi người liền cảm động đến rơi nước mắt. Làm người nha, thật sự là chênh lệch quá lớn. Làm minh tinh, càng là không thể so."

Tiểu trợ lý lập tức sửng sốt: "Chị Hạ, không phải chị rất thích hắn sao?"

Hạ Mộ Nhan hơi giật mình, thật lâu sau, cô lắc đầu: "Thích lại có ích lợi gì, đó cũng là chuyện đã từng thôi. Người như Tần Trình đã định trước cả đời độc thân, em xem hắn như vậy, căn bản không có khả năng thích bất cứ ai. Em cũng đừng nói chuyện chị thích hắn nữa, về sau lại nói chị sẽ nổi giận đó… cái đó đều đã qua."

Tiểu trợ lý ngây thơ gật gật đầu.

Nhưng Hạ Mộ Nhan không biết chính là, ngay ở sau lưng cô, người đàn ông nào đó nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình, ngay cả mắt cũng không chớp một chút.

Chờ sau khi ngồi lên xe, Từ Tấn ngồi ở ghế phó lái chỉnh lý tư liệu trong khoảng thời gian này, Tần Trình chậm rãi nhấp môi, âm thanh lạnh lùng nói: "Có phải ảnh anh chụp cho tôi không dễ nhìn hay không?"

"Khụ khụ khụ khụ…"

Từ Tấn thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết cả giận nói: "Còn chưa đủ đẹp? Mỗi lần tôi đều chụp ít nhất một trăm tấm cho cậu, đại thiếu gia ngài mới có thể chọn được một tấm. Vầy còn chưa đủ, tôi còn phải trăm phương nghìn kế mà nghĩ status! Cái tiền lương một năm bảy số của tôi, chính là tới giúp cậu chụp ảnh sao!"

Tần Trình hạ mắt, thản nhiên nói: "Vậy tại sao không ai bình luận, chia sẻ và like."

Từ Tấn: "…"

Mẹ! Hơn một trăm vạn chia sẻ, hơn một trăm vạn bình luận, hơn ba trăm vạn like!

Ngài xem chúng nó là không khí sao!!!

Mấy ngày qua, Tần Trình cứ cách ba ngày là selfie weibo, mỗi ngày đều đổi avatar weibo, đã gây ra oanh động trên mạng. Cái tag #Tần Trình# 24 giờ đều được đính ở mục hot tìm kiếm top 3, tất cả fan đều đang suy đoán nam thần nhà mình rốt cuộc lên cơn gì, nhưng bọn họ càng trăm miệng một lời mà tỏ vẻ: [xin nam thần tiếp tục động kinh đi, băng thiên tuyết địa trần truồng 360 độ xoay tròn quỳ cầu!!!]

Ngăn chặn dục vọng muốn từ chức, Từ Tấn lãnh tĩnh phân tích: "Rốt cuộc mỗi ngày cậu đang nhìn cái gì?"

Trầm mặc hồi lâu, Tần Trình nói: "Có người, vẫn luôn không chia sẻ, bình luận, like cho tôi."

Từ Tấn: "… Hắn có follow cậu không?"

Tần Trình: "…"

Từ Tấn: "Tôi cảm thấy nếu có follow cậu, khẳng định đã sớm phát hiện hành vi thần kinh trong khoảng thời gian này của cậu rồi."

Tần Trình: "…"

Từ Tấn: "Này, Tần Trình, cậu nghe được không? Này? Cậu làm gì hả?"

Tần Trình: "…"

Làm gì? Trong đầu vẫn luôn vang vọng lặp lại câu nói kia ——

Hắn có follow cậu không?

Follow cậu không?

Cậu không?

Không?

…

Hết chương 13

14. Chương 14

Bất luận như thế nào, buổi tối ngày thứ tư «Mai phục» khởi động máy, Dung Hủ rốt cuộc bắt đầu cảnh dối diễn đầu tiên với Hàn Dương Hạo.

Trong bốn ngày đã qua này, Hàn Dương Hạo ngày đầu tiên trực tiếp đi chụp poster, không có diễn, ngày hôm sau và ngày thứ ba đều chỉ đối diễn với Trương Đồng Đồng, Dịch Lan. Mãi đến buổi tối ngày thứ tư này, đoàn phim chính thức quay cảnh Bạch Minh Đức và Hoắc Hi lần đầu tiên gặp mặt.

Lần này gặp mặt là lúc Bạch Minh Đức tới đón "cháu" mình tan học, "vừa vặn" ở cửa trường học đụng phải Lương Linh Tuệ, bởi vậy đụng phải Hoắc Hi tới đón Lương Linh Tuệ.

Cảnh này an bài ở một phố dân quốc trong thành điện ảnh, xung quanh có nhà kiểu tây cao ba bốn tầng, cũng có vườn kiểu Trung Hoa hết sức hoa lệ. Tường cao đá cẩm thạch màu trắng phương tây với tường trắng ngói to dung hợp cùng một chỗ, vừa có nét đẹp cổ điển đơn giản đông phương, cũng có nét đẹp tinh tế phương tây.

Hoa Hạ thế giới này, không có chiến tranh xâm lược thế kỷ hai mươi, nhưng mà ở thế kỷ mười chín, vẫn xảy ra một ít ma xát với phương tây. Lúc này Hoa Hạ đã bắt đầu dần dần dung hòa văn hóa đông tây, cọ xát bên ngoài cũng không tính là nghiêm trọng bao nhiêu, càng kịch liệt chính là nội đấu.

Lúc Hàn Dương Hạo đóng phim, chung quy vẫn có chút diễn xuất.

Hắn đèo xe đạp tới đón "cháu" tan học, "không cẩn thận" liền đụng phải cô Lương. Đứa nhỏ vẫn luôn hô "Lương tiên sinh", "Lương tiên sinh", gắt gao lôi kéo ống tay áo Lương Linh Tuệ, Lương Linh Tuệ liền cười xoay người, nói: "Được rồi, tiên sinh lại đưa tiểu Vân một đoạn đường."

Bạch Minh Đức cao lớn anh tuấn, Lương Linh Tuệ dịu dàng ôn nhu, giữa hai người lại dẫn theo một bé trai phấn điêu ngọc mài.

Thấy thế nào, cũng là một cặp xứng đôi, đi ở trên đường cũng có rất nhiều người nhịn không được liếc nhìn bọn họ một cái, tưởng lầm bọn họ là một nhà ba người.

Lương Linh Tuệ đại khái cũng phát hiện ánh mắt người khác, cô ngượng ngùng đỏ hai má, muốn rời đi. Lúc này, Bạch Minh Đức lập tức giữ cổ tay cô lại, Lương Linh Tuệ kinh ngạc nhìn về phía hắn, tầm mắt của hai người trên không trung giao nhau, va chạm ra tia lửa thần kỳ.

Xe của Hoắc Hi, chính là đỗ ở ven đường vào lúc này.

Một chiếc Plymouth xa hoa lãng phí chậm rãi đỗ ở ven đường dòng người tấp nập, xe được cọ rửa đến sạch sẽ sáng như tuyết, phản chiếu ra không trung xanh ngời. Nó cứ như vậy an tĩnh dừng ở ven đường, dừng ở phía sau Lương Linh Tuệ và Bạch Minh Đức cách đó không xa, lặng yên không một tiếng động mà đỗ lại.

Một chiếc xe cao cấp như vậy tự nhiên hấp dẫn không ít người chú ý, Lương Linh Tuệ rất nhanh phát hiện chiếc xe kia, cô nhanh chóng bỏ tay Bạch Minh Đức ra, đi tới chiếc xe. Từ khi cô bỏ tay ra đến lúc đi tới xe, cô chỉ nói với Bạch Minh Đức một câu —— "Bạn của tôi hẳn là phái tài xế tới đón tôi, hẹn gặp lại", Bạch Minh Đức theo bản năng muốn cùng cô nói chuyện.

Nhưng lúc này đây, Bạch Minh Đức chỉ hô lên một câu "cô Lương", âm thanh liền im bặt.

Trên kịch bản nói, Bạch Minh Đức hoàn toàn không nghĩ tới, nhanh như vậy liền gặp được Hoắc Hi.

Ngày đó ngay cả chính Lương Linh Tuệ cũng không biết, Hoắc Hi thế mà lại tự mình đến đón cô, an vị ở chỗ ngồi phía sau xe. Hắn không có phản ứng gì với chuyện "một người người đàn ông lôi kéo cổ tay vị hôn thê mình", thậm chí hắn căn bản không biết Bạch Minh Đức là ai, chỉ là khi Bạch Minh Đức lên tiếng kêu Lương Linh Tuệ, hắn rốt cuộc đẩy cửa xe ra, cất bước xuất hiện.

Làm một phần tử ngầm ưu tú, Bạch Minh Đức gần như là tỉnh táo lại đầu tiên.

Hắn nhìn Hoắc Hi đi từng bước một về phía mình và Lương Linh Tuệ, nhìn thấy Hoắc Hi hạ mắt liếc nhìn tay áo Lương Linh Tuệ một cái, ánh mắt kia đơn giản tùy ý, nhưng rõ ràng chỉ là tùy tiện liếc mắt một cái, Lương Linh Tuệ lại rụt tay ra phía sau.

—— đó là cái tay vừa rồi Bạch Minh Đức đã kéo.

Trương Đồng Đồng cũng là diễn viên có diễn xuất, chỉ là trên đời này diễn viên có diễn xuất rất nhiều, diện mạo cô thanh lệ, lại không coi là xinh đẹp động nhân bao nhiêu, cho nên đến nay cũng không hot nổi. Giờ này khắc này, cô đứng mặt đối mặt với Dung Hủ, Hàn Dương Hạo đứng ở phía sau người cô.

Đây là một cảnh diễn ba người. Cho dù không phải là lần đầu tiên diễn với Dung Hủ, đứng gần thiếu niên này như thế, cũng khiến Trương Đồng Đồng nhịn không được mà nín thở. Cô nâng lực chú ý toàn thân, nghiêm túc đóng phim. Cô chủ động bám lấy cánh tay Dung Hủ, bước sang bên cạnh cậu một chút.

Lúc này đây, không cần trực diện thiếu niên, cô hơi thoải mái hơn một ít, nói ra lời thoại của mình: "Đi thôi, Hoắc Hi."

Nói xong, Trương Đồng Đồng xoay người liền đi, chỉ là Dung Hủ lại chưa hề nhúc nhích.

Trong kịch bản, chỉ dùng một câu để hình dung một màn này ——

hai người đối diện, Bạch Minh Đức khẩn trương lại lý trí, Hoắc Hi kiềm nén dục vọng muốn giết người

Loại cảnh tâm lý này là khó diễn nhất, màn ảnh đầu tiên chính là quay Dung Hủ.

Dưới sự liên hợp quay phim của hai cái máy quay, cánh tay trái của thiếu niên kéo vị hôn thê, hắn mặc một thân quân trang phẳng phiu, dáng người cao to, thanh nhã tuấn mỹ, chỉ có mặt mày lạnh nhạt giấu kín một

luồng sát ý rục rịch dưới ánh mắt bình tĩnh. Trong con ngươi tối đen, phản chiếu bóng dáng Bạch Minh Đức, rồi lại giống như căn bản không có đem hắn ta để vào mắt.

Biểu diễn như vậy khiến Trịnh đạo hết sức hài lòng, cùng lúc đó, Trịnh đạo bắt đầu chuẩn bị nhìn hình ảnh trong ba màn hình khác. Nhưng mà ngay trong nháy mắt khi ông vừa mới quay đầu, ông lại mãnh liệt dừng lại tầm mắt, mở to hai mắt, nghiêm túc nhìn chằm chằm thiếu niên trên màn hình.

Cảnh quay này, tổng cộng dùng năm cái máy quay, đồng thời quay lại.

Ba cái máy quay Hàn Dương Hạo, hai cái máy quay Dung Hủ.

Hai hình ảnh trong đó, trên dung nhan tinh xảo thanh quý của thiếu niên, mắt phượng hơi hơi nheo lại, đôi môi mỏng chậm rãi cong lên, lộ ra một ý cười không rõ lí do. Cậu đang cười với Bạch Minh Đức, mặt mày thanh nhã cong lên, chỉ là ý cười lại không một chút nào đạt đến đáy mắt. Nói là đang cười, khí tràng lạnh lùng cường đại lại trực tiếp đè áp qua, khiến cả người Lương Linh Tuệ run lên, Bạch Minh Đức càng là lập tức bị dọa.

Giống như vào giờ khắc này, cậu có thể trực tiếp rút súng lục bên hông, mở ra một cái lỗ trên sọ Bạch Minh Đức!

"Cắt!"

Trịnh đạo đau đầu đứng lên, lớn tiếng nói: "Vừa rồi Dung Hủ qua, Hàn Dương Hạo, màn ảnh cho cậu, quay lại từ cái màn đối diện!"

Hàn Dương Hạo có chút cứng ngắc xoay người: "Được…"

Chờ khi Hàn Dương Hạo xoay người lại nhìn Dung Hủ, phát hiện cậu đang quay đầu cười nói với Trương Đồng Đồng. Giờ này khắc này, trên người thiếu niên nào có cái loại hơi thở đáng sợ thị huyết vừa rồi, rõ ràng vừa rồi gã nhìn thấu một mảnh thi hài từ trong ánh mắt kia (ý nói ánh mắt nhìn bạn Hạo như đang nhìn đống xác chết), nhưng giờ đây, thằng nhóc kia thế mà lại khôi phục bình thường.

Chẳng lẽ nói… diễn xuất của cậu ta tốt như vậy? Có thể mang gã nhập diễn?!

Không! Cái này tuyệt đối không có khả năng!

Hàn Dương Hạo tỉnh táo lại, chuẩn bị vài giây, tiếp tục diễn.

Chỉ là lúc này đây, vừa mới qua năm giây, Trịnh đạo lại hô: "Cắt! Hàn Dương Hạo, cậu khẩn trương quá mức, cậu là gián điệp ưu tú, hiện tại tuy rằng cậu thực khẩn trương, việc xảy ra ngoài dự đoán của cậu, nhưng cậu càng phải lãnh tĩnh. Hiện tại cậu không thể lãnh tĩnh, về sau cậu làm thế nào lấy được tín nhiệm của Hoắc Hi? Lại đến một lần!"

Hàn Dương Hạo cười gượng hai tiếng: "Được."

Ai cũng không nghĩ tới, lúc này đây NG, NG đến lần thứ bảy, màn ảnh của Hàn Dương Hạo mới chính thức chấm dứt.

Trong cảnh này, Hoắc Hi căn bản không nói qua một câu với Bạch Minh Đức, chỉ có Lương Linh Tuệ xấu hổ giới thiệu một chút, cho thấy Bạch Minh Đức là chú của học trò mình, cũng đảm nhiệm một chức quan quân cấp hai trong quân đội Hoắc gia.

Đối với cái này, Hoắc Hi không có một chút hứng thú, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ "à" một tiếng, nhưng độ cong cười như không cười bên môi cùng với ánh mắt tùy ý thoáng nhìn lại làm cho Hàn Dương Hạo lập tức cứng còng thân thể —— đúng rồi, chỗ này lại NG hai lần.

Chờ sau khi cảnh này quay xong, đoàn phim bắt đầu ăn cơm chiều.

Trợ lý Hàn Dương Hạo cầm cơm hộp lén lút chuẩn bị đưa cho Hàn Dương Hạo, ai biết Hàn Dương Hạo trực tiếp vỗ đũa lên trên bàn, xoay người đi đến buồng vệ sinh. Trợ lý đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó nhanh chóng đi theo.

Trương Đồng Đồng ở xa xa thấy một màn như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, lại nghe Dịch Lan nói rằng: "Con người Hàn Dương Hạo tính tình rất quái lạ, đặc biệt tự đại, vừa rồi NG chín lần mới quay xong, hắn khẳng định cảm thấy thật mất mặt."

Trương Đồng Đồng không còn lời gì để nói: "Diễn viên NG không phải là thực bình thường sao, ngày hôm qua tôi cũng NG năm lần mà."

Dịch Lan nhấc tay nói: "Ngày hôm sau tôi còn NG mười lần, ha ha, cái cảnh kia thiệt khó đóng, tôi bị Trịnh đạo trừng mắt tới mấy lần."

Hai cô gái nhìn nhau mỉm cười, đột nhiên không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Dung Hủ cách đó không xa, Dịch Lan đề cao âm thanh: "Dung Hủ, hình như cậu hổng có NG luôn đúng không?"

Dung Hủ sửng sốt, cười nói: "Buổi sáng hôm nay không phải em còn NG một lần à?"

Trương Đồng Đồng và Dịch Lan lập tức nhớ lại, sau đó hai người đều: "…"

NG? Cớ sao lại NG?

Bởi vì trong cảnh kia, khi Hoắc Hi đang thẩm vấn một phần tử ngầm thà chết chứ không chịu khuất phục, để biểu hiện hắn thô bạo vô thường, hắn đang thẩm êm đẹp, đối phương cũng đã sắp đến điểm giới hạn tâm lý, khi chuẩn bị nói ra gián điệp, đột nhiên! Hắn rút súng của mình ra, một súng bắn chết đối phương.

Người nọ trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn Hoắc Hi.

Mà Hoắc Hi thì thản nhiên hạ mắt nhìn gã, cho gã một cái chết rõ ràng: "Hiện tại, tao không muốn nghe mày nói."

Hoắc thiếu soái cho tới bây giờ đều vui giận vô thường, sát phạt quyết đoán.

Mà chính là một cảnh như vậy, sở dĩ Dung Hủ NG, là bởi vì khi toàn trường khẩn trương tới cực điểm, lúc cậu sắp nói ra lời thoại làm người ta khiếp đảm kinh hồn kia, cậu đột nhiên hắt hơi một cái.

Mọi người lập tức ngây người, thiếu soái vừa rồi còn khốc huyễn cuồng bá duệ chóp mũi đỏ ửng, dở khóc dở cười nhìn về phía một thành viên tổ đạo cụ cách đó không xa, nói: "Tôi có chút mẫn cảm với tulip, không ngờ lại đụng tới ở chỗ này, hôm nay chưa uống thuốc mẫn cảm, anh xem có thể đặt xa một chút không?"

Lần này, ngay cả Trịnh đạo nhất quán nghiêm túc cũng bật cười ha ha.

Cái này gọi là NG? Nếu cậu vầy gọi là NG, vậy tụi cô gọi là cái gì? Hàn Dương Hạo gọi là cái gì?!

Tiến triển quay phim của đoàn phim «Mai phục» cực nhanh, ngoại trừ Hàn Dương Hạo thường thường NG vứt mặt, những người khác đều ở chung vô cùng hòa hợp.

Ngày từng ngày đi qua, quay diễn thật sự quá bận, khi Dung Hủ có thời gian lại đi lên weibo ngao du, liền phát hiện fan của mình thế mà lại đạt tới năm mươi vạn! Mà ngay đêm nay, đoàn phim «Tranh giành» sắp tuyên bố đoạn trailer đầu tiên.

Xa xôi ở thành phố B, trong một phòng bệnh VIP ở tầng chót bệnh viện, một cậu trai ăn diện thời thượng vừa ngồi ở trên giường uống nước, vừa cúi đầu chơi di động. Khi hắn nhìn đến một cái tin tức, đột nhiên tức giận đến vứt di động xuống đất, di động vừa mới mua lập tức rớt đến chia năm xẻ bảy, dọa người đại diện bên cạnh nhảy dựng.

Người đại diện kia cau mày hỏi: "Chung Dịch, cậu lại làm sao vậy? Quản cho tốt tính tình của cậu, mình ném đồ thì mình mua, đừng bảo tôi giúp cậu nghĩ biện pháp."

Vừa nghe lời này, Chung Dịch lập tức trừng đôi mắt to trong suốt, cả giận nói: "Này tính là cái gì? Này tính là cái gì? Anh Vương anh nói với em một chút xem, Dung Hủ đi diễn «Tranh giành», hắn tìm tài nguyên cho em, cuối cùng bản thân hắn đi diễn? Anh gặp qua kim chủ nào đoạt diễn với tiểu diễn viên của mình chưa? May mắn em với hắn còn không có gì, nếu em với hắn thực sự có gì, em sẽ ghê tởm chết đó! Cái tên ngu ngốc, cái tên không đầu óc ngu xuẩn kia, hắn thế mà lại đoạt diễn của em? Hắn có xấu hổ hay không!"

15. Chương 15

Teaser thứ nhất của «Tranh giành» trong một đêm, liền truyền khắp đại giang nam bắc.

Cho đến hôm nay, bộ phim truyền hình này đã quay xong toàn bộ, công tác cắt nối biên tập hậu kỳ cũng đã tiến hành được một nửa, ba tháng sau sẽ đồng loạt công chiếu trên ba đài vệ tinh lớn đứng đầu cả nước, chiếm trước ba đài hoàng kim lớn.

Trong giới phim truyền hình, Quách Long và phòng làm việc Tề Lực, Đường Mộng Lam và Đổng Tranh, đoàn phim như vậy tuyệt đối tính là là số một. Trước đó đăng poster đã kinh diễm vô số người xem, mà hiện giờ teaser đăng lên, càng nhấc lên sóng to gió lớn, khiến cho internet nhiệt liệt nghị luận.

Nữ tướng quân Đường Mộng Lam tư thế oai hùng hiên ngang, thái tử Đổng Tranh lãnh tĩnh kiềm chế, boss phản diện Diệp Kiều khốc huyễn tà mị…

Khiến cho người ta kinh diễm, không gì ngoài Dung Hủ chỉ xuất hiện trong teaser năm giây ngắn ngủn!

Giữa sóng biếc mênh mông, dưới ánh nắng chiều vạn trượng, một màn ảnh xa nhanh chóng kéo gần, từ Vân Mộng Trạch rộng lớn khôn cùng kéo đến Vọng Thu các đứng lẻ loi giữa sông rộng. Bốn tầng lầu các rường cột chạm trổ, bạch y nho sinh một mình sừng sững giữa sông dài, trường bào tung bay, ánh mắt nhu hòa nhìn cảnh tượng trời nước giao hòa này. Tóc đen vì gió mà động, bỗng nhiên, y nâng mắt nhìn về phía màn ảnh.

Khóe môi hơi hơi cong lên, ánh trời chiều vô tận chiếu rọi trong cặp mắt trong suốt sáng ngời ấy, giống như bảo thạch rực rỡ!

Trong phút chốc, vô số người xem nữ hét rầm lên, kích động không cách nào tự kiềm chế.

[đây cũng quá đẹp đẹp đẹp đi! Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc*! Gái khoa học tự nhiên lần đầu tiên cảm nhận được ý cảnh của câu từ này! Chính là loại cảm giác này!]

*2 câu thơ trong bài thơ Đằng Vương Các của Vương Bột, nghĩa: Ráng chiều với cò lẻ cùng bay, nước thu cùng trời dài một sắc.

[a a a a a a a a a hoàng hôn và mỹ nhân, sông rộng và mỹ nhân! Đây quả thực đẹp đến không bạn!]

[lại song nhược chuyết* là một đại mỹ nhân! Quỳ xuống với sắc đẹp _(: ”)_]

*Lại song nhược chuyết: tiếng Trung , bốn chữ hán mở ra là 10 chữ “lại” ( ), bày tỏ sự việc thay đổi quá thường xuyên, có thể hiểu đơn giản là “lại lại lại lại….”

[muốn film dương bản* muốn film dương bản, bạch y mỹ nhân này thật sự quá dễ nhìn! Không cho film dương bản hiện tại liền bỏ follow, không bỏ follow… cũng có thể! Chỉ tiếp nhận hối lộ sắc đẹp của Mặc Sĩ Diêu!]

*Film âm bản/dương bản: film âm bản là film sau khi tráng hình ảnh bị đảo màu trên bản film. Film dương bản là film sau khi tráng hình ảnh hiện trực tiếp trên bản film.

Poster xinh đẹp cực hạn ở trạng thái tĩnh, đối với một vài minh tinh có chỗ khuyết điểm mà nói, poster có thể chỉnh sửa, chọn lựa góc độ thích hợp nhất với bọn họ, dùng kỹ thuật bù lại khuyết điểm bộ mặt và dáng người của bọn họ. Chỉ là đối với diễn viên ưu tú mà nói, chân chính có thể bày ra mị lực của bọn họ lại là video động.

Đa số minh tinh trước khi ra mắt, đều sẽ tiếp thu huấn luyện hình thể. Thậm chí sau khi thành danh, rất nhiều minh tinh cũng sẽ không bỏ đi chương trình học này. Minh tinh giỏi, ngồi có dáng ngồi, đứng có dáng đứng, lúc đứng lên khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, khí chất xuất chúng.

Đây là cái gọi là khí chất minh tinh.

Trong một đám người, bất cứ ai cũng có thể nhận ra bạn, biết bạn là minh tinh, vậy bạn liền thành công.

Trong teaser, màn ảnh chính diện của Dung Hủ chỉ có năm giây ngắn ngủn kia, nhưng chỉ dựa vào một cái nâng mắt, cong môi mỉm cười nhìn như vô ý đó, lại khiến cho fan weibo của cậu trong một đêm đột phá tám mươi vạn. Ước chừng tăng thêm ba mươi vạn người!

Chỉ là như vậy, còn xa xa mới đủ.

Con người đều là động vật thị giác, rõ ràng chỉ là một cái teaser, đoàn phim «Tranh giành» cũng không có một chút phớt lờ, bớt một phân tiền. Cảnh tượng đồ sộ vạn mũi tên bắn một lượt, chiến trường hào phóng thiên quân vạn mã rong ruổi, ba nước thế chân vạc, loạn thế tranh hùng cát vàng bay tán loạn, trong cái teaser này toàn bộ đầy đủ hết!

Đặc hiệu làm tinh mỹ loá mắt, chất lượng hình ảnh tuyệt đối là số một, hoàn toàn đáng với hơn ba triệu đầu tư của nó!

Dung Hủ là vào ngày hôm sau trên đường đến phim trường, thuận tiện xem xong cái teaser này. Toàn bộ teaser tổng cộng một phút đồng hồ, giảng giải bối cảnh đã dùng hơn mười giây, hơn nữa còn cảnh của nam nữ chính, có thể cho nam số bốn là cậu năm giây, đã vượt xa dự đoán của Dung Hủ.

Sau khi xem xong teaser, Dung Hủ cũng không khỏi có chút cảm khái.

Trình độ chế tác hậu kỳ ở thế giới này cao hơn ở thế giới của cậu, teaser này nói là vì phim truyền hình mà làm, nhưng đặt ở đời trước của cậu, hoàn toàn đã đạt tới trình độ điện ảnh, thậm chí còn tốt hơn đặc hiệu năm xu của rất nhiều bộ điện ảnh moi tiền.

Một bên ở trên đường đi tới, một bên nhìn đủ loại bình luận like.

Khi sắp đi đến phim trường, Dung Hủ đang thả điện thoại di động lại túi áo, đột nhiên nghe La Chấn Đào hít một ngụm khí lạnh, khiếp sợ nói rằng: "Chúng tôi căn bản không có động tác, tiểu Hủ, cậu thế mà lại dựa vào lực lượng của mình đạt tới hạng ba mươi bốn hot tìm kiếm!"

Nghe xong lời này, Dung Hủ hơi giật mình, cười nói: "Mặc Sĩ Diêu lại lên bảng à?"

La Chấn Đào nặng nề lắc đầu, nhanh chóng đưa di động tới trước mặt Dung Hủ, nghiêm túc nói: "Là Dung Hủ!"

Chỉ thấy trên màn hình di động kia, vị trí hot tìm kiếm thứ ba mươi bốn, rõ ràng chính là hai chữ #Dung Hủ#!

Cùng ngày, người đoàn phim «Mai phục» rất nhanh liền biết được tin tức. Đám người Trương Đồng Đồng và Dịch Lan sôi nổi chúc mừng «Tranh giành» của Dung Hủ thành công, các cô đều là nữ diễn viên, dù gato Dung Hủ gia nhập một đoàn phim tốt, chiếm được một nhân vật tốt, vậy cũng không có bất luận biện pháp gì, cũng không thể để cho mấy cô thế vai Mặc Sĩ Diêu đi?

Nam số ba «Mai phục» cũng giống Dung Hủ, là một người mới từ đầu đến đuôi, thậm chí còn không bằng Dung Hủ. Hắn cũng chúc mừng Dung Hủ, còn trao đổi follow weibo và phương thức liên lạc với Dung Hủ.

Lúc gần đi, nam số ba kia kinh ngạc nói: "Ý, hình như người cậu follow không nhiều lắm nhỉ? Là vừa mới dùng weibo sao?"

Dung Hủ cười gật đầu: "Ừ, tôi coi như là vừa mới vào giới, hiện nay chỉ follow người trong đoàn phim «Tranh giành» và «Mai phục»." Nói xong, Dung Hủ mở danh sách follow ít ỏi không có mấy của mình ra.

Nam số ba nhìn thoáng qua danh sách follow của cậu, cười nói: "Chị Từ này tôi biết, là thợ trang điểm rất có tiếng trong giới."

Chờ sau khi đi rồi, nam số ba lặng lẽ follow weibo của một vài phó đạo diễn, tiểu tổ trưởng trong đoàn phim «Mai phục», nhỏ giọng nói thầm: "Dung Hủ này thật biết cách làm người, tuy rằng không có follow đại minh tinh gì, nhưng mà tổ trưởng tổ trang điểm «Tranh giành» cậu ta đều follow. Cũng đúng, người như Ôn Tuyền và Hạ Mộ Nhan, dù mình có follow cổ, cổ cũng không biết mình là ai, còn không bằng follow mấy nhân viên công tác trong đoàn phim. Loại chuyện này sao trước kia mình không nghĩ tới vậy, mình cũng phải follow!"

Hắn cũng không nghĩ tới, chỉ follow thôi liền có tác dụng ư? Muốn mua chuộc lòng người, yêu cầu là từng tí quan tâm khi ở chung hằng ngày.

Chờ đến giữa buổi trưa, ngay cả Trịnh đạo cũng chúc mừng Dung Hủ một chút.

Trịnh đạo năm nay bất quá chỉ hơn bốn mươi tuổi, cũng đã chìm nổi nhiều năm trong giới. Biểu hiện trong khoảng thời gian này của Dung Hủ ông đều xem ở trong mắt, nhìn tiểu diễn viên trẻ tuổi ôn nhuận này, ông nhịn không được bèn quan tâm nói: "Phim của Quách đạo vẫn luôn rất nâng người, có điều tiểu Dung cũng không nên kiêu ngạo, tuy rằng hiện tại thế của cậu rất mạnh, nhưng phải giữ vững đó."

Dung Hủ gật đầu: "Cám ơn Trịnh đạo."

Không sai, cho tới giữa trưa hôm nay, fan weibo của Dung Hủ hoàn toàn đột phá cánh cửa một trăm vạn. Cùng lúc đó, trên trang mạng của Hoa Hạ Entertainment, club của cậu cũng có bảy tám vạn fan. Loại fanclub này là một loại văn hóa mà mỗi công ty giải trí đều có, cần giao tiền trở thành hội viên, mới có thể trở thành thành viên fanclub của minh tinh.

Cái này tương đương với một loại fan cao cấp, ở trong club, bạn có thể được giao lưu liên lạc với minh tinh càng nhiều, cứ cách một đoạn thời gian cũng sẽ rút ra một nhóm người trong số thành viên club, tiến hành hội giao lưu gặp mặt giữa minh tinh với fan.

Loại phương thức quật khởi này của Dung Hủ nhìn như vô cùng bằng phẳng, cũng không có một bước lên trời, nhưng mà trong mắt mấy tay lão làng trong giới như Trịnh đạo, La Chấn Đào, cũng đã đủ đáng sợ.

Người ngoài không thấy, hàng năm đều có ngàn vạn ngôi sao mới ngã sấp ở cánh cửa bước vào giới. Đừng nói thành danh, weibo bọn họ ngay cả mười vạn fan cũng không có!

Thừa dịp ăn cơm trưa, Dung Hủ lên xem weibo và club của mình một chút. Khi cậu nhìn đến nội dung thảo luận bên trong, cậu không khỏi bật cười, khóe miệng vừa kéo lên, liền nhanh chóng úp di động ở trên bàn, nhắm mắt làm ngơ.

[báo!!! Hóa ra Dung Hủ cao 1m85! Cao như vậy, tui đây phải nhảy dựng lên mới có thể cho ảnh một cái moaz moaz tà =3=]

[wuli* mỹ Dung Dung thiệt xinh đẹp, thân cao, vóc người lại đẹp, tôi đem năm giây kia liếm một lần lại một lần!]

*Wuli: xuất phát từ tiếng Hàn, nghĩa là "nhà chúng tôi", "của chúng tôi".

[tôi liếm đến mức di động bị nước vào luôn có được không!]

[sao anh ấy có thể xinh đẹp đến thế xinh đẹp đến thế xinh đẹp đến thế! Khí chất tốt đến thế, bộ đồ xanh ở poster trước đó tôi cũng đã thần phục, hiện tại teaser thế mà lại còn có đồ trắng! Đều nói nhân yếu tiếu, nhất thân hiếu*, Dung Dung đồ trắng nhà tôi thật sự là đẹp đẹp đẹp!]

*Nhân yếu tiếu, nhất thân hiếu: người muốn xinh đẹp, một thân mặc đồ tang là đẹp nhất.

… Cô mới nhất thân hiếu đó, hừ!

Dung Hủ còn chưa thể lập tức nghĩ ra được, vì sao mình đột nhiên có thêm cái biệt danh "Dung Dung" như vậy. Ở đời trước của cậu, không ai lấy nick name cho cậu, nhóm fan của cậu đều tương đối "lạnh nhạt", sẽ ủng hộ phim của cậu, sẽ ủng hộ tiết mục cậu tham gia, nhưng mà độ thảo luận trên internet lại không cao.

Nhưng ở đời này… sao fan của cậu đều nhiệt tình như vậy?!

Tuy rằng ngoài miệng nói "ngại ngùng xem những phát ngôn nhiệt tình của các fan", nhưng mà chờ đến khi chạng vạng nghỉ ngơi, Dung Hủ vẫn yên lặng mở di động, lật xem bình luận của mấy fan đầy nhiệt tình kia. Khi nhìn đến một cái weibo gắn tag #Dung Hủ#, cậu nhịn không được cười khẽ ra tiếng.

[#Dung Hủ# có một ngày tui với ông xã đi trên đường, đột nhiên nhìn thấy một tấm áp phích. Tui nhìn thiệt lâu, ông xã ghen tuông hỏi tui: "Thế nào, còn thích hắn hả?" Tui sửng sốt, lắc đầu: "Đó là ngôi sao trước kia em theo đuổi, hiện tại trong lòng em chỉ có anh." Ông xã lập tức vươn tay che mắt: "Vậy không

cho em nhìn hắn." Tui mỉm cười, ôm lấy anh ấy: "Ngoan, Diệp Kiều là trước kia của em, mà anh mới là hiện tại của em." Dung Hủ nhẹ nhàng mỉm cười, cũng ôm lấy tui.]

Dung Hủ: "…"

Không biết lúc bạn fan này xem được nội dung chính thức của «Tranh giành», sau khi biết gút mắt giữa cậu với Diệp Kiều trong kịch bản, sẽ là biểu tình gì… hừm, ngẫm lại còn có chút kích động nho nhỏ.

Nhóm fan dù sao cũng có tài, cho dù Dung Hủ có lãnh tĩnh trấn định nữa, có khi cũng không khỏi bị bọn họ chọc cười.

Cậu đang cười, đột nhiên, Hàn Dương Hạo từ bên cạnh cậu đi qua. Nghe được tiếng cười của Dung Hủ, gã nhăn mi nhìn thoáng qua chỗ thiếu niên, nhưng mà chỉ là liếc mắt một cái, liền cực nhanh rời đi.

Hàn Dương Hạo đi đến bên cạnh Trịnh đạo, nghe đối phương nói rằng: "Hàn Dương Hạo, cậu là phần tử ngầm, phần tử ngầm cậu hiểu không? Động tác vừa rồi của cậu quá ngốc, cậu luyện thêm một chút với chỉ đạo động tác của cậu đi. Động tác rút súng của Dung Hủ người ta xinh đẹp hơn cậu nhiều, về sau cậu cũng phải giống cậu ta, sáng sớm mỗi ngày lại đây huấn luyện biết chưa?"

Hàn Dương Hạo trừng mắt: "Cậu ta đang chơi di động, huấn luyện lúc nào?"

Trịnh đạo theo bản năng nói rằng: "Chính là hai tuần lễ trước, mỗi ngày cậu ấy đều đến huấn luyện, hiện tại huấn luyện thành công, động tác cậu ấy vẫn luôn rất xinh đẹp, lại không xấu, có thể không cần huấn luyện."

Hàn Dương Hạo bĩu môi: cho nên nói, động tác của gã rất xấu à?

Dường như chú ý tới ánh mắt Hàn Dương Hạo, Dung Hủ ngẩng đầu, phát hiện đối phương đang nhìn mình, cậu mỉm cười gật đầu, coi là chào hỏi. Nhưng Hàn Dương Hạo hoàn toàn không có cho cậu sắc mặt hoà nhã, chỉ châm chọc cười cười, lại dời tầm mắt đi chỗ khác.

Đối với loại hành vi gần như khiêu khích của đối phương, Dung Hủ cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy đối phương rất ngốc. Dù sao thì còn hơn một tháng liền mỗi người đi một ngả, hình ảnh trong màn ảnh sẽ khiến người xem đưa ra một phán xét công bằng: rốt cuộc ai diễn xuất tốt hơn, ai biểu hiện xuất sắc hơn.

Hơn nữa thú vị chính là, lúc đối diễn với cậu, Hàn Dương Hạo luôn NG.

Nếu như nói khi Hàn Dương Hạo và Trương Đồng Đồng đối diễn, trong năm lần sẽ không NG một lần, vậy khi đối diễn với cậu, hai lần liền NG một lần. Nguyên nhân trong này La Chấn Đào không hiểu, Trịnh đạo cũng không hiểu lắm, Dung Hủ lại có chút hiểu rõ.

Hàn Dương Hạo vẫn có một chút diễn xuất, nhưng mà gã không thích bị người khác áp chế. Khi gã phát hiện diễn xuất của Dung Hủ áp chế gã, không cách nào làm cho ánh sáng của gã chiếu rọi toàn trường, áp bách cho Dung Hủ không cách nào hô hấp, gã sẽ ra sức phản kháng, kết cục chính là NG.

Càng về sau, Dung Hủ cũng sẽ hơi nhường gã một chút, hơi thu liễm diễn xuất.

Loại người không có vận khí và một chút thực lực, lại không biết cách xử sự làm người này, là đồ ngu dễ đối phó nhất trong giới. Có điều chỉ cần Hàn Dương Hạo không đến chọc cậu nữa, Dung Hủ cũng lười làm một ít chuyện dư thừa.

Nhưng mà mới qua ngắn ngủn một ngày, sáng sớm ngày nọ khi Dung Hủ đi vào phim trường, còn chưa có vào đoàn phim, liền nghe được tiếng gầm gừ của Trịnh đạo: "Đổi diễn viên? Chỉ còn lại có hai tuần lễ liền chiếu, cậu nói đổi diễn viên với tôi? Hàn Dương Hạo đâu, cậu bảo hắn tự đến nói với tôi! Trong đoàn phim đang ở chung yên lành, vì sao muốn đổi diễn viên, hắn cho là chúng ta kịp sao? Chúng ta căn bản không kịp làm loại chuyện này! Nói cho hắn biết, đổi nam số hai có thể, để bản thân hắn đến diễn nam số hai, để Dung Hủ người ta diễn nam chính!"

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay vững vàng dừng ở sân bay Thước Xã gần thành điện ảnh Tượng sơn. Cậu trai thanh xuân thời thượng đầu đội mũ lưỡi trai và một cặp kính mát to to, đi ở trong sân bay, rất nhanh liền hấp dẫn không ít người qua đường chú ý, có người kinh hô: "Đó là Chung Dịch ư?!"

Vì thế, một đám người vây qua bắt đầu xin kí tên.

Chung Dịch cười tủm tỉm lộ ra một hàm răng trắng, nói: "Mọi người khiêm tốn một chút, đừng quấy rầy đến người khác." Một bên lấy ra bút ký tên đã sớm chuẩn bị tốt từ trong túi xách tùy thân, thậm chí còn tự chuẩn bị một quyển vở trắng, bắt đầu xoát xoát kí tên.

Mà ở trong lối đi VIP cách đó không xa, một người đàn ông nhã nhặn tuấn mỹ nghe được tiếng ồn ào, xoay người nhìn qua. Chung Dịch bị một đám fan vây quanh, căn bản thấy không rõ người ở bên trong, hắn nhướn mày nói: "Tần Trình, trên chuyến máy bay vừa rồi còn có minh tinh khác à? Hình như tôi không chú ý tới"

Người đàn ông cao ngất tuấn tú mặc một bộ trường y đơn giản màu đen, trên bộ quần áo này không có hoa văn dư thừa, ngay cả một cái nhãn hiệu cũng không có xuất hiện, nhưng mà chỉ dựa vào bộ quần áo thủ công đẹp đẽ và đường cắt hạng nhất kia đã có thể nhìn ra, đây tuyệt đối là một bộ đồ đặt may cao cấp.

Nghe được lời người đại diện nhà mình nói, người đàn ông thoáng kéo kính râm xuống một chút, vừa vặn đám người tránh ra một cái khe, để lộ mặt Chung Dịch ra. Tần Trình thản nhiên liếc mắt một cái, môi mỏng khẽ nhếch: "Không biết."

Từ Tấn ha ha mỉm cười: "Tôi cũng không biết, có khả năng không phải Hoa Hạ Entertainment chúng ta đi."

Nói xong, hai người liền từ lối đi VIP rời đi, rất nhanh vào bãi đỗ xe, được tài xế chuyên dụng đến đón, đến thành điện ảnh Tượng sơn.

Hết chương 15

16. Chương 16

Thành điện ảnh Tượng Sơn, đoàn phim «Mai phục».

Trong mỗi một đoàn phim, mâu thuẫn xung đột kịch liệt nhất thường thường không phải là diễn viên và diễn viên, thậm chí cũng không phải đạo diễn và diễn viên, mà là đạo diễn và bên đầu tư. Bên đầu tư ra tiền, đạo diễn là trung tâm của cả bộ phim, người trước thường xuyên đề xuất một ít yêu cầu với người sau, người sau trên cơ bản cũng sẽ nghĩ mọi cách mà hoàn thành cho người trước.

Trừ khi là đại đạo diễn tiếng tăm lừng lẫy, nếu không thì phần lớn đề nghị của bên đầu tư, đạo diễn đều sẽ không phản đối. Có điều bên đầu tư cũng muốn kiếm tiền, cho nên cũng sẽ không đưa đề nghị cổ quái gì, đây là nhận thức chung trong giới.

Nhưng mà, nhận thức chung này cũng không áp dụng với đoàn phim «Mai phục».

La Chấn Đào rất nhanh liền chiếm được tin tức cụ thể từ chỗ Lý phó đạo, hắn lạnh mặt, đè nén tức giận: "Không biết Hàn Dương Hạo dỗ bên đầu tư như thế nào, hiện tại bên đầu tư muốn thay đổi người. Đối phương tham dự bảy phần đầu tư của «Mai phục», hiện tại thái độ rất cứng rắn, Trịnh đạo không chịu làm như vậy, nhưng bên đầu tư cũng không chịu nhượng bộ."

Thiếu niên tuấn mỹ thanh nhã hạ mắt, bình tĩnh nói rằng: "Chỉ là muốn đổi em đi à?"

La Chấn Đào do dự một khắc: "… Đúng."

Loại chuyện vi phạm hợp đồng này, tuy rằng không tốt cho thanh danh đoàn phim, nhưng bình thường cũng không truyền đến tai người xem. Lúc trước thù lao của Dung Hủ đã không cao lắm, hiện giờ đền tiền vi phạm hợp đồng, đối với bên đầu tư kia mà nói cũng là dễ dàng.

Im lặng lắc lắc đầu, Dung Hủ hơi hơi ngẩng đầu, híp mắt, nhìn Hàn Dương Hạo ngồi nghỉ ngơi cách đó không xa, làm như cái gì cũng không biết. Bỗng nhiên cong khóe môi lên, cậu khẽ cười một tiếng, nói rằng: "Anh La, rốt cuộc em đắc tội hắn cái gì?"

La Chấn Đào vừa tức giận, vừa nghi hoặc: “Anh cũng không biết, cậu căn bản chưa từng cãi nhau với hắn mà.”

Dung Hủ nhìn bóng dáng Hàn Dương Hạo hồi lâu, sau một lúc lâu, cậu giận dữ nói: “Trong cái giới này, chán ghét một người không cần lý do. Chỉ là làm đến loại trình độ này, hắn cũng vượt giới hạn rồi.”

Toàn bộ buổi sáng, đoàn phim «Mai phục» đều chết đứng. Cách lúc công chiếu chỉ còn lại có hai tuần lễ, đoàn phim hiện nay mới quay được ba tập phim, còn xa mới đủ điểm mấu chốt công chiếu của đài truyền hình.

Trịnh đạo tức giận đến mức trực tiếp cãi nhau ngay trong đoàn phim với người đại diện của Hàn Dương Hạo, thậm chí nói ra mấy lời như “bỏ gánh mặc kệ”, nhưng mà người đại diện kia vẫn như cũ cười nói: “Trịnh đạo, ngài lại suy nghĩ một chút, đây là yêu cầu của Lý tổng.”

Về phần Hàn Dương Hạo, thì vẫn luôn bình chân như vại mà ngồi ở trong phòng nghỉ riêng của mình nghỉ ngơi, chưa bao giờ xuất hiện.

La Chấn Đào tự nhiên cũng tham dự vào cuộc tranh luận của Trịnh đạo, hắn nghiêm khắc yêu cầu bên đầu tư suy xét rõ ràng lợi ích bản thân. Hành vi vi phạm hợp đồng ở trong giới sẽ bị bêu danh, bất luận đối với bên đầu tư, đạo diễn hay là bản thân diễn viên, đều vô cùng bất lợi.

Ba phe ở trong đoàn phim tranh chấp một buổi sáng.

Ở cách bọn họ không xa, Dung Hủ cầm kịch bản bình tĩnh xem, thường thường có nhân viên công tác mượn các loại lý do đi ngang qua cậu, nói đôi lời an ủi cậu.

Lý phó đạo chuyên quản lý diễn viên thì gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, mắt thấy bên kia đã cứng đờ không cách nào vận chuyển, ông chỉ đành tìm đến Dung Hủ, thật cẩn thận nói rằng: “Nếu đoàn phim thật sự vi phạm hợp đồng, Dung Hủ… cậu muốn làm như thế nào?”

Người đàn ông trung niên cường tráng thật thà chất phác dùng ánh mắt thành khẩn nhìn mình, trong giọng nói bao hàm bất đắc dĩ và áy náy. Nghe nói như thế, Dung Hủ rốt cuộc ngẩng đầu, dời tầm mắt khỏi kịch bản, cậu nghiêm túc nhìn Lý phó đạo, ánh mắt bình tĩnh, giống như cái gì cũng không biết, vân đạm phong khinh.

Lý phó đạo hoàn toàn không nghĩ tới, Dung Hủ lại là phản ứng như thế. Nhìn vẻ mặt trấn định tự nhiên của thiếu niên, tâm tình bức bối trong lòng ông khó hiểu mà có chút thả lỏng, tiếp đó liền nghe Dung Hủ hỏi: “Anh Lý, em nhớ rõ, poster và teaser của chúng ta hẳn là ngày kia tuyên bố lên trên mạng, một tuần sau lại gửi đến đài truyền hình, tuần hoàn chiếu tuyên truyền nhỉ?”

Lý phó đạo theo lý đương nhiên gật gật đầu: “Đúng.”

Nghe vậy, Dung Hủ cười, cậu đứng lên, nói: “Em từng nghe một đạo diễn ngoại quốc nói qua, trong đoàn phim tốt nhất, đạo diễn vĩnh viễn là số một, chuyện duy nhất mà bên đầu tư và người sản xuất phải làm chính là ‘thỏa mãn hết thảy yêu cầu của đạo diễn’. Luôn ở thế bị động như vậy, đối với bất luận một đoàn phim nào mà nói… cũng không phải chuyện tốt đi.”

Cách đó không xa, Trịnh đạo, La Chấn Đào và người đại diện của Hàn Dương Hạo còn đang tranh chấp không dứt. Mà ở bên này, Lý phó đạo lại kinh ngạc mở to hai mắt, gắt gao nhìn Dung Hủ, nghe thiếu niên này cười nói: “Hôm nay lúc em xem kịch bản, đột nhiên phát hiện cái tên Hoắc Hi này rất có ý tứ. Anh Lý, Hoa Hạ có câu ngạn ngữ, họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục*. Hoắc Hi họa hề… Nói không chừng kỳ thật là phúc, vừa lúc có thể hóa bị động thành chủ động.”

*Họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục: Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mối họa đang rình rập. “Hoắc Hi” và “họa hề” đồng âm là “huò xī”.

Trong đầu Lý phó đạo bỗng nhiên vang rền một trận, ông mơ hồ một giây, sau đó mãnh liệt nhớ tới con trai nhà mình đã từng gửi tới một tin nhắn: [con cảm thấy người ta rất tốt, ba quan tâm một chút nha, đừng để thật sự gây ra cái loại ức hiếp ra vẻ ngôi sao đó.]

Lúc chiều, đoàn phim vẫn ở trạng thái chết.

Đạo diễn, La Chấn Đào và người đại diện của Hàn Dương Hạo bắt đầu chiến tranh lạnh, trong phim trường một mảnh xấu hổ, diễn viên khác tuy rằng vô cùng đồng tình Dung Hủ, Trương Đồng Đồng cũng rất muốn giúp Dung Hủ, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không có thực lực đối kháng với Hàn Dương Hạo, chỉ có thể âm thầm mắng chửi cái tên Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao, không có nhân phẩm kia.

Chỉ riêng Lý phó đạo không thấy bóng dáng.

Khi Chung Dịch từ sân bay Thước Xã ngồi xe đi vào đoàn phim «Mai phục», nhìn thấy chính là cảnh tượng kỳ quái như vậy. Trong đoàn phim an an tĩnh tĩnh, tất cả mọi người đang làm một ít việc vặt, chỉ riêng không ai quay diễn!

Cái này không bình thường đi?!

Tròng mắt Chung Dịch vừa chuyển, rất nhanh đi vào đoàn phim, tìm nửa ngày, đều không tìm được Dung Hủ.

Nói như thế nào Chung Dịch cũng là một minh tinh hạng ba, trong đoàn phim có người nhận ra hắn, hắn lập tức lôi kéo người ta, hỏi: "Tôi là bạn của Dung thiếu, sao lại không thấy Dung thiếu? Tôi nghe nói hắn đóng phim ở trong này, tôi là tới tham ban." Nói xong, giơ hộp bánh ngọt trong tay lên.

Giọng điệu làm nũng đáng yêu cộng thêm gương mặt bây bì trắng nõn kia, nhân viên công tác hoàn toàn không cách nào nổi giận với Chung Dịch, ngược lại cảm thấy đứa trẻ này vô cùng đáng yêu. Cô nhanh chóng chỉ đường cho Chung Dịch: "Dung thiếu thì tôi không biết là ai, nhưng hẳn là cậu tìm Dung Hủ đi, cậu ấy ở chỗ đó xem kịch bản."

Chung Dịch theo phương hướng tay cô chỉ nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người, hắn mãnh liệt sửng sốt, một lát sau, mới cười hỏi: "Chỗ nào? Sao tôi không thấy Dung thiếu?"

Nhân viên công tác kia nhanh chóng chỉ lại một lần: "Chính là cái người mặc quân trang, ngồi ở trên ghế cúi đầu xem kịch bản đó."

Nụ cười trên mặt Chung Dịch nhất thời cứng đờ.

Không bao lâu, hắn liền mang theo hộp bánh ngọt đi tới trước mặt Dung Hủ.

Ngọn đèn lập tức bị người ta ngăn cản, Dung Hủ không khỏi ngẩng đầu, bỗng nhiên liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp. Mắt to tròn tròn, tóc quăn màu vàng sẫm, cậu trai này bộ dạng vô cùng đáng yêu, thậm chí đáng yêu đến mức không giống đàn ông, dáng vẻ nhìn qua chỉ có mười sáu mười bảy tuổi.

Nhưng Dung Hủ biết, Chung Dịch đã hai mươi bốn tuổi.

Khép kịch bản lại, Dung Hủ cười nhạt nói: "Đã lâu không gặp, Chung Dịch."

Giống như không ngờ đối phương sẽ bình tĩnh như vậy, Chung Dịch phút chốc mộng mị, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia khinh thường, hắn nhanh chóng che giấu, nhưng toàn bộ lại rơi vào trong tầm mắt Dung Hủ. Hắn đem hộp bánh ngọt đặt ở một bên, tùy tùy tiện tiện ngồi ở bên cạnh Dung Hủ, theo bản năng muốn đi kéo tay Dung Hủ, nhưng Dung Hủ lại "vô ý" đưa tay bỏ kịch bản xuống, vừa lúc lệch đi.

Mặc dù Chung Dịch có chút kinh ngạc, nhưng mà không nghĩ nhiều như vậy, hắn ngọt giọng nói rằng: "Dung thiếu, chúng ta lâu như vậy không gặp, cậu thế mà cũng không có tới nhìn tôi. Tôi nghe nói cậu đi đóng phim, thật sự là rất khiến tôi kinh ngạc, ngay từ đầu tôi còn chưa tin, sau đó Trương Phong cho tôi xem poster «Tranh giành» cậu chụp, tôi mới tin tưởng. Sao cậu lại đến đóng phim vậy, Dung thiếu?"

Tuy rằng giọng điệu nhìn như thân mật, chỉ là lúc nói đến «Tranh giành», âm thanh Chung Dịch vẫn có một tia bén nhọn.

Dung Hủ mỉm cười nhìn hắn, bất động thanh sắc ngồi dịch qua bên cạnh một chút, nói: "Đóng phim rất thú vị."

Nụ cười trên mặt Chung Dịch đột nhiên cứng đờ, hắn gắt gao xiết chặt ngón tay của mình, lúc này mới ngăn chặn được tức giận trong lòng.

Thú vị?

Loại đại thiếu gia như cậu, muốn vào giới giải trí vui đùa một chút thì cứ vui đùa một chút, đoạt nhân vật với hắn làm gì! Dù hắn bị thương không diễn được, vậy cậu ta liền cướp vai của mình hả? Này tính là cái gì? Trên thế giới này còn chưa từng nghe nói kim chủ cướp nhân vật của người ta đâu!

Chung Dịch cúi đầu, tóc mái lập tức rũ xuống, che khuất phẫn hận nơi đáy mắt hắn. Hắn ấm ức nói rằng: "Ưm, đúng là rất thú vị. Dung thiếu, cậu đổi số di động cũng không nói với tôi, tôi hôm nay tới tìm cậu là muốn nói cho cậu biết… chuyện trước kia cậu nói với tôi, tôi cảm thấy rất tốt."

Dung Hủ híp mắt, không có hé răng.

Chung Dịch đợi trong chốc lát, không đợi được đối phương trả lời, hắn kỳ quái ngẩng đầu, chỉ thấy đối phương vẫn như trước mỉm cười nhìn mình.

Chung Dịch đầu tiên là sửng sốt, sau đó: "!!!"

Mẹ, cười cái gì mà cười, Dung Hủ này sao có cảm giác không thích hợp nhỉ!

Nói thật, lúc Chung Dịch vừa mới vào phim trường đã thấy được Dung Hủ. Khi đó hắn chỉ thấy mặt nghiêng của Dung Hủ, khuôn mặt này xác thực tuấn nhã xinh đẹp, hắn còn tưởng rằng là minh tinh nào mình không biết. Chờ đến khi nghe người ta nói đó là Dung Hủ, hắn bỗng nhiên tức giận dâng cao.

Dung Hủ không phải là thiếu gia shamate kia sao? Sao đột nhiên biến thành như vậy?

Poster «Tranh giành» đã khiến Chung Dịch tức giận đến lệch cả mũi, chỉ vào ảnh chụp nói với người đại diện Trương Phong nhà mình mấy lần "Đây tuyệt đối là PS, P rất giả". Nhưng hiện tại, nhìn thấy đối phương một thân nhung trang, tuấn mỹ siêu phàm, hắn thế mà không biết mình nên nói cái gì, thậm chí hắn cảm thấy… chỉ nói về hình tượng và khí chất, Dung Hủ càng thích hợp với giới giải trí hơn so với mình!

Rõ ràng trước đó là Dung Hủ cầm nhân vật tìm đến hắn, hy vọng có thể kết giao với hắn. Hắn nhìn vẻ mặt thẹn thùng lần đầu tiên yêu đương của thằng nhóc này còn thấy buồn cười, sao hiện tại, thằng nhóc này trở nên kìm nén cảm xúc như vậy?

Chung Dịch không biết, sở dĩ Dung Hủ lấy nụ cười trả lời hắn, là bởi vì: cậu căn bản không biết đối phương đang nói cái gì!

"Chuyện đã nói qua"?

… Chuyện gì đã nói qua?

Nhưng mà Chung Dịch rõ ràng không có kiên nhẫn như Dung Hủ, rất nhanh hắn liền xấu hổ nói sang chuyện khác, thuận miệng lớn tiếng hỏi: "Thật kỳ quái, sao hôm nay các cậu không diễn vậy? Tôi nghe anh Hàn nói, bộ phim này là một bộ phim chiếu tuần mà, rất nhanh liền phải chiếu rồi."

Mọi người lập tức bị âm thanh của hắn hấp dẫn nhìn qua.

Rất nhanh, Chung Dịch từ chỗ trợ lý nhà mình chiếm được nguyên nhân. Ánh mắt hắn sáng lên, bèn nói với Dung Hủ: "Dung thiếu, cậu đừng cương với anh Hàn, hắn có đôi khi có chút tính tình, quan hệ của tôi với hắn cũng không tệ lắm, tôi đi nói một chút, hắn liền biết nên làm như thế nào. Cậu chờ, tôi trở về rất nhanh." Vừa dứt lời, Chung Dịch lập tức đứng dậy đi về phòng nghỉ riêng của Hàn Dương Hạo, để lại Dung Hủ cười như không cười nhìn hắn.

Sau đó cả một giờ, Chung Dịch đều ở trong phòng nghỉ của Hàn Dương Hạo, không có đi ra, cái gọi là "tôi trở về rất nhanh" cũng hoàn toàn không có thực hiện.

Nhân viên công tác trong đoàn phim đều hết sức kỳ quái, chỉ có nữ số hai Dịch Lan lặng lẽ đi tới bên cạnh Dung Hủ, nhỏ giọng nói với cậu rằng: "Năm trước tôi quay một bộ phim, Chung Dịch cũng có tham diễn, hắn ở trong đoàn phim có quan hệ không tồi với Hàn Dương Hạo. Dung Hủ, cậu phải cẩn thận chút, tôi không biết cậu và Chung Dịch là quan hệ như thế nào, nhưng mà… tôi cảm thấy hắn không quá tốt."

Dung Hủ kinh ngạc nhìn cô, chỉ thấy Dịch Lan cười khổ nói: "Tôi biết tôi không nên tiếp cận cậu vào lúc này, nhưng tôi cảm thấy cậu không có làm sai. Dù sao tôi chỉ là một tiểu minh tinh hạng hai hạng ba, tùy tiện hắn làm gì làm đi."

Dung Hủ chậm rãi trầm mắt, cong môi cười khẽ: "Chị Dịch, cám ơn chị."

Mà giờ khắc này, trong phòng nghỉ riêng của Hàn Dương Hạo, Chung Dịch đang ngồi ở trên sofa, vẻ mặt bất định.

Tự hỏi hồi lâu, hắn nhịn không được lại hỏi một lần: "Anh nói Dung Hủ bị Dung gia trục xuất? Chuyện này anh xác định sao, anh Hàn? Hắn nói như thế nào cũng là huyết mạch duy nhất của Dung gia, nếu hắn bị trục xuất, không phải Dung gia liền vô hậu sao?"

Hàn Dương Hạo uống một ngụm nước, hừ lạnh một tiếng: "Lý tổng có hợp tác với Dung thị, đây là cô ta chính mồm nói cho tôi biết. Dung nhị gia người ta tuy rằng không có con, nhưng dựa vào cái gì phải đem sự nghiệp tới tay mình giao cho Dung Hủ? Lý tổng nói, Dung Hủ đã sớm dọn ra khỏi nhà, chính là bởi vì Dung nhị gia đuổi hắn ra ngoài. Bằng không cậu nghĩ, nếu Dung Hủ còn có Dung gia hậu thuẫn, hắn sẽ quay loại phim cuốn chiếu như chúng ta ư? Hắn khẳng định sẽ đóng nhân vật chính, tìm một đạo diễn nổi danh."

Trên mặt Chung Dịch chợt trắng chợt hồng.

Hàn Dương Hạo cười lạnh nói: "Cậu đó, cái gì cũng không làm rõ ràng mà đã nóng đầu lên, đừng để bị bề ngoài của người ta lừa. Cậu cho rằng hắn là kim chủ hả? Hắn chỉ là con hổ giấy! Đúng rồi, công phu trên giường của hắn thế nào, hay là nói cậu ở trên? Bộ dạng thằng nhóc kia coi như được, nếu cậu ở trên, vậy cậu cũng không tính chịu thiệt."

"Mẹ! May mắn vừa rồi tôi không đáp ứng kết giao với hắn, Dung Hủ hắn tính là cái gì, thế mà lại dám ở trước mặt tôi giả bộ giàu có, giả bộ có tiền?" Chung Dịch hung hăng nện sô pha một quyền, hắn đứng lên, nói: "Anh Hàn, vậy cứ xác định như vậy đi, nam số hai bộ phim này tôi cũng thấy không tồi, nếu Dung Hủ đoạt nhân vật của tôi trong «Tranh giành», lần này tôi liền đoạt của hắn. Không có Dung gia, hắn cho rằng hắn là ai? Hắn chỉ là đồ ngu!"

Hàn Dương Hạo ha ha mỉm cười: "Được, vừa vặn Lý tổng mới gọi một cú điện thoại cho tôi, hiện tại chúng ta đi ra ngoài, nhìn xem Dung Hủ kia còn có cái gì để nói. Dám ở trong đoàn phim vờ vịt với tôi, hắn cũng phải có cái vốn liếng đó!"

Theo một tiếng "kẹt", cánh cửa phòng nghỉ đóng cả ngày, rốt cuộc bị người ta mở ra từ bên trong. Nhân viên công tác và nhóm diễn viên trong đoàn phim sôi nổi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ mình Dung Hủ vẫn cúi đầu xem điện thoại di động của mình, không biết suy nghĩ gì.

Mà ở cổng thành điện ảnh Tượng Sơn, một chiếc xe taxi chậm rãi dừng lại. Trước khi chiếc xe này rời đi, tài xế còn kích động nói rằng: "Con gái tôi thật sự đặc biệt thích cậu, vợ tôi cũng đặc biệt thích cậu! Tôi rất thích «Mộ Thanh», «Hàm răng sắt thép» còn có «Phá thành» của cậu, Tần Trình, cậu phải cố lên, cậu nhất định phải cố lên nha!"

Tần Trình: "… Cám ơn."

Tên đàn ông hơn năm mươi tuổi ở trước mặt nắm chặt tay bán manh cố lên, ưm, chắc là ai cũng có điểm bất đắc dĩ.

Thành điện ảnh Tượng sơn trước kia Tần Trình đã tới mấy lần, đã sớm quen thuộc, hai tay hắn cắm ở trong túi, đi trong làn gió se lạnh đầu thu, thanh quý đạm tĩnh. Giống như hoàn toàn không để mắt đến người đại diện phía sau, Tần Trình rũ mắt nhìn dưới mặt đất, hệt như sân vắng bước chậm mà đi tới, khí tràng cường đại lạnh như băng lại thẳng tắp ép xuống, ép tới nhiệt độ xung quanh đều chợt giảm ba độ.

Hai người cứ như vậy đi mười phút, Từ Tấn rốt cuộc nhịn không được: "… Tôi sai rồi, Tần đại thiếu gia, tôi cũng không biết chiếc xe kia sẽ hư mà! Hơn nữa di động hết pin cũng không thể trách tôi… được rồi, là lỗi của tôi, tôi không chú ý tới di động hết pin. Có điều chúng ta tới cũng không chậm, lúc này mới buổi chiều năm giờ, mặc dù quả thật đợi gần hai giờ ở nơi hoang vu dã ngoại mới chờ được một chiếc xe taxi, nhưng không phải vẫn tới được sao…"

Tần Trình phút chốc nâng mắt, lạnh lùng quăng một con dao mắt.

Từ Tấn: "…"

Một lát sau, hắn giơ tay phải, trịnh trọng nói: "Nói đi, Tần đại thiếu gia, ngài là muốn tới tìm ai, có phải muốn tìm Lưu lão không? Tôi nghe nói «Tần vương thiên hạ» quay ngay ở Tượng sơn, tôi dẫn ngài đi tìm ổng. Hôm nay tôi nhẫn nhục chịu khó, ngài xem có được không?"

Nghe đến đây, Tần Trình rốt cuộc dừng bước lại: "Anh đi tìm xem, đoàn phim «Mai phục» ở chỗ nào?"

"A, «Tần vương thiên hạ» ở chỗ nào tôi đã sớm hỏi thăm rồi, ở..." Âm thanh đột nhiên dừng lại, Từ Tấn mãnh liệt ngẩng đầu: "«Mai phục»? «Mai phục» gì?"

Tần Trình hạ mắt liếc hắn một cái: "Chính là «Mai phục», anh phụ trách đi tìm."

Từ Tấn: "..."

Mỗi ngày đoàn phim quay trong thành điện ảnh không có hai mươi cũng có mười lăm!

Thành điện ảnh lớn như vậy, bảo hắn tìm ra một đoàn phim nhỏ không có tiếng tăm gì từ cái ngóc ngách nào đây!

Hết chương 16

17. Chương 17

Trong đoàn phim «Mai phục», giờ phút này lại bắt đầu một hồi cãi vã to.

Ai cũng không nghĩ tới, Hàn Dương Hạo ở trong phòng nghỉ riêng cả ngày, sau khi đi ra lại dùng giọng điệu kiêu ngạo cường ngạnh như thế nói với Trịnh đạo rằng: "Vừa rồi Lý tổng gọi điện thoại nói với tôi, trước buổi tối tám giờ cô ấy yêu cầu được một câu trả lời thuyết phục. Yêu cầu của cô ấy vẫn như ban đầu, về phần ngài lựa chọn như thế nào, Trịnh đạo, là chuyện của ngài."

Dùng kính xưng, nhưng cái mũi đã sắp vểnh lên tận trời, căn bản không đem Trịnh đạo để vào mắt.

Nhân viên công tác trong đoàn phim sôi nổi cắn chặt răng, giận mà không dám nói gì, ánh mắt của bọn họ lặng lẽ chuyển dời lên trên người thiếu niên cách đó không xa.

Đồng tình trong mắt bọn họ nhiều hơn ban ngày tới vài phần, bởi vì ai cũng không nghĩ tới, Chung Dịch đến tham ban Dung Hủ, hiện tại thế mà lại đứng ở phía sau Hàn Dương Hạo, được Hàn Dương Hạo giới thiệu rằng: "Tôi và Chung Dịch cũng từng hợp tác, hắn diễn xuất không tồi, điều kiện ngoại hình cũng qua cửa, vừa lúc hắn ở đây, lại có thời gian rảnh, Lý tổng đồng ý để hắn tới tiếp nhận vai diễn Hoắc Hi."

Những lời này gây ra một trận ồ lên trong đoàn phim.

Mi là đến tham ban, hơn nữa là tới tham ban Dung Hủ, mi quang minh chính đại đoạt nhân vật như bây giờ, có phải quá đáng hay không!

Chung Dịch lộ vẻ ngượng ngùng: "Anh Hàn đã nói về kịch bản với tôi, tôi cảm thấy không tồi." Từ đầu tới đuôi, tầm mắt của hắn chưa từng liếc qua chỗ Dung Hủ một cái, hắn giống như căn bản không biết Dung Hủ, cũng không biết nhân vật hắn muốn diễn đã sớm có diễn viên.

Vừa lúc La Chấn Đào không ở phim trường, buổi chiều hắn ta đã đi ra ngoài với Lý phó đạo, đến nay còn chưa có trở về. Trong phim trường, một bên là Hàn Dương Hạo vênh váo tự đắc và Chung Dịch nhìn như vẻ mặt thiện lương ngây thơ, một bên là Trịnh đạo tức giận đến hai mắt đỏ bừng, cuối cùng lại là Dung Hủ an tĩnh ngồi ở một bên.

Thiếu niên tuấn nhã tốt đẹp cúi đầu, sợi tóc che đi đôi mắt cậu, khiến người ta thấy không rõ vẻ mặt cậu.

Lúc này, Hàn Dương Hạo lại bỏ thêm một mồi lửa: "Diễn xuất của Chung Dịch khẳng định tốt hơn ai kia trước đó, Trịnh đạo, ông còn có cái gì mà do dự?"

Trịnh đạo: "Cậu!"

"Tốt hơn tôi sao?"

Âm thanh réo rắt bình tĩnh vang lên, mọi người lập tức nhìn sang chỗ phát ra tiếng, chỉ thấy không biết khi nào Dung Hủ đã đứng lên.

Cậu mặc chính là trang phục diễn của Hoắc Hi, một thân quân trang lam đậm gần như đen, phụ trợ cậu đến tuấn mỹ vô trù, chân dài eo hẹp, khí thế bức người. Giày quân đội bước cộp cộp trên mặt đất, cậu đi từng bước một tới trước mặt ba người Hàn Dương Hạo, đến lúc này đột nhiên có người phát hiện: Dung Hủ thế mà lại cao hơn Hàn Dương Hạo một chút!

Cậu hơi hơi hạ mắt, lấy một loại ánh mắt không cách nào hình dung nhìn Hàn Dương Hạo. Cũng không nói lời nào, chỉ nhìn như vậy, nhìn đến mức Hàn Dương Hạo khó hiểu mà có chút khẩn trương, ngay khi gã chuẩn bị mở miệng giận dữ hỏi "Mày muốn làm gì", lại thấy thiếu niên này bỗng nhiên "chậc" một tiếng nở nụ cười, khóe miệng cong lên một độ cong trào phúng.

Ánh mắt sắc bén lạnh như băng, giống như dao nhỏ thổi qua khuôn mặt Hàn Dương Hạo, trong phút chốc, một luồng khí tràng cường đại từ trên người thiếu niên này tản ra ngoài. Cậu từ trên cao nhìn xuống Hàn Dương Hạo, ý cười châm chọc bên môi đâm cho Hàn Dương Hạo thấy hoa mắt, giống như nghĩ tới vô số lần NG trong hai tuần lễ này.

Theo bản năng, Hàn Dương Hạo liền nói lắp: "Làm… làm gì? Chung Dịch chẳng lẽ không tốt hơn mày ư? Hắn diễn nhiều như vậy rồi, mày có tác phẩm gì, mày có thể nói ra nghe một chút không?" Nói xong, gã quay đầu: "Đúng không, Chung Dịch?"

Chung Dịch vừa định mở miệng phụ họa, cả người lại run lên, hắn chuyển mắt nhìn về phía Dung Hủ, chỉ thấy người kia hơi hơi híp mắt, nhẹ nhàng bâng quơ liếc mắt nhìn hắn.

Chỉ là cái nhìn này, tầm mắt liền lập tức dời đi, căn bản chưa cho hắn cả một cái dư quang!

Chung Dịch nhất thời nghẹn lời, hắn cũng không biết Dung Hủ muốn nói gì kế tiếp, nếu hắn biết, hắn khẳng định liều mạng cũng phải ngăn Dung Hủ lại.

"Tháng hai năm nay, câu lạc bộ Hào Thịnh thành phố B, trong ghế lô số 13, hắn diễn xuất đúng là không tồi." Dừng một chút, Dung Hủ cười nhạt nói: "Tửu lượng cũng không tồi."

Một câu khiến toàn trường nhất thời yên tĩnh.

Câu lạc bộ Hào Thịnh là một câu lạc bộ cao cấp của thành phố B, Chung Dịch vui đùa uống rượu trong câu lạc bộ kia là chuyện rất bình thường, nhưng giọng điệu Dung Hủ rõ ràng là đang nói: Chung Dịch ở trong câu lạc bộ kia làm chuyện gì đó. Còn có thể có chuyện gì? Nhất định là quy tắc ngầm thông thường nhất trong giới!

Loại chuyện này chỉ cần nói ra một chút, những người khác có thể đoán ra toàn bộ, thậm chí còn liên tưởng ra xa hơn.

Lập tức, tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Chung Dịch.

Biết Hàn Dương Hạo có kim chủ là một chuyện, nhưng Chung Dịch thế mà cũng có kim chủ à… Khó trách! Đi cùng một chỗ với Hàn Dương Hạo, đều là cùng một mặt hàng!

Chung Dịch không nghĩ tới Dung Hủ thế mà lại biết sự kiện kia, rõ ràng trước kia dáng vẻ cậu ta giống như căn bản không biết!

Sắc mặt Chung Dịch trắng bệch, lớn tiếng nói: "Mày nói bậy… nói bậy bạ gì đó!"

Dung Hủ kinh ngạc nói: "Tôi nhớ lầm ư? Chẳng lẽ là tháng ba?"

Chung Dịch cả giận nói: "Tao căn bản không có đi câu lạc bộ gì đó, mày đừng ngậm máu phun người! Dung Hủ, sao mày lại là người như thế, tao muốn kiện mày phỉ báng!"

Dung Hủ cười mà không nói, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không ở lại trên người Chung Dịch, mà là nhìn về phía Trịnh đạo ở một bên. Cậu nhẹ giọng nói: "Khiến ngài khó xử thật là có chút băn khoăn, tôi cũng không nghĩ tới, bản thân hắn nói là đến tham ban tôi, cuối cùng lại huyên náo thành như vậy."

Rất nhiều nhân viên công tác còn không biết Chung Dịch là tới tham ban Dung Hủ, vừa nghe lời này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Chung Dịch càng phức tạp.

"Không phải chứ, hắn là đến tham ban Dung Hủ ư?"

"Đến tham ban mà còn đoạt nhân vật của Dung Hủ?"

"Người này rốt cuộc là minh tinh gì vậy, tôi chưa từng gặp qua hắn, thủ đoạn này cũng quá bỉ ổi đi."

Tiếng khe khẽ nói nhỏ vang lên quanh người Chung Dịch, hắn tức giận đến mức muốn bảo những người đó câm mồm, chỉ là hắn lại phát hiện, tất cả mọi người đều đang nói chuyện, căn bản không biết là ai ở sau lưng nói hắn.

Hàn Dương Hạo lập tức trầm sắc mặt, hắn cũng vừa muốn mở miệng, lại nghe Dung Hủ cười nhạt nói: "Hàn Dương Hạo, trên đời này luôn có một vài thứ công bằng. Bất quá là một cái nhân vật thôi, dù tôi không làm diễn viên, thì có thể thế nào? Chẳng lẽ anh còn có thể chặt đứt cuộc đời của tôi ư? Tôi ở đây đã chịu anh lên cơn hai tuần, hôm nay cũng đã chịu đủ rồi."

Hàn Dương Hạo nghe xong lời này, kỳ quái nhìn về phía Dung Hủ: "Mày muốn thế nào?"

Dung Hủ nâng mắt, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: "Bát ở phòng trang điểm là ai đập vỡ, trợ lý tổ đạo cụ bị ai mắng đi, hậu cần phát cơm là bị ai ném vào trong thùng rác… Hàn Dương Hạo, anh biết không?"

Sắc mặt Hàn Dương Hạo cứng đờ.

Dung Hủ nheo mắt, ý cười bên môi phút chốc dừng lại. Cậu lạnh lùng nhìn Hàn Dương Hạo, ánh mắt rét lạnh.

Không khí toàn trường cứng đờ, rất nhiều nhân viên công tác đều cúi đầu, nắm chặt tay. Mà lúc này, bỗng nhiên nghe cửa phim trường truyền đến một tiếng mắng: "Chấn ở nơi này làm gì? Ngăn cản đường của tôi biết chứ! Đi xa một chút, đừng chướng mắt." Tiếp đó, âm thanh kia lại nói: "A Hạo, dong dài với bọn họ cái gì, nếu không đồng ý, bảo Lý tổng hủy đầu tư là được."

Sau khi đến gần, người đại diện của Hàn Dương Hạo cười gằn một tiếng, không thèm để ý chút nào nói rằng: "Trịnh đạo, ông suy xét thế nào rồi?"

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy vang lên: "Tôi chỉ là một thực tập sinh, cùng lắm thì tôi không cần việc thực tập này chạy lấy người thôi, nhưng tôi nhất định phải nói. Dựa vào cái gì mỗi ngày tôi đi sớm về trễ, mệt muốn chết muốn sống, còn phải bỗng nhiên vô cớ chịu cơn giận của anh! Dung Hủ nói cho tôi biết, chị Vương tổ đạo cụ chính là bị anh mắng mà đi, người đại diện của anh nói chị ấy không đi, anh liền không diễn!"

"Đúng! Ngày đó thợ trang điểm riêng của cậu không tới, tôi trang điểm cho cậu, cậu nói tôi trang điểm cậu không đủ đẹp trai, cậu trực tiếp đập vỡ bát."

"Còn có tôi cũng biết, ngày đầu tiên tiểu Dĩnh người ta không biết cậu tự ăn cơm của mình, người ta thành thành thật thật đưa cơm cho cậu, cậu ở trước mặt người ta vứt vào thùng rác. Có ai ức hiếp người khác như cậu sao? Được được được, cậu là đại minh tinh, chỉ mình cậu là người, chúng tôi không phải là người ư?! Tôi cũng không cần công việc này nữa, tôi cũng không tin tôi ở trong giới mười ba năm, còn tìm không thấy một công việc! Cậu cũng tới ép tôi đi đi nè."

…

Hàn Dương Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, một đám người bắt đầu giận dữ mắng gã, bọn họ đều đỏ mắt, phẫn nộ nhìn chằm chằm gã.

Gã trăm triệu lần không nghĩ tới, có một ngày, gã sẽ bị ngàn người chỉ chỏ như vậy.

Nếu như nói trong khoảng thời gian này Hàn Dương Hạo hoành hành ngang ngược trong đoàn phim là nguyên nhân căn bản, vậy lần đổi diễn viên này chính là mồi lửa. Dung Hủ nói toạc ra khiến rất nhiều người không khỏi nhớ tới việc mình bị ức hiếp, người đại diện Hàn Dương Hạo lại một lần nữa kiêu ngạo, trở thành cọng rơm cuối cùng áp đảo hết thảy.

Ngay cả tổ trưởng tổ hậu cần cũng đứng dậy, cười lạnh nói: "Lão Trịnh, có chuyện tôi vẫn không nói cho ông biết, không muốn ông tức giận. Người này yêu cầu chúng tôi thỏa mãn hết thảy yêu cầu của hắn, hôm trước hắn còn muốn ăn nho, tổ chúng tôi lái xe ra ngoài sáu tiếng, mới mua về được cho hắn, hắn lại nói quá muộn hắn không muốn ăn."

Trịnh đạo tức giận đến thô tục: "Tôi phắc mẹ hắn, ông sớm nên nói cho tôi biết! Hắn cho rằng hắn là khách du lịch hay là đóng phim!"

Đoàn phim «Mai phục» là đoàn phim mới thành lập, đạo diễn là đạo diễn mới, mỗi nhân viên công tác ở trong giới cũng không có danh tiếng gì. Điều này làm cho bọn họ quen nén giận, không dám trực tiếp phản kháng Hàn Dương Hạo, chỉ nghĩ: nhịn một chút, cũng liền qua, đối phương chính là người của bên đầu tư.

Nhưng khi bị ức hiếp đến cực hạn, ẩn nhẫn càng nhiều, bùng nổ lại càng đáng sợ.

Trịnh đạo chỉ vào mũi Hàn Dương Hạo mắng: "Thay đổi người? Tôi phi, cậu dựa vào cái gì yêu cầu thay đổi người? Cậu là người NG nhiều nhất trong đoàn phim, diễn xuất của cậu kém hơn Dung Hủ người ta nhiều, nếu ông đây đổi người, đầu tiên liền đổi cậu! Tôi chỉ hỏi cậu một chút, cậu còn biết xấu hổ hay không?"

Hàn Dương Hạo không dám tin mở to hai mắt: "Ông dám nói tôi…"

"Ông đây chính là nói cậu đó! Nửa tháng này nhịn cậu cũng nhịn đủ rồi, dù không ai đầu tư cho tôi, tôi không quay, vậy thì thế nào. Cút cút cút, không quay không quay, cậu nói muốn hủy đầu tư vậy thì tùy cậu, chúng ta liền bỏ trống* luôn, đến lúc đó chuyện vi phạm hợp đồng với đài truyền hình, mời Lý tổng của cậu giải quyết cho tốt, muốn giải quyết như thế nào cứ giải quyết như thế đó!"

*Nguyên gốc là "khai thiên song", ý nói nội dung báo chí hoặc tiết mục ti vi đã sắp xếp lên kế hoạch sẵn, nhưng cuối cùng lại không có nội dung để đăng lên, phải bỏ trống.

"Ông…"

Trịnh đạo nhìn sang một bên: "Kỳ quái, lão Lý sao không ở đây? Mặc kệ, lão Trần ông lại đây, ông lên trên mạng phát cái thông cáo, cứ nói chúng ta không quay. Sau đó lại tìm người của đài truyền hình, liên hệ bồi thường tiền ra sao. Ông lại tìm cho tôi một luật sư, tôi muốn kiện Lý tổng tôn kính kia vi phạm hợp đồng!"

Hàn Dương Hạo gào thét: "Tôi chưa nói Lý tổng sẽ hủy đầu tư, ông dựa vào cái gì nói vi phạm hợp đồng!"

Trịnh đạo nhìn gã: "Cậu chưa nói hủy đầu tư? Vậy vừa rồi cậu luôn uy hiếp ai? Lão Trần, đừng động tới tên ngu này, lên mạng tuyên bố thông cáo!"

Vương phó đạo nhanh chóng đăng nhập trang weibo «Mai phục», nhưng mà trong nháy mắt vừa mới mở giao diện trang, ông lập tức ngây người. Ông kinh hãi nhìn hồi lâu, đang muốn ngẩng đầu nói chuyện với Trịnh đạo, lại thấy Hàn Dương Hạo trực tiếp trừng Dung Hủ, mắng: "Mày cái đồ ngu xuẩn không biết xấu hổ, không phải chỉ là muốn đổi mày thôi sao, có cái gì lớn lao. Tao cho mày biết, không quay thì không quay, Lý tổng không đầu tư, bộ phim này liền đắp chiếu luôn! Dung Hủ, đừng cho là tao không biết, mày chính là người Dung gia, mày còn tưởng rằng mày là thiếu gia hả? Mày quả nhiên là có mẹ đẻ không có mẹ dạy, không có giáo dưỡng như vậy, còn không đi, không biết xấu hổ!"

Khi Tần Trình và Từ Tấn tìm cả tiếng, thật vất vả tìm được đoàn phim «Mai phục», nghe được chính là một câu nói như vậy.

Từ Tấn lập tức sửng sốt, không kịp phản ứng. Ánh mắt Tần Trình lại tối sầm, hai mắt hơi mở, dựa vào chiều cao 1m9, cách nhiều người như vậy, từ xa xa thấy được thiếu niên bị đám người vây quanh.

Thiếu niên kia mặc một thân quân trang, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, đường cong thân thể tốt đẹp bị quân trang bao lấy, cổ áo mở một nút, lộ ra xương quai xanh làm người ta mơ màng. Cậu vẫn xinh đẹp chết tiệt như thế, khí chất trầm tĩnh, nhưng mà trong ánh mắt cậu lại lóe ra tia sáng giật mình, ánh nước rưng rưng, giống như bị lời nói thô lỗ của đối phương dọa đến, giây tiếp theo là có thể bật khóc.

Người tốt như vậy, thế mà lại có người nhẫn tâm đối đãi ác liệt đến thế?

Ở trong mắt Từ Tấn, nơi này dường như đang cãi nhau, hai phe cãi vã thực xấu hổ.

Mà ở trong mắt Tần Trình, chỉ lặp lại một câu ——

Em ấy bị ăn hiếp!

Em ấy bị ăn hiếp!!

Em ấy bị ăn hiếp!!!

Ngay sau đó, người đàn ông cao to thanh nhã nháy mắt sải chân đi về phía trước. Hắn giống như có một loại khí tràng kỳ dị, đám người không tự giác nhường đường cho hắn, khi người đầu tiên quay đầu nhìn thấy hắn, kinh hô một tiếng "Tần Trình", chữ "Trình" vừa mới hạ xuống, hắn đã chạy tới giữa đám người.

Khi đó, Dung Hủ đang chuẩn bị mở miệng phản bác Hàn Dương Hạo. Luận tài ăn nói, nếu cậu có thể tứ lạng bạt thiên cân làm cho cả đoàn phim đều phát hỏa với Hàn Dương Hạo, để Trịnh đạo quyết định trở mặt với Hàn Dương Hạo, vậy tự nhiên cậu không có khả năng ngoan ngoãn chịu đựng Hàn Dương Hạo nhục mạ, còn mắng đến ngu như thế.

Đúng, cậu không cảm thấy bị Hàn Dương Hạo nhục mạ rất uất ức, ngược lại cảm thấy đối phương ngu xuẩn đến không thể cứu lại.

Nhưng mà trên mắt bỗng nhiên nóng lên, lời nói vừa đến cổ họng liền dừng lại. Dung Hủ kinh ngạc nâng mắt, chỉ thấy một người đàn ông không biết khi nào đi tới bên cạnh mình, hắn đưa tay vuốt ve khóe mắt mình, động tác tỉ mỉ dịu dàng.

Đồng tử hơi hơi rung động, Dung Hủ đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác kỳ quái lan tràn ở trong lòng. Cậu nói không rõ ràng là cảm giác gì, nhưng nhìn khuôn mặt đạm mạc tuấn lãng kia, nhìn cặp mắt thâm thúy tối tăm kia, cậu khó hiểu mà không có ngăn cản loại hành vi thân mật quá phận của đối phương.

Hai người chăm chú nhìn một khắc, yết hầu Dung Hủ hơi khô, xung quanh một đám người nhìn chăm chú cũng làm cậu có chút xấu hổ.

Ngay lúc này, lại nghe giọng nói thấp thuần từ tính của người đàn ông vang lên: "… Đừng khóc."

Dung Hủ: "…" EXM?!

Quần chúng vây xem: "…" Khóc?!

Từ Tấn: "…" Con mắt nào của ngài nhìn thấy cậu ta muốn khóc?

Tần Trình hạ mắt, nói từng chữ từng chữ: "Hắn không đầu tư, Hoa Hạ Entertainment đến đầu tư."

Vương phó đạo cầm di động không biết làm sao: "…" Từ từ, mấy người để tui nói cho hết lời chứ! Trên weibo đã xảy ra chuyện, có chuyện lớn xảy ra rồi!

Hết chương 17

18. Chương 18

Tần Trình đến, đánh đoàn phim «Mai phục» trở tay không kịp.

Hắn không đầu tư, Hoa Hạ Entertainment đến đầu tư.

Những lời này khiến cả người Hàn Dương Hạo cứng ngắc tại chỗ, vẻ mặt gã dại ra nhìn Tần Trình, hai mắt mở tròn xoe, vẻ mặt không dám tin. Ngay lúc này, Tần Trình thoáng chuyển mắt liếc gã một cái, phút chốc, cả người Hàn Dương Hạo run lên, theo bản năng lui ra sau một bước, đụng vào trên người Chung Dịch.

Nhưng giờ khắc này, trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có một người gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Sao tất cả mọi người đều không cho ông nói chuyện!

Người này chính là Vương phó đạo diễn.

Vừa rồi Trịnh đạo tức giận đến mức quyết định nghỉ quay, chân chính đắp chiếu hạng mục «Mai phục» này, ông liền bảo Vương phó đạo liên hệ đài truyền hình, liên hệ truyền thông, tuyên bố tin tức này. Vương phó đạo vừa lên trang weibo của đoàn phim «Mai phục», còn chưa kịp tuyên bố tin tức, bỗng nhiên liền thấy được một cái weibo ——

[Đoàn phim «Mai phục»: giành đăng trước bản teaser! Suỵt, chúng tôi đang mai phục → {video liên tiếp}]

Đây là một cái weibo đăng một giờ trước! Vừa mới đăng một giờ trước, nhưng hiện tại nó đã có hơn một vạn share và bình luận, hơn năm vạn like!

Điều này sao có thể?!

Phải biết, trong đoàn phim «Mai phục» ngoại trừ Hàn Dương Hạo có chút danh tiếng, minh tinh và nhân viên công tác khác không phải là người mới trong giới thì chính là người qua đường giáp. Tuy rằng trang weibo nhìn qua có hơn mười vạn fan, nhưng Vương phó đạo biết, trong hơn mười vạn fan này, có một nửa là nick giả của thuỷ quân, chỉ có khoảng năm vạn người là fan thật.

Kịch bản này vốn sẽ không có danh tiếng lớn như vậy, sao bây giờ có thể hot đến thế?

Vương phó đạo diễn không dám tin mà nhìn vài lần, sau khi ông luôn mãi xác nhận cái weibo này thật sự là đăng vào một giờ trước, vả lại có hơn vạn chia sẻ bình luận, ông kích động muốn đem tin tức nói cho Trịnh đạo, đồng thời cũng phát hiện trong những bình luận đó có một cái bình luận được nâng lên cao nhất.

[lão Lý Chính Vinh: «Mai phục» bởi vì tài chính không đúng lúc, hiện tại vấn đề của đoàn phim rất lớn, bên đoàn phim đang xem xét vấn đề gọi vốn cộng đồng.]

Phải rồi, Lý phó đạo diễn và La Chấn Đào mất tích một buổi chiều, chính là làm chuyện này.

Vốn dĩ quyết định ngày kia mới tuyên bố teaser, giờ ông lén đăng lên, đồng thời dùng tài khoản cá nhân của mình đăng một cái tin, trực tiếp làm rõ vấn đề tài chính của đoàn phim. Đây là triệt để đem bệnh trạng của đoàn phim vạch trần ra cho dân mạng xem, mà còn đưa ra một phương thức giải quyết mới mẻ ——

Gọi vốn cộng đồng!

Gọi vốn cộng đồng ở thế giới này là một loại phương thức tập hợp đầu tư nhìn mãi quen mắt, hàng năm đều có một vài phim nhựa phí tổn thấp là từ mấy trăm, thậm chí ngàn vạn người đầu tư liên thủ, đầu tư quay phim. Tổng đầu tư của đoàn phim «Mai phục» hơn một ngàn vạn, nếu có một vạn người nguyện ý tham dự vốn cộng đồng, vậy mỗi người họ chỉ cần bỏ một ngàn nguyên là được, còn có thể nhận được phân chia lợi nhuận ở hậu kỳ phim truyền hình.

Tần Trình đột nhiên xuất hiện khiến Vương phó đạo căn bản không có biện pháp mở miệng, mà ông tự nhiên cũng không biết, giờ phút này ngay trên internet, đang dâng lên một trận gió lốc.

[mịe ơi! Đây cũng quá đẹp đi! Giá trị sắc đẹp của bộ phim này thế mà lại cao như vậy!!!]

[thiệt đẹp trai! Hàn Dương Hạo thiệt đẹp, nam số hai kia cũng thiệt đẹp! Đàn ông mặc quân trang quả thực đẹp đến phi nhân loại, lúc hắn rút súng tôi cũng sắp hôn mê luôn. Người này nhìn có hơi quen mắt nhỉ, là ai vậy, có ai biết nam số hai này không, tên cũng đặc biệt quen luôn.]

[a a a a a a a Dung Dung nhà tui! Thế mà lại là Dung Dung nhà tui!]

[xem tui phát hiện cái gì! Phim mới của wuli Dung Dung! @hội hậu viên toàn cầu của Dung Hủ @hội bà xã của Dung Hủ @trạm tài nguyên cả đời của Dung Dung]

Trong một giờ này, fan của Hàn Dương Hạo bắt đầu hành động, chia sẻ teaser. Hàn Dương Hạo vốn là tiểu sinh hạng một danh tiếng không tồi, gã có lực kêu gọi như vậy vô cùng bình thường, nhưng những người khác trăm triệu lần không nghĩ tới, ngoại trừ Hàn Dương Hạo, lực truyền bá rộng nhất thế mà lại là fan Dung Hủ!

[Hội hậu viên toàn cầu của Dung Hủ: tác phẩm mới của Dung Dung! «Mai phục» Hoắc Hi, đẹp đẹp đẹp! @Đoàn phim «Mai phục»: giành trước…]

[Trạm tài nguyên của đời của Dung Dung: ngao ngao ngao ngao, bên kia Mặc Sĩ công tử vừa mới thả ra một cái teaser, hiện tại thế mà lại lại lại nhảy ra một Hoắc thiếu soái! Dung Dung thiệt cứng! @Đoàn phim «Mai phục»: giành trước…]

[Hội bà xã Dung Hủ: ông xã mỹ nhan, ông xã quân trang, ông xã chân dài, máu mũi!!! @Đoàn phim «Mai phục»: giành trước…]

Lực lượng fan rất khủng bố, fan của Trương Đồng Đồng và Dịch Lan không tính là rất nhiều, dưới cả trang weibo gần như đều là thiên hạ của hai phe fan Hàn Dương Hạo và Dung Hủ. Mặc cho ai cũng không dám tin tưởng, một người mới còn chưa có tác phẩm thế mà ngay cả hội hậu viên chính phủ của mình cũng đã có, còn quản lý tốt như vậy! (hội hậu viên là một loại hình thức xuất xứ từ chính đảng, mang bản chất truyền thông phục vụ cho chính trị)

Cái bình luận của Lý phó đạo đã sớm được người ta nâng lên đầu tiên, bất luận là fan Hàn Dương Hạo hay là fan Dung Hủ đều ở bên dưới điên cuồng bình luận, hỏi thăm rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Chỉ mỗi cái bình luận này, liền có hơn 1000 trả lời, trong đó có hơn 600 người tỏ vẻ, nguyện ý ra tiền góp vốn.

Số lượng bình luận còn đang không ngừng tăng lên, nhiệt độ của cái weibo này cũng càng ngày càng cao.

Rốt cuộc, khi có hơn 1000 người tỏ vẻ nguyện ý góp vốn, Lý phó đạo đi lên trang weibo «Mai phục», tuyên bố một cái weibo bỏ phiếu. Đầu phiếu hạn định mức fan có thể tham dự, tổng cộng chỉ chia làm năm loại, loại thứ nhất "1-100 nguyên", loại thứ hai "101-1000 nguyên", loại thứ ba "1001-10000 nguyên", loại thứ tư "10001 nguyên +", loại thứ năm "Không tham dự góp vốn". (editor: đừng ai hỏi tui mấy cái này, tui không biết đâu)

Vốn dĩ còn có người hoài nghi cái tài khoản weibo "Lão Lý Chính Vinh" này có phải kẻ lừa đảo hay không, cho dù ông chứng thực thân phận đạo diễn, cũng không thể thuyết minh là ông không phải gạt tiền. Nhưng hiện tại, ngay cả trang weibo «Mai phục» cũng đã đăng đầu phiếu này, chẳng lẽ còn có thể giả?

Cái này nói rõ, đoàn phim thật sự xảy ra vấn đề!

[teaser này cũng quá đẹp đi, tuy rằng chỉ có hơn 20 giây, nhưng mỗi nhân vật đều thực rõ ràng. Nam chính hẳn là một gián điệp, cảm giác rất thông minh; nữ chính hình như là tiểu thư khuê các, cảnh tình cảm hẳn là không ít; nữ số hai cũng là gián điệp, bộ dạng thật diễm lệ; nam số hai thì rất đẹp trai! Hoàn toàn chính là đảm đương sắc đẹp của bộ phim này, tôi tỏ vẻ hãm sâu trong quân trang play, đầu rạp xuống đất!]

[không sai, lúc nam số hai rút súng bắn, tim tôi đập cũng sắp ngừng lại luôn!]

[Hoắc Hi rất ngầu, tôi cảm thấy đây hoàn toàn chính là bá đạo tổng tài, người khác còn gọi hắn là thiếu soái, sue bạo a a a!]

[nếu phim dương bản có tiêu chuẩn như teaser, tôi muốn tham dự góp vốn!]

[tôi cũng tham dự góp vốn, Dung Dung nhà tui thật sự đẹp quá!]

…

Ngắn ngủn nửa giờ, nhân số tham dự đầu phiếu cũng đã đạt tới năm nghìn. Con số này còn đang gia tăng!

Kết quả đầu phiếu nhiều nhất là loại "101-1000 nguyên", chiếm bốn phần mười kết quả; "1-100" và "1001-10000" mỗi loại chiếm một phần, "10001 nguyên +" có rất ít người lựa chọn, nói đúng ra, chỉ có hơn mười người lựa chọn kết quả này. Còn có gần bốn phần mười số người, lựa chọn chính là không tham dự.

Nhưng bất luận như thế nào, kết quả đầu phiếu này tuyệt đối làm cho người ta sợ hãi!

Khi Tần Trình nghe được tin tức này từ trong miệng Vương phó đạo diễn vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn Trịnh đạo một cái, ánh mắt trầm xuống, môi mỏng hơi hơi mím lại. Tiếp đó, hắn mới nhìn Dung Hủ, ánh mắt lập tức nhu hòa hơn vài phần, nhẹ giọng nói: "Nếu đoàn phim đã tìm được phương án giải quyết, vậy cậu còn cần công ty đầu tư không?"

Tuy rằng đối phương đã thu tay về, chỉ là Dung Hủ vẫn cảm thấy kế bên khóe mắt có chút nong nóng, không quá tự tại.

Nghe Tần Trình nói, Dung Hủ đại khái hiểu rõ, đối phương nghĩ lầm rằng chuyện này là Trịnh đạo kêu đi làm.

Dựa theo thế cục hiện giờ, khả năng Trịnh đạo kêu làm cực lớn. Bởi vì Trịnh đạo hiện tại đã trở mặt với Hàn Dương Hạo, ông tìm đường ra tốt cho mình là lẽ đương nhiên, hơn nữa có thể đăng nhập trang weibo của đoàn phim, nhất định là cấp cao trong đoàn phim. Mặc dù Dung Hủ là nam số hai, nhưng cậu lại tuyệt đối không có khả năng có quyền hạn này.

Dung Hủ suy tư một khắc, cười trả lời: "Tôi chỉ là diễn viên."

Tần Trình ngây ra, ánh mắt dần dần trầm đi vài phần. Hắn nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, nhưng không có nói thêm nữa.

Mà bên kia, Trịnh đạo bị chuyện này dọa tới mức hai mắt trợn to, liên tục hỏi Vương phó đạo diễn mấy lần, mới xác định chuyện này.

Lão Lý thế mà lại nghĩ tới góp vốn cộng đồng?

Thậm chí còn giấu ông làm loại chuyện này?!

"Lão Trịnh, hóa ra ông đã sớm bảo lão Lý đi làm cái này, sao ông không nói sớm, vừa rồi chúng tôi đều lau mồ hôi." Tổ trưởng tổ đạo cụ cảm khái nói.

"Đúng vậy, hiện tại kết quả bầu phiếu tốt như vậy, teaser cũng đã đăng lên, xem như cho bên đầu tư một cái chuẩn bị. Như vậy khả năng gom góp được đầu tư cao hơn rất nhiều, sao ông không nói sớm là ông làm chuyện này."

"Còn không phải sao, vừa rồi kỳ thật tôi cũng có chút khẩn trương, sao ông còn giấu chúng tôi, mới vừa rồi còn diễn tốt như vậy."

Không ít người lớn tuổi trong đoàn phim đều bắt đầu nghị luận, bọn họ sôi nổi nhẹ nhàng thở ra. Dù vừa rồi bọn họ cũng đồng ý tạm dừng quay phim, nhưng nếu quả thật có thể không tạm dừng, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Trịnh đạo người câm ăn hoàng liên, cười gượng hai tiếng: "Tôi sai, tôi sai..." Trong lòng thì nghĩ: lão Lý cái đồ khốn ông, không nói với mọi người một tiếng liền tự đi làm chuyện này, trở về rồi cho ông coi!

Nếu đã mở miệng gọi góp vốn cộng đồng, vậy chuyện kế tiếp liền giao cho tài vụ đoàn phim đến phụ trách.

Tài vụ hỏi: "Nếu muốn góp vốn cộng đồng, thì phải nói rõ danh sách nhân viên như đạo diễn, biên kịch, diễn viên, tạo hình mỹ thuật, chỉ đạo động tác... kỹ càng tỉ mỉ, Trịnh đạo, có thể đưa danh sách cho tôi không?" Nói xong, tài vụ nhìn thoáng qua Hàn Dương Hạo cách đó không xa.

Hàn Dương Hạo giờ phút này vẻ mặt âm tình bất định, gã cắn răng gắt gao trừng Dung Hủ và Trịnh đạo.

Lúc này, chỉ nghe Trịnh đạo cười lạnh một tiếng: "Quả thật tôi phải đưa danh sách mới, cái trước kia là cũ. Tôi quen biết vài tiểu sinh hạng một không tồi, có khả năng bọn họ không có danh tiếng lớn như người kia, nhưng mà người ta tính tình tốt, quan hệ với tôi cũng ổn, hẳn là sẽ có người đến giúp chúng ta chuyện này."

Ngụ ý là: trực tiếp đá Hàn Dương Hạo!

Hàn Dương Hạo: "Ông!"

"Trịnh đạo." Giọng nam dễ nghe vang lên, mọi người không khỏi nhìn về phía cậu. Chỉ thấy Dung Hủ mỉm cười nâng mắt, vẻ mặt bình tĩnh, khí định thần nhàn nói rằng: "Đã quay cảnh diễn hơn ba tập rồi, trước đó poster, teaser và nghi thức khởi động máy cũng đã công khai với truyền thông, lúc này lại thay đổi người, hình như có chút không quá thích hợp."

Mọi người lập tức kinh sợ, ngay cả Tần Trình và Từ Tấn cũng kinh ngạc nhìn về phía Dung Hủ.

Trong khoảng thời gian này đủ để Từ Tấn hiểu biết chuyện đã xảy ra ở đoàn phim «Mai phục», còn đem tình huống nói với Tần Trình. Vừa nghe thấy "Hàn Dương Hạo muốn đá Dung Hủ", hai mắt Tần Trình nhíu lại, khí tràng cường đại trầm thấp trực tiếp đè xuống dưới, đông cho Từ Tấn trực tiếp sợ run cả người.

Tần Trình lén lút nói khẽ với Từ Tấn: "Hình như tôi từng gặp qua Hàn Dương Hạo này rồi, anh áp chế hắn đi."

Từ Tấn bất đắc dĩ buông tay: "Cậu đương nhiên từng gặp qua, năm năm trước không phải hắn là khách mời của «Mộ thanh» sao, tôi nhớ rõ đoạn cuối phim cậu ở trong quán rượu nhìn thấy một phục vụ sinh, chính là hắn diễn. Tuy rằng màn ảnh chỉ có hơn mười giây, nhưng hắn cũng dựa vào cái đó mà ra mắt."

Tần Trình nhướn mày: "Không nhớ rõ."

Từ Tấn đã sớm đoán được người người đàn ông này chính là loại phản ứng này, hắn cười nhẹ một tiếng: "Không nhớ rõ cũng không sao, nhưng mà không cần tôi chèn ép hắn, hắn đã không có khả năng tiếp tục sinh tồn trong đoàn phim này rồi. Không có đầu tư, hắn chẳng là cái gì cả."

Nhưng mà Từ Tấn lại không nghĩ rằng, Dung Hủ thế mà lại chủ động mở miệng giữ Hàn Dương Hạo lại!

Từ Tấn kinh ngạc nhìn Dung Hủ, đáy mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị, tỉ mỉ đánh giá người mới xa lạ này.

Kìm nén cảm xúc được như vậy… Khẳng định không phải là người thường.

Chỉ thấy Dung Hủ lãnh tĩnh thong dong nhìn về phía Hàn Dương Hạo, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người (bao gồm cả Hàn Dương Hạo), ý cười bên môi cậu lại thêm vài phần, lấy một loại giọng điệu lạnh nhạt tùy ý thuận miệng nói rằng: "Trịnh đạo, nếu đầu tư đã giải quyết, chúng ta cũng không tất yếu vì bất cứ ai mà thay đổi kết cấu hiện tại của đoàn phim. Còn lại hơn một tháng quay phim, tôi nghĩ, nhất định anh Hàn rất vui có thể tiếp tục hợp tác với đoàn phim… hợp tác với một đoàn phim bình thường nhất trong giới."

Đoàn phim bình thường nhất trong giới là thế nào?

Đoàn phim bình thường nhất, người đầu tư là trời, đạo diễn là đất. Trời sập còn có người chống, nhưng mà đất sụp thì không ai đứng được.

Trước kia, Hàn Dương Hạo kiêu căng ương ngạnh, diễu võ dương oai trong đoàn phim, không kiêng nể gì mà đùa giỡn đại bài. Nhưng từ nay về sau, gã chỉ là một diễn viên bình thường, đoàn phim cần nhờ danh tiếng của gã để mở thị trường, tên của gã chính là một công cụ của đoàn phim, muốn sử dụng như thế nào liền sử dụng như thế đó!

Hơn nữa, trong bất luận một đoàn phim nào, đạo diễn gây sức ép diễn viên, không ngừng quay lại, nhìn mãi quen mắt! Hơn nữa mi là diễn viên, dựa vào cái gì mi tự nấu đồ ăn? Mi phải ăn chung nồi! Về phần cơm mà hậu cần đưa cho mi là dạng gì thì không phải do mi quyết định, mi là diễn viên, là tới làm việc chịu khổ, không phải đến hưởng phúc.

Là đuổi người này ra khỏi đoàn phim, từ nay về sau đường lớn rộng mở, mỗi người đi một hướng hả giận hơn, hay là giữ gã lại, cả ngày lẫn đêm mà gây sức ép gã, ghê tởm gã, hả giận hơn?

Trịnh đạo lập tức hiểu được, ông liên tục gật đầu: "Ừm, không tồi, danh sách nhân viên không cần đổi, cứ như vậy đi."

Hàn Dương Hạo lập tức hô: "Tôi không diễn! Loại phim nát này, không diễn cũng…" Âm thanh im bặt, cổ họng Hàn Dương Hạo nghẹn lại, cảm thấy một chữ mình cũng không nói ra được.

Ở trước mặt gã, thiếu niên xinh đẹp hạ mắt, cười như không cười nhìn gã; người đàn ông tuấn mỹ lạnh nhạt híp hai mắt, trực tiếp lấy một loại ánh mắt hờ hững lạnh như băng liếc mắt nhìn gã. Hai người này đứng ở nơi đó, liền giống như có thể cướp đi tầm mắt mọi người, nhưng chỉ có Hàn Dương Hạo bị bọn họ nhìn chăm chú có thể cảm giác được một loại ý lạnh từ lòng bàn chân truyền lên.

Giờ phút này Trịnh đạo cũng cười nói: "Nếu không diễn, Hàn Dương Hạo, cậu phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Hơn nữa chúng ta cũng phải giải thích với người bên ngoài, vì sao cậu không diễn, cũng không thể nói đoàn phim chúng tôi ngược đãi cậu đi?"

Hàn Dương Hạo nhất thời nghẹn lời.

"Bằng không liền đem chân tướng nói cho người xem là được. Hàn Dương Hạo là bên đầu tư nhét vào đoàn phim, hắn muốn ép Dung Hủ đi, đoàn phim không đồng ý, hắn liền muốn rút đầu tư, uy hiếp đoàn phim,

cho nên đoàn phim chỉ có thể kêu góp vốn cộng đồng. Hiện tại góp vốn cộng đồng thành công, Hàn Dương Hạo lại muốn đi, đoàn phim không cách nào giữ lại, tỏ vẻ tiếc hận?"

Những lời này vừa ra, trong phim trường cười ha ha một mảnh, khiến Hàn Dương Hạo ở chính giữa cứ như một tên trẩu.

Dung Hủ cũng cười nhìn về phía Trịnh đạo: không ngờ ở phương diện chọc tức chết người, Trịnh đạo cũng rất có thiên phú.

Loại lý do này vừa tuôn ra ngoài, thanh danh Hàn Dương Hạo liền hủy một nửa! Nhưng đây cũng chỉ là lựa chọn giết địch một vạn tự tổn hại ba nghìn, loại chuyện này tuôn ra, bất lợi với Dung Hủ, cũng bất lợi với đoàn phim «Mai phục».

Mà kế tiếp, chuyện phát triển cũng giống như Dung Hủ dự liệu, Hàn Dương Hạo bị ép bất đắc dĩ không muốn tuôn chuyện ra, chỉ có thể tiếp tục đóng. Chỉ là cảnh diễn của gã còn dư lại bao nhiêu, nam chính này còn danh xứng với thực hay không, ai cũng không biết.

Ngày hôm nay xem như lãng phí, ngày mai đoàn phim tiếp tục quay phim, nhân viên công tác bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đạo cụ, Lý phó đạo và La Chấn Đào cũng lững thững đến muộn. Lý phó đạo vừa đến, đã bị Trịnh đạo đưa đến một bên bàn chuyện. Nói là bàn chuyện, khi hai người đi ra lại vui vẻ cười nói, Lý phó đạo chớp chớp mắt với Dung Hủ.

Dung Hủ mỉm cười gật đầu với ông: ừm, xem ra không có khai mình ra đi.

Không sai, "công bố teaser trước", "kế hoạch góp vốn cộng đồng", tự nhiên đều là Dung Hủ thiết kế.

Nếu đặt ở đời trước, Dung Hủ căn bản không cần phí nhiều tâm sức như vậy. Không nói tài lực bản thân cậu đủ để đầu tư phim truyền hình phí tổn thấp như thế, chỉ cần tên của cậu xuất hiện trong danh sách diễn viên đoàn phim, luôn có nhiều bên đầu tư tranh đoạt tới cửa, muốn đầu tư bộ phim đó.

Nhưng mà đời này, cậu vẫn chỉ là một người mới, huyên náo trở mặt với Dung gia, ngay cả tiền thuê phòng cũng phải cố gắng đi kiếm.

Cho nên, cậu chỉ có thể kêu gọi vốn cộng đồng.

Cướp đoạt quyền lợi bên Hàn Dương Hạo, đem quyền to ở đoàn phim giao về tay đạo diễn một lần nữa.

Muốn làm được chuyện này, đầu tiên phải để cho dân mạng cảm thấy hứng thú với «Mai phục», cảm thấy bộ phim truyền hình này có thể đầu tư —— cho nên cần đăng teaser; sau đó còn phải có một cơ hội thích hợp, để Hàn Dương Hạo có khổ nói không nên lời, chỉ có thể thành thành thật thật tiếp nhận hiện thực —— cho nên cần bắt lấy nhược điểm của Hàn Dương Hạo.

Ở trước mặt toàn bộ đoàn phim, thậm chí trước mặt hai người ngoài (Tần Trình và Từ Tấn), Hàn Dương Hạo đã bị nắm chắc đề tài. Nếu gã lại làm chuyện xấu xa gì, sẽ có nhiều người đem chuyện gièm pha của gã tuôn ra ngoài, đến lúc đó ngay cả bắt gã cũng không bắt được đối phương, bởi vì người biết chuyện này nhiều lắm.

Thậm chí từ ngày đầu tiên quay cùng Hàn Dương Hạo, Dung Hủ đã nghĩ qua chuyện "tin tức mặt trái".

Lúc này cơ hội vượt ngoài dự đoán của cậu, nhưng lại tới vừa vặn, phát triển lại càng vô cùng thuận lợi. Ngoại trừ cái ngoài ý muốn là Tần Trình… À đúng, còn có Chung Dịch.

Hết thảy đều đã xử lý hoàn tất, cả ngày chiến tranh lạnh này thật giống như chưa từng phát sinh, trong đoàn phim lại náo nhiệt lên. Hàn Dương Hạo đã sớm đi trước một bước, về khách sạn sinh hờn dỗi, phỏng chừng còn phải oán giận với Lý tổng. Mà bên này, Chung Dịch lại không có rời khỏi đoàn phim, ngược lại đứng ở chỗ đó, trộm nhìn Dung Hủ.

Người trong đoàn phim hoàn toàn xem hắn như không tồn tại, danh tiếng hắn kém xa Hàn Dương Hạo, lại không mặt không da mà làm ra cái loại chuyện "đoạt nhân vật của bạn", thậm chí còn có khả năng bị quy tắc ngầm, ai muốn để ý người như thế? Không cho hắn một cái liếc xem thường cũng đã xem như tận tình tận nghĩa.

Nhưng mà trên thế giới có vài người da mặt dày, vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Chung Dịch dịch bước chân đi đến trước mặt Dung Hủ, bộ dạng thật cẩn thận, nhưng mà ánh mắt vẫn lặng lẽ liếc về phía Tần Trình ở một bên. Động tác nhỏ của hắn toàn bộ dừng ở trong mắt Dung Hủ, Dung Hủ lạnh nhạt bình tĩnh nhìn hắn, trong lòng không có một tia dao động.

Cậu trai này quả thật cực kỳ đáng yêu, hắn có một gương mặt trời sinh biết gạt người. Cho nên nguyên chủ rõ ràng đã nghe hồ bằng cẩu hữu nói về chuyện xấu của Chung Dịch, nhưng cũng xem như không biết, tín nhiệm hắn, thích hắn, tin tưởng một câu hắn nói "Dung thiếu, tôi thật sự cảm thấy cậu rất tốt".

Chung Dịch diễn xuất tốt hay không, Dung Hủ không biết. Nhưng bản lĩnh câu đàn ông của hắn, thật sự là nhất đẳng.

Hắn thật sự là biết bệnh nào thuốc nấy, đối phó cái loại không có đầu óc như nguyên chủ, chính là ngụy trang thành một đóa sen trắng. Yếu yếu ớt ớt, trong trong sạch sạch, bộ dạng "tôi không muốn phiền toái cậu, cậu không cần tìm nhân vật cho tôi", kỳ thật lúc biết nguyên chủ lấy được cho hắn nhân vật «Tranh giành», trong lòng chỉ sợ đã sớm vui đến nở hoa rồi.

Tựa như giờ phút này, vẻ mặt hắn áy náy nhìn Dung Hủ, nhỏ giọng rằng: "Dung thiếu, tôi thật sự không biết Hàn Dương Hạo lại là người như vậy. Hắn nói cho tôi biết, hắn nói là cậu không muốn đóng nhân vật kia, đoàn phim có khả năng chết, tôi mới quyết định tham diễn. Tôi thật sự không biết… cậu phải tin tưởng tôi."

Dung Hủ không có hé răng, chỉ nâng mắt nhìn hắn.

Chung Dịch càng nói càng oan ức, nói mãi, giọng điệu thế mà còn thật vài phần, không biết có phải là thuyết phục được chính mình hay không, cảm thấy lời mình nói chính là chân tướng: "Ngay từ đầu lúc tôi vào phòng nghỉ, thật sự là tính toán cầu tình Hàn Dương Hạo vì cậu, chỉ là hắn trực tiếp mắng tôi một trận. Tuy rằng bị hắn mắng, nhưng tôi vẫn muốn xin tha cho cậu, nhưng hắn lại nói, là cậu cảm thấy đóng phim rất khổ chịu không nổi, liền quyết định không diễn. Tôi vốn không tin, nhưng hắn vẫn nói như vậy…"

Nhẹ nhàng hít một hơi, Dung Hủ bất đắc dĩ nói rằng: "Lời này của anh nếu truyền đến tai Hàn Dương Hạo, anh cảm thấy kết quả sẽ như thế nào?"

Thân thể Chung Dịch cứng đờ.

Loại sen trắng nhỏ này chưa từng nghĩ lời nói dối của mình bị vạch trần sẽ là thế nào.

Nhưng hắn vẫn mạnh miệng nói rằng: "Tôi… Tôi không có nói dối."

Dung Hủ không trả lời, chỉ là ánh mắt nhìn hắn ta càng thêm lạnh vài phần.

Vẻ mặt lạnh lùng của Dung Hủ bị Tần Trình nhìn ở trong mắt, hắn ngẩng đầu vứt cho Từ Tấn một ánh mắt ra hiệu, người sau lập tức ngầm hiểu mà tính toán hành động.

Nhưng lúc này đây, Từ Tấn vừa mới đứng dậy, liền bị một người giành trước: "Vị tiên sinh này, cậu không tiện cứ luôn ở lại trong đoàn phim chúng tôi như vậy đi? Cậu lại không phải người của đoàn phim chúng tôi, nếu như bị cậu làm lộ tin tức nội bộ hoặc là ảnh chụp ngoài lề của đoàn phim, vậy thì sẽ không tốt. Mời cậu rời đi bây giờ." Vương phó đạo diễn đã đi tới, lạnh lùng nói.

Chung Dịch sửng sốt, hắn theo bản năng nói rằng: "Tôi là bạn Dung thiếu, tôi cũng là minh tinh, làm sao có thể làm loại chuyện này."

Vương phó đạo diễn ra vẻ kinh ngạc "Ý" một tiếng, nói: "Sao lại không có khả năng làm loại chuyện này, cậu lại làm sao có thể là bạn Dung Hủ? Nếu cậu là bạn của hắn, đến tham ban hắn, sẽ đoạt nhân vật của hắn sao? Bạn nhỏ à, tuổi còn trẻ, đừng nói dối. Nếu cậu không đi, tôi sẽ gọi bảo an."

Chung Dịch nhất thời sắc mặt trắng nhợt.

Nhân viên công tác xung quanh cũng sôi nổi nở nụ cười: "Đúng vậy, nếu là bạn Dung Hủ, sẽ đoạt nhân vật của cậu ấy sao?"

Có người nhận ra Chung Dịch, nhưng cố tình làm bộ như không biết: "Cũng không biết đây là người từ chỗ nào tới, phỏng chừng là muốn làm minh tinh đến điên rồi."

"Đúng vậy, nhìn qua da mỏng thịt mềm, chỉ sợ không thể ăn khổ đi. À đúng, lão Triệu ông có biết câu lạc bộ Hào Thịnh tại thành phố B ở chỗ nào không? Lần sau đến thành phố B tôi cũng muốn đi xem, không biết nơi đó là chỗ nào a ha ha."

Chung Dịch tức đến mặt chợt trắng chợt xanh. Trải qua chuyện này, đoàn phim «Mai phục» càng thêm bền chắc như thép, mặc cho ai cũng không lay động được. Hắn bị những thành viên đoàn phim đó khinh bỉ đến cả nói cũng nói không nên lời, những người này vô tình vạch trần mặt nạ dối trá của hắn, nói xong lời cuối cùng, Chung Dịch hung tợn ngẩng đầu trừng Dung Hủ, đột nhiên hắn thấy được Tần Trình và Từ Tấn ở một bên.

Rõ ràng vừa rồi trong lòng còn suy nghĩ "nương mặt mũi Dung Hủ, tiếp cận Tần Trình", nhưng hiện tại, Chung Dịch đã tức giận đến không quan tâm gì. Hắn lớn tiếng nói: "Tôi không phải là người của đoàn phim, nhưng bọn họ cũng không phải người của đoàn phim! Dựa vào cái gì chỉ tôi đi, bọn họ không đi!"

Dung Hủ kinh ngạc nhìn về phía Chung Dịch, giống như không nghĩ tới, đối phương thế mà lại ngu đến mức đi đắc tội Tần Trình và Từ Tấn.

Mà Chung Dịch nói ra những lời này, khiến Chung Dịch không dự liệu được chính là, trong đoàn phim lập tức cười thành một mảnh.

"Ha ha ha ha, tôi không nghe lầm chứ, thế mà lại có người bảo Tần đại thần đi."

"Cậu không nghe lầm, thế mà lại có người nói Tần đại thần có khả năng sẽ làm lộ tin tức đoàn phim…"

"Cuối cùng tôi coi như hiểu rõ, vì sao có vài người là minh tinh đại bài, có vài người chỉ có thể làm hạng mười tám."

Vương phó đạo cũng cười đến không thở nổi, nhưng mà lúc này đây, ông không có vô nghĩa với Chung Dịch nữa, ông trực tiếp vẫy tay gọi vài bảo an. Khi mấy tên đàn ông dáng người cao lớn tráng kiện đứng ở trước mặt Chung Dịch, tuy rằng Chung Dịch tức giận đến mức rất muốn bùng nổ, nhưng hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn xoay người rời đi.

Khi hắn sắp đi tới cửa, đột nhiên một cô gái chạy tới, đem một thứ nhét vào trong tay hắn.

Cô gái này chính là người chỉ đường cho Chung Dịch khi vừa mới vào phim trường, giờ phút này trên mặt cô gái chỗ nào còn có sùng bái trước đó, ngược lại ghét bỏ nói rằng: "Bánh ngọt của cậu đừng quên mang đi, chúng tôi không ai ăn đâu."

Chung Dịch siết chặt hộp bánh ngọt, đem cái hộp đó nắm đến biến dạng, hắn vừa định vứt xuống đất, lại nghe cô gái nói thêm: "Cậu đừng vứt loạn nơi nơi, nơi này chỗ nào cũng là đạo cụ chúng tôi đã làm tốt, nếu cậu làm hỏng, phải dựa theo giá mà bồi thường. Dù không làm hỏng, cậu làm dơ cũng không tốt."

Chung Dịch: "!!!"

Nhìn bóng dáng Chung Dịch, Dung Hủ hơi hơi híp mắt, đáy mắt hiện lên một chút sẫm màu. So với Hàn Dương Hạo kiêu ngạo ương ngạnh, cậu lại càng không thích hoa sen trắng, gió chiều nào theo chiều nấy như Chung Dịch, thậm chí từ góc độ nguyên chủ mà nói, cậu cũng không muốn để Chung Dịch sống tốt.

Có điều, hết thảy phải bàn bạc kỹ hơn.

Khi hết thảy đều chấm dứt, trong đoàn phim rốt cuộc khôi phục yên lặng.

Hàn Dương Hạo chỉ có thể tiếp tục ở lại diễn nam chính, còn phải tiếp nhận kịch bản biên kịch sắp sửa chữa; Chung Dịch tức đến cả người run lên, lúc hắn chạy trối chết, ngay cả một thực tập sinh bình thường trong đoàn phim cũng không dám phản bác lại, hiển nhiên là bận tâm đối phương có được vết nhơ của mình.

Trong cái giới này, mọi người làm việc luôn giữ lại một phần mặt mũi, chỉ cần bạn không làm quá phận, vậy mọi người cũng sẽ không tuôn ra, tường an vô sự. Bởi vì ai cũng không biết, về sau mình có thể phạm sai lầm hay không, hiện tại người khác phạm sai lầm bạn cứ giữ lại nhược điểm, chờ về sau bạn xảy ra chuyện, hắn liền thiếu bạn một phần nhân tình, không dám bỏ đá xuống giếng với bạn.

Trừ khi có nhược điểm gì lớn đến mức có thể đem một người đuổi ra khỏi giới giải trí, triệt để hết thời, nếu không mọi người đều không hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao hôm nay cũng không có cảnh quay, Dung Hủ liền về khách sạn trước.

Đi ở trên con đường nhỏ yên lặng không người, Dung Hủ đã thay quần áo bình thường của mình. Một bộ đồ đơn giản nhạt màu khiến cậu thoạt nhìn chân chính có một chút hơi thở thanh xuân của thiếu niên vị thành niên, chạng vạng hôm nay gió có hơi lạnh, cậu đội mũ lên, vì thế chỉ lộ ra gương mặt khéo léo tinh xảo, nhìn qua đáng yêu tuấn tú.

La Chấn Đào đã sớm bị Từ Tấn thức thời lôi đi, nói hoa mỹ là: quan tâm một chút về cuộc sống của người đại diện Hoa Hạ Entertainment.

Từ Tấn là người đại diện cao nhất Hoa Hạ Entertainment, người đại diện có địa vị như hắn, trong công ty chỉ có ba người. Hắn xem như thủ trưởng của thủ trưởng của thủ trưởng của La Chấn Đào, hắn nói như vậy, La Chấn Đào cũng không tiện phản đối, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo hắn, tùy ý Dung Hủ và Tần Trình cùng đi về khách sạn.

Tóm lại Tần Trình không có khả năng có suy nghĩ không an phận gì với tiểu Hủ, làm ra chuyện thương tổn cậu ấy đi?

—— ưm, lần này anh đoán sai rồi.

Tần Trình hai mắt nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt bình tĩnh bình tĩnh, nhưng mà ngay cả Dung Hủ cũng không phát hiện, tầm mắt người đàn ông này vẫn luôn lén bắn qua trên người cậu. Mỗi khi Dung Hủ quay đầu, hắn liền nhanh chóng dời đi tầm mắt, vẻ mặt gió nhẹ mây bay, giống như hắn thật sự một chút cũng không thèm để ý Dung Hủ.

Dung Hủ nghĩ nghĩ, hỏi ra một vấn đề mình muốn biết nhất: "Tôi không nghĩ tới, Tần tiên sinh lại muốn tới nơi này. Anh là cố ý đến tham ban tôi sao?"

Tần Trình dùng giọng điệu tỉnh táo nhất, đem đáp án mình chuẩn bị đã lâu nói ra: "Mẹ bảo tôi tới thăm cậu một chút xem hiện tại đang làm gì, bà ấy cầu xin tôi vài ngày, tôi liền tới thăm cậu một chút." Dừng một lát, dường như cảm thấy cách nói này có chỗ nào đó không quá tốt, hắn lại bổ sung: "… Kỳ thật bà ấy nói không tới nhìn cậu cũng được, nhưng tôi cảm thấy vẫn là đến sẽ tương đối tốt hơn."

Ưm, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm! Tuy rằng hắn không phải là tự chủ động muốn đến nhìn (?), nhưng mà không phải không tình nguyện như vậy!

Mức độ này phải nắm thật tốt!

Dung Hủ chỗ nào chú ý loại chi tiết nhỏ này, cậu bất đắc dĩ cười nói: "Buổi tối tôi gọi điện thoại cho dì Tần đi, một mình tôi thật sự có thể sống rất tốt, dì ấy không cần quan tâm. Luôn phiền toái anh như vậy cũng không tốt, về sau nếu dì Tần lại đề xuất yêu cầu như thế, anh cũng không cần đến, gọi điện thoại cho tôi là được."

Tần Trình: "!!!"

Tại sao có thể không đến nhìn em, nhất định phải tới nhìn!

"… Không sao cả, tôi rất nhàn rỗi."

Dung Hủ lắc đầu: "Trong đoàn phim có một em gái trang điểm cũng từng ở trong đoàn phim gần đây nhất của anh là «Góc cầu thang», tôi nghe cô ấy nói, bộ phim đó dường như các anh quay tận nửa năm, tháng trước vừa mới hơ khô thẻ tre, tiếp qua mấy tháng lại phải đi chạy diễn tuyên truyền. Anh nghỉ ngơi cho tốt, không cần quan tâm tôi, ngàn dặm xa xôi chạy tới xem tôi như vậy… Có chút phiền toái."

Tần Trình: "…" Chân có chút đau, hình như bị đá đập thiệt mạnh.

Dung Hủ nhìn về phía người đàn ông "lấy đá đập vào chân mình", trong con ngươi xinh đẹp phản chiếu ánh chiều tà hoàng hôn xán lạn, cậu khẽ cười cong hai mắt, khí chất thanh nhã ôn hòa liền lan khắp ra.

Nhìn thiếu niên như vậy, Tần Trình hơi ngẩn ra, nghe đối phương nói: "Bất luận như thế nào, đa tạ sự quan tâm của anh. Tần Trình, cám ơn anh hôm nay đứng ở bên phía tôi, tôi rất vui."

Tôi rất vui…

Rất vui…

Vui…

Hai mắt phút chốc trợn to, lấy diễn xuất tuyệt đối để ngăn chặn bong bóng vui sướng không nhịn được bốc lên trong lòng, Tần Trình vẫn đơ đơ cái mặt than, chỉ có ngón tay trong túi áo nhẹ nhàng nhảy lên, ám chỉ tâm tình khẩn trương khó nhịn của hắn giờ phút này.

Mà kế tiếp, một câu của Dung Hủ khiến cả người Tần Trình cứng ngắc tại chỗ, triệt để đỏ ửng vành tai ——

"Hôm nay đã rất muộn, cũng không có chuyến bay về thành phố B. Bằng không như vầy, đêm nay anh tạm thời chen một phòng với tôi, chờ ngày mai lại đi. Gần đây khách sạn gần thành điện ảnh chật ních, anh cũng không đặt được phòng. Nếu anh không để ý, liền chen với tôi một đêm đi, miễn cưỡng ứng phó một chút. Về phần Từ Tấn Từ tiên sinh, có thể cho hắn và La Chấn Đào chen một đêm."

Đã định trước một đêm không ngủ.

Trong đoàn phim «Mai phục», Tần Trình đã ký tên cho toàn bộ nhân viên công tác đoàn phim, thậm chí cũng ký tên cho Trịnh đạo. Đoàn phim cao thấp mấy trăm người, thế mà không có một ai không phải người mê phim của hắn, rất nhiều nhân viên công tác thuộc cấp bậc thiếu nữ và bà dì thậm chí ngay cả ánh mắt của hắn cũng không dám nhìn thẳng, chỉ dám xin kí tên, sau đó xoay người bỏ chạy.

Dọc theo đường đi từ thành điện ảnh về khách sạn, cũng có rất nhiều người qua đường dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Tần Trình, sau đó chạy tới xin kí tên. Chờ sau khi trở lại khách sạn, từ bảo vệ khách sạn, tiếp tân, đến dì vệ sinh, đều kích động đi về phía hắn xin kí tên, ngay cả nhân viên công tác chạy tới tiễn đưa quân giường cũng hai mắt sáng như sao xin ký tên.

… Hưm, tiễn đưa quân giường.

Tần Trình mặt không đổi sắc nhìn hai nhân viên công tác chuyển giường xếp đến phòng Dung Hủ, còn đặc biệt tri kỷ mà giúp bọn họ trải giường ra. Lúc Tần Trình vào khách sạn, bên khách sạn có hỏi hắn là có cần tạm thời an bài một căn phòng cho hắn hay không, Tần Trình bình tĩnh cự tuyệt: "Phòng dù sao cũng đầy, nếu phiền toái đến người khác, không tốt."

Bên khách sạn cảm khái vạn phần: nhìn Tần ảnh đế người ta một cái coi! Hiền hoà cỡ nào, một chút cũng không đùa giỡn đại bài.

Sau đó, bọn họ liền săn sóc đưa tới giường xếp.

… Đưa cái gì mà giường hả!!!

Tần Trình lạnh lùng nhìn cái giường xếp chật chật hẹp hẹp kia, nếu ánh mắt có thể biến thành ngọn lửa, vậy không cần do dự, cái giường đó đã sớm hóa thành tro tàn.

Dung Hủ cười nói: "Anh ngủ giường lớn đi, tôi ngủ nơi này là được."

Tần Trình nghe vậy ngẩn ra, nâng mắt nhìn về phía Dung Hủ, kiên định nói rằng: "Tôi ngủ nơi này."

Dung Hủ lắc tay: "Anh cao hơn tôi 5cm, nếu cho anh ngủ giường xếp chật hẹp như vậy, khẳng định không thích hợp."

Tần Trình trực tiếp bắt lấy trọng điểm: "Cậu từng chú ý tư liệu về tôi à?"

Dung Hủ theo lẽ đương nhiên nói rằng: "Phải."

Hai mắt Tần Trình sáng ngời, còn chưa nói lời gì, liền nghe Dung Hủ tiếp tục cười nói: "Anh là Tần Trình, nếu tôi đã theo cái nghề này, khẳng định sẽ xem một chút về tư liệu của anh. Lúc ấy tôi thuận tiện xem tư liệu của Ôn Nhã, hóa ra hai người diễn chung «Mộ thanh», đáng tiếc tôi bận quá, vẫn không có thời gian xem bộ phim này."

Giọng nói từ tính của người đàn ông vang lên: "Tôi có hai cái DVD, trong đoàn phim chuẩn bị."

Dung Hủ kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, Tần Trình bất động thanh sắc cong khóe môi, nghiêm túc nói: "Về thành phố B, tặng cho cậu một cái."

Dung Hủ hơi hơi mở to hai mắt, thật lâu sau, cậu cười gật đầu, không có cự tuyệt: "Cám ơn."

Một đêm này, hai người đều tự rửa mặt. Lúc Tần Trình vào phòng tắm, Dung Hủ bình tĩnh cúi đầu nhìn kịch bản; mà khi Dung Hủ vào phòng tắm, nghe tiếng nước chảy rào rào, Tần Trình ngồi ở ghế dựa gần phòng tắm nhất, sống lưng thẳng tắp, mắt cũng không chớp mà lắng tai nghe.

Nhưng chờ Dung Hủ mặc áo ngủ đi ra, Tần Trình đã sớm cúi đầu xem di động, bộ dạng dường như không có việc gì.

Dung Hủ không nghĩ quá nhiều, xoay người sang chỗ khác lau tóc. Chờ cậu xoay người, ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông lập tức ngưng lại.

Vẫn chưa hoàn toàn lau khô nước khiến cái áo ngủ mỏng manh kia có một vài chỗ dán trên người thiếu niên, sợi tóc ngưng tụ thành lọn, một giọt nước từ trên mái tóc mềm mại kia lăn xuống dưới, theo cần cổ thon dài rơi vào trong đó, biến mất ở nơi làm người ta mơ màng.

Vị trí bên cạnh, khiến Tần Trình có thể nhìn thấy xương quai xanh yếu ớt tốt đẹp của thiếu niên, nhìn thấy một phần bóng mờ sâu kín.

… Cái áo ngủ này vì sao lại cao cổ như vậy!

Tần Trình cúi đầu tiếp tục nhìn di động, ngón tay lại siết chặt vỏ di động.

Rất nhanh, Dung Hủ liền lau khô tóc, bắt đầu sấy. Chờ cậu sấy xong, chỉ nghe Tần Trình tùy ý hỏi một câu: "Cậu có weibo không?"

Lúc nói lời này, Tần Trình ngay cả ánh mắt cũng không nâng, giống như thật sự chỉ là thuận miệng hỏi, vì thế Dung Hủ liền đáp: "Có. Chính là tên của tôi."

Qua chốc lát, Tần Trình nói: "Tôi follow cậu."

Dung Hủ tùy tay cầm lấy điện thoại di động của mình, cười nói: "Tôi cũng đi follow anh."

Bên môi người đàn ông lộ ra một ý cười khó có thể phát hiện.

Trong phòng cách vách, Từ Tấn đang cười tủm tỉm nói chuyện với La Chấn Đào, đột nhiên liền rùng mình một cái.

Từ Tấn: "Sao hôm nay luôn lạnh như thế…"

Vì sao lạnh như thế?

—— hắn có follow cậu không?

Em ấy đương nhiên có follow! Không tin anh tự xem!

Ngay ở đầu tiên danh sách follow nè!

Từ Tấn: "…"

Đóng phim dù sao cũng là một chuyện mệt chết đi, vì Dung Hủ luôn mãi yêu cầu, Tần Trình chỉ đành ngủ trên giường lớn, để Dung Hủ ngủ trên giường xếp. Cái giường lớn này hiển nhiên không nhỏ, rộng một thước năm, nhưng để một người đàn ông thân cao 1m85 với một người 1m90 đồng thời ngủ ở trên đó, vẫn sẽ có chút chật chội.

Tần Trình cũng rất muốn cường ngạnh yêu cầu Dung Hủ ngủ ở trên giường lớn, nhưng thái độ kiên định của Dung Hủ khiến hắn không thể nào xuống tay, hắn lại muộn tao mà không chịu trực tiếp làm rõ, chỉ có thể nghẹn một hơi, yên lặng nằm ở trên giường.

Không bao lâu, Tần Trình chợt nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của thiếu niên.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ, Tần Trình an tĩnh nghe chốc lát, trợn tròn mắt nhìn ánh đèn đường phản chiếu trên trần nhà. Chờ thêm bốn mươi phút, sau khi xác định thiếu niên đã ngủ say, hắn lặng lẽ xuống giường, nhẹ nhàng bế đối phương lên.

Không nặng, thậm chí còn nhẹ hơn bạn cùng lứa, Tần Trình ôm vô cùng nghiêm túc.

Dung Hủ ở trong ngực hắn nhẹ nhàng "ưm" một tiếng, Tần Trình lập tức cứng thân thể, sau khi xác nhận đối phương lại ngủ say, hắn mới rón ra rón rén đặt thiếu niên ở trên giường, cẩn thận kéo chăn cho cậu. Lúc đêm dài người tĩnh này, ánh mắt nhu hòa của người đàn ông không hề giữ lại mà dừng ở trên mặt thiếu niên, ánh trăng chiếu sáng lên khuôn mặt tinh xảo kia, có vẻ mông lung tốt đẹp.

Ngày hôm sau đi chuyến bay sáng sớm, thừa dịp bóng đêm tối đen, Tần Trình liền rời đi.

Khi Dung Hủ tỉnh lại, liền phát hiện mình ngủ trên giường lớn, người kia trong phòng đã rời đi. Cậu phát hiện tờ giấy Tần Trình để lại trên bàn, chữ viết rõ ràng, bút lực mạnh mẽ, cũng giống hệt người kia, thâm trầm đại khí.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Dung Hủ bắt đầu rửa mặt, ngay lúc trời còn tờ mờ sáng, đi tới đoàn phim.

Cậu vừa đến, liền bị nhân viên công tác vây thành một cục, tất cả mọi người kích động nhìn cậu, hỏi ra vấn đề mà ngày hôm qua mình còn chưa hỏi được: "Dung Hủ, Tần đại thần là gì của cậu vậy? Hắn thế mà lại đến tham ban cậu! Trước kia hình như hắn chưa từng tham ban ai cả, cái này cũng thật khó mà tin được!"

"Đúng vậy đúng vậy, đó chính là Tần Trình, nam thần trong mộng của tôi đó, ngày hôm qua tôi cũng sắp khẩn trương chết!"

"Dẹp đi, còn nam thần trong mộng, ngày hôm qua thái độ của cậu với Tần ảnh đế người ta rõ ràng thực tùy tiện."

"Nói bậy, tôi đó là khẩn trương có được không! Sẽ không để lại ấn tượng không tốt cho nam thần đi QAQ!"

Nghe mấy nhân viên công tác nói chuyện, ý cười bên môi Dung Hủ càng tăng thêm vài phần. Khi có người lần thứ hai hỏi cậu: "Hai người rốt cuộc là quan hệ như thế nào hả, Dung Hủ?"

Dung Hủ hơi giật mình, cậu tựa như nhớ lại mà suy nghĩ trong chốc lát, tiếp đó nghiêm túc nói rằng: "Chúng tôi là bạn."

Hết chương 18

19. Chương 19

Ngày hôm nay, rất nhiều nhân viên đoàn phim đều tò mò đi đến bên cạnh Dung Hủ, hỏi quan hệ của cậu và Tần Trình. Đáp án Dung Hủ có thể cho ra chính là "bạn". Bạn đến tham ban thực bình thường, tuy nói mọi người cảm thấy kỳ quái —— Dung Hủ thế mà lại quen biết Tần Trình? Nhưng đều không có hỏi nhiều.

«Mai phục» tiến hành quay phim rất nhanh.

Vừa mới bắt đầu, Hàn Dương Hạo còn vô cùng không phối hợp, không biết cố ý hay vô tình, luôn NG. Nhưng đến giữa buổi trưa, Lý phó đạo lại phát một kịch bản mới cho mỗi diễn viên trong đoàn phim.

Dung Hủ nhìn nội dung trong kịch bản, trong lòng hơi ngẩn ra, mà cách đó không xa, Hàn Dương Hạo dĩ nhiên phát tác: "Có ý gì? Cảnh diễn như vậy, đây là hai nam chính đi! Dựa vào cái gì sửa như vậy? Lúc ký hợp đồng, tôi là nam chính, tôi là nam chính duy nhất!"

Nói xong, Hàn Dương Hạo cầm kịch bản muốn ném xuống đất, lại nghe Trịnh đạo cười khẽ một tiếng: "Ném rồi tự nhặt lên."

Hàn Dương Hạo trừng mắt: "Ông!"

Trịnh đạo nâng mắt liếc gã một cái, thản nhiên nói: "Kịch bản này rất tốt, Hàn Dương Hạo, cậu có ý kiến gì không?"

Nhìn dáng vẻ Trịnh đạo bình tĩnh thong dong, Hàn Dương Hạo giận run cả người. Gã vô cùng muốn bùng phát, bởi vì lần này căn bản không phải chuyện xấu của gã, là đạo diễn cố ý chém cảnh diễn của gã, bỏ thêm hơn ba trăm cảnh cho Dung Hủ, vài nhân vật khác mỗi người cũng thêm một trăm cảnh!

Cái này xem là gì?

Cảnh diễn của nam số hai và nam chính nhiều như nhau, vậy rốt cuộc ai mới là nam chính!

Nhưng mà nhìn Trịnh đạo, Hàn Dương Hạo chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt kịch bản trong tay. Gã vò kịch bản thành một cục, cuối cùng nặng nề vỗ bàn, xoay người rời đi, không thể nói một chữ.

Trịnh đạo còn ở phía sau gã nói: "Buổi chiều có cảnh của cậu, đừng quên trở về."

Nghe nói như thế, Hàn Dương Hạo dừng bước lại, tức giận đến thân thể phát run. Gã không quay đầu lại rời đi, nhưng đến buổi chiều, gã lại đúng giờ trở về.

—— nhược điểm ở trong tay người khác, bất luận tính tình lớn bao nhiêu, đều phải chịu!

Cho dù có tiền thì tính sao? Có tiền cũng không thể chặn miệng tất cả mọi người, bao nhiêu người trong đoàn phim này đều đã chịu đủ Hàn Dương Hạo, nếu bọn họ thật sự liên thủ tuôn chuyện này ra, vậy đối với Hàn Dương Hạo tuyệt đối là một vết nhơ lớn tày trời, đủ để cho danh tiếng vốn có của gã trượt xuống không gượng dậy nổi.

Trong đoàn phim, đãi ngộ của Hàn Dương Hạo cực kém, phòng nghỉ riêng của gã cũng bị tước đoạt, làm phòng sinh hoạt chung cho mọi người. Giữa trưa ăn cơm chính là cơm hộp ba món một canh bình thường nhất, hậu cần còn khinh thường việc hà khắc gã, nhưng vài năm này Hàn Dương Hạo được nuôi quen, ăn tới sống không bằng chết; mà một khi gã NG, Trịnh đạo liền hoàn toàn không quản mặt mũi của gã, hung hăng răn dạy gã, mắng cho Hàn Dương Hạo vẻ mặt đỏ bừng.

Sau đó gã tận lực không NG, cố gắng đóng phim, nhưng yêu cầu của Trịnh đạo với gã lại cao đến khó tin, chỉ cần là bản thân gã diễn riêng, liền khiến cho gã lần lượt quay lại, phải diễn càng tốt.

Đối với việc này, Hàn Dương Hạo hận đến nghiến răng, không biết ở sau lưng mắng Trịnh đạo bao nhiêu lần. Nhưng Dung Hủ nhìn vào, lại khó hiểu mà nở nụ cười.

La Chấn Đào cảm khái: "Trịnh đạo gây sức ép Hàn Dương Hạo như vậy, trong lòng Hàn Dương Hạo khẳng định tức giận vô cùng."

Dung Hủ nghe vậy, nhẹ nhàng lắc tay, cười nhạt nói: "Đây kỳ thật là một cơ hội. Đạo diễn dùng hết toàn lực yêu cầu mình, hà khắc mình, để mình lần lượt quay lại, tìm được màn ảnh tốt nhất, nếu như có thể nắm chắc cơ hội lần này, nói không chừng diễn xuất của Hàn Dương Hạo có thể có tiến bộ."

La Chấn Đào sửng sốt, tiếp đó hắn quay đầu nhìn về phía Hàn Dương Hạo cách đó không xa mang vẻ mặt xanh mét: "… Tôi thấy Hàn Dương Hạo không nắm chắc cơ hội lần này đâu, hẳn là hắn chỉ ở trong lòng mắng Trịnh đạo đến không còn hình người." Dừng một chút, hắn lại bổ sung: "Đại khái cũng mắng cậu đến cẩu huyết lâm đầu."

Dung Hủ cười cười, không trả lời, cậu cúi đầu xem weibo mình, ánh mắt dừng lại ở tổng số fan "1,6 triệu".

Trong một đêm, tăng vọt lên 600 ngàn fan!

Thành tích như vậy đặt ở trên người bất luận một minh tinh nào, đều coi là ưu tú. Số lượng fan tăng vọt như thế, đầu tiên phải quy công cho bản teaser «Mai phục» ngày hôm qua đăng lên, tuy rằng bộ phim chỉ được vị trí top tìm kiếm hạng 30, nhưng fan nhấn vào xem teaser đều tỏ vẻ vô cùng chờ mong với bộ phim chiếu tuần có giá trị sắc đẹp cao này, cũng có rất nhiều người bắt đầu follow Dung Hủ.

Mà thứ hai, thì phải quy công cho một người.

Sau khi đi vào thế giới này, mới đầu Dung Hủ quá bận rộn khôi phục thân thể, hiểu biết thế giới, sau đó cậu lại tiến vào giới giải trí. Đóng phim không phải chuyện dễ dàng cỡ nào, trong đoàn phim «Mai phục», mỗi ngày ít nhất cậu phải quay hơn mười bốn tiếng, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi, ăn cơm, thời gian đi ngủ tuyệt đối không vượt qua sáu giờ.

Dung Hủ đã từng xem qua weibo Tần Trình, nhưng đêm qua, là lần đầu tiên cậu follow.

Một tiểu minh tinh hạng ba đi follow Tần Trình —— chuyện này không có ai để ý.

Nhưng Tần Trình đi follow một tiểu minh tinh hạng ba —— đó quả thực là một tiếng sấm động trời!

[Mọe ơi? Đại thần nhà tui tổng cộng chỉ follow hơn 100 người, hôm nay thế mà lại follow thêm một người! Dung Hủ này… Hình như là Mặc Sĩ trong «Tranh giành» có phải không? Cầu giải thích, đại thần và Dung Hủ là tại sao biết nhau vậy!]

[không phải tôi còn chưa ngủ tỉnh chớ, Dung Hủ này là ai, thế mà lại follow nhau với đại thần! Đại thần chỉ follow diễn viên từng hợp tác, hơn nữa phụ diễn cũng rất ít follow. Cậu ta thế mà lại được đại thần follow nha, thế giới này thiệt ảo lòi!]

[2333333 bản mạng nhà tôi với nam thần mới của tôi thế mà lại follow nhau!!!]

[ngao ngao ngao ngao đại thần follow đêm qua, chẳng lẽ nói đại thần cũng nhìn thấy teaser «Mai phục»? Thật sự rất ư xinh đẹp, màn ảnh của Dung Dung nhà tui tuy rằng chỉ có vài giây, nhưng mà ngầu lật! Không nghĩ tới đại thần cũng chú ý đến, tui phải ôm chặt Dung Dung nhà tui, Dung Dung là của mình tui, dù là đại thần tui cũng không cho XDDD]

Trên weibo, fan Tần Trình có hơn ba trăm triệu.

Trong ba trăm triệu người này, giả thiết có một phần mười số người phát hiện Tần Trình mới follow, lại có một phần mười số người nguyện ý đi follow Dung Hủ, vậy chính là ba triệu người! Thực rõ ràng, cũng không có nhiều người đi follow Dung Hủ như vậy, nhưng trong số liệu phân tích hậu trường weibo lại rõ ràng biểu hiện, có ít nhất hai trăm ngàn fan, là từ trang của Tần Trình nhấn vào trang của Dung Hủ.

Nhìn số lượng fan ngày càng tăng vọt, Dung Hủ suy tư một khắc, đăng lên một cái weibo.

[Dung Hủ: cơm trưa hôm nay, cải trắng ăn thật ngon ~ {ảnh}]

Đăng cái weibo này xong, Dung Hủ liền buông di động, đứng dậy đi quay cảnh diễn của mình.

Ở trong giới, có một vài minh tinh đem weibo của mình giao cho người đại diện hoặc là trợ lý, để đội tuyên truyền đến xử lý. Như vậy có thể đắp nặn hình tượng cho mình, phòng ngừa minh tinh lên tiếng sai lầm, là lựa chọn vô cùng lý trí. Nhưng Dung Hủ lại không thích như vậy.

La Chấn Đào cũng có hỏi qua Dung Hủ, có cần hắn hỗ trợ quản lý weibo hay không, nhưng Dung Hủ lại kiên định cự tuyệt.

Thời đại mới có rất nhiều phương thức để minh tinh với fan giao lưu, weibo, diễn đàn, live stream… Những thứ đó là cầu nối để cậu có thể giao lưu với fan, cậu cũng không muốn đơn thuần đi đóng phim, cũng muốn nói chuyện thêm với fan.

Vì thế sau khi đăng cái weibo này, Dung Hủ thành thành thật thật đóng phim, rất nhanh liền quên chuyện đăng weibo. Mà cậu tự nhiên cũng không biết, ảnh chụp trong cái weibo này vừa lúc lộ ra một bàn tay cậu! Ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, khớp xương hơi hơi nhô ra, cũng không cảm thấy gầy trơ, ngược lại gọn gàng giản đơn, xinh đẹp đến độ khiến người ta líu lưỡi.

[một cây cải trắng thiệt bự bự… cánh tay kia thiệt dễ dễ nhìn!]

[cải trắng không tồi… cánh tay kia dễ dễ nhìn!]

[cơm trưa thật đơn giản… cánh tay kia dễ dễ nhìn!]

[này LS (lầu trên) có phải mấy người lệch lầu rồi không, Dung Dung nói rõ ràng là cơm trưa, sao mấy người chỉ nhìn đến… A a a a a a a a! Cánh tay kia dễ dễ nhìn! Liếm liếm liếm liếm, sao lại dễ nhìn cỡ đó!!!]

[QAQ tay một người con trai, dài hơn tui, thon hơn tui, trắng hơn tui, dễ nhìn hơn tui! Tui không cần sống nữa!]

[ha ha, bộ dạng Dung Dung còn đẹp hơn tui nè, tui cũng chưa nói gì đâu _(: ”)_]

Nhóm fan liếm bình hằng ngày lần thứ hai bắt đầu, cải trắng gì đó, mới không có dễ nhìn như tay wuli Dung Dung đâu! Tay nhỏ bé trắng thế nộn thế, nếu có thể sờ sờ… Ngao ngao ngao ngao, máu mũi sắp rớt xuống rồi!!!

Thành phố B, sân bay thủ đô.

Mới vừa xuống máy bay, người đàn ông thanh lãng tuấn tú cùng với người đại diện nhà mình đi vào lối đi VIP, hắn cúi đầu nhìn weibo, ngón tay hoạt động rất nhanh. Khi chợt thấy một tấm ảnh chụp, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, hai mắt hơi hơi trợn to, theo bản năng nuốt nước miếng một cái, hầu kết gợi cảm nhẹ nhàng động đậy.

Từ Tấn đi được ba thước, mới phát hiện bên cạnh lại không bóng người. Hắn ta quay đầu nhìn, nhất thời không còn lời gì để nói: "Cái gì mà đẹp dữ vậy?" Nói xong, Từ Tấn đã đi tới, muốn xem rốt cuộc là cái gì.

Nhưng mà trong nháy mắt ngay khi hắn ta sắp nhìn thấy màn hình di động, Tần Trình lẹ làng tắt weibo đi.

Từ Tấn: "…"

Tần Trình rũ mắt, thản nhiên quét mắt nhìn hắn ta một cái, giọng điệu bình tĩnh nói: "Không cho anh xem."

Từ Tấn: "!!!"

Nói giống như hắn muốn xem vậy, hắn mới không muốn xem có được không!!!

Hai người tiếp tục đi ra ngoài, mặc một cái áo gió màu đen, bóng dáng thon dài cao ngất của Tần Trình phản chiếu trên cửa sổ sát đất cực lớn của sân bay. Cho dù bị kính râm rộng lớn che đi hơn phân nửa khuôn mặt, hắn vẫn yên lặng thanh lãnh đến độ khiến người ta cảm thấy khó có thể thân cận như trước, giống như trên đời này không có gì có thể làm cho hắn động dung.

Tựa như Hạ Mộ Nhan đã nói: cái người Tần Trình này, đời này chỉ sợ không tìm được người mình thích.

Khi đi đến bãi đỗ xe, Từ Tấn lấy xe, xe mới vừa khởi động, hắn ta chợt nhớ tới một chuyện: "Cậu với Dung Hủ là tại sao quen biết? Trước đó không nghe cậu nói, lần trước cậu bảo tôi đi ký với cậu ta tôi đã cảm thấy kỳ quái, hiện tại cậu lại còn đi tham ban cậu ta. Cậu với cậu ta là quan hệ như thế nào?"

Làm người đại diện, Từ Tấn cũng phải quan hệ với bạn bè mà nghệ nhân nhà mình kết giao một chút.

Tần Trình ngồi ở chỗ ngồi phía sau, không biết lúc nào lại cầm di động lên, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình di động. Từ Tấn đoán không ra hắn đang nhìn cái gì, lại hỏi một lần, Tần Trình giống như vừa mới nghe được, lúc này mới nâng tầm mắt, trấn định nói: "Mẹ tôi với mẹ cậu ấy là bạn thân, bà ấy bảo tôi quan tâm Dung Hủ một chút."

Từ Tấn vui đùa: "A, vậy hả, tôi còn tưởng rằng cậu có suy nghĩ gì không thể cho ai biết với cậu ta đó chứ, ha ha!"

Tần Trình: "…"

Trong thành điện ảnh Tượng sơn xa xôi, đoàn phim «Mai phục».

Dung Hủ vừa mới nghỉ ngơi xong, bỗng nhiên liền hắt hơi một cái. La Chấn Đào kinh ngạc nhìn cậu: "Hình như cuối tuần quả thật hạ nhiệt độ, nhưng nhiệt độ vẫn còn rất cao. Tiểu Hủ, cậu có cần chuẩn bị chút thuốc cảm giúp cậu không? Nếu mà bị bệnh, sẽ liên lụy tiến độ đoàn phim."

Dung Hủ lắc đầu, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa mũi: "Không sao, không phải là cảm, đại khái có người ở sau lưng nói em."

La Chấn Đào ha ha mỉm cười: "Nói cậu hả? Vậy nhất định là Hàn Dương Hạo."

Dung Hủ nghe vậy cười khẽ.

Rất nhanh, liền tới một cảnh quay cuối cùng ngày hôm nay.

Nữ chính Lương Linh Tuệ đã lập gia đình với Hoắc Hi, nhưng mà đêm hôm đó Hoắc Hi lại không có đến tân phòng của bọn họ. Lương Linh Tuệ khẩn trương sợ hãi cả đêm, ngày hôm sau mới biết được, thiếu soái nghỉ ngơi trong phòng ngủ của mình, căn bản không có tới nơi này.

Mà hôn sau, bọn họ cũng chậm chạp không có viên phòng. Đại soái muốn răn dạy Hoắc Hi, nhưng người vợ này vốn chính là đại soái buộc Hoắc Hi cưới, cho nên ông không cách nào mệnh lệnh cho đứa con trai mình khó có thể khống chế này nữa.

Tuy rằng hôn nhân này hữu danh vô thực, nhưng Lương Linh Tuệ dĩ nhiên là thiếu soái phu nhân Bình thành. Vốn dĩ cô muốn phủi sạch quan hệ với Bạch Minh Đức, nhưng lần lượt "ngẫu nhiên" gặp gỡ bất ngờ, làm cho cô vẫn không nhịn được động lòng với người đàn ông ôn hòa cơ trí này, vì thế trong loại quan hệ như gần như xa đó, Lương Linh Tuệ giúp đỡ Bạch Minh Đức, chậm rãi lấy được tín nhiệm của Hoắc Hi.

Hoắc Hi có tín nhiệm Bạch Minh Đức hay không, điểm này ngay cả chính Bạch Minh Đức cũng không biết, nhưng chỉ cần biết rằng, Bạch Minh Đức được Hoắc Hi một tay đề bạt, quan thăng ba cấp, chậm rãi trở thành quan quân trung tâm của quân phiệt Hoắc gia.

Mà cảnh này, là quay Lương Linh Tuệ lại gặp mặt Bạch Minh Đức, cô mới vừa trở lại nhà, vốn tưởng rằng Hoắc Hi không ở nhà, lại không nghĩ rằng, vừa lúc ở trong sân đụng phải hắn.

Một màn này lấy cảnh hoàng hôn, ánh chiều tà hôm nay lưu luyến tốt đẹp, tịch dương vạn trượng, màu sắc nhu hòa ấm áp khiến cho người dù có lạnh băng hơn nữa cũng nhịn không được say lòng, cũng thích hợp nhất để… biểu hiện tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng Hoắc Hi.

Hết chương 19

20. Chương 20

Nếu như nói trước đó kịch bản đã từng ám chỉ người xem —— từ nhỏ Hoắc Hi đã thích Lương Linh Tuệ, như vậy hiện tại trong kịch bản mới, đoạn tình cảm này được tăng thêm rất nhiều cảnh, trở nên càng thêm đầy đặn, cũng càng có thể làm cho người ta cảm nhận được cái loại tình cảm bị đè nén dưới đáy lòng, đến chết cũng không chịu kể ra này.

Năm cái máy quay cố định xong ở những góc độ khác nhau, bắt đầu quay lại một màn diễn này.

Trương Đồng Đồng mặc một bộ sườn xám xuyên qua từ trong phòng khách, lúc này Lương Linh Tuệ mới vừa gặp mặt Bạch Minh Đức. Cô cũng nói không rõ hiện tại hai người là quan hệ như thế nào, nguyên tắc của cô làm cho cô không thể ngoại tình trong hôn nhân, chỉ có điều người cô yêu cho tới bây giờ đều không phải chồng của cô, mà là người đàn ông cự tuyệt bỏ trốn cùng cô.

Cho nên hiện giờ, Lương Linh Tuệ và Bạch Minh Đức vẫn duy trì một khoảng cách hợp lý, buổi chiều cũng chỉ là vừa vặn đụng phải, cho nên uống một ly cà phê trong quán cà phê. Nhưng không biết có phải là bởi vì trong lòng có quỷ hay không, khi phát hiện Hoắc Hi không ở nhà, Lương Linh Tuệ thở phào một hơi, cho đến khi cô đi đến bên cạnh sân, nhìn thấy một bóng dáng cao to.

Hai mắt Lương Linh Tuệ phút chốc trợn to, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ, cô đứng bên cạnh cửa sổ sát đất ở phòng khách, không có đi vào sân, nhưng đứng ở nơi đó, nhìn Hoắc Hi.

Diễn xuất của Trương Đồng Đồng vẫn qua cửa được, phân cảnh của Lương Linh Tuệ cũng không phức tạp. Hiện tại tuy rằng cô chưa ngoại tình, nhưng đã có một loại áy náy với chồng, đột nhiên nhìn thấy chồng, tự nhiên hết sức khó xử.

Sau đó cô nghe được, Hoắc Hi gọi cô tới.

Lúc này là mùa xuân, hoa lê nở đầy đến trắng tuyết, khi gió nhẹ nhàng thổi qua, đóa hoa giống như tuyết lông ngỗng sôi nổi rơi xuống, trải ra một tấm thảm tuyết phủ trắng xóa trên mặt đất. Nói là giống tuyết, lại giống lông chim, Hoắc Hi đứng ở dưới tán cây này, hoa lê đậu trên tóc và quân trang của hắn, làm hắn thêm vài phần nhu hòa.

Trong năm cái camera trước mặt Trịnh đạo, đang chiếu bức tranh tốt đẹp ấy.

Thiếu phụ yểu điệu mỹ lệ đi đến bên cạnh chồng, cô nhìn đóa hoa trên vai đối phương, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn nhịn không được vươn tay phất đi. Chỉ là cái phất này, Lương Linh Tuệ không có phát hiện, thân thể Hoắc Hi nhẹ nhàng run rẩy một chút, chờ đến lúc hai người đối diện, hắn lại trở về bộ dạng lạnh nhạt vô tình vốn có.

"Ăn chưa?"

Lương Linh Tuệ mang tâm tình thấp thỏm đợi hồi lâu, cô trăm triệu lần không nghĩ tới, Hoắc Hi mở miệng nói câu đầu tiên với cô, lại là việc này.

Im lặng một lát, Lương Linh Tuệ nói: "Ăn rồi. Ở hẻm son phấn đụng phải cô Từ, cùng ăn với cô ấy." Nghĩ nghĩ, cô vẫn thân thiện hỏi một câu: "Anh sao?"

Lần này Hoắc Hi không trả lời cô, ngược lại nói rằng: "Ngày mai tôi phải đi Bắc Bình."

Lương Linh Tuệ lập tức sửng sốt.

Âm thanh lạnh nhạt của Hoắc Hi vang lên trong đình viện an tĩnh, trừ giọng nói bình thản không phập phồng của hắn, chỉ có tiếng gió và âm thanh đóa hoa rơi xuống, cắt đứt sự yên lặng gần như không tiếng động này. "Em có cái gì cần tôi mang về giúp em không?"

Lương Linh Tuệ do dự trong chốc lát, nói rằng: "Nghe nói gần đây thư viện Bắc Bình mới nhập một số sách mới, của Tả Thái Nhạc tiên sinh, Bình thành còn chưa có. Anh có thể giúp tôi mang về một quyển không?"

Hoắc Hi cúi đầu nhìn cô, Lương Linh Tuệ không được tự nhiên quay mặt đi.

Thật lâu sau, cô nghe được một tiếng cười nhẹ nhàng, khi ngẩng đầu nhìn lại, chồng của cô vẫn là gương mặt lạnh lùng kia.

"Chỉ có một quyển sách ư?" Hoắc Hi hỏi.

Lương Linh Tuệ gật đầu: "Đúng, chỉ có một quyển sách."

Trong con ngươi u tĩnh thâm thúy lắng đọng màu sắc nồng đậm, hồi lâu, Hoắc Hi hơi hơi gật đầu: "Được."

Giọng điệu khách sáo như thế, dường như không nên phát sinh trên người bất luận một đôi vợ chồng nào. Chỉ là giữa Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ, đây đã là phương thức ở chung tốt nhất mà bọn họ có thể. Lương Linh Tuệ cảm thấy hôm nay Hoắc Hi vô cùng không thích hợp, cô không muốn đứng ở dưới cái cây này nữa, nhưng Hoắc Hi chưa nói để cô đi, cô chỉ có thể xấu hổ mà đứng.

Trong lòng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, đột nhiên, Lương Linh Tuệ nghĩ đến: "Hôm nay là ngày giỗ của ông nội anh hả?!"

Hoắc Hi cả người chấn động, lần này hắn không trả lời, Lương Linh Tuệ lại giận dữ nói: "Tôi nhớ rõ khi còn bé ông nội Hoắc rất thương tôi."

Hoắc Hi nói: "Về đi."

Lương Linh Tuệ sửng sốt, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Hi, chỉ thấy hai mắt hắn bình tĩnh, sắc mặt âm trầm, hoàn toàn không có bộ dáng thoải mái vừa rồi. Cô mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng trăm tư không được giải, chỉ có thể nói: "Hoắc Hi, anh…"

"Về đi!"

Giọng điệu tàn nhẫn khiến Lương Linh Tuệ sửng sốt, tiếp đó xoay người bước đi, không hề nhìn đối phương một cái.

Dưới ánh chiều tà ấm áp nhu hòa, thiếu phụ mỹ mạo tức giận rời đi, đứng phía sau cô chính là người chồng không có quan hệ thực chất với cô, cùng với đóa hoa thưa thớt đầy đất. Hoắc Hi nhìn bóng dáng Lương Linh Tuệ, trên mặt dần dần có chút buông lỏng, nhưng hắn vẫn xoay người không nhìn nữa, vẫn như cũ đối diện cái cây kia, cả một đêm không có rời đi.

Cảnh diễn này đến đây là chấm dứt.

Bởi vì theo đuổi hiệu quả điều chỉnh ống kính, Trịnh đạo muốn quay lại mấy lần nữa.

Dung Hủ trong màn ảnh giống như lớn hơn mấy tuổi, khiến người ta nhìn không ra cậu còn chưa có thành niên, tóc cậu dùng keo xịt tóc vuốt ra sau tai, chỉ để lại vài lọn tóc mỏng bên trái.

Những năm gần đây Hoắc Hi tham dự không ít chiến tranh, hắn vô cùng mệt mỏi, cho dù ở trong nhà, cũng mang theo một luồng lạnh lẽo và thô bạo không thể thân cận.

Mỗi khi Dung Hủ trang điểm xong, không ít cô bé trong đoàn phim đều đỏ mặt nhìn cậu, ngay cả một vài nhân viên công tác cấp bậc dì thím cũng nhịn không được mà ôm mặt, một đám cảm khái nói: "Tôi sinh ra sớm hai mươi năm rồi!"

Cảnh diễn chạng vạng hôm nay nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, chỉ là một cảnh làm nền.

Năm kia trong màn mưa hoa lê, hắn gặp một cô bé. Cô bé kia ngồi ở trong rừng cây hoa lê, bạch y thắng tuyết, so với hoa lê còn thuần trắng hơn, cô bé khanh khách cười, bỗng nhiên nhào về phía hắn, vồ hắn té xuống đất, cười nói với hắn: "Em tên Lương Linh Tuệ, mẹ gọi em là Tuệ cô, anh tên là gì?"

Khi đó hắn lắp bắp hồi đáp: "Anh tên… Hoắc Hi."

Từ biệt nhiều năm, cô bé lúc trước đã không còn nhớ rõ cuộc gặp năm bốn tuổi, nhưng hắn lại gắt gao nhớ kỹ cô bé lúc ấy từ trên trời bay xuống, đẩy ngã trong lòng hắn. Người phương Tây nói có một loại tượng trưng tốt đẹp tên là thiên sứ, hắn cảm thấy, đây chính là thiên sứ của hắn, từ trên trời giáng xuống, đi tới bên cạnh hắn.

Hắn dẫn cô bé này đi chơi, cô bé còn lớn mật hơn cả hắn, thậm chí còn ghét bỏ hắn không phóng khoáng.

Bọn họ cùng ngồi đu dây, cùng bắt cá chạch, vào ngày quan trọng nhất ông nội hắn chết đi, cô bé đó lôi kéo tay hắn, an ủi hắn: "Ông nội không còn, anh còn có em."

Sau đó chờ hắn bảy tuổi bị cha ném vào quân đội, mười bốn tuổi trở ra, hắn đã trải qua chiến trường đáng sợ, từng giết người, giết qua rất nhiều người, đã sớm không còn là cậu bé năm đó có thể cùng cô đi chơi, bắt cá chạch. Khi hắn gặp lại tiểu cô nương mười hai tuổi, duyên dáng yêu kiều kia, trên khuôn mặt lạnh lùng còn chưa kịp biểu hiện ra sự vui vẻ, đã thấy đối phương có chút ngượng ngùng vươn tay, nói với hắn ——

"Chào anh, tôi tên Lương Linh Tuệ."

Cái người trong trí nhớ kia, không còn nhớ rõ hắn.

Câu chuyện này kỳ thật có chút cẩu huyết, vốn dĩ trong kịch bản cũng chỉ là tùy tiện nhắc đến, không có triển khai kỹ càng tỉ mỉ, nhưng trong kịch bản mới, lại thêm mấy cảnh diễn. Hơn nữa trong kết cục, đảng ta đột phá Bình thành, đầu tiên là diệt ba quân phiệt còn lại, đại lục Hoa Hạ chỉ còn lại có một mình Hoắc gia.

Hoắc đại soái ở trong chiến tranh bị trọng thương, Hoắc Hi chấp khởi soái kỳ, dẫn dắt ba vạn quân đội. Sau đó dưới sự âm thầm hiệp trợ của Bạch Minh Đức cùng với cơ sở ngầm khác, trận chiến tranh này duy trì một tháng, Bình thành bị công phá, Hoắc Hi bị bắt, Hoắc đại soái lại càng giận dữ công tâm, không đợi đến khi đảng quân vào thành, đã tức chết.

Sau khi bắt lấy Hoắc Hi, bên quân đội tuyên bố tội danh của Hoắc Hi. Hoắc Hi giết không ít người, không chỉ kẻ địch, còn có một ít cơ sở ngầm, một ít người uy hiếp đến Hoắc gia. Trên tay của hắn dính đầy máu tươi, thủ đoạn còn vô cùng tàn nhẫn, hình phạt với tội của hắn là tù chung thân, nhưng hắn lại ngồi ở trong ngục, dựa vào vách tường dơ bẩn, trực tiếp ăn thuốc độc mình chuẩn bị đã lâu, tự vẫn.

Về phần Lương Linh Tuệ, cô đã sớm bị Bạch Minh Đức thuyết phục, thành cơ sở ngầm. Ngày đó khi công phá Bình thành, cô liền đứng ở bên cạnh Bạch Minh Đức, từ xa xa nhìn Hoắc Hi, nhìn người chồng trên danh nghĩa của mình bị kẻ địch bắt lấy.

Ngay cả thiếu soái phu nhân cũng là cơ sở ngầm, Bình thành bị công phá là chuyện sớm hay muộn.

Lật xem kịch bản mới, Dung Hủ nhìn thấy mấy tình tiết tương đối máu chó, bất đắc dĩ liên tục lắc đầu. La Chấn Đào tò mò tụm tới nhìn thoáng qua, khi nhìn thấy nội dung, hắn ha ha mỉm cười, nói: "Kịch bản hiện tại, vẩy một chút máu chó, sẽ có càng nhiều người thích."

Thiếu niên nhíu mày, nói: "Anh La, cho nên anh cũng thấy cái loại tình tiết 'sau khi say rượu từ phía sau lưng ôm lấy đối phương, thiếu chút nữa thổ lộ tấm lòng'… rất máu chó à?"

La Chấn Đào cười ha ha: “Bất luận như thế nào, nhân vật kia đắp nặn quả thật rất lập thể, hình tượng thực rõ ràng.”

Điểm này, không ai có thể phản đối. Lúc trước khi Dung Hủ chọn kịch bản, cũng là nhìn trúng hình tượng nhân vật «Mai phục» rõ ràng, tiết tấu phát triển kịch bản nhanh, mâu thuẫn xung đột nhiều, mới lựa chọn nó.

Bất luận là Bạch Minh Đức lãnh tĩnh cơ trí, hay là Lương Linh Tuệ cứng cỏi thông minh; bất luận là Hoắc Hi âm ngoan thô bạo, hay là Triệu Phương Sinh xả thân cầu nhân. Bọn họ đều có hình tượng của mình, lợi dụng tiết tấu kịch bản nhanh, đắp nặn ra một đám người sống động.

Tất cả mọi người đều nói, trong phim truyền hình, nam chính là để nữ chính thích, nam số hai là để người xem thích.

Thử hỏi một thiếu soái có tiền có quyền có thực lực như vậy, lại vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ, có cô gái nào không thích? «Mai phục» chính là một bộ phim tình yêu gián điệp, nương lớp vỏ bọc tình yêu để quay cuộc chiến gián điệp, nương lớp vỏ bọc gián điệp để quay phim tình yêu.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy loại kịch bản máu chó này thật sự là không phải người bình thường có thể nghĩ ra được, nhưng mà trên tinh thần chuyên nghiệp, Dung Hủ vẫn đóng vô cùng tốt, khiến Trịnh đạo nhịn không được mà vỗ tay khen hay.

Nhất là khi cậu giả trang say rượu, từ phía sau Trương Đồng Đồng ôm eo cô, động tác biếng nhác, âm thanh gợi cảm hô lên một câu “Tuệ cô”, mỗi một đồng bào phái nữ ở đây đều trong lòng tê rần, đương sự Trương Đồng Đồng lại càng trực tiếp hai chân mềm nhũn… sau đó NG.

Tóc đen hỗn độn che khuất đôi mắt phượng sáng ngời xinh đẹp của thiếu niên, áo sơ mi trắng cởi bỏ hơn phân nửa, lộ ra lồng ngực rắn chắc lại không có cơ bắp mạnh mẽ. Bị người ta ôm như vậy, Trương Đồng Đồng liên tiếp NG chín lần, mặt đỏ đến không ngừng dùng tay ôm lấy.

Dịch Lan đứng ở cạnh phim trường, cảm khái nói với người đại diện của mình: “Tôi cảm thấy, Trương Đồng Đồng quay bộ phim này thật sự là ăn được không ít đậu hũ. Thật sự là hâm mộ cô ấy…”

Cách đó không xa Hàn Dương Hạo hừ lạnh một tiếng, khó chịu trừng Dung Hủ.

Khi cảnh diễn hôm nay quay xong, đoàn phim «Mai phục» đem một đoạn trailer đã xử lý hậu kỳ gửi cho đài truyền hình. Bắt đầu từ mười giờ tối hôm nay, trailer của bộ phim chiếu tuần này sẽ mỗi ngày phát lại tám lần, bốn ngày sau chính thức công chiếu.

Đoạn trailer phim đầu tiên, chính là cắt cảnh diễn tình cảm của Bạch Minh Đức, Lương Linh Tuệ và Hoắc Hi. Trịnh đạo không chút do dự đem cảnh “sau khi say suýt nữa thổ lộ” hôm nay mới quay xong an bài vào trong đoạn trailer phim, sau khi đoạn phim này xuất hiện trên TV, cả đêm, liền gây ra thảo luận nhiệt liệt!

Hết chương 20

Chờ sau khi wuli Dung Dung và Tần Tranh Tranh ở bên nhau, quay đầu xem bộ phim tình cảm cẩu huyết này…

Dung Dung:… Kỳ thật cũng không máu tró như vậy đi, chỉ là một bộ phim tình yêu gián điệp phái thần tượng thực chính thống thôi…

Tần Tranh Tranh: em ôm cô ta! Quần áo em còn chưa mặc đàng hoàng, nút áo cũng chưa cài kỹ mà đã ôm cô ta, giận!

21. Chương 21

Tuy dân chúng thường xuyên nói phim truyền hình quá mức máu tró, phim truyền hình không có dinh dưỡng, nhưng cố tình chính là mấy cái phim truyền hình lên xuống phập phồng, mâu thuẫn kịch liệt đó,

rating đều vô cùng cao.

Mấy năm qua, phim truyền hình càng ngày càng dài, hở tí là tám chín chục tập. Chẳng hạn như một vài phim phục chế, trong bản gốc của thế kỷ trước, mấy tình tiết này chỉ dùng một tập liền kể xong, nhưng trong bản mới, một tình tiết ba tập! Vì thế hơn mười tập, hai mươi mấy tập trước đây, biến thành mấy chục tập, trên trăm tập hiện giờ.

Phim chiếu tuần có một chỗ tốt, bình thường chúng đều rất ngắn. Nói chung, sẽ không vượt qua mười lăm tập.

Cho nên muốn trong mười lăm tập kể rõ ràng một câu chuyện, tự nhiên mỗi một tập đều sẽ tràn ngập xung đột kịch liệt, có thể khiến người xem thấy không bị chán, kích động hưng phấn mà theo dõi tiếp. Đó cũng là nguyên nhân phim chiếu tuần có thể một tuần một tập, lại còn có nhiều người theo dõi như vậy.

Khi Triệu Mai mở TV, ấn đến kênh mình thích nhất, cách giờ chiếu của bộ phim chiếu tuần cô đang theo dõi, chỉ còn lại có năm phút đồng hồ. Cô hưng phấn chờ đợi phim truyền hình bắt đầu, ở tập trước nam chính thế mà lại chết, hôm nay là đại kết cục, nếu nam chính còn không sống được… ừm, gửi lưỡi dao*, nhất định phải gửi lưỡi dao!

*Gửi lưỡi dao: 1 cách nói uy hiếp khi kết cục của tác phẩm không hài lòng, gây ra bất mãn. Cũng như bên mình nói "qua đốt nhà tác giả" vậy.

Đang lúc Triệu Mai chuẩn bị hạt dưa hoa quả kiên nhẫn chờ đợi, bỗng nhiên, đoạn trailer tuyên truyền phim chiếu tuần cứ như vậy xuất hiện.

Thứ đầu tiên hấp dẫn lực chú ý của Triệu Mai từ ăn! ăn! ăn! sang, là bối cảnh âm nhạc kịch liệt dồn dập. Âm nhạc này áp lực trầm thấp, giống như có người đi rất nhanh trong đêm đen, nhịp trống có tiết tấu khiến người ta nhịn không được mà khẩn trương lên. Sau đó Triệu Mai vừa nhấc đầu, liền thấy được hai chữ to

---

«Mai phục»!

Ngay sau đó, hình ảnh nháy mắt biến hóa, trên chiến trường gay cấn, lửa đạn rền vang.

Xuất hiện trên hình ảnh đầu tiên chính là một người đàn ông trẻ tuổi mặc quân trang màu xanh nhạt, hắn đeo một cái kính mắt gọng bạc, nhìn qua nhã nhặn nho nhã, nhưng mà hình ảnh vừa chuyển, hắn bỗng nhiên thay đồ đen, ở trong ngõ hẻm nhỏ giọng nói: "Tám lẻ bốn, một chín bảy."

Phụ đề xuất hiện: Hàn Dương Hạo vai Bạch Minh Đức.

Lên sân khấu tiếp đó chính là một người phụ nữ dịu dàng nhã trí, cô mặc một bộ sườn xám cách tân trơn màu, đứng ở trên giảng đài, dịu dàng giảng cổ văn cho các học sinh dưới đài. Nhưng mà hình ảnh vừa chuyển, cô bỗng nhiên ánh mắt kiên định nhìn Bạch Minh Đức, nghiêm túc nói: "Em nguyện ý gia nhập với các anh!"

Trương Đồng Đồng vai Lương Linh Tuệ.

Nhìn một đôi tuấn nam mỹ nữ này, Triệu Mai lập tức dâng lên hứng thú. Cô cẩn thận nhìn chằm chằm màn hình TV, một bên nhai hạt dưa, một bên nhỏ giọng nói thầm: "Hàn Dương Hạo à, đã lâu không gặp hắn, dáng dấp Trương Đồng Đồng cũng rất xinh đẹp nhỉ. Bộ phim này hình như mình từng thấy ở nơi nào rồi, mai phục, mai… phục…"

Âm thanh đột nhiên tạm dừng một giây, Triệu Mai mở to hai mắt nhìn chằm chằm màn hình TV.

Chỉ thấy trên hình ảnh, một người đàn ông mặc quân trang sẫm màu cưỡi một con ngựa hoang đen tuyền, kéo dây cương trong màn tuyết lông ngỗng. Tuyết trắng và áo khoác sẫm màu tôn nhau, chói mắt thâm trầm, đỉnh đầu hắn đội mũ quân đội da trâu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước, bỗng nhiên khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng trào phúng. Sau đó, rút súng! Bắn!

"Pằng —— "

Dung Hủ vai Hoắc Hi.

Thời gian giống như yên lặng, khi hình ảnh chuyển đến nữ thứ Dịch Lan, Triệu Mai bỗng nhiên thét to: "Vừa rồi không phải là tiểu mỹ nhân trong «Tranh giành» sao! Đúng đúng đúng, «Mai phục» chính là phim của cậu ta, mấy ngày hôm trước mình còn nghe người ta nói mà, vậy mà lại quên mất! Mọe ơi ơi ơi ơi ơi, quân trang này cũng không khỏi quá ngầu đê!!!"

Giờ này khắc này, đoạn trailer phim còn đang không ngừng phát. Bốn nam nữ chính đều giới thiệu xong tất, hình ảnh bắt đầu biến hóa rất nhanh. Đoạn trailer này chỉ có không đến một phút rưỡi, đến đây, chỉ còn lại có ba mươi giây.

Trong ba mươi giây dư lại ngắn ngủi này, Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ lần đầu gặp gỡ, Lương Linh Tuệ và Hoắc Hi đại hôn. Bạch Minh Đức suýt nữa bị người ta phát hiện thân phận, Hoắc Hi xếp đặt diệu kế thăm dò Bạch Minh Đức, bị Lương Linh Tuệ vô ý nói nói lộ hết, Bạch Minh Đức sớm có chuẩn bị… Vì thế, Bạch Minh Đức thành công qua cửa, được Hoắc Hi đề bạt.

Thật nhiều tình tiết tựa như đèn kéo quân nhanh chóng bày ra trước mắt Triệu Mai, đến mười giây cuối cùng, hình ảnh biến thành cảnh tượng Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ mỗi người cầm sách, đứng ở trước cửa sổ nói chuyện phiếm; sau đó năm giây cuối cùng, hình ảnh lại chuyển, một đôi tay thon dài xinh đẹp từ phía sau Lương Linh Tuệ đột nhiên xuất hiện, dùng sức lực cực lớn, mãnh liệt kéo cô vào trong ngực!

Áo sơ mi trắng cởi bỏ ba nút, lộ ra xương quai xanh yếu ớt. Một đầu tóc đen hỗn độn khiến hắn thiếu vài phần thanh lãnh túc mục, thêm một tia nguy hiểm và gợi cảm. Hắn từ phía sau lưng gắt gao ôm người phụ nữ đó vào trong ngực, hai má ửng đỏ ám chỉ người đàn ông này dường như đã uống rượu, sau đó hắn cúi đầu, hai mắt rũ xuống, hàng mi dài hạ xuống, môi khẽ nhếch, nhẹ thở ra hai chữ ——

"Tuệ cô…"

Âm thanh khàn khàn khêu gợi quanh quẩn thật lâu trong phòng, giống như có thể khiêu khích dục vọng ở chỗ sâu trong đáy lòng, tràn ngập hấp dẫn.

Ngay sau đó, hình ảnh trở tối, toàn bộ chấm dứt!

Hai chữ to "Mai phục" khắc ở trên màn ảnh TV, lại qua mười giây, đại kết cục của bộ phim chiếu tuần Triệu Mai chờ mong đã lâu chính thức phát sóng, chỉ là giờ phút này, Triệu Mai chỗ nào còn tâm tư đi quan tâm bộ phim đó! Cô trợn to hai mắt, khuôn mặt đỏ bừng, nhanh chóng mở weixin, tán gẫu lật trời với đám chị em tốt của mình.

[a a a a a!!! Lộ Lộ mày có thấy cái giới thiệu trước phim «Thanh Thành kiếm» bữa nay hông!!! «Mai phục», «Mai phục»! Trong đó có diễn viên Dung Hủ trong «Tranh giành» mà mày đặc biệt thích đó! Cậu ta thiệt đẹp trai, tao cứ tưởng cậu ta đi theo con đường thiếu niên trong «Tranh giành» chứ, dè đâu cậu ta gợi cảm cũng mê người như vậy a a a a!!!]

Không chỉ mỗi Triệu Mai, toàn bộ Hoa Hạ có vô số người xem giống Triệu Mai.

Giá trị sắc đẹp cao và tình tiết mâu thuẫn kịch liệt, hơn nữa quay phim và hậu kỳ chế tác ưu tú, đoạn trailer ngắn ngủn một phút rưỡi của «Mai phục» nhanh chóng thổi quét internet.

Cùng thời khắc phát sóng trailer, đài truyền hình còn đồng bộ đăng trailer trên trang video và trang weibo của mình. Có người giống như Triệu Mai, nhìn thấy trên TV, cũng có người là lúc lướt weibo, lướt video, nhìn thấy trên mạng.

Nhưng bất luận bọn họ nhìn thấy đoạn trailer này từ nơi nào, hưởng ứng lớn nhất của bọn họ chính là ——

[chỉ cái sắc đẹp này thôi, tui có thể ăn mười chén cơm luôn!!!]

Trước khi tiếp nhận bộ phim này, La Chấn Đào đã nói với Dung Hủ: "Bộ phim này, yêu cầu với sắc đẹp rất cao."

Cho nên trong bộ phim này, danh tiếng của Trương Đồng Đồng và Dịch Lan đều không cao, nhưng các cô lại thành công trở thành nữ chính, nữ thứ, là bởi vì các cô có một khuôn mặt xinh đẹp. Tuy rằng nói ra có chút nông cạn, nhưng mà người đẹp luôn có thể khiến người khác nhìn vào tâm tình liền tốt lên, điểm ấy là không thể nghi ngờ.

[tôi cảm thấy bộ phim này có thể hot, tôi cược năm đồng, tỉ suất nó tuyệt đối có thể phá 0.8!]

[0.8 tính cái gì, tôi cảm thấy nhất định có thể phá 1!]

[chỉ năm đồng, ai đánh cược với cô. Nếu nó vượt qua 1, tôi liền ăn bàn phím! Bộ phim thần tượng của Lăng Trăn cuối tuần sẽ chiếu, mọi người đều là phim chiếu tuần, còn cùng thời gian. Bộ phim thần tượng đó rất nhiều fan nguyên tác, có nó ở đó, bộ «Mai phục» này khẳng định không hot nổi!]

Dựa vào đoạn trailer này, «Mai phục» lại một lần nữa nhấc lên kịch liệt thảo luận.

Phim chiếu tuần bởi vì mỗi lần chiếu đều phải cách một tuần, một tuần nhiều nhất chiếu hai tập, cho nên rating thường xuyên không bằng mấy cái phim chiếu ngày mỗi ngày đều chiếu. Nhưng phim chiếu tuần ưu tú cũng không phải không có, đã từng có phim chiếu tuần đạt tới rating mỗi tập trên 5, vượt qua tất cả phim chiếu ngày cùng đợt.

Vô số người đều khen đoạn trailer «Mai phục» vô cùng có cảm giác, bọn họ tuyệt đối muốn xem, hứa hứa hứa! Nhưng mà có một nhóm người tỏ vẻ: [phim truyền hình có trailer đẹp, nhưng phim lại hỏng bét thì nhiều lắm.]

Còn có một số ít người lại vô cùng chú ý rating, chẳng hạn như «Mùa hạ chân thật» cùng chiếu vào cuối tuần như «Mai phục». Đây là một bộ phim chuyển thể, nữ chính tên Hạ Chân Thật, lúc nguyên tác cải biên thành hoạt hình đã từng cực hot, hiện giờ lại cải biên thành phim truyền hình, rất nhiều người tràn ngập chờ mong với nó.

Như thế, «Mai phục» liền có các loại đề tài để marketing. Đài truyền hình và đoàn phim đều bỏ một phen sức lực trong đó, trực tiếp thông qua đoạn trailer phim này, đem nhiệt độ của «Mai phục» đẩy lên top 10 tìm kiếm, đồng thời còn tuần hoàn phát lại trên các trang web video lớn.

Có thể nói, chỉ cần bạn là dân mạng, thì là trong mấy ngày này, bạn khẳng định sẽ nghe nói qua tên của «Mai phục». Dù bạn không phải là dân mạng, vậy cũng không sao, không lên mạng vậy dù sao bạn cũng phải xem TV đi? Trên TV, mỗi ngày mười lần phát lại trailer!

Mà Tần Trình nhìn thấy đoạn trailer này, vừa không phải vì trên mạng che trời rợp đất truyền bá, cũng không phải bởi vì nhóm dân mạng điên cuồng thảo luận và mê trai, lại càng không phải là bởi hắn mở TV thấy được trailer, mà là bởi vì… hắn lén lút đặt chú ý đặc biệt với Dung Hủ.

[Dung Hủ: Hoắc thiếu soái vẫn luôn có một tâm bệnh, mọi người đều thích gọi hắn là thiếu soái, chỉ là rõ ràng hắn rất soái mà, vì sao muốn hắn thiếu soái chớ? Hắn nên gọi hắn "nhiều soái" đi ~ đoàn phim «Mai phục»: công bố trailer phim, mai phục bên cạnh ngươi, là lý trí, hay là tình cảm của ta? {video nối liền}]

Còn chưa có bật video, Tần Trình đã hạ mắt, nghiêm nghiêm túc túc nhìn từng chữ Dung Hủ tuyên bố, sau đó bất động thanh sắc cong khóe môi.

—— hầy, thật đáng yêu, chuyện cười này cũng thực đáng yêu.

Từ Tấn ở một bên đột nhiên cười ha ha: "Ha ha ha ha, cậu có nhìn thấy weibo của Dung Hủ không? Mấy ngày hôm trước tôi follow cậu ta, cậu ta vừa đăng một cái weibo, còn cố ý soạn ra một đoạn status ngắn. Cái status này cũng quá lạnh đi, cười chết tôi… ặc…" Tiếng cười bặt tăm trong tầm mắt nguy hiểm lạnh như băng của Tần Trình.

Lướt qua chuyện này, Tần Trình vẻ mặt bình tĩnh ấn mở video, khí định thần nhàn mà xem.

Lúc nhìn thấy Hàn Dương Hạo lên sân khấu, hắn mặt không đổi sắc; nhìn thấy Trương Đồng Đồng lên sân khấu, hắn vẫn đơ cái mặt than. Chợt thấy Dung Hủ lên sân khấu! Tần Trình vừa lòng gật gật đầu, ai biết màn ảnh này cũng chỉ có năm giây, Tần Trình chỉ vừa mới nhìn rõ đôi mắt của thiếu niên, hình ảnh đột nhiên lại biến thành Dịch Lan!

Tần Trình: "…"

Mà kế tiếp, tuyển tập tình tiết làm người ta hoa cả mắt luân phiên xuất hiện.

Tần Trình quay nhiều phim như vậy rồi, dựa vào mấy thứ này, hắn đại khái có thể đoán ra nội dung «Mai phục» là gì. Vẻ mặt hắn lạnh lùng xem, chỉ có lúc Dung Hủ lên sân khấu, hắn mới gật gật đầu, Dung Hủ vừa mất dạng, hắn liền tiếp tục: lạnh lùng.

Cho đến mười giây cuối cùng, Tần Trình vẫn yên lặng xem như trước. Khi trong hình ảnh đột nhiên xuất hiện cánh tay thon gầy trắng nõn, hắn đột nhiên sửng sốt. Sau đó ngay sau đó! Hắn nhìn thấy thiếu niên kia đột nhiên kéo Trương Đồng Đồng vào trong ngực mình, quần áo không chỉnh! Mặt mũi say hồng!

Còn ôm chặt như vậy, còn cách cô ta gần như vậy mà nói chuyện!

Tuệ cô…

Âm thanh khàn khàn khêu gợi từ trong di động truyền ra, Tần Trình phút chốc ngơ ngẩn. Lúc này, di động đã biến thành một màn đen thùi. Đoạn trailer phim phát xong, vừa lúc chỗ Từ Tấn cũng xem xong một lần, hắn xoay đầu lại muốn nói chuyện với Tần Trình, nhưng khi thấy sắc mặt đối phương kỳ quái, thức thời nói rằng: "Đã lâu không có tới công ty, tôi đi ra ngoài dạo."

Từ Tấn nhanh chóng rời đi, hắn cũng không muốn ở cùng một chỗ với tên đàn ông đột nhiên tâm tình không tốt chẳng hiểu ra sao, sẽ tai nạn chết người đó.

Mà hắn đương nhiên cũng không phát hiện, khi nghe thấy một tiếng trầm thấp nỉ non kia, vành tai Tần Trình chậm rãi đỏ lên. Hắn ho khan một tiếng, đầu tiên là đứng dậy đi vài bước, đi đến bên cửa sổ, cảm thấy giống như không có chuyện gì làm, lại yên lặng đi về sô pha… Lần thứ hai mở video ra, lại bắt đầu xem!

Trực tiếp kéo đến cuối cùng!

Xem nhẹ người phụ nữ kia!

… Hưm, thật là dễ nhìn.

Thành điện ảnh Tượng sơn, đoàn phim «Mai phục».

Cảnh diễn tối hôm nay cũng quay xong toàn bộ, Dung Hủ tẩy trang xong, cùng La Chấn Đào về khách sạn. Lúc đi đến nửa đường, Dung Hủ bỗng nhiên nghĩ đến: "Đúng rồi, anh La, trước đó nhờ anh hỗ trợ tìm phòng ở, xác định em về thành phố B là có thể trực tiếp dọn vào sao?"

La Chấn Đào gật gật đầu: "Đó là đương nhiên, anh với chủ phòng đã thương lượng xong toàn bộ, chờ cậu về thành phố B, trực tiếp ký hợp đồng."

Dung Hủ hơi hơi gật đầu.

La Chấn Đào cười hỏi: "Cần giúp cậu mời công ty chuyển nhà không, hoặc là anh đến giúp?"

Dung Hủ lắc đầu nói: "Không cần, đồ của em không nhiều lắm."

La Chấn Đào hiểu rõ.

Bốn ngày rất nhanh đi qua, rốt cuộc đến ngày «Mai phục» công chiếu! Ngày hôm nay, Trịnh đạo kết thúc quay phim sớm, từng người về khách sạn, canh TV xem trực tiếp.

Khi mọi người sắp tản ra, không biết là ai nói giỡn một câu: "Hình như «Mùa hạ chân thật» cũng công chiếu lúc này đó, không biết bọn họ thế nào."

Trịnh đạo nhướn một bên mày, nói: "Các cậu cảm thấy chúng ta sẽ thất bại hả?"

Vừa nghe lời này, mọi người sôi nổi bật cười.

Bọn họ không biết có thể thất bại hay không, nhưng bọn họ có tin tưởng với tác phẩm của mình, rating tuyệt đối sẽ không kém!

Hết chương 21

Dung Dung: Status của tôi không buồn cười sao _(: ”)_

Phúc oa: cậu hỏi mấy cô bé một chút xem, buồn cười hay không hả

~Tần Tranh Tranh [mặt lạnh lùng nhìn chăm chú]: mấy người cảm thấy, buồn, cười, không?

22. Chương 22

Ngày 18 tháng 11 năm 2042, «Mai phục» chính thức công chiếu trên Dragon TV.

Đối với một bộ phim chiếu tuần mà nói, rating tập đầu chính là rating cao nhất của phim. Dù sao thì muốn khán giả một tuần chỉ xem một tập, vả lại nhiệt tình không hề giảm, vậy nhất định phải có đầy đủ lực hấp dẫn, yêu cầu rất cao với bản thân phim truyền hình.

Mười giờ tối hôm nay, rất nhiều người xem cũng giống bình thường mở Dragon TV lên, trong số bọn họ, có người đã sớm chuẩn bị một đống đồ ăn vặt, kích động kêu ngao ngao "A a a a, bao giờ chiếu «Mai phục»!!!" Còn có người, căn bản không biết đài này sắp chiếu cái gì, chỉ theo thói quen mở ra xem mà thôi.

Toàn bộ đoàn phim «Mai phục» lúc tám giờ liền kết thúc quay phim, mười giờ, tất cả mọi người về phòng khách sạn.

Phòng Dung Hủ là phòng đơn, cậu thu dọn đồ đạc, rửa mặt hoàn tất, do dự một chút, vẫn mở TV lên. Nhìn mặt mình xuất hiện trên TV, loại cảm giác này Dung Hủ đã sớm quen, không tính là không được tự nhiên cỡ nào, cậu xem chốc lát, vẫn tắt TV, nghỉ ngơi sớm một chút.

Mà cậu đương nhiên cũng không biết, giờ phút này, trên mảnh đất Hoa Hạ, trước vô số chiếc TV, rất nhiều người xem đều kích động che mặt.

Tiết tấu «Mai phục» vô cùng nhanh, nhanh tới trình độ nào ư?

Nhanh đến độ ngay tập đầu tiên, Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ đã sinh ra thiện cảm với đối phương, nhanh đến mức tập tiếp theo Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ đã đại hôn.

Trong bộ phim này tràn ngập tuấn nam mỹ nữ, ngay cả một tiểu shota bán báo cũng phấn nộn đáng yêu, khiến người ta nhịn không được muốn vươn tay bóp gò má cậu nhóc.

Hơn nữa nội dung quả thực phấn thích!

Nam chính ổn trọng cơ trí ở mặt ngoài là một quan quân vô cùng nhã nhặn đứng đắn, nhưng sau lưng lại là cơ sở ngầm! Nữ tiên sinh ở mặt ngoài dịu dàng hiền lành, nhìn qua trong trong sạch sạch, bình bình thường thường, nhưng vị hôn phu của cô lại là Hoắc thiếu soái Hoắc gia của Bình thành!

Tương phản cực lớn khiến khán giả xem đến hứng thú nồng đậm, làm thế nào cũng không đoán được tình tiết kế tiếp. Càng làm cho bọn họ thích chính là Hoắc Hi lên sân khấu, cưỡi một con ngựa hoang màu đen, mặc quân trang sẫm màu, áo khoác màu đen ở trong gió phần phật bay múa, lông chồn màu đen sáng bóng bao lấy hắn, phụ trợ cùng với tuyết trắng ngần, rực rỡ chói mắt.

Rút súng, bắn, hạ gục!

Tất cả động tác liền mạch lưu loát, như nước chảy mây trôi.

Rõ ràng tập một hơn bốn mươi phút, nhưng mà khi kết thúc, vô số người xem đều cảm thấy căn bản chỉ có hai mươi phút!

[nội dung phim này thiệt hăng máu mà! Tôi đã não bổ ra một tuồng tình cảm cẩu huyết đầm đìa! À mà, Hoắc thiếu soái rốt cuộc có thích Lương Linh Tuệ không hả? Tôi thấy hắn thật dữ với Lương Linh Tuệ, một chút cũng không thích, nhưng trong đoạn trailer, hắn dịu dàng ôm lấy Lương Linh Tuệ như vậy… Chẳng lẽ nói, kỳ thật đây cũng là một bộ phim thánh mẫu bạch liên hoa tục nát ư?!]

[ha ha ha ha, biết rất rõ ràng biên kịch thái thái tưới cho tui một chậu máu chó, nhưng tôi vẫn rất ư là chờ mong ~]

[để máu tró tới càng mãnh liệt chút đi! Vì mặt thiếu soái, tui nguyện ý uống mười bồn máu tró!!!]

[mười bồn không đủ, tôi muốn làm một trăm bồn!!!]

[thiếu soái cái rứa gì? wuli Dung Dung nói, là nhiều soái! Hồng hồng hỏa hỏa hoảng hoảng hốt hốt, Hoắc nhiều soái ~ làm sao đây, cái tên này lập tức trở nên thiệt mắc cười, nhiều soái nhiều soái, đột nhiên cảm thấy Hoắc Hi một chút cũng không lạnh, hắn thiệt đáng eo!]

Ngoại trừ mấy người xem bình thường bình luận, còn có một vài người bình luận chuyên nghiệp cũng tiến hành đánh giá đơn giản với bộ phim này.

[đại giang sơn hành: «Mai phục» nói cho cùng phải là một bộ phim tình yêu khoác lớp da gián điệp chiến, nhân vật đặt ra rất tốt, mâu thuẫn xung đột cũng rất kịch liệt, có thể đoán trước được, mười tập kế tiếp khẳng định tràn ngập cẩu huyết.]

[bạo phong thần hi: từ trước đến nay, phim truyền hình đầy cẩu huyết thường thường đều có rating rất cao. Chẳng hạn như bộ «Người chồng câm» chín năm trước, một bộ phim truyền hình nhẹ vốn, rating thế mà lại trên 3. Tuy rằng «Mai phục» hiện giờ chỉ mới có một tập, nhưng hiện tại đã có thể quan sát được quan hệ nhân vật, nó có không gian phát triển rất lớn. Hơn nữa nó còn là phim cuốn chiếu, có thể tùy thời thay đổi nội dung, có lẽ nó sẽ trở thành một con hắc mã trong số các phim chiếu tuần cùng kỳ.]

Ngày thứ bảy chiếu tập đầu tiên, khiến «Mai phục» có độ thảo luận cực cao trên mạng. Nhưng mà trên thực tế, trong đợt chiếu phim tuần này, độ thảo luận của «Mai phục» cũng không phải cao nhất.

Thống kê Baidu: «Mai phục» 3035234, «Mùa hạ chân thật» 9545242.

Thống kê Weibo: «Mai phục» 1353452, «Mùa hạ chân thật» 5139524.

Chênh lệch giữa «Mai phục» và «Mùa hạ chân thật», hoàn toàn là một khoảng cách.

0h vừa qua, chủ nhiệm sản xuất Dragon TV liền gọi điện thoại cho Trịnh đạo.

Trịnh đạo vẫn luôn không ngủ, ông làm phó đạo diễn, trợ lý đạo diễn mười mấy năm, đây là bộ phim đầu tiên ông chủ đạo, ông không thể thất bại, ông cũng không thất bại nổi. Tuy rằng ngoài miệng nói "tôi có tin tưởng với tác phẩm của chúng tôi", nhưng trên thực tế, Trịnh đạo lo âu cả đêm, lúc nghe được tiếng điện thoại vang lên, cả kinh trực tiếp nhảy dựng từ trên giường.

"Ông nói… bao… bao nhiêu?" Nghe được con số đối phương nói, ngón tay Trịnh đạo run rẩy, hỏi lại một lần.

Đối phương cười trả lời: "Tập đầu 0.7, vượt xa dự đoán của chúng ta. Bình quân 0.7, cao nhất 0.9, cái này đối với đoàn mới như mấy ông mà nói, đã rất tốt, dù sao thì mấy ông chỉ có mình Hàn Dương Hạo tự mang fan." Dừng một chút, chủ nhiệm sản xuất còn nói thêm: "À đúng, còn có nam số hai kia… là tên Dung Hủ đi? Nhiệt độ thảo luận trên mạng của cậu ta cũng rất cao, hiện tại đài chúng tôi chuẩn bị mượn hai người kia tuyên truyền một vòng trên mạng, ông có thể kêu bọn họ phối hợp một chút không?"

Trịnh đạo nhanh chóng gật đầu: "Có thể có thể! Hoàn toàn có thể!"

Chủ nhiệm sản xuất bất đắc dĩ nói: "Kỳ thật rating chúng ta còn có thể cao hơn một chút, đáng tiếc, không ngờ «Mùa hạ chân thật» đột nhiên sửa lại, hy vọng lúc kết thúc chúng ta có thể đạt được 1. Có điều vẫn phải chúc mừng ông nha, lão Trịnh!"

Đúng vậy, ngày hôm sau toàn quốc công bố rating, phim chiếu tuần hoàng kim sau 10 giờ ——

Hạng nhất, «Mùa hạ chân thật», 1.5!

Hạng hai, «Mai phục», 0.7!

Rating hạng nhất nhiều hơn hạng hai gấp đôi, đây căn bản là cái lạch trời không thể vượt qua!

0.7 đối với bất luận một bộ phim chiếu tuần nào mà nói, cũng không thể xem như kém cỏi. Bạn muốn có tỉ suất xem tập đầu trên 1, vậy bạn nhất định phải có diễn viên tên tuổi hoặc là đạo diễn tên tuổi, hoặc là một bộ IP lớn. Mà những điều đó, «Mùa hạ chân thật» đều tập hợp đủ, «Mai phục» thì một cái cũng không có.

Trong giới có người cảm khái: "«Mùa hạ» lấy được thành tích này là lẽ đương nhiên, có điều lúc kết thúc tập một hơi thấp một chút, thế mà lại chỉ có 1.3. Nhưng «Mai phục» thật sự là khiến người ra không thể tưởng được nha, tuy rằng hẳn là không đạt được 1, nhưng mà nói không chừng có thể luôn duy trì trên 0.5."

Trên internet, thảo luận về hai bộ phim cũng vô cùng kịch liệt. Khán giả «Mai phục» hưng phấn thảo luận phát triển kế tiếp, bọn họ mở vô số não động, thậm chí chỉ một đêm, đã có người vẽ ra hình đồng nhân của phim.

Thiếu soái tuấn mỹ tao nhã cưỡi trên con ngựa cao lớn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn xuống bạn. Bối cảnh là đêm đông tuyết trắng mờ mịt, gió tuyết không cách nào xâm nhiễm mặt mày tốt đẹp của hắn, hắn bị thiên quân vạn mã vây quanh vào giữa, mang theo mộng ảo khiến người ta xa không thể thành.

Tấm hình này truyền lưu rộng nhất trên mạng, thậm chí được vài nick marketing online chia sẻ, trực tiếp đạt được lượng chia sẻ hơn vạn.

Trên thực tế, đây là một loại thủ đoạn marketing của đài truyền hình và đoàn phim, sau khi bọn họ quan sát khán giả bình luận liền phát hiện, người xem đều đặc biệt thích cảnh Hoắc Hi lên sân khấu, vì thế bọn họ liền tung ra một tấm ảnh đồng nhân như vậy, hấp dẫn người qua đường chú ý.

Còn bên kia, lại là marketing CP của Hàn Dương Hạo và Trương Đồng Đồng. Bên sản xuất cho bọn họ một cái tên CP, tên là "vợ chồng gián điệp", đem hai người kia buộc chặt cùng một chỗ, xào nóng nhiệt độ CP, cũng mang đến hiệu quả tuyên truyền rất cao.

Bất luận hiệu quả công chiếu như thế nào, bên này, một ngày mới đã đến, đoàn phim lại bắt đầu bận rộn quay phim.

Hiện nay số tập đoàn phim giao cho đài truyền hình tổng cộng có năm tập, phía dưới còn cần quay thêm năm tập nữa, hơn nữa phải quay xong trong vòng một tháng. Vì thế một tháng kế tiếp, hoàn toàn thành một địa ngục tu la, mỗi ngày từ buổi sáng bảy tám giờ quay đến tối mười một mười hai giờ, thậm chí là rạng sáng!

Trong lúc đó, không ai dám nói một chữ vô nghĩa. Có lần Hàn Dương Hạo oán giận một chút, Trịnh đạo liền giận mắng gã, bảo gã chú ý cho kỹ tinh thần trên hợp đồng, lúc trước ký hợp đồng có nói rõ, chỉ có thể cam đoan mỗi diễn viên có thời gian ngủ trên sáu giờ.

Nửa tháng rất nhanh đi qua, mắt thấy chỉ còn lại có hai tập cần quay, mà ngày hôm nay, rốt cuộc nghênh đón tập ba «Mai phục».

Rating tập đầu «Mai phục» là 0.7, như bên nhà đài đoán trước, danh tiếng tập một tốt hơn hẳn nhờ các loại marketing tuyên truyền trên internet, trong hiện thực, rating tập thứ hai không giảm còn tăng, đã đạt tới 0.8! Chủ nhiệm sản xuất còn cười nói giỡn với thủ hạ: "Nói không chừng bộ phim này đến lúc kết thúc, thực sự có hy vọng đạt được 1."

… Muốn tới kết thúc mới có thể đạt được 1 hả?

Hoàn toàn không cần!

Sau khi tập thứ hai vừa kết thúc, giới thiệu trước của tập thứ ba liền xuất hiện, bên trong cắt nối biên tập một màn: cảnh tình cảm của Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ.

Không sai, chính là cảnh tình cảm "sau khi say suýt nữa thổ lộ tấm lòng" xuất hiện trong đoạn trailer!

Giới thiệu này vừa tung ra, lúc ấy trên mạng liền nổ tung. Trong topic, đề tài, diễn đàn về «Mai phục», tùy ý có thể thấy có người thảo luận cảnh tình cảm của Hoắc Hi và Lương Linh Tuệ, đồng thời thảo luận tình yêu tam giác của ba người này rốt cuộc sẽ có bao nhiêu kết cục.

Việc này đài truyền hình không chú ý tới, đoàn phim đang khẩn trương đuổi tiến độ, tự nhiên cũng không phát hiện. Mà cái đề tài nóng hổi một tuần này, khi tập ba «Mai phục» phát sóng, đột nhiên chiếm được một bùng nổ lớn!

0h ngày hôm sau, rating toàn quốc công bố!

Hạng nhất, «Mai phục», 1.12!

Hạng hai, «Mùa hạ chân thật», 0.97!

Tập ba, chỉ trong tập ba, so sánh với rating từ từ trượt xuống của «Mùa hạ», rating «Mai phục» khiến tất cả mọi người ngã bể mắt kính. Ai dám tin tưởng, trong "quy luật tập ba" ác mộng nhất của phim chiếu tuần, thế mà lại có một bộ phim đột nhiên tăng mạnh vào tập ba, lấy được hạng nhất trong số phim chiếu tuần cùng đợt của cả nước!

Quy luật tập thứ ba, là một quy luật trong giới ngoài giới đều ngầm thừa nhận.

Phim chiếu tuần một tuần chỉ phát một tập, dù nội dung có lực hấp dẫn như thế nào đi nữa, cũng khẳng định có người xem sẽ từ bỏ theo dõi. Dưới tình huống như vậy, rất nhiều người phát hiện, phần lớn phim chiếu tuần đều có một quy luật giống nhau: bắt đầu từ tập một, rating dần giảm xuống, ở tập ba đạt tới đáy cốc, sau đó lại tăng lên!

Nói ngắn lại, tập thứ ba bình thường là tập có rating thấp nhất của mỗi bộ phim chiếu tuần.

Nhưng hôm nay, tập ba «Mai phục» thế mà lại đột nhiên vượt qua 1, thậm chí trở thành phim chiếu tuần duy nhất cùng kỳ vượt qua 1!

Lập tức, mọi ánh mắt đều tập trung trên bộ phim này. Dragon TV mừng rỡ như điên, chủ nhiệm sản xuất kích động liên tiếp vỗ đùi: "Tiền thưởng gấp bội! Lần này tất cả mọi người tiền thưởng gấp bội!"

Nhưng mà ở Mango TV, lại là một mảnh sương mù giăng phủ.

Rating «Mùa hạ chân thật» không ngừng thấp xuống, hiện giờ thậm chí trực tiếp dưới 1. Hơn nữa danh tiếng cũng càng ngày càng kém, vô số người mắng bộ phim này tiểu bạch ngốc nghếch, lại mắng nữ chính diễn xuất quá kém, chỉ biết trừng mắt; nam chính tuy rằng đẹp trai, là tiểu sinh danh tiếng đang hot, nhưng căn bản không biểu hiện ra nam chính phúc hắc trong nguyên tác, luôn làm bộ làm tịch!

Có thể nói, rating «Mai phục» tăng vọt, tất nhiên đoạt số định mức của thị trường phim chiếu tuần cùng đợt. Mà rating tổn thất của «Mùa hạ chân thật», tuyệt đối có một phần rất lớn bị «Mai phục» cướp đi!

Trong Mango TV, chủ nhiệm sản xuất nghiến răng nghiến lợi nói: "Bảo đoàn phim căn cứ phản hồi của người xem, sửa nội dung! Lập tức sửa!" Qua chốc lát, hắn còn nói thêm: "Đi nhìn chằm chằm Dragon TV, tuyệt đối không thể để cho rating «Mai phục» tăng nữa, chúng ta phải kéo bọn họ xuống!"

Việc này, đoàn phim «Mai phục» đều không biết chuyện.

Sáng hôm nay chỉ có hơn mười cảnh diễn, Trịnh đạo mời dự một cuộc họp biên kịch. Bọn họ tụ cùng một chỗ phân tích tất cả bình luận của khán giả trong ba tập này, khi hội nghị kết thúc, Trịnh đạo nghiêm túc nghiêm túc nói rằng: "Có lẽ chúng ta không chỉ đạt được rating, chúng ta còn có thể thu hoạch danh tiếng!"

Vì thế vào lúc ban đêm, Dung Hủ lại nhận được một phần kịch bản mới. Thay đổi trong kịch bản cũng không tính là quá nhiều, nhưng mà lại thay đổi một bộ phận cực kỳ trung tâm, đủ để cho điểm bùng nổ của cả bộ phim tăng thêm nhiều phần!

Hết chương 22

23. Chương 23

Lúc nhận bộ phim này, Dung Hủ liền nhận được kịch bản ban đầu.

Khi đó nhân vật của cậu rất đơn giản, chính là một thiếu soái thô bạo mặt lạnh tâm nóng, một mảnh tình si với nữ chính. Sau đó chờ xảy ra chuyện Hàn Dương Hạo, nhân vật kia tiến hành một phần thay đổi, gia tăng càng nhiều tình tiết biểu hiện nội tâm Hoắc Hi, cũng làm cho hắn có vẻ càng thêm dịu dàng một chút.

Mà hiện giờ, kịch bản mới nhất này, lại là triệt triệt để để thay đổi kết cục!

Vốn dĩ trong kết cục, nữ chính Lương Linh Tuệ bị Bạch Minh Đức cảm hóa, cũng gia nhập đảng phái mới, trở thành một thành viên cơ sở ngầm. Cuối cùng cách mạng thắng lợi, cô và Bạch Minh Đức kết hôn, giống tất cả các câu chuyện cổ tích, sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng trong kết cục hiện tại, Lương Linh Tuệ lại lựa chọn rời khỏi Bạch Minh Đức.

Chín phần chín phim truyền hình trên thị trường, đều phải phù hợp một ít cơ bản nguyên tắc, chẳng hạn như nhân vật chính nhất định phải là chính nghĩa, lại chẳng hạn như tốt nhất là kết cục hoàn mỹ. Phim truyền hình kết cục bi thảm cũng không phải không có, nhưng chung quy là số ít, phần lớn phim truyền hình đều là kết cục đại đoàn viên, khiến khán giả xem thoải mái.

Nam nữ chính không ở bên nhau, việc này có thể nói là bi kịch trên ý nghĩa nào đó.

Khi nhìn thấy kịch bản này, La Chấn Đào kinh ngạc không thôi, hắn kinh ngạc nói rằng: "Sửa như vậy, không sợ người xem có ý kiến sao? Nam nữ chính thế mà lại không bên nhau, người xem rất có thể vô cùng tức giận, thậm chí chống lại đoàn phim. Anh nhớ rõ bộ «Thanh Thành kiếm» mới kết thúc mấy tuần trước, nam chính chết ở tập thứ hai đếm ngược, đại kết cục thế mà lại không sống lại, chính là bị người xem phun đến cẩu huyết lâm đầu."

Dung Hủ cẩn thận lật xem kịch bản, cậu suy tư một khắc, hồi đáp: "Kết cục này cũng không phải là không thể được. Anh La, em nhớ rõ ba năm trước không phải có một bộ phim cực nổi tiếng cực hot, nam nữ chính cuối cùng ly hôn, ngồi trên xe lửa chạy về hai hướng ngược nhau, từ đó về sau thật sự không liên quan nữa sao."

La Chấn Đào vẫn có chút do dự: "Sửa như vậy… thật sự không thành vấn đề ư?"

Phản đối kịch bản nhất là ai?

Đương nhiên là Hàn Dương Hạo!

Hàn Dương Hạo trực tiếp tìm Trịnh đạo muốn một lời giải thích, ai biết Trịnh đạo lại sảng khoái đưa ra một phần điều tra thị trường, ngắn gọn minh bạch nói rằng: "Sáu phần mười người xem hy vọng Lương Linh Tuệ có thể kiên trì nguyên tắc, bất luận cô ta yêu Hoắc Hi hay không, cô ta cũng đã là vợ Hoắc Hi, không nên làm bất luận hành vi ngoại tình nào. Hơn nữa Vương chủ nhiệm Dragon TV cũng nói, loại tình tiết ngoại tình trong hôn nhân mặc dù có cái để xem, nhưng nếu không phải là tất yếu, có thể bỏ đi. Lương Linh Tuệ cuối cùng không ở bên Bạch Minh Đức, có vấn đề gì sao? Chồng cô ta vừa mới chết, cô ta liền tái giá, như vậy sẽ khiến người xem càng thêm bài xích."

Nghe lời này, một ngụm máu của Hàn Dương Hạo cũng phải phun ra: "Lương Linh Tuệ với Hoắc Hi căn bản là vợ chồng giả được không, bọn họ không có quan hệ thực chất. Hoắc Hi chết là do hắn tự sát, Lương Linh Tuệ lại không ép hắn. Lương Linh Tuệ vì Hoắc Hi mà không ở bên Bạch Minh Đức, ông sửa như vậy… sửa như vậy…" Ông sửa như vậy, rốt cuộc ai mới là nam chính!

Những lời phía sau Hàn Dương Hạo cũng không nói ra, nhưng mà Trịnh đạo đã sớm hiểu rõ ý tứ của gã. Hàn Dương Hạo để ý nào có phải là vấn đề Lương Linh Tuệ thích ai, gả cho ai, gã để ý chính là: ai là nam chính!

Nhưng đạo diễn khôn khéo này lại cố ý giả ngu mà nói rằng: "Người xem chính là hy vọng như vậy, bọn họ còn hy vọng Lương Linh Tuệ thích Hoắc Hi kìa. Vậy cậu nói một chút xem, cậu hy vọng chúng tôi sửa thế nào, hả?"

Hàn Dương Hạo lập tức nghẹn họng.

Nếu như nói Lương Linh Tuệ không ở bên Bạch Minh Đức, còn có thể nói Bạch Minh Đức là nhân vật chính. Nhưng cuối cùng Lương Linh Tuệ lại ở bên Hoắc Hi… nói xem cái này gọi là chuyện gì?!

Người ở bên nữ chính lại là nam thứ hả?

Loại tình tiết này trong một trăm bộ phim truyền hình cũng sẽ không xuất hiện một bộ!

Ở bên nữ chính tất nhiên là nam chính, vậy dựa theo lẽ thường mà suy đoán, Hoắc Hi mới là nam chính?

Hàn Dương Hạo và Trịnh đạo ầm ĩ to một trận, cuối cùng không bệnh mà chết. Đoàn phim vẫn còn tiếp tục quay, cần quay lại vài tình tiết trước đó. Để hiểu suy nghĩ người xem, đoàn phim «Mai phục» khởi xướng một cuộc bỏ phiếu nhân khí trên trang weibo, thu thập nhân vật mà dân mạng yêu thích nhất.

Vì thế ngàn dặm ở ngoài thành phố B, Từ Tấn vừa mới cầm tư liệu trở lại phòng nghỉ riêng, liền nhìn thấy một người đàn ông vẻ mặt đứng đắn ngồi ở trước máy tính, không biết đang làm những gì.

Từ Tấn trực tiếp đi về phía Tần Trình, vừa thuận miệng nói rằng: "Làm gì thế? Mấy ngày nay Lưu lão, Sở đạo, Triệu đạo đều có gửi kịch bản cho cậu, cậu rốt cuộc nhìn trúng cái nào? Ba đại đạo diễn người ta đều đã hẹn hành trình điện ảnh sang năm với cậu, tuần này chúng ta phải trả lời người ta."

Nói nói, Từ Tấn liền đi tới bên cạnh máy tính, sắp nhìn thấy hình ảnh trên máy tính. Nhưng mà ngay khoảnh khắc hắn sắp sửa nhìn thấy, Tần Trình vẻ mặt bình tĩnh ấn nút close, hết thảy hình ảnh trở về hình nền, Từ Tấn chỉ kịp nhìn thấy bốn chữ "đăng ký weibo", hình ảnh liền chợt lóe qua, rốt cuộc hết thấy rõ.

Từ Tấn theo bản năng hỏi: "Á, rốt cuộc cậu đang làm gì đó? Vừa rồi có phải tôi nhìn thấy đăng kí tài khoản weibo hay không…"

"Phim mới của Lưu lão không tồi." Giọng nam trầm thấp từ tính đột nhiên vang lên, cắt ngang lời Từ Tấn.

Từ Tấn lập tức gật đầu nói: "Ừ, tôi cũng thấy phim mới của Lưu lão không tồi, vậy là Lưu lão nhé? Cậu quyết định rất nhanh nhỉ, tôi còn tưởng rằng cậu không xem chứ…"

Đề tài rất nhanh liền tiếp tục tại phim mới của Lưu lão, Từ Tấn đã hoàn toàn quên thứ vừa rồi mình nhìn thấy, chỉ cho là mình nhìn lầm. Nhưng mà trên thực tế, trang web vừa rồi người kia tắt đi, xác xác thực thực, chân chân thật thật mà viết bốn chữ to ——

Đăng, ký, wei, bo!

Từ Tấn cũng hoàn toàn không biết, đây đã là lần thứ bốn mươi ba vào hôm nay người đàn ông nào đó mở trang này ra, cũng là lần thứ bốn mươi ba đăng kí tài khoản weibo. Toàn bộ buổi chiều, Tần Trình đều yên lặng nhìn chằm chằm màn hình máy tính, yên lặng đăng kí tài khoản, yên lặng follow trang weibo của đoàn phim nào đó… Sau đó yên lặng mà bỏ một phiếu.

Nhưng dù là như vậy, trên bảng nhân khí ở weibo đoàn phim «Mai phục», hạng nhất vẫn là Hàn Dương Hạo.

Dù sao cũng đã từng hot, có fan weibo hơn 5 triệu, hơn nữa bởi vì bộ phim này, kiếp sống diễn nghệ của Hàn Dương Hạo cũng dần dần có chút khởi sắc. Cho nên nhóm fan của hắn điên cuồng bỏ phiếu, cho dù fan Dung Hủ cũng cố gắng bỏ phiếu —— chẳng hạn như fan họ Tần hệt như ăn gian mà đăng kí bốn mươi ba cái nick nhỏ, cũng không sánh bằng Hàn Dương Hạo.

Hàn Dương Hạo có hơn 5 triệu fan, nhưng Dung Hủ chỉ có hơn 1 triệu. Số đếm kém thật sự quá lớn, hoàn toàn không phải là một cấp bậc. Thậm chí lúc đoàn phim tuyên bố đầu phiếu này đã có suy đoán, Hàn Dương Hạo nhất định là hạng nhất, hạng hai hẳn là Dung Hủ, hạng ba là Trương Đồng Đồng. Hơn nữa hạng nhất và hai hạng sau chênh lệch khẳng định vô cùng lớn.

Có điều một tuần sau, khi bỏ phiếu sắp hết hạn, La Chấn Đào mở weibo nhìn thoáng qua số phiếu, đột nhiên kinh ngạc phát hiện: "Ý, tiểu Hủ, phiếu của cậu chỉ ít hơn Hàn Dương Hạo một ngàn!"

Bạch Minh Đức: 13514 phiếu.

Hoắc Hi: 12053 phiếu.

Dung Hủ cũng nhìn thoáng qua màn hình di động của La Chấn Đào, cậu suy tư một khắc, bèn nói: "Đại khái là bởi vì nội dung phim ngày hôm qua."

La Chấn Đào nghĩ nghĩ: "Ừ, quả thật có rất nhiều người thảo luận nội dung hôm qua."

Tuần thứ tư «Mai phục» phát sóng, rating toàn quốc 1.2!

Rating này so sánh với tập trước mà nói, hoàn toàn không có giảm xuống, càng không giống như fan trung thành của «Mùa hè chân thực» nói, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, ngược lại còn tăng lên 0.1! Bởi vì rating

tăng lên, cả ngày hôm nay Trịnh đạo đều vui vẻ ra mặt, càng thêm kiên định quyết tâm sửa kịch bản của mình.

Trong tập thứ tư, chiếu tình tiết Bạch Minh Đức bị Hoắc Hi gài bẫy, thiếu chút nữa phải chết.

Tình tiết này vừa xuất hiện, mâu thuẫn giữa nam chính và nam thứ liền bay lên tới đỉnh điểm. Bạch Minh Đức nghĩ tất cả biện pháp muốn Hoắc Hi không hoài nghi mình nữa, che giấu thân phận gián điệp của mình, hơn nữa hắn cũng nghe ra một ít dị thường trong miệng Lương Linh Tuệ, lúc này mới chú ý tới động tác của Hoắc Hi, do đó dẫn đến thân phận cơ sở ngầm của mình không bị bại lộ.

Tập này hoàn toàn không đi theo hướng tình cảm, là theo hướng tình tiết thuần túy. Nội dung kịch liệt khẩn trương khiến khán giả kích động không thôi, thậm chí rất nhiều người xem đều tỏ vẻ, bọn họ không dám bỏ qua bất luận một giây nào, bởi vì trong mỗi một giây đều xuất hiện chuyển biến động trời.

Hơn nữa cuối tập này, có một gián điệp bị thủ hạ của Hoắc Hi bắt được. Hoắc Hi tự mình đến thẩm vấn đối phương, tinh thần người nọ sắp hỏng mất. Cuối tập này, chấm dứt ở một câu của gián điệp kia ——

"Tôi nói! Cái gì tôi cũng nói!"

Khán giả khẩn trương đến cực hạn, hoàn toàn ngừng thở, ngay khi bọn họ chờ đối phương nói ra cái tên "Bạch Minh Đức", đột nhiên! Hình ảnh tối sầm, bài nhạc cuối phim vang lên, danh sách diễn viên chậm rãi chạy lên.

Khán giả: "…"

Làm cái gì hả! Có dám không nhử mồi như vậy hay không!

Dung Hủ phân tích đúng là không tồi, tập thứ tư này chủ yếu không kể câu chuyện tình yêu của Bạch Minh Đức và Lương Linh Tuệ nữa, ngược lại dùng lượng lớn văn chương để miêu tả Hoắc Hi và Bạch Minh Đức tranh đấu. Cho nên trong tập này, cảnh diễn của Hoắc Hi tương đối nhiều.

Vốn dĩ người xem cũng chỉ biết trong lòng "Hoắc thiếu soái hẳn là người tàn nhẫn thô bạo", nhưng không có chân thật cảm thụ, nhưng trong tập này, bọn họ hoàn hoàn chỉnh chỉnh thấy được một Hoắc thiếu soái sát phạt quyết đoán, lãnh huyết tàn nhẫn.

Sau đó bọn họ nhất trí phản ứng là: "Bà mẹ! Ngầu khiếp!"

Bởi vậy, số phiếu của Hoắc Hi đột nhiên tăng lên cực đại, tăng tăng tăng hơn 3000 phiếu.

La Chấn Đào nhỏ giọng cảm khái: "Hôm nay liền hết hạn bỏ phiếu, nói không chừng cậu có thể vượt qua Hàn Dương Hạo."

Nghe vậy, Dung Hủ nhướn mày, không hé răng. Rất nhanh, liền có nhân viên công tác kêu cậu đến phim trường chuẩn bị quay.

Cách lúc cả bộ phim «Mai phục» quay xong, chỉ còn lại có ba ngày ngắn ngủi. Mà cảnh diễn hôm nay, chính là cảnh cuối cùng của Dung Hủ. Tất cả cảnh diễn của cậu đã quay xong toàn bộ, lại quay xong cảnh cuối cùng này, là cậu có thể nhận được tiền lì xì an ủi thuộc về mình, chính thức rời khỏi thành điện ảnh Tượng Sơn.

Đại khái là biết Dung Hủ sắp hơ khô thẻ tre, lúc rất nhiều nhân viên công tác đụng phải cậu, đều sẽ cười chào hỏi với cậu. Sự kiện Hàn Dương Hạo khiến đoàn phim này càng thêm đoàn kết, cũng làm cho bọn họ càng thêm thích người mới Dung Hủ từng bị Hàn Dương Hạo đem đại bài ra ức hiếp.

Chờ khi Dung Hủ đi đến phim trường, Trịnh đạo còn đang nói chuyện với Trương Đồng Đồng, Lý phó đạo đã đi tới, cười nói: "Hai tháng trước thằng nhóc đến sân bay đón cậu, Dung Hủ, còn nhớ rõ không?"

Thiếu niên hơi hơi sửng sốt, suy tư một khắc, hỏi: "Tôi nhớ… cậu ấy tên tiểu Lý?"

Lý phó đạo cười ha ha: "Không nghĩ tới cậu còn nhớ rõ nó, nó nhất định sẽ rất vui. Kỳ thật nó là con tôi, ấn tượng của nó với cậu rất tốt. Vốn là nó cũng có thể thực tập ở đoàn phim chúng ta, làm hậu cần, đáng tiếc ngày thứ tư Hàn Dương Hạo tới, con tôi pha một ly cà phê cho hắn, không có tìm thấy Mocha Hàn

Dương Hạo thích, nên dùng Latte, hắn mắng con tôi đến không đáng một đồng. Bà xã tôi nghe nói việc này, chết sống cũng không chịu để con trai bảo bối của bả ở đây bị khinh bỉ, cho nên nó liền đi."

Chuyện này Dung Hủ có chút ấn tượng, nhưng không chú ý tới, hậu cần chủ động rời chức kia thế mà lại là tiểu Lý.

Lý phó đạo trịnh trọng nhìn Dung Hủ, ý cười trên mặt dần dần thu liễm, ông nghiêm túc nói: "Cám ơn cậu, mong cậu tiếp tục cố lên."

Dung Hủ chậm rãi nâng khóe môi, cười gật đầu.

Cho nên nói, vì sao cậu dễ dàng cổ động Lý phó đạo như vậy, làm cho đối phương nguyện ý mạo hiểm bị Trịnh đạo sa thải, một mình dùng weibo đoàn phim tuyên bố tin tức? Hết thảy đều có nhân có quả, lúc trước Hàn Dương Hạo gây ra nhân, liền tạo thành kết quả là sau đó gã gặp cảnh tường đổ mọi người đẩy.

Không bao lâu, cảnh cuối cùng của Dung Hủ chính thức bắt đầu.

Nhìn bố cảnh ngục giam lâm thời dựng lên, thiếu niên hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra. Khi cậu mở mắt lại, ánh mắt đã trở nên lãnh tĩnh lạnh nhạt, cho dù mặc áo tù nhân thô ráp đơn sơ, sợi tóc hỗn độn, trên trán còn có một vết thương chưa khép lại, cậu cũng không có buông xuống kiêu ngạo của mình.

Dung Hủ nâng bước, đi tới bên tường ngồi xuống.

Ngay sau đó, Trịnh đạo hô một tiếng "action", cảnh diễn cuối cùng của Hoắc Hi, chính thức bắt đầu!

Hết chương 23

24. Chương 24

Từ tập một đến tập cuối cùng, ấn tượng của tất cả mọi người xem đối với Hoắc Hi, đều là tàn nhẫn lãnh khốc. Hắn vĩnh viễn mặc quân trang khác biệt, áo khoác lông chồn bóng loáng theo gió mà động, có vẻ lạnh như băng khó có thể thân cận, cao cao tại thượng.

Nhưng mà đến kết cục, lần đầu tiên hắn mặc áo tù nhân cũ nát, ngồi trong ngục giam âm lãnh ẩm ướt, chờ đợi tù chung thân.

Đã từng có bao nhiêu quang hoa bức người, cuối cùng liền có cỡ nào chật vật bất kham.

Trong màn ảnh, Dung Hủ dựa lưng vào vách tường dơ bẩn, im lặng rũ mắt, một bộ dạng trầm tư. Trên mặt cậu cũng không có quá nhiều biểu tình, nhưng nhìn một màn này, nhân viên công tác bên cạnh khó hiểu mà cảm thấy có chút thê lương hiu quạnh.

Đây đại khái chính là một loại bi ai của người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Trong kịch bản có nói, Hoắc Hi ngồi ở trong lao, không ăn không uống ba ngày. Trong lúc đó, Bạch Minh Đức từng đến nhìn hắn.

Lúc này Bạch Minh Đức đã thành quan quân cao cấp Bình thành, hắn có rất nhiều anh em chết ở trên tay Hoắc Hi, nhưng mà cấp trên lại quyết định không chấp hành tử hình cho Hoắc Hi, điều này làm cho hắn cảm thấy phẫn uất bất bình.

Ba ngày sinh hoạt lao ngục, đủ để cho thiếu soái tuấn mỹ lãnh lệ ấy trở nên gầy yếu.

Mà cảnh diễn hôm nay, chính là cảnh cuối cùng hơ khô thẻ tre của Dung Hủ, cậu vẫn giống lúc quay vào ban ngày, lấy tư thế đồng dạng ngồi ở chỗ kia. Thợ trang điểm đánh phấn tạo khối thật đậm trên mặt cậu, khiến gò má cậu gầy gò lõm vào, giống như gầy đi rất nhiều. Cậu vẫn duy trì tư thế hạ mắt nhìn dưới đất bất động, mãi đến khi tia nắng ban mai ngày thứ tư từ cửa sổ ngục giam nho nhỏ chiếu vào, cậu mới đột nhiên từng chút một, nhúc nhích!

Nâng lên trước tiên chính là đôi mắt, giống như một cụ già thong thả, im lặng nâng mắt, nhìn về chỗ bị ánh mặt trời chiếu đến.

Sau đó, Hoắc Hi thấp giọng cười một tiếng, giống như xuyên thấu qua ánh quang kia, nhìn thấy thứ gì đó. Lập tức, ánh mắt của hắn trở nên có chút hoài niệm, nhưng lại dần dần bắt đầu bi thương, ý cười bên môi chậm rãi tiêu tán, đến cuối cùng, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, ngẩng đầu nhìn gian nhà tù muốn vây khốn hắn cả đời.

Hiện giờ hắn mới hai mươi bốn tuổi, sau này, còn có mấy chục năm.

Dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn vết bẩn hỗn độn trên trần nhà, đôi mày tuấn tú hơi hơi nhăn lại, Dung Hủ hơi hé môi, dường như muốn nói gì, nhưng mà vừa mở miệng, lại ngậm miệng lại. Thật lâu sau, môi bỗng nhiên động đậy, thuốc độc giấu trong răng đã bị chính mình cắn nát.

Dòng máu sẫm màu từ bên môi chảy xuôi xuống, Hoắc Hi lần đầu tiên thả lỏng sống lưng thẳng tắp, lơi lỏng tựa vào trên tường.

Trịnh đạo nhìn chằm chằm camera, nhìn đến không chuyển mắt. Ông chú ý tới chi tiết Dung Hủ đột nhiên thả lỏng thân thể, cũng chú ý tới ánh mắt Dung Hủ chậm rãi trở nên mê man, loại cảm giác này khiến người ta có loại tư vị nhìn thấy ghê người, dòng máu đỏ phụ trợ cho làn da trắng nõn, không biết sao, Trịnh đạo lại có một chút đau lòng.

Ngay sau đó, Dung Hủ chậm rãi cúi đầu, triệt để không còn hơi sức.

Một màn này, đến đây chấm dứt.

Chỉ là một cảnh tự sát rất đơn giản, tổng cộng không vượt quá một phút đồng hồ, Dung Hủ một lần liền quay xong, hoàn toàn không có NG.

Khi hậu kỳ, đoàn phim sẽ chen một ít hồi ức trong cảnh này, lúc Hoắc Hi quyết định chịu chết, thứ hắn nhìn thấy chính là cây hoa lê sắc màu rực rỡ kia. Một trận gió thổi tới, đóa hoa tuyết trắng tựa như tuyết rơi, sôi nổi đáp xuống mặt đất. Hắn mặc quân trang lạnh như băng, đi từng bước đến trước tán cây, sau đó vừa nhấc đầu, nhìn thấy người kia ngồi ở trên cây như lúc trước.

Lương Linh Tuệ do Trương Đồng Đồng sắm vai cười nhìn hắn, vẫy tay với hắn, lớn tiếng hô tên của hắn: "Hoắc Hi!"

Trong ánh mắt cô tràn ngập tình yêu, giống như trở thành người vợ chân chính của hắn, chứ không phải Lương Linh Tuệ vào đêm tân hôn, khi hắn thấp thỏm khẩn trương chuẩn bị tiến vào tân phòng, cái người nhịn không được mà nỉ non một câu "nếu hắn thật sự đi vào, mình nên làm cái gì bây giờ".

Cho nên đêm tân hôn, bàn tay hắn đặt ở cánh cửa tân phòng chậm rãi thu hồi, sau đó xoay người rời đi.

Chỉ cần cô không muốn, hắn tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, hắn cũng có kiêu ngạo của mình.

Đây là Hoắc Hi.

Khi Trịnh đạo xem video lại một lần, lớn tiếng hô "qua", đột nhiên, toàn bộ đoàn phim vang lên tiếng vỗ tay. Lý phó đạo trực tiếp ôm một bó hoa tươi tiến lên, đưa cho Dung Hủ, xem như chúc mừng cậu hơ khô thẻ tre. Loại hành vi này thực bình thường, ngày hôm qua lúc Dịch Lan hơ khô thẻ tre, Lý phó đạo cũng đại diện đoàn phim, đưa cho cô một bó hoa tươi.

Dung Hủ ôm bó hoa, cười tiếp nhận nhân viên đoàn phim chúc mừng.

Rất nhanh, vài cấp cao của đoàn phim liền chạy tới nhét tiền lì xì an ủi cho cậu. Trịnh đạo cho một cái lớn, cái Lý phó đạo cho hơi nhỏ một chút, còn có Vương phó đạo, biên kịch, tổ trưởng các tổ nhỏ… Cuối cùng, nữ chính Trương Đồng Đồng cũng đưa cho Dung Hủ một bao tiền lì xì.

Dung Hủ cười nói: "Chị Trương, đây xem như ấm áp cuối cùng mà Lương Linh Tuệ cho em sao?"

Trương Đồng Đồng đang mặc trang phục diễn của Lương Linh Tuệ, trang điểm còn chưa tẩy, nghe xong lời này, cô mỉm cười, trực tiếp cho Dung Hủ một cái ôm chầm. Cô thấp giọng nói: "Cô ta không lựa chọn cậu, tôi sẽ lựa chọn cậu."

Loại lời nói xấp xỉ với thổ lộ này, khiến Dung Hủ cũng không khỏi sửng sốt, lại nghe Trương Đồng Đồng giải thích: "Tôi sẽ lựa chọn Hoắc Hi."

Dung Hủ cười gật đầu.

Những lời này dường như có chút quen tai?

Dung Hủ cũng không biết, lúc cậu quay «Tranh giành», nữ chính Đường Mộng Lam cũng từng âm thầm nói như vậy.

Tiêu Tương không lựa chọn cậu, tôi sẽ lựa chọn cậu, Mặc Sĩ Diêu.

Lúc này đây, Dung Hủ phải đuổi kịp máy bay rạng sáng về thành phố B, cho nên không cùng mọi người ăn tiệc hơ khô thẻ tre. Ngoại trừ Hàn Dương Hạo căn bản không có tới nói lời từ biệt với Dung Hủ, một ít cấp cao và diễn viên trong đoàn phim đều trao đổi phương thức liên lạc với cậu, cười nói với cậu: "Lần này rất vui vẻ, về sau có cơ hội lại hợp tác."

Đêm khuya mười một giờ, Dung Hủ chạy tới sân bay Thước Xã, ở trong đại sảnh chờ đợi chuyến máy bay rạng sáng một giờ.

Rạng sáng dòng người trong sân bay rất thưa thớt, mọi người đều qua lại vội vàng, Dung Hủ đeo kính râm và một cái khẩu trang, bình tĩnh ngồi ở trong góc chơi di động. Bộ dạng cậu như vậy hết sức bình thường, ngoại trừ dáng người cao to và khí chất khác với người thường, nhìn qua không có gì khác biệt người bình thường, mọi người cũng không có chú ý tới cậu.

Mãi đến trước khi lên máy bay, Dung Hủ chỉ bị hai fan nhận ra, ký tên cho các cô ấy. Bạn fan kích động vẻ mặt đỏ bừng, nói rằng: "Dung Dung, em siêu thích Hoắc thiếu soái! Siêu thích luôn! Anh nhất định phải cố lên, để thiếu soái của bọn em biến thành nhiều soái, Hoắc nhiều soái!"

Dung Hủ không nhịn được cười.

Hai cô bé càng thêm hưng phấn hô to.

Chờ khi hai cô bé rời đi, một người trong đó vừa đi, vừa khổ sở nói rằng: "Đáng tiếc, vừa rồi tớ nhìn thấy kết quả bỏ phiếu, Hoắc thiếu soái là hạng hai, chỉ kém Bạch Minh Đức không đến 100 phiếu. Rõ ràng lúc hơn 10 giờ số phiếu đã vượt qua Bạch Minh Đức, tớ còn lôi kéo bạn tớ cùng bỏ phiếu cho thiếu soái, thế mà lại vẫn thua…"

"Cậu đừng nói nữa, tớ đăng kí hơn hai mươi nick nhỏ đó!"

"Hơn hai mươi cái, cậu bầu cho ai?"

"Đương nhiên là thiếu soái rồi!"

…

Hai cô bé càng lúc càng xa, âm thanh cũng chậm rãi không còn nghe rõ, Dung Hủ bình tĩnh mở trang weibo của đoàn phim «Mai phục», rất nhanh phát hiện, hóa ra lúc 0h, cuộc bỏ phiếu này đã hoàn toàn kết thúc.

Trong thời gian một tuần, cuộc bầu phiếu cho nhân vật có nhân khí cao nhất, đặt một dấu chấm tròn.

Bạch Minh Đức: 16514 phiếu.

Hoắc Hi: 16423 phiếu.

Phải rồi, lúc chạng vạng Dung Hủ chỉ có hơn mười hai ngàn phiếu, Hàn Dương Hạo là mười lăm ngàn phiếu. Nhưng đến 0h, chỉ ngắn ngủn sáu tiếng, Dung Hủ tăng vọt bốn ngàn phiếu, nhưng Hàn Dương Hạo cũng đột nhiên tăng hơn một ngàn phiếu! Cuối cùng, vẫn là Hàn Dương Hạo chiếm được thành tích nhân vật có nhân khí hạng nhất, Dung Hủ được hạng hai.

Sáu tiếng tăng vọt bốn ngàn phiếu? Rất nhiều người đều sẽ hoài nghi.

Nhưng mà lúc này đây, quả thật có người nghi ngờ kết quả bỏ phiếu, nhưng bọn họ nghi ngờ không phải là số phiếu của Dung Hủ, mà là Hàn Dương Hạo!

[lần này kế hoạch bỏ phiếu của chúng tôi là phát lực vào một tiếng cuối cùng, chúng tôi có bảy nhóm fan của thiếu soái, ba nhóm fan hai ngàn người, bốn nhóm fan một ngàn người, sau đó vào một giờ cuối cùng, chúng tôi bỏ hơn ba ngàn phiếu cho thiếu soái. Xin hỏi, fan Hàn Dương Hạo, mấy người làm thế nào trong năm phút đồng hồ cuối cùng tăng vọt một ngàn phiếu… A không! Là ba phút đếm ngược, tăng vọt một ngàn phiếu!]

[rất giả! Mấy người mua thuỷ quân có thể đập thêm xíu tiền hay không, mỗi thuỷ quân đều bình luận "Bạch Minh Đức anh tuấn cơ trí, tôi thích Bạch Minh Đức ^_^", ngay cả ký hiệu biểu tình cũng hệt nhau. Mọi người xem, tôi đã nhàm chán tìm ra bốn mươi nick thuỷ quân đăng những lời này { hình ảnh } { hình ảnh } { hình ảnh }…]

[hơn ba ngàn phiếu của chúng tôi đều là nick weibo của chính chúng tôi, là nick chúng tôi thường dùng, không sợ bất cứ ai kiểm tra. Mấy người xem nick thuỷ quân của mấy người đi, giả đến độ không cần nhìn luôn! Mỗi ngày đều share một ít súp gà*, thậm chí có trên trăm cái nick thuỷ quân share súp gà giống nhau như đúc, kháng nghị! Hạng nhất rõ ràng là wuli thiếu soái!]

*Súp gà: loạt sách "Chicken Soup For the Soul", kể về những triết lý trong cuộc sống.

Đầu năm nay, fan bỏ phiếu cũng là một loại học vấn.

Đại khái tất cả mọi người đều không nghĩ tới, thế mà lại có fan vận dụng chiến thuật, định ra kế hoạch trên loại bỏ phiếu nho nhỏ này. Phải biết, bình thường chỉ có các cuộc PK số phiếu lớn—— chẳng hạn như một vài tiết mục tuyển tú —— đến quán quân trận chung kết cuối cùng, nhóm fan sẽ quy hoạch bỏ phiếu tường tận.

Bạn thật sự cho rằng chỉ cần có tiền, là có thể nâng minh tinh mình thích lên hạng nhất tuyển tú ư?

Sai!

Trừ khi bạn có cả ngàn vạn có cả triệu, còn có thể không chút do dự đập tiền vào, nếu không cuối cùng chẳng biết hươu chết về tay ai, thật sự hoàn toàn nói không rõ.

Giai đoạn bỏ phiếu trước, sẽ có fan nghĩ mọi cách tìm hiểu tin tức, lấy được số phiếu đại khái vào giai đoạn trước của "kẻ địch". Đến gia đoạn giữa, căn cứ số phiếu công bố tuần trước, cần định ra kế hoạch, giấu kín một ít phiếu, đến cuối cùng một phát thắng lợi. Tin tức của ai càng chuẩn xác, ai giấu phiếu càng nhiều, kế hoạch của ai chính xác, thì người đó chính là người thắng cuối cùng.

Đây là một loại tâm lý chiến và tin tức chiến, fan có được lý trí thông minh như vậy là phúc của mỗi một minh tinh. Dù sao thì mọi người đều biết đăng kí nick nhỏ, đều sẽ cố gắng đi bỏ phiếu, chỉ ngắn ngủn một tuần, ai cũng đăng kí không dưới mấy ngàn nick nhỏ, đây là thế lực ngang nhau, cho nên hành vi đăng kí nick nhỏ không tính là vi phạm.

Nhưng nếu bạn đi mua thuỷ quân, thì chính là phạm quy!

Thuỷ quân vừa mua chính là cả trăm cả ngàn, thậm chí là hơn vạn!

Bình thường có fan nào có thể đăng kí nhiều nick như vậy sao? Tuyệt đối không có khả năng!

Cho nên một mặt là hành vi ăn gian mọi người lén lút ngầm thừa nhận, một mặt là hành vi ăn gian ngốc nghếch dùng máy móc thay thế. Sự kiện "bầu phiếu Mai phục" Hàn Dương Hạo, lập tức trở thành top search hạng bốn mươi ngày hôm đó. Vô số fan thức đêm tìm ra chứng cứ fan Hàn Dương Hạo mua thuỷ quân, bóc trần một đám nick thuỷ quân kia ra, ước chừng tìm được hơn tám trăm!

Loại nghị lực này ngay cả người qua đường cũng cảm động, cảm khái không thôi: [đây đều là fan chân ái nha!]

Những em gái đó có lẽ giờ phút này chỉ là fan bình thường của Dung Hủ, nhưng các cô ấy đã sớm thành fan trung thành chân ái của Hoắc Hi. Các cô ấy phẫn nộ mắng mấy tài khoản thuỷ quân đó: [Hoắc Hi mới là nhân vật có nhân khí nhất «Mai phục», không phục đến cãi, đem nick thuỷ quân ném vô mặt mi!]

Dung Hủ chỉ thấy kết quả bỏ phiếu, liền lên máy bay đi đến thành phố B. Chờ sau khi cậu xuống máy bay, đã là nửa đêm ba giờ, cậu căn bản không có mở di động, ngay cả La Chấn Đào cũng buồn ngủ không nói

được mấy câu, trực tiếp đưa Dung Hủ về nhà.

Trước khi đi, La Chấn Đào nói rằng: "Ngày mai thu dọn đồ đạc một chút, tiểu Hủ, ngày mai cậu có thể chuyển nhà."

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp về nhà trọ của Tần Trình, cậu cũng không chú ý giày đặt trên giá ở huyền quan, lập tức đi đến phòng ngủ của mình, ngả đầu liền ngủ. Mà chờ đến sáng hôm sau, Dung Hủ bị chuông điện thoại di động ồn ào đánh thức, cậu mở di động, chóp mũi bỗng nhiên ngửi được một chút mùi đồ ăn.

Tinh thần thoáng tỉnh lại một ít, Dung Hủ nhẹ nhàng "a lô" một tiếng.

Bên kia điện thoại, La Chấn Đào lập tức nói: "Trên mạng fan cậu với fan Hàn Dương Hạo đang cãi nhau kìa!"

Dung Hủ lập tức ngơ ngẩn, thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

La Chấn Đào nói: "Trong lúc nhất thời cũng nói không rõ, cậu lên mạng xem một chút sẽ biết."

Dung Hủ ngưng mi trầm tư, giọng nói áy náy của La Chấn Đào lại truyền tới: "Còn có một việc… tiểu Hủ, không cần chuyển nhà, hôm nay anh mới biết được, chủ cho thuê nhà kia thế mà lại bán phòng rồi! Hắn cũng không nói anh biết trước một tiếng, thật sự là quá đáng. Sau đó anh lại gọi điện thoại cho chủ thuê nhà có ý cho thuê thứ hai, hắn thế mà cũng bán rồi! Anh cũng không biết, giá nhà thành phố B chẳng lẽ giảm rồi ư? Nhà tốt như vậy mà bán? Thế này đi, cậu đừng vội, hôm nay anh bắt đầu tiếp tục giúp cậu tìm phòng ở, thật sự xin lỗi."

Buồn ngủ lập tức tiêu tán ba phần, Dung Hủ chống cánh tay ngồi dậy. Cậu vừa định nói với La Chấn Đào là không sao, phòng ở có thể chậm rãi tìm, nhưng ngay sau đó, lại nghe một tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên.

"Cốc cốc cốc —— "

"Mua một ít bữa sáng, cậu dậy chưa?"

Âm thanh này trầm thấp tao nhã, thuần hậu như tiếng đàn violon. Thân thể Dung Hủ lại mãnh liệt cứng đờ, bảy phần buồn ngủ còn lại lập tức biến mất không còn một mảnh.

—— Tần Trình, ở nhà hả?!!!

Hết chương 24

25. Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong phòng ăn sáng ngời rộng mở, Dung Hủ đơn giản rửa mặt xong, ngồi ở trước bàn, nhìn một bàn bữa sáng phong phú này.

Từ cháo ăn sáng đến bánh mì sữa, từ pizza cho tới cơm cuộn rong biển, rực rỡ muôn màu bày đầy một bàn lớn, ngay cả bàn dài bên cạnh cũng hoàn toàn bị chiếm cứ. Dung Hủ do dự nhìn một bàn tập hợp bữa sáng đặc sắc của các quốc gia này, trong lúc nhất thời có chút không hiểu, rốt cuộc là mình đang ăn cơm nhà, hay là… đang tham gia tiệc tùng?!

Người đàn ông tuấn mỹ thâm trầm múc một bát cháo cho cậu, nhẹ nhàng đưa tới, Dung Hủ lập tức tiếp nhận.

Tần Trình hạ mắt, vẻ mặt thản nhiên, vô cùng tùy ý nói rằng: "Tùy tiện mua chút đồ, cậu chỉ cần chú ý ăn là được."

Dung Hủ: "…"

Ừ, ngài tùy tiện… Thật sự là tương đối tùy tiện mà…

Tuy nói trong lòng hoàn toàn không rõ đối phương đang suy nghĩ gì, nhưng Dung Hủ vẫn như trước an tĩnh ăn xong bữa sáng. Từ đầu tới đuôi, cậu đều chỉ động tới đồ ăn Trung Quốc, không có động tới thứ khác. Tần Trình vẫn luôn bình tĩnh uống cà phê, hắn không phát ra một chút tiếng động, Dung Hủ cũng không nói gì, chỉ nghĩ đối phương có quy củ "ăn cơm không nói lời nào".

Mà Dung Hủ tự nhiên cũng không phát hiện, chiếc đũa của cậu tới chỗ nào, ánh mắt của bạn đàn ông nào đó cũng theo tới chỗ ấy. Có đôi khi còn dùng âm thanh nhỏ nhất nỉ non tự nói một câu: "Động tới món này ba lần… rất thích à?"

Nhưng mà chờ Dung Hủ vô ý ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hắn lại cực nhanh dời tầm mắt đi chỗ khác, tay trái nhẹ nhàng gõ mặt bàn, tay phải thì cầm tách cà phê sứ trắng, thường thường nhấm nháp một hớp.

Dù bữa sáng có phong phú như thế nào nữa, Dung Hủ cũng không có khả năng ăn sạch toàn bộ, nhìn đồ ăn dư lại, Dung Hủ tự nhận không phải là người đặc biệt tiết kiệm, cũng thấy có chút đau lòng.

Giống như đã nhận ra tâm tư của thiếu niên, Tần Trình giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Lát đem cho Từ Tấn ăn, hắn rất thích ăn."

Dung Hủ kinh ngạc nói: "Nhiều như vậy?"

Tần Trình nói: "Ừ, nhiều như vậy đó." Giọng điệu trấn định, mặt không đổi sắc tim không nhảy loạn.

Dung Hủ: "…" Nhìn đoán không ra người đại diện đứng đầu Hoa Hạ Entertainment ấy còn có dạ dày bự thế…

Dù sao cũng là ở nhờ trong nhà người khác, lại ăn của người ta, bữa sáng vừa chấm dứt, Dung Hủ liền chủ động hỗ trợ thu dọn đồ đạc, còn giúp đóng gói lại, xách tới trước mặt Tần Trình, cười nói: "Tôi đã gói lại rồi, anh có thể trực tiếp đưa cho Từ tiên sinh."

Tần Trình: "… Được."

Không khí trong lúc nhất thời lại cứng ngắc.

Dung Hủ đã sớm phát hiện, Tần Trình dường như là người không thích nói chuyện. Nhưng mà hôm nay, có một số việc cậu lại nhất định phải nói với đối phương, không thể không nói.

Suy tư một lát, Dung Hủ đi thẳng vào vấn đề mà nhìn về phía Tần Trình, nói: "Có chuyện, thật sự rất xin lỗi. Vốn dĩ tôi đã tìm được phòng ở gần công ty, chỉ là không biết thế nào, chủ cho thuê đột nhiên bán phòng, cho nên hôm nay có khả năng tôi không chuyển nhà được, còn cần ở trong này quấy rầy thêm một chút."

Lời này vừa nói ra, Dung Hủ tinh tường nhìn thấy Tần Trình kinh ngạc nâng mắt, điệu bộ hết sức kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu tình của đối phương, Dung Hủ càng thấy hổ thẹn. Lần trước là cậu thề son thề sắt nói phải rời đi, nhưng hôm nay lại đột nhiên không thể đi, còn muốn quấy rầy đối phương thêm. Quan hệ của bọn họ hẳn cũng không được coi là bạn tốt, nếu không phải vì dì Tần, chỉ sợ Tần Trình sẽ không để ý tới mình một chút nào.

Khi Dung Hủ định trực tiếp tỏ vẻ "tôi vẫn là dọn ra ngoài đi", đột nhiên, chỉ nghe Tần Trình trầm ngâm một tiếng, nói: "Vậy cậu liền thuê căn nhà này của tôi đi."

Dung Hủ hỏi: "Thuê căn của anh à?"

"Ừ, căn nhà này có ba phòng ngủ, thiết bị đầy đủ hết, tôi hàng năm không ở nhà, xế chiều hôm nay cũng phải lên máy bay đi Mỹ một chuyến. Cậu có thể an tâm ở đây, an ninh của tiểu khu này cũng không tệ lắm." Dừng một chút, Tần Trình còn nói thêm: "Nếu mẹ muốn hỏi về chuyện của cậu, như vậy tôi cũng dễ trả lời bà ấy…" Vài chữ phía sau mới vừa nói xong, Tần Trình đã tự dừng lại trước.

Dung Hủ không có phát hiện dị thường của hắn, mà là nghiêm túc tự hỏi.

Chủ ý này lần trước Tần Trình đã đề cập qua, cậu vốn cho là mình đã tìm được phòng ở, sẽ không lo lắng nữa. Quả thật, ở phụ cận cao ốc Hoa Hạ Entertainment, khu nhà trọ này là có hệ số an toàn cao nhất, giao thông tiện lợi, hoàn cảnh thanh tĩnh.

Suy nghĩ trong chốc lát, Dung Hủ liền tiếp nhận đề nghị này.

Cậu vừa đồng ý, Tần Trình phút chốc nhẹ nhàng thở ra, liền nghe Dung Hủ nói: "Vậy liền định ra tiền thuê nhà đi, tôi sẽ dựa theo giá tiền trên thị trường trả cho anh." Đối với Tần Trình mà nói, chút tiền thuê nhà ấy chỉ là chín con trâu mất sợi lông, nhưng mà Dung Hủ lại nhất định muốn đưa.

Tần Trình thản nhiên nói: "Cậu quyết định là được." Vừa mới dứt lời, bản mặt hắn lại cứng đờ.

Rất nhanh Dung Hủ liền vào trong phòng ngủ thay quần áo, tính lập tức đến công ty một chuyến. Đợi cậu vào phòng ngủ, Tần Trình chậm rãi ngồi trở lại trên sofa, hắn nâng tay trái lên vuốt vuốt huyệt thái dương, sắc mặt thâm trầm. Dung Hủ vừa ra khỏi phòng ngủ, hắn lại khôi phục bình thường, chờ Dung Hủ lại rời khỏi nhà, hắn thở dài thật sâu.

—— kỳ thật không cần treo mẹ ở trên miệng suốt.

—— kỳ thật cũng có thể không thu tiền thuê nhà.

Bạn ảnh đế nào đó lần đầu tiên thống hận diễn xuất của mình cớ gì lại tốt như vậy, không hề khiến thiếu niên kia phát hiện dị thường.

Ở một bên khác, Dung Hủ rất nhanh đi xuống lầu, chưa từng nghĩ ở phía sau cậu, tên đàn ông nào đó đã sớm tích tụ bi thống, hối hận đến mức tận cùng.

Có người cố tình chính là trời sinh mạnh miệng, miệng thì ngại nhưng thân thể thành thật, rõ ràng mấy ngày hôm trước vừa mới dùng giá cao mua hai căn phòng —— thật khéo, người bán chính là hai người mà La Chấn Đào liên hệ —— hiện tại lại làm ra vẻ kinh ngạc kinh ngạc như thế.

Chờ về sau, khi Dung Hủ phát hiện trên danh nghĩa ông người yêu nhà mình lại có hai căn nhà vô cùng quen mắt… hình ảnh kia nhất định rất đẹp.

Sau khi lên xe, La Chấn Đào lái xe phóng đến Hoa Hạ Entertainment.

Vừa lên xe, Dung Hủ liền đem chuyện phòng cho thuê nói với hắn một lần. Nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của La Chấn Đào chính là: "Ở cùng một chỗ với Tần Trình… như vậy được không?"

Dung Hủ cười nhạt nói: "Bọn em chỉ là quan hệ chủ cho thuê nhà và khách trọ, có vấn đề gì sao?"

La Chấn Đào nghĩ nghĩ: "Cũng đúng, nếu như vậy, anh cũng không cần đi tìm phòng nữa. Phòng ở gần công ty vừa đắt vừa ít, phần lớn là khu thương mại, tiểu khu này đã là tốt nhất gần đây, cậu có thể thuê ở đó, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề papparazi. Chờ về sau cậu mua phòng, là có thể dọn ra ngoài."

Dung Hủ gật đầu đồng ý.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền nói tới sự kiện "mua thuỷ quân bầu phiếu".

Rất nhiều đoàn phim cuốn chiếu thường tuyên bố bình chọn một số loại nhân khí trong lúc phim truyền hình đang chiếu, có khả năng là nhân vật yêu thích nhất, cũng có thể là cảnh tượng yêu thích nhất. Khán giả cũng biết, loại bình chọn này thường có ảnh hưởng với kết cục của phim truyền hình, cho nên bình chọn vô cùng quan trọng.

Hơn nữa nhân khí cao nhất trong đoàn phim «Mai phục» không thể nghi ngờ là Hàn Dương Hạo đã từng hot, còn lại đều là người mới vừa vào giới giải trí.

Như vậy dưới tình huống đó, vừa là nam chính, lại có danh tiếng lớn nhất, Hàn Dương Hạo theo lẽ đương nhiên mà hẳn là có nhân khí hạng nhất. Cho nên trong một giờ cuối cùng, fan Hàn Dương Hạo nhìn thấy A Hạo nhà bọn họ vượt qua Dung Hủ ba nghìn phiếu, đương nhiên phớt lờ, cho là hiển nhiên.

Bọn họ nhiều người sức lớn, Dung Hủ mới được mấy fan, đăng kí nick nhỏ có thể đăng kí hơn bọn họ ư? Bọn họ dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết mấy fan đó!

Nhưng mà lúc cuối cùng, kế hoạch của fan Dung Hủ lại chiếm được thành công, fan Hàn Dương Hạo kinh hãi nhìn số phiếu của Dung Hủ chậm rãi đạt tới hạng nhất. Lúc này, liền có thuỷ quân đi ra bỏ phiếu, hơn nữa còn là dùng máy móc đăng kí, bỏ phiếu.

Trên internet, hiện tại fan Dung Hủ mạnh mẽ lên án công khai fan Hàn Dương Hạo không biết xấu hổ, công khai đi mua thuỷ quân! Kết quả này không công bằng, nhất định phải bầu lại, mọi người có bản lĩnh lại đến so một lần, ai thắng ai thua còn không nhất định!

Làm người ta kỳ quái chính là, fan Hàn Dương Hạo thế mà càng thêm kiêu ngạo kiêu ngạo!

[mày nói thuỷ quân thì là thuỷ quân hả? Tiểu trong suốt không biết xấu hổ, còn dám đấu với A Hạo nhà tao!]

[nhà tui nam chính, nhà mấy người nam nhị, đừng nghĩ quá nhiều, đều lui tán đi.]

[nữ chính thích chính là A Hạo nhà tui, hiện giờ trong bốn tập cảnh diễn của A Hạo cũng vượt xa Dung Hủ gì đó. Không phải chỉ là một tiểu bạch kiểm thôi sao, diễn xuất kém đến mức tui cũng chả thèm dòm. Cả ngày tự tâng bốc đã xong chưa, còn biết xấu hổ hay không?]

Ngay cả chứng cớ cũng đã vứt trên mặt, đám fan này thế mà lại còn dám mắt mù?

Vốn dĩ phần lớn fan Dung Hủ đều vô cùng bình tĩnh, lười so đo với đám fan cuồng này. Dù sao thì bọn họ có mua thuỷ quân đập hạng nhất như thế nào đi nữa, thì trên top search, "Hoắc Hi" đều hơn "Bạch Minh Đức" gần như gấp ba. Đây là chứng cứ xác thực, Dung Hủ quả thật diễn tốt, người đẹp, rất nhiều người qua đường lúc bỏ phiếu đều lên tiếng bày tỏ ——

[«Mai phục» rất hay, Hoắc thiếu soái kia diễn không tồi, mỗi lần hắn lên sân khấu tôi đều có chút sợ hãi.]

Trong bộ phim «Mai phục» này, Hoắc Hi xem như boss phản diện danh chính ngôn thuận. Có thể khiến người xem đánh giá là "sợ hãi", bởi vậy có thể thấy, nhân vật của cậu diễn vô cùng đúng chỗ. Thiếu soái Hoắc gia vốn dĩ tay đầy máu tươi, giết người như ngóe, cho dù đối mặt với người phụ nữ mình yêu mến, hắn cũng chưa từng dỡ xuống mặt nạ lạnh lùng vô tình.

Nhìn thấy fan Hàn Dương Hạo vô liêm sỉ xem nhẹ chứng cứ nick thuỷ quân bỏ phiếu, toàn bộ fan Dung Hủ đều bùng nổ.

[EXM?! Đầu năm nay người mua số liệu thế mà lại hô cướp bắt cướp hả?] (EXM: excuse me)

[thật sự là người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch. Cũng không biết là ai không cần mặt, trước kia cũng không phải chưa từng xuất hiện phim truyền hình mà nhân vật phụ có nhân khí cao hơn nhân vật chính, nhân vật là người diễn, chính mình diễn không đủ sinh động rõ rệt bằng người khác, còn trách người khác? Tại hạ được kiến thức, fan cuồng quả nhiên là chưa bao giờ mang đầu óc ra đường… A không, chỉ sợ ngay cả đầu óc là cái gì bọn họ cũng không biết.]

[oa, anh là nhân vật chính, vậy anh rất tuyệt à! ^_^]

[thân mến, lắc lắc cái đầu nhỏ của mấy bạn, có nghe thấy tiếng nước thật lớn không? ^_^]

[nhìn mấy bạn không bình luận nữa thật đáng thương ^_^]

…

Hoa Hạ có câu ngạn ngữ, tên là vươn tay không đánh người mặt cười.

Càng về sau, fan Dung Hủ mỗi lần đăng bình luận, đều sẽ thêm ký hiệu "^_^" ở phía sau. Ký hiệu này nói chung là ý tứ thân thiện, nhưng nhìn trong mắt fan Hàn Dương Hạo, lại cảm thấy vô cùng châm chọc. Cố tình bọn họ còn nói không lại đám người kia, chỉ có thể một ở nơi đó chửi đổng, mắng Dung Hủ là một tiểu trong suốt thối tha không biết xấu hổ, mắng cậu diễn xuất nát đến độ chỉ sợ là quy tắc ngầm mới có thể vào đoàn.

Hôm nay, cái tag #bình chọn Mai phục# vẫn luôn treo trên top 20 của weibo.

Vô số dân mạng qua đường tùy ý nhấn vào xem, liền nhìn thấy fan nhà Dung Hủ mỉm cười, và fan Hàn Dương Hạo không có giới hạn chửi rủa. Rất nhiều người qua đường sôi nổi nhíu mày, còn có một ít người

qua đường không còn lời gì để nói mà tỏ vẻ: [Hàn Dương Hạo không phải là hết thời rồi sao? Đạp người mới như vậy, không phải là đang phòng bạo đi?]

Phòng bạo, chính là phòng ngừa người mới bạo hot.

Fan showbiz chỉ có nhiêu đó, tổng nhân khẩu trên thế giới cũng chỉ con số đó, một người hot, tất nhiên phải chiếm đi tài nguyên của người khác, sẽ hút đi fan của người khác. Có khả năng một minh tinh vốn có thể hot thêm một đoạn thời gian, hoặc là sự nghiệp đi lên một đỉnh cao, lại bởi vì một minh tinh khác bạo hot, mọi người rốt cuộc không nhìn tới bóng dáng người đó nữa.

Cho nên fan của một vài minh tinh sẽ cố ý đi anti người mới, nói bọn họ chỉnh dung, diễn xuất kém, quy tắc ngầm vân vân, để phòng ngừa bọn họ bạo hot.

Có người là thật sự có điểm đen, nhưng có người căn bản không có điểm đen, fan cũng bịa đặt vô căn cứ.

Theo sự gia nhập của người qua đường, phạm vi trận chiến này lan ra càng ngày càng rộng, ngay cả fan của Trương Đồng Đồng và Dịch Lan khi rảnh rỗi cũng vào nói một câu.

Chờ đến tối, trang weibo của đoàn phim «Mai phục» rốt cuộc đi ra nói chuyện: [bình chọn nhân khí chỉ là bình chọn đơn thuần, hiện nay chúc mừng @Dung Hủ @Dịch Lan hơ khô thẻ tre, còn có hai cảnh diễn, chúc mừng @Trương Đồng Đồng hơ khô thẻ tre.]

Những lời này nói thực hay, đã hơ khô thẻ tre, kết quả bỏ phiếu kia như thế nào, có thể ảnh hưởng đến nội dung và cảnh diễn sao?

Thấy cái weibo này, Dung Hủ mỉm cười nhếch khóe môi, ấn chia sẻ.

[Dung Hủ: mọi người phải ngoan ngoãn ~^_^ @đoàn phim «Mai phục»: bình chọn nhân khí chỉ là…]

Ngay sau đó, vô số fan nhào đến.

[233333 bọn em vẫn luôn rất ngoan nha, ^_^]

[tôi nhảy dựng lên cho thiếu soái một cái moaz moaz tà =3=~ a không đúng, biểu tình cuối cùng phải là cái này ~^_^]

[ôi má, Dung Dung thế mà lại lại share weibo nha! Muốn hình đẹp muốn hình seo fì! Tui cũng đi theo mốt… ^_^]

Mà ở sân bay thủ đô, người đàn ông lạnh lùng đạm mạc đang ngồi trong phòng chờ VIP, chờ đợi đăng ký. Thông báo đặc biệt đột nhiên nhảy ra trên điện thoại di động, Tần Trình hơi sửng sốt, động tác nhanh chóng mở ra nhìn.

Khi phát hiện không phải là ảnh tự chụp, trong mắt của hắn toát ra một tia thất vọng.

Nhưng nhìn những lời này, hắn tỉnh bơ cong khóe môi, nhẹ giọng nói: “Tôi vẫn luôn… rất ngoan.” Vừa dứt lời, hắn liền mở nick nhỏ của mình ra, đăng một cái bình luận.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: tui vẫn luôn rất ngoan! ChuMe* =3= @Dung Hủ: mọi người phải ngoan ngoãn ~ @đoàn phim «Mai phục»:…]

*ChuMe: phát âm là jiū mī, là 1 từ thể hiện hành động dưới đây, cũng có thể hiểu là “giả bộ khả ái”.

Fan nữ càng dễ dàng đánh vào trong nội bộ fan, lấy được tài nguyên tin tức của minh tinh.

Sau khi sắm vai một fan nữ manh manh đát xong, Tần Trình mặt không đổi sắc buông di động xuống, đứng dậy đăng ký.

Dung Hủ mới từ công ty trở lại nhà trọ không biết sao đột nhiên rùng mình một cái, khó hiểu mà cảm thấy có chút lạnh. Cậu nhanh chóng chui vào trong mở hệ thống sưởi, lúc này rốt cuộc mới thở phào một hơi.

Buổi tối hôm nay là tuần thứ năm «Mai phục» phát sóng, sắp chiếu tập năm.

Trong phòng khách trống rỗng, chỉ có một thiếu niên thon gầy xinh đẹp ôm hai chân ngồi ở trên sofa, yên lặng xem «Mai phục». Xem chốc lát, cậu liền chuyển đến một kênh chiếu chương trình tạp kỹ, tiếp tục xem.

Căn phòng này thật lớn, lúc một mình… vẫn có một chút lạnh lẽo.

Không biết sao, Dung Hủ bỗng nhiên cảm thấy, sống một mình quả thật rất lạnh lẽo, thuê căn nhà trọ này có lẽ là một chuyện tốt.

Suy nghĩ này không có dừng lại trong đầu Dung Hủ bao lâu, cậu liền tiếp tục xem chương trình tạp kỹ. Cậu tỉ mỉ xem, bởi vì ba ngày sau, cậu cũng phải rời khỏi thành phố B, đến một thành phố khác, hội họp với nhân viên đoàn phim «Tranh giành», bắt đầu tiến hành tuyên truyền cho bộ phim truyền hình chế tác cao tháng sau công chiếu này.

Hết chương 25

Liên Dung Tranh Tử Hãm: bảo bảo ngoan như vậy, bảo bảo muốn chume =3=~ chume chume

~Dung Dung:… Có thể xin đổi công không?

Phúc oa: OVO để tôi nghĩ xem, công này quả thật rất không có hình tượng…

Tần Tranh Tranh: bảo bảo biết chume, không cho đổi!!!

26. Chương 26

Khác với đời trước, đa số chương trình tạp kỹ* trong thế giới này đều là hiện trường trực tiếp. Ngoại trừ một vài show truyền hình thực tế cần tiến hành hậu kỳ cắt nối biên tập, không thể hiện trường trực tiếp, thì những chương trình giải trí còn lại đều tiến vào thời đại trực tiếp.

**Chương trình tạp kỹ (variety show): chương trình kết hợp nhiều loại hình nghệ thuật khác nhau (ca múa, nhạc, xiếc, vân vân mây mây..). Vd: running man, we got married..*

Chương trình tạp kỹ đầu tiên đoàn phim «Tranh giành» lựa chọn, chính là chương trình game show trực tiếp hot nhất Hoa Hạ, tên là «Vô cùng giải trí».

«Vô cùng giải trí» là chương trình tạp kỹ có rating cao nhất toàn quốc trong cùng kỳ, tối thứ bảy mỗi tuần

chiếu ở đài Dragon TV, có thể nói là nổi tiếng. Chương trình này tổng cộng có ba người chủ trì, hai nam một nữ, ba người đều là người chủ trì giải trí đứng đầu Hoa Hạ, có show riêng của mình.

Người chủ trì ưu tú lại thêm trò chơi và thăm hỏi hài hước thú vị, «Vô cùng giải trí» là một chương trình cố định mà rất nhiều đoàn phim lớn trước khi công chiếu tất phải tham gia.

Bên kia vừa mới chấm dứt quay phim «Mai phục», bên này, ngày thứ ba Dung Hủ liền đi tới thành nam.

Đoàn phim «Tranh giành» từ hai tháng trước đã hơ khô thẻ tre, hiện giờ cách lúc công chiếu cũng chỉ còn lại ngắn ngủn hai tuần lễ. Trong thời gian hai tuần lễ này, Dung Hủ cần đi theo đoàn phim chạy bốn chương trình, thẳng đến cuối tuần mới có thể về thành phố B.

Khi La Chấn Đào nhận được thông báo bên đoàn phim, hắn còn hết sức kinh ngạc, nhịn không được cảm khái nói: "Xem ra Quách đạo rất thưởng thức cậu, tiểu Hủ, cậu chỉ là nam bốn, ông ấy lại an bài cho cậu bốn chương trình tuyên truyền. Đây là cơ hội cho chúng ta gia tăng nhân khí, nếu trong chương trình tạp kỹ biểu hiện tốt, rất dễ dàng hút fan."

Điểm này, Dung Hủ tự nhiên rõ ràng.

Chương trình tạp kỹ vô cùng dễ dàng nâng người, có thể lập tức chế tạo đề tài cho một người, hút fan rất nhanh, nhưng mà làm thế nào nắm chắc những fan đó, vẫn phải xem thực lực cá nhân. Cho nên trước khi đến, Dung Hủ cố ý đem toàn bộ video chương trình này trong gần một năm xem qua một lần, hiểu biết đại khái quy trình tiết mục và phong cách của người chủ trì.

Nhưng dù như thế, khi đến hiện trường, phó đạo diễn tổ tiết mục cũng trực tiếp giao một phần kịch bản cho cậu.

La Chấn Đào có vẻ hơi xấu hổ, Dung Hủ lại bình tĩnh nhận lấy. Đối phương dường như không nghĩ tới cậu sẽ trấn định như vậy, vì thế phó đạo diễn kia khó được kiên nhẫn giải thích: "Trực tiếp mà, rất dễ dàng xảy ra sự cố, cho nên quy trình đại khái phải định ra. Còn có hơn một giờ là trực tiếp, cậu có thể nghỉ ngơi ở phòng nghỉ bên kia, học thuộc kịch bản một chút."

Thiếu niên tuấn tú hơi hơi gật đầu, cười nói: "Được."

Nhìn dáng vẻ Dung Hủ thế này, trong mắt phó đạo diễn hiện lên một chút kỳ lạ, hắn đánh giá Dung Hủ một lúc lâu, sau đó cười nói: "Kỳ thật cũng không cần hoàn toàn thuộc một chữ không sai, chỉ là lo lắng cậu là người mới, lúc trực tiếp nói sai đối với cậu và đoàn phim đều không tốt."

Dung Hủ hiểu rõ: "Cám ơn anh, tôi biết rồi."

Phó đạo diễn cười cười rời đi.

Kỳ thật hắn không nói, Dung Hủ cũng biết, nếu mình nói sai, đối với chương trình cũng không tốt.

Trực tiếp đối với bất luận một chương trình nào cũng yêu cầu cực kỳ hà khắc, người mới giống như cậu, lần đầu tiên tham gia chương trình trực tiếp, tổ tiết mục lo lắng là lẽ đương nhiên. Cậu không thấy có chỗ nào không đúng, dù sao ai cũng sẽ không đơn thuần đến độ cho rằng mỗi một chương trình đều không có kịch bản, để khách quý hoàn toàn ngẫu hứng phát huy.

Sau khi mở kịch bản ra, Dung Hủ thấy được quy trình tiết mục liên quan, cùng với định vị của mỗi một khách quý trong chương trình.

La Chấn Đào nhìn thấy Dung Hủ tiếp nhận "quy tắc ngầm" trong giới nhanh như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng mà không có nhiều lời.

Rất nhanh, một giờ liền qua, Đường Mộng Lam, Diệp Kiều, Đổng Tranh lục tục đến đài truyền hình. Sau khi nhìn thấy Dung Hủ, bọn họ đều cười chào hỏi với cậu, Đường Mộng Lam càng vui vẻ cho cậu một cái ôm chầm, vẻ mặt u oán nói rằng: "Tiểu Hủ, sau khi cậu sát thanh, ớt chuông đều không ai giúp chị ăn. Thứ có dinh dưỡng như vậy mỗi ngày đều phải bỏ, thiệt lãng phí."

Dung Hủ nhướn một bên mi, hỏi ngược lại: "Chị Đường, hóa ra chị cũng biết nó rất có dinh dưỡng à?"

Đường Mộng Lam ra vẻ kinh ngạc nói rằng: "Chị có từng nói lời này sao?"

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Trong giới này, càng là minh tinh lớn, thì càng dễ ở chung, ít nhất là mặt ngoài dễ ở chung. Bởi vì bọn họ đều cần kìm nén cảm xúc, chỉ có tiểu sinh hết thời đã từng duyên phận đưa đẩy hot được một thời giống Hàn Dương Hạo, mới có thể không kiêng nể gì mà nơi nơi đắc tội với người khác.

Không bao lâu, tiết mục liền chính thức phát sóng.

Trực tiếp «Vô cùng giải trí» chia làm hai loại là trực tiếp TV và trực tiếp internet, suy xét vì rating, cái sau sẽ muộn hơn cái trước một giờ.

Quách đạo là người đến cuối cùng, đi vào cùng ông còn có Tống Minh Phi cũng bị kẹt ở trên đường.

Đây là lần đầu tiên Dung Hủ nhìn thấy nam số ba «Tranh giành», cậu cho đối phương một cái mỉm cười thân thiện trước hết, nhưng Tống Minh Phi nhìn thấy cậu lại phút chốc sửng sốt, tiếp đó mới gật gật đầu. Không biết có phải là vì kẹt xe thật sự quá cực khổ không, hắn ngược lại không cười được, sắc mặt cũng có chút cứng ngắc.

Dung Hủ không nghĩ quá nhiều, sau khi người chủ trì tiến hành mở màn, một đám tiến vào phòng live

stream.

Dung Hủ và Tống Minh Phi là vào sân đầu tiên, tiếp theo là Diệp Kiều, cuối cùng là Đường Mộng Lam và Đổng Tranh. Quách đạo tạm thời ngồi ở hậu trường, ông là đạo diễn, không phải là diễn viên, chỉ tính toán lộ mặt lúc cuối cùng, không tham dự trực tiếp phía trước.

Đội hình bộ phim «Tranh giành» này thật sự quá mức cường đại, cho dù là nam số hai Diệp Kiều, đặt ở trong «Mai phục», danh tiếng cũng không kém hơn Hàn Dương Hạo đã hết thời. Lại càng không cần nói nhân khí của Đường Mộng Lam và Đổng Tranh, dưới sân khấu ngồi đầy fan của bọn họ, Dung Hủ thoáng nhìn lướt qua, nơi nơi đều là fan giơ tên bọn họ.

Bỗng nhiên, Dung Hủ thấy được góc bên trái có mấy chục cô bé giơ bảng "Dung Dung", "Mặc Sĩ", "Thiếu soái". Cậu hơi hơi sửng sốt, tiếp đó cười cười phất phất tay với bên kia, tiếng thét dưới đài càng thêm vang dội.

Giờ phút này trên mảnh đất Hoa Hạ, vô số người xem tụ tập trước TV, theo dõi «Vô cùng giải trí». Trong đó có rất nhiều cô gái đều kích động đỏ bừng hai má, khi các cô nhìn thấy Dung Hủ phất tay với fan của mình, tổ tiết mục cho những fan đó một màn ảnh, các cô ấy sôi nổi vỗ bàn: "Ngao ngao ngao! Tổ tiết mục này thiệt biết điều! Biết chơi! Biết chơi!"

Mười phút kế tiếp giới thiệu khách quý, tổ tiết mục cho Dung Hủ vài màn ảnh. Trong mấy màn ảnh này, phần lớn thời điểm cậu đều đang yên lặng ngẩn người, nhưng chỉ cần màn ảnh vừa xuất hiện, cậu lập tức cười rộ lên, giống như đang che giấu mình ngẩn người.

Rất nhanh, dưới weibo trực tiếp của «Vô cùng giải trí», liền xuất hiện từng cái từng cái bình luận.

[ha ha ha ha Dung Hủ sao lại ngốc manh như vậy! Lúc giới thiệu người khác hắn thế mà lại đang ngẩn người, còn bị máy quay chụp được! Thật giống như đang lơ đễnh bị chủ nhiệm lớp phát hiện vậy, hắn làm sao lại đáng yêu như vậy! Chuyển thành fan người qua đường ~]

[dáng vẻ hắn đột nhiên cười rộ lên thật buồn cười, rõ ràng chính là đang ngẩn người, thế mà lại còn làm bộ như cái gì cũng không biết ~]

[a a a a dáng vẻ wuli thiếu soái xuẩn manh cũng thiệt dễ nhìn! Hôn hôn hôn hôn hôn hôn ~~~]

[hất bàn!!! Bao giờ trên mạng mới có thể xem được trực tiếp! Mấy người nói Dung Dung nhà tui ngốc manh hả? Tôi cũng muốn nhìn bộ dạng Dung Dung ngốc manh manh! Mẹ già chiếm lấy TV muốn xem phim mẹ chồng nàng dâu, thiệt muốn xem trực tiếp «Vô cùng giải trí» a a a a a a a!!!]

Trò chơi đầu tiên của «Vô cùng giải trí» là trò chơi tổ đội, chia khách quý làm hai tổ, tiến hành PK. Trận đấu này chủ yếu là nâng Diệp Kiều và Tống Minh Phi, Dung Hủ cũng nhận được một ít màn ảnh không tồi, nhưng vẫn có không ít fan cảm thấy màn ảnh của cậu quá ít.

Chờ đến trò chơi thứ hai, tổ tiết mục chủ yếu nâng Đường Mộng Lam và Dung Hủ. Tổ tiết mục chia hai người đến cùng một nhóm, Diệp Kiều và Đổng Tranh một nhóm, Tống Minh Phi lại cùng nhóm với một nam chủ trì, ba nhóm đồng thời PK.

Người xem trước TV thấy một màn như vậy, đều không khỏi cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Đường Mộng Lam rạng rỡ ôn nhu và Dung Hủ tuấn mỹ thanh nhã, hai người này rõ ràng chênh lệch tuổi tác không ít, nhưng khi Dung Hủ một phen ôm lấy Đường Mộng Lam, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới mục tiêu trò chơi, trong nháy mắt, ngay cả fan Dung Hủ cũng có chút ngây dại.

[cái này… đại soái ca này, là Dung Dung nhà chúng ta hở?]

[vừa rồi Dung Dung còn ngốc manh như vậy, hiện tại đột nhiên có lực bạn trai đến thế! Wuli Dung Dung thật tương phản manh ~ nếu đời này tui có thể được Dung Dung ôm như vậy một lần… á á á á, tui tình nguyện mười ngày không ăn thịt!!!]

[mười ngày không ăn thịt? LS nguyền rủa cũng quá độc đi! Tui đây cũng tới một cái, tui tình nguyện một tháng không ăn thịt, tui muốn Dung Dung ôm tui một chút, ôm công chúa nha ~~~~( )~ nha nha nha]

[… LS thiệt hông biết xấu hổ!]

[+1]

Rất nhanh, trò chơi thứ ba trở về trên người Đường Mộng Lam và Đổng Tranh.

Trò chơi thứ tư là trực tiếp nâng Đường Mộng Lam, đa số màn ảnh đều tập trung trên người vị ngự tỷ trẻ tuổi là hoa đán đương hot này, tổ đạo diễn không chút keo kiệt cho cô màn ảnh, mà năm người còn lại trong trò chơi, đơn giản rõ ràng để Đường Mộng Lam trở thành tiêu điểm chân chính!

Trong màn hình TV, nữ minh tinh xinh đẹp hào phóng mặc một cái áo thun đơn giản mộc mạc với một cái quần bò nhẹ nhàng khoan khoái, cầm micro đứng ở chính giữa sân khấu, vô cùng bất đắc dĩ nhìn sang một bên: "Thiên ca, em có thể xin cho Đổng Tranh đứng ở vị trí của em hay không?"

Người chủ trì là Thiên ca ha ha mỉm cười, vội nói: "Mộng Lam đề xuất chống án, vậy xin hỏi người trong cuộc Đổng Tranh, cậu muốn thay thế Mộng Lam đứng ở giữa sân khấu, tiếp nhận trừng phạt của chúng tôi không?"

Trên khuôn mặt anh tuấn của Đổng Tranh hiện lên ý cười, hấn hiên ngang lẫm liệt tiến lên một bước, nghĩa chính ngôn từ nói rằng: "Chị Đường là nữ sinh, sao có thể để nữ sinh nhận trừng phạt? Không phải chỉ là hát thôi sao, hát thì tính là cái gì… A? Trừng phạt của chúng ta lần này là hát hả?" Đổng Tranh lui về phía sau một bước lớn, lại về trong đội ngũ, cười tủm tỉm nói rằng: "Chị Đường, chị biết không, ngũ âm của em hông được đầy đủ. Em mà cất giọng lên… rating chương trình cam đoan rụng 0.5 đó!"

Thiên ca lập tức kinh hoảng thất sắc: “Không được! Mộng Lam, rating tổ tiết mục chúng tôi liền trông chờ vào em đó!”

Hai người chủ trì khác làm ra tư thế quái dị, hai miệng một lời nói: “Mộng Lam, cố lên, tiền thưởng tháng này của chúng tôi liền trông chờ vào cô đó!”

Toàn trường cười ha ha.

Đường Mộng Lam tự nhiên chỉ vì hiệu quả chương trình, mới tận lực nói ra lời như vậy. Trong trò chơi thứ tư, cô thua trận, cho nên trò chơi thứ năm chính là cô ca hát. Cái này là tổ tiết mục đã an bài, cô cũng lấy được kịch bản, biết trò chơi thứ năm chính là chuẩn bị cho mình, nhưng mà kịch bản của cô đơn giản hơn Dung Hủ rất nhiều, chỉ có mấy câu ngắn ngủn.

Trò chơi thứ nhất: Diệp Kiều, Tống Minh Phi.

Trò chơi thứ hai: Đường Mộng Lam, Dung Hủ.

Trò chơi thứ ba: Đường Mộng Lam, Đổng Tranh.

Trò chơi thứ tư: Đường Mộng Lam. (Đổng Tranh)

Tiết mục trừng phạt vòng thứ năm: Đường Mộng Lam ca hát.

—— đây là kịch bản Đường Mộng Lam nhận được.

Đường Mộng Lam là tiền bối trong giới, không cần kịch bản kỹ càng tỉ mỉ như Dung Hủ, cô vẫn có thể phát huy ra sắc ra màu, sẽ không sai lầm.

Trước đó chối từ chỉ là một loại hiệu quả giải trí thôi, khi Đường Mộng Lam vẻ mặt bất đắc dĩ quyết định tiếp nhận trừng phạt ca hát, khách quý trên đài, tất cả nhân viên công tác tổ tiết mục, người xem dưới đài cùng với người xem trước TV đều cho rằng, cô thật sự muốn bắt đầu hát.

Chỉ thấy Đường Mộng Lam nâng micro, hít một hơi thật sâu, nhưng ngay khi cô sắp hát, cô bỗng nhiên dừng lại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đường Mộng Lam cười tủm tỉm quay đầu nhìn về phía người chủ trì Thiên ca, nói rằng: “Thiên ca, em hát một bài hợp xướng được không? Em hát một mình thật sự có chút khẩn trương, nếu em chạy… dù sao cũng phải có người kéo em về đi.”

Thiên ca có chút kinh ngạc, nhưng hắn quay đầu nhìn thoáng qua đạo diễn dưới đài. Chỉ thấy đạo diễn nhẹ

nhàng gật gật đầu, vì thế Thiên ca cười vang nói: "Đó đương nhiên là có thể. Mộng Lam, em muốn hát với ai? Anh chính là ngũ âm không được đầy đủ, em đừng nhìn anh nha!"

Ánh mắt do dự của Đường Mộng Lam lần lượt đảo qua trên mọi người. Cô nhìn đến Đổng Tranh, Đổng Tranh lập tức làm một biểu tình đặc biệt sợ hãi, nhanh chóng tránh ở phía sau Thiên ca; cô lại nhìn Diệp Kiều, Diệp Kiều cười tủm tỉm vỗ vỗ ngực, điệu bộ "chọn tôi chọn tôi chọn tôi"; Tống Minh Phi lại mỉm cười nhìn cô.

Sau đó Đường Mộng Lam lại nhìn Dung Hủ…

Đường Mộng Lam: "…" Cậu đó, lại ngẩn người!

Đường Mộng Lam cũng không biết, đây là nội dung kịch bản tổ tiết mục viết cho Dung Hủ, định vị cho cậu là hai chữ: ngốc manh.

Nhìn thấy Dung Hủ vẫn là bộ dạng ngốc ngốc manh manh này, Đường Mộng Lam cong khóe môi, cánh tay vung lên: "Dung Hủ, cậu hát dễ nghe như vậy, đi lên cùng hát đi."

Tổ tiết mục và người chủ trì luôn cho rằng Đường Mộng Lam sẽ chọn Đổng Tranh, xào nóng CP nam nữ chính: "… ể?!"

Đổng Tranh vốn tưởng rằng Đường Mộng Lam sẽ chọn mình: "…"

Diệp Kiều và Tống Minh Phi tự biết chỉ là người qua đường, lại không nghĩ rằng chính là kết cục này: "…"

Người xem ở hiện trường điên cuồng lên: "A a a a a!!! Hát đi! Hát đi! Hát đi! Hát đi!…"

Tiếng la "hát đi" không ngừng lặp lại quanh quẩn trong toàn bộ phòng quay. Trước TV, vô số người xem kích động ôm hai má; trên internet, fan Dung Hủ càng điên cuồng đăng weibo, đăng topic, biểu đạt tâm tình vô cùng hưng phấn của mình.

[a a a a a a a a a a a a Dung Dung sắp hát! Dung Dung sắp hát! Ngao ngao ngao ~!!]

Bởi vì ở nước Mỹ chỉ có thể xem trực tiếp trên internet, cho nên bạn fan nữ manh manh nào đó đang vừa xem trực tiếp internet bị lùi lại một giờ so với người xem trực tiếp trên TV trong nước, vừa lướt di động. Đột nhiên! Cô… nhầm, hắn thấy được cái weibo này!

Mắt phượng chậm rãi trợn to, bạn fan nhanh chóng ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính mình. Chỉ thấy trên màn ảnh này, vừa mới chiếu tới nội dung trò chơi đầu tiên của "Vô cùng giải trí».

Bạn fan: "…"

Một phút đồng hồ sau ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: muốn tiếp sóng, muốn tiếp sóng! Bảo bảo cũng muốn nghe Dung Dung hát oa oa oa T^T!!!]

Hết chương 26

Tần Tranh Tranh: vì sao bảo bảo không thể nghe được Dung Dung hát đầu tiên, bảo bảo không vui, bảo bảo phải tỏ cảm xúc!

27. Chương 27

Hôm nay đoàn phim «Tranh giành» đến đây tổng cộng có đạo diễn với năm diễn viên.

Tuy trong giới giải trí vẫn luôn có cách nói "diễn viên lấn sân làm ca sĩ", nhưng hoàn toàn vừa vặn chính là, trong năm người này không có một ai từng phát hành single. Dung Hủ tự nhiên không cần phải nói, cậu vừa mới gia nhập giới, không có thời gian lấn sân; mấy người Đường Mộng Lam những năm gần đây cũng chưa bao giờ hát hò, ngay cả hát ca khúc chủ đề cho phim truyền hình mình đóng cũng không có.

Dưới tình huống như thế, tổ tiết mục «Vô cùng giải trí» an bài Đường Mộng Lam hát hò, bản thân nó chính là một mánh lới.

Khi Đường Mộng Lam nói cùng hát với Dung Hủ, lời của cô đã được truyền đến các nơi trên toàn quốc. Mỗi một người xem đều có thể nghe được lời cô nói từ trên TV, hoặc là có thể nhìn thấy dân mạng khác spoil trên internet, bởi vậy chuyện này không cách nào tránh khỏi.

Tổ đạo diễn tiết mục tuy nói kinh ngạc một giây, nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần, cho người chủ trì một ánh mắt. Ngay sau đó, người chủ trì Thiên ca lập tức cười nói: "Nếu Mộng Lam đã nói như vậy, chúng tôi cũng muốn nghe tiếng hát êm tai của Dung Hủ. Dung Hủ của chúng ta không chịu lên đài kìa, tiếng vỗ tay ở đâu rồi ~ "

Khán giả lập tức dùng sức vỗ tay khen ngợi.

Dung Hủ chưa từng nghĩ tới, chuyện sẽ biến thành kiểu này. Dựa theo kịch bản tổ tiết mục cho cậu, khi Đường Mộng Lam hát xong, chính là phần kết thúc cuối cùng, người chủ trì tổng kết toàn bộ chương trình, tuyên truyền «Tranh giành» với khán giả, cuối cùng toàn bộ chấm dứt.

Nhưng mà gặp đường rẽ như vậy, Dung Hủ cũng không quá bối rối, cậu đầu tiên là ngại ngùng vội vàng trốn ra phía sau Diệp Kiều, người chủ trì liền liên thủ với cậu chế tạo một hiệu quả giải trí, tiếp đó cậu mới nâng bước đi đến giữa sân khấu.

Lúc đi đến bên cạnh Đường Mộng Lam, Dung Hủ nhìn thấy đối phương cười cong mắt, chân mày nhướn lên, khiêu khích nhìn mình. Ánh mắt kia dường như muốn nói: tiểu Hủ à, ngũ âm của cậu có được đầy đủ không? Cậu đừng có làm trò cười cho thiên hạ nha, chị Đường của cậu sẽ cười cậu cả đời đó ~

Dung Hủ không khỏi bật cười.

Trong toàn bộ đoàn phim «Tranh giành», cũng chỉ có Quách đạo và Đường Mộng Lam nắm chắc dám chơi như vậy. Đổi thành một người khác, dù là Đổng Tranh, hắn cũng không dám làm ra những tình huống đột phát như thế, bởi vì bất luận hiệu quả tiết mục như thế nào, tổ tiết mục «Vô cùng giải trí» đều sẽ ghi sổ hắn một nét. Nhưng đối với Quách đạo và Đường Mộng Lam mà nói, tổ tiết mục cũng không dám làm như thế với họ.

Dung Hủ mỉm cười cong môi, làm bộ không thấy được ánh mắt cố ý của Đường Mộng Lam: "Chị Đường, chị muốn hát cái gì?"

Đường Mộng Lam thấy không đùa giỡn được bạn nhỏ, trong lòng bất đắc dĩ tiếc hận một trận, nói tiếp: "Đương nhiên là hát tình ca. OST «Tranh giành» vừa vặn là song ca nam nữ, liền hát bài đó đi, mọi người chúng ta đều thuộc."

Lúc này đây, Đường Mộng Lam ngược lại chế tạo ra một hiệu quả tiết mục thực tốt, có thể thuận tiện tuyên truyền phim truyền hình, vì thế tổ đạo diễn lập tức chuẩn bị tốt MV ca khúc kia.

Khi tiếng sáo túc sát thê lương phút chốc vang lên trong phòng quay, tất cả mọi người nhớ tới chiến trường cát vàng đầy trời, mà bọn họ cũng không có phát hiện, thiếu niên từ đầu đến cuối vẻ mặt lãnh tĩnh đứng ở trên đài, thoáng buông lỏng ngón tay mình ra một chút, nhẹ nhàng thở ra.

OST «Chiến thanh» của «Tranh giành», đây là một bài hát cực ít mà Dung Hủ biết hát. Nhạc của thế giới này cậu chỉ nghe qua mấy bài, may mắn Đường Mộng Lam chọn bài này, nếu cô chọn bài gì gọi là nổi tiếng khác, Dung Hủ còn thật sự không nhất định biết hát.

Mở màn «Chiến thanh» là tiếng gió mà đoàn phim cố ý đến sa mạc thu lại, tiếng sáo người Hồ thổi hỗn loạn, rất nhanh miêu tả ra cảnh tượng chiến trường thê lương tàn khốc. Đao kiếm chạm vào nhau, phát ra tiếng vang boong boong, ngay sau khi vạn quân gào thét lên, hết thảy tạp âm im bặt, chỉ còn lại nhạc nền bi tráng thong thả.

Lúc này, âm thanh của Đường Mộng Lam dần dần chảy xuôi ra theo âm nhạc.

"Giấc mộng hai mươi năm, chảy xuôi theo dòng sông."

“Thanh minh nấu rượu một tiếng nguyện, tưới tẫn đại địa tế đương niên…”

Tiếng ca của Đường Mộng Lam cũng không êm tai đẹp đẽ như ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng có loại khàn khàn và trầm thấp độc đáo. Cô nhẹ nhàng hát lên ca từ, mà ở trên màn hình lớn sau lưng cô, đang chiếu MV ca khúc chủ đề «Tranh giành».

Hai mươi năm trước, Sở quốc quyết ý thống nhất thiên hạ, gây nên đại chiến với Lương quốc. Một trận chiến này, đánh ước chừng mười một năm, Sở quốc đại bại, đã từng giang hà thiên hạ mộng, toàn bộ trở thành ngơ ngẩn. Trong MV, một đám sĩ binh giơ trường thương trường kiếm, nghĩa vô phản cố phóng về phía kẻ địch, sau đó một đám ngã xuống chiến trường, màn ảnh bỗng nhiên kéo ra xa, trong cảnh hiu quạnh lấp đầy tầm mắt, tất cả đều là thi thể tướng sĩ hai nước.

Sau hai chữ “đương niên”, Đường Mộng Lam nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Ca từ bi tráng lại thêm cảnh tượng chiến trường tàn khốc hoang vắng, khiến tim vô số người xem sôi nổi chìm xuống, cảm thấy một chút khổ sở và lo lắng.

Âm thanh của Dung Hủ, chính là lúc này truyền vào tai người xem.

“Ngàn tính tất cả đều là sai, phúc thủ vô giang sơn.”

“Hồng nhạn gửi thư không quay đầu lại, thiết mã băng hà phụ trung nguyên…”

Trên TV còn đang phát hình ảnh MV, khán giả căn bản không có nhìn thấy Dung Hủ, lại nghe thấy một giọng ca trong sáng nhu hòa từ giữa tiếng nhạc lan ra. Âm thanh kia trong suốt như tiếng suối giữa núi rừng, cậu dịu dàng xướng lên mỗi một chữ, nhưng đến một tiếng cuối cùng, lại bỗng nhiên lạnh giọng cứng rắn, mãnh liệt như đao quang kiếm ảnh, không còn thấy nhu tình, chỉ còn lại một Thái tử đế quốc thiết huyết vô tình.

Hai chữ “Trung nguyên” rơi xuống đất, đột nhiên làm người ta cả người chấn động, lỗ tai khó hiểu cảm thấy có chút tê dại.

Ngay lúc này, màn hình TV đột nhiên từ MV chuyển đến hiện trường.

Chỉ thấy hai ngọn đèn chiếu xuống chính giữa sân khấu, Đường Mộng Lam quay đầu nhìn về phía một bên, mà thiếu niên bị nhìn chăm chú kia cũng dịu dàng nhìn cô. Ánh mắt hai người giao nhau giữa sân khấu, giống như là một thời khắc dịu dàng ngắn ngủi, nhưng mà ngay sau đó, Đường Mộng Lam nghĩa vô phản cố quay đầu, hát ra câu tiếp theo.

Bất luận bài song ca nào, dưới đa số tình huống đều có một bên thiên hướng hát chính, một bên thiên hướng hát phụ.

Trong bộ phim «Tranh giành», nhân vật trung tâm chân chính vẫn là nữ tướng quân Tiêu Tương mà Đường

Mộng Lam sắm vai, cô suất lĩnh thiên quân vạn mã phá được địch thành; cô một người một thương xâm nhập đại quân vạn người, tư thế oai hùng hiên ngang, không nhường tu mi*. Về phần nam chính Tạ Cảnh Nhàn, thì đa phần xuất hiện trên chiến lược mưu sách và quốc gia đại cục.

**Xuất phát từ câu "cân quắc bất nhượng tu mi", ý nói phụ nữ mạnh mẽ khí phách không thua nam nhi.*

Vì thế trong bài «Chiến thanh» này, phần của Đường Mộng Lam nhiều hơn một chút, phần của Dung Hủ lại ít hơn một chút.

Khi Đường Mộng Lam hát lên "tám trăm dặm đưa người thư và tín", Dung Hủ liền nhẹ giọng hát "mười ba năm chờ người định và hồi".

Hai người phối hợp ăn ý, Đường Mộng Lam hát không coi là uyển chuyển du dương bao nhiêu, nhưng mà phối hợp với MV hình ảnh kịch liệt động nhân, lại làm cho người ta cảm thấy rung động đến tâm can. Mà mỗi khi cô hát ra một câu ca từ, một giọng nam thanh nhuận thấp nhã liền theo sát sau đó, hát đối với cô. Cậu nhẹ giọng nỉ non tựa như lời nói thân mật nhất giữa tình nhân, vang lên bên tai mỗi một người xem.

Khán giả hiện trường tĩnh lặng một mảnh, khán giả trước TV cũng ngừng lại hô hấp.

Đó là một lần Tiêu Tương trúng mai phục, bất hạnh trọng thương ngã ngựa; Tạ Cảnh Nhàn lại bị sứ thần Lương quốc cuốn lấy, không cách nào thoát thân đến chiến trường nhìn cô. Khi Tiêu Tương hát ra câu nghi vấn "có từng nhớ chăng", tiếng nhạc im bặt, tất cả mọi người lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của Tạ Cảnh Nhàn.

Giống như là trong nháy mắt, lại giống như qua trăm năm, trong tiếng thở dài, người nọ khàn giọng, hát lên ——

"Niệm cập sinh tử, không phụ nhật nguyệt!"

Âm thanh khàn khàn kể ra tất cả tình cảm, mỗi một chữ đều giấm trong lòng mọi người, thình thịch rung động. Tựa như một con sông lớn dài ngàn dặm, bao hàm tình cảm nhớ nhung của một người, hắn bị rất nhiều sự vụ quấn thân, hắn dùng hết mọi phương pháp muốn đi nhìn người phụ nữ mình yêu mến nhất một cái, cuối cùng hắn đứng ở trước cửa thành đóng chặt.

Nhìn chăm chú, chờ đợi, xoay người, rời đi.

Ngay lúc này, màn hình TV lại chuyển khỏi cảnh MV, mọi người liền thấy một thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp nhíu mày, hai mắt rũ xuống, lẳng lặng nhìn màn ảnh. Ánh mắt cậu trong suốt sáng ngời, tựa như bảo thạch tốt đẹp nhất, dưới ngọn đèn chiếu rọi rạng rỡ chói lòa. Cậu rõ ràng là đang nhìn màn ảnh, nhưng mà giờ khắc này, bất cứ ai cũng cảm thấy: người này đang nhìn mình.

Cặp mắt phượng kia hỗn loạn vô tận thân thiết và tuyệt vọng, không biết có phải là tác dụng tâm lý hay

không, bạn thế mà lại cảm thấy sắc mặt cậu ấy có vài phần tái nhợt, giống như bị tất cả mọi người bức đến đường cùng. Giang sơn và mỹ nhân, mỹ nhân và giang sơn, vì sao trên đời lại có lựa chọn như vậy, nhưng cậu ta lại nhất định phải lựa chọn!

Ngay lúc này, lại thấy thiếu niên kia thoáng cong khóe môi, cười khẽ một tiếng, hỏi: "Có từng yêu chăng?"

Oanh!

Vô số fan đỏ lỗ tai, bị một tiếng thấp giọng nhẹ hát này làm tê dại, tim đều mềm nhũn!

Tần Trình xa ở nước Mỹ, giờ phút này đang ôm di động, nhìn đám fan trên diễn đàn và weibo không ngừng thét chói tai.

[a a a a a a vì sao Dung Dung ca hát cũng dễ nghe như vậy! Âm thanh ngọt như vậy, dễ nghe như vậy!]

[từng yêu từng yêu! Bọn em đều từng yêu! Ngao ngao ngao ngao!]

[QAQ bộ dạng dễ nhìn như vậy, ca hát lại dễ nghe như vậy, lúc bị ngọn đèn chiếu rọi càng lóe sáng, cảm giác không hợp với ông xã của tui rồi oa oa oa oa…]

[con trai nhà tui sao lại ưu tú như vậy! Cầu bản MP3 Dung Đường! Bài «Chiến thanh» này quá dễ nghe! Nhất là lúc con trai nhà tui hỏi câu có yêu hay không, tôi rất muốn vọt vào trong TV ôm lấy cậu ấy hôn hôn hôn hôn, ánh mắt của cậu ấy quá ngọt ngào. Oa oa oa oa, con trai hát hay như vậy, còn muốn nghe con trai hát thêm một trăm năm!!!]

Fan họ Tần: "…"

Tui cũng muốn nghe!!!

Tần Trình chưa từng nghe Dung Hủ hát, hoặc là nói, hắn rất ít khi chuyên môn đi nghe ai ca hát. Hắn không phải quá thích nghe ca với hát, cho nên mười năm trước lúc Từ Tấn đề nghị hắn có muốn "diễn viên lấn sân làm ca sĩ" hay không, hắn quyết đoán cự tuyệt: "Tôi không có thiên phú này."

Quả thật, lấy nhân khí của Tần Trình, dù ngũ âm hắn không được đầy đủ, hát trật nhịp, chỉ cần hắn ra album, tất nhiên sẽ có một đống fan mua, thậm chí để hắn đạt được thành tích mà đa số ca sĩ hoàn toàn không cách nào với tới, nhưng hắn vẫn không làm như vậy.

Không có thiên phú là một nguyên nhân, càng quan trọng hơn là bởi vì… làm biếng.

Bên này, fan họ Tần lạnh mặt, mặt không đổi sắc xem màn hình máy tính, coi trực tiếp internet. Bên đây

chỉ vừa mới phát tới trò chơi thứ ba, bên kia, một cái tag hot vẫn luôn ở hạng 30 weibo chưa từng giảm xuống.

Tần Trình nhấn vào xem, chỉ có một đống fan kích động hò hét và thét chói tai, nhưng không có bất luận một video âm tần nào.

Những fan đó gần như đều là fan của Dung Hủ và Đường Mộng Lam.

Fan Đường Mộng Lam tỏ vẻ nữ thần ca hát quá hay, chính mình cũng bị bẻ cong. Mà fan Dung Hủ thì càng kích động không thôi, bởi vì trên thực tế, trong bài hát kia, Dung Hủ biểu hiện quả thật xuất sắc hơn Đường Mộng Lam rất nhiều, thậm chí có thể nói, cậu hát không thua bất luận một ca sĩ chuyên nghiệp nào!

Chẳng hạn như ca sĩ gốc của «Chiến thanh», ca sĩ giọng nam trong đó vì phối hợp đoàn phim tuyên truyền, phát biểu một đoạn văn trên weibo của mình: [dễ nghe! @Đường Mộng Lam chỗ luyến âm xử lý không tồi, @Dung Hủ tình cảm vô cùng đúng chỗ, kỹ xảo cũng đặc biệt tốt! Phát âm, vận khí, cộng hưởng… hoàn toàn không thua ca sĩ chuyên nghiệp. Cảm giác @Quách Long muốn đá tôi ra rồi ha ha.]

Càng ngày càng nhiều lời bình chuyên nghiệp, càng ngày càng nhiều fan khen ngợi, khiến cái tag #Đường Mộng Lam Dung Hủ chiến thanh# vèo vèo vèo lên hạng thứ 15!

Hoặc có lẽ là vì có Đường Mộng Lam, rất nhiều dân mạng không biết Dung Hủ cũng nhấn vào nhìn nhìn, bọn họ không khỏi tò mò mở «Vô cùng giải trí» vẫn đang trực tiếp lên, vừa vặn, trên internet đã sắp chiếu tới đoạn hai người song ca.

Rất nhiều dân mạng ngay từ đầu còn cảm thấy chơi vô cùng vui: [Đường Mộng Lam hình như chưa từng hát hò nhỉ? Phỏng chừng cũng sẽ không quá dễ nghe. Về phần Dung Hủ kia, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua, có hay như vậy sao, không phải là fan chém gió đi?]

Sau đó chờ internet trực tiếp đến đoạn hai người ca hát, người nọ lập tức trở về đăng thêm một cái weibo: [a a a a sao lại hay như vậy, âm thanh thiệt ngọt!!! Tôi sai rồi, hắn thật sự hát rất rất hay, Đường Mộng Lam đã xem như người có khả năng trong dàn diễn viên rồi, hắn thế mà lại còn hát hay hơn Đường Mộng Lam! Đây thật sự là hát live ở hiện trường sao, thật sự không phải là thu trước sao?!!! Quá dễ nghe mà!!!]

Mà lúc này, ở nước Mỹ bên kia bờ đại dương, một người đàn ông thanh lãnh tuấn dật chậm rãi tháo tai nghe xuống, nhìn thanh cuộn không ngừng kéo lên trên màn hình máy tính.

Trực tiếp «Vô cùng giải trí» trên internet rốt cuộc sau một tiếng từ khi trực tiếp TV kết thúc, cũng chấm dứt toàn bộ.

Khán giả bình thường chỉ cảm thấy hai diễn viên này hát cũng không tồi, nhất là Dung Hủ, hát vô cùng dễ nghe, tốt hơn ngàn vạn lần so với rất nhiều ca sĩ thần tượng. Nhưng đối với Tần Trình mà nói, hắn lại phát hiện, kỹ xảo của thiếu niên này thật sự tương đối tốt.

Cho dù âm thanh còn có một ít ngây ngô, dường như không nắm giữ tốt cổ họng, nhưng mà kỹ xảo phong phú lại làm cho cậu có thể che lấp những khuyết điểm đó, khiến cho khuyết điểm không che lấp được ưu điểm. Vì thế khi bạn nghe giọng của cậu ấy, bạn sẽ không kìm lòng mà trong lòng mềm mại, bởi vì cậu hát ra tình yêu của một người đàn ông với người trong lòng, khát vọng với giang sơn thiên hạ.

Cậu hát rất tốt, cho nên bạn cảm nhận được, bạn sẽ cảm thấy âm thanh này thực ngọt, ngọt đến tận xương.

Có từng yêu chăng?

—— yêu! Mà còn không phải là từng yêu, mà là vẫn luôn yêu!

Khi trực tiếp internet cũng kết thúc, rốt cuộc, tổ tiết mục «Vô cùng giải trí» đăng video cả chương trình trên trang mạng của đài truyền hình. Đồng thời bọn họ phối hợp với mục top search, cố ý đăng video cắt nối biên tập Dung Hủ và Đường Mộng Lam song ca trên trang weibo nhà mình, lập tức chiếm được một đống share và like.

Cùng lúc đó, #Đường Mộng Lam Dung Hủ chiến thanh# đã lên hạng 4 bảng thứ hạng!

Giờ phút này Dung Hủ đã sớm không còn là người mới lúc trước nữa, một bộ «Mai phục» khiến cậu trở thành ngôi sao mạng thời gian gần đây, ngoại hiệu thiếu soái được truyền khắp nơi, thu được một đám fan. Tiếp qua hai tuần lễ chính là đại kết cục của «Mai phục», hơn nữa sau bữa chiếu đại kết cục, thì «Tranh giành» lập tức phát sóng!

Vô số fan chờ mong không thôi, điên cuồng bình luận bài «Chiến thanh» này, khiến nhiệt độ của Dung Hủ không ngừng bay lên.

Dung Hủ hiện giờ đang liên hoan với thành viên tổ tiết mục, mọi người cười đùa vui vẻ, mọi người đã thật lâu không gặp Dung Hủ, sôi nổi cười đùa trêu ghẹo cậu.

Trong đó Đường Mộng Lam đùa giỡn vô cùng tàn nhẫn, thậm chí trực tiếp vươn cái tay heo đi sờ sờ bàn tay nhỏ bé, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, ngoài miệng lại nói: “Gần đây trên mạng đều nói cậu là thiếu soái tàn nhẫn đáng sợ, chị thấy cậu vẫn là tiểu Hủ kia đi.”

Dung Hủ không khỏi bật cười: “… Chị Đường, đây là lý do chị công nhiên ăn đậu hũ của em sao?”

Đường Mộng Lam ha ha mỉm cười: “Chị là nữ, là cậu ăn đậu hũ chị mà ~ ”

Dung Hủ: “…”

Tất cả mọi người này đều vui vẻ, chỉ có nam số ba Tống Minh Phi đại khái là bởi vì lần đầu tiên gặp Dung Hủ, cũng không quá quen thuộc với cậu, gần như không nói gì với cậu. Lúc Dung Hủ chủ động nói chuyện

với hắn, hắn cũng chỉ cười một chút, rất nhanh liền quay đầu nói chuyện với Diệp Kiều.

Nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của đối phương, Dung Hủ bình tĩnh cười cười, không có để ý nhiều.

Đường Mộng Lam vừa uống rượu vang, vừa cười tủm tỉm nói rằng: "Tổ tiết mục đăng video song ca của hai ta lên, tiểu Hủ, chị đi share một chút, cậu cũng share đi. Không chừng ngoại trừ cùng Đổng Tranh, chị còn có thể cùng cậu làm ra một cái CP đó, đến lúc đó cũng có chỗ tốt với tuyên truyền phim truyền hình, có thể mượn mồi lửa một phen."

Đổng Tranh bất đắc dĩ nói: "Tôi cứ như vậy bị rớt đài hả?"

Đường Mộng Lam vẻ mặt mỉm cười nói rằng: "Vất vả rồi, Thái tử điện hạ."

Mọi người cùng bật cười, chỉ có Tống Minh Phi sắc mặt không quá xinh đẹp.

Đường Mộng Lam chia sẻ weibo xong, Dung Hủ cũng chia sẻ một lần, Đổng Tranh và Diệp Kiều cũng giúp đỡ share. Đường Mộng Lam theo bản năng nói với Tống Minh Phi: "Cậu cũng share một cái đi, lão Tống." Nhưng những lời này vừa ra, sắc mặt Tống Minh Phi cứng đờ, còn chưa có share, bỗng nhiên nghe một âm thanh kinh hãi vang lên.

"Á? Tần Trình cũng share?! Vì sao lại share?!"

[Tần Trình: rất êm tai. @«Vô cùng giải trí»: có từng nhớ chăng? Có từng yêu chăng! Lớn tiếng nói cho chúng tôi biết: yêu yêu yêu! @Đường Mộng Lam @Dung Hủ lần đầu hiến giọng trên màn ảnh ~ bạn xứng đáng nhận được { link video }]

Hết chương 27

28. Chương 28

Trên bàn cơm, phần lớn thành viên đoàn phim «Tranh giành» xem như lão làng trong giới, trong đó Quách đạo là đạo diễn đứng đầu trong giới phim truyền hình, Đường Mộng Lam cũng là hoa đán hạng một đương hot từng lấy giải vàng. Nhưng cho dù là bọn họ, cũng hoàn toàn không rõ vì sao Tần Trình lại chia sẻ weibo của tổ tiết mục «Vô cùng giải trí».

Quách đạo quay nhiều phim như vậy, giải thưởng cầm không ít, danh lợi song thu, nhưng tất cả đều là phim truyền hình. Mà Đường Mộng Lam tuy rằng từng quay hai bộ điện ảnh, cũng đều là phim hài kịch chi phí thấp, cũng không thể xem như hoàn toàn chen vào giới điện ảnh.

Trong giới giải trí có loại thuyết pháp bất thành văn: sau khi bất luận một diễn viên nào tiến vào màn hình lớn, liền không muốn trở lại màn hình nhỏ nữa.

Màn hình lớn tức là điện ảnh, màn hình nhỏ tức phim truyền hình.

Quay phim điện ảnh có yêu cầu rất cao với diễn viên, bởi vì màn hình càng lớn, cho nên sẽ khuếch đại mỗi một chi tiết, người xem có thể rõ ràng nhìn thấy mỗi một biểu tình trên mặt diễn viên, mỗi một động tác. Sai một ly, đi nghìn dặm, một khi xuất hiện một chút nhân tố không hài hòa, liền bị màn hình lớn mở rộng mấy lần.

Bởi vậy, điện ảnh càng khiêu chiến diễn xuất của diễn viên, chất lượng của nó thường thường cũng rất cao.

Từ khi Tần Trình ra mắt tới nay, quay hơn hai mươi bộ điện ảnh, không có một bộ phim truyền hình nào. Hắn với Quách đạo, Đường Mộng Lam, với cả đoàn phim «Tranh giành» không có một chút liên hệ nào. «Vô cùng giải trí» hắn ngược lại từng lên mấy lần, nhưng đã là chuyện vài năm trước, hai năm nay dường như chỉ từng đến một lần.

Dưới tình huống như thế, vì sao Tần Trình muốn chia sẻ cái weibo này?

Đường Mộng Lam ngưng mi suy tư, đột nhiên, cô kinh ngạc nói rằng: "Tôi nghe bạn nói, «Môn đồ» đã sớm hơ khô thẻ tre, hiện tại tiến vào trạng thái hậu kỳ, hình như đang tìm ca sĩ hát. Chẳng lẽ nói…" Ánh mắt của mọi người sôi nổi nhìn về phía cô, chỉ thấy cái vị giải vàng thị hậu rạng rỡ chiếu người ấy mỉm cười, lộ ra nụ cười xán lạn: "Chẳng lẽ nói, hắn cảm thấy tôi hát không tồi hả?"

Diệp Kiều: "…"

Tống Minh Phi: "…"

Quách đạo không để ý tới cô vẫn luôn cúi đầu dùng bữa: "…"

Đổng Tranh tố chất tâm lý tương đối mạnh cười nói: "Khả năng của cái này… không lớn đi?"

Dung Hủ dường như mơ hồ nhận thấy được một chút dị thường nhẹ nhàng hít một hơi, mỉm cười cong môi, nói: "Hoặc có lẽ là bởi vì em?"

Quách đạo một ngụm nước còn chưa uống xong, thiếu chút nữa là sặc. Quách đạo đáng thương, năm nay đã hơn năm mươi tuổi, nhìn đám bạn nhỏ này, ông bất đắc dĩ lắc đầu liên tục, nói: "Không phải chỉ là hỏi một tiếng xem rốt cuộc là tình huống gì sao, ngày mai tôi đi hỏi một chút là được. Dùng bữa dùng bữa, Tần Trình làm như thế nào không có quan hệ với chúng ta, hắn chia sẻ giúp chúng ta tuyên truyền là chuyện tốt, thằng nhóc hắn hơn ba triệu fan, không share phí công đâu, chúng ta cứ ké nhiệt độ của hắn."

Mọi người lập tức cười ha ha.

Lúc ăn cơm, Diệp Kiều với Dung Hủ có quan hệ tốt, hắn xáp tới nhỏ giọng nói: "Tiểu Hủ, chị Đường chỉ đùa một chút, cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều. Phỏng chừng là Tần Trình bán cho Hoa Hạ Entertainment một cái mặt mũi, hoặc là thật sự trong lúc vô tình chia sẻ. Bộ phim của chúng ta nói như thế nào cũng là Hoa Hạ Entertainment đầu tư, Tần Trình cũng là nghệ nhân Hoa Hạ Entertainment, chia sẻ một chút cũng bình thường."

Dung Hủ nghĩ nghĩ, nhẹ nhướn mi: "Thật sự không thể bởi vì tôi hả?"

Diệp Kiều lập tức kéo khóe miệng, gắp một con tôm lớn bỏ vào bát Dung Hủ: "Dùng bữa dùng bữa."

Dung Hủ: "…"

Thành viên đoàn phim «Tranh giành» đều nghĩ như vậy, vậy ngoài giới, nhóm fan càng miên man bất định.

Nhóm fan Tần Trình tự cho là đi qua những năm tháng ấy bọn họ đã trải qua những mưa gió, tới một anti fan, bọn họ đá văng đi một, đến hai bọn họ đá văng đi một đôi! Cho tới bây giờ, trong giới không còn ai có thể tổn hại đến ích lợi của Tần Trình, cũng không có mấy anti fan nhàm chán mà đi chửi rủa khiêu khích. Nhưng mà mấy tháng gần đây, nhóm fan mới biết được…

Bọn họ trước kia hoàn toàn là quá trẻ tuổi quá ngây thơ mà!

Đầu tiên là hai tháng trước, nam thần nhà mình không hiểu ra sao bắt đầu mỗi ngày một lần đổi avatar, cứ cách ba ngày đăng một cái weibo kèm ảnh selfie. Trọng điểm là kèm-ảnh-selfie!

Trước đây Tần Trình cũng không thích đăng weibo, tuy rằng weibo hắn rõ ràng là bản thân hắn hoạt động, nhưng mà một tháng cũng không đăng được hai cái, thường là share tin tức điện ảnh, giúp đỡ bạn tuyên truyền tác phẩm, ngẫu nhiên ngày lễ ngày tết, đi lên chúc fan một câu ngày lễ vui vẻ.

Trong năm cái weibo, không có một cái nào có ảnh selfie!

Nhưng mà, hắn đột nhiên bắt đầu điên cuồng đăng hình chụp, mỗi một tấm còn dễ nhìn như vậy!

Rõ ràng đăng ảnh tự chụp là hành vi mà đa số minh tinh thường xuyên làm, nhưng nhóm fan Tần Trình lại ôm một loại tâm tình "nam thần nhà tôi gần đây có phải không quá bình thường hay không", một bên liếm ảnh chụp, một bên chờ mong nam thần có thể vĩnh viễn vô tận không bình thường tiếp.

Nhưng mà, chuyện đời luôn không như ý người. Không được bao lâu, Tần Trình đột nhiên không đổi avatar nữa, cũng không đăng weibo! Hắn lại khôi phục hình thức "quẹt thẻ vào ngày lễ ngày tết" đã từng, nhóm fan vừa buồn đau vừa buồn bực, nhưng cũng có loại tâm tính M "đây mới là nam thần nhà tôi".

Hôm nay, Tần Trình đột nhiên chia sẻ một cái weibo không hề có quan hệ với mình.

Bộ phim truyền hình «Tranh giành» này Tần Trình không có tham dự, đạo diễn hắn không quen, diễn viên hắn cũng hoàn toàn không quen. Về phần Dung Hủ, trước đó Tần Trình quả thật follow cậu, nhưng hai người cũng không có tương tác gì, cảm giác không phải là quá quen thuộc.

Chương trình «Vô cùng giải trí» thì Tần Trình ngược lại có lên mấy lần, nhưng trước kia cũng không thấy hắn share weibo khác của tổ tiết mục mà. Cho nên nói… vì sao nam thần chia sẻ cái weibo này?!

[tôi cảm thấy Tần thần khẳng định bị hack nick! Khẳng định!]

[anh đã ba ngày không đăng weibo, ba ngày! Hức hức hức hức, muốn xem ảnh chụp của anh lắm, muốn xem «Môn đồ»!]

[chỉ mình tui cảm thấy có khả năng đại thần không bị hack nick sao? Bài hát này thật sự rất êm tai mà, tui tiện tay nhấn vào nghe, Đường Mộng Lam hát đã xem như không tồi, Dung Hủ kia hát lại càng hay! Hiện tại tui quyết định muốn xem «Tranh giành», rốt cuộc lúc bào mới chiếu hả a a a a!]

Nếu như Tần Trình bị hack nick, hiện tại đã qua lâu như vậy, khẳng định sẽ tuyên bố thanh minh, mà còn hủy nick. Dần dần, lực chú ý của fan không đặt trên Tần Trình nữa, bọn họ mở video lên, nghe bài hát này. Người Hoa Hạ nhiều như vậy, tất nhiên có rất nhiều người không xem «Vô cùng giải trí», cũng có rất nhiều người không biết bộ phim truyền hình «Tranh giành» này.

Vì thế rất nhanh, một đám khen ngợi như măng mọc sau mưa, lần lượt nhảy ra.

[dễ nghe! Thiệt sự thiệt dễ nghe! Nhạc Tần thần đề cử thật không tồi, Dung Hủ kia hình như là người mới đi, bộ dạng thật dễ dòm ~]

[hóa ra «Tranh giành» sắp chiếu nhanh như vậy hả? Tui chờ mong thiệt lâu, nhất định xem xem xem!]

[a a a a tôi vô lực chống cự nhất với loại âm thanh trong suốt này, Dung Hủ này cũng quá xinh đẹp đi, hát cũng thiệt dễ nghe! Cầu phúc lợi ~ há mồm chờ ăn phúc lợi ~!]

[LS chớ đi, bạn thế mà lại chưa từng xem Hoắc thiếu soái nhà tôi! Mau ăn một phát phúc lợi của tôi, «Mai phục» cuối tuần là đại kết cục, đi qua thôn này liền không còn tiệm nào đâu nha ~ Hoắc thiếu soái nhà tôi khốc huyễn cuồng bá duệ, kinh thiên địa quỷ thần khiếp; Mặc Sĩ công tử nhà tôi mờ ảo như tiên, được người Mặc Sĩ được thiên hạ ~! Cái trước là «Mai phục» Hoắc Hi, cái sau là «Tranh giành» Mặc Sĩ Diêu, đều là @Dung Hủ diễn!]

Hơn ba triệu fan, dù chỉ có một phần năm người sử dụng thật, cũng đủ để cho mấy ngàn vạn dân mạng nhìn thấy tuyên truyền «Tranh giành». Hơn nữa video này lại là video Đường Mộng Lam và Dung Hủ song ca, lập tức, cái tên Dung Hú một lần nữa bị vô số dân mạng nghe được lần thứ N.

Có dân mạng theo bản năng nói rằng: [hình như mấy tháng này, tôi luôn nghe có người nói về Dung Hủ nhỉ?]

Nhân viên tuyên truyền của đoàn phim «Mai phục» cũng trực tiếp mượn luồng gió đông này, đặc biệt đăng một video cắt nối biên tập Dung Hủ trên weibo mà vốn dĩ muốn tới lúc sau mới đăng. Trong video dài đến ba phút đồng hồ, cắt nối không ít cảnh ngoài lề lúc Dung Hủ quay phim.

Thiếu niên tuấn mỹ trong sáng mặc một thân quân trang sẫm màu phẳng phiu, đỉnh đầu đội mũ quân đội da trâu, tự phụ thong dong hệt như trong phim «Mai phục». Nhưng mà hoàn toàn khác trong phim là, Hoắc Hi này biết cười! Hơn nữa cười đến đặc biệt ấm áp, còn bị Lương Linh Tuệ đấm vào tay nữa!

Trương Đồng Đồng mặc sườn xám, nói: "Vươn tay, nói ai thua bị đấm mà, mọi người nhìn nha, Dung Hủ không cho chơi xấu!"

Thiếu niên hạ mắt, vẻ mặt oan ức, yên lặng vươn tay, rắn rắn chắc chắc trúng một cú đấm lực đạo không lớn.

[a a a a a Dung Dung nhà tui thế mà lại manh manh như vậy! Mặc đồ thiếu soái tới bán manh, quả thực phạm quy!]

Không sai, mấy diễn viên ấy thừa dịp nghỉ ngơi giữa trưa, thế mà lại nhàm chán mà chơi bài! Nhóm dân mạng mở mang tầm mắt, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đoàn phim nhàn nhã như vậy, thế mà lại còn chơi trò chơi!

Ngay cả khán giả cũng biết, phim cuốn chiếu bình thường đều vô cùng đuổi tiến độ, nhưng đoàn phim này lại nhàn nhã đến mức ngồi chơi… Thật sự là thiên hạ rộng lớn, không gì không có.

Bọn họ tự nhiên không biết, tiến độ quay của đoàn phim «Mai phục» luôn luôn rất nhanh. Dung Hủ rất ít NG, Trương Đồng Đồng và Dịch Lan lúc đầu trạng thái không quá tốt, nhưng mỗi lần các cô đóng cùng Dung Hủ, cũng sẽ không NG, chậm rãi, càng về sau các cô cũng hiếm khi NG.

Về phần Hàn Dương Hạo, gã một lòng muốn so với Dung Hủ, tự nhiên nghiêm khắc yêu cầu mình, gắng đạt tới không NG.

Video ngoài lề này khiến khán giả «Mai phục» càng thêm chờ mong đại kết cục vào cuối tuần, tuy rằng bọn họ biết kết cục nhất định là Bạch Minh Đức thắng lợi, nhưng mà không biết Hoắc Hi sẽ thê thảm cỡ nào. Dựa theo lời bọn họ nói, chính là: [thân là một fan girl của boss phản diện, tui cảm thấy thiếu soái khẳng định có thể đào thoát ~ chạy trốn ra nước ngoài là được rồi, dù sao cũng có thể sống thật tiêu dao.]

«Tranh giành» và «Mai phục» là hỗ trợ lẫn nhau tuyên truyền, lúc trước Quách đạo đồng ý để Dung Hủ vào đoàn phim, cũng không cảm thấy người mới này có thể mang đến lượng tuyên truyền gì cho phim của mình. Nhưng hiện giờ, rất nhiều người xem bởi vì «Mai phục» mà chú ý tới «Tranh giành», điều này khiến Quách đạo cũng không khỏi bắt đầu chú ý.

Một vòng hoạt động tuyên truyền rất nhanh đi qua, đoàn phim còn phải đi đăng vài cái thông cáo tuyên truyền nữa, nhiệm vụ của Dung Hủ cũng đã hoàn thành toàn bộ.

Lúc này đây, mọi người nói lời từ biệt ở sân bay. Quách đạo cố ý kéo Dung Hủ đến một bên, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Hiện tại cậu rất tốt, nhưng phải chú ý lựa chọn bộ phim tiếp theo. Hẳn là sẽ có rất nhiều phim thần tượng tới tìm cậu đóng, tôi không phải nói phim thần tượng không tốt, phim thần tượng tốt cũng có, nhưng đa số là làm ẩu. Chọn lựa tác phẩm tiếp theo của cậu cho kỹ lưỡng, biết không?"

Trong lòng Dung Hủ thoáng cả kinh, dường như không ngờ tới Quách đạo tính khí táo bạo thế mà sẽ nói chuyện với mình như vậy. Trong đôi mắt trong suốt lóe ra điểm đểm ánh sáng, thật lâu sau, Dung Hủ cong khóe môi, cười gật đầu: "Cám ơn ngài, Quách đạo."

Quách đạo lại hừ một tiếng, xoay mặt qua một bên: "Tôi là lo lắng cậu đạp hư lợi thế tốt như vậy thôi."

Vừa dứt lời, Quách đạo liền xoay người trở về đoàn phim, cùng đăng ký với thành viên khác.

Nhìn máy bay chậm rãi bay lên trời cao, biến mất trên bầu trời xanh lam sáng sủa, Dung Hủ hơi hơi híp mắt, sau một lúc lâu, lại cười một tiếng. Không quá vài giờ, cậu cũng lên máy bay về thành phố B. Mà ngay khi cậu đến thành phố B, màn đêm buông xuống, vô số fan mở TV, cao hứng chờ đợi «Mai phục» phát sóng.

Hôm nay, là đại kết cục «Mai phục». Bộ phim này chiếu hơn hai tháng, rốt cuộc cũng nghênh đón kết cục.

Ở tập trước, Bạch Minh Đức suýt nữa bị một thủ trưởng phát hiện dị thường, hắn tài tình trốn tránh hiềm nghi, khiến Hoắc Hi chỉ nhầm đầu mâu về phía thủ trưởng kia, bắn chết đối phương. Chờ đến khi Lương Linh Tuệ về quê tảo mộ, hắn đem tin tức giao cho Lương Linh Tuệ, để Lương Linh Tuệ truyền cho người ở phía ngoài.

"Trên thế giới này, chỉ có em có thể không bị điều tra rời khỏi Bình thành, Hoắc Hi hoài nghi ai, cũng sẽ không hoài nghi em. Tính mạng ba vạn người trấn Lương Khẩu liền giao trên tay em, nhanh nhạy, em không thể thất bại, ngàn vạn ngàn vạn… không thể thất bại!"

Những lời này, là kết cục tập trước.

Mà trong một tập cuối cùng ngắn ngủn này, người xem phải nhận được một cái kết cục.

Triệu Mai một bên gặm táo, một bên không chuyển mắt nhìn chằm chằm TV. Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, cô theo âm thanh này nhẹ giọng ngâm nga, chờ mong kết cục đến. Nhưng theo thời gian trôi qua, thoải mái trên mặt cô chậm rãi biến mất, động tác cắn quả táo cũng càng ngày càng chậm, đến cuối cùng thậm chí không cắn, chỉ cầm ở trong tay.

Khi cô đột nhiên nhìn thấy một cảnh, đột nhiên, quả táo "lộc cộc" một tiếng rơi trên sofa!

"Oa oa oa oa… thiếu soái, làm sao có thể… Không có khả năng oa oa oa oa… Biên kịch ở nơi nào, biên kịch ở nơi nào! Tôi muốn gửi dao! Tôi muốn gửi dao!"

Cùng lúc đó, trên internet, nhóm fan điên cuồng kích động cũng bao vây trang weibo của đoàn phim «Mai phục». Bình luận mới nhất trên trang weibo, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà cấp tốc tăng lên, tất cả fan trăm miệng một lời nói cùng một câu ——

[biên kịch anh đừng đi, anh lại đây, tôi cam đoan không đánh chết anh đâu! Anh trả thiếu soái cho tôi! Anh trả thiếu soái cho tôi a a a a a a!!!]

Hết chương 28

Dung Dung [ngoan ngoãn vươn tay]: a, tôi chơi trò chơi thế mà lại thất bại, cái này không khoa học!

Phúc oa [cười tủm tỉm]: bởi vì mẹ ruột là tôi ~ không đem bàn tay vàng vua trò chơi cho cậu, cho một cây nấm hương ~

Tần Tranh Tranh [hai mắt sáng ngời]: chúng ta đi chơi trò chơi, chúng ta đi chơi trò chơi ~ bảo bảo chơi với em, chơi ai thua người đó liền cởi quần áo, có được hay không ~

Dung Dung:…

29. Chương 29

Làm một phim truyền hình chủ lưu, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, «Mai phục» sẽ là kết cục như vậy.

Quân đội đánh hạ Bình thành, sự thống trị của tàn dư quân phiệt phong kiến bị phủ định, toàn quốc nghênh đón một làn lại một làn sóng thắng lợi, tương lai mới tinh đang chậm rãi mở ra trước mắt mọi người. Nam chính Bạch Minh Đức nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm, rốt cuộc có thể khôi phục thân phận chân thật, trở lại tổ chức mình tín nhiệm nhất.

Nhưng mà, Lương Linh Tuệ rời hắn mà đi.

Nhưng mà, trừ hắn ra, những chiến hữu đã từng sát cánh bên hắn, cùng sinh cùng tử, những kẻ địch đã từng cùng hắn đấu trí đấu dũng, ngươi lừa ta gạt, toàn bộ đều chết chết, đi đi.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại một mình Bạch Minh Đức, hắn thành cán bộ thâm niên, nhưng cuộc đời của hắn sau khi nghênh đón hòa bình, còn lại cái gì? Có lẽ chỉ còn lại có những hồi ức ngầm giấu đao nguy hiểm, chỉ còn lại cô đơn một mình sống qua quãng đời còn lại.

Bản thân «Mai phục» là muốn dùng kết cục này để nhấn mạnh tinh thần phản chiến, tựa như Trịnh đạo đã nói, bộ phim này không chỉ có thể có được rating, nó còn có thể có được danh tiếng. Chiến tranh đối với bất cứ ai đều là tàn khốc, dù đạt được thắng lợi, mọi người mất đi trong chiến tranh vĩnh viễn nhiều hơn là đạt được.

Có một phần người xem cảm giác sâu sắc tiếc hận với kết cục như vậy, bọn họ cũng cảm nhận được chiến tranh tàn khốc. Nhưng càng nhiều người xem lại biểu đạt cực đại bất mãn với việc nam nữ chính thế mà lại không ở bên nhau, nhất là Hoắc Hi thế mà lại tự sát chết ở trong lao!

[con dao bự bốn mươi cm của tui đã khát khao khó nhịn! Biên kịch, anh lại đây, tui cam đoan không chém chết anh đâu!]

[oa oa oa oa vì sao thiếu soái nhà tui lại chết QAQ thiếu soái nhà tui, thiếu soái nhà tui…]

[biên kịch, anh đi ra, tui biết anh ở nhà, anh có bản lĩnh viết chết thiếu soái, thì anh có bản lĩnh mở cửa đi! Mở cửa đi! Anh mở cửa đi!]

[a a a a a a a a lúc nhìn thấy thiếu soái thua, tôi liền có loại dự cảm không tốt, nhưng tôi vẫn luôn luôn an ủi mình, thiếu soái đã sớm chuẩn bị đường lui, đã sớm có thể đi rồi. Nhưng mà vì cái gì! Vì sao chỉ thiếu một chút như vậy, hắn vẫn buông tha việc chạy trốn tới nước ngoài, vẫn không có đi lên thuyền! Anh lên thuyền đi! Anh lên thuyền đi mà! Hu hu hu hu, vì sao anh không đi!!!]

Khi đại quân phá tan Bình thành, nhóm bách tính mờ mịt nhìn quân đội đến, mà Hoắc Hi thì chạy tới cảng, chuẩn bị đi lên con thuyền lớn trốn đến phương Tây. Con thuyền chở dầu ở bến tàu phát ra tiếng còi vang dội, quân đội nhanh chóng vọt tới nơi này, thiếu soái Hoắc gia trẻ tuổi tuấn mỹ mặc một thân quân trang sẫm màu, ánh mắt bình tĩnh nhìn cầu thang lên thuyền trước mắt.

Hắn bước lên bước đầu tiên, đi về phía trước, đi tới chính giữa cầu thang.

Người phía sau đi theo hắn nói: “Thiếu soái, đi mau!”

Nhưng mà trả lời đối phương, là sự im lặng thật dài của Hoắc Hi. Cha hắn ngày hôm qua đã bệnh chết trên giường, mẹ và cha yêu sâu sắc nhiều năm, rạng sáng hôm nay bị phát hiện dùng của hồi môn vào lúc trước gả cho cha là kim phượng trâm, tự vẫn ở trong phòng.

Hoắc gia, đến đây chỉ còn lại có một mình hắn.

Gió trên bến tàu từ trên vịnh thổi tới, thổi áo khoác lông chồn của hắn bay phất phới. Trong Bình thành phía sau tràn đầy người thắng hoan hô nhảy nhót, bọn thủ hạ sau lưng một đám lo lắng bảo hắn nhanh chóng lên thuyền. Hồi lâu, Hoắc Hi nâng tay phải đeo găng tay trắng lên, đè thấp vành nón, hắn che lại vẻ mặt, bỗng nhiên xoay người!

Tất cả thủ hạ đều không kịp phản ứng, hắn cứ như vậy xuyên qua đám người, đi xuống thuyền.

Rốt cuộc, có thủ hạ phục hồi lại tinh thần, một phen giữ chặt hắn: "Thiếu soái! Ngài không thể…"

Âm thanh im bặt, nòng súng tối như mực nhắm ngay người kia, khiến người nọ lập tức ngây người. Người nọ khàn giọng, run rẩy nói: "Thiếu soái, ngài… ngài không thể đi xuống. Chúng ta phải nhanh chóng rời đi, bọn họ sắp đuổi kịp rồi, bọn họ không có khả năng buông tha ngài!"

Hoắc Hi ánh mắt lạnh nhạt nhìn người này, bỗng nhiên một súng bắn ra, viên đạn từ bên tai người nọ bay qua.

"Pằng —— "

"Buông tay."

Người nọ rốt cuộc buông, mọi người liền thấy Hoắc Hi đi từng bước một về phía bến tàu. Khi hắn thật sự trở lại trên bờ, rất xa, mọi người đã nhìn thấy quân đội vọt tới bên này. Mà ở trước mặt bọn họ, chỉ có một bóng dáng vẫn luôn đưa lưng về phía bọn họ, rõ ràng chỉ cần xoay người một bước là có thể rời đi, nhưng hắn vẫn đứng ở nơi đó.

"Thiếu soái!"

Cuối cùng, có mười mấy người từ cầu thang xông xuống dưới, đuổi theo Hoắc Hi ở lại bến tàu. Còn có hơn mười người đi lên thuyền lớn, biến mất ở đường chân trời xa xôi.

Quân đội nhân mã hướng lại đây, Hoắc Hi nâng súng nghênh chiến, một súng một người, nhưng những sĩ binh đó lại không thể giết hắn.

Tổng cộng chỉ còn lại có năm phát, hắn lại giết năm người, những sĩ binh đó hận hắn hận đến mắt đỏ bừng, một cước đá cong đầu gối hắn, khiến hắn quỳ trên mặt đất. Hắn lại đứng dậy, đối phương lại đá, cuối cùng hắn nhận được hình phạt tù chung thân.

Sau đó ở trong ngục, hắn tuyệt thực ba ngày, ăn thuốc độc giấu kín ở trong răng, tự sát bỏ mình.

Khi nhìn tới kết cục này, thật nhiều fan girl đều khổ sở hốc mắt ướt át, thậm chí trực tiếp tràn ra nước mắt. Mà một vài người qua đường cảm giác bình thường với Hoắc Hi, khi thấy cảnh này, cũng không khỏi có vài phần thương cảm, cảm khái nói: "Trước đó mỗi lần hắn lên sân khấu, liền cảm thấy có chút sợ hãi, lo lắng hắn phát hiện thân phận Bạch Minh Đức, hiện tại hắn đã chết… sao cảm giác có chút khổ sở nhỉ."

[trả thiếu soái cho tôi! Trả thiếu soái cho tôi! Vì sao hắn phải chọn ở lại, vì sao hắn lại tự sát! Tôi không tin, tôi không tin, thiếu soái nhà tôi không chết, hắn nhất định có thể sống lại! Cầu phần hai! @đoàn phim

«Mai phục», mấy người dám ra phần hai, tôi liền dám coi, mấy người tin hay không!]

[hu hu hu hu ngụm thủy tinh này thiệt cộm, cộm đến tôi đau lòng! Cộm đến miệng tôi đầy máu!]

[lựa chọn của thiếu soái kỳ thật tôi có chút hiểu rõ, cha mẹ hắn đã chết, thân tín của hắn phần lớn chết trên mảnh đất này. Nhà của hắn ở Bình thành, hiện tại Bình thành phá, toàn bộ quốc gia đều phải thống nhất hòa bình, đời sau hắn chỉ có lựa chọn vượt qua ở nước ngoài, mới có thể bảo vệ một cái mạng. Cuộc sống như vậy đối với người như hắn mà nói, không cần cũng thế, hắn không có khả năng kéo dài hơi tàn!]

[đúng, đồng ý! Wuli thiếu soái làm sao có thể tham sống sợ chết, nhưng mà đạo lý tui đều hiểu rõ, nhưng thiếu soái vì sao phải chết QAQ]

[bởi vì hắn vốn dĩ chính là muốn chết ở Bình thành, chết ở cố hương của hắn, chết ở nơi sinh hắn nuôi hắn!]

Rất nhanh, người xem chỉ vốn dĩ đơn thuần oán giận kết cục, dần dần phân chia hai phe. Một nhóm người vẫn như cũ đơn giản muốn gửi dao gửi thuốc nổ cho biên kịch, một nhóm người thì bắt đầu thảo luận nội dung phim.

Tuyến nội dung của Bạch Minh Đức trái lại vô cùng đơn giản, tương lai hắn đã định trước cô độc, đổi lại có thể cho người ta một ít suy nghĩ sâu xa. Nội dung của hắn chủ yếu phức tạp ở phần trước, ở kết cục không có nói quá nhiều, lấy bộ phim này mà nói, hắn nhiều lần dùng trí mưu tìm được đường sống trong chỗ chết, để lại ấn tượng khắc sâu cho người ta. Hàn Dương Hạo diễn xuất cũng không tồi, phản ứng của người xem vẫn rất tốt.

Tiếp theo là Lương Linh Tuệ. Nữ chính này khiến người ta cảm giác vô cùng phức tạp, trên thực tế, lúc cô mới vừa lên sân khấu, liền có khán giả suy đoán cô có gia nhập tổ chức hay không. Nữ giáo sư này tư tưởng tiên tiến, tôn sùng tự do, cô vốn không giống một tiểu thư truyền thống phong kiến, có tư tưởng và quan niệm tiên tiến.

Nhưng mà càng nhiều người thảo luận về Hoắc Hi.

Người này rất đáng giận, hắn giết vô số cơ sở ngầm, tàn nhẫn vô tình, thủ đoạn hung lệ.

Người này cũng thực đáng sợ, hắn hỉ nộ vô thường khiến vô số người xem khiếp đảm kinh hồn, chỉ sợ một ngày kia hắn đột nhiên một súng bắn chết nam chính, thuận miệng còn nói một câu: “Tuy rằng cũng không có chứng cứ chứng minh mày là gián điệp, nhưng mà… tao cảm thấy, chính là mày.”

Rất nhanh, cái tag #Hoắc Hi# đã lên top hạng 12 ngày hôm đó. Cùng lúc đó, #đại kết cục Mai phục# tức thì được nâng lên hạng 4! Ngàn vạn dân mạng tích cực thảo luận kết cục «Mai phục», bọn họ thảo luận nhiều nhất chính là Hoắc Hi.

Từ lựa chọn của Hoắc Hi đến ảo cảnh hắn nhìn thấy trước khi chết, thậm chí có đại thần mạng phỏng đoán

---

[trở về, là bởi vì không muốn chết ở nước ngoài, muốn chết ở quê hương; không có trực tiếp tự sát, ngược lại chịu một đoạn khuất nhục, tuyệt thực ba ngày mới tự sát, nguyên nhân càng đơn giản, muốn gặp lại Lương Linh Tuệ một lần. Nhưng đáng tiếc chính là, hắn không biết, Lương Linh Tuệ đã rời khỏi Bình thành. Cho nên sau khi Bạch Minh Đức thăm tù trong lúc vô tình lộ ra tin tức Lương Linh Tuệ rời đi, hắn rốt cuộc quyết định từ biệt.

Cha mẹ đều đã chết, người yêu nhất cả cuộc đời này cũng không có khả năng gặp lại một lần, hắn đã không làm được bất luận thứ gì, chuyện duy nhất có thể lựa chọn chính là chấm dứt sinh mệnh của mình, không phải chịu bất luận khuất nhục gì nữa.

Nhân vật kia đắp nặn không tồi, @Dung Hủ diễn thật tốt, nhìn không ra là một người mới. Chờ mong tác phẩm mới của cậu ấy.]

Rạng sáng 12 giờ, rating toàn quốc của «Mai phục» rốt cuộc ra lò. Khi chủ nhiệm sản xuất Dragon TV nhìn tới con số này, hắn kinh ngạc đến hai mắt trợn tròn, không dám tin mà nhìn hồi lâu, khi một lần lại một lần xác nhận mình thật sự không có hoa mắt, hắn hưng phấn vỗ một bàn tay vào trên mặt mình: "Tốt! Tốt! Tháng này mọi người vất vả, phát thêm một tháng tiền thưởng, mỗi người đều phát!"

Có viên chức cười nói: "Chủ nhiệm vui vẻ như thế, chẳng lẽ rating bình quân kết cục đạt 1.7?"

Vào tập ba «Mai phục» liền đạt tới rating 1.12, nhưng sau đó, rating thong thả tăng trưởng, đến tập sáu, rating tăng tới 1.6, sau đó làm thế nào cũng không thể đi lên.

Đối với một bộ phim chiếu tuần mà nói, rating này đã xem như không tồi, đối lập với «Mùa hạ chân thật» cùng kỳ, khiến Mango TV bù lỗ đến dốc ngược cả đáy.

Rating «Mùa hạ» đã thấp đến 0.4, mặc cho Mango TV thao tác thế nào, rating này chính là không lên nổi. Về phần danh tiếng «Mùa hạ», hoàn toàn phù hợp với một câu mà Quách đạo nói với Dung Hủ trước đó

---

trên thế giới này có phim thần tượng tốt, nhưng đa số là làm ẩu.

Chủ nhiệm sản xuất Mango TV tức giận đến mỗi ngày đều giận dữ, thậm chí trực tiếp chém hai tập của «Mùa hạ chân thật», để nó toàn bộ kết thúc vào tuần trước. Hiện giờ sau khi nghe ngóng được rating «Mai phục», chủ nhiệm sản xuất này thậm chí tức giận đến độ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh: "Rating bình quân 1.9, cao nhất 2.2?! Điều này sao có thể! Cậu có biết đã bao lâu không có phim chiếu tuần có rating vượt 2.2 không, cậu biết không? Đã một năm rưỡi! Cái phim kia chỉ có một mình Hàn Dương Hạo còn có chút danh khí, điều này sao có thể!!!"

Không bao lâu, rating kết cục «Mai phục» liền truyền khắp trong giới. Chờ đến ngày hôm sau, ngay cả rất

nhiều người xem cũng phát hiện rating cực cao này.

Nhưng mà đối với người xem mà nói, bọn họ càng để ý nội dung phim. Rõ ràng đêm qua đã quậy một hồi dưới trang weibo của đoàn phim, ngày hôm sau, đám fan này thế mà lại nhiệt tình không lùi, lại chạy đến dưới trang weibo. Lần này không phải là muốn gửi dao, bọn họ tập thể cầu phần hai!

Nam chính cô độc sống quãng đời còn lại, nói xem đáng thương hay không? Nữ chính kết cục không rõ, nói xem buồn bực hay không?

[còn có Hoắc thiếu soái của chúng ta! Thiếu soái nhất định sống lại, chỉ cần để thiếu soái sống lại… Tôi liền mua mười bản DVD!!!]

[a a a a đã xác định «Mai phục» sẽ ra bản DVD sao? Tôi cũng muốn mua mua mua!]

Đây không phải là lần đầu tiên Dung Hủ lên top, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cậu đi đến vị trí cao như thế.

Hạng hai!

#Hoắc Hi# hạng hai, #Dung Hủ# hạng mười ba!

Một người trực tiếp chiếm hai vị trí top, thậm chí còn không hề thúc đẩy ở sau lưng, đã bị dân mạng tự chủ đẩy lên vị trí này, cũng chiếm cứ tròn sáu tiếng sau. Chuyện như vậy đối với một người mới mà nói, tương đương với một đêm bạo hot, fan weibo Dung Hủ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy, tăng vọt đến bốn trăm lẻ ba vạn!

Số lượng này còn đang gia tăng, còn đang gia tăng…

Nhưng mà đến ban đêm, một đám fan Dung Hủ thu liễm chiến lực, đem tinh lực chuyển khỏi hoạt động "ủng hộ «Mai phục» ra phần hai", hết sức chuyên chú làm ổ trước TV.

Vô số fan hạnh phúc ôm đồ ăn vặt, một bên chờ quảng cáo chấm dứt, một bên nghĩ: "A, ăn cơm của Dung Dung cũng quá hạnh phúc đi. «Mai phục» mới vừa chấm dứt, «Tranh giành» liền phát sóng ~ mình thiệt sự là fan gơ hạnh phúc nhứt trên thế giới mừ ~ "

Không sai, ngay tối hôm nay, phim truyền hình chế tác lớn Hoa Hạ Entertainment đầu tư 3 triệu —— «Tranh giành», chính thức phát sóng!

Hết chương 29

30. Chương 30

«Tranh giành» là con át chủ bài của Hoa Hạ năm nay, từ một năm trước đoàn phim còn chưa có trù bị hoàn toàn, đã có vô số fan trông chờ mong mỏi. Mà cuối cùng, đoàn phim này cũng không làm cho bọn họ thất vọng.

Đạo diễn là đại đạo Quách Long tiếng tăm lừng lẫy trong giới, nữ chính là Đường Mộng Lam đạt giải vàng thị hậu, nam chính là tiểu sinh hạng một Đổng Tranh, nam số hai là tiểu sinh đang hot Diệp Kiều. Ngay cả nam bốn Dung Hủ cũng một lần nổi tiếng nhờ bộ phim chiếu tuần «Mai phục» gần đây, có thể nói là con hắc mã lớn nhất năm nay.

Nói ngắn lại, «Tranh giành» dưới sự chờ mong của mấy ngàn vạn người xem toàn quốc, chính thức phát sóng.

Nhạc nền đại khí hào hùng, cảnh tượng hiệu ứng hào phóng hùng hồn, mở đầu tập một, liền bày ra trọn vẹn cảnh tượng chiến tranh chân thật tàn khốc trước mắt người xem. Theo tình tiết phát triển, khán giả rất nhanh liền biết Tiêu Tương, biết Tạ Cảnh Nhàn, biết Đông Ly Lan…

Bức họa khổng lồ của thế giới này từ từ triển khai trước mặt họ, khi tập một chấm dứt, rất nhiều người xem lúc này mới phát hiện: “Hóa ra thời gian đã qua lâu như vậy!”

Kế tiếp, chính là tập thứ hai.

Phim chiếu ngày chính là tốt chỗ này, có thể xem xong lại xem nữa, ngày hôm sau lại xem, xem xem không ngừng!

Rất nhanh, ngày đầu tiên của «Tranh giành» cứ như vậy kết thúc. Rạng sáng 12 giờ vừa qua, rating đài truyền hình toàn quốc tuyên bố. Rất nhiều khán giả vừa hứng thú nồng đậm ở trên mạng thảo luận nội dung «Tranh giành», vừa mở bảng thứ hạng rating ra. Khi nhìn thấy con số kia, bọn họ kinh hãi mở to hai mắt, tiếp đó lại cảm thấy là lẽ đương nhiên gật gật đầu ——

[cũng đúng, đoàn phim này, dù rating tập đầu tới 2.3, cũng thực bình thường mà…]

Phải, rating bình quân tập đầu «Tranh giành» 2.3! Rating cao nhất 2.55!

Rating như vậy, có thể nói là vua rating danh xứng với thực năm nay. Ngay cả «Mai phục» vừa mới kết thúc, rõ ràng vẫn luôn là hạng nhất rating cùng kỳ của toàn quốc, nhưng rating cao nhất của nó cũng chỉ vừa mới qua 2, rating bình quân chưa từng vượt qua 2. So sánh với những phim khác, «Mai phục» đã vô cùng ưu tú, nhưng so sánh với «Tranh giành», lại căn bản không thể so sánh!

Hơn nữa, đây mới là ngày đầu tiên.

«Tranh giành» là phim chiếu ngày, chỉ cần nội dung không có hỏng hóc quá lớn, rating nó sẽ từ từ tăng lên.

Khi Dung Hủ biết được rating này, tuy nói cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn có thể tiếp thu. Cậu ngồi trong phòng làm việc của La Chấn Đào, vừa lật xem tư liệu thông cáo, vừa cười nói rằng: "Kỳ thật như vậy cũng rất bình thường, em nghe nói chị Đường vẫn luôn là linh dược rating, chỉ cần là phim truyền hình chị ấy đóng, từ lúc chị ấy ra mắt đến hiện tại, chưa từng sụp hố."

La Chấn Đào nghe vậy ha ha cười: "Vậy cậu biết không đủ nhiều rồi, tiểu Hủ, Đường Mộng Lam này có hơi quá may mắn, phim của cô ta chỉ có một bộ không lấy được hạng nhất rating cùng kỳ, cái khác toàn bộ đều là hạng nhất. Có điều cô ta cũng có chút không may, phòng bán vé điện ảnh của cô ta vẫn luôn không cao, rất khó chuyển hình."

Hai người lại tán gẫu chốc lát, La Chấn Đào cầm lấy một phần thông cáo, nói rằng: "Cái quảng cáo này cũng không tệ lắm, cậu vừa mới vào giới, trước hết nhận một cái quảng cáo cũng không tồi." Dừng một chút, hắn còn nói thêm: "Cậu liên tiếp quay hai bộ phim, sắp sửa năm mới, có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Nghe vậy, động tác lật giấy của Dung Hủ phút chốc ngừng lại, ngay sau đó cậu ngẩng đầu cười nói: "Anh La chuẩn bị năm mới như thế nào?"

La Chấn Đào không chú ý tới Dung Hủ đang nói sang chuyện khác, hắn cười nói kế hoạch của mình. Nghe kế hoạch năm mới của La Chấn Đào, suy nghĩ của Dung Hủ đã từ từ bay xa.

Người Hoa Hạ đều thích tết âm lịch, muốn cả nhà đoàn tụ, vui mừng náo nhiệt.

Nhưng khả năng cậu về Dung gia không lớn, cho dù về Dung gia, vậy cũng không phải đoàn tụ, lại càng sẽ không náo nhiệt.

Năm mới của cậu đã định trước là sẽ trải qua một mình, có lẽ thừa dịp lúc này quay bộ phim, cùng ăn tết với đoàn phim, cũng là lựa chọn không tồi. Nghĩ vậy, Dung Hủ tiện tay cầm lấy một thông cáo vừa mới xem, vừa muốn mở miệng, di động La Chấn Đào lại vang lên.

La Chấn Đào đi ra cửa nhận, chờ hắn trở về, Dung Hủ chuẩn bị một lần nữa nói với đối phương về cái thông cáo mà mình xem trọng, lại thấy La Chấn Đào sắc mặt vui mừng, ánh mắt tỏa sáng đi về phía mình, vui vẻ nói rằng: "Tiểu Hủ, có một bộ điện ảnh không tồi muốn mời cậu đi thử vai. Thế nào, có đi hay không?"

Phim có thể làm cho La Chấn Đào vui mừng như thế, tất nhiên không phải là một bộ phim nhỏ bình thường.

Dung Hủ hỏi: “Phim gì?”

Giống như đã nhận ra suy nghĩ của Dung Hủ, La Chấn Đào giải thích: “Đầu tư không tính là lớn, nhưng mà đạo diễn và nữ chính đã xác định đều rất tốt, kịch bản cũng rất tốt, quan trọng nhất là, hình tượng gốc của nhân vật kia rất tốt. Bộ phim điện ảnh này tên «Tầng mây màu đen», đối phương muốn cậu thử vai nam nhân vật chính. Có lẽ cậu từng nghe qua cái tên «Tầng mây màu đen» này rồi, phải, đây là bài hát ra mắt của ngôi sao ca nhạc đang hot qua đời vì bệnh mấy năm trước.”

Trước đó lúc thu «Vô cùng giải trí», Dung Hủ đã từng vô cùng lo lắng, nếu Đường Mộng Lam tùy tiện nói một bài hát nổi tiếng, mình có thể hát được hay không. Nhưng giả thiết lúc ấy Đường Mộng Lam nói không phải là «Chiến thanh» mà là «Tầng mây màu đen»… vậy thật khéo, bài hát này Dung Hủ hoàn toàn biết.

Nguyên chủ là một người thích nghe nhạc rock, bài «Tầng mây màu đen» này là bài tình ca số ít mà nguyên chủ từng nghe qua.

Bài hát này có địa vị hết sức quan trọng ở Hoa Hạ, trong trí nhớ nguyên chủ, ba năm trước đây lúc ca sĩ đó qua đời vì bệnh, toàn bộ Hoa Hạ, đi đến chỗ nào cũng có thể nghe được bài hát này.

Lăng Tiêu, ca sĩ tự sáng tác đứng đầu Hoa Hạ hơn hai mươi năm trước, cũng liên tục cầm giải thưởng vàng ca khúc hay nhất tròn bảy năm, tổng cộng cầm giải thưởng thiên vương giới âm nhạc mười bốn năm. Cái chết của hắn đối với giới âm nhạc lúc ấy mà nói không khác gì một trận động đất, có thể nói sau khi hắn tạ thế, giới âm nhạc Hoa Hạ bị thương nặng một lần, đến mấy năm gần đây mới chậm rãi khôi phục lại.

Hai mươi lăm năm trước, Lăng Tiêu ra mắt bằng ca khúc «Tầng mây màu đen», mới đầu hắn một bên đánh đàn ghita, một bên tự hát ở cửa tàu điện ngầm thành phố B. Sau đó video hắn ca hát được người ta đăng lên internet, bài hát này khiến vô số người cảm động, rất nhanh hắn liền ký hợp đồng, bắt đầu kiếp sống biểu diễn của mình.

Thiên phú của Lăng Tiêu thật sự rất cao, mỗi một bài hắn hát đều có thể đả động lòng người. Tuy rằng diện mạo hắn cũng không tính là anh tuấn cỡ nào, nhưng chất giọng dịu dàng trong suốt của hắn luôn có thể động đến thứ ở chỗ sâu nhất trong lòng người, khiến người ta dần dần an tĩnh lại, vứt bỏ phiền não.

Nhưng mà năm năm trước, Lăng Tiêu bị chẩn đoán ung thư hạch bạch huyết, chịu đựng hai năm, qua đời vào mùa xuân ba năm trước đây, mới chỉ bốn mươi mốt tuổi. Lúc hắn chết, nhóm fan ca nhạc nước mắt giàn dụa, gần như toàn bộ giới giải trí đều ai điếu vì hắn, trong giới giải trí nước ngoài cũng có hơn phân nửa minh tinh tiếc hận hắn rời đi, ngay cả Tần Trình lúc ấy cũng từ Hollywood chạy về Hoa Hạ, tham gia lễ tang của vị thiên vương này.

Cho nên La Chấn Đào nói rằng: “Bộ phim này đầu tư không lớn, bởi vì phương diện diễn viên dự toán không nhiều lắm, rất nhiều minh tinh lớn dường như đã xác nhận diễn hữu nghị. Cho nên bất luận là lực kêu gọi của bản thân Lăng Tiêu, hay là mấy minh tinh lớn làm khách mời đó, đều đủ để cam đoan phòng bán vé.”

Bộ phim điện ảnh này là vì kỷ niệm Lăng Tiêu, nhưng cuối cùng vẫn muốn thu hoạch ích lợi. La Chấn Đào

phân tích không tồi, bộ phim điện ảnh này tuyệt đối thu hoạch được phòng bán vé cao, nhưng mà Dung Hủ lại có chỗ kỳ quái: "Vì sao tìm em?"

La Chấn Đào cười nói: "Vừa rồi phó đạo diễn gọi điện thoại cho anh, nói là bởi vì nghe bài song ca của cậu với Đường Mộng Lam trong «Vô cùng giải trí». Tiểu Hủ, anh cũng thấy về sau cậu có thể thử lấn sân xem, kỹ xảo của cậu rất tuyệt, điều kiện giọng nói cũng không tồi."

Đáp án này khiến Dung Hủ hết sức kinh ngạc, cậu suy tư một khắc, gật đầu nói: "Chúng ta đi thử vai đi."

La Chấn Đào thoáng nhẹ nhàng thở ra, hắn cười nói một ít chuyện ở phương diện kịch bản với Dung Hủ, tỏ vẻ chạng vạng đoàn phim sẽ gửi kịch bản lại đây. Chờ đến khi hắn muốn đưa Dung Hủ về nhà, nhìn nút thang máy, La Chấn Đào chậm chạp không có nhấn xuống.

Dung Hủ cười hỏi: "Làm sao vậy, anh La?"

La Chấn Đào cười cười, ấn nút: "Âm nhạc có lực lượng kêu gọi lòng người, khi còn bé anh cũng rất thích nghe nhạc Lăng Tiêu. Tiểu Hủ, nếu cậu có thể thông qua thử vai thì tốt rồi, anh tin tưởng cậu có thể diễn tốt." Dừng một chút, La Chấn Đào giống như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn quay đầu đánh giá Dung Hủ vài lần, sắc mặt đột nhiên trở nên mất tự nhiên.

Dung Hủ hơi hơi nhíu mày, không đợi cậu đặt vấn đề, La Chấn Đào liền tiếc nuối thở dài: "Đáng tiếc, tiểu Hủ, cảm giác cậu hát quả thật có chút giống hắn, mấy ngày nay ở chung, anh cũng thấy diễn xuất của cậu qua cửa. Khuyết điểm duy nhất là…"

Nói đến đây, La Chấn Đào bỗng nhiên dừng lại, Dung Hủ cười hỏi: "Là cái gì?"

La Chấn Đào thở dài một tiếng: "Bộ dạng cậu quá dễ nhìn, không quá phù hợp với Lăng Tiêu!"

Dung Hủ: "…"

Có rất ít người là thập toàn thập mỹ, ông trời cho Lăng Tiêu thiên phú sáng tác như thần, lại cho hắn giọng nói đả động lòng người, nhưng không cho hắn một tướng mạo tốt.

Diện mạo Lăng Tiêu hết sức bình thường, thuộc cái loại mặt đại chúng đặt ở trong đám người hoàn toàn không thu hút, nhưng lúc Dung Hủ đi thử vai, thợ trang điểm lớn tuổi kia lại vừa trang điểm cho cậu, vừa cười nói rằng: "Trước kia lúc tôi làm học đồ, đã từng gặp Lăng Tiêu. Con người Lăng Tiêu rất tốt, hắn vẫn luôn an an tĩnh tĩnh ngồi ở chỗ kia, có đôi khi khiến người ta xem nhẹ việc hắn là một siêu sao thiên vương, hắn còn giúp người khác dọn đồ đạc. Có lần tổ trưởng tổ trang điểm chúng tôi có việc gấp, cởi quần áo tiện tay để cho người khác cầm, lúc ấy hắn không biết, hắn thế mà lại ném quần áo vào trên tay Lăng Tiêu."

Trong lòng Dung Hủ khẽ run lên.

Thợ trang điểm nói tiếp: "Chờ tổ trưởng tổ trang điểm kia trở về, hắn vừa nhìn thấy Lăng Tiêu, cả người liền sợ choáng váng. Khi đó Lăng Tiêu vừa mới được cúp vàng, cả giới âm nhạc nước nhà, cậu ấy là ngôi sao mới sáng nhất. Hắn ta thế mà lại dám để cho Lăng Tiêu giúp hắn ta lấy quần áo, hắn ta khẳng định xong đời. Nhưng mà Lăng Tiêu cũng rất kiên nhẫn đợi hắn ta nửa giờ, tự tay cầm quần áo đưa hắn ta, còn nói cho hắn ta biết, bên ngoài lạnh, đừng bởi vì sợ phiền toái liền cởi quần áo, nhớ phải mặc vào."

Dung Hủ hạ mắt, La Chấn Đào một bên nhẹ nhàng thở dài.

Nói nói, thợ trang điểm kia ngược lại có chút nghẹn ngào, hiển nhiên nghĩ tới vị thiên vương ấy qua đời, cô vẫn không cách nào tiêu tan.

Khi trang điểm hoàn tất, thợ trang điểm kia nhìn Dung Hủ, không khỏi có chút thất thần, cô cười nói: "Tuy rằng bộ dạng hai người không giống, nhưng mà tôi đã thấy video cậu hát trên «Vô cùng giải trí». Dung Hủ, chúc cậu có thể thông qua thử vai."

Trong con ngươi trong suốt phản chiếu một bóng người chân thành, Dung Hủ không khỏi cong môi, cậu cười khẽ gật đầu, nói: "Cám ơn chị."

Rất nhanh, Dung Hủ liền theo sự hướng dẫn của nhân viên công tác đi đến phòng thử vai. Mà ở sau lưng cậu, thợ trang điểm kia lại nhìn bóng lưng cậu thất thần. Tiểu học đồ đi tới, hỏi: "Sư phụ, đang nhìn cái gì đấy?"

Thợ trang điểm kia lập tức lấy lại tinh thần: "Không có gì, chỉ là cảm thấy Dung Hủ này có chút giống Lăng Tiêu một cách khó hiểu. Năm đó hình như Lăng Tiêu cũng như vậy, chỉ là không xinh đẹp như Dung Hủ, nhưng bản chất đều giống nhau… Có chút dịu đang, tương đối dễ thân cận."

Tiểu học đồ tỉnh tỉnh mê mê nói rằng: "Có sao? Sao vừa rồi con thấy vẫn luôn là sư phụ nói, Dung Hủ kia không hề trả lời mà."

Thợ trang điểm không còn lời nào để nói: "Không nói lời nào chính là lạnh như băng hả? Được rồi, trở về đi trở về đi."

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay vượt qua Thái Bình Dương, chậm rãi đáp ở sân bay thủ đô. Lúc này không có lựa chọn lối đi VIP, người đàn ông tuấn mỹ cao lớn mặc một chiếc áo bành tô màu đen, kéo rương hành lý bước nhanh từ trong đám người xuyên qua.

Rất nhanh liền có người phát hiện bóng dáng hắn, lập tức, liền gây ra oanh động trong sân bay.

Giữa trưa đáp máy bay, thẳng đến buổi chiều ba bốn giờ, Tần Trình mới lên xe, về tới nhà trọ của mình. Mới vừa đem hành lý vào, hắn lập tức mở máy tính, không nói hai lời đánh hai chữ "Mai phục" trong khung tìm kiếm, ngay sau đó, liền trực tiếp mở video đại kết cục cuối cùng ra xem.

Trên khuôn mặt tuấn lãng đạm mạc không có một chút biểu tình dao động, Tần Trình vẻ mặt trấn định xem nội dung phát triển. Hắn yên lặng nhìn Bình thành bị công phá, yên lặng nhìn Hoắc Hi từ cầu thang đi xuống, yên lặng nhìn đám sĩ binh kia đá cong đầu gối Hoắc Hi, bức ép cậu quỳ xuống… Từ từ, cái này liền không "yên lặng" nữa!

Hai mắt Tần Trình co rụt lại, bắt đầu trực tiếp đánh chữ, không bao lâu, một cái bình luận liền xuất hiện trong đại quân bình luận đông đảo.

[đá em ấy! Mày thế mà lại đá em ấy! Mày dựa vào cái gì đá em ấy!!!]

Người dễ nhìn thế, tốt thế, sao mày lại nỡ đá em ấy!!!

Sau đó, hắn lại thấy được cảnh tượng Hoắc Hi uống thuốc độc tự sát.

Tần Trình: "…"

Tắt video, bộ phim này đến đây kết thúc.

Phía sau còn tình tiết hả? Không có, Hoắc Hi đã chết rồi, còn có kết cục gì, đây là kết cục!

Không cần thêm một giây, một bình luận liền xuất hiện dưới weibo đoàn phim «Mai phục » ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: mấy người đều là người xấu, vì sao muốn Dung Dung nhà tôi chết! Vì cái gì! Em ấy tốt như vậy, em ấy dễ nhìn như vậy, ai nỡ để em ấy chết! Tôi muốn gửi dao cho mấy người, tôi muốn gửi dao cho mấy người!!!]

Vừa vặn, Lý phó đạo của đoàn phim «Mai phục» lên weibo, không cẩn thận nhìn thấy cái bình luận này. Ông cười ha ha, nói với con trai bên cạnh: "Con xem, hiện tại dân mạng thật biết điều, ba ngày hai lần nói gửi dao, gửi bao thuốc nổ cho chúng ta, thật sự là chơi quá vui ha ha, họ cũng phải gửi được mới được."

Ba ngày sau, biên kịch đoàn phim «Mai phục» nhìn gói chuyển phát nhanh vừa mới mở ra, lệ rơi đầy mặt.

Sao còn có người thật sự gửi cho hắn một tờ giấy, trên đó viết hai chữ "lưỡi dao" chứ!

Nói đạo lý đi, đây là cái người kỳ quái gì chứ, cái này chỗ nào là lưỡi dao, mi rốt cuộc là tới bán manh hay là bán ngốc hả?!

—— ý không đúng, người này làm sao biết địa chỉ nhà hắn?!

Nghĩ tới bỗng thấy sợ…

Những cái này là chuyện nói sau, tạm thời không nói tới. Hiện giờ, Dung Hủ vừa mới bước vào cánh cửa phòng thử vai, mà thành phố B, chuông điện thoại không ngừng vang lên trong căn nhà an tĩnh. Rất nhanh, Tần Trình ấn nút nghe, thấp giọng nói một tiếng: "Chuyện gì?"

Bên Từ Tấn dường như có chút ồn ào, hắn lớn tiếng nói rằng: "Vừa rồi đoàn phim «Tầng mây màu đen» tới hỏi tôi cậu có đồng ý làm khách mời hay không, cảnh diễn của cậu không cần quá nhiều, lúc mở màn tham gia lễ tang một chút là tốt rồi. Đây là nghịch thuật, mở màn là lễ tang, cậu chỉ có mấy chục giây màn ảnh, thế nào, xem như khách mời hữu nghị, rất nhiều người đều đến, Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, Sở kỳ, bọn họ đều có cảnh diễn."

Người đàn ông nhíu mày suy tư một khắc, thấp giọng nói: "Có thể, anh giúp tôi an bài ra thời gian là được."

Từ Tấn: "…"

Sau một lúc lâu: "Ngài còn không có thời gian?! Nói một chút xem, bộ phim sau của ngài còn ba tháng mới quay, trong ba tháng này, ngài tính toán đi nhận phát ngôn, hay là tham gia chương trình tạp kỹ, hoặc là nói… ngài muốn cố gắng nhận thêm một bộ phim?"

Tần Trình nhướn mi: "Tôi đi nhận chương trình tạp kỹ, anh yên tâm hả?"

Nhớ tới bộ dạng lạnh lùng độc mồm độc mỏ của người đàn ông nào đó, Từ Tấn nhất thời rùng mình một cái: "Coi như hết, ngài ngàn vạn lần đừng nhận chương trình tạp kỹ đó, bằng không hình tượng ngài sẽ bị phá hư đến không còn một mảnh." Nói nói một lát, Từ Tấn đột nhiên nghĩ đến: "A đúng, tôi nghe nói lần này Dung Hủ cũng muốn thử vai nhân vật Lăng Tiêu, tôi nhớ không phải cậu nói Tần phu nhân rất quan tâm cậu ta sao, vừa lúc cậu cũng có thể đi xem cậu ta mà, ha ha."

Mắt phượng sắc bén phút chốc trợn to, môi mỏng mím lại, Tần Trình nói: "Cậu ấy muốn đi thử vai ư?"

Từ Tấn theo lẽ đương nhiên nói rằng: "Ừ đúng, hình như có ba diễn viên thử vai, cậu ta là một trong số đó. Có điều cơ hội rất xa vời, cậu ta chỉ là người mới, còn chưa từng đóng điện ảnh, đạo diễn cũng chỉ là nhìn thấy cậu ta ca hát cảm giác có chút giống Lăng Tiêu, mới để cho cậu ta đi thử vai."

"… Kết quả nói cho tôi biết đầu tiên."

Từ Tấn: "Cái gì?"

Người đàn ông lạnh lùng tự phụ hơi hơi hạ mắt, từng chữ từng chữ nói rằng: "Ba tháng tiếp theo hình như tôi rất nhàn nhã, có lẽ… có thể thêm một chút cảnh diễn."

Từ Tấn: "…"

Vậy vừa rồi là ai nói mình bận đến không có thời gian, còn muốn người khác giúp hắn an bài thời gian đi làm khách mời hả!

Hết chương 30

Tần Tranh Tranh: em ấy đáng yêu như vậy, dễ nhìn như vậy, vì sao mấy người để em ấy chết! Gửi dao gửi dao gửi dao!!!

Nhìn tờ giấy viết "lưỡi dao", biên kịch:… [mi có bệnh hả hả hả hả!!!]

31. Chương 31

Địa điểm thử vai của «Tầng mây màu đen» định ở thành phố S, về sau cũng chuẩn bị quay phim ở đây.

Đoàn phim này tuy rằng chỉ quay một bộ điện ảnh truyện ký nhân vật chi phí thấp, nhưng ở phương diện bối cảnh đạo cụ lại một chút cũng không hàm hồ. Từ lúc Dung Hủ vào đoàn phim tới giờ, nhìn thấy rất nhiều nhân viên công tác đang không ngừng bận rộn, bố trí cảnh tượng và chế tác đạo cụ. Chờ lúc cậu tiến vào phòng thử vai, liếc mắt một cái liền thấy được sáu người ngồi một hàng.

Diễn viên chính, biên kịch, người sản xuất, bên đầu tư và đạo diễn đã định.

Đây chính là tổ hợp người phỏng vấn thử vai bình thường.

Nhưng mà trong phòng thử vai «Tầng mây màu đen», lại ngồi sáu người. Ngồi ngoài cùng là một người phụ nữ Dung Hủ không quen, đối phương đeo một cái kính râm màu đen, khăn quàng cổ màu vàng nhạt che non nửa khuôn mặt, chỉ khiến người ta cảm thấy khí chất tao nhã, lại thấy không rõ bộ dáng chân thật.

Tầm mắt dừng lại một chớp mắt trên thân người kia, Dung Hủ rất nhanh dời ánh mắt đi chỗ khác. Cậu cười chào hỏi tất cả người phỏng vấn, tiếp đó liền nghe Lương đạo ngồi ở chính giữa mở miệng nói rằng: "Hình tượng cậu rất ưu tú, khí chất cũng không tồi. Dung Hủ, trực tiếp thử vai đi, cậu rút được đoạn diễn thứ ba, chúng tôi rất chờ mong cậu biểu diễn."

Giọng điệu Lương đạo nói chuyện thực khách sáo, thái độ giải quyết việc chung. Có điều đây cũng là chuyện đương nhiên, buổi tối ngày hôm trước Dung Hủ nhận được tin tức, hóa ra đoàn phim «Tầng mây màu đen» không chỉ mời mình thử vai, còn mời cả hai tiểu sinh hạng một —— Tiêu Cảnh Sơn và Lăng Trăn.

Bản thân Tiêu Cảnh Sơn chính là người thành phố S, nghe nói ngày hôm qua đã hoàn thành thử vai, thành

tích vô cùng ưu tú. Mà Lăng Trăn lại từ Anh quốc chạy về Hoa Hạ, nghe nói xế chiều hôm nay mới có thể đến thành phố S thử vai.

Cho nên, Dung Hủ là người thử vai thứ hai.

Nghe Lương đạo nói, Dung Hủ lễ phép lên tiếng trả lời, sau đó không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đi tới trước một vách tường đạo cụ đã bố trí sẵn giữa phòng. Trước hết cậu cầm đàn ghita đặt dưới đất lên, thoáng thử âm sắc một chút, tiếp đó vươn tay vuốt tóc mình loạn thêm một chút.

Động tác này ánh vào trong mắt sáu người phỏng vấn, chỉ có Lương đạo và người phụ nữ thần bí kia hơi hơi nhúc nhích, còn lại đều ngồi ngay ngắn.

Hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, khi thiếu niên lại mở to mắt, trong mắt cậu thêm một tia mê man, nhưng mà khóe môi lại hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng. Cậu ngửa ra sau tựa vào trên vách tường, tay trái ấn dây đàn, tay phải nhẹ nhàng chơi đùa.

Ngay sau đó, tiếng hát réo rắt ấm áp từ trên người thiếu niên nhìn như đơn bạc này phát ra.

Đàn ghita là một loại nhạc cụ vô cùng dễ học, có thể nói là một trong những nhạc cụ tốt nhất để nhập môn. Chỉ cần bạn muốn học đàn ghita, mấy tháng là có thể đàn ra một bài, rất nhiều nam sinh đều người sau tiếp người trước mà đi học đàn ghita: bởi vì các nữ sinh đều rất thích nam sinh đàn ghita.

Giống như hiện tại, ngọn đèn sáng ngời chói mắt chiếu vào trên người thiếu niên, đem bóng dáng của cậu từ từ kéo dài, chiếu ra một hình bóng cô độc lay động trên vách tường. Cậu nghiêm túc hát, hát thực lớn tiếng, dường như một chút cũng không sợ hãi, nhưng mà ánh mắt có chút né tránh lại vẫn không dám ngẩng đầu.

Lương đạo trầm tư nhìn về phía chân Dung Hủ, chợt phát hiện, cậu thế mà hai chân khép lại, đứng vô cùng câu nệ!

Không chỉ thế, thiếu niên này còn buộc chặt cơ bắp cả người, nếu tinh tế quan sát còn có thể phát hiện, ngón tay đánh đàn của cậu cũng có một chút run rẩy mỏng manh. Cậu đang khẩn trương, cậu đang thấp thỏm, hoặc là nói… cậu đang thẹn thùng!

“Mùa hè qua một vòng, chờ em lại thêm một năm.”

“Tầng mây màu đen bay qua chân trời, trong lúc quay đầu gặp được khuôn mặt tươi cười của em…”

Cái gì là mối tình đầu?

Rất nhiều fan âm nhạc nói, từ giọng hát của Lăng Tiêu, họ nghe được mối tình đầu.

«Tầng mây màu đen» có một cái tên nhìn như thực âm u, nhưng mà đây lại là một bài tình ca vô cùng dịu dàng. Chàng trai yêu một cô gái, ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau ở đài phun nước, chờ đến ngày cuối cùng của mùa hè, chàng trai lại tới đài phun, nhưng không nhìn thấy cô gái chưa từng nói chuyện nhiều kia.

Vì thế hắn lại đợi một năm, chờ đến mùa hè kế tiếp. Sau đó vào ngày mùa hè cuối cùng, hắn nhìn thấy không trung bị tầng mây màu đen che phủ, hắn hát ra bài hát này. Hắn không có một chút thống hận, không có một chút bi thương, chỉ là cảm thấy vui vẻ vì mình đã từng có được hồi ức đẹp đẽ như vậy.

Sau đó khi mây đen chậm rãi bay đi, hắn xoay người một cái, lại gặp khuôn mặt tươi cười rực rỡ xán lạn kia.

Giai điệu bài hát này rất đơn giản, ca từ cũng không phiền phức hoa lệ cho lắm, nhưng thứ đơn giản chất phác như vậy lại có thể đả động lòng người nhất. Khi Lăng Tiêu dùng âm thanh trong suốt sạch sẽ của hắn hát ra «Tầng mây màu đen», mỗi một fan ca nhạc đều sẽ không kìm lòng nổi mà mỉm cười, nhớ tới mối tình đầu của mình, nhớ tới một đoạn tình cảm trước đây.

Không có bi thương, chỉ có cảm ơn: cảm ơn bạn, để tôi có được hồi ức tốt đẹp như vậy.

Dù Dung Hủ có toàn năng như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng vượt qua Lăng Tiêu trên mặt giọng nói. Đời trước cậu cũng từng ca hát, phát hành rất nhiều đĩa nhạc, ở giới ca hát cũng có địa vị hết sức quan trọng. Nhưng mà đêm qua khi Dung Hủ chính tai nghe thấy bài «Tầng mây màu đen», âm hưởng từ trong âm thanh vượt qua hơn hai mươi năm truyền ra, khiến cậu nhịn không được động dung, cũng làm cho cậu cảm thấy tiếc hận cho đối phương.

Đời trước Dung Hủ ra mắt nhờ đóng phim, sau đó lại lấn sân sang ca hát, cũng nhận được giải ca khúc vàng mấy lần. Giọng cậu cũng không tính là độc đáo cỡ nào, chỉ là cậu trả giá đủ nhiều, cậu dùng kỹ xảo phong phú để bù lại sự bình thường bẩm sinh của mình, còn tiêu phí mấy năm tìm ra điểm phù hợp với giọng mình, khai phá ra cách hát độc đáo.

Ngày đó lúc song ca «Chiến thanh» với Đường Mộng Lam, Dung Hủ cũng muốn thử phương pháp phát âm mà đời trước mình vẫn luôn sử dụng một lần, đáng tiếc cổ họng không thể lập tức phù hợp, thiếu chút nữa hát lệch một âm, may mà cậu đúng lúc sửa lại. Nhưng lúc này vì thử vai, Dung Hủ đã chuyên môn luyện vài ngày, hiện tại cậu đã có thể hát ra âm thanh đời trước.

Giọng nói tương tự đời trước, lại dùng kỹ xảo phát âm mà đời trước luyện tập mấy năm tìm được, hết thảy Dung Hủ đều cưỡi xe nhẹ đi đường quen, cậu tuyệt đối không bại bởi bất luận một ca sĩ nào.

Trong phòng thử vai hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngưng thần nghe bài hát này, mà thiếu niên đứng ở giữa phòng dường như chậm rãi trầm tĩnh lại. Hai chân cậu không khép lại chặt như vậy nữa, ngón tay cũng không còn run rẩy, âm thanh cậu càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang, thật giống như biểu diễn trong tàu điện ngầm rộng mở trống trải.

Để làm cho tiếng hát của mình có thể được càng nhiều người nghe thấy, cậu vượt qua ngượng ngùng, đi vào trong tàu điện ngầm dòng người như nước. Để có thể được mọi người nghe thấy tiếng hát, cậu cất tiếng

hát thật lớn, để âm thanh của mình trở thành ca khúc chủ đề mà người người đều thích nghe.

Dần dần, trên mặt cậu thêm một chút sung sướng, cậu nhắm hai mắt lại, càng thêm vui vẻ ca hát.

Tiếng ca uyển chuyển nhẹ nhàng tựa như thanh tuyền va chạm núi đá, nước chảy rào rào vang vọng, cái loại cảm xúc vui vẻ trong sáng này hình thành màu sắc ấm áp trên không trung, gần như có thể trực tiếp lây nhiễm mỗi người.

Cậu hát đến chân thành tha thiết, cậu hát đến sung sướng thoải mái, khi kết cục bài hát dừng ở một câu "có lẽ có một ngày, chúng ta có thể đi đến trạm cuối cùng của cuộc đời", bỗng nhiên! Cậu mở hai mắt ra, cười nhìn về phía nhóm người phỏng vấn ở trước mặt cách đó không xa.

Tóc đen hỗn độn giao nhau che trên đôi con ngươi trong suốt, che phủ vầng trán đầy đặn của cậu, lại làm cho ánh mắt sạch sẽ chờ mong thấp thoáng giữa sợi tóc. Loại ánh mắt lóe ra mong đợi này, khiến Lương đạo không khỏi hơi giật mình, chờ đến khi ông lấy lại tinh thần, thiếu niên này đã hát ra một chữ cuối cùng, sau đó đứng dậy, khom người.

Một màn này, Dung Hủ thử vai chấm dứt!

Dù sao Lương đạo cũng đã quay phim hơn hai mươi năm, ông rất nhanh bình tĩnh lại, nói: "Rất tốt, cậu có thể đi về trước."

Dung Hủ cũng không giống một vài diễn viên mới, vội vàng đến hỏi đạo diễn về kết quả thử vai của mình, mà là cười gật gật đầu, lễ nghi mười phần khom người, nói: "Cám ơn, tôi rời đi trước."

Thái độ như vậy khiến cho sáu người trong phòng đều không khỏi nhìn cậu thêm vài lần, chờ sau khi xác nhận Dung Hủ thật sự rời đi, người sản xuất vỗ vỗ tay, nói: "Chỉ tâm tính này mà nói, Dung Hủ này còn tốt hơn Tiêu Cảnh Sơn ngày hôm qua. Ngày hôm qua Tiêu Cảnh Sơn biểu hiện không trầm ổn như cậu ta, đem so sánh, còn thật sự đoán không ra, Tiêu Cảnh Sơn ra mắt tám năm, Dung Hủ này mới ra mắt mấy tháng."

"Cậu ta diễn không tồi." Lương đạo nói rằng.

Mọi người nhất trí gật đầu: "Cậu ta hát cũng tốt hơn Tiêu Cảnh Sơn ngày hôm qua nhiều, hát tốt, diễn cũng vô cùng tốt."

Trước khi thử vai Lương đạo nói, Dung Hủ rút được đề mục thứ ba, nhưng trên thực tế, nào có đề mục thử vai gì? Ở chỗ này, đoàn phim dùng một chút mánh lới, tất cả đề mục thử vai của bọn họ đều là để diễn viên biểu diễn cảnh tượng Lăng Tiêu hát «Tầng mây màu đen» ở cửa tàu điện ngầm, không có ngoại lệ.

Như vậy mà nói, Dung Hủ mọi thứ đều vô cùng xuất sắc, ngay cả người sản xuất vốn dĩ vô cùng không tín nhiệm cậu, cho rằng cậu là người mới cũng miệng đầy khen ngợi, nhưng mà biên kịch lại nghiêm túc nói

rằng: “Diện mạo không phù hợp.”

Mọi người lập tức im miệng không nói.

Bộ dạng Lăng Tiêu không xấu, nhưng căn bản không tính là đẹp, chỉ có thể nói là mặt đại chúng. Khí chất thêm điểm cho hắn, tính cách của hắn cũng làm cho bạn hắn đều cảm thấy hắn thực tốt, nhưng mà bề ngoài Dung Hủ thật sự phát triển quá mức, thực khó liên hệ cùng một chỗ với Lăng Tiêu.

Nghĩ nghĩ, bên đầu tư nói rằng: “Lăng Trăn buổi chiều, diện mạo cũng không quá phù hợp đi?”

Biên kịch lại nói: “Lăng Trăn không xinh đẹp như Dung Hủ này, Dung Hủ diễm lệ hơn một chút. Có điều phù hợp nhất chính là Tiêu Cảnh Sơn, diễn xuất của hắn luôn luôn không tồi, diện mạo trong số tiểu sinh cũng không phải quá xuất sắc.”

Năm người còn nói trong chốc lát, ngay cả Lương đạo cũng chậm rãi bị biên kịch thuyết phục, nhưng vừa lúc đó, người phụ nữ thần bí ngồi ở ngoài rìa một câu cũng chưa nói đã từ từ đứng lên, đi đến cửa.

Lương đạo lập tức sửng sốt: “Hinh Nhu?!”

Người phụ nữ thần bí chậm rãi xoay người, rốt cuộc đưa tay, tháo kính râm xuống. Khi nhìn đến cặp mắt kia, năm người trong phòng đều lập tức sửng sốt. Chỉ thấy cặp mắt sáng ngời dịu dàng kia phủ một tầng ánh nước nhàn nhạt, đôi mắt ấy đẹp vô cùng, hốc mắt có một chút đỏ lên, dường như cố nén nước mắt.

Nếu hiện tại Dung Hủ còn ở nơi này, cậu nhất định có thể gọi ra tên của người này: Hà Hinh Nhu.

Mười lăm năm trước, Ôn Tuyền vừa mới ra mắt, khi đó sao nữ hot nhất Hoa Hạ chính là Hà Hinh Nhu. Hà Hinh Nhu cầm giải ảnh hậu Kim Phượng ba lần, một lần cầm nữ phụ xuất sắc nhất Oscar, một lần cầm ảnh hậu Berlin, đã từng là nữ thần một thời, nhưng mà mấy năm gần đây lại dần dần vắng bóng, rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng.

Có người nói cô đã hết thời, sợ phòng bán vé bộ phim tiếp theo bị sụp, cho nên không dám đóng phim nữa, nhưng fan điện ảnh của cô lại không để ý tới lời nói này, một người cũng không có rời đi.

Mà giờ khắc này, Hà Hinh Nhu đứng ở chỗ này, dùng lời nói kiên định từng chữ nói rằng: “Dung Hủ chính là Lăng Tiêu, Tiêu Cảnh Sơn không được, người thử vai kế tiếp tôi cũng không muốn xem nữa. Tôi yêu cầu, để Dung Hủ đến diễn Lăng Tiêu!”

Xế chiều hôm đó, Dung Hủ và La Chấn Đào ở lại thành phố S chờ đợi kết quả thử vai. Nếu kết quả thử vai thông qua, vậy cậu tự nhiên không cần rời đi, phải trực tiếp đi theo đoàn phim chuẩn bị khởi động máy và quay diễn. Mà ở thành phố B, một người đàn ông đã nhận được tin nhắn.

[Từ Tấn: Dung Hủ thông qua thử vai, Hà Hinh Nhu điểm danh muốn cậu ta.]

Nhìn đến nửa câu đầu, Tần Trình vừa lòng gật đầu, nhìn đến nửa câu sau, hắn nhíu mi lại, hồi âm một tin nhắn: [vì sao Hà Hinh Nhu điểm danh muốn cậu ấy? Lúc thử vai Hà Hinh Nhu có phản ứng gì với cậu ấy, có làm ra hành động gì vượt mức không?]

[Từ Tấn:…]

Không bao lâu, điện thoại Từ Tấn trực tiếp gọi sang: "Cậu nghĩ cũng quá nhiều đi, chẳng lẽ cậu không phát hiện, Hà Hinh Nhu vẫn luôn thích Lăng Tiêu sao? Tôi nghĩ trước kia cậu với hai người bọn họ cùng tham gia lễ trao giải nhiều lần vậy, hẳn là đã sớm phát hiện chứ. Có điều Lăng Tiêu dường như không thích Hà Hinh Nhu, «Tầng mây màu đen» lần này chính là Hà Hinh Nhu tổ chức ra, mấy năm này cô ấy tránh bóng hẳn là bị việc Lăng Tiêu đột nhiên bệnh chết đả kích."

Nghe xong lời này, Tần Trình thản nhiên "à" một tiếng, giống như cái người chuyện bé xé ra to vừa rồi căn bản không tồn tại.

Từ Tấn không nghĩ quá nhiều, theo bản năng nói rằng: "Cậu quan tâm Dung Hủ như vậy, hình như có chút quá mức nhỉ, Tần phu nhân bảo cậu chú ý cả cuộc sống riêng tư của cậu ta hả? Hơn nữa dù Hà Hinh Nhu là coi trọng cậu ta mới điểm danh yêu cầu cậu ta diễn, vậy cũng không có gì đi. Nói như thế nào thì Hà Hinh Nhu hiện tại cũng chỉ mới ba mươi tám tuổi, bảo dưỡng rất tốt, tuy rằng Dung Hủ… ý, hình như cậu ta hơi bị nhỏ, nhưng nếu là lưỡng tình tương duyệt, cũng không có gì đi."

Đôi mắt sắc bén phút chốc nhíu lại, âm thanh lạnh như băng của Tần Trình theo ống nghe truyền tới: "Hóa ra anh thích tình yêu chị em."

Từ Tấn: "… Tôi có bạn gái có được không!"

Tần Trình: "À, hóa ra anh đã yêu đương chị em rồi."

Từ Tấn: "Bạn gái của tôi nhỏ hơn tôi hai tuổi!!!"

Tần Trình: "À."

Từ Tấn: "…"

Đột nhiên lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì hả!!!

Từ Tấn vốn đang muốn nói thêm gì đó, nhưng mà người đàn ông kia lại trả lời hắn, chỉ còn lại có một chữ "à". Theo một chữ "à" này, Từ Tấn thế mà lại còn kỳ dị nghe ra một chút… sát khí!

Vốn định nhanh chóng cúp điện thoại báo bình an, nhưng ngay khi Từ Tấn tính toán cúp điện thoại, lại nghe thấy âm thanh trầm thấp từ tính của người đàn ông chậm rãi vang lên: "Bao giờ bọn họ khởi động máy, hình như trực tiếp ở thành phố S nhỉ? Ngày mai anh đặt cho tôi vé máy bay đi thành phố S, tôi đi thương lượng với đoàn phim trước một chút."

Trong lòng Từ Tấn run lên: "Cậu muốn thương lượng cái gì?"

Tần Trình như lẽ đương nhiên mà nói: "Thương lượng chuyện tôi muốn cảnh diễn."

Từ Tấn: "…" Cớ nào luôn có loại dự cảm không may…

Ôm loại tâm tình quỷ dị "hình như không quá thích hợp, chỉ có điều nếu hỏi ra khỏi miệng luôn cảm thấy sẽ chọc thủng thứ gì đó không đúng", Từ Tấn vô cùng nhanh nhẹn đặt vé máy bay. Do dự đến cuối cùng, hắn cũng đặt một vé cho mình, phòng ngừa cái vị đại thiếu gia luôn không chịu trách nhiệm nhà mình lại làm ra chuyện gì bất thường.

Chờ đến tối, Dung Hủ mới nhận được thông báo của đoàn phim «Tầng mây màu đen», xác nhận thông qua thử vai. Cậu không phản ứng gì quá lớn, La Chấn Đào lại vui sướng mở một bình rượu để chúc mừng.

Tiêu Cảnh Sơn nhận được kết quả, chỉ là thất vọng một trận, liền đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Mà ở trong một khách sạn cấp năm sao nào đó ở thành phố S, một thanh niên anh tuấn suất khí tức giận đến độ vứt cái ly xuống đất, vỡ thành vụn.

"Dung Hủ? Sao lại là Dung Hủ? Lần trước cậu ta đóng cái phim «Mai phục» rách nát rác rưởi thế mà lại có rating cao hơn «Mùa hạ chân thật» của tôi nhiều như vậy, cái này cũng thôi, đó là vấn đề kịch bản nát, không liên quan tới tôi. Nhưng hiện tại dựa vào cái gì cậu ta lấy được nhân vật? Tôi có điểm nào không bằng cậu ta? Cậu nói đi, tôi có điểm nào không bằng cậu ta!"

Tiểu trợ lý nhanh chóng đi thu dọn mảnh nhỏ dưới đất.

Lăng Trăn giận dữ ngồi ở trên sofa, vừa nhấc đầu, vừa lúc nhìn thấy trên TV, bài hát đầu phim «Tranh giành» chợt lóe qua ——

Thế mà lại lại có Dung Hủ kia!

"Tắt cái TV rách nát này đi! Xem «Tranh giành» cái gì, có cái gì hay!"

Tiểu trợ lý vâng vâng dạ dạ gật đầu, lại đi tắt TV.

Lăng Trăn ngồi ở trên sofa, nghĩ sao cũng cảm thấy bực mình, hắn hỏi: "Cậu xem «Tranh giành» chưa, cậu ta ở trong đó biểu hiện thế nào? Có phải rất hỏng bét hay không?"

Tiểu trợ lý do dự trong chốc lát, nói rằng: "Nhân vật hắn diễn tối hôm nay mới lên sân khấu, em còn chưa thấy được hắn…"

"Ha hả, «Tranh giành» có cái gì hay, cậu xem Dung Hủ đó làm gì. Cũng không biết cậu ta dùng thủ đoạn gì, thế mà lại có thể chen rớt tôi và Tiêu Cảnh Sơn, lấy được diễn viên chính «Tầng mây màu đen». Thật sự là lợi hại, người mới thời buổi này, đều vô cùng…"

Tiểu trợ lý muốn cãi lại, nhưng nhìn biểu tình cuồng vọng tự phụ của Lăng Trăn, cậu ta chỉ có thể yên lặng cúi đầu tiếp tục thu dọn mảnh vỡ, sau đó trong lòng nghĩ: kỳ thật «Tranh giành» thật sự rất hay, tập này đã báo trước có Dung Hủ lên sân khấu, dường như rất hay đó…

Giờ phút này, trên mảnh đất Hoa Hạ, vô số khán giả đều canh giữ ở trước mặt TV, coi «Tranh giành».

Chỉ thấy trên màn ảnh TV, một con thuyền nhỏ trôi nổi trên sông, nữ tướng quân trẻ tuổi oai hùng từ xa xa nhìn thấy tòa lầu, hai mắt cô nhíu lại, mệnh lệnh thủ hạ chèo nhanh hơn một chút. Rốt cuộc, bọn họ lên bờ, đi tới trước tòa lầu kia.

Nữ tướng quân xinh đẹp hiên ngang ngẩng đầu nhìn chữ to rồng bay phượng múa trên tấm biển, giọng điệu lạnh lùng nói: "Vọng Thu các. Đây là… Vọng Thu các được người Mặc Sĩ được thiên hạ ư?"

Ngay sau đó, mọi người đồng thời nâng bước tiến vào!

Hết chương 31

Tần Tranh Tranh: đóng phim đóng phim, cùng đóng phim ~ Dung Dung, chúng ta cùng đóng phim đi ~! Bảo bảo cũng hông phải là tận lực đóng phim với em đâu, bảo bảo mới hông có muốn đóng phim chung với em đâu, em xem, là đoàn phim mời bảo bảo đó ~ chume =3=

Dung Dung:… Thật sự không thể xin đổi công sao?

32. Chương 32

Ba ván cờ vây định thắng bại, một dòng Vọng Thu thỉnh Mặc Sĩ!

Buổi tối hôm trước lúc xem đến đoạn trailer này, đông đảo người xem đã trông chờ mong mỏi. Bọn họ nhìn thấy Tiêu Tương dẫn người phá cờ, bọn họ lại nhìn thấy Tiêu Tương hào phóng đặt trường kiếm trên bàn,

lấy giọng điệu trầm thấp nguy hiểm nói: “Mặc Sĩ tiên sinh.”

Nhưng mà, đoạn trailer phim dừng ở đây. Từ đầu chí cuối, bọn họ chỉ thấy một chút góc áo màu trắng, lại căn bản không có nhìn thấy bản thân Mặc Sĩ Diêu.

Từ trước khi «Tranh giành» phát sóng, Điền Phỉ Phỉ đã là fan trung thành của bộ phim này. Chẳng vì gì khác, chỉ vì sau khi cô xem qua «Mai phục», liền bị nam số hai Hoắc Hi trong đó hấp dẫn thật sâu. Ngay từ đầu cô là fan trung thành của Hoắc thiếu soái, sau lại biến thành fan trung thành của Dung Hủ, lại đến hiện tại, cô vì Dung Hủ mà đến xem «Tranh giành», cũng trở thành fan trung thành của «Tranh giành».

Từ tập một chờ đến hiện tại, Mặc Sĩ Diêu rốt cuộc sắp xuất hiện!

Vừa nói chuyện phiếm với bạn thân, Điền Phỉ Phỉ vừa khẩn trương chờ đợi Mặc Sĩ Diêu lên đài.

[Hoắc thiếu soái đẹp bạo lực như vậy, xem teaser, cảm giác Mặc Sĩ Diêu thuộc về cái loại dịu dàng nhỉ. Tao cứ thấy Dung Dung không quá thích hợp với loại hình dịu dàng đi? Hắn nên rút súng giết người, âm tình bất định, như vậy mới gợi cảm, như vậy mới là mỹ mỹ mỹ Dung Dung nhà tao chớ ~]

Gửi qua một đoạn tin nhân như vậy xong, Điền Phỉ Phỉ vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy nữ tướng quân Tiêu Tương dẫn người vào Vọng Thu các.

Trong phút chốc, nhạc nền im bặt, chỉ còn lại tiếng thủy triều vỗ bờ trên sông. Gió thu hiu quạnh xen lẫn một chút lành lạnh, phất qua Vân Mộng Trạch diện tích vô ngần, trên mặt hồ sóng bích dập dờn, nữ tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang xuyên qua cây cầu cao kẹp giữa hai tòa lầu các, lưng cô thẳng tắp, ánh mắt kiên định đi về phía trước.

Một bước, một bước, lại một bước.

Trong Vọng Thu các cơ quan dày đặc, cô quơ trường kiếm, dưới sự trợ giúp của nhóm nhân thủ mưu trí dưới tay, tầng tầng đột phá cửa ải khó khăn.

Rốt cuộc, đi tới trước lầu các tầng cao nhất.

Vươn tay, đẩy cửa.

Trong nháy mắt này, ngay cả tiếng gió và tiếng nước đều dừng lại, chỉ còn lại một tiếng cửa mở “két”. Điền Phỉ Phỉ không kìm lòng nổi mà ngừng thở, ngón tay theo bản năng run lên. Cô cảm thấy khẩn trương vì Tiêu Tương, nhưng vẻ mặt Tiêu Tương vẫn luôn trấn định, chỉ có sau khi mở cửa, giống như đột nhiên nhìn thấy cái gì đó, phút chốc khẽ dừng động tác.

Hình ảnh thong thả lưu chuyển, xẹt qua vạn quyển tàng thư trong lầu các, lộ ra đàn hương lượn lờ trước

tấm bình phong sơn thủy. Chỉ thấy một bóng người cao gầy đứng ở trước cửa sổ, dựa vào lan can nhìn ra xa, gió trên sông thổi tới chậm rãi thổi bay tóc dài của y, bạch y vì gió mà động. Trước người y là trời nước một màu, phía sau y là thư phòng an bình yên tĩnh.

Người phá ba ván cờ, có thể nhìn thấy Mặc Sĩ tiên sinh.

Nhưng thiên hạ này, ngay cả ván cờ thứ nhất cũng không ai có thể phá được!

Mà hiện giờ, Tiêu Tương Sở quốc dẫn theo hơn hai mươi cao thủ cờ vây, dùng ba ngày ba đêm phá hai ván cờ. Đây là đang ăn gian, nhưng mà cô thành công, cô cũng phát hiện trên đời này căn bản không có ván cờ thứ ba, vì thế cô đeo trường kiếm, cường thế tiến vào tòa lầu các này, ở tầng cao nhất, gặp được người đó.

Tiêu Tương giật mình chỉ trong một chớp mắt, cô rất nhanh nâng bước vào cửa, chắp tay nói: "… Mặc Sĩ tiên sinh?" Trong giọng nói xen lẫn một tia hoài nghi.

Đáp lại cô, là Vân Mộng Trạch ngoài cửa sổ, tiếng sóng mãi mãi không thay đổi.

Tiêu Tương lại đi lên phía trước một bước: "Mặc Sĩ tiên sinh."

Trong thư phòng yên lặng tốt đẹp, vẫn không có bất cứ ai đáp lại cô.

Lúc này đây, vị nữ tướng quân cân quắc thiết huyết ấy dường như nhớ tới hoàn cảnh Sở quốc sắp mất nước hiện giờ, cô cắn chặt răng, lại đi tới trước một bước, cao giọng nói: "Người phá ba ván cờ, có thể mời Mặc Sĩ tiên sinh rời núi. Hiện giờ Tiêu Tương đã phá hai ván cờ, xin hỏi tiên sinh, ván cờ thứ ba, hiện tại nơi nào!"

Giọng nói hùng hồn, rơi xuống đất vang tiếng.

Nhưng Mặc Sĩ Diêu vẫn không xoay người, ngay lúc thủ hạ phía sau Tiêu Tương giận dữ chuẩn bị hỏi đối phương rốt cuộc là có ý gì, lại nghe trong thư phòng yên tĩnh này, vang lên một tiếng cười thấp trầm nhẹ nhàng. Tiêu Tương sửng sốt, những thủ hạ đó cũng toàn bộ sửng sốt, chỉ thấy bên cạnh lan can cửa sổ, bạch y tiên sinh trên Vân Mộng Trạch sừng sững chậm rãi xoay người, cười nhìn về phía bọn họ.

Chỉ một thoáng, giống như thời gian đều hoàn toàn dừng lại. Y nâng tay phải lên, cho chú chim sẻ nhỏ cất cánh. Chú chim kia không biết từ khi nào xuất hiện trên đầu ngón tay y, có lẽ trước khi đám người Tiêu Tương vào cửa, thì vẫn luôn ở nơi đó.

Chim sẻ bồi hồi không chịu rời đi, trước mặt đám người Tiêu Tương, thiếu niên tuấn tú đến cực điểm ấy dùng ngón tay thân mật xoa vỗ bộ lông mềm mại của chú chim, chậm rãi, chú chim kia rốt cuộc lưu luyến rời đi.

Ánh mắt Tiêu Tương không kìm lòng nổi mà theo chú chim sẻ kia, bay khỏi Vọng Thu các. Khi cô lại chuyển tầm mắt qua, phút chốc, ánh mắt liền rơi vào trong một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời. Y đứng trên Vân Mộng Trạch sóng nước dập dờn bồng bềnh, đứng ở trước vạn quyển kinh luân mùi sách phiêu hương, yên lặng nhìn cô.

"Người phá được hai ván cờ của ta, có thể vào Vọng Thu các. Về phần một ván cuối cùng… Không bằng hiện tại, ta giúp Tiêu Tướng quân bày ra ván cờ thứ ba."

Y nói đến phong đạm vân khinh, ý cười bên môi càng ôn hòa.

Chú chim sẻ nọ lại xoay quanh bay trở về, y vươn tay ra lần nữa, như bất đắc dĩ lại tựa như sủng nịch mà nhìn đối phương.

Tiêu Tương im lặng hồi lâu, đi về phía trước một bước: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Đây, chính là Mặc Sĩ Diêu. Lần đầu tiên Tiêu Tương thấy y, tay cô mang lưỡi dao sắc bén, y xoa đầu chú chim sẻ. Trong Vạn Thư các, trên một dòng sông Vân Mộng, Mặc Sĩ Diêu lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Tương, nói ra tên của cô, cùng cô bày ra ván cờ thứ ba.

Bạch y tiên sinh trực tiếp chấp đen, dừng ở thiên nguyên, lại nhường 7.5 mục.

Cuối cùng, lấy số mục chênh lệch, bại bởi hai mươi quốc thủ Sở quốc kỳ lực cao siêu. Hai mươi vị quốc thủ tự cảm thấy không bằng…, mà Mặc Sĩ Diêu lại chỉ mang theo một tiểu đồng và một chút hành trang, lên thuyền lớn Tiêu Tương chuẩn bị, rời khỏi Vân Mộng Trạch.

Một tập này, chấm dứt ở hình ảnh Vọng Thu các.

Ánh hoàng hôn ngày thu đem mặt hồ chiếu rọi đến lăn tăn phát sáng, Vọng Thu các hết sức hoa lệ phủ thêm một tầng lụa vàng mỏng ấm áp.

Đến đây, một tập kết thúc.

Điện thoại di động Điền Phỉ Phỉ nhận được vô số tin nhắn, chỉ là cô vẫn mở to hai mắt gắt gao nhìn màn hình TV, căn bản không có thời gian đi để ý tới di động mình không ngừng rung. Chờ khi giới thiệu tập sau kết thúc, cô mới đột nhiên bừng tỉnh, nhanh chóng mở di động ra xem.

Vừa nhìn, thế mà lại có hơn hai mươi tin nhắn!

[a a a a, Dung Dung đẹp quá, mày có xem không, sao cậu ấy có thể đẹp như thế!!]

[tao là chim nhỏ trong tay Dung Dung, đó là tao á đó là tao á!]

[là ai đem Mặc Sĩ công tử nhà tui kim ốc tàng kiều, đặt ở giữa một vùng Vân Mộng Trạch như vậy hả hả hả hả!!! Phỉ Phỉ, Dung Dung đẹp quá, mày xem ánh mắt cậu ấy, trong mắt cậu ấy có ánh sáng, thật sự có ánh sáng đó a a a a! Ông xã tao là đẹp nhứt!]

[… Phỉ Phỉ, nói chuyện với mày đó?]

[ngao ngao ngao ngao, Dung Dung căn bản không định thắng, Mặc Sĩ Diêu sao lại lợi hại như vậy!]

…

[trước đó mày còn nói Dung Dung không thích hợp loại hình thanh lãnh nhu hòa này, tao muốn PK người thật với mày! Mày dám nói Diêu Diêu nhà tao không tốt ư? Diêu Diêu nhà tao xinh đến lật trời, Dung Dung bạch y thực giản dị! A từ từ… mày cảm thấy cp "Hoắc Hi × Mặc Sĩ Diêu" thế nào? Một khi tiếp nhận cái thiết định này rồi, dườmg như thiệt là có cảm giác nha! Diêu Diêu đẹp như vậy, thiếu soái khẳng định không bỏ được hắn, khẳng định xem hắn là bảo bối mà nâng trong lòng bàn tay…]

Vừa nhìn thấy cái tin nhắn này, Điền Phỉ Phỉ bị dọa, tiếp đó nhanh chóng trả lời: [tự công tự thụ, mày tưởng tượng cũng hơi bị lố đi! Có điều Dung Dung thật sự quá dễ nhìn! Sao hắn lại đẹp thế nhở! Nhưng mà chung quy tao cứ cảm thấy Diêu Diêu cấm dục có chút quá mức, mày có phát hiện không… Quá độ cấm dục, chính là… oa… A a a tao thiệt muốn ngủ với hắn, tao thiệt muốn ngủ hắn!!!]

#chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu#

Cùng ngày hai tập phim chấm dứt, đến mười một giờ tối, cái tag #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu# đã bị nâng đến top 3 trên tổng số tag của «Tranh giành». Chờ khi 0h vừa qua, cái tag này thậm chí được nâng đến hạng 32 hot search, nằm trong top 50 toàn mạng tìm kiếm!

Bất luận một dân mạng nào nhấn vào, đều có thể nhìn thấy cảnh về Mặc Sĩ Diêu do nhóm fan tỉ mỉ cắt nối biên tập. Bóng dáng bạch y làm cho người mơ màng kia, phong thái tuyệt thế khi quay đầu mỉm cười, bất đắc dĩ sủng nịch khi vui đùa với chú chim sẻ, còn có tranh phong với Tiêu Tương khi luận bàn thiên hạ!

[chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu!]

[chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu! Nếu tôi có thể ngủ với hắn, tôi đây đời này liền đáng giá!]

[a a a a Mặc Sĩ công tử sao lại cấm dục như vậy, hắn càng cấm dục, tôi lại càng muốn vấy bẩn hắn… thật muốn kéo y phục hắn ra, thật muốn đặt hắn trên giường, thật muốn hôn hôn hôn hôn hôn hắn, thật muốn nhìn bộ dạng hắn đỏ mặt!!!]

[cảnh sát mạng 666 đã tập trung người sử dụng LS, cốc cốc cốc, xin bạn mở cửa, tra đồng hồ nước*.]

**Cảnh sát khi đi kiểm tra nhà dân thường nói là tra đồng hồ nước để dân mở cửa.*

Thành phố B, đêm.

Hai tập «Tranh giành» chiếu xong toàn bộ, người đàn ông tuấn mỹ thâm trầm mặc một thân áo ngủ màu đen, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm quảng cáo trên TV. Sau một lúc lâu, hắn yên lặng cầm lấy điều khiển từ xa, phát lại nội dung vừa rồi.

Không bao lâu, trên TV lại bắt đầu chiếu lặp lại nội dung «Tranh giành», chiếu cảnh tượng "Tiêu Tương tiến vào Vọng Thu các, cùng Mặc Sĩ Diêu đối dịch, cuối cùng cùng rời khỏi Vân Mộng Trạch".

Lại xem thêm một lần… thêm một lần nữa… lại thêm một lần nữa!

Lúc xem đến lần thứ ba, Tần Trình mặt không đổi sắc đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất cực lớn, nhìn cảnh đêm xa hoa lãng phí của thành thị phồn hoa này trong chốc lát. Qua ba phút đồng hồ, hắn lại yên lặng đi về sofa, nhiệt độ nơi vành tai thoáng giảm bớt một ít, hắn trầm ngâm một khắc, lại cầm điều khiển từ xa lên… xem lại lần thứ tư!

Rất nhanh, một cái weibo liền đăng lên trên mạng.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: a a a a thiệt đẹp thiệt đẹp thiệt đẹp thiệt đẹp! Sao lại dễ nhìn như vậy! Sao lại đáng eo như thế!!! Thiệt muốn ngủ với cậu ấy, rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu#]

Nếu có người nhấn vào cái weibo này, kéo xuống một phen, chỉ sợ sẽ kinh ngạc phát hiện, tất cả tin mà cái weibo này đăng, toàn bộ đều có liên quan đến Dung Hủ!

Buổi sáng đăng một cái ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: hôm nay thiệt muốn ăn sáng chung với Dung Dung.]

Giữa trưa đăng một cái ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: Hoắc Hi thật là dễ nhìn.]

Buổi tối đăng một cái ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: sắp sửa chiếu «Tranh giành», chờ mong Mặc Sĩ Diêu!]

Quả thực còn đúng giờ hơn cả một ngày ba bữa cơm!

Mà giờ phút này, Dung Hủ xa ngoài ngàn dặm tự nhiên không biết, ngay trong căn nhà trọ mà ngày hôm qua cậu vừa mới rời đi, một người đàn ông đang mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm TV, xem phát lại ước chừng năm lần, còn hứng thú nồng đậm muốn đi xem tiếp lần thứ sáu! Cố tình xem nhiều lần như vậy, trên mặt hắn lại đều không có quá nhiều biểu tình, giống như thật sự chỉ là tùy tiện nhàm chán xem một cái mà thôi.

Để chuẩn bị ngày mai thử trang phục và chụp ảnh, Dung Hủ ngủ sớm. Chờ khi cậu tỉnh lại, một bên đánh răng, một bên lật xem weixin và weibo, đột nhiên mới phát hiện, mình thế mà lại lại lên top.

#chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu#

Cái top này… Có chút mất thể diện, Dung Hủ đặc biệt gửi tin nhắn hỏi La Chấn Đào, có phải hắn thúc đẩy ra một cái top có độ vô sỉ thật lớn như vậy hay không.

Ai ngờ La Chấn Đào vô cùng oan uổng nói rằng: “Nếu anh muốn giúp cậu mua thuỷ quân để lên top, anh sẽ không đưa tên cậu vào sao? Tiểu Hủ, cái top này tuy rằng… có chút khiến người ta xấu hổ, nhưng mà hiệu quả rất tốt, thế mà lại được dân mạng tự động nâng đến top 10 kìa!”

Dung Hủ: “…”

Đúng vậy, top 10 đó, sau đó nhấn vào top search liền thấy, tất cả mọi người đều nói “thật muốn ngủ với cậu”.

Dung Hủ tự nhận đã trải qua sóng to gió lớn, trường hợp gì mà chưa từng thấy qua, nhưng thật đúng là… Lần đầu tiên đụng tới tình huống toàn thế giới đều muốn “ngủ” với cậu. Đời trước trước khi cậu thành danh thì thôi, sau khi thành danh, cậu diễn luôn luôn là nhân vật chính, đều có nữ chính, hoặc là… nam chính của mình —— ừm, cậu quả thật từng diễn một bộ phim đồng tính luyến ái.

Có điều, fan của cậu không nhiệt tình như vậy, chỉ biết yên lặng cống hiến phòng bán vé. Sao đổi một thế giới khác, mọi người đều điên cuồng đến vậy?!

[không ngủ được Mặc Sĩ Diêu, tui không rời giường đâu!]

[ai nha tôi ngã sấp xuống, muốn Dung Dung hôn một cái mới bằng lòng đứng lên ~]

[nếu không ngủ được Mặc Sĩ Diêu, cuộc đời của tôi còn có cái gì ý nghĩa… Không bằng ngủ với Hoắc Hi cũng được ~23333]

[Mặc Sĩ Diêu cho mấy người, Hoắc Hi cũng cho mấy người, tui ngủ với Dung Dung là được dòy ~! @ Dung Hủ]

Dung Hủ: "…" thế mà lại còn dám phân thân cậu ra!!!

Lúc ban ngày đi chụp poster, Dung Hủ vẫn luôn yên lặng tìm bình luận của fan. Đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã ký hợp đồng với La Chấn Đào vào buổi trưa, chính thức định ra tiến trình quay phim, vì thế hôm nay chụp ảnh cũng vô cùng thoải mái vui vẻ, thời gian của Dung Hủ thực nhàn rỗi, lập tức xem qua hơn một ngàn bình luận của fan.

Chỉ cần là weibo gắn tag #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu#, cậu đều xem từng chữ từng chữ.

Chờ đến tối lúc phải về khách sạn, Dung Hủ bật di động, lại thấy được một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: không được, ngủ Mặc Sĩ Diêu không đủ, muốn Dung Dung, muốn ngủ Dung Dung! #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu#]

Cái weibo này không có khác biệt quá lớn với những fan trước, Dung Hủ chỉ nhìn thoáng qua, liền tùy ý lướt qua. Qua một ngày, cậu đã quen fan kêu gào, thậm chí cậu còn không cẩn thận nhấn vào nhìn thoáng qua một tiểu hoàng văn mà fan viết, cho nên lại càng không để ý loại đùa giỡn trên miệng này.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Dung Hủ nghĩ nghĩ, vẫn đăng một cái weibo.

[Dung Hủ: tối hôm nay xem xong «Tranh giành», mấy bạn phải nghỉ ngơi sớm một chút ~ tôi ngủ trước nha, đóng cửa kỹ, ai cũng không cho vào.]

Đám fan vừa mới mở TV lên, nghe được ca khúc chủ đề «Tranh giành», bỗng nhiên liền nhận được thông báo đặc biệt.

[a a a a a a Dung Dung, dẫn em ngủ cùng!!!]

Ngày hôm sau, theo cảnh diễn của Mặc Sĩ Diêu tăng lên, càng ngày càng nhiều fan không chỉ liếm bình mỹ nhan, cũng bắt đầu phân tích tính cách nhân vật này. Y xuất hiện càng nhiều, mọi người tán thưởng y lại càng nhiều, bởi vì ai dám tin tưởng, một thiếu niên nhìn như đơn bạc như vậy, thế mà lại có thể chỉ dẫn thiên quân vạn mã, san bằng quân địch lớn mạnh hơn.

Nếu như nói ngay từ đầu thích người này, chính là thích khí chất và gương mặt, vậy theo nhân vật Mặc Sĩ Diêu bày ra, càng ngày càng nhiều fan bị khí độ trầm ổn lạnh nhạt của y lây nhiễm, cũng bị nội tâm nhìn như thanh lãnh, kì thực dịu dàng của y đả động.

Mãi đến ba ngày sau, đột nhiên nội dung chiếu tới cảnh Mặc Sĩ Diêu và nam số hai Đông Ly Lan gặp lại

trên chiến trường.

Bên này, Dung Hủ đã bắt đầu chuẩn bị nghi thức khởi động máy «Tầng mây màu đen» vào ngày hôm sau, mà bên kia, vô số người xem trợn mắt há mồm nhìn Đông Ly Lan mặc một thân nhung trang, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mặc Sĩ tiên sinh bạch y nhẹ nhàng kia, trường kiếm chỉ thẳng, cười lạnh một tiếng, âm thanh vô tình đến tận xương: "Người giết hắn, thưởng vạn lượng hoàng kim, nhất phẩm hầu tước!"

Hết chương 32

Dung Dung: ý, vừa rồi nhìn thấy tên gì nhỉ, Liên Dung gì?

Tần Tranh Tranh [nhảy dựng lên]: là bảo bảo, là bảo bảo! Chính là bảo bảo!

Dung Dung: a, quên rồi, có thể là fan bình thường đi.

Tần Tranh Tranh: QAQ!!!

33. Chương 33

Trong thiên quân vạn mã, giữa khói thuốc nổi lên bốn phía, người đàn ông tuấn mỹ tà dị bỗng nhiên chỉ kiếm về trước, hứa hẹn ngàn vàng treo giải thưởng.

Đây là cảm giác gì?

Khán giả không biết Mặc Sĩ Diêu là cảm giác gì, nhưng mà bọn họ biết, chính bọn họ sắp bùng nổ!!!

[Đông Ly Lan biết Mặc Sĩ Diêu hả?! Oa oa oa? Tui bỏ lỡ cái gì rồi? Chẳng lẽ tui đã quên kỳ thật là bọn họ quen biết hả?!]

[mọe ơi, Đông Ly Lan khốc huyễn cuồng bá duệ như vậy, đột nhiên the-one Diêu Diêu, loại cảm giác này… Cũng quá xúc động đi! Hai người bọn họ có phải có quan hệ gì không thể cho ai biết không, còn hứa hẹn phần thưởng lớn như vậy… Vì sao Đông Ly Lan muốn giết Diêu Diêu của tui, bọn họ rốt cuộc là quan hệ như thế nào! @đoàn phim «Tranh giành»]

[hắn là Thái tử lãnh huyết tà mị cuồng quyến, y là quân sư thiếu niên phong hoa tuyệt đại. Hắn ở trên chiến trường gặp gỡ y, hắn giương kiếm muốn lấy tính mệnh y, lại không biết về sau hai người tơ tình quấn quýt, duyên định tam sinh tam thế.]

[… phong cách giới thiệu văn án vắn tắt của mạng văn học lầu trên, nhìn qua rất lôi, nhưng mà cớ sao một khi tiếp thu rồi, dường như cũng rất feeling nhỉ! Cho nên nói, Đông Ly Lan với Mặc Sĩ Diêu rốt cuộc là quan hệ như thế nào, sao cứ như trước kia bọn họ có quen biết vậy?]

Trong hai tập tối hôm nay, kể lại một lần đại chiến giữa Sở quốc và Lương quốc.

Trước đó, đại quân Sở quốc dưới sự dẫn đường của Mặc Sĩ Diêu, đả bại Lương quốc, đoạt lại một tòa thành bị mất vào chín năm trước. Mà một tháng sau, Thái tử Lương quốc Đông Ly Lan tự mình dẫn binh tiếp cận, hai bên gặp phải nơi biên cương, nhấc lên một trận đại chiến.

Lương quốc dù sao cũng binh hùng tướng mạnh, về vũ lực thắng Sở quốc. Sở quốc mặc dù có Mặc Sĩ Diêu, nhưng vẫn không thể từ trên tay Lương quốc chiếm được chỗ tốt, hai bên đánh ngang tay, lần thứ hai triển khai chiến tuyến ở biên cảnh, kiềm chế nhau, ai cũng không dám động trước một bước.

Hai tập này chỉ nói câu chuyện như vậy, chỉ có điều thái độ "kỳ quái" của Đông Ly Lan đối với Mặc Sĩ Diêu lại làm cho tất cả khán giả mơ hồ. Rất nhanh, thảo luận trên internet đã chen khắp đề tài #Tranh giành#, cũng không lâu lắm, đã có người chậm rãi phỏng đoán ra thân phận có khả năng của Đông Ly Lan.

[mấy tập trước Mặc Sĩ Diêu đã từng trong lúc vô tình nói với Tiêu Tương, y cũng từng có bạn, là sư huynh của y. Hai người cùng lớn lên, tình cảm một lòng, sau đó mất đi liên hệ. Nếu Đông Ly Lan thật sự quen biết Mặc Sĩ Diêu, có khả năng hắn chính là sư huynh Mặc Sĩ Diêu, hoặc là quen biết với sư huynh của y!]

Hai tập chiếu ngày hôm sau, trực tiếp chứng thật suy đoán của người bạn mạng này.

Tiêu Tương hỏi quan hệ giữa Mặc Sĩ Diêu và Đông Ly Lan, Mặc Sĩ Diêu mỉm cười trả lời cô: "Hắn là sư huynh của ta."

Sau đó, chính là một đoạn hồi ức thoải mái vui vẻ.

Đông Ly Lan là cung nữ sinh, từ nhỏ không được Lương hoàng coi trọng, hắn có một lần bởi vì "vô ý" ngã vào trong hồ, suýt nữa chết đuối. Sau đó tuy rằng không chết, lại bị nhiễm bệnh đậu mùa, khi bị đưa đến ngoài cung trừ tà, đụng phải Các chủ Vọng Thu các lúc ấy, cũng chính là sư phụ của Mặc Sĩ Diêu.

Vọng Thu các không chỉ có kinh luân mưu lược, còn có tuyệt thế võ công. Lão Các chủ thấy Đông Ly Lan căn cốt kỳ giai, nhịn không được thu hắn làm đồ đệ, giúp hắn chữa bệnh, cũng dạy hắn võ công. Qua nửa năm, ông lại thu Mặc Sĩ Diêu, cũng dạy y võ công và mưu sách.

Nhưng mà, Mặc Sĩ Diêu không có thiên phú võ học, Đông Ly Lan lại mọi thứ đủ đầy, võ công siêu tuyệt, tài hoa hơn người.

Luận võ, Mặc Sĩ Diêu không bằng Đông Ly Lan; so văn, Mặc Sĩ Diêu lại thắng Đông Ly Lan. Đông Ly Lan chưa bao giờ thắng Mặc Sĩ Diêu về văn, nhưng hắn lại vượt xa phần lớn người đời bình thường. Khi

Tiêu Tương hỏi tại sao Đông Ly Lan lại đi, Mặc Sĩ Diêu bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Chúng ta đều cho rằng, sư phụ sẽ lựa chọn sư huynh, trở thành Các chủ kế nhiệm, không ngờ, sư phụ âm thầm lựa chọn ta."

Vì thế, không muốn tiếp nhận hiện thực còn chưa công khai này, Đông Ly Lan tâm cao khí ngạo phản bội Vọng Thu các, về Lương quốc, cướp đi vị trí Thái tử Lương quốc, nếu không còn Lương hoàng, thì sẽ trở thành hoàng đế Lương quốc trên ý nghĩa chân chính.

Nhìn thấy hồi ức như vậy, nhóm fan không một ai không vì loại quan hệ số mệnh ràng buộc này mà "động lòng cảm khái".

[cẩu huyết, thật sự cẩu huyết, nhưng mà… thật thích! Quan hệ của hai người thiệt xúc động!]

[tôi nhìn thấy trong hồi ức của Diêu Diêu, tiểu Thái tử tốt với tiểu Diêu Diêu như vậy, còn dùng kiếm khí đánh rớt quả dại cho y, dẫn tiểu Diêu Diêu lén chuồn ra khỏi Vọng Thu các, vào thôn trấn chơi. Thái tử làm sao có thể muốn giết Diêu Diêu hả, tôi không tin!]

[bạn biết cái gì? Cái này gọi là tương ái tương sát! Ha ha ha ha, hôm nay cho biên kịch một cây kẹo que, biên kịch thật biết chơi, đầu năm nay ngay cả tiểu thuyết BL cũng không dám viết như vậy, hố trong não biên kịch thật sự là vô cùng bự ~~ moa moa tà =3=]

Đông Ly Lan và Mặc Sĩ Diêu mới gặp nhau bất quá chỉ bốn tập, bỗng nhiên, một cái CP liền hot lên.

CP "Lan Diêu" rực hot, ngay từ đầu chỉ là một nhóm người rất ít thảo luận, chờ đến khi có người vẽ ra một cái fanart, vẽ tiểu Diêu Diêu và tiểu Thái tử mặt bánh bao, chúng hủ nữ toàn bộ nổ tung.

Mười hai giờ đêm đó, CP "Lan Diêu" thành CP hot nhất của #Tranh giành#, quăng CP nam nữ chính "Tương Nhàn" cả một con phố. Chờ ngày hôm đó qua đi, rất nhiều tác giả đoản văn xuất hiện, bọn họ tận tình tiến hành não bổ với tình cảm của đôi sư huynh đệ này, khuếch trương ra rất nhiều đoản văn manh manh, chọt thẳng vào lòng người.

Sau đó là họa sĩ đồng nhân theo vào, truyện bốn ô, truyện dài tuy rằng không nhiều lắm, lại xuất hiện vài tác phẩm tốt.

Tới ngày thứ ba phát sóng, cũng không có nói nhiều về chuyện giữa Mặc Sĩ Diêu và Đông Ly Lan, nhưng mà lại lộ ra một tin tức: Mặc Sĩ Diêu vẫn luôn cất giữ một miếng ngọc bội Đông Ly Lan đưa cho y.

Có một lần Tiêu Tương không cẩn thận đụng phải cái ngọc bội này, vạn hạnh không có rớt bể, Tiêu Tương liên tục xin lỗi, Mặc Sĩ Diêu cười nói: "Bể thì thật sự là xảy ra chuyện đó, ngọc bội kia cũng không đáng giá, nhiều nhất hai lượng bạc vụn, nhưng đây là di vật mà mẹ của sư huynh để lại cho hắn. Khi còn bé có lần ta giúp sư huynh gánh tội, chờ ta ở Giới Luật đường quỳ ba ngày đi ra, nhìn thấy sư huynh vẫn luôn canh giữ ở cửa, canh ba ngày. Sau đó hắn liền đem miếng ngọc bội này cho ta, cũng nói hắn thiếu ta một món nợ, cái này xem như tín vật."

Tiêu Tương không khỏi cảm thấy kinh ngạc: "Vậy mấy ngày hôm trước hắn nhìn thấy ngươi, vì sao còn như vậy…"

Câu nói kế tiếp Tiêu Tương cũng không nói ra, Mặc Sĩ Diêu lại biết cô muốn nói gì.

Rõ ràng đem ngọc bội quan trọng như thế làm tín vật, đưa cho sư đệ nhà mình, sao còn há mồm chính là muốn lấy mạng người ta?

Mặc Sĩ Diêu cười nhạt lắc tay, cũng không có một tia oán hận: "Khi đó chúng ta quá nhỏ, sư huynh chỉ sợ đã quên."

Đương nhiên, Tiêu Tương tuyệt đối không có khả năng là loại người yêu cầu Mặc Sĩ Diêu lấy ngọc bội làm tín vật, bảo Đông Ly Lan trực tiếp đầu hàng, cho nên cô chỉ gật gật đầu, liền không hỏi lại chuyện này. Nhưng khán giả thấy cô thế mà lại không có hỏi tiếp, quả thực gấp đến độ phát điên.

[trời của tôi ạ! Diêu Diêu khéo hiểu lòng người như vậy, còn đa mưu túc trí, đẹp đến không biên giới, nếu tôi là Đông Ly Lan, đừng nói không cho tôi làm cái gì mà Các chủ, dù dùng cả thiên hạ đổi với tôi, tôi cũng không cần! Tôi chỉ muốn Diêu Diêu nhà tôi!!!]

[tôi đã nghĩ ra CP của bọn họ: rút kiếm vô tình tà mị cuồng quyến công × si tình ôn nhu thông minh tuyệt thế thụ!]

[báo cáo tổ chức, tôi cảm thấy mất trí nhớ thực thích hợp với nhà chúng ta!]

[… mấy người đều cảm thấy Diêu Diêu là thụ hả? Chỉ tui cảm thấy, Diêu Diêu là phúc hắc công sao. Bề ngoài nhìn qua đặc biệt thuần thiện, vừa xé ra, oa! Mỹ nhân tim đen!]

CP "Lan Diêu" kịch liệt thảo luận, khiến phim truyền hình «Tranh giành» được lợi rất nhiều, đồng thời cũng làm cho hai đương sự thu lợi không ít.

Dung Hủ vốn bởi vì «Mai phục» mà cực hot, một đêm bạo hồng, trực tiếp dựa vào một bộ phim chiếu tuần, vượt qua hạng ba, trở thành minh tinh hạng hai. Mà hiện giờ, dựa vào một Mặc Sĩ Diêu đầy đủ tình tiết, thiết lập được yêu thích, cậu lại chậm rãi có được nhân khí siêu cao mà nghệ nhân hạng hai bình thường khác không sánh bằng.

Từ tháng bảy Dung Hủ vào đoàn phim «Tranh giành», đến tháng mười một «Mai phục» phát sóng, thậm chí là hiện tại «Tranh giành» đã chiếu hơn một nửa, đến nay bất quá mới qua nửa năm, nhưng trong nửa năm này độ đề tài của cậu lại tương đối cao.

Hiện tại, bởi vì CP "Lan Diêu", cậu và Diệp Kiều thường xuyên bị dân mạng đồng thời nhắc tới thảo luận.

Nhân khí của Dung Hủ vốn dĩ mỗi ngày đều đang tăng lên, một ngày ít nhất gia tăng mấy vạn fan, cứ đăng một cái weibo, đều sẽ có cả vạn com share, nhưng một cái weibo của Diệp Kiều nhiều nhất chỉ có hơn năm nghìn com share.

Đó cũng không phải là nói, Dung Hủ dựa vào fan weibo hơn bốn trăm vạn, có thể vượt qua Diệp Kiều có hơn bảy trăm vạn fan, mà là bởi vì fan Dung Hủ đều là nửa năm gần đây mới chú ý cậu, tự nhiên có độ hoạt động rất cao.

Theo CP "Lan Diêu" cực hot, Diệp Kiều lại nghênh đón mùa xuân thứ hai của sự nghiệp.

Rất nhiều người xem thảo luận Đông Ly Lan và Mặc Sĩ Diêu dây dưa, cũng có rất nhiều người xem sôi nổi follow weibo Diệp Kiều, follow diễn đàn của hắn ở công ty giải trí nhà mình. Diệp Kiều hot mạnh, nhân khí tăng vọt. Thật sự giống như nửa năm trước Đổng Tranh đã nói, năm đó phòng làm việc Tề Lực có thể nâng được một bộ phim đồng tính thành hắc mã phòng bán vé, hiện giờ phòng làm việc Tề Lực, liền một lần nữa dùng «Tranh giành», nâng đỏ nam hai và nam bốn.

Rất nhiều minh tinh sẽ vì một bộ truyền hình, một bộ điện ảnh mà cực hot. Tựa như hiện tại, trong đoàn phim «Tranh giành», nữ chính Đường Mộng Lam vốn có nhân khí đứng đầu, là hoa đán đang hot trong giới phim truyền hình, cô trước sau như một phát huy xuất sắc, càng ngồi vững vàng biệt danh nữ hoàng rating của cô.

Rating mới nhất của «Tranh giành», 3.4.

Từ độ nhiệt liệt thảo luận của khán giả mà xem, con số này chỉ có tăng lên, tuyệt đối sẽ không giảm xuống.

Nam chính Đổng Tranh cũng dựa vào «Tranh giành», đạt được nộ phim thủ vai chính có rating cao nhất của mình.

Thu hoạch lớn nhất trong đó, chính là nam hai Diệp Kiều và nam bốn Dung Hủ. Đối với người trước mà nói, đây là cơ hội cho hắn xoay người; đối với người sau mà nói, đây là cơ hội cho cậu vững vàng leo lên phía trước.

Trong toàn bộ đoàn phim, chỉ mỗi nam số ba Tống Minh Phi là nhiệt độ không cao, có điều cũng không thể trách hắn, dù sao thì nhân vật hắn đóng còn chưa có chính thức lên đài, chờ sau khi chính thức lên đài, có lẽ sẽ tăng lên khá cao.

Mà những việc đó, Dung Hủ chỉ là nghe La Chấn Đào nói một chút, đại khái hiểu biết một chút. Cậu cũng không có ngăn cản hành vi lợi dụng CP "Lan Diêu" để xào nhiệt độ của hai bên đoàn phim và Diệp Kiều —— đúng rồi, nhiệt độ của CP "Lan Diêu" không chỉ là do tự fan thảo luận ra, còn có bóng dáng bên sản xuất thao túng.

Loại marketing online hợp lý này có thể đồng thời mở rộng độ nổi tiếng của Dung Hủ, để người mới là cậu đạt được càng nhiều chú ý, loại chuyện một công đôi việc này, cớ sao mà không làm? Nhưng lại không cần

bên Dung Hủ ra sức, cậu chỉ cần trả giá cái tên của mình là được, tự nhiên có đoàn phim «Tranh giành» và đội tuyên truyền của Diệp Kiều đến hỗ trợ thao tác, cậu còn phải bận chuẩn bị cho bộ phim mới.

Để quay phim «Tầng mây màu đen», đoàn phim đặc biệt mời thầy thanh nhạc cho Dung Hủ, dạy cậu ca hát.

Vốn dĩ dựa theo suy nghĩ của Lương đạo, Dung Hủ tuy rằng hát rất dễ nghe, nhưng dù sao cũng là người không chuyên. Mọi người đều biết, điện ảnh không thể dùng phối âm, muốn dùng phối âm cũng được, nhưng nếu vậy liền đại biểu, bạn buông tha việc dùng nhân vật kia để đạt giải thưởng.

Giải thưởng điện ảnh yêu cầu với diễn viên cực cao, nếu âm thanh của bạn không phải là của chính bạn, vậy âm thanh của nhân vật kia liền không phải là do bạn biểu hiện ra, bạn không thể lấy được giải thưởng tương ứng. Dù bạn có diễn xuất sắc, thì bất cứ một giải thưởng điện ảnh nào cũng sẽ không trao giải cho bạn, chính là nghiêm khắc như thế.

Cho nên nếu có thể, đoàn phim «Tầng mây màu đen» muốn Dung Hủ hát bằng giọng thật. Dưới tình huống thật sự không được, mới có thể suy xét dùng phối âm, hoặc là đem phần ca hát đổi thành nguyên thanh của Lăng Tiêu khi còn sống, nhưng như vậy chung quy sẽ ảnh hưởng một chút đến hiệu quả phim.

Suy nghĩ này của Lương đạo là tốt, nhưng ông trăm triệu lần không nghĩ tới, thầy giáo chuyên nghiệp trong nghề mà ông mời đến, vừa mới dạy Dung Hủ mười phút, liền tức giận tìm ông, cả giận nói: "Lão Lương, tui không ngờ ông là người như thế. Trước đó ông nói với tui cái gì, ông nói Dung Hủ này dường như hiểu một chút kỹ xảo, nhưng trước kia chưa từng ra đĩa nhạc, bảo tui tới dạy cậu ta. Ông lừa bạn già như vậy đó hả?"

Lương đạo vẻ mặt mơ hồ nói rằng: "Tui… lừa ông? Tui lừa ông cái gì? Lão Trần, hôm nay ông phải nói rõ ràng với tui."

Khóe miệng thầy Trần thoáng nhếch, cạn lời nói: "Trụ cột kỹ xảo của Dung Hủ vững chắc như vậy, nếu ông nói với tui là cậu ta chưa từng luyện, hôm nay tên của tui liền viết ngược lại! Được rồi được rồi, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định tui không thể dạy cậu ta được gì, dù cho tui một năm, tui cũng nhiều nhất giúp cậu ta điều chỉnh một chút âm thanh thôi, phương diện kỹ xảo cậu ta đã vô cùng thành thục. Ông đừng có đùa giỡn tui nữa, tối hôm nay mời tui ăn bữa cơm, tui coi như việc này chưa từng phát sinh."

Lương đạo: "…" mình đã trả tiền mời ổng đến dạy có mười phút, giờ còn phải bù thêm một bữa cơm nữa hả?!

Chuyện này cũng không thể trách Lương đạo, đương nhiên, càng không thể trách Dung Hủ.

Một ngày trước Lương đạo nói với cậu, hôm nay bảo cậu đến phim trường sớm một chút, phải học một vài thứ. Lương đạo chưa nói rõ ràng là cái gì, Dung Hủ cũng không nghĩ tới, Lương đạo thế mà lại mời thầy thanh nhạc cho cậu. Đời trước Dung Hủ học thanh nhạc ba năm, tuy rằng không dám nói là trình độ đứng đầu, nhưng mà cậu vô cùng chăm chỉ, trụ cột luyện đến tương đối vững chắc.

Gây ra cái vụ hiểu lầm này, Dung Hủ tự mình mời Lương đạo ăn một bữa cơm, đồng thời mời cả thầy Trần.

Trên bàn cơm, một đại đạo diễn, một thầy thanh nhạc nổi danh trong giới, uống uống liền tán gẫu lật trời, căn bản không thèm để ý chuyện ban ngày. Có điều chờ đến khi Dung Hủ muốn uống một ngụm rượu vang, thầy Trần lại bỗng nhiên tỉnh táo lại, nghiêm túc nói rằng: "Muốn ca hát đàng hoàng, thì cậu phải kiêng rượu kiêng cay, kiêng hết thảy những thứ khẩu vị nặng có tính kích thích."

Lương đạo cười ha ha: "Đừng làm rộn, bạn nhỏ người ta chỉ là đóng một bộ phim, là diễn viên, không phải là ca sĩ."

Thầy Trần cũng nở nụ cười: "Xem tui, cũng quên mất, cảnh giác quen rồi."

Dung Hủ ở một bên bất đắc dĩ gật đầu cười khẽ.

Xem ra, hai người kia hôm nay thật sự uống hơi nhiều.

Hoặc có lẽ là bởi vì thói quen đời trước, đời này, Dung Hủ còn chưa từng uống rượu, nhiều nhất chỉ nếm một chút vang đỏ. Cậu theo bản năng bảo vệ cổ họng, rõ ràng hiện tại mình là diễn viên, cậu cũng sẽ theo thói quen bảo vệ cổ họng.

Loại thói quen này xâm nhập cốt tủy, giống như cậu đã từng luyện phát âm một lần nữa, luyện đến khi yết hầu khô khốc phát đau, chỉ cần bắt đầu, thì sẽ vẫn luôn cố gắng, sẽ không dừng lại.

Tiếp qua hai ngày, nội dung «Tranh giành» đã sắp chiếu tới phần giữa, cảnh diễn của Mặc Sĩ Diêu cũng sắp chấm dứt. Khán giả tự nhiên không biết điểm này, Dung Hủ lại khó được có hưng trí mà thường xuyên mở di động, xem bình luận của nhóm fan trên internet.

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã trù bị hoàn thiện, ngày mai chính là nghi thức khởi động máy chính thức. Trong khoảng thời gian này Dung Hủ luôn ở trong đoàn phim, đi theo một lão nhạc sĩ tìm hiểu một ít thói quen, sở thích của Lăng Tiêu khi còn sống. Cậu muốn sắm vai người này, tự nhiên cậu phải đi tìm hiểu đối phương, như vậy mới có thể biểu hiện ra một Lăng Tiêu chân chính.

Sáng hôm sau, sắc trời tờ mờ sáng, đoàn phim «Tầng mây màu đen» ở trong một mảnh an tĩnh, dâng hương, khởi động máy.

Nam nữ chính toàn bộ đến đông đủ, đạo diễn, người sản xuất, bên đầu tư, biên kịch cũng toàn bộ ở đây. Đạo diễn dâng hương trước, sau đó là nam chính Dung Hủ, nữ chính Du Tư Ngữ, tiếp theo là người sản xuất, bên đầu tư…

Hết thảy trình tự không có bất luận khác biệt gì với đoàn phim khác, mọi người đều ngựa quen đường cũ mà hoàn thành nhiệm vụ của mình. Chờ Lương đạo dẫn dắt hai diễn viên chính, bên sản xuất và bên đầu tư, cắt quả cầu đỏ tượng trưng cho khởi động máy, đoàn phim «Tầng mây màu đen» liền chính thức khởi

động máy.

Tất cả tất cả, nhìn như đơn giản, nhưng có một điểm vô cùng kỳ quái ——

Không có truyền thông.

Đúng vậy, từ bắt đầu đến chấm dứt nghi thức khởi động máy, không có bất luận truyền thông nào tham dự nghi thức khởi động máy này! Nhân viên ở đây chỉ có nhân viên công tác của đoàn phim, cùng với người đại diện, trợ lý của diễn viên, trừ đó ra, nhìn không thấy bất luận phóng viên truyền thông nào.

Đó cũng không phải nói là đoàn phim «Tầng mây màu đen» không đáng để truyền thông đưa tin, không có một phóng viên nào muốn phỏng vấn tin tức bên trong. Hoàn toàn tương phản, ngay ở thành điện ảnh thành phố S, hàng trăm phóng viên đều vây quanh phụ cận phim trường, vắt hết óc, trăm phương nghìn kế muốn lẻn vào đoàn phim, cướp được tin tức trực tiếp.

Một phóng viên đội cơn gió lạnh rét đến tận xương, oán giận nói: "Đoàn phim «Tầng mây màu đen» thế mà lại cự tuyệt tất cả phóng viên phỏng vấn, này cũng quá kỳ dị đi!".

Bắt đầu từ sáng hôm nay, đoàn phim «Tầng mây màu đen» toàn diện đề phòng, phong tỏa phụ cận phim trường, không cho bất luận một truyền thông nào có cơ hội đi vào.

Lương đạo dứt khoát kiên quyết cự tuyệt mỗi một lời mời phỏng vấn của truyền thông, thậm chí còn yêu cầu tất cả nhân viên công tác, cấm lộ ra bất cứ tin tức gì về đoàn phim, ngay cả danh sách diễn viên cũng không thể nói, nếu ai để lộ bí mật, trực tiếp bị sa thải.

Càng thần bí như vậy, bên ngoài lại càng muốn biết tình huống cụ thể của đoàn phim này.

«Tầng mây màu đen» là bộ phim kỷ niệm Lăng Tiêu, điểm này tất cả mọi người đều biết. Từ một năm trước bộ phim này đã được duyệt, cho tới bây giờ chính thức khởi động máy, mỗi một fan Lăng Tiêu đều nóng bỏng chú ý. Toàn quốc… không, phải nói là fan âm nhạc toàn cầu đều chờ mong không thôi với mỗi một chi tiết của bộ phim điện ảnh này, bọn họ chờ mong, phóng viên tự nhiên lại càng muốn đào móc tin tức.

Nghi thức khởi động máy hoàn toàn kết thúc ngay dưới tình huống che giấu khuyết thiếu phóng viên truyền thông như thế.

Chờ đến giữa trưa chuẩn bị chụp poster, Lương đạo dường như sợ Dung Hủ hiểu lầm, cố ý gọi cậu qua, kiên nhẫn giải thích: "Cũng đừng nghĩ quá nhiều, bộ phim này đã định trước được hơn triệu fan âm nhạc chú ý. Weibo Lăng Tiêu bây giờ còn có gần hai triệu fan, cho nên tôi không công khai chuyện đoàn phim, chỉ là không muốn quấy rầy đến đoàn phim quay thôi."

Nghe vậy, Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, cười nói: "Cháu biết, Lương đạo là muốn mặc kệ đánh giá của bên

ngoài, chuyên tâm quay ra một tác phẩm xuất sắc."

Vừa nghe lời này, Lương đạo cao giọng mỉm cười, nói một tràng tiếng Đông Bắc hào phóng: "Thằng nhóc cậu thực hiểu biết à, không tồi không tồi. Có thời gian thì tìm Du Tư Ngữ tâm sự nhiều nhiều, cô ấy rất tốt, là tiền bối của cậu, cũng là Hoa Hạ Entertainment các cậu, nên quan tâm cậu thêm một chút."

Dung Hủ mỉm cười đáp lại.

Có lẽ là nghe lời Lương đạo nói, chạng vạng cùng ngày, Du Tư Ngữ tìm đến Dung Hủ.

Đây là một người phụ nữ dịu dàng ấm áp, một đầu tóc đen mềm mại quấn thành búi, chỉ chừa một hai lọn dừng ở bên má, phụ trợ cô càng thêm nhu hòa. Khác với Đường Mộng Lam rực rỡ hào phóng, cũng không giống Trương Đồng Đồng đoan trang mỹ lệ, Du Tư Ngữ giống như một bến cảng dịu dàng, bất cứ ai đã gặp cô cũng sẽ không sinh ra nổi một chút tâm tư tức giận, bởi vì nhìn cô chính là dịu dàng ấm áp như thế.

Nhưng mà khác với bề ngoài của cô, cô nói chuyện vô cùng trực tiếp: "Mọi người đều là cùng một công ty, Dung Hủ, về sau nếu em có chỗ nào không hiểu, có thể tới hỏi chị. Em mới ra mắt nửa năm, chỉ từng đóng hai bộ phim truyền hình, bất luận vấn đề gì về phương diện điện ảnh, đều có thể tìm chị."

Nghe xong lời này, Dung Hủ không có cự tuyệt, cười nói: "Cám ơn nhiều, chị Du."

Du Tư Ngữ lắc lắc tay: "Cũng không cần cảm ơn chị, nhân vật chính bộ phim này là em, nếu em xảy ra vấn đề gì, vậy bộ phim này tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề. Chị rất thích Lăng Tiêu, tuy rằng chị thích nhất không phải là «Tầng mây màu đen», nhưng mà hắn là ca sĩ chị thích nhất. Chị rất chờ mong, em có thể diễn ra một Lăng Tiêu chân chính."

Những lời này, cởi bỏ một nghi vấn của Dung Hủ cho tới giờ.

Lúc tiếp nhận kịch bản, Dung Hủ liền biết, nữ chính bộ phim điện ảnh này là Du Tư Ngữ.

Nam chính được đề cử nhiều nhất là tiểu sinh hạng một, trong đó, cậu và Lăng Trăn đều chưa từng quay điện ảnh, cậu lại là một người mới. Tiêu Cảnh Sơn trái lại từng quay điện ảnh mấy lần, nhưng phòng bán vé đều thực bình thường, biểu hiện trên phim truyền hình cũng coi như không ưu tú tới cỡ nào. Vậy sao Du Tư Ngữ lại đến hỗ trợ quay một bộ điện ảnh truyện ký về nam chính như vậy?

Hóa ra, Du Tư Ngữ cũng thích Lăng Tiêu.

Như vậy liền giải thích được.

Du Tư Ngữ, năm năm trước lấy được giải Kim Phượng người mới xuất sắc nhất, ba năm trước lấy được giải thưởng Effie nữ phụ xuất sắc nhất, năm kia và năm trước đều được đề cử giải Oscar nữ phụ xuất sắc

nhất, tháng trước thậm chí đạt được đề cử nữ chính xuất sắc nhất Kim Phượng.

Từ giải thưởng mà nói, Du Tư Ngữ hoàn toàn là một diễn viên nổi tiếng hạng một. Hơn nữa đáng quý nhất chính là, giải thưởng Du Tư Ngữ đạt được không nhiều lắm, nhưng phòng bán vé của cô lại thật sự nhiều.

Nếu như nói Đường Mộng Lam được công nhận là nữ vương rating trong số hoa đán hạng một của phim truyền hình, vậy Du Tư Ngữ chính là nữ vương phòng bán vé trong số hoa đán hạng một của điện ảnh. Sáu năm nay, mười một bộ phim, tổng phòng bán vé toàn cầu tích lũy một trăm hai mươi ba triệu!

Du Tư Ngữ không thể đánh đồng với ảnh hậu quốc tế như Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, nhưng mà cô mới hai mươi chín tuổi, cô còn trẻ, cô còn chưa có được bất luận một cúp ảnh hậu nào, lại có được thành tích phòng bán vé như vậy. Bởi vậy, trong số các hoa đán điện ảnh hạng một, cô là nữ chính mà tất cả các đạo diễn yêu nhất.

Sau khi trò chuyện với Du Tư Ngữ trong chốc lát, Dung Hủ phát hiện, ngôi sao nữ này tuy nói tính tình tương đối thẳng, nhưng mà giống như Lương đạo nói, con người thật sự rất tốt. Cô nói chuyện thẳng thắn, sẽ không quanh co lòng vòng, nhưng ở phương diện chuyên nghiệp lại không chút hàm hồ, đối với người khác cũng tương đối có kiên nhẫn.

Tổng kết lại, cô là thật sự muốn lấy thân phận tiền bối, quan tâm Dung Hủ.

Nói ví dụ như tối hôm nay trước khi mọi người về khách sạn, Du Tư Ngữ bỗng nhiên nhắc nhở Dung Hủ: "Tuổi em còn nhỏ, có khả năng có chút lỗ mãng, có chuyện ngược lại phải chú ý. Phim chúng ta tuy rằng đầu tư không lớn, nhưng có rất nhiều người nổi tiếng đến làm khách mời, theo chị biết, Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ đều sẽ đến. Cho nên Dung Hủ, em phải chú ý lời nói và việc làm của mình một chút, đừng thất lễ."

Loại nhắc nhở này nhìn như trắng trợn, không chút nào uyển chuyển hàm súc, nhưng mà lại khiến Dung Hủ có chút hưởng thụ.

Nếu nghe vào tai một vài người mới, chỉ sợ sẽ cho rằng Du Tư Ngữ đang cảnh cáo mình: loại minh tinh nhỏ như cậu, nhìn thấy đại minh tinh phải chú ý thân phận của mình, đừng cứ quấn quýt lấy. Nhưng Dung Hủ lại biết, đối phương là đang lo lắng mình trong lúc vô tình đắc tội người ta, lại còn không hay biết.

Nghĩ vậy, Dung Hủ không khỏi thêm vài phần thiện cảm với Du Tư Ngữ, cậu cũng cười nói: "Cám ơn, ngày mai gặp, chị Du."

Du Tư Ngữ nhẹ nhàng gật đầu: "Ngày mai gặp."

Trên đời này có rất nhiều người, quả thật vô cùng kỳ diệu. Lúc Dung Hủ trở về phòng, còn nghĩ, rõ ràng bề ngoài Du Tư Ngữ mười phần thanh mỹ nhu uyển, sao bản thân cô lại nghiêm túc như vậy? Nếu để fan của cô biết, chỉ sợ ai cũng sẽ không tin tưởng đi.

Nghĩ nghĩ, Dung Hủ lấy chìa khóa ra, chọt vào trong ổ khóa. Theo cậu nhẹ nhàng xoay mở cửa phòng, một tiếng bước chân vững vàng từ phía sau cậu vang lên, cuối cùng đứng ở bên cạnh cậu cách đó không xa.

Cửa "cạch" một tiếng được mở ra, ngay trước khi sắp vào cửa, Dung Hủ theo bản năng quay đầu, muốn xem bên cạnh là người thế nào. Nhưng ngay trong nháy mắt cậu nhìn đến đối phương, thân thể đột nhiên cứng đờ, suy nghĩ thứ nhất hiện ra trong đầu cậu, thế mà lại là ——

Hóa ra Tần Trình cũng muốn làm khách mời bộ phim này ư?!

Người đàn ông tuấn mỹ đạm mạc rũ mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn thiếu niên. Cặp mắt phượng kia thâm trầm sâu thẳm, đem tất cả cảm xúc giấu kín toàn bộ trong đó, hắn lẳng lặng nhìn thiếu niên ở trước mặt mình ngẩn người, nhìn nhìn, thế mà lại liên tưởng đến bộ dạng ngốc manh ngốc manh của đối phương trên «Vô cùng giải trí».

Môi mỏng không kìm lòng nổi mà cong lên, nhưng giọng Tần Trình lại dường như có chút ngạc nhiên, hắn ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Thật khéo, cậu ở đây… chẳng lẽ cũng đóng «Tầng mây màu đen» sao?"

Hết chương 33

34. Chương 34

Trong đôi mắt phượng sạch sẽ phản chiếu bộ dạng kinh ngạc của đối phương, Dung Hủ ngưng mắt nhìn Tần Trình, thoáng nhìn trong chốc lát, không phát hiện bất cứ dị thường nào. Người này giống như thật sự vô cùng kinh ngạc tại sao mình lại ở chỗ này, cũng là thật sự không biết, mình tiếp nhận nam chính bộ phim «Tầng mây màu đen» này.

Nếu đoàn phim «Tầng mây màu đen» muốn giữ bí mật, vậy tự nhiên cũng bao hết toàn bộ khách sạn.

Khách sạn này gần thành điện ảnh, chỉ có bốn tầng, vừa lúc có thể cho tất cả mọi người trong đoàn phim ở. Người có thể xuất hiện ở đây, tự nhiên có liên quan đến «Tầng mây màu đen», Dung Hủ tin tưởng lấy nhân phẩm Lương đạo, cho dù là Tần Trình tự mình yêu cầu ở nơi này, Lương đạo cũng sẽ không làm ra nhượng bộ.

Có điều… Tần Trình thế mà lại ở cách vách cậu, thế mà lại trùng hợp đến vậy?

Giống như nghe được lời trong lòng thiếu niên, Tần Trình giành trước một bước nói rằng: "Cậu ở cách vách tôi à?"

Nghi hoặc cuối cùng trong lòng Dung Hủ rốt cuộc cởi bỏ, cậu cười khẽ gật đầu: "Thật là khéo. Anh hẳn là khách mời của «Tầng mây màu đen» đi, tôi nghe nói, rất nhiều minh tinh đến làm khách mời bộ phim điện

ảnh này, lại không nghĩ rằng, hóa ra anh cũng tới làm khách mời."

Tần Trình mặc một cái áo bành tô vải nỉ màu đen sẫm, áo lông cao cổ màu trắng phối với áo khoác màu đen, có vẻ tuấn mỹ thời thượng. Hắn đứng ở trong hành lang an tĩnh này, yên lặng hạ mắt nhìn thiếu niên ở trước mắt, thoạt nhìn gặp biến không sợ hãi, không chút dao động, nhưng tay đặt ở trong túi áo lại lặng lẽ nắm chặt vài phần.

Chờ khi mở miệng, vẫn như trước là giọng điệu hết sức bình tĩnh: "Cậu đóng chính là… Lăng Tiêu ư?"

Dung Hủ cười gật đầu, không có phủ nhận.

Khóe môi bất động thanh sắc cong lên một chút ý cười, Tần Trình vươn tay, thấp giọng nói: "Lần đầu tiên hợp tác, hợp tác vui vẻ."

Dung Hủ cũng theo lẽ đương nhiên mà vươn tay ra, gắt gao bắt tay đối phương: "Hợp tác vui vẻ."

Không bao lâu, hai người liền mỗi người tự trở về phòng, không nói chuyện thêm với nhau. Kỳ thật cũng không có gì để nói, đối với Dung Hủ mà nói, Tần Trình chỉ vừa vặn là khách mời của bộ phim cậu đóng chính mà thôi. Bộ phim điện ảnh này, nếu đã có mấy ảnh đế ảnh hậu Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ xác định làm khách mời, vậy thêm một Tần Trình, cũng không phải không thể.

Sau khi vào phòng, Dung Hủ rất nhanh cởi áo khoác ra, chuẩn bị rửa mặt. Lúc rửa tay, cậu theo bản năng nhớ tới: "Lòng bàn tay Tần Trình hình như có rất nhiều mồ hôi nhỉ? Hắn là loại thể chất dễ ra mồ hôi à?"

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét mà qua, dường như đang phủ nhận lời của thiếu niên. Không nghĩ quá nhiều, Dung Hủ cầm quần áo đã cởi ra toàn bộ, vào phòng tắm, mở nước ấm ra.

Ngay trong nháy mắt tiếng nước ào ào tràn ngập toàn bộ gian phòng, Dung Hủ dường như nghe được một tiếng nhạc quen thuộc.

Đó là ca khúc chủ đề mở màn của «Tranh giành», tính tính thời gian, hiện tại vừa vặn đến giờ chiếu mỗi ngày của «Tranh giành».

Trong lòng nhanh chóng hiện lên suy nghĩ "có người đang xem «Tranh giành»", chờ Dung Hủ tắt vòi nước lắng nghe, đã không còn nghe được bất luận tiếng vang gì. Mà cậu tự nhiên cũng không biết, ngay ở cách vách, người đàn ông nào đó trăm triệu lần không nghĩ tới, hắn tính chuẩn thời gian, một giây không lệch mà mở TV lên xem «Tranh giành», âm thanh cái TV nảy thế mà lại vang đến vậy!

Sắc mặt Tần Trình tối sầm, lấy tốc độ nhanh nhất giảm âm lượng.

Trong TV, đã chiếu đến đoạn Mặc Sĩ Diêu quyết ý "vây công Ngụy quốc, điệu hổ ly sơn". Chuyện tiến triển

thực thuận lợi, Mặc Sĩ Diêu đã bố trí xong toàn bộ nhân mã, bày ra biểu hiện giả, gộp không thành kế và kế điệu hổ ly sơn lại một chỗ, cố ý đem tin tức giả tiết lộ cho gián điệp đã sớm biết được chi tiết, chỉ chờ cá mắc câu.

Sau khi mặt không đổi sắc xem xong hai tập hôm nay, Tần Trình trấn định bình tĩnh, không chút động dung. Hắn tiện tay cầm lấy điều khiển từ xa muốn xem phát lại thêm một lần, ai ngờ! TV khách sạn này thế mà lại không có chức năng phát lại!

Tần Trình: "..."

Âm thanh lớn như vậy cũng thôi đi, ngay cả chức năng phát lại cũng không có! Đánh giá kém! Tuyệt đối phải đánh giá kém!

Hai tập «Tranh giành» này đều không có Mặc Sĩ Diêu và Đông Ly Lan đối diễn, nhưng dù bọn họ không gặp mặt, thì cũng có một chút liên hệ thiên ti vạn lũ. Chẳng hạn như sau khi Mặc Sĩ Diêu thả tin tức giả cho thám tử, thám tử đem tin tức truyền đến Lương quốc, một đường truyền đến tai Đông Ly Lan.

Mới đầu Đông Ly Lan còn thực hoài nghi Mặc Sĩ Diêu có lừa gạt hay không, nhưng hắn nhớ lại một lần đối địch khi hai người còn bé.

Trong lần đối địch năm đó, Mặc Sĩ Diêu lấy thực làm giả, dụ Đông Ly Lan vào trong cục, đợi hắn thả lỏng cảnh giác, tự nhận là dĩ nhiên thắng lợi, lại bắt ba ba trong hũ, đại thu toàn thắng.

Khi đó, tiểu Mặc Sĩ Diêu cười nói: "Sư huynh đừng giận, sư đệ luôn không thích đánh cược không có nắm chắc, cũng sẽ không làm cho mình bị vây ở hoàn cảnh xấu, lại càng không làm ra cái loại không thành kế này. Sư huynh, chẳng lẽ ngươi không hiểu ta sao?"

Vì thế Đông Ly Lan cười nhạo nói: "Hắn giả vờ làm không thành kế, nhưng kỳ thật giấu diếm binh lực, không cần quản hắn, hắn tất nhiên đang lừa gạt."

Hai tập hôm nay liền chấm dứt ở chỗ này: Đông Ly Lan quyết định xuất binh, Mặc Sĩ Diêu dùng không thành kế, điệu hổ ly sơn.

Lúc nghe ca khúc cuối phim vang lên, vô số khán giả đang xem đến chỗ khẩn trương nhất, bọn họ kích động đến tim cũng thắt lại, nhưng bỗng đột nhiên... liền kết thúc.

[a a a a a a là ai viết kịch bản! Đây là cố ý đi, nhất định là cố ý!]

[tui mặc kệ, hôm nay tui muốn xem tập tiếp theo, hiện tại tui liền muốn xem! Tui muốn xem sắc mặt Thái tử điện hạ, chờ hắn phát hiện hắn lại bị sư đệ nhà hắn lừa, có phải sắc mặt hắn đặc biệt khó coi không, có phải hận không thể đánh chết Diêu Diêu nhà tui hay không ~ ha ha ha ha, Diêu Diêu nhà tui chính là một mỹ nhân tim đen như vậy đó, Thái tử điện hạ căn bản không chơi lại ~]

[Diêu Diêu thật là lợi hại, hung hăng tính kế tâm tư Đông Ly Lan. Cái này gọi là cái gì, cái này kêu là thông minh bị thông minh hại! Nếu người Đông Ly Lan gặp được không phải là Diêu Diêu, có khả năng sẽ lựa chọn chiến thuật ổn thỏa một chút, nhưng hắn tự cho là hiểu Diêu Diêu, nhưng không biết Diêu Diêu còn hiểu rõ hắn hơn!]

[CP Lan Diêu của tui đầu đội thanh thiên! Mỗi một tập đều có đường mới!!!]

[hắc hắc hắc hắc, giơ lên cây cờ Lan Diêu, tui còn có thể tái chiến một trăm năm ~(　)~ a a a]

Một tập này mới vừa chấm dứt, rất nhiều khán giả liền đi tới topic, diễn đàn, đề tài, trang weibo của bên sản xuất «Tranh giành», tiến hành nhiệt liệt thảo luận.

Tất cả mọi người thảo luận đến kích động hưng phấn, nhất là đảng CP "Lan Diêu", cặp CP này trong phim rõ ràng là đối diễn không nhiều lắm, lại cố tình để lại cho người ta đủ không gian để tưởng tượng.

Không đối diễn thì thôi, một khi có đối diễn, thì toàn bộ đều là cứng, toàn bộ đều là đường!

[tui đứng thuyền Lan Diêu, không phục đến cãi!]

Đã có người thích, tự nhiên cũng có người không thích. Trong quần thể khán giả «Tranh giành», hoặc là không có hứng thú với CP này, cũng lười thảo luận, hoặc là điên cuồng thích. Trong đó, người thích trên internet chiếm đa số, gần như không có mấy người nói chán ghét rõ ngoài mặt… Đương nhiên, cũng không phải không có.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: Lan Diêu một chút cũng không xứng! Một chút cũng không xứng! Một chút cũng không xứng!]

… Nhấn vào weibo người này, thực dễ dàng liền phát hiện, bắt đầu từ tập Đông Ly Lan và Mặc Sĩ Diêu gặp lại, đã luôn luôn chống lại CP Lan Diêu. Nhưng mà, weibo hắn căn bản không có mấy fan, tất cả đều là nick cương thi, cho nên weibo hắn đăng cũng không có ai đáp lại.

Cho dù, chủ tài khoản này mỗi ngày đều kiên trì không ngừng đánh tag cho mình.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: không xứng không xứng không xứng! Diêu Diêu là của tui, Dung Dung cũng là của tui! Đông Ly Lan là ai, bảo hắn biến đi! #Lan Diêu# #Tranh giành# #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu#]

Có một fan «Tranh giành» nhàm chán lật đến cái weibo này, hắn nhấn vào weibo đối phương nhìn, phát hiện nghị lực kiên trì không ngừng của po chủ này, hắn liền buồn cười, cho đối phương một bình luận mang tính đồng tình: [nhìn bạn không có bình luận thiệt đáng thương ^_^]

Tần Trình nhìn tới cái bình luận này: "…"

Sau một lúc lâu, Từ Tấn vừa mới đến sân bay thành phố S đột nhiên nhận được điện thoại: "Tôi vừa đến, làm sao vậy, chuyện đều xử lý xong… Cái gì?! Cậu hỏi tôi mua thuỷ quân như thế nào hả? Cậu muốn mua thuỷ quân gì… Chờ một lát, tôi đã vài năm không động tới chuyện thuỷ quân rồi, hiện tại sao cậu còn muốn marketing mình… Cái gì? Cậu nói mua thuỷ quân, mua fan cho nick nhỏ của cậu hả? Cậu còn có nick nhỏ? Nick nhỏ gì, sao cậu không nói cho tôi biết? Tần Trình, cậu nói cho tôi nghe rõ ràng một chút đi… này, Tần Trình, Tần Trình… shit! Cúp điện thoại của tôi!"

Sáng ngày hôm sau, Dung Hủ vừa tới đoàn phim, liền thấy La Chấn Đào rất nhanh đi tới.

Hôm nay La Chấn Đào trước hết đến đoàn phim xử lý một việc, vừa thấy Dung Hủ, hắn lập tức nhỏ giọng nói rằng: "Hôm nay mới vừa nhận được tin tức, hóa ra Tần Trình cũng muốn đến diễn bộ phim này. Tiểu Hủ, cậu với hắn coi như là quen biết, trước đó cậu biết chuyện này không?"

Sau khi vào phòng, nhiệt độ có chút tăng lên, Dung Hủ tiện tay cởi bỏ khăn choàng lông dê trên cổ, cười nói: "Ngày hôm qua em ở khách sạn gặp được hắn, hắn dường như quả thật muốn đóng bộ phim này. Có điều việc này cũng rất bình thường, anh La, không phải nói Ôn Tuyền cũng tới làm khách mời một chút sao?"

La Chấn Đào nghe vậy, kinh ngạc nói rằng: "Cậu một chút cũng không kinh ngạc ư?"

Dung Hủ nhẹ nhàng nhíu mày: "Em cần kinh ngạc cái gì?"

La Chấn Đào im lặng một khắc: "Tuy rằng bộ phim «Tầng mây màu đen» này xem như một ngoại lệ, nhưng mà Tần Trình vội vàng tới làm vai phụ cho cậu, cậu một chút cũng không thấy… không được tự nhiên ư?"

Ý cười trên mặt nhất thời cứng đờ, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp thong thả ngẩng đầu, nhìn về phía La Chấn Đào. Hai mắt cậu chậm rãi trợn to, một lát sau, Dung Hủ từng chữ một nói rằng: "… Tần Trình, không phải là khách mời ư?"

La Chấn Đào bừng tỉnh đại ngộ: "A, anh nghĩ cậu đã sớm biết. Lần này hắn thật sự không phải là tới làm khách mời, sáng hôm nay anh nghe được, vốn dĩ đoàn phim mời hắn làm khách mời. Giống như mấy người Ôn Tuyền vậy, chỉ sắm vai chính mình, nhiều nhất là lên sân khấu mấy chục giây, một phút đồng hồ. Nhưng mấy ngày hôm trước bên Tần Trình nói, quyết định sắm vai một nhân vật trong «Tầng mây màu đen». Cho nên mấy người Ôn Tuyền đúng là khách mời, sắm vai vẫn là chính bọn họ. Nhưng Tần Trình nói, hắn sắm vai chính là người viết lời ngự dụng của Lăng Tiêu, Cố Minh Tu!"

Trong lòng đột nhiên chấn động, môi Dung Hủ mấp máy, vừa muốn mở miệng hỏi lại, bỗng nhiên liền nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng kinh hô đè thấp.

"Tần thần! Tần thần thiệt đẹp trai a a a a!!!"

Dung Hủ theo bản năng quay đầu nhìn qua, lúc tầm mắt va chạm vào người kia, phút chốc dừng lại.

Chỉ thấy ở cửa phòng trang điểm, một người đàn ông cao ngất tuấn mỹ đang hơi hơi cúi đầu, tùy ý thợ tạo hình giúp mình chỉnh lý áo. Hắn mặc một bộ trường sam đơn giản màu đen, bên ngoài cũng bọc một cái áo khoác màu sắc hơi đen hơi trầm, đôi chân thon dài thẳng tắp bị quần dài màu đen bao bọc. Một thân quần áo này, kèm theo một ít sợi vải rách rách, thoạt nhìn hoang bại u buồn.

Mái tóc không biết nối dài lúc nào, một sợi dây da cột hết toàn bộ tóc hắn ra sau, chỉ để lại một chút tóc mai bên má trái, che khuất rìa mắt. Hắn chỉ đứng ở nơi đó, không cười không động, liền có một loại hơi thở yên bình suy sút của nghệ thuật gia, không hợp với người xung quanh.

Tần Trình rũ mắt, vẻ mặt lạnh nhạt để thợ tạo hình chỉnh lý, môi mỏng mím nhẹ. Giống như đã nhận ra tầm mắt thiếu niên, hắn ngẩng đầu nhìn sang Dung Hủ. Tầm mắt hai người trên không trung giao nhau, song song ngơ ngẩn.

Thật lâu sau, Tần Trình hơi hơi cong môi, lộ ra một nụ cười bình thản.

Dung Hủ run rẩy một hồi, trả về một nụ cười, nhưng trong lòng có một chút cảm giác kỳ dị khó hiểu tản ra.

Mà đây, mới là ngày đầu tiên sau khi đoàn phim «Tầng mây màu đen» khởi động máy.

Hết chương 34

35. Chương 35

Trong phim trường rộng mở sạch sẽ, tùy tiện có thể nhìn thấy nhân viên công tác vùi đầu bận rộn. Chỉ mỗi tổ đạo cụ đã chia làm ba tổ nhỏ, phân biệt quản lý bố trí cảnh tượng, đạo cụ bên trong và đạo cụ bên ngoài; tổ ánh sáng cũng chia làm hai, có thể tùy thời thay phiên; về phần tổ camera càng trực tiếp chia thành bốn tổ nhỏ.

Lịch trình của «Tầng mây màu đen» định tại năm tháng sau, bộ phim điện ảnh này cũng không cần chế tác hiệu ứng có độ yêu cầu cao gì, cũng không có cảnh tượng lớn nào cần quay. Trường hợp lớn nhất chỉ sợ sẽ là concert, đoàn phim cần phục chế concert mười vạn người của Lăng Tiêu, điểm này có thể dùng hiệu ứng hậu kỳ, tiến hành gia công chế tác.

Cho nên đối với với đoàn phim này mà nói, vấn đề lớn nhất của bọn họ, kỳ thật chính là quay phim.

Trong đoàn phim «Tầng mây màu đen», tư lịch cạn nhất chỉ sợ là Dung Hủ.

Minh tinh đã xác nhận làm khách mời bộ phim điện ảnh này, nhiều tới chín mươi sáu người. Gần như toàn bộ giới giải trí Hoa Hạ, minh tinh bạn có thể gọi ra tên, đều sẽ đến, còn có một ít minh tinh ngoại quốc cũng sôi nổi tiếp nhận lời mời. Bọn họ ở trong phim trên cơ bản đều sẽ diễn chính bản thân mình, đắp nặn ra một giới giải trí chân thật cho bộ phim truyện ký này.

Có thể được nhiều minh tinh hưởng ứng như vậy, để bọn họ dành ra thời gian đến làm khách mời, từ đó có thể thấy lực ảnh hưởng lớn, quan hệ nhân mạch rộng của bản thân Lăng Tiêu. Tuy rằng trong đó có minh tinh cá biệt là tới nương theo tên tuổi của tai to mặt lớn khác tới ké náo nhiệt, nhưng phần lớn mọi người vẫn là vì Lăng Tiêu mà đến.

Để phối hợp với mấy minh tinh khách mời xa hoa đó, đoàn phim cố ý thiết trí bốn tổ camera, chính là để lấy tốc độ nhanh nhất, quay xong màn ảnh của mỗi người bọn họ.

Ở đời trước của Dung Hủ, đã từng có một bộ phim, tụ tập gần ba trăm minh tinh hot nhất lúc ấy, ngay cả siêu sao thiên vương ở trong đó cũng chỉ là một khách mời quần chúng. Bởi vì bộ phim đó là một bộ điện ảnh mang tính chất công ích, chỉ có loại điện ảnh mang tính chất này, mới có thể tụ tập được tất cả minh tinh đang hot.

«Tầng mây màu đen» có thể mời được chín mươi sáu minh tinh lớn, là một loại thực lực, cũng là một loại khiêu chiến. Nếu nhóm nhân vật chính không thể đè ép nổi nhóm minh tinh khách mời hoa lệ, vậy cả bộ phim đều sẽ trở thành một vụ tai nạn.

Nhưng hiện tại, Lương đạo yên tâm hơn nhiều.

Sở dĩ muốn tuyển chọn ra người sắm vai Lăng Tiêu trong ba tiểu thịt tươi, thứ nhất là vì gần sát với hình tượng lúc ấy của Lăng Tiêu —— tuổi không thể quá lớn, bởi vì khi Lăng Tiêu mới vào giới giải trí, đúng là năm tháng xanh mướt; thứ hai lại là để lấy được một cái cân bằng.

Nếu người sắm vai Lăng Tiêu có danh tiếng bản thân cũng thật lớn, vậy khi người xem nhìn hắn sắm vai Lăng Tiêu, rốt cuộc là nhìn thấy hắn, hay là Lăng Tiêu? Lăng Tiêu qua đời không lâu, hình tượng còn chân thật sống ở trong lòng mỗi một fan âm nhạc, nhân vật chính «Tầng mây màu đen» nhất định phải đang sắm vai Lăng Tiêu, tuyệt đối không thể diễn thành một người khác.

Bởi vậy, Dung Hủ thì không cần nói, bản thân cậu chính là một người mới ra mắt. Trừ cậu ra, bất luận là Tiêu Cảnh Sơn hay là Lăng Trăn, đều là lão làng phim truyền hình chưa từng quay điện ảnh. Bọn họ có tuổi tác thích hợp, diễn xuất không tồi, danh tiếng mặc dù có, nhưng mà còn xa mới đến mức khiến người ta lẫn lộn bọn họ và Lăng Tiêu.

Cho nên đến cuối cùng, Lương đạo mời ba người này đi thử vai, sau đó lựa chọn Dung Hủ.

Lựa chọn Dung Hủ cần dũng khí nhất định, tuy rằng hiện giờ Dung Hủ có không ít fan, nhưng trong lòng người trong nước lại không có danh tiếng lớn, thiếu tác phẩm tiêu biểu. Tiếp theo cậu còn là một người mới, ai cũng không dám cam đoan cậu có thể dùng diễn xuất chặn nổi nhóm khách mời xa hoa kia không.

Nhưng mà hiện tại, nhóm nhân vật chính lại thêm một người —— Tần Trình.

Lương đạo cầm kịch bản nhiều nếp nhăn trong tay, lao lao thao thao nói rằng: "Diễn xuất của Dung Hủ lúc thử vai tôi đã xem qua, đúng là rất tốt, nhưng hôm nay sau khi chính thức khởi động máy, tôi cũng không biết cậu ấy có thể phát huy đến thế nào. Tần Trình, hiếm thấy cậu có lòng diễn nhân vật này, liền làm phiền cậu trong khoảng thời gian này dẫn dắt cậu ấy chút nhé. Tôi nhớ hình như cậu ấy cũng là người Hoa Hạ Entertainment các cậu nhỉ? Vất vả cậu, cậu coi như dẫn dắt một hậu bối, thế nào?"

Lương đạo quay không ít phim thương nghiệp phòng bán vé khá tốt, nhưng điện ảnh của ông chưa bao giờ có khả năng mời được Tần Trình. Đây là lần đầu tiên ông hợp tác với Tần Trình, nhưng ông lại không có một chút hoài nghi với người này, theo lẽ đương nhiên mà cho rằng: Tần Trình có thể dẫn dắt tốt Dung Hủ.

Nghe Lương đạo nói xong, người đàn ông nhíu mày, vừa mới chuẩn bị mở miệng trả lời, Lương đạo còn nói thêm: "Tôi biết cái này quả thật có chút phiền cậu, nhưng đó cũng là vì tốt cho phim. Tôi nghĩ cậu cũng không hy vọng, nhân vật chính bộ phim này bị nhóm khách mời áp chế đi?"

Tần Trình hơi gật đầu: "Được, tôi sẽ quan tâm cậu ấy."

Lương đạo rốt cuộc thở phào một cái.

Mà Dung Hủ mới vừa vào phòng trang điểm tự nhiên không biết, ngay khi cậu thay quần áo, cậu đã bị Lương đạo bán cho một con sói đuôi to mưu đồ đã lâu.

Thợ trang điểm tỉ mỉ dặm phấn nền cho mình, Dung Hủ nâng mắt, xuyên thấu qua gương phản xạ, nhìn thấy trong studio xa xa, thợ camera đang chụp poster cho người đàn ông ấy.

Đời trước đã từng có người đánh giá Dung Hủ thế này: "Nếu như nói thượng đế có mười phần sủng ái, vậy ông ấy nhất định cho Dung Hủ chín phần."

Những lời này tuy rằng nói hơi khoa trương một chút, khi bản thân Dung Hủ nghe được, cũng thấy vô cùng cạn lời, nhưng mà lại chân chân thật thật ca ngợi ngoại hình và khí chất của vị siêu sao đỉnh cấp này. Luận diện mạo, Dung Hủ liên tục năm năm lấy được quán quân "tình nhân trong mộng tốt nhất trong lòng fan"; luận dáng người, đời trước cậu cao 1m88, cao hơn đời này 3cm, lưng rộng eo thon chân dài, mặc quần áo thì gầy, cởi quần áo có da thịt.

Có điều Dung Hủ khó hiểu mà cảm thấy, câu nói hết sức khoa trương kia, cũng dường như có thể áp dụng với Tần Trình.

Dưới màn ảnh của thợ camera, Tần Trình rất nhanh chụp xong poster. Hắn thay đổi ba bộ quần áo, mỗi khi màn ảnh rời khỏi hắn, hắn liền vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía bên cạnh, rất nhanh liền có trợ thủ đi lên giúp hắn lau mồ hôi, thợ trang điểm giúp hắn bổ trang; nhưng mà chờ màn ảnh nhắm ngay hắn, trong phút chốc, hắn lại biến thành nhà soạn lời suy sút u buồn kia.

—— lựa chọn một bộ phim chi phí thấp như vậy, diễn một nhân vật nam số hai.

Cho nên nói, cái người Tần Trình này… rốt cuộc đang suy nghĩ gì thế?

Dung Hủ thu hồi tầm mắt, không đi suy xét vấn đề này nữa.

Mười giờ sáng ngày thứ hai sau khi nghi thức khởi động máy chấm dứt, poster của Tần Trình cũng chụp xong toàn bộ. Đến đây, nam nữ chính, nam số hai, nữ số ba, toàn bộ vào đoàn.

Nữ số ba kia trăm triệu lần không ngờ, mình thế mà lại đóng cùng một bộ phim với Tần Trình, thậm chí còn không thiếu đối diễn! Thừa dịp còn chưa có chính thức khởi động máy, cô kích động chạy tới trước mặt Tần Trình, xoắn xuýt một khắc, đưa lên vở và bút.

Khi đó Tần Trình đang chụp poster, đáp ứng không xuể, tiện tay tiếp nhận vở và bút, liền giúp cô ký một cái tên.

Đến tận cuối cùng, Tần Trình cũng không chú ý tới người này lại là nữ số ba có đối diễn với mình, nhưng cô lại vui vẻ đến mặt mũi đỏ bừng. Khi ngồi ở bên cạnh Dung Hủ trang điểm, cô còn nói với trợ lý của mình: "Vừa rồi tam công tử cười với tôi, cậu có phát hiện không! A a a, nụ cười này tôi có thể trân quý cả đời!"

Tam công tử là nhân vật trong bộ phim «Mộ Thanh» nổi tiếng nhất của Tần Trình, tên là Lục Mộ Thanh, là tam công tử của danh môn thế gia Lục gia. Hắn đã chết vào bảy mươi năm trước, khi phim mới vừa mở màn, lợi dụng thân phận quỷ hồn xuất hiện bên cạnh nam số hai, thỉnh cầu nam số hai, giúp mình hoàn thành một nguyện vọng.

Hắn đã quên rốt cuộc mình có nguyện vọng gì, chấp niệm gì, vì thế một người một quỷ dựa vào ký ức vụn vặt của tam công tử, mù quáng mà đi tìm kiếm.

Đến cuối cùng, nguyện vọng này cũng không tính là đạt thành, cô gái hắn đã từng yêu sâu sắc, cũng bởi vì đó mà chết, đã sớm con cháu đầy đàn. Khi nam số hai nhắc tới tên "Lục Mộ Thanh", người phụ nữ kia mờ mịt nhìn hắn, dường như đã quên, lúc tuổi còn trẻ mình đã từng yêu một thế gia công tử phong hoa tuyệt đại.

Tam công tử vì cô gái ấy, lần đầu tiên làm trái cha mẹ, trong mưa to quỳ một ngày một đêm, nhiễm phong hàn, bất hạnh qua đời. Mà hết thảy đã sớm là chuyện cũ mây khói bảy mươi năm trước, tam công tử chết đi không còn ai nhớ rõ, cô gái kia khi đau khổ qua đi, cũng quên quá khứ, đạt được hạnh phúc khác.

Tháng trước Dung Hủ vừa mới thông qua bản DVD Tần Trình tặng, xem xong bộ phim điện ảnh này, hiện giờ vừa nghe nữ số ba Lạc Hiểu Thanh nhắc, liền nhớ tới hình ảnh khi kết thúc phim.

Lạc Hiểu Thanh còn đang kích động nói: "Tôi nhớ ngày mai tôi với tam công tử có đối diễn nhỉ? Tối hôm nay tôi phải xem kịch bản cho tốt, ngày mai ngàn vạn lần không thể NG. Tiểu Kỳ, cậu giúp tôi chú ý một

chút, buổi tối nhớ nhắc nhở tôi đi ngủ sớm chút. Nếu tôi ngủ muộn trạng thái không tốt, không thuộc lời thoại dẫn đến NG, vậy thì rất có lỗi với tam công tử."

Thợ trang điểm là chị Vương nghe xong lời này, nhịn không được cười nói: "Thích Tần Trình như vậy à?"

Lạc Hiểu Thanh lý lẽ đương nhiên nói rằng: "Đúng vậy! Em chính là vì anh ấy mà vào giới giải trí!"

Những lời này vô cùng quen tai, Dung Hủ thoáng hồi ức, đột nhiên nhớ tới… dường như Diệp Kiều cũng từng nói qua lời tương tự nhỉ?

Đang nghĩ, Dung Hủ chợt nghe âm thanh hoạt bát của Lạc Hiểu Thanh: "Chào cậu, tôi tên Lạc Hiểu Thanh, cậu chính là Dung Hủ đi. Tôi từng xem «Tranh giành», Mặc Sĩ Diêu thật sự rất bảnh! Gần đây mỗi ngày tôi đều theo dõi, vừa về tới khách sạn liền mở TV lên xem, đặc biệt hay."

Dung Hủ cong khóe môi, hỏi: "Chị vừa về tới khách sạn liền xem hả?"

Lạc Hiểu Thanh theo bản năng hồi đáp: "Khẳng định đó, mỗi tập tôi đều không bỏ sót đâu."

Dung Hủ cười vươn tay, nói rằng: "Cám ơn chị thích «Tranh giành», tôi là Dung Hủ, xin chỉ giáo thêm." Hóa ra chị chính là người đêm qua xem «Tranh giành», không cẩn thận đem âm thanh ca khúc chủ đề phóng lớn à…

Lạc Hiểu Thanh tùy tùy tiện tiện nói, cũng không có nhận thấy biểu tình đầy thâm ý khác của Dung Hủ.

Một giờ sau, đoàn phim đã sắp xếp xong, chuẩn bị quay cảnh đầu.

Cảnh này là cảnh đầu tiên khởi động máy, Lương đạo vô cùng coi trọng, sau khi luôn mãi suy tư, quyết định để Dung Hủ và Du Tư Ngữ quay một cảnh đối diễn. Không cần diễn quá phức tạp, chỉ diễn cảnh tượng sau khi Du Tư Ngữ ở trên mạng nhìn thấy video Lăng Tiêu ca hát, tự mình đến cửa tàu điện ngầm thành phố B, quyết định ký hợp đồng với Lăng Tiêu.

Để diễn tốt cảnh này, tránh cho NG, trước nửa giờ, Du Tư Ngữ cố ý lôi kéo Dung Hủ đi đối diễn. Khi đối diễn, vị nữ vương phòng bán vé này vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn không hợp với hình tượng nhu uyển của cô, nhưng mà âm thanh nói ra lại mang theo tinh tế và kiên định thuộc về người đại diện mà cô sắm vai.

Nếu tâm tư không đủ tinh tế, thì tuyệt đối không có khả năng đào móc ra một viên ngọc thô hoàn mỹ như vậy; nếu thái độ không đủ kiên định, vậy tuyệt đối không có khả năng bài trừ muôn vàn khó khăn, thật sự ký với một ca sĩ diện mạo bình thường như vậy.

Dựa vào vách tường ở cửa tàu điện ngầm, thiếu niên cúi đầu, nghiêm nghiêm túc túc hát ra ca khúc mình soạn nhạc. Cậu từng lần từng lần hát ra «Tầng mây màu đen», lại từng lần từng lần gặp được cô gái mình

yêu mến trong bài hát, giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi, vô cùng vui vẻ lại khoái trá mà hát.

Cả đoàn phim hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có diễn viên quần chúng đi tới đi lui ở cửa tàu điện ngầm phát ra tiếng nói chuyện với nhau, còn lại chính là tiếng gió và tiếng hát của Dung Hủ. Âm thanh của cậu an bình trầm tĩnh, khi cậu ấy hát, bạn thấy tâm tư thả lỏng, quên hết thảy phiền não và ưu sầu, cảm thấy thân tâm thoải mái.

Thật nhiều người đi qua bên cạnh cậu, đều sẽ dừng lại, đặt một chút tiền trong hộp đàn ghita của cậu. Cứ đến lúc ấy, cậu đều sẽ ngẩng đầu, cho đối phương một cái mỉm cười thân mật.

Sợi tóc nhỏ vụn hỗn độn dừng trên cặp mắt trong suốt hẹp dài kia, con ngươi trong trẻo đến độ dường như đang sáng lên, ý cười ấm áp có thể lây nhiễm lòng người, khiến người qua đường nhìn thẳng cậu cũng nhịn không được tâm tình vui sướng.

Khi cậu hát đến lần thứ tám, lại là một nhóm người qua đường chân thành đưa cho cậu tiếng vỗ tay, sau đó xoay người hòa vào trong cuộc sống của mình. Cậu cúi người, cẩn thận cất tiền xu vụn vặt lẻ tẻ trong hộp đàn ghita, bỗng nhiên ánh sáng bị một bóng người ngăn cản.

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn lại.

Người phụ nữ mặc một thân tây trang, hơi thở tinh anh mười phần đẩy cặp kính trên mũi, nói: "Xin chào, tôi là Triệu Sở Vân công ty Hoa Hạ Entertainment. Vừa rồi tôi vẫn luôn ở đây nghe cậu hát cùng một bài hát tám lần, nó tên gì? Hẳn là cậu tự soạn nhạc viết lời đi? Cậu có hứng thú ký hợp đồng với tôi, chúng ta cùng đem bài hát này chế tác thành single, phát hành ra không?"

Dường như bị một chuỗi dài như vậy làm chấn động, thiếu niên ngửa đầu nhìn nữ sĩ xa lạ ấy, thật lâu không nói.

Triệu Sở Vân nghiêm túc nói lại một lần, mà cuối cùng còn tăng thêm một câu: "Nếu cậu không tin tôi, đây là danh thiếp của tôi, ngày mai cậu có thể trực tiếp đến Hoa Hạ Entertainment tìm tôi. Tôi ngay ở công ty, cậu tùy thời có thể đến."

"Cạch" một tiếng, Lăng Tiêu nhẹ nhàng đóng nắp hộp đàn ghita. Cậu chậm rãi đứng lên, cao hơn Triệu Sở Vân một cái đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn cô.

Triệu Sở Vân vốn còn muốn lặp lại lần nữa, ai ngờ thiếu niên nhìn qua vô cùng non nớt này nhẹ nhàng cười một tiếng với cô, hỏi: "Cô rất khẩn trương sao?"

Triệu Sở Vân phút chốc sửng sốt.

Cõng hộp đàn ghita lên trên người, Lăng Tiêu nhìn nhìn dòng người không dừng lại ở cửa tàu điện ngầm, cười nói: "Tôi vẫn luôn rất khẩn trương. Cho nên lúc nhìn thấy cô, tôi cảm thấy… hình như cô cũng thực

khẩn trương. Có điều cô không cần khẩn trương, tôi tin tưởng cô, tôi cùng cô đến công ty cô một chuyến, cám ơn cô thích âm nhạc của tôi."

Đoạn tiếp theo là một đoạn lời thoại cuối cùng ở cảnh này của Du Tư Ngữ, cô phải biểu hiện ra bộ dạng kinh ngạc lại ra vẻ trấn định của Triệu Sở Vân.

Đoạn này đối với Du Tư Ngữ vẫn có chút khó khăn, nhưng so sánh ra mà nói, cảnh của Dung Hủ lại không có gì khó, cho nên Lương đạo cố ý lựa chọn đoạn này, làm cảnh khởi động máy.

Du Tư Ngữ nhăn mi, trong mắt lóe ra ánh sáng hồ nghi, cô tỉ mỉ đánh giá thiếu niên ở trước mắt, thật lâu sau, mới hỏi: "Vì sao cậu tin tưởng tôi như vậy? Cậu không sợ…"

"Trong một giờ này, cô bỏ một lần mười nguyên, hai lần hai mươi nguyên vào trong hộp đàn ghita của tôi. Tôi vẫn luôn tin tưởng, người thiện lương không phải là kẻ lừa đảo. Tôi có thể gặp được người thiện lương như cô vào lúc cuộc đời quẫn bách nhất, đồng ý ký với tôi, xuất bản bài hát của tôi…"

Âm thanh chậm rãi dừng lại, thiếu niên nhẹ nhàng nâng mắt, tóc đen vụn vặt từ hai bên trán rẽ ra, lộ ra đôi mắt cười cong thành trăng rằm. Cậu mang theo ý cười, nghiêm nghiêm túc túc nói rằng: "Cho nên tôi thật sự rất cảm ơn cô, tôi tin tưởng cô, Triệu tiểu thư."

Du Tư Ngữ lập tức ngơ ngẩn.

Cặp mắt trong trẻo trong vắt kia, giống như ẩn giấu một dải ngân hà, dịu dịu dàng dàng, an an tĩnh tĩnh nhìn cô. Thời gian mãnh liệt quay về tám năm trước, tám năm trước, trong hậu trường một bữa tiệc tối, lần đầu tiên cô gặp được người kia.

Khi đó Lăng Tiêu đã ba mươi sáu tuổi, bộ dạng hắn cũng không tính là đẹp cỡ nào, lại thoải mái đến độ khiến người ta không dời nổi tầm mắt. Hắn một phen giữ chặt cô đang đi quá nhanh, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, khi cô còn chưa lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng mỉm cười, nói với cô: "Ngàn vạn lần đừng để ngã, dưới đất trơn."

Là ánh mắt giống nhau như đúc, là giọng điệu giống nhau như đúc…

Cậu ta là Lăng Tiêu…

Cậu ta thật sự là Lăng Tiêu!

"Cắt! Đoạn này qua! Rất tốt, Dung Hủ biểu hiện không tồi, Du Tư Ngữ hơi chú ý động tác nhỏ một chút. Mọi người chuẩn bị một chút, cảnh thứ hai."

Hết chương 35

Tần Tranh Tranh: lý do tiếp cận Dung Dung get√ bảo bảo thật là một tiểu thiên tài ~

Dung Dung:… xin anh trả lại tôi hai giọt nước mắt lúc xem «Mộ Thanh» đi!!!

36. Chương 36

Ngày đầu tiên «Tầng mây màu đen» khởi động máy, tiến độ quay phim vô cùng thuận lợi.

Bộ phim điện ảnh này trên bản chất chính là truyện ký cá nhân của Lăng Tiêu, từ lúc hắn quật khởi đến lúc hắn qua đời, kể lại cuộc đời nhìn như bình thường lại vô cùng huy hoàng của người này.

Cả cuộc đời Lăng Tiêu chưa từng truyền ra bất cứ scandal gì, đã từng có thời kỳ xuống dốc, nhưng càng nhiều là truyền kỳ oanh oanh liệt liệt. Hắn giữ mình trong sạch, quyên tiền giúp cả trăm trường tiểu học vùng núi. Nghe nói sau khi trả tiền chữa bệnh kếch xù, di sản của hắn chỉ còn lại có sáu số, hai mươi mấy năm qua nhận được, phần lớn đều cống hiến cho sự nghiệp từ thiện.

Trên thế giới không phải không có người tốt, thật sự có người tốt tồn tại, nhưng mà người tốt lại luôn không có một kết cục tốt.

Để sắm vai tốt nhân vật kia, dưới sự hướng dẫn của Lương đạo, Dung Hủ giao lưu tâm sự với một vài người bạn tốt của Lăng Tiêu khi còn sống. Càng đi tìm hiểu, lại càng bị một người đơn thuần thiện lương như vậy đả động, Dung Hủ tự nhận bản thân không phải là một ngươi tốt bụng cỡ nào, nhưng mà nếu thật sự có một người như thế xuất hiện bên cạnh mình, hẳn là bất luận như thế nào, cậu cũng sẽ không sinh ra ác ý với đối phương.

Cho nên lúc Dung Hủ sắm vai Lăng Tiêu, mỗi ngày ở trong đoàn phim, đều sẽ tận lực làm cho mình giữ được nụ cười.

Từ sau khi mặc trang phục diễn, cậu liền cong môi mỉm cười, mãi cho đến khi cởi bộ trang phục diễn này ra.

Theo lời một người bạn tri kỷ của Lăng Tiêu nói: “Hắn rất thích cười, phải nói, ngoại trừ đoạn thời kì xuống dốc nhất, mỗi ngày hắn đều rất sáng sủa thích cười. Có điều đoạn thời gian kia dù nhân khí hắn có chút giảm sút, hắn cũng rất lạc quan, cho nên nói… vì sao ông trời muốn một người tốt thế, rời đi sớm như vậy?”

“Thời kì xuống dốc nhất” trong miệng đối phương, chính là chỉ ba năm sau khi Lăng Tiêu ra mắt, gặp bình cảnh trong sự nghiệp.

Lúc này Lăng Tiêu là ngôi sao mới sáng nhất của giới âm nhạc tiếng Hán, diện mạo hắn tuy rằng không

xuất sắc, nhưng tiếng ca của hắn đủ để cho hắn đạt được địa vị như vậy. Nhưng thiên phú con người chung quy là có cực hạn, chậm rãi, Lăng Tiêu gặp cửa ải quan trọng trong kiếp sống sáng tác.

Hắn không viết ra được ca khúc tốt.

Loại nhạc gì, hắn cũng cảm thấy không đủ. Rõ ràng người đại diện, người chế tác âm nhạc của hắn đều cảm thấy nhạc hắn viết đã rất tuyệt, nhưng Lăng Tiêu chính là không hài lòng. Vì thế đoạn thời gian kia, Lăng Tiêu một năm không ra bài mới, mãi đến khi hắn gặp Cố Minh Tu.

Một cảnh cuối cùng của ngày đầu tiên khởi động máy, là Dung Hủ và Tần Trình đối diễn.

Trước khi quay cảnh này, La Chấn Đào còn khẩn trương hơn Dung Hủ. Hắn giúp Dung Hủ chuẩn bị túi nước nóng làm ấm tay, lại giúp cậu một lần lại một lần đối lời kịch. Thậm chí sau đó, nữ số ba Lạc Hiểu Thanh cũng chạy tới, khẩn trương hỏi: "Dung Hủ, cậu… chuẩn bị tốt chưa?"

Nhìn bộ dạng đối phương khẩn trương, thiếu niên không khỏi bật cười.

Dung Hủ quay đầu, trước hết nhìn nhìn người đại diện nhà mình vẻ mặt thấp thỏm, lại nhìn sao nữ trẻ tuổi ánh mắt trừng đến tròn xoe kia, cậu suy tư hồi lâu, lại nhớ nhớ hồi lâu, rốt cuộc giọng điệu kiên định hỏi: "Tôi nhớ rõ… cảnh kế tiếp hình như là tôi diễn, không phải là hai người đi?"

La Chấn Đào và Lạc Hiểu Thanh trăm miệng một lời mà rằng: "Đương nhiên là cậu diễn."

Dung Hủ nhẹ nhàng buông tay.

Cho nên nói, là cậu phải đi đóng phim, vì sao hai người còn khẩn trương hơn cả cậu?

Bất luận La Chấn Đào và Lạc Hiểu Thanh có bao nhiêu khẩn trương, nên đóng thì chung quy vẫn phải đóng. Rất nhanh liền có hậu cần tới nhắc Dung Hủ, ánh sáng và đạo cụ, camera toàn bộ đã chuẩn bị hoàn tất. Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, để thợ trang điểm chỉnh lý trang dung một chút, liền nâng bước đi đến phim trường.

Cậu vừa mới đi đến bên cạnh Lương đạo, vừa ngẩng đầu, tầm mắt đột nhiên rơi vào trong một đôi mắt thâm thúy tối tăm. Trong lòng theo bản năng khựng lại, Dung Hủ cong khóe môi, lộ ra một nụ cười với Tần Trình, nói: "Xin chỉ giáo thêm."

Tần Trình yên lặng vươn tay.

Dung Hủ sửng sốt.

Âm thanh từ tính của người đàn ông vang lên: “Xin chỉ giáo thêm.”

Dung Hủ vươn tay bắt tay với đối phương, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, sao Tần Trình này luôn thích bắt tay với người ta vậy? Nhớ rõ trước kia lần đầu tiên họ gặp mặt, người đàn ông này đã thích bắt tay đến, bắt tay đi, chẳng lẽ đây là một loại phương thức biểu đạt hữu hảo của hắn ư? Nhưng ở mặt ngoài, Dung Hủ vẫn duy trì tươi cười, khách khí lễ phép.

Rất nhanh, Dung Hủ và Tần Trình đứng ở vị trí đã định vị tốt, sáu cái máy quay đồng thời chuẩn bị.

Lương đạo cảm khái nói với phó đạo diễn bên cạnh: “Con người Tần Trình cũng không tệ lắm, hắn rất quan tâm Dung Hủ.”

Phó đạo diễn kinh ngạc hỏi: “Có sao? Vừa rồi hắn không có đối diễn với Dung Hủ mà.”

Lương đạo cười ha ha: “Ông biết cái gì, dù sao hắn cũng phải hiểu biết diễn xuất của Dung Hủ người ta trước một chút, rồi lại đi quan tâm đi? Cảnh này trong kịch bản là ngày kia mới quay, nhưng ngày hôm qua Tần Trình nói với tôi, đem cảnh này diễn trước, chính là để chiếu cố Dung Hủ người ta. Hiểu không?”

Phó đạo diễn yên lặng gật đầu, cái hiểu cái không.

Lương đạo quay đầu, nhìn về phía phim trường. Sau khi xác nhận hết thảy sắp xếp với tổ camera, ông gật gật đầu.

Cảnh diễn này, chính thức bắt đầu!

Trong nháy mắt nghe tiếng clapper board vang lên, Dung Hủ nâng bước, xuyên qua cánh cửa phòng thu âm, bước đi trong hành lang thủy tinh sạch sạch sẽ sẽ. Ngọn đèn chiếu rọi nơi này đến nơi nơi sáng ngời, cửa sổ thủy tinh sát đất thật lớn đem cảnh thành thị bên ngoài bày ra với mỗi một người trong tòa cao ốc này, bên ngoài là đèn đuốc sáng trưng, phồn hoa xa xỉ lãng phí, mà nơi này lại yên bình an tĩnh.

Chỉ có tiếng bước chân của Dung Hủ từng chút hạ đất vang lên.

Mặc một cái áo khoác mỏng màu trắng gạo, trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên dùng phấn đánh ra một lớp mờ tối, nhìn qua khí sắc có chút không tốt. Cậu mang theo nụ cười có chút mỏi mệt, một mình đi tới trong hành lang, đến khi đi tới chỗ quẹo, chợt thấy một người.

Trong con ngươi trong suốt nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh, cậu liền xoay người.

Nhưng mà vừa lúc đó, một tiếng cười nhẹ khàn khàn trầm thấp vang lên, đánh vỡ yên lặng: “Lăng Tiêu?”

Bước chân Lăng Tiêu dừng lại, đưa lưng về phía đối phương.

Người nọ nhẹ nhàng thở một cái, giống như đem vòng khói trong miệng phun ra, một lát sau, hắn lại hỏi: "Cậu là Lăng Tiêu sao?"

Trong kịch bản, đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu và Cố Minh Tu gặp mặt. Nói là lần đầu tiên, nhưng kỳ thật Lăng Tiêu từng nghe nói qua tên Cố Minh Tu, Cố Minh Tu lại càng biết về ngôi sao mới siêu cấp đang hot mấy năm gần đây của giới âm nhạc Hán ngữ.

Lúc này hai người đều chưa từng nghĩ, có một ngày bọn họ sẽ trở thành người hợp tác thân mật khăng khít nhất, một viết nhạc, một viết lời. Hơn nữa lúc mới gặp, ấn tượng của Lăng Tiêu với Cố Minh Tu thật sự có chút không tốt.

Mặc quần áo nhìn như rách rưới, tóc để dài, tùy ý buộc ở sau đầu, bộ dạng nghệ thuật gia suy sút chán nản không kiềm chế được. Trong hiện thực tám năm trước Cố Minh Tu đã chết, chết do một vụ tai nạn xe cộ, bộ dạng hấn tự nhiên không có đẹp như Tần Trình, lớn hơn Lăng Tiêu bảy tuổi, nhưng có một loại hơi hở nghệ thuật khó có thể nắm lấy, thuộc loại điển trai suy đồi.

Nói ngắn lại, khi Lăng Tiêu nhìn thấy một người ngồi ở trên cửa sổ, không ngừng hút thuốc, ăn diện còn cà lơ phất phơ như vậy, tự nhiên không có thiện cảm. Bởi vì đối phương thoạt nhìn tựa như một lưu manh văn nghệ bĩ trong bĩ khí, hoàn toàn không phải cùng một thế giới với Lăng Tiêu.

Nhưng mà nếu đối phương đã mở miệng, Lăng Tiêu tính tình tốt cũng không thể làm như không nghe thấy.

Vì thế cậu xoay người, nói ra câu nói đầu tiên trong đời với đối phương.

"Phải, tôi là Lăng Tiêu."

Ánh trăng sáng tỏ như hoa xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu vào bên trong, chiếu rọi trên khuôn mặt Dung Hủ, chiếu ra một đôi con ngươi rạng rỡ lóe sáng. Cậu cười thực ôn hòa, sợi tóc mềm mại rơi ở giữa mày, giữa mắt, ánh trăng thanh nhã dường như chiếu ra một má lúm đồng tiền nho nhỏ nơi khóe miệng cậu, trong hành lang tràn ngập mùi thuốc lá, an an tĩnh tĩnh mà cười.

Nhìn hình ảnh trong camera, Lương đạo nhịn không được thả lỏng thân thể, khen ngợi gật đầu. Ông không kìm lòng nổi mà nghĩ đến: nếu lúc trước Lăng Tiêu cũng có diện mạo như vậy, có thể… còn hot hơn bây giờ hay không?

Rất nhanh ông liền không nghĩ nhiều nữa, dù sao thì loại suy nghĩ này không có bất cứ ý nghĩa gì, cho dù không có một bộ phim thế này, trong giới ca hát Hán ngữ, Lăng Tiêu cũng là ca thần gần ba mươi năm không ai có thể sánh bằng.

Lương đạo lắc đầu, tiếp tục xem cảnh tượng trong camera, mà ông tự nhiên cũng không nghĩ tới, đối với

ông mà nói, thiếu niên ấy quay đầu mỉm cười có thể tạo thành hiệu quả như vậy, thế thì đối với đương sự nào đó mà nói… sẽ là dạng cảm thụ gì.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Tần Trình liền thấy mũi nóng lên, dựa vào diễn xuất đứng đầu mới ngăn chặn được dị thường của mình.

Chỉ là ngay sau đó… Dung Hủ thế mà lại đi tới!!!

Dung Hủ đi từng bước đến gần, bởi vì dựa theo tính cách Lăng Tiêu, tuy rằng trong kịch bản không viết, nhưng cậu không có khả năng cách xa như vậy nói chuyện với người ta, như vậy là không lễ phép với đối phương. Điểm này là tình tiết Dung Hủ tự tăng thêm, Lương đạo thấy thế thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh vừa lòng gật đầu.

Vì thế theo Dung Hủ đến gần, ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm. Chờ Dung Hủ hoàn toàn đi đến trước mặt hắn, Tần Trình nâng mắt lên, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cậu, giữa ngón tay thon gầy mang theo một điếu thuốc, ánh mắt bình tĩnh, không mở miệng.

Dung Hủ cũng cười nhạt nhìn hắn, không rên một tiếng.

Đối diện như vậy tựa như muốn thiên trường địa cửu, cùng lúc đó, sáu cái cameras biến hóa vị trí, từ mỗi một góc độ quay lại cảnh diễn này.

Dung Hủ vẫn duy trì tươi cười ôn hòa, chỉ là trong lòng lại có loại cảm giác khó hiểu. Đây là lần đầu tiên cậu đối diện Tần Trình ở khoảng cách gần như vậy, cũng là lần đầu tiên cậu phát hiện, trong con ngươi Tần Trình lộ ra một chút màu lam vô cùng thâm thúy, điều này làm cho cậu không khỏi liên tưởng đến một loại giải thích đã từng nhìn thấy: bà nội Tần Trình là người Đan Mạch.

Khoảng cách gần như vậy, bốn phía lại an tĩnh như thế, hơn nữa người đàn ông ở trước mắt… đang đè áp diễn xuất của mình.

Có lẽ những người khác đều không chú ý tới, nhưng mà Dung Hủ thân ở trong đó có thể phát hiện, người đàn ông này đang mơ hồ dẫn đường cả trận diễn. Từ âm thanh nhìn như lười nhác của hắn, đến hắn lần lượt cười nhẹ, ngoại trừ Dung Hủ thình lình đến gần khiến Tần Trình hoàn toàn không ngờ tới, tất cả những chi tiết khác của cảnh quay này, dường như đều trong sự khống chế của đối phương.

Lúc nào nên hô lên câu "Lăng Tiêu", lúc nào lại nên hỏi ra câu "Cậu là Lăng Tiêu sao", Tần Trình nắm chắc vô cùng tốt.

Tốt đến độ thậm chí Dung Hủ cảm thấy… người này có phải là tâm hữu linh tê với cậu hay không, biết ở thời điểm nào, cậu muốn nghe hai câu này, sau đó hoàn mỹ biểu diễn ra thứ mà bản thân muốn.

Theo bản năng, ý cười bên môi Dung Hủ càng thêm xán lạn vài phần, cậu nâng mắt, nói ra lời thoại của

mình: "Vị tiên sinh này, không biết anh là…" Âm thanh dịu dàng trầm thấp, mang theo mềm mại đặc hữu của Lăng Tiêu, nhưng một loại khí tràng vô hình lại từ trên người thiếu niên tản ra, chặt chẽ bắt lấy cả bầy không khí.

Trong ánh mắt tối tăm hiện lên một tia kinh ngạc, Tần Trình dường như phát hiện thứ gì thú vị, thật lâu sau, hắn ngửa ra sau tựa vào trên thủy tinh, nhướn mày nói: "Hợp tác với tôi thế nào?" Ngay sau đó, không đợi Dung Hủ trả lời, hắn đột nhiên nghiêng người tiến lên, mãnh liệt tới gần!

Dung Hủ phút chốc trợn to hai mắt, hoàn toàn giấu không được kinh ngạc.

Động tác thình lình xảy ra như vậy, hoàn toàn không ở trong kịch bản!

Khoảng cách chỉ còn lại không đủ năm cm, ánh mắt Tần Trình gắt gao khóa trên người thiếu niên, Dung Hủ theo bản năng di chuyển ra sau, Tần Trình lại đột nhiên nắm chắc tay cậu, ngưng mắt nhìn cậu, từng chữ nói rằng: "Tôi viết lời, cậu viết nhạc… Lăng Tiêu, cậu cần tôi, cậu nhất định, cần tôi."

…

"Cắt!"

Lương đạo tức thời "cắt", khiến Dung Hủ phút chốc từ trong loại cảm xúc vừa rồi phục hồi lại tinh thần.

Cậu theo phản xạ quay đầu nhìn Tần Trình, còn chưa kịp hỏi "anh sửa lại kịch bản", chợt nghe Lương đạo nói: "Tuy rằng nói, tôi không nghĩ tới, hai người các cậu đều sẽ sửa kịch bản, nhưng kịch bản này còn sửa rất tốt. Đúng không, Hinh Nhu?"

Chợt nghe cái tên "Hinh Nhu", Dung Hủ đột nhiên ngơ ngẩn, thấy được người phụ nữ đứng ở bên cạnh Lương đạo.

Vị ảnh hậu xinh đẹp đoan trang ấy không biết từ khi nào đi tới phim trường, cô tháo kính râm xuống, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Dung Hủ. Lúc nhìn về phía Tần Trình, cô gật gật đầu với phía đối phương, dường như là đang cảm tạ Tần Trình đến tham gia bộ phim này, vì thế Tần Trình cũng hồi đáp cô một ánh mắt.

Sau đó, tầm mắt Hà Hinh Nhu lại về tới trên người Dung Hủ.

Trong mắt cô lóe ra tình cảm khó có thể hình dung, thật lâu sau, cô gật gật đầu, nói rằng: "Đúng vậy, sửa thật tốt, sửa so với trong tưởng tượng của tôi… còn tốt hơn."

Những lời này khiến không khí phim trường càng thêm thoải mái, diễn viên diễn hay là một chuyện tốt, phải biết, Hà Hinh Nhu chính là bạn tốt nhất của Lăng Tiêu khi còn sống. Từ khi Cố Minh Tu qua đời, Hà

Hinh Nhu chính là bạn tốt nhất của Lăng Tiêu, cô cũng là một đối tượng scandal duy nhất trước khi Lăng Tiêu qua đời.

Hà Hinh Nhu là người hiểu rõ Lăng Tiêu nhất, ngay cả cô cũng đánh giá như vậy, còn có thể sai ư?

Dung Hủ theo bản năng cảm thấy, cảm xúc Hà Hinh Nhu có điểm gì là lạ. Không đợi cậu nghĩ lại, công tác quay phim hôm nay đã toàn bộ chấm dứt, Hà Hinh Nhu hào phóng mời tất cả mọi người đến khách sạn bên cạnh thành điện ảnh ăn một bữa khuya, đã sớm không còn bộ dạng cổ quái vừa rồi.

Mà giờ phút này, «Tranh giành» cũng chiếu đến tập thứ hai mươi hai.

Rất nhiều người xem canh giữ trước TV, chờ xem Mặc Sĩ Diêu dùng không thành kế điệu hổ ly sơn, thu hồi phần đất đã mất của Sở quốc.

Trên internet, dưới khu đề tài #Tranh giành#, rất nhiều dân mạng đều kích động nói rằng ——

[a ha ha ha ~ không biết chờ lúc Đông Ly Lan phát hiện hắn lại bị sư đệ nhà mình lừa, sẽ là biểu tình gì, có thể tức giận đến hộc máu hay không 23333 chờ mong nội dung đêm nay, nội dung đêm nay khẳng định đặc biệt bùng nổ!]

—— Đông Ly Lan là biểu tình gì, khán giả tự nhiên không có khả năng đoán được.

Nhưng có một điểm trái lại bọn họ không đoán sai, nội dung đêm nay, đúng là đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt bùng nổ.

Bùng nổ đến độ hai tập mới vừa chấm dứt, đề tài #Tranh giành# đã được nâng đến hạng nhất bảng xếp hạng đề tài, quăng hạng hai ước chừng gấp đôi. Tất cả dân mạng đều giận đến mức hận không thể trực tiếp vọt tới nhà biên kịch, lấy cây đao bự bốn mươi mét, tán gẫu nhân sinh với biên kịch một chút!

[Chết…? Chết?!!! Anh nói lại cho tui một lần xem, Mặc Sĩ Diêu chết hả? Mặc Sĩ Diêu làm sao có thể chết!!! Biên kịch ở nơi nào!!! A a a a a a!!! Anh tan học đừng có chạy, tui cam đoan đánh không chết anh đâu!!!]

Hết chương 36

37. Chương 37

Bộ phim truyền hình «Tranh giành» này không phải phim thần tượng cổ trang, lại càng không phải là phim tình yêu sầu triền miên, nó là một bộ phim quyền mưu.

Triều đình kích đấu, sa trường tranh hùng, thiên hạ tranh giành.

Từ lúc bắt đầu xem bộ phim này, tất cả mọi khán giả đều chưa từng nghĩ, bộ phim này sẽ từ đầu tới đuôi không chết người. Chẳng hạn như ở tập chín, đã chết một cái tiểu tướng quân, là thân tín của Tiêu Tương, từng có cảnh diễn trong một hai tập.

Chết người rất bình thường, nói đạo lý, mỗi ngày đánh giặc, không chết người mới không bình thường.

Giống như câu thơ kia vậy: tướng quân trăm trận đành vong mạng, tráng sĩ mười năm lại khải hoàn.

Nếu là phim chiến tranh quyền mưu, vậy có người tử vong là chuyện theo lẽ đương nhiên, cái lẽ đương nhiên này bao gồm boss phản diện nam số hai tử vong, bao gồm cả thám tử địch quốc nữ số hai tử vong. Tuy rằng bây giờ bọn họ còn sống rất tốt, nhưng nếu một ngày kia bọn họ chết, khán giả tuyệt đối không kỳ quái, thậm chí có khả năng sẽ sung sướng lòng người mà nói một câu: "Chết thật tốt!"

Nhưng mà, cái lẽ đương nhiên này, tuyệt đối không bao gồm Mặc Sĩ Diêu tử vong!

[Diêu Diêu… Lãnh cơm hộp*… Diêu Diêu… Lãnh cơm hộp… Diêu Diêu… Điều đó không có khả năng!! QAQ!!!]

**Lãnh cơm hộp: ý nói một nhân vật trong câu chuyện biến mất hoặc vì nguyên nhân nào đó mà tử vong, xuống đài. Lúc quay phim, khi một diễn viên hết vai sẽ được lãnh thù lao và cơm hộp.*

[oa một tiếng khóc ra! Điều này sao có thể, tập trước Diêu Diêu của chúng ta còn bày mưu nghĩ kế, sao tập này đột nhiên liền… Điều này sao có thể QAQ tôi không tin, tôi không tin! Diêu Diêu làm sao có thể chết!!!]

[Diêu Diêu mới lên sân khấu hơn mười tập, y vừa mới dẫn dắt Sở quốc đoạt lại đất mất, còn chưa có dẫn dắt Sở quốc đả bại Lương quốc. Y làm sao có thể chết! Đã nói "được người Mặc Sĩ được thiên hạ" mà, hiện tại Mặc Sĩ Diêu chết, mi nói! Mi nói cho ta nghe! Ai còn có thể được thiên hạ! Theo đạo lý, điều đó không có khả năng, Diêu Diêu không thể chết!]

[biên kịch đâu! Biên tập người đâu! Mi đứng ra, ta cam đoan không đánh chết mi, ta thật sự sẽ không đánh chết mi! Oa oa oa oa…]

Trên internet là một mảnh tiếng kêu than dậy khắp trời đất, dưới mục đề tài #Tranh giành#, toàn bộ đều là khán giả khóc rống lên án công khai.

«Tranh giành» hiện nay đã chiếu ra hai mươi hai tập, Mặc Sĩ Diêu từ tập tám lên sân khấu, đến hiện tại, tổng cộng lên sân khấu mười bốn tập. Cảnh diễn của y không coi là nhiều, nhưng mà trong bình chọn nhân khí nhân vật của «Tranh giành», vẫn nằm trong top 3! Trong top 3, trừ Mặc Sĩ Diêu ra, thì chính là nam nữ chính, ngay cả nam số hai Đông Ly Lan cũng xếp sau Mặc Sĩ Diêu.

Nhưng chính là một nhân vật có nhân khí như vậy, biên kịch lại để y không hề phòng bị mà chết ngoẻo như thế!

Một người tài hoa hơn người, đa mưu túc trí như thế, thế mà lại chết trong tay một vô danh tiểu tốt. Y không có chết trong tay sư huynh Đông Ly Lan nhà mình, không có chết trên chiến trường chiến hỏa bay tán loạn, ngược lại chết do một mưu lược thắng lợi, dưới kiếm một tướng quân bình thường bị bức đến đường cùng.

Nếu như nói khán giả bình thường của «Tranh giành» là vì Mặc Sĩ Diêu chết đi mà cảm thấy tiếc hận đau lòng, fan riêng của Mặc Sĩ Diêu là khổ sở muốn tìm biên kịch liều mạng, vậy fan CP Lan Diêu thì đã cảm giác trời cũng sụp rồi.

Dưới đề tài CP #Lan Diêu#, tất cả đều là tiếng khóc thét thê lương của nhóm fan.

[trước kia Thái tử nói muốn lấy mạng Diêu Diêu, hiện tại… anh cảm thấy mỹ mãn rồi đi, anh cảm thấy mỹ mãn rồi đi!!!]

[tại sao có thể như vậy QAQ Thái tử điện hạ ôm Diêu Diêu khóc thật thê thảm, khóc đến độ sắp chết ngất luôn, hắn căn bản không muốn Diêu Diêu chết mà, đó là sư đệ của hắn, đó là sư đệ duy nhất của hắn mà! Trên thế giới này, hắn chỉ còn lại một sư đệ, hắn làm sao có thể nỡ để Diêu Diêu chết, vì sao ông trời muốn trêu cợt người như vậy chứ! A a a a a a!!]

[chỉ chậm một bước như vậy! Chỉ chậm một bước! Vì sao hắn không nhìn thấy Diêu Diêu sớm một chút, để Diêu Diêu bị người ta giết. Tôi vốn đã cho rằng CP này của chúng ta là một CP tương ái tương sát ngoài miệng nói "ta ghét ngươi ta muốn giết ngươi", không ngờ tới, tương ái không nhất định là thật, nhưng tương sát lại nhất định là thật! Anh có khóc thảm nữa cũng có ích lợi gì, Diêu Diêu có tỉnh được sao? Sư đệ anh thích có tỉnh lại được sao!]

[trên đời này, chỉ có sư huynh có thể cùng ta chơi cờ, chỉ có sư huynh… A a a a QAQ!!!]

Phần lớn fan CP Lan Diêu đều đã bị dao nhỏ bất thình lình làm cho mất đi lý trí, bọn họ không thể tin được kết cục này, bọn họ một chút cũng không muốn tin tưởng, là một câu nói nhìn như giận dỗi của Đông Ly Lan, lấy mạng Mặc Sĩ Diêu.

Sư đệ duy nhất của hắn, bị hắn hại chết, rõ ràng hắn căn bản không muốn giết y, nhưng lại vẫn hại chết y!

Nếu anh thật sự muốn y chết, vậy tại sao lúc y chết, anh còn ôm y, khóc thành như vậy!

Vì sao anh không chịu thành thực một chút chứ hả!

Nhưng mà có một vài fan CP tìm lại lý trí trong cơn bi thống, bỗng nhiên hiểu rõ rất nhiều việc.

[Diêu Diêu bày ba ván cờ ở Vọng Thu các, nói người phá giải ba ván cờ, có thể gặp y. Nhưng cuối cùng y nói, chỉ có sư huynh có thể cùng y chơi cờ. Vậy kỳ thật… có phải là y đang chờ Đông Ly Lan không? Chỉ có Đông Ly Lan có thể giải được ván cờ của y, Tiêu Tương ăn gian là ngoài ý muốn, kỳ thật y vẫn luôn chờ Đông Ly Lan!]

[tôi đã từng cho rằng giữa Mặc Sĩ Diêu và Tiêu Tương có một chút mờ ám, y dường như thực thích, thực thưởng thức Tiêu Tướng quân thông tuệ quả cảm, nhưng mà hiện tại xem ra, y với sư huynh mới là chân ái! Chỉ có chân ái, mới có thể yên tâm mà nói "hắn sẽ không giết ta", cũng chỉ có chân ái, mới có thể đến chết, cũng hoàn toàn không hận đối phương! Nhưng mà đã nói là chân ái, vì sao phải dùng dao nhỏ đến ngược chúng tôi như vậy…]

Phòng làm việc Tề Lực ở trong giới cũng là tiếng tăm lừng lẫy, bọn họ từng viết hai bộ điện ảnh đồng tính, một bộ lấy được đề cử giải Caesar của Pháp, một bộ lấy đội hình người mới hoàn toàn trở thành hắc mã phòng bán vé năm đó. Tuy rằng rất nhiều người xem đều không biết «Tranh giành» cũng là tác phẩm của phòng làm việc này, nhưng không cản trở được một nhân sĩ trong giới nào đó có được tin tức. Nói ví dụ như ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm:…]

Mười phút sau.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: chết?]

Hai mươi phút sau.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: em ấy đã chết… Chết à…]

Nhìn qua, po chủ manh manh đát này dường như còn rất bình thường, chỉ là một fan «Tranh giành» bình thường.

Tận đến ba mươi phút sau ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: tôi muốn gửi thuốc nổ gửi thuốc nổ gửi thuốc nổ gửi thuốc nổ! Phòng làm việc Tề Lực, phòng làm việc Tề Lực, phòng làm việc Tề Lực! Em ấy tốt như vậy, mấy người dựa vào cái gì viết chết em ấy, dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì dựa vào cái gì!!!]

Tối ngày hôm sau, một vị biên kịch của phòng làm việc Tề Lực vừa mới chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc, liền nhận được bưu kiện nhân viên chuyển phát nhanh gửi tới. Vừa mở bưu kiện, hắn vừa nói giỡn với đồng nghiệp: "Ngày hôm qua «Tranh giành» chiếu xong, cậu thấy trên mạng người xem bình luận không, đều nói gửi dao cho chúng ta đó, ha ha."

Đồng nghiệp kia cũng cười ha ha nói: "Còn không phải sao, lúc trước tôi viết tới chỗ này đã đoán được bọn

họ nhất định có phản ứng đó. Cậu nói xem, người như Mặc Sĩ Diêu nếu không chết, nội dung phim của chúng ta làm thế nào tiến hành tiếp? Nếu y không chết, Sở quốc rất nhanh liền chiến thắng Lương quốc. Về phần dao… Ha ha ha ha, cho bọn họ gửi, tùy tiện gửi!"

"A, bưu kiện này không có tên, không phải chính là dao đi?" Biên kịch đó nói đùa.

Một biên kịch khác cười đến sắp co giựt: "Cậu nghĩ cũng quá… sao lại nhiều giấy như vậy?"

Mười giây đồng hồ sau.

Hai biên kịch: "…"

Là tên bịnh thần kinh nào, gửi một đống giấy, trên mỗi tờ giấy đều viết "thuốc nổ" vậy!

Mi có bịnh hở!!!

Đại khái là bị loại hành vi gửi "thuốc nổ" này đe dọa đến, vào lúc ban đêm, vị biên kịch ấy yên lặng lên trang weibo của phòng làm việc Tề Lực, thừa dịp hai tập «Tranh giành» tối hôm nay còn chưa phát sóng, đăng một cái weibo.

[Phòng làm việc Tề Lực: quá thông minh tất bị thương, quá mạnh mẽ tất chịu nhục. Trong hồi ức Mặc Sĩ Diêu đã từng nói qua, Vọng Thu các có một quy củ, không cho phép tham dự thế sự. Cho nên từ đầu, y đã không nên gia nhập ván này, hành vi nhập thế của y, dẫn đến hậu quả cuối cùng y bỏ mình. Trên đời không có người nào có thể tính được tuyệt đối, y đã làm được cực hạn mà y có thể làm được, cũng để lại đường lui cho Sở quốc, trợ giúp Sở quốc có được thực lực chống lại Lương quốc. Xin khán giả đừng sầu lo, đừng nghĩ quá nhiều, dù sao thế sự vô thường, người chung quy đều phải chết.]

Cái weibo này nói hay cứ như rất chân tình cảm động vậy, nhưng mà tất cả dân mạng nhìn thấy cái weibo này: "…"

Người chung quy đều phải chết…

Mi mới chung quy đều phải chết đó!!!

[tôi thiệt muốn đánh chết biên kịch, tôi thật sự rất muốn đánh chết biên kịch. Tôi giống như thấy được biên kịch nấp ở sau máy tính, một bên cười gian xem chúng ta khóc đến chết đi sống lại, một bên cố ý nói "người chung quy đều phải chết"!]

[rất thiếu đánh, rất thiếu đánh! Ai muốn đi đánh biên kịch, tôi tài trợ năm đồng!]

[tôi tài trợ mười đồng!]

[một trăm! Tôi đem một trăm áp đáy hòm của tôi quyên ra, hung hăng đánh cho tôi, đánh đến chết đi!!!]

Chờ lại qua một giờ, sau khi xem tập hai mươi ba «Tranh giành», tất cả mọi người xem rốt cuộc hiểu rõ vì sao biên kịch lại đột nhiên đứng ra, cho mọi người một lời giải thích, còn bảo mọi người đừng sầu lo!

Bởi vì trong tập thứ hai mươi ba, Đông Ly Lan mang theo thi thể Mặc Sĩ Diêu về Vọng Thu các, tự tay phong quan cho sư đệ mình. Trong lúc đó, hắn tìm được khối ngọc bội kia từ trong ngực Mặc Sĩ Diêu, hắn trầm mặc đem ngọc bội đặt ở trong tay Mặc Sĩ Diêu, để khối ngọc ấy theo y an nghỉ dưới đất.

… Ngược không?

Ngược ngây người!

Đừng nói fan CP và fan riêng của Mặc Sĩ Diêu, ngay cả fan «Tranh giành» bình thường cũng bị đoạn này ngược đến chết đi sống lại.

Lâm Hiểu Lộ là fan CP Lan Diêu, bắt đầu từ ngày hôm qua, cô liền một mực yên lặng cắn khăn tay, hai mắt đẫm lệ hu hu xem tv. Mà hôm nay, khi nội dung chiếu tới cảnh Đông Ly Lan liếc mắt nhìn sư đệ một lần cuối cùng, hai mắt đỏ bừng phong quan cho sư đệ, cô đang cầm khăn tay chuẩn bị lau nước mắt, lại nghe bà mẹ già ở một bên rút một tờ giấy, dùng sức xì xì nước mũi.

Lâm Hiểu Lộ kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết khi nào, bà mẹ tự xưng là “phim truyền hình thôi, tùy tiện xem tiêu khiển là được” của cô, thế mà lại hai mắt rưng rưng, lén lút lau nước mắt.

Bị con gái nhà mình cắt ngang, má Lâm nghẹn ngào nói: “Con nói một chút xem, Đông Ly Lan kia rõ ràng cũng rất để ý sư đệ mình, còn biến thành như vậy. Tại sao có thể như vậy chứ, hai đứa nhỏ này đều thực đáng thương, thật sự là rất đáng thương.”

Lâm Hiểu Lộ: “QAQ!”

Không sai, rõ ràng chính là thật lòng yêu nhau (má Lâm cũng không có nói thế), sao lại biến thành như vậy!!!

Loại tình tiết mất đi mới biết quý trọng này, tuy rằng máu tró, nhưng cũng là vũ khí ngược tâm sắc bén vĩnh viễn không quá đát.

Rating «Tranh giành» ở hai tập này đột nhiên nhảy cao, trực tiếp qua 4! Thậm chí đạt tới 4.5!

Trên internet, lượng thảo luận về bộ phim truyền hình này thậm chí vượt qua bộ điện ảnh mới sắp chiếu vào cuối tuần của Ôn Tuyền, trở thành hạng nhất bảng đề tài điện ảnh và truyền hình. Vô số dân mạng bị đoạn tình tiết này ngược đến khóc trời gào đất, ngược đến sinh hoạt không thể tự gánh vác. Thậm chí có dân mạng phát ngôn bừa bãi: "Mặc Sĩ Diêu chết, tôi không xem «Tranh giành» nữa!"

Dường như biết tâm tư ngạo kiều của nhóm dân mạng, vào lúc ban đêm, Dung Hủ đăng một cái weibo.

[Dung Hủ: nghe nói về sau tôi còn có rất nhiều cảnh hồi ức, mọi người thật sự không xem ư?]

Nhóm fan lập tức buông tha ngạo kiều: [a a a a a! Xem xem xem! Dù chỉ là hồi ức, bọn em cũng phải xem QAQ!]

Một bạn fan có cái tên manh đát đát vốn dĩ mới vừa xem xong một tập «Tranh giành» mới nhất, đang vùi đầu viết giấy, đột nhiên thấy được cái weibo này, còn viết giấy quái gì nữa? Còn gửi vận chuyển hàng không quái gì nữa? Nhanh chóng share, comt, like!

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: bảo bảo không đi gửi thuốc nổ, cũng không gửi vận chuyển hàng không, dù biên kịch cố ý viết quan hệ giữa Mặc Sĩ Diêu và Đông Ly Lan đến mờ ám như vậy, bảo bảo cũng không nổi máu Hoạn Thư. Chỉ cần Dung Dung ôm một cái, muốn Dung Dung hôn hôn! @Dung Hủ]

… Cho nên nói, gửi vận chuyển hàng không rốt cuộc là cái quỷ gì!

Cái weibo này của Dung Hủ cùng với nội dung mới của «Tranh giành», trên internet, trong hiện thực đều gây ra kịch liệt thảo luận. Bất luận là đau lòng Mặc Sĩ Diêu, hay là bị sư huynh đệ âm kém dương sai ngược đến, sau khi bình tĩnh xem xét, bọn họ đều không thể không thừa nhận, tình tiết này làm cho bọn họ vừa yêu vừa hận, nhưng căn bản không có khả năng nỡ vứt phim.

Nội dung phim như vậy mang đến sự nổi tiếng cực cao cho Dung Hủ và Diệp Kiều, cũng khiến nhân khí Dung Hủ chiếm được một phen bùng nổ cực lớn sau «Mai phục».

Nhân khí siêu cao và đề tài cực hot, khiến không ít đạo diễn và người đầu tư đều chú ý tới sự tồn tại của Dung Hủ. Rất nhiều người còn không biết hiện nay Dung Hủ đang quay phim «Tầng mây màu đen», bọn họ sôi nổi đưa thông cáo và phát ngôn quảng cáo đến La Chấn Đào, khiến La Chấn Đào bận đến vui vẻ ra mặt.

Dung Hủ lại một lần nữa cực hot, cũng được rất nhiều người nhìn ở trong mắt.

Đại trạch Dung gia, Dung Hằng không dám tin mà nhìn báo chí cùng ngày, giận dữ mắng: "Nó làm sao có thể lên báo? Ngu xuẩn như nó, thế mà lại thật sự có thể hot? Điều này sao có thể! Khẳng định có vấn đề, khẳng định có vấn đề!"

Trong một đoàn phim nhỏ ở Hoành Điếm, Chung Dịch từ trong miệng trợ lý nghe nói rating «Tranh giành»

phá 4.5, hắn mở to hai mắt, cả người run rẩy.

Chờ trong phòng nghỉ chỉ còn lại có mình mình, Chung Dịch tức giận đến cầm kịch bản trong tay hung hăng vứt xuống đất: "Đó là nhân vật của mình! Mình mới là Mặc Sĩ Diêu! Rõ ràng mình mới là Mặc Sĩ Diêu! Không, không chỉ Mặc Sĩ Diêu… Còn có Hoắc Hi! Hoắc Hi cũng phải là của mình! Dựa vào cái gì hắn hot như vậy, mình thì còn đang đóng nam số hai loại phim thần tượng rách nát này! Dựa vào cái gì! Dung Hủ!!!"

Mấy tiểu nhân nhàm chán đó thống hận xem thường, Dung Hủ tự nhiên không biết.

Ngày thứ ba «Tầng mây màu đen» khởi động máy, minh tinh lớn làm khách mời lục tục vào đoàn, khiến đoàn phim chế tác nhỏ, chi phí thấp này nghênh đón không khí càng thêm khẩn trương. Có thể đè ép nổi khách mời lớn, khiến nhân vật chính chân chính được nổi bật hay không, là nhiệm vụ quay phim trọng điểm hôm nay.

Mà minh tinh lớn đầu tiên vào đoàn phim, chính là người vừa mới cùng Tần Trình diễn «Môn đồ», ảnh hậu Hạ Mộ Nhan nổi tiếng Hoa Hạ.

Hết chương 37

Tần Tranh Tranh: Dung Dung không ôm ôm, không hôn hôn, bảo bảo liền biến thân thành quả cam chua chảy giấm! (chữ "Tranh" vừa đồng âm với "Trình", vừa có nghĩa là quả cam)

Dung Dung:… Anh biến một cái nhìn thử xem.

38. Chương 38

Bình dị gần gũi giống như trong giới truyền lưu, vị ảnh hậu này vừa mới vào đoàn phim «Tầng mây màu đen», liền mang đến cà phê và đồ ngọt cho mỗi người trong đoàn phim, mời mọi người nhấm nháp, nghỉ ngơi cho tốt.

Hạ Mộ Nhan là minh tinh lớn đầu tiên nhận lời mời của «Tầng mây màu đen», cũng là người đầu tiên vào đoàn. Cảnh diễn cô cần quay không nhiều lắm, chỉ có một màn ảnh, nhưng có đối diễn với nhân vật khác: cô cần gặp thoáng qua Dung Hủ, được một màn ảnh năm giây.

Tuy rằng hiện tại ở trong giới vinh quang tột đỉnh, là ảnh hậu cầm không ít giải thưởng lớn về nhân khí, nhưng ở trước mặt Lăng Tiêu, Hạ Mộ Nhan cũng chỉ là một hậu bối. Thậm chí thời kì đỉnh cao của Lăng Tiêu, Hạ Mộ Nhan bất quá chỉ mới vừa vào giới giải trí, miễn cưỡng tính là một hoa đán mới phát nhân khí không tồi.

Tình tiết cho Hạ Mộ Nhan trong kịch bản, là trong một lần tiệc tối sau khi kết thúc lễ trao giải, cô gặp thoáng qua Lăng Tiêu. Người cô sắm vai là chính cô, một tiểu minh tinh vừa mới vào giới giải trí, mà Lăng Tiêu lúc này đã nhận được giải thưởng Kim Khúc, hắn chỉ mới ba mươi, đã được fan âm nhạc toàn cầu điên cuồng yêu thích, là siêu sao giới ca hát.

Chỉ là năm giây ngắn ngủi như vậy, ngoại trừ gặp thoáng qua, Hạ Mộ Nhan còn phải biểu hiện ra thấp thỏm và sùng kính với tiền bối.

Lương đạo kỹ càng tỉ mỉ giảng đoạn tình tiết này với Hạ Mộ Nhan, thời gian càng ngắn, lại càng tại khảo nghiệm diễn xuất của diễn viên. Bởi vì bạn không có nhiều thời gian đi biểu hiện chi tiết, đi thể hiện sự khẩn trương và tôn kính của bạn, bạn phải bắt được mỗi một giây thời gian, mỗi một màn ảnh, ngay cả ánh mắt cũng phải biết nói.

Loại tình tiết này đối với Du Tư Ngữ mà nói có lẽ cũng là loại khiêu chiến, nhưng mà Hạ Mộ Nhan sau khi thương lượng với Lương đạo xong, đã có tám phần nắm chắc.

Lương đạo cười nói: "Tuy rằng chỉ có năm giây tình tiết, nhưng phải trì hoãn hành trình cả ngày hôm nay của cô rồi."

Hạ Mộ Nhan dịu dàng lắc đầu: "Trước kia tôi không có cơ hội gặp mặt Lăng Tiêu, nhưng tôi cũng rất thích nhạc của hắn. Lúc chị Hà nói với tôi về chuyện này, tôi rất nhanh đáp ứng. Có thể đóng bộ phim điện ảnh này là vinh hạnh của tôi, ngày hôm qua tôi có cẩn thận suy xét về kịch bản, Lương đạo, không cần lo lắng." Dừng một chút, Hạ Mộ Nhan không kìm lòng nổi mà xoay người, nhìn về phía một bóng người cao ngất cách đó không xa, chăm chú nhìn hồi lâu, cô thấp giọng nói: "Chỉ là tôi không nghĩ tới, Tần Trình… sẽ đến diễn nam số hai?"

Lương đạo ha ha mỉm cười: "Tôi cũng không ngờ, Tần Trình sẽ đến diễn nam số hai. Cơ mà có hắn ở đây, đoàn phim lại càng thoải mái."

Hạ Mộ Nhan ngầm hiểu gật đầu: "Hắn diễn xuất rất tốt."

Lương đạo nghe vậy, lại ra vẻ thần bí lắc lắc tay: "Không chỉ nguyên nhân này."

Hạ Mộ Nhan kinh ngạc nhìn về phía Lương đạo, lúc này Lương đạo lại cố ý úp mở, không có nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, tổ ánh sáng, tổ đạo cụ và tổ camera toàn bộ chuẩn bị hoàn tất, cảnh này chính thức bấm máy.

Hạ Mộ Nhan vô cùng tùy ý đi tới vị trí, gật gật đầu với trợ lý của mình, vừa mới nâng mắt, bỗng nhiên liền thấy một bóng người cao gầy từ bên khóe mắt mình nhoáng qua một cái. Chờ lấy lại tinh thần, cô chuyển mắt nhìn về phía trước, phút chốc liền thấy được thiếu niên kia.

Trong lòng ngẩn ra, trong đầu Hạ Mộ Nhan hiện lên một cái tên: Dung Hủ.

Bốn năm trước Hạ Mộ Nhan vừa mới từ Hoa Hạ Entertainment tách riêng ra, mở phòng làm việc của mình, thường xuyên tự làm bà chủ đầu tư tác phẩm. Ngay nửa tháng trước, người đại diện của cô nói với cô một cái tên, cô tinh tường nhớ rõ, khi đó người đại diện ánh mắt độc đáo của cô nghiêm túc chăm chỉ nói với cô rằng: "«Mai phục» có thể hot, có lẽ có thể là trùng hợp. Nhưng trong «Tranh giành», cậu ta lại còn hot hơn cả Diệp Kiều, cái này tuyệt đối không phải là trùng hợp. Mộ Nhan, Dung Hủ là một người mới rất có tiềm lực, nếu có khả năng, tôi muốn mang cậu ta sang đây vào lúc tiềm lực của cậu ta vẫn chưa hoàn toàn bị Hoa Hạ Entertainment phát hiện."

Chuyện này sau đó lại không bệnh mà chết.

Người đại diện của Hạ Mộ Nhan vốn tưởng rằng tiểu minh tinh hạng hai hạng ba chỉ từng đóng hai bộ phim, vả lại căn bản không phải nhân vật chính như Dung Hủ, Hoa Hạ Entertainment sẽ không quản quá nghiêm, muốn cướp đi đối phương, chỉ cần lấy ra hợp đồng phong phú thù lao ưu việt, là có thể dễ dàng bắt được.

Nhưng trên thực tế, nội bộ Hoa Hạ Entertainment dường như vô cùng chú ý Dung Hủ. Người đại diện này dựa vào quan hệ của mình biết được, hai vị tổng giám bộ phận diễn viên và bộ phận PR của Hoa Hạ Entertainment dường như cũng chú ý tới độ hot của «Mai phục» và «Tranh giành», bọn họ đều tự mình hỏi đến tình huống của Dung Hủ.

Hơn nữa, Dung Hủ cũng không thiếu tiền, cậu là tiểu thiếu gia nhà họ Dung.

Nhớ tới chuyện này, đôi mi thanh tú mảnh khảnh của Hạ Mộ Nhan hơi hơi nhăn lại, trong lòng có một chút cảm giác kỳ dị. Cô không có xem «Mai phục», cũng không xem «Tranh giành», nhưng Dung Hủ nổi tiếng nhanh như vậy, lại là nửa đường vào giới, không phải là xuất thân chính quy, còn trẻ như vậy… Thực khó làm cho cô không suy đoán, có phải đối phương đi cửa sau, đập tiền để vào giới hay không.

Suy nghĩ này chỉ hiện lên trong lòng Hạ Mộ Nhan một chớp mắt, cô rất nhanh vứt ra sau đầu, nghiêm túc nhìn về phía trước.

Ở chỗ xa ba thước, thợ trang điểm đang lau mồ hôi trên trán cho Dung Hủ, cẩn thận giúp cậu bổ trang. Khi hết thảy đều đang chuẩn bị sắp xếp, Dung Hủ quay đầu nhìn về phía trước. Chợt thấy Hạ Mộ Nhan đang ngưng mắt nhìn mình, cậu mỉm cười, vô cùng bình tĩnh mà cho đối phương một nụ cười.

Hạ Mộ Nhan nhẹ nhàng gật đầu với cậu, đáp lại một nụ cười lễ phép.

Ngay sau đó, tiếng clapper board vang lên, cảnh diễn này chính thức bắt đầu!

Trong nháy mắt âm thanh ấy vang lên, vẻ mặt Hạ Mộ Nhan lập tức biến hóa. Cô vốn trang điểm vô cùng trẻ tuổi, hiện tại nhìn qua dáng vẻ bất quá chỉ hai mươi tuổi, còn cố ý thu liễm khí chất trầm ổn bồi dưỡng ra từ mấy năm nay, bước chân có chút dồn dập, ánh mắt vài phần né tránh, nâng một ly rượu vang, rất

nhanh đi về phía trước.

Trong kịch bản yêu cầu chính là như vậy, người mới Hạ Mộ Nhan không dám nhìn tới mặt tiền bối, chỉ có thể nhanh chóng rời đi. Tận đến khi thoáng qua Lăng Tiêu, cô mới nhanh chóng quay đầu nhìn đối phương, nhưng lúc này, Lăng Tiêu đã thấy được bạn tốt của mình kiêm người hợp tác hoàn mỹ, cười đi đến chỗ đối phương.

Hết thảy đều tiến hành vô cùng thuận lợi, khi Hạ Mộ Nhan đi đến chỗ chỉ cách Dung Hủ một bước, cô dùng khóe mắt ngắm thân hình thiếu niên, tiếp đó nắm đúng thời cơ, quay đầu nhìn về phía đối phương.

Lúc tầm mắt vừa mới chạm vào người này, đột nhiên dừng lại.

Sợi tóc nhạt màu rũ xuống trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp ấy, nhìn qua hết sức mềm mại. Lông mi thiếu niên thật dài, khi cậu hơi hơi trợn to hai mắt, hàng mi nhẹ nhàng nồng đậm giống như dịu dàng run lên, đem tia sáng kinh ngạc vui vẻ giấu dưới đôi đồng tử nhạt màu kia.

Một luồng khí tràng bình thản như biển từ trên người đối phương từ từ tản ra, rõ ràng người này không có nhìn bạn một cái nào, nhưng bạn lại khó hiểu mà cảm thấy: cậu ta rất dễ ở chung, cậu ta cũng không sắc bén, dù hiện tại bạn bắt chuyện với cậu ta, cậu ta cũng sẽ cười nhìn về phía bạn, dịu dàng nghe bạn nói xong.

Giờ phút này, trong lòng Hạ Mộ Nhan trống rỗng một nháy mắt, nhưng mà dựa vào diễn xuất mạnh mẽ, cô vẫn biểu hiện ra sự mất mát và khẩn trương của mình.

Mất mát là bởi vì mất đi cơ hội nói chuyện với Lăng Tiêu, khẩn trương là bởi vì bỗng nhiên nhìn thấy đại tiền bối, đại thần tượng.

Một màn này, đến đây chấm dứt!

Hạ Mộ Nhan diễn xuất giống như Lương đạo tin cậy, cũng không có khiến ông thất vọng. Cảnh này diễn một lần liền qua, Dung Hủ biểu hiện vô cùng tự nhiên lưu loát, không có khác biệt quá lớn với diễn xuất trong hai ngày quay phim này, vì thế phần lớn nhân viên công tác đều tập trung lực chú ý lên trên người Hạ Mộ Nhan.

"Hạ Mộ Nhan diễn xuất rất tốt, tôi thiếu chút nữa thật sự cho rằng cô ấy là một tiểu minh tinh mới ra mắt đó chứ."

"Còn không phải à, người ta chính là ảnh hậu, giải thưởng ảnh hậu Kim Phượng chỉ có một, nữ diễn viên ưu tú toàn cầu hàng năm đều tranh đoạt, Hạ Mộ Nhan đã lấy được một cái rồi đó!"

Ngay cả trợ lý Hạ Mộ Nhan cũng thả lỏng cười nói: "Thật đơn giản, chị Hạ, đây là cảnh đơn giản nhất chị từng diễn đi?" Tiểu trợ lý vốn đang muốn nói thêm gì nữa, nhưng nhìn ánh mắt Hạ Mộ Nhan ngưng trọng,

cô bé lại chậm rãi tắt tiếng, không rõ lí do mà nhìn đối phương.

Sau khi mặc áo khoác vào, Hạ Mộ Nhan chậm rãi chuyển mắt, ánh mắt phức tạp nhìn về phía thiếu niên cách đó không xa. Trong tầm mắt của cô, cô nhìn thấy thiếu niên xa lạ tuấn mỹ kia tiếp nhận trà nóng người đại diện đưa tới, một bên uống một bên nghe người đại diện nói chuyện. Vẻ mặt cậu bình tĩnh an bình, bên môi vẫn luôn treo một chút ý cười, nhưng lại không có cái loại rung động cho người ta khi tiếp xúc gần gũi như vừa rồi.

Cái loại cảm giác này, là cảm giác mình hoàn toàn bị ngăn chặn, giống như thật sự biến thành một tiểu minh tinh.

Cho tới bây giờ Hạ Mộ Nhan cũng chưa từng nghĩ, mình sẽ có loại cảm giác bị đối phương đè ép diễn xuất thế này. Dù cô chỉ đóng một tiểu minh tinh, nhưng cô không phải một tiểu minh tinh, cô cũng từng lấy giải ảnh hậu, tuy nói danh khí ở trong nước còn chưa bằng Hà Hinh Nhu và Ôn Tuyền, nhưng mà tuyệt đối không nên bị một tiểu minh tinh hạng hai hạng ba ngăn chặn khí thế.

Thật lâu sau, Hạ Mộ Nhan nhẹ giọng nói rằng: “Cảnh vừa rồi em cảm thấy có chỗ nào không đúng không?”

Tiểu trợ lý ngẩn người, theo bản năng mà hồi đáp: “Không đúng chỗ nào? Không phải là thực bình thường sao?”

Hạ Mộ Nhan im lặng không nói.

Đúng vậy, đều rất bình thường, hai người đều diễn rất tốt. Đây cũng là nói, Dung Hủ đóng quả thực giống như một siêu sao thiên vương thành danh đã lâu, năm tháng lắng đọng, mà cô lại thật sự hoàn toàn thành một người mới ngây ngô non nớt.

Người thanh niên này, dường như rất không đồng nhất.

Xế chiều hôm đó, Hạ Mộ Nhan không có lập tức rời đi, ở trong đoàn phim ôn chuyện với vài người bạn cũ. Lúc chiều lại có một nữ minh tinh nổi tiếng vào đoàn phim, có điều lần này cô ấy diễn một mình, không có đối diễn, chỉ cần quay xong cảnh diễn ba giây của mình cùng với tổ quay phim B, là coi như hơ khô thẻ tre.

Trước khi hẹn với bạn tốt cùng rời đi, Hạ Mộ Nhan rời khỏi tổ quay phim B, chuẩn bị đến phim trường chính nói lời từ biệt với Tần Trình, Lương đạo. Cô đi đến cửa phim trường chính, nhìn khắp nơi một chút, liền thấy được Tần Trình.

Vừa mới chuẩn bị mở miệng, âm thanh của Hạ Mộ Nhan liền nghẹn trong cổ họng. Mắt hạnh xinh đẹp dịu dàng chậm rãi trợn to, Hạ Mộ Nhan mở trừng trừng mắt nhìn Tần Trình đi từng bước một đến trước mặt Dung Hủ, dường như nói gì đó. Dung Hủ cười cười, gật gật đầu với hắn, tuy rằng Tần Trình không có biểu tình gì, nhưng khuôn mặt lạnh lùng dường như nhu hòa đi vài phần.

Cũng không lâu lắm, bọn họ liền đồng thời xoay người đi đến phòng nghỉ.

Hạ Mộ Nhan nhìn chăm chú vào hai người kia cùng nhau rời đi, cô muốn mở miệng, chỉ có điều há miệng, ngay cả một chữ cũng nói không nên lời. Sau một lúc lâu, che giấu hoang mang trong mắt, Hạ Mộ Nhan giữ chặt một nhân viên công tác, dịu dàng mỉm cười: "Sao lại không thấy Tần Trình, xin hỏi, cậu có biết Tần Trình ở chỗ nào không?"

Nhân viên nam nào có ngờ Hạ Mộ Nhan lại nói chuyện với hắn! Hắn kích động đến liên tục gật đầu, nhanh chóng tìm trong phim trường chốc lát, sau khi phát hiện không tìm được, hắn nói rằng: "Tần thần… Tần Trình, có thể là đến phòng nghỉ đối diễn với Dung Hủ đi."

Ngón tay Hạ Mộ Nhan căng thẳng, một lát sau, lại cười hỏi: "Đi đối diễn à?"

Nhân viên kia gật gật đầu: "Đúng vậy, hai ngày này Tần thần vẫn luôn đối diễn với Dung Hủ, rất quan tâm cậu ấy."

Đợi sau khi đối phương rời đi, nụ cười trên mặt Hạ Mộ Nhan mới chậm rãi tản đi. Cô mờ mịt nhìn cửa phòng nghỉ đóng chặt, chờ khi trợ lý đến gọi cô rời đi, cô mới đi theo trợ lý đến phương hướng bãi đỗ xe.

Lúc sắp đi vào bãi đỗ xe, Hạ Mộ Nhan hỏi: "Em cảm thấy… Tần Trình thế nào?"

Tiểu trợ lý trực tiếp nói rằng: "Chị Hạ, không phải chị đã nói, con người hắn mặc dù có hơi lạnh, nhưng người không xấu sao." Tiểu trợ lý yên lặng ở trong lòng bổ sung một câu: đương nhiên không có khả năng là một người xấu, nếu không sao chị lại từng thầm mến người ta chứ.

Bước chân Hạ Mộ Nhan chậm rãi dừng lại, lầm bầm lầu bầu tựa như nỉ non nói: "Đúng vậy, con người không xấu, chỉ là tính cách hơi lạnh chút. Có lẽ… hắn thật sự rất thích giúp đỡ người khác, chỉ là mình không biết nhỉ? Ừm, nhất định là vậy."

Tiểu trợ lý kinh ngạc hỏi: "Chị Hạ, chị nói cái gì?"

Hạ Mộ Nhan lắc đầu, nói: "Đi thôi, A Cầm hẳn là sốt ruột chờ, chúng ta nhanh chóng về nội thành đi."

Minh tinh lớn đầu tiên đến «Tầng mây màu đen» làm khách mời - Hạ Mộ Nhan, cứ như vậy kết thúc cảnh quay của mình.

Một tháng kế tiếp, càng ngày càng nhiều minh tinh lớn từng đám từng đám chạy tới thành điện ảnh thành phố S, lặng lẽ quay cảnh khách mời của mình. Trong số bọn họ, có Ôn Tuyền đạt ba giải thưởng ảnh hậu của Hoa Hạ, có nhóm nhạc Rock and Roll Jameson nổi tiếng nước Anh; có mỹ nhân Khang Tư Lệ được ca ngợi là quốc bảo của nước Pháp, có thiên vương Sở Kỳ nổi tiếng nhất trong giới ca hát Hoa Hạ hiện nay.

Đa số minh tinh lớn khi làm khách mời, đều là diễn chính mình. Nhưng mà có một vài minh tinh, chẳng hạn như Sở Kỳ, hắn diễn một nghệ nhân đầu đường, khi album của Lăng Tiêu sắp phát hành, ở đầu đường biểu diễn một ca khúc trong album của Lăng Tiêu.

Nhưng mà đều không ngoại lệ, cảnh diễn của những minh tinh lớn đó đều ít đến đáng thương.

Ôn Tuyền cảnh diễn nhiều nhất, cũng chỉ có màn ảnh không đến ba mươi giây, nghe nói đoạn diễn của cô còn bị cắt thành cảnh trong TV, cũng chính là phim trong phim trong truyền thuyết. Khi Lăng Tiêu và người đại diện nói chuyện, TV đang phát sóng, bên trong chính là đoạn phim tình cảm sầu triền miên mà Ôn Tuyền đóng.

Thời gian ngắn ngủn một tháng, hơn tám mươi minh tinh lớn đến đoàn phim «Tầng mây màu đen», chia đều mỗi ngày có ít nhất hai minh tinh lớn sẽ tới trường quay. Nhưng không phải mỗi một minh tinh đều sẽ đến phim trường chính, rất nhiều minh tinh chỉ quay xong cảnh diễn của mình ở tổ B và tổ C, liền vội vàng rời đi.

Cũng có không ít người sẽ đặc biệt đến phim trường chính, gặp đạo diễn và Tần Trình một lần.

Khi bọn họ nhìn thấy Tần Trình đều đặc biệt kinh ngạc, Ôn Tuyền còn ra vẻ kinh ngạc nhìn ông bạn cũ của mình, ước chừng nhìn qua nhìn lại đối phương, mới biết rõ còn hỏi: "Nghe nói anh đóng nam thứ hả? Chừng nào hơ khô thẻ tre, cần tôi phát tiền lì xì an ủi cho anh không?"

Dù sao năm đó hai người đã từng hợp tác «Mộ Thanh», cũng là bạn tốt nhiều năm. Tần Trình hiếm thấy có hứng thú nhướn mày liếc Ôn Tuyền một cái, giọng điệu thản nhiên rằng: "Nghe nói cô diễn nữ chính phim truyền hình hả. Sao Lương đạo yên tâm cho cô đóng phim truyền hình vậy, à đúng rồi, đó là phim trong phim."

Ôn Tuyền: "…"

Dung Hủ: "…"

Trước khi nhìn thấy vị ảnh hậu đỉnh cấp này, Dung Hủ trăm triệu lần không ngờ, người này thế mà lại có tính cách như vậy!

Mười bảy năm trước, lúc Ôn Tuyền mới ra mắt đã đóng ba bộ phim truyền hình. Khác với nữ vương phim truyền hình Đường Mộng Lam, ba bộ phim truyền hình này của cô, bộ bộ sụp hố, còn là cái loại sụp đến ngay cả bà ngoại cũng không nhận ra. Rõ ràng Ôn Tuyền diễn xuất hết sức ưu tú, nhưng rating phim truyền hình chính là không cao, cô cũng bị xưng là độc dược phim truyền hình.

Sau đó Ôn Tuyền diễn một bộ điện ảnh chi phí thấp, đột nhiên liền bạo phát!

Phim truyền hình rating không được, nhưng phòng bán vé điện ảnh lại hot tận trời. Từ đó về sau, Ôn

Tuyền rốt cuộc không đóng phim TV nữa, nhưng cô nhận đóng điện ảnh, phòng bán vé lại một bộ cao hơn một bộ, cũng mang đến vốn liếng hot khắp toàn cầu cho cô.

Sau khi hợp tác diễn «Mộ Thanh» với Tần Trình, Ôn Tuyền càng đạt tới đỉnh cao sự nghiệp, năm thứ hai liền lấy được ảnh hậu Berlin, tiếp qua vài năm, lại lấy được cúp ảnh hậu giải Kim Phượng và Oscar.

Vốn dĩ Ôn Tuyền muốn chẹn họng Tần Trình, không ngờ bị Tần Trình phản lại một quân, lại lần nữa bị vạch trần miệng vết thương máu chảy đầm đìa của mình trước kia. Cô không để ý tới cái tên đàn ông lạnh lùng độc mồm độc miệng đó nữa, chuyển tầm mắt nhìn về phía Dung Hủ ở một bên, trong mắt rất nhanh xẹt qua một tia kinh diễm, không đợi cô xem rõ ràng, Tần Trình liền tỉnh bơ bước sang bên cạnh một bước, chắn trước người Dung Hủ.

Ôn Tuyền hơi ngẩn ra, nâng mắt nhìn về phía Tần Trình.

Tần Trình hạ mắt nhìn cô, giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: “Quay xong rồi, cô cũng nên đi sớm một chút. Còn không về nội thành, trời liền tối đó.”

Ôn Tuyền vừa định nói thêm gì đó, nhân viên công tác của đoàn phim bỗng nhiên vào phòng nghỉ, cô lập tức khôi phục thành bộ dạng lạnh nhạt bình tĩnh, nói lời từ biệt với Tần Trình, xoay người rời đi.

Chờ đến khi Ôn Tuyền hoàn toàn rời khỏi phòng nghỉ, Tần Trình mới xoay người, nhìn Dung Hủ. Không nhìn còn chưa tính, vừa nhìn lại đột nhiên đối diện với tầm mắt thiếu niên!

Trải qua hơn một tháng hợp tác này, quan hệ của Dung Hủ với anh chủ cho thuê nhà của mình có chút cải tiến. Hai người thường xuyên đến phòng nghỉ đối diễn, đôi khi còn có thêm nữ chính Du Tư Ngữ, còn có nữ số ba Lạc Hiểu Thanh lén lút theo vào.

Nhưng dưới phần lớn tình huống, chỉ có hai người bọn họ.

Dung Hủ chưa từng thấy qua người phức tạp như Tần Trình, nếu như nói hắn lạnh lùng, nhưng hắn lại tốt bụng mà giúp mình đối diễn, còn đem phòng ở cho mình thuê; nhưng nếu nói hắn nhiệt tình, hai người lại rất khó kết giao tán dóc giống bạn bè bình thường, một loại không khí lạnh nhạt xa cách luôn quanh quẩn trên người đối phương, dường như cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Người đàn ông lạnh lùng tuấn lãng hạ mắt, thiếu niên liền nâng mắt, nhìn thẳng hắn.

Ai cũng không biết qua bao lâu, vành tai Tần Trình hơi có một chút đỏ lên. Rốt cuộc nhịn không được, hắn bình tĩnh hỏi: “Làm sao vậy?”

Dung Hủ không có phát hiện vành tai đối phương dần dần bị nhuộm hồng, quen biết đối phương lâu như vậy, cậu đã dần dần xem đối phương là bạn của mình. Có vài lời trước kia có lẽ không dễ nói, nhưng hiện tại, cậu lại có thể trực tiếp nói ra khỏi miệng, vì thế cậu bất đắc dĩ cười nói: “… Vừa rồi, sao đột nhiên lại

như vậy?" Đột nhiên chắn ở trước mặt cậu?

Ánh mắt Tần Trình hơi lóe lên, giọng điệu trấn định nói rằng: "Ôn Tuyền thích tình yêu chị em."

Dung Hủ: "…"

Ôn Tuyền vừa mới rời khỏi đoàn phim «Tầng mây màu đen»: "Ắt xì!"

Ánh mắt Tần Trình u trầm, âm thanh kiên định, giọng điệu vững vàng nói: "Cô ấy thích loại tiểu thịt tươi ở tuổi cậu, trước kia cô ấy từng quen hai tiểu sinh trong giới." Dừng một chút, Tần Trình hỏi: "Hay là nói, cậu thích cô ấy?"

Dung Hủ: "… Không." Nhưng cứ cảm thấy có chỗ nào đó quái quái…

Tần Trình hiểu rõ gật đầu, môi mỏng không biến sắc mà vểnh lên: "Vậy vừa vặn."

Dung Hủ: "…"

Qua không được mấy năm, khi Ôn Tuyền và Dung Hủ đã sớm hợp tác mấy tác phẩm, cũng thành bạn bè thân thiết, trong lúc vô tình cô biết được đánh giá của người nào đó ngày hôm nay. Vị ảnh hậu ba giải thưởng được nhóm fan xem là ngự tỷ nữ vương này tức giận đến lệch cả mũi, thiếu chút nữa nhào lên tìm người nào đó quyết đấu.

Cô từng quen hai tiểu thịt tươi thì không sai, nhưng cô cũng từng quen người lớn hơn bốn năm tuổi có được không!

Anh dám nói hết không? Dám không!!!

Theo nhóm khách mời nổi tiếng quay hoàn tất cảnh diễn của mình, quay chụp «Tầng mây màu đen» cũng dần dần tiếp cận kết thúc.

Bộ phim điện ảnh này không kể một câu chuyện phức tạp cỡ nào, đơn giản chỉ là câu chuyện một người bình thường tướng mạo thường thường được người ta đào ra, tiến vào giới giải trí, dựa vào cố gắng và thiên phú của mình, trải qua thời kỳ xuống dốc và gian khổ, cuối cùng trở thành thiên vương giới ca hát.

Nội dung cuối cùng của phim sẽ kể đến một đơn khúc cuối cùng khi Lăng Tiêu còn sống, đơn khúc này là ca khúc cuối cùng Lăng Tiêu viết ra trước khi bệnh tình chuyển biến xấu, nhưng lại thủy chung không thể phát hành. Khi hắn còn sống phí hết tâm huyết, viết ra bài hát này, giao cho người đại diện của mình bảo quản, mà sau khi «Tầng mây màu đen» khởi động máy, người đại diện kia đã đem ca khúc giao cho đoàn phim.

Trong phim sẽ trình diễn bài hát này.

Vốn dĩ Lương đạo muốn mời Sở Kỳ đến biểu diễn, nhưng trong lúc tiến hành quay phim, một ngày nào đó ông bỗng nhiên tìm tới Dung Hủ, trịnh trọng hỏi: "Có tin tưởng hát tốt «Thất dực» không?"

Thiếu niên thoáng sửng sốt: "«Thất dực»?"

Lương đạo cười gật đầu: "Ừ, nếu để cậu biểu diễn, sẽ càng phù hợp yêu cầu của điện ảnh. Thế nào, Dung Hủ, có niềm tin không?"

Chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, Dung Hủ chậm rãi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười trấn định bình thản: "Cháu sẽ hết sức, Lương đạo."

Lương đạo cười vang nói: "Hết sức không được, tôi muốn chính là hoàn mỹ."

Thiếu niên suy tư một khắc, hàng mi hơi hơi nhăn lại, cậu bất đắc dĩ mà giận dữ nói: "Nếu không thì cháu giúp ngài mời Sở Kỳ tới nhé?"

Lương đạo vỗ một bàn tay lên trên lưng thiếu niên, tựa như đùa giỡn, khiến Dung Hủ không hề phòng bị mà lảo đảo về phía trước một bước. Không đợi Dung Hủ phục hồi lại tinh thần, lại nghe giọng nói nghiêm túc ngưng trọng của Lương đạo vang lên bên tai: "Hát tốt bài hát này, đối với sự nghiệp tương lai của cậu… trợ lực rất lớn."

Ngắn ngủi im lặng qua đi, Dung Hủ nhẹ nhàng cười một tiếng: "Vâng, cám ơn Lương đạo."

Cho đến hôm nay, đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã quay xong hơn phân nửa, chỉ là tin tức của đoàn phim lại không công khai một chút nào!

Khởi động máy hơn một tháng, ngoại trừ diễn viên và nhân viên đoàn phim, không có bất cứ ai biết danh sách diễn viên của bộ phim này. Vô số phóng viên canh ở thành điện ảnh thành phố S hơn năm mươi ngày, đừng nói canh được tin tức diễn viên, ngay cả nhóm minh tinh lớn làm khách mời cũng qua lại vội vàng, đều không lộ diện.

Nếu như nói các phóng viên gấp đến độ trên đầu bốc lửa, vậy nhóm fan trên internet thì càng gấp thành kiến bò trên chảo nóng.

Lăng Tiêu qua đời ba năm, nhưng nhạc của hắn lại xuyên qua hạn chế thời không, vĩnh viễn ở bên cạnh các fan âm nhạc. Người thích hắn, sẽ vẫn luôn thích, mỗi khi nghe được nhạc của hắn, đều sẽ càng thêm tưởng niệm hắn; mà người chưa từng nghe nhạc của hắn, cũng sẽ bị âm nhạc của hắn hấp dẫn, sau đó trở thành fan của hắn.

Phải biết, trên weibo Lăng Tiêu, có hơn hai triệu fan!

Ngay từ đầu đoàn phim «Tầng mây màu đen» không có lộ tin tức, bọn họ còn có thể kìm nén cảm xúc. Nhưng theo thời gian trôi qua, mắt thấy qua mấy tháng nữa là đã chiếu phim, ngay cả ai sắm vai ca thần nhà mình bọn họ cũng không biết, một đám đều lo lắng.

Nhưng mà bất luận bọn họ đến trang weibo đoàn phim đặt vấn đề thế nào, đoàn phim đều không có một chút phản ứng. Vì thế, hôm nay, nhóm fan rốt cuộc không biết làm thế nào mà bắt đầu suy đoán.

[tôi cảm thấy có phải Lưu Chân hay không? Lưu Chân hát dễ nghe, năm trước cũng từng thử một bộ phim truyền hình, hiệu quả rất tốt!]

[không có khả năng, gần đây không phải là Lưu Chân đang mở concert lưu động sao, khẳng định không có thời gian, không phải là hắn.]

[tôi cảm thấy nhất định là Tiêu Cảnh Sơn! Gần đây không phải Tiêu Cảnh Sơn không có đóng phim sao, ngoại hình hắn rất giống Tiêu Tiêu, tuổi cũng vừa vặn thích hợp, diễn xuất lại tốt. Hắn còn từng hát ca khúc chủ đề cho phim truyền hình mình đóng! Nhất định là hắn!]

Nhóm dân mạng suy đoán từ ngôi sao ca nhạc thần tượng, đến tiểu sinh đang hot. Còn thật sự để cho bọn họ đoán được Tiêu Cảnh Sơn và Lăng Trăn, nhưng bọn họ lại mãi không xác định được. Cũng không phải không có ai đoán là Dung Hủ, nhưng người suy đoán cậu chỉ đặt cậu trong danh sách "các tiểu sinh tuổi tác thích hợp", liệt kê tên hơn mười người.

Mà những việc đó, nhóm diễn viên đang khẩn trương quay phim tự nhiên không biết chuyện. Vào lúc ban đêm, nữ số ba Lạc Hiểu Thanh kết thúc nội dung của mình, chính thức hơ khô thẻ tre.

Cho tới bây giờ, ngoại trừ vài vị khách mời nổi tiếng còn chưa có gia nhập đoàn phim, chỉ còn lại có Dung Hủ, Du Tư Ngữ và Tần Trình chưa hơ khô thẻ tre. Mà ngày mai, chính là ngày Tần Trình hơ khô thẻ tre, nói là hơ khô thẻ tre, nhưng ngoại trừ vài phân đoạn ngoại cảnh trước đó cần quay bù, cảnh duy nhất của hắn chính là nằm trong nhà xác, sắm vai cái nhìn cuối cùng mà Cố Minh Tu để lại cho người đời.

Tám năm trước, nhà soạn lời thiên tài tài hoa hơn người ấy ngoài ý muốn qua đời, chỉ mới bốn mươi bốn tuổi.

Mười bảy tuổi, dựa vào một khúc «Hương tư lí», Cố Minh Tu ngang trời xuất thế, trở thành một trong những nhà soạn lời nổi tiếng nhất giới ca hát. Ca từ hắn viết luôn ngắn gọn sắc bén, dùng từ giữ đơn giản nhất thể hiện hình ảnh phiền phức nhất, sắc thái biến hoá kỳ lạ rực rỡ, vì fan âm nhạc mà miêu tả ra một thế giới mộng ảo kỳ diệu.

Nhưng đó cũng không phải nói, Cố Minh Tu chỉ biết viết loại ca từ sắc bén ấy.

Hắn viết tình ca, làm người ta lã chã rơi lệ; hắn viết nhạc tuổi thơ, khiến người ta nhớ lại dĩ vãng. Hắn sáng tạo ra vài loại phong cách soạn lời, lúc hai mươi bảy tuổi liền đạt tới đỉnh cao đời người, soạn ca từ hơn một ngàn ca khúc. Sau đó lại yên lặng vài năm, chờ khi hắn lại xuất hiện trước mặt người đời, chính là vĩnh viễn cột chung với cái tên Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu soạn nhạc, Cố Minh Tu viết lời.

Bọn họ hợp tác đến thiên y vô phùng, khiến hai người đều đột phá cực hạn, đạt tới đỉnh cao mới trong sự nghiệp của từng người.

Cố Minh Tu chết thật sự rất đột ngột, từ đó về sau, Lăng Tiêu vẫn hot trước sau như một, lại rất ít phát hành ca khúc mới. Lại chờ vài năm, Lăng Tiêu mắc bệnh nan y, không chống đỡ bao lâu liền rời khỏi nhân thế, giống như đi đuổi theo bạn tốt của mình.

Chuyện cũ đã không thể truy tra, cảnh diễn chủ yếu của Dung Hủ ngày mai chính là "đến nhà xác nhìn thi thể bạn tốt của mình", cùng với "đột nhiên bị bệnh". Mà Tần Trình thì càng đơn giản, qua ngày mai, hắn liền chính thức hơ khô thẻ tre, có thể rời khỏi đoàn phim.

Nhưng mà vào lúc ban đêm, Dung Hủ vừa mới quay xong một cảnh cuối cùng, vừa nhấc đầu, liền gặp được Hà Hinh Nhu.

Trong khoảng thời gian này, Hà Hinh Nhu thường thường đến đoàn phim. Đoàn phim có bất cứ vấn đề gì, cô đều sẽ giúp đỡ giải quyết, nếu Dung Hủ hoặc là Du Tư Ngữ có nghi vấn gì, cô cũng sẽ cho ra đáp án —— bởi vì cô là người còn sống, hiểu rõ Lăng Tiêu nhất.

Cảnh cuối cùng hôm nay, chính là quay một lần tranh chấp của Lăng Tiêu và Cố Minh Tu.

Ca khúc là Lăng Tiêu viết, nhưng có khi Lăng Tiêu cũng sẽ tham dự sáng tác ca từ. Hai người vì một câu ca từ mà cãi nhau, nhưng Lăng Tiêu vĩnh viễn sẽ không tức giận, hắn chỉ gấp đến độ cắn chặt môi, rõ ràng nên răn dạy đối phương, nhưng lại một chữ cũng nói không nên lời.

Chờ đến năm phút đồng hồ sau khi hai người chiến tranh lạnh, Cố Minh Tu nhẹ nhàng mỉm cười, hỏi: "Cậu mấy tuổi rồi?"

Dưới mấy ngọn đèn chiếu sáng, sắc mặt Lăng Tiêu trầm xuống, rõ ràng còn đang tức giận, nhưng tính tình tốt lại làm cho hắn thật sự không có biện pháp bơ đi vấn đề của người khác. Vì thế hắn giãy dụa trong chốc lát, nhẹ nhàng trả lời một câu "ừm".

Tiếng cười trầm thấp quanh quẩn trong phòng ghi âm, Cố Minh Tu ném bản ca từ trong tay ra trước mặt, nện ở dưới đất trước mặt Lăng Tiêu. Dưới diễn xuất của Tần Trình, nhà soạn lời chán nản không kiềm chế ấy một tay chống má, âm thanh lười biếng nói rằng: "Bạn nhỏ, hỏi cậu mấy tuổi rồi."

Lăng Tiêu thật sự không có biện pháp ở trong này tiếp, đành phải bỏ lại một câu "tôi đi trước", liền xoay người rời đi.

Ở phía sau hắn, ánh mắt Cố Minh Tu ngậm cười nhìn bóng lưng hắn, tóc dài lệch xuống rũ trên đôi mắt, khiến đôi mắt phượng vốn tối đen ấy càng thêm sâu thẳm.

Rõ ràng lúc này, Cố Minh Tu đã bốn mươi bốn tuổi, Lăng Tiêu cũng đã ba mươi sáu tuổi. Nhưng cho dù thợ trang điểm cố ý vẽ vài nếp nhăn trên khóe mắt Tần Trình, dấu vết mà năm tháng lưu lại trên khuôn mặt ấy cũng ít đến đáng thương.

Từ lần đầu tiên lên đài cho tới bây giờ, Tần Trình diễn Cố Minh Tu vĩnh viễn giống như một lưu manh phóng đãng bừa bãi, nhìn qua dung nhan không chỉnh, lại ngay cả một ánh mắt cũng gợi cảm mê người, đẹp trai chết bỏ.

Một cảnh này khi quay phim, NG hai lần.

Không phải là bởi vì Dung Hủ diễn không tốt, cũng không phải vì Tần Trình xảy ra vấn đề, mà là Lương đạo muốn tìm được một góc độ thích hợp hơn, và một ánh sáng càng tốt.

Bởi vì, đây là một lần cuối cùng người xem thấy được nhân vật Cố Minh Tu, tiếp theo hắn xuất hiện, chính là một thi thể lạnh như băng.

Khi Dung Hủ xem đến đoạn kịch bản này, cũng thấy đoạn này thật sự quá mức hí kịch hóa. Nhưng khi cậu đề cập, La Chấn Đào lại kinh ngạc mà nói cho cậu biết: "Cố Minh Tu đúng là qua đời như vậy mà. Nghe nói chính là có một ngày hắn và Lăng Tiêu thảo luận ca từ muộn, Lăng Tiêu đi về trước. Sáng ngày hôm sau Cố Minh Tu cầm ca từ đã suy xét lại xong xuôi đến nhà Lăng Tiêu, nửa đường xảy ra tai nạn xe cộ, tử vong tại chỗ."

Không biết sao, Dung Hủ đột nhiên cảm thấy trong lòng khựng lại. Thật lâu sau, cậu cười nói: "Hóa ra là như vậy… cuộc sống thật sự là còn thay đổi thất thường hơn cả điện ảnh."

Một đoạn này quay xong, Tần Trình đi tẩy trang trước, Dung Hủ thì bị Lương đạo gọi đi dặn dò hành trình ngày mai. Chờ cậu trở lại ghế của mình, đã thấy Hà Hinh Nhu thế mà vẫn luôn đứng ở nơi đó.

Thấy Dung Hủ nhìn về phía cô, Hà Hinh Nhu hơi hơi ngơ ngẩn, sau đó thong thả tháo xuống kính râm, lộ ra đôi mắt tràn đầy tơ máu.

Đã từng có vô số khán giả khen ngợi đôi mắt Hà Hinh Nhu, nói đôi mắi này đưa ý ẩn tình, cho dù chỉ nhìn bạn bình thường, bạn cũng thấy tràn ngập ánh nước, có thể đánh động lòng người lãnh khốc nhất. Nhưng hiện tại, đôi mắt này tuyệt đối không thể nói là mang ánh nước, mà phải là mang nước mắt.

Dung Hủ thoáng kinh ngạc, cậu nhìn Hà Hinh Nhu, không đợi cậu mở miệng, Hà Hinh Nhu liền cười gật

đầu: “Cậu diễn rất tốt.”

Dung Hủ mỉm cười gật đầu: “Cám ơn, chị Hà.”

Đoạn đối thoại này qua đi, giữa hai người là yên lặng thật lâu. Hà Hinh Nhu vẫn không có rời đi, dường như có lời muốn nói, Dung Hủ liền kiên nhẫn mà chờ ở nơi đó, mỉm cười cong môi.

Ai cũng không biết bao lâu, Hà Hinh Nhu nhẹ nhàng hít một hơi, thấp giọng nói: “Loại điện ảnh truyện ký, chưa bao giờ nghiêm khắc quay theo sự thật, sẽ thêm vào một ít thành phần nghệ thuật. Thân là nam chính, Dung Hủ, cậu cảm thấy kịch bản này… viết thế nào?”

Cùng lúc đó, trong một câu lạc bộ cao cấp thành phố B.

Một người trẻ tuổi anh tuấn suất khí đang chơi bài với bạn của mình trong ghế lô, đột nhiên nghe ở cửa truyền đến một tiếng cười ra vẻ khoa trương: “A, đây không phải là Hàn Dương Hạo sao. Chúng ta cũng có một năm không gặp đi? Gần đây thế nào… A đúng, rating «Mai phục» tốt như vậy, hiện tại độ đề tài đều rất cao, thật sự là đỏ nha.”

Nghe được hai chữ «Mai phục», trong lòng Hàn Dương Hạo bị đâm một cái, gã quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, là tên đối thủ cũ đó!

Hàn Dương Hạo lạnh lùng cười một tiếng, nói rằng: “Cậu là nam chính «Mùa hạ chân thật» mà, bộ phim kia nguyên tác rất hot, tôi làm sao dám so. Thế nào, Lăng Trăn, gần đây có phải nhận thông cáo tới nhũn tay hay không? Thật sự là hâm mộ nha.”

Sắc mặt Lăng Trăn cứng đờ, trên khuôn mặt tuấn lãng rất nhanh nhấp nhoáng một chút vẻ khó coi.

Ngay sau đó, bạn tốt ngoài giới của Hàn Dương Hạo trêu chọc: “Rating cuối cùng của «Mùa hạ» vượt qua 0.3 không?”

Bởi vì không phải là người trong giới giải trí, một người bạn tốt khác cũng không kiêng nể gì mà cười nói: “Tôi nhớ rõ là 0.21 đi? Không tồi, rating thấp nhất hình như ngay cả 0.2 cũng không tới đâu.”

“Ha ha ha ha.”

Hàn Dương Hạo vẫn hơi có thể nhẫn nhịn được, mấy người bạn ngoài giới của gã đã sớm mở miệng châm chọc, nhưng gã vẫn cười tủm tỉm cúi đầu chia bài, không nói gì, trong lòng đã sớm mắng Lăng Trăn một trăm lần.

Hình tượng định vị của Hàn Dương Hạo và Lăng Trăn rất giống, thời gian ra mắt lại xấp xỉ, qua một hai năm Hàn Dương Hạo vẫn luôn không bằng Lăng Trăn, dần dần qua thời. Nhưng hiện tại dựa vào một bộ «Mai phục», Hàn Dương Hạo đã sắp trở lại địa vị hạng một, mà Lăng Trăn lại bởi vì «Mùa hạ chân thật», danh tiếng rớt thảm, bị rất nhiều fan nguyên tác mắng đến không đáng một đồng.

Nghe những người đó châm chọc khiêu khích, lại nhìn thấy dáng vẻ Hàn Dương Hạo cố ý nghẹn cười, lúc mấu chốt giận dữ công tâm, Lăng Trăn ngăn chặn mình phun lời mắng to.

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, thuận miệng nói rằng: "Đúng vậy, tôi nào có thể so với anh Hàn. Tôi chỉ tùy tiện đóng phim thôi, còn anh Hàn người ta thì không, phim mà anh ấy đóng, nam thứ trong đó hiện giờ quay phim mới, có một đống lớn siêu sao siêu cấp làm vai phụ cho cậu ta. Ảnh đế ảnh hậu đi làm vai phụ cho người ta, người ta lại đi làm vai phụ cho anh Hàn, cái này tôi cũng không làm được rồi."

Động tác chia bài của Hàn Dương Hạo đột nhiên dừng lại, cả người cứng đờ.

Hết chương 38

Dung Dung: thời gian thật nhanh, năm tháng như thoi đưa…

Tần Tranh Tranh: dù tôi diễn ông chú, vậy cũng là ông chú đẹp trai!

39. Chương 39

Lúc này đây vô tình gặp được ở câu lạc bộ, tự nhiên là tan rã trong không vui.

Chờ sau khi Lăng Trăn cười lạnh rời đi, Hàn Dương Hạo đem bài trong tay vung ra bàn, sắc mặt lạnh như băng ngồi ở trên sofa, hai tay ôm ngực. Sau một lúc lâu, gã ra ngoài gọi trợ lý của mình tới, thấp giọng nói với hắn mấy câu. Chờ lại qua mười phút, gã mới về ghế lô, tiếp tục cùng bạn chơi bài.

Tối thứ sáu, tộc làm công ăn lương rốt cuộc nghênh đón ngày nghỉ ngơi khó được, có thể làm ổ trong nhà nghỉ ngơi cho tốt. Nhưng đối với rất nhiều fan mê TV mà nói, tối hôm nay không chỉ là đêm thứ sáu cuồng hoan, còn là ngày «Tranh giành» chiếu đại kết cục.

Vô số khán giả đã sớm canh ở trước TV, một bên phát biểu các loại weibo mang tag #đại kết cục Tranh giành# trên internet, một bên chờ đợi đại kết cục phát sóng.

Lưu Cầm Cầm chính là một trong số đó.

«Tranh giành» phát sóng đến nay, đã có hơn một tháng. Lưu Cầm Cầm bởi vì «Mai phục» mà thích Hoắc

Hi, sau đó lại trở thành fan trung thành của Dung Hủ. Chờ đến khi cô lại vì nam thần nhà mình mà xem «Tranh giành», tuy rằng Mặc Sĩ Diêu mà Dung Hủ sắm vai đã sớm lãnh cơm hộp, nhưng Lưu Cầm Cầm lại kiên trì tiếp tục xem, còn trở thành khán giả trung thành của «Tranh giành».

Hơn nữa sau khi Mặc Sĩ Diêu chết đi, «Tranh giành» thường xuyên thỉnh thoảng năm thì mười họa, sẽ nhắc tới tên Mặc Sĩ Diêu, thậm chí xuất hiện một chút cảnh về Mặc Sĩ Diêu! Đôi khi là Tiêu Tương, Tạ Cảnh Nhàn hồi ức, đôi khi là Đông Ly Lan tự trách.

Mỗi khi đến lúc ấy, Lưu Cầm Cầm liền kích động không kiềm chế được, hận không thể kéo quần áo biên kịch, quỳ cầu biên kịch lại cho Mặc Sĩ Diêu thêm một chút cảnh diễn.

Nhưng thiên hạ có buổi tiệc nào không tàn, tối nay «Tranh giành» chung quy phải kết thúc.

Trong tập trước, Diệp Kiều sắm vai nam số hai Đông Ly Lan lọt vào một cái bẫy Tiêu Tương bày ra, Lương quốc đại bại, mất đi núi Yến Sơn. Không có lá chắn thiên nhiên là Yến Sơn, thế cục Lương quốc tràn ngập nguy cơ. Trong đại kết cục hôm nay, Sở quốc tụ tập hết thiên thời địa lợi nhân hoà, chân chính đánh hạ Lương quốc, giành được Trung Nguyên.

Rất nhiều bộ phim rõ ràng đã sớm biết kết cục sẽ như thế nào, nhưng bạn vẫn sẽ dày đặc hứng thú mà xem tiếp. Chẳng hạn như phim tình yêu, trên cơ bản nam nữ chính cuối cùng khẳng định sẽ ở bên nhau, nhưng bọn họ bên nhau như thế nào, giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, đều là điểm mấu chốt hấp dẫn người xem.

Trọn hai tập, Sở quốc cho quân xuôi nam, một phát xâm chiếm Lương quốc. Đại quân chậm rãi như một hùng sư thiết huyết, thu phục đất đai đã mất đi của mình, chiếm lĩnh địch quốc đã ngạo thị bọn họ tròn chín năm, trở thành quốc gia lớn mạnh nhất vùng đất Trung Nguyên.

Ở kết cục, Tạ Cảnh Nhàn đăng cơ làm đế, Tiêu Tương lại không có dỡ xuống nhung trang. Cô là hoàng hậu, cô còn là Tiêu Tướng quân Sở quốc.

Mà Đông Ly Lan khi giang sơn bại vong, đứng ở tầng chót Vọng Thu các, nhìn đại quân Sở quốc chiếm lĩnh đô thành Lương quốc. Hắn im lặng nhìn lá cờ của địch nhân cắm ở đỉnh hoàng cung, sau đó đột nhiên từ trên Vọng Thu các nhảy xuống, đắm mình vào Vân Mộng Trạch lạnh như băng, tự sát bỏ mình.

Tất cả mọi người đều có kết cục nên có, Sở quốc trở thành người thắng lớn nhất trong trận đại chiến mấy chục năm này.

Lưu Cầm Cầm xem chưa đã nghiền, khi ca khúc cuối phim quen thuộc vang lên, cô còn đắm chìm trong không khí vừa rồi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Không bao lâu, cô đăng một cái weibo, cảm khái nói

---

[#Tranh giành# #Lan Diêu# câu "xin lỗi" Thái tử nói trước khi chết, nhất định là nói với Diêu Diêu. Nếu mười mấy năm trước, Thái tử không có giận dỗi rời khỏi Vọng Thu các, cũng liền không có đại chiến Lương Sở, cũng sẽ không có ba ván cờ của Diêu Diêu, càng không phát sinh những chuyện lúc sau. «Tranh

giành» thật sự rất hay, thưởng thức nhất là Tiêu Tương tiêu sái không kiềm chế, đau lòng nhất là Diêu Diêu trong sáng thông tuệ. Nhìn quá thấu triệt, ngược lại tổn thương càng sâu. Hôm nay cũng muốn thổ lộ với @Dung Hủ! Tôi yêu Dung Dung cả đời a a a!!!]

Đăng weibo xong, Lưu Cầm Cầm tiện tay lướt mục top cùng ngày. Đột nhiên! Cô lại thấy được tên Dung Hủ! Hơn nữa ở cái top này, phía sau tên Dung Hủ lại kèm theo một từ ngữ quen thuộc mà lại xa lạ ——

#Dung Hủ Tầng mây màu đen#

Không sai, ngay vào đêm «Tranh giành» chiếu đại kết cục, buổi tối hơn chín giờ, một nick marketing online nổi tiếng giới giải trí liền thả ra một tin tức không biết thiệt giả.

[Vua nhiều chuyện giới giải trí: theo nhân sĩ trong giới lộ ra, một thịt tươi nào đó đang cực hot gần đây từ tháng trước liền tham diễn một bộ điện ảnh có chế tác đỉnh, sắm vai một siêu sao giới ca hát mới vừa qua đời vài năm. Phim truyền hình thịt tươi đóng vừa lúc đêm nay là đại kết cục, rating tăng cao, thật sự là tiền đồ vô lượng mà!]

Cái nick marketing online này có hơn sáu mươi vạn fan, weibo này vừa đăng, ngắn ngủn ba phút đồng hồ, đã có người bắt đầu trào phúng.

[thôi đi, tiểu thịt tươi* tham diễn điện ảnh chế tác đỉnh? Tiểu thịt tươi gì?]

**Tiểu thịt tươi: là cụm từ dùng để chỉ những sao nam trẻ của làng giải trí Hoa ngữ đang tạo được sức hút lớn.*

[nhất định là tin tức giả, chưa nghe nói gần đây có phim điện ảnh chế tác đỉnh nào.]

Nhưng mà lại qua mấy phút đồng hồ, đột nhiên có người nghĩ đến ——

[từ từ! Chế tác đỉnh… Gần đây đúng không có phim đầu tư lớn nào, nhưng «Tầng mây màu đen» không phải là đang quay sao?! «Tầng mây màu đen» mời rất nhiều minh tinh lớn làm khách mời, vậy cũng là chế tác đỉnh đi. Siêu sao giới ca hát mới vừa qua đời vài năm… nhất định là nói Lăng Tiêu! Ca thần Lăng Tiêu! Phim truyền hình tối hôm nay đại kết cục, rating tăng vọt… Chẳng lẽ là «Tranh giành»?!]

Phản ứng đầu tiên của tất cả dân mạng chính là ——

[Đổng Tranh thế mà lại đóng Lăng Tiêu?!]

Không thể trách nhóm dân mạng nghĩ đến đầu tiên chính là Đổng Tranh, bởi vì Đổng Tranh là nam chính «Tranh giành», nhân khí rất cao, diễn xuất cũng rất tốt. Trước đó hắn cũng từng đóng một bộ điện ảnh, phòng bán vé tàm tạm.

Nhưng mà rất nhanh, fan Đổng Tranh liền tỏ vẻ: [đương nhiên không phải, chính chủ nhà tui hôm nay còn đang quay ở đoàn phim «Vây săn» kìa, có Reuters*!]

**Reuters là một trong những hãng thông tấn lớn nhất thế giới. Reuters cung cấp bài viết, hình ảnh, video cho các báo đài, internet và các phương tiện truyền thông khác.*

Nếu không phải là Đổng Tranh, vậy chẳng lẽ là Diệp Kiều?

Fan Diệp Kiều lập tức đứng ra: [chính chủ nhà tôi tham gia hoạt động ở New York, có ảnh thảm đỏ!]

Không phải Đổng Tranh, cũng không phải Diệp Kiều…

Đây chính là hai tiểu sinh tên tuổi lớn nhất trong phim truyền hình «Tranh giành». Nếu không phải là bọn họ, vậy còn có thể là ai? Nam số ba Tống Minh Phi? Nam số bốn Dung Hủ?

Cũng không lâu lắm, dân mạng liền bài trừ khả năng của Tống Minh Phi. Thật khéo, sáng hôm nay mới vừa có một show thực tế đăng tin, trong số khách quý có Tống Minh Phi. Nếu Tống Minh Phi thật sự đóng «Tầng mây màu đen», hắn nào có thời gian đi quay show thực tế? Không có khả năng để một đám khách mời nổi tiếng người ta dành ra thời gian, phối hợp với hắn quay show thực tế đi.

Sau đó, cũng chỉ còn lại có Dung Hủ.

[Dung Dung nhà tôi, đóng Lăng Tiêu? Không thể nào đâu…]

[ha ha, Dung Dung là diễn viên chính «Tầng mây màu đen» ư? Điều này sao có thể, hai ngày trước tôi còn cá với người ta, diễn viên chính «Tầng mây màu đen» hẳn là Tiêu Cảnh Sơn. Tiêu Cảnh Sơn rất thích hợp, Dung Dung… hình như hơi trẻ tuổi một chút.]

Trẻ tuổi?

Kỳ thật căn bản không phải vấn đề trẻ tuổi, mà là tư lịch quá cạn!

Mùa hè năm trước Dung Hủ mới ra mắt, tác phẩm đầu tiên chính là «Mai phục» tháng mười một phát sóng cùng với «Tranh giành» theo sát sau đó. Hai bộ phim này đều là quán quân rating cùng kỳ, trong phạm vi toàn quốc đều nổi tiếng một phen. Nhất là «Tranh giành» đêm nay, rating đại kết cục trực tiếp đạt được 5.3, trở thành vua rating hai năm gần đây!

Nhưng mà, bất luận nhân khí cao như thế nào, hot nhanh bao nhiêu, tư lịch của Dung Hủ đều rất cạn.

Một ngôi sao mới như vậy, thế mà lại có thể trở thành diễn viên chính «Tầng mây màu đen», để một đám

ngôi sao lớn làm vai phụ cho cậu ta sao?

Nhưng mà nhóm dân mạng còn chưa kịp xác định Dung Hủ rốt cuộc có phải là diễn viên chính «Tầng mây màu đen» không, có một loại ngôn luận kỳ quái đã chầm chậm xuất hiện, nhanh chóng chiếm lĩnh các diễn đàn lớn, tieba và weibo.

[Dung Dung nhà chúng tôi hot như vậy, đương nhiên có thể đóng Lăng Tiêu. Trong vòng nửa năm fan tăng vọt năm trăm vạn, đóng hai bộ phim truyền hình, rating đều cao như vậy ~ Dung Dung đóng Lăng Tiêu là lẽ đương nhiên có được không, cậu ấy không đóng, ai còn có thể đóng?]

[đúng vậy! @Dung Hủ không đóng, còn ai có tư cách đóng? Dung Dung nhà tui giỏi nhất đó!]

Nếu chỉ có một hai dân mạng nói như vậy, người qua đường còn có thể xem là não tàn, nhưng càng ngày càng nhiều người phát ra ngôn luận như vậy, thậm chí xuất hiện thành nhóm thành đội, rất nhanh khiến cho loại thuyết pháp này bị vô số dân mạng nhìn thấy, mà còn cười nhạt.

[Dung Hủ không đóng, người khác liền không có tư cách đóng à? Não tàn là bệnh, nhanh chóng về nhà uống thuốc!]

[cái quỷ gì, Dung Hủ là ai, dựa vào cái gì hắn đóng ca thần nhà tôi, còn một điệu bộ muốn chúng tôi mang ơn. Fan này cũng quá ghê tởm đi, đều là fan cuồng à, có chút đầu óc hay không.]

Nhìn thấy tình huống như vậy, nhóm fan Dung Hủ đều lập tức ngây người. Vài fan bự nhanh chóng đăng weibo, hô hào nhóm fan đừng xằng bậy; diễn đàn và tieba của fan Dung Hủ, admin và chủ tieba cũng đăng topic, yêu cầu nhóm fan quản tốt chính mình, trước khi chân tướng mọi chuyện chưa xuất hiện, không nên nói lung tung.

Nhưng mà, dù nhóm fan bự liên thủ đứng lên, nhóm fan nhỏ một đám nhắc nhở nhau, mấy fan cuồng đó cũng tựa như gián đánh không chết, không biết vì cái gì, chính là từng đám nhảy ra.

Lúc này, fan bự có kinh nghiệm lập tức hiểu rõ: [những người này chỗ nào là fan? Căn bản là anti! Còn là tổ chức thành đoàn thể tới anti! Nhìn quy mô và tốc độ hành động này, nói không chừng căn bản là mua thuỷ quân!]

Mà lúc này, «Tầng mây màu đen» vừa mới chấm dứt quay phim cũng đột nhiên biết được tin tức.

Khi Lương đạo nghe nói tin tức của Dung Hủ bị tiết lộ, ông tức giận đến lệch miệng, lớn tiếng mắng: “Ai nói ra ngoài? Không phải đã nói, chờ vài tuần nữa phim chúng ta đóng máy, lại phối hợp tuyên truyền một chút sao? Là ai! Thế mà lại đem tin tức quan trọng như vậy tiết lộ ra ngoài. Lão Vương, công tác giữ bí mật cậu làm như thế nào vậy!”

Vương phó đạo diễn vẻ mặt buồn khổ: “Mỗi minh tinh làm khách mời tôi đều đã nhắc nhở qua, tôi cũng

không biết sao lại tiết lộ ra ngoài nữa."

Lương đạo vừa vội vừa giận, nhưng cố tình dư luận bên ngoài hiện tại khiến ông không thể không nhanh chóng làm ra phản ứng. Đã có rất nhiều dân mạng bị đám anti thình lình nhảy ra đó dẫn dắt, cho rằng fan Dung Hủ mặt mũi lớn, cảm thấy chính chủ nhà mình làm diễn viên chính «Tầng mây màu đen», là vinh hạnh của «Tầng mây màu đen».

Nếu còn để mặc nó phát triển như vậy, không chỉ danh dự Dung Hủ có tổn thất, chỉ sợ ngay cả đoàn phim cũng sẽ bị đả kích.

Lương đạo nhanh chóng quay đầu muốn đi tìm xem Dung Hủ ở chỗ nào, nhưng tìm trong chốc lát, ông đều không thấy được bóng dáng Dung Hủ. Vương phó đạo diễn nhắc nhở ông: "Vừa rồi hình như tôi thấy chị Hà kêu Dung Hủ đi rồi."

Lương đạo nắm tóc, sắc mặt khó coi nói rằng: "Vậy hiện tại, cậu đi thừa nhận chuyện này trước, ổn định cảm xúc của fan Lăng Tiêu. Lần này là người trong giới đang chơi đoàn phim chúng ta, mấy anti đó vừa nhìn liền biết chính là thuỷ quân, không biết là ai mua. Hiện tại người biết tin tức đoàn phim chúng ta thật sự nhiều lắm, không giữ bí mật nổi cũng vốn là hợp tình, có thể tra thì tra, là ai tiết lộ ra ngoài. Sau đó…"

"Làm sao vậy?"

Giọng Lương đạo lập tức dừng lại, ông xoay người nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông tuấn mỹ cao lớn mặc một cái áo gió màu đen sẫm, hạ mắt nhìn ông.

Để sắm vai Cố Minh Tu, Tần Trình cố ý nối dài tóc, giờ phút này vẫn dùng dây buộc tóc quấn thành một lọn nhỏ cột lại ở sau đầu, chỉ lộ ra đường cong dưới cằm hoàn mỹ.

Loại chuyện này thật sự không phải là chuyện tốt gì, đoàn phim không làm tốt công tác giữ bí mật, dẫn đến tin tức bị tiết lộ sớm. Đồng thời không biết là ai ở sau lưng ra tay với đoàn phim và diễn viên chính, còn cố ý dùng trò bẩn mua thuỷ quân.

Những lời này, Lương đạo không muốn nói cho lắm.

Nói như thế nào thì Tần Trình cũng là tự hạ thù lao và địa vị, hữu nghị đóng nam số hai, nhưng hiện tại xảy ra loại chuyện này, thật sự là rất không vẻ vang.

Do dự một khắc, Lương đạo bất đắc dĩ cười gượng hai tiếng, nói rằng: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là… tin tức diễn viên bị tiết lộ ra chút ít."

Tần Trình hơi ngạc nhiên: "Lương đạo, có thể biết tình huống cụ thể không?"

Lại là một trận đấu tranh tâm lý, cuối cùng Lương đạo hít sâu một hơi, nói: "Không biết là ai đem chuyện Dung Hủ là diễn viên chính nói ra, còn mua thuỷ quân ở bên ngoài, hắt nước bẩn. Hiện tại tôi đã bắt tay chuẩn bị ổn định thế cục, hẳn không phải là vấn đề lớn, chỉ là chuyện để lộ bí mật này… tương đối phiền toái, có ảnh hưởng tới công tác tuyên truyền tiếp đó."

Môi mỏng hơi hơi mím lại, nghe lời Lương đạo nói, con ngươi tối tăm thâm thúy của người đàn ông dần dần trầm xuống. Sau một lúc lâu, Tần Trình giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: "Mua thuỷ quân, hắt nước bẩn… là đang nhằm vào Dung Hủ sao?"

Lương đạo bất đắc dĩ nói: "Còn không phải vậy sao. Hiện tại tôi đã kêu người đi tìm Dung Hủ, đêm nay quay phim bận quá, chúng ta đều không chú ý tới vấn đề này. Vừa rồi hình như cậu ấy với Hinh Nhu đi ra ngoài, đợi sau khi tìm được cậu ấy, tôi sẽ thương lượng kỹ càng với cậu ấy về vấn đề này."

Cũng không bao lâu, Lương đạo liền xoay người đi bận rộn chuyện PR. Mà ông tự nhiên cũng không phát hiện, ở phía sau ông, người đàn ông lạnh lùng tự phụ ấy hơi hơi híp mắt, môi gắt gao mím lại.

Không lâu sau, khi Từ Tấn từ phòng nghỉ ăn chút gì đó trở về, liền nhìn thấy vị đại thiếu gia kia vẻ mặt âm trầm nhìn mình.

Từ Tấn: "…"

Sau một lúc lâu, Từ Tấn làm dịu không khí mà cười nói: "Làm sao vậy, ăn đồ hỏng hả? Sắc mặt thực khó coi."

"Đi điều tra chuyện về đoàn phim «Tầng mây màu đen», nhìn xem là ai tiết lộ ra ngoài. Mặt khác, ngăn chặn dư luận bên ngoài."

Từ Tấn nhất thời thu lại nụ cười trên mặt, bởi vì từ câu nói ngắn ngủi của Tần Trình, hắn nghe ra hai tin tức quan trọng: thứ nhất, có người tiết lộ tin tức đoàn phim; thứ hai, dư luận bên ngoài dường như có chút không ổn, nếu không Tần Trình sẽ không bảo mình ngăn chặn.

Từ Tấn gật đầu nói: "Ừm, được, tôi biết." Dừng một chút, Từ Tấn thuận miệng hỏi: "Tiết lộ cái gì?"

Tần Trình nâng mắt nhìn hắn một cái, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Chuyện Dung Hủ là diễn viên chính."

Từ Tấn lập tức nhẹ nhàng thở ra: "Tôi còn tưởng là chuyện gì, hóa ra không tiết lộ tin tức của cậu ra ngoài…" Âm thanh im bặt, đối diện ánh mắt ngưng trọng lạnh như băng của người đàn ông, Từ Tấn nhịn không được nuốt nước miếng một cái, đột nhiên ý thức được: "À đúng! Tôi nhớ ra rồi, hình như cậu từng nói, Tần phu nhân muốn cậu chăm sóc tốt Dung Hủ nhỉ? Ờ, thế mà lại có người tiết lộ tin tức của cậu ấy ra ngoài, đây chính là chuyện lớn, tôi sẽ đi làm ngay bây giờ!"

Giờ phút này, trên con đường cổ trang ở thành điện ảnh thành phố S.

Ánh trăng trong trẻo như nước xuyên thấu qua mây mù nhàn nhạt, chiếu rọi tảng đá trên đường, chiếu ra một tầng sương trắng.

Dung Hủ đứng ở bên cạnh Hà Hinh Nhu, vô cùng lễ phép mà thoáng lui về phía sau non nửa người, kiên nhẫn nghe đối phương nói chuyện.

Hà Hinh Nhu nhẹ nhàng nói xong, cô nói về chuyện rất nhiều năm trước, cũng nói chuyện mình với Lăng Tiêu gặp nhau và quen biết.

Dung Hủ cũng thật không ngờ, vị ảnh hậu nổi tiếng này lại nói với mình nhiều vậy, nhưng cậu không có một chút không kiên nhẫn, ngược lại thường thường gật đầu đáp lại, dường như đang cổ vũ Hà Hinh Nhu tiếp tục nói.

Nói xong lời cuối cùng, Hà Hinh Nhu dừng lại, quay đầu yên lặng nhìn cậu, cười nói: "Lúc cậu thử vai, tôi đã cảm thấy cậu và Lăng Tiêu rất giống. Dáng vẻ hắn không đẹp như cậu, nhưng con người hắn rất tốt, tôi thích nhất ánh mắt hắn nhìn mỗi người, bất luận là đối mặt ai, hắn đều rất có kiên nhẫn, rất dịu dàng."

Dung Hủ cười khẽ gật đầu: "Đây là vinh hạnh của tôi."

Hà Hinh Nhu cười hỏi: "Vậy cậu cảm thấy, kịch bản này viết thế nào?"

Đề tài lại quay về lúc vừa mới bắt đầu, Dung Hủ trấn định hồi đáp: "Viết rất tốt, «Tầng mây màu đen» là bộ phim hay."

Hà Hinh Nhu cười cong mắt, tầm mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trên người Dung Hủ. Nhưng Dung Hủ cũng vô cùng bình tĩnh mà nhìn lại, không có một chút thấp thỏm khẩn trương, cậu hơi cong khóe môi, vẫn duy trì tươi cười ôn hòa lễ phép, mặc cho ai cũng không thể tìm ra một chút thiếu sót.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau hồi lâu, Hà Hinh Nhu nhẹ nhàng hít vào một cái, thu hồi tầm mắt, cười nói: "Tôi cũng hiểu được, bộ phim điện ảnh này viết thành như vậy, là phiên bản tốt nhất. Dù vẫn chưa hoàn toàn kể lại hiện thực, thì cũng là một câu chuyện rất tốt. Lăng Tiêu như vậy… là đủ rồi, cậu diễn rất tốt, Tần Trình cũng diễn rất tốt, đều tốt hơn so với tôi tưởng."

Dung Hủ trực tiếp nói sang chuyện khác: "Tần Trình diễn xuất rất tốt."

Hà Hinh Nhu cũng phối hợp mà hỏi: "Phải không? Tôi còn chưa từng hợp tác với hắn, không biết…"

Hai người vừa trò chuyện, vừa đi đến phương hướng phim trường. Ngay khi bọn họ sắp đi đến phim trường, trợ lý Hà Hinh Nhu chạy chậm lại đây gọi cô đi, dường như có việc muốn nói.

Dung Hủ cười nhạt nói lời từ biệt với vị ảnh hậu ấy, nhìn bóng dáng yểu điệu của đối phương, mắt phượng

trong suốt của thiếu niên chậm rãi trầm xuống.

"Mình và Tần Trình diễn tốt… Lăng Tiêu và Cố Minh Tu sao…"

Thiếu niên nhẹ giọng nỉ non, bao phủ trong gió đêm đầu mùa xuân se lạnh.

Chờ Dung Hủ vừa về tới phim trường, La Chấn Đào liền vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói rằng: "Tin tức của cậu bị người ta tiết lộ ra ngoài, hiện tại Lương đạo đã quyết định công khai một phần tin tức diễn viên trước. Tiểu Hủ, bây giờ chúng ta phải phối hợp Lương đạo làm một ít công tác PR, về phần mấy thuỷ quân đó, tôi đã bắt đầu bắt tay điều tra tình huống của bọn họ. Không biết rốt cuộc là ai mua bọn họ, nhưng bọn họ tuyệt đối đừng mong tản lời đồn thêm nữa!"

Hết chương 39

40. Chương 40

Dung Hủ diễn vai chính «Tầng mây màu đen», nhân vật là Lăng Tiêu.

Thời cơ tin tức này tuôn ra thật sự rất trùng hợp, «Tranh giành» đêm nay là đại kết cục, tất cả các fan đều đang hưng phấn thảo luận nội dung phim, đột nhiên tin tức này bùng nổ ra, lập tức khiến cho những dân mạng chú ý «Tranh giành» chú ý tới chuyện này, chú ý tới việc: Dung Hủ sắm vai Mặc Sĩ Diêu, có liên quan tới đoàn phim «Tầng mây màu đen».

Cũng không biết có phải là người tuồn tin ra cố ý chọn thời cơ hay không, nhưng nói ngắn lại, thời điểm như vậy khiến nhiệt độ của sự kiện này rất cao.

Làm thế nào chèn ép nhóm thuỷ quân xuống?

Phương thức đoàn phim «Tầng mây màu đen» lựa chọn là, mua càng nhiều thuỷ quân hơn mi!

Đoàn phim này cho tới bây giờ đều không thiếu tiền.

Mọi người đều biết, một bộ phim tốn tiền nhất chính là thù lao diễn viên, chế tác hiệu ứng và tuyên truyền mở rộng. «Tầng mây màu đen» ở hai khoản trước đều dùng rất ít, mọi người đều là đến diễn hữu nghị, mấy khách mời nổi tiếng kia không cần phải nói, ngay cả Tần Trình cũng trực tiếp không thu một phân tiền thù lao, thật sự là diễn hữu nghị trên ý nghĩa chân chính.

Về phần chế tác hiệu ứng, vậy lại càng đơn giản, cũng không phải phim cổ trang, phim khoa học viễn tưởng, phim hành động gì, cảnh quay hoành tráng cũng ít, đoàn phim ở phương diện này sử dụng cũng không

nhiều lắm. Cho nên trên mặt tuyên truyền, đoàn phim đưa lên tài chính nhiều nhất, hiện giờ thế mà lại có người dám mua thuỷ quân trước mặt họ, vậy tự nhiên là đơn giản thô bạo áp chế mấy người đó xuống.

[tuy rằng Dung Hủ hơi trẻ tuổi một chút, nhưng chỉ cần diễn tốt, cũng không phải là không thể tiếp nhận.]

[chờ mong poster và teaser.]

[siêu thích Lăng Tiêu, nam thần của tôi! Nếu thật sự là Dung Hủ đến diễn, không biết cậu ta có thể diễn tốt hay không, thật khẩn trương…]

Những thuỷ quân đó không cần nói Dung Hủ có bao nhiêu tốt, cũng không cần nói cậu không tốt, chỉ cần khống chế được chiều hướng câu chuyện, khiến nhóm dân mạng không để ý mấy anti fan liều mạng thổi phồng Dung Hủ, vậy là đã thành công.

Hơn nữa thuỷ quân đoàn phim mua đều là thuỷ quân cao cấp, nhấn vào nick bọn họ, bất luận là nick weibo hay là nick tieba, hoặc là nick của những diễn đàn khác, đều có lịch sử ghi chép bình thường, thậm chí còn có thể đánh dấu mỗi ngày!

Quyền lên tiếng dần dần bị một sóng thuỷ quân này khống chế, Lương đạo hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng ông còn chưa có chuẩn bị cho hành động tiếp theo, bỗng nhiên đã bị một sự kiện đập cho ngơ ngẩn.

Vương phó đạo diễn kinh ngạc nói rằng: “Fan Dung Hủ… còn rất lợi hại?”

Chỉ thấy trong fanclub và tieba của Dung Hủ, đông đảo admin và chủ tieba liên hợp phát biểu một bài thanh minh.

Cách lúc nick marketing online tuôn tin “Dung Hủ đóng «Tầng mây màu đen»” mới qua không được bốn tiếng, những thuỷ quân anti đó cũng vừa mới xuất hiện hơn một tiếng, đám fan bự đã dán ra một phần danh sách.

Phần danh sách này tải xuống, ước chừng hơn 30Mb! Sau khi mở ra xem, thế mà lại là một phần bảng biểu excel. Cột thứ nhất của bảng biểu là ID người sử dụng, cột thứ hai là BBS sử dụng —— chẳng hạn như weibo, tieba, diễn đàn, cột thứ ba là bình luận của người sử dụng, cột thứ tư là lịch sử lên tiếng trước đây của người sử dụng ấy, cho ra một sự thật ——

Những người sử dụng đó, trước đây, có chín phần chín căn bản chưa từng đăng bất luận một tin tức gì liên quan tới Dung Hủ!

Thanh minh rất dài, cuối bài văn, đông đảo fan bự nghiêm túc trịnh trọng nói rằng: [Xin hỏi, làm fan Dung Hủ, mấy người luôn mồm nói đặc biệt thích «Mai phục» và «Tranh giành» của Dung Hủ, cảm thấy cậu ấy ở trong hai bộ phim truyền hình này diễn vô cùng tốt, vậy tại sao ba tháng qua, mấy người không

đăng một tin tức nào có liên quan tới Dung Hủ?]

Xem ra, hết thảy đều không cần nói cũng biết.

Nếu mấy người thích Dung Hủ như thế, vậy sẽ hiểu biết cậu ấy, chú ý cậu ấy, thế mà ngay cả một cái topic, weibo có liên quan tới cậu ấy cũng không đăng ư? Mấy người tưởng mọi người đều là ngu xuẩn, mặc mấy người trêu đùa sao?!

Lương đạo nhìn bảng biểu Vương phó đạo diễn tải xuống, xem đến trợn mắt há mồm.

Mấy thuỷ quân anti đó cũng không phải thuỷ quân cương thi bình thường, tin tức trên nick bọn họ nhìn qua cũng rất chân thật, có ý nghĩa, bình quân mỗi người bọn họ có ít nhất trên một trăm lịch sử lên tiếng trở lên. Muốn xem qua toàn bộ lịch sử ghi chép đó, thậm chí so sánh đối chiếu ra, cái này phải tiêu phí bao nhiêu tinh lực!

Không, phải nói, có thể tìm ra toàn bộ hơn một ngàn nick thuỷ quân không hề để sót, đã không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được đi? Hơn nữa lúc này mới qua bao lâu? Lúc này mới qua một tiếng rưỡi thôi!

Fan Dung Hủ có lẽ còn chưa có năng lực điều tra ra rốt cuộc là ai ở sau lưng mua thuỷ quân, nhưng chuyện bọn họ có thể làm được chính là, chứng minh với fan nhà khác —— nhất là fan Lăng Tiêu —— rằng: những người đó đều là anti. Fan Dung Hủ cho tới bây giờ đều chưa từng nói mấy lời như "chỉ có Dung Hủ có tư cách đóng Lăng Tiêu", lại càng sẽ không cảm thấy "Dung Hủ đóng «Tầng mây màu đen», là vinh hạnh của đoàn phim".

Lực hành động và lực ngưng tụ như vậy, khiến Lương đạo cũng không khỏi cảm thấy một chút cảm động.

Trầm tư một chút, Lương đạo nói rằng: "Đăng đoạn trailer đầu tiên ra sớm đi."

Vương phó đạo diễn sửng sốt: "Không phải nói, cuối tuần mới đăng sao?"

Lương đạo cười ha ha: "Mấy bạn fan người ta đã ra sức như vậy, rèn sắt khi còn nóng hiểu không? Hiện tại vừa lúc có một sóng nhiệt độ, chúng ta nên mượn cơ hội, ké sóng nhiệt này, khiến cái người chẳng hiểu sao muốn chơi đoàn phim chúng ta, muốn chơi Dung Hủ, phải ngậm bồ hòn."

Mà bên kia, La Chấn Đào mượn dùng lực lượng PR của Hoa Hạ Entertainment, trực tiếp ban một đám nick, đồng thời tiến hành một vài thao tác với mấy topic anti mà dân mạng tụ tập. Chẳng hạn như khi dân mạng làm mới trang, sẽ thường xuyên không nhìn thấy topic ấy, lại ví dụ như đem loại tag dẫn chiến như #Dung Hủ mới là Lăng Tiêu# mà thuỷ quân cố ý đánh ra, trực tiếp xóa khỏi mục dự bị hot search.

Sau khi làm xong hết thảy, La Chấn Đào bắt đầu liên thủ với người bên công ty, thăm dò rốt cuộc là ai ở sau lưng mua thuỷ quân. Chờ đến khi hắn lại gọi xong một cú điện thoại, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy

nghệ nhân nhỏ nhà mình đang cúi đầu, yên lặng nhìn màn hình di động. Cậu dường như đang lật xem một trang bảng biểu, phía trên rậm rạp đều là chữ, La Chấn Đào nhìn mà da đầu cũng có chút run lên.

La Chấn Đào đi qua, nói rằng: "Vấn đề không lớn, chuyện anti tương đối dễ giải quyết, hiện tại chính là vấn đề tung tin. Trước đó anti đã khiến cho một ít fan Lăng Tiêu phản cảm, dù chúng ta áp chế ngôn luận của anti, những fan âm nhạc đó chỉ sợ cũng sẽ không lập tức sinh ra thiện cảm với cậu. Hiện tại bên công ty đã tính toán liên hệ vài nick marketing online và nick truyền thông, trước hết làm sáng tỏ chuyện này, làm uyển chuyển một chút."

Nói đến đây, La Chấn Đào rốt cuộc nhớ tới: "Đang xem cái gì đấy, tiểu Hủ?"

Dung Hủ vẫn cúi đầu lật xem bảng biểu kia, La Chấn Đào tò mò đến gần, nhẹ giọng đọc ra hàng thứ nhất: "ID: Cư gia thỏ thỏ… diễn đàn Góc Bể… Dung Dung chính là Lăng Tiêu, cậu ấy không diễn, ai tới…" Âm thanh ngưng bặt, La Chấn Đào theo bản năng hỏi: "Đây là cái gì?!"

Tắt điện thoại di động, nhẹ nhàng để vào trong túi, thiếu niên cong môi, trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp lập tức lộ ra một nụ cười nhu hòa. Cặp mắt sáng ngời trong trẻo ấy giờ phút này lóe ra ánh sáng trong suốt, cậu nghiêm túc nhìn người đại diện của mình, giọng điệu kiên định nói rằng: "Đây là tâm ý mà fan của em cho em."

La Chấn Đào im bặt không nói, hắn vẫn không hiểu rõ đó là thứ gì, nhưng hắn luôn cảm thấy đây hẳn không phải là chuyện xấu.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền biết việc làm của fan Dung Hủ. Khi hắn nghe nói mấy fan đó thế mà trong vòng hơn một tiếng, đã lật lịch sử ghi chép của hơn một ngàn ID thuỷ quân, tìm đọc hết lịch sử trước đó, thậm chí còn tạo ra một bảng biểu hoàn thiện tỉ mỉ, La Chấn Đào nghẹn họng nhìn trân trối nói rằng: "… Năng lực làm việc này, còn mạnh hơn anh nữa!"

Rất nhiều người trong số fan Dung Hủ dường như cũng thủ đoạn cao minh, lịch duyệt sâu xa, chuyện này từ sự kiện bỏ phiếu «Mai phục» lúc trước đã có thể thấy được một phần. Khi đó ai có thể nghĩ đến, một tiểu minh tinh tên cũng chưa biết như vậy, fan của cậu ta lại có thể định ra sách lược bỏ phiếu hợp lý xuất sắc, thậm chí sau khi thuỷ quân bỏ phiếu, còn làm lớn chuyện ra, chỉ ra sự thật đối phương mua thuỷ quân, giúp Dung Hủ thắng được nhiệt độ và thanh danh.

Có lẽ mỗi một người trong số bọn họ kém kinh nghiệm phong phú như La Chấn Đào, nhưng bọn họ gộp chung một chỗ, dù là Lương đạo cũng không dám khinh thường, rơi vào cảm khái.

Có phần danh sách mà nhóm fan chế tác, chuyện La Chấn Đào cần làm liền tương đối đơn giản. Chỉ cần liên hệ nick marketing online, khuếch tán chuyện này ra ngoài, để càng nhiều người nhìn thấy danh sách này, biết có anti fan đang anti Dung Hủ, vậy liền đạt tới mục đích làm sáng tỏ chân tướng.

Hơn nữa khiến La Chấn Đào không ngờ tới chính là, Lương đạo thế mà lại ngay lúc này, tức thời đứng ở bên cạnh Dung Hủ, mạnh mẽ chống đỡ cậu.

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: nhằm vào việc "Vua buôn dưa giới giải trí" ác ý phỏng đoán, bên chúng tôi giữ vững thái độ, đã thông báo luật sư, truy cứu hành vi để lộ bí mật của "Vua buôn dưa giới giải trí". Từ khi «Tầng mây màu đen» khởi động máy tới nay, đã được đông đảo fan điện ảnh chú ý, phim sắp đóng máy, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, một giờ sau, kính dâng sự kinh ngạc cho mọi người @đạo diễn Lương Siêu @Dung Hủ @Du Tư Ngữ]

Cái weibo này vừa ra, nhất thời, nhóm fan đều nổ tung chảo.

Đoàn phim thế mà lại muốn gửi thư luật sư cho "Vua buôn dưa giới giải trí"? Xem ra chuyện này thật sự rất nghiêm trọng, po chủ kia đâm phải rắc rối rồi!

Nhưng mà rất nhanh lại có dân mạng chú ý tới: [mọi người có phát hiện không, từ mà đoàn phim dùng là "hành vi để lộ bí mật"! Là để lộ bí mật! Vậy cũng là nói… lời vua buôn dưa nói là thật ư? Dung Hủ diễn Lăng Tiêu?!]

Không chỉ như thế, còn có dân mạng phát hiện: [Lương đạo là đạo diễn «Tầng mây màu đen», chuyện này chúng ta đã sớm biết. Nhưng vì sao weibo phải tag Dung Hủ và Du Tư Ngữ? Tag đạo diễn, là bởi vì đạo diễn là thành viên đoàn phim. Tag Dung Hủ và Du Tư Ngữ… Không thể nào? Chẳng lẽ nói, Dung Hủ thật sự là nam chính, Du Tư Ngữ là nữ chính?!]

[nhưng lúc Lăng Tiêu còn sống hoàn toàn không có scandal hồng phấn nào mà, một cái cũng không có! Nếu muốn nói có, vậy đại khái hắn với Hà Hinh Nhu quan hệ rất tốt. Hà Hinh Nhu hoàn toàn có thể tự diễn mình, chỗ nào cần Du Tư Ngữ đến sắm vai? Từ từ… bộ phim này thật sự cần nữ chính hả?!]

Nhóm dân mạng thảo luận đến khí thế ngất trời, chỗ nào còn có người nghĩ đến cái weibo của "Vua buôn dưa giới giải trí" trước đó. Lực chú ý của họ đã đặt trên bộ phim «Tầng mây màu đen» này, bọn họ bức thiết muốn biết, rốt cuộc Dung Hủ có phải nam chính hay không, nữ chính Du Tư Ngữ là dạng nhân vật gì.

[chẳng lẽ… phim hư cấu ra một nữ chính cho Lăng Tiêu hả?!]

Kết luận như vậy khiến vô số dân mạng đều hết sức sợ hãi, mà bên kia, đoàn phim thừa thời cơ này, không ngừng điều tra người để lộ tin tức bí mật.

Muốn biết là ai tiết lộ cơ mật, chuyện này vô cùng khó khăn, bởi vì người biết tin tức đoàn phim thật sự nhiều lắm, trong lúc quay phim người đến người đi, ai cũng không biết rốt cuộc là người nào để lộ bí mật.

Nhưng mà, muốn biết tin tức của "Vua buôn dưa giới giải trí" là từ đâu ra, liền đơn giản hơn nhiều.

Có điều đoàn phim liên hệ với bên "Vua buôn dưa giới giải trí", đối phương lại cự tuyệt cung cấp danh sách người tiết lộ bí mật, thậm chí còn thái độ kiêu ngạo mà tỏ vẻ, tùy tiện đoàn phim gửi thư mời luật sư như thế nào, phòng làm việc bọn họ hoàn toàn không sợ! Lần này bọn họ không có bịa đặt, nói đều là lời thật, muốn kiện bọn họ như thế nào thì cứ kiện như thế đó, bọn họ phụng bồi.

Thái độ mặt dày mày dạn như vậy khiến Lương đạo tức đến mặt mũi đỏ bừng, thiếu chút nữa chửi ầm lên. Mà ông đương nhiên không biết, ngay sau khi ông vừa mới cúp điện thoại, thành phố B, một chiếc xe hơi màu đen khiêm tốn đỗ ở ven đường, dừng ở trước cao ốc nơi đặt văn phòng của phòng làm việc sau lưng nick marketing online "Vua buôn dưa giới giải trí".

Tuy rằng tối hôm nay huyên náo ra rất nhiều chuyện, nhưng mà diễn viên và nhân viên công tác vẫn cần nghỉ ngơi. Mọi người từng đám rời khỏi phim trường, quay về khách sạn.

Dọc theo đường đi, Dung Hủ được không ít nhân viên công tác an ủi và cổ vũ, hơn một tháng ở chung, làm bọn họ đều không tự chủ được mà sinh ra thiện cảm với thiếu niên ôn hòa yêu cười này, cũng hy vọng cậu đừng bị sự kiện thuỷ quân anti lần này đả kích.

Khi Dung Hủ đi ra khỏi thang máy, đi đến trước cửa phòng mình, cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người đàn ông tuấn mỹ đứng ở trong hành lang, đang gọi điện thoại.

Lúc nhìn thấy mình, Tần Trình nhẹ nhàng gật gật đầu, nói một câu "đi xử lý chuyện này, sáng ngày mai cho tôi câu trả lời thuyết phục" vào trong điện thoại, sau đó liền cúp điện thoại, đi về phía Dung Hủ.

Đèn ở hành lang chiếu ánh sáng xuống, khiến cả dãy hành lang đều sáng như ban ngày. Tần Trình mặc một cái áo khoác dài, buộc vòng quanh dáng người thon gầy cao ngất của hắn, tỉ lệ thân thể hắn vô cùng tốt, đầu tóc dài hỗn độn suy sút lại làm hắn nhìn qua không có một chút hỗn độn, trái lại vô cùng có cảm giác nghệ thuật, đẹp trai rất có hình tượng.

Sau khi hắn đi đến trước mặt Dung Hủ, nhìn chăm chú cậu trong chốc lát, thấy thiếu niên không có dị thường, mới hạ giọng, giọng điệu thản nhiên mà nói rằng: "Tôi đã bảo người đi tra xem là ai ở sau lưng mua thuỷ quân, chuyện này không cần phải gấp gáp, khẳng định sẽ có một kết quả. Hôm nay cậu nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai cứ quay phim bình thường là được."

Lời nói gọn gàng dứt khoát của người đàn ông khiến Dung Hủ hơi ngẩn ra, cậu theo bản năng mà hỏi: "Vì sao anh muốn tra chuyện thuỷ quân?"

Nghe vậy, Tần Trình cũng đột nhiên dừng lại. Vừa rồi hắn chỉ nghĩ khuyên nhủ đối phương không cần quan tâm, đừng vì loại người cặn bã cố ý anti này mà phiền muộn, nhưng quên mất, quan hệ giữa hắn với thiếu niên còn chưa tới loại tình trạng này, hắn đột nhiên nói lời như thế, dường như quản có hơi nhiều.

Lập tức, một trăm loại lý do từ trong đầu Tần Trình nhanh chóng xẹt qua, hắn còn chưa có tìm ra một cái cớ hợp lý, đột nhiên lại nghe Dung Hủ nhẹ nhàng cười một tiếng, con ngươi xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết, dường như bừng tỉnh đại ngộ mà nói rằng: "Có phải dì Tần bảo anh làm như vậy, bảo anh quan tâm tôi không?"

Tần Trình: "..."

Một lát sau, hắn hơi hơi gật đầu: "Ừm."

Dung Hủ nghiêm túc nói rằng: "Cám ơn dì Tần, nhưng mà anh cũng không cần quá sốt ruột với chuyện này, tôi có đúng mực." Dừng một chút, ý cười bên môi Dung Hủ càng tăng lên vài phần: "Anh đừng quá quan tâm tôi, phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải diễn, đừng nghĩ quá nhiều. Tôi cũng muốn cám ơn anh… Tần Trình."

Giọng nói êm tai nghiêm túc nói ra hai chữ "Tần Trình", trong phút chốc, người đàn ông mới rồi còn đang hối hận "sao cậu ấy lại cảm thấy có liên quan tới mẹ", đột nhiên thân thể cứng ngắc, khi ngẩng đầu, liền nhìn thấy khóe môi thiếu niên khẽ nhếch, tươi cười xán lạn mà nhìn mình.

Cặp mắt ấy dưới ngọn đèn chiếu xuống sáng đến thần kỳ, giống như bảo thạch xinh đẹp nhất, yếu ớt tốt đẹp đến độ khiến người ta nhịn không được muốn nâng niu trong lòng bàn tay.

Nơi cổ họng dần dần có chút khô khốc, Tần Trình trấn định "ừm" một tiếng, thuận miệng nói rằng: "Cậu nghỉ ngơi sớm một chút."

Dung Hủ gật gật đầu: "Anh cũng vậy. Thế ngày mai gặp?"

"… Ngày mai gặp."

Hai cánh cửa cùng thời gian đóng lại, sau khi Dung Hủ vào trong phòng, nụ cười trên mặt chậm rãi thu lại. Cậu trực tiếp gọi điện thoại bảo La Chấn Đào đến phòng mình, đồng thời giọng điệu bình tĩnh nói với đối phương: "Em đại khái có chút đoán được, có thể là ai đang mua thuỷ quân."

Mà ở trong phòng cách vách, cửa mới vừa đóng, người đàn ông ấy đột nhiên tựa vào ván cửa, dùng tay trái che lại mặt mình. Trong phòng tối đen, chỉ có ánh trăng ngời ngời sáng tỏ xuyên thấu qua cửa sổ, đem căn phòng chiếu ra một tầng sáng mông lung.

Ba phút đồng hồ sau, một cái trạng thái lặng yên không tiếng động xuất hiện trên weibo ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: giọng nói thật là dễ nghe, sao có thể… dịu dàng như vậy.]

Hết chương 40

41. Chương 41

Từ sau khi nick marketing online kia tiết lộ tin, đoàn phim «Tầng mây màu đen» vẫn đang tra xem là ai tiết lộ tin tức. Không chỉ bên đoàn phim, La Chấn Đào cũng hiệp lực với bộ phận PR của Hoa Hạ Entertainment, cẩn thận điều tra chuyện này.

Nhưng mà, thái độ kiêu ngạo của "Vua buôn dưa giới giải trí" đã khiến Lương đạo tức giận gần chết, La Chấn Đào cũng không cách nào moi ra tin tức từ chỗ bọn họ. Hiện tại nghe nói Dung Hủ thế mà lại đoán được là ai mua thuỷ quân, La Chấn Đào trực tiếp chạy tới phòng Dung Hủ.

Sau khi nghe được cái tên kia, La Chấn Đào kinh ngạc nói rằng: "Điều này sao có thể?! Tiểu Hủ, là Hàn Dương Hạo đem chuyện đoàn phim tiết lộ ra ngoài ư? Hắn với đoàn phim «Tầng mây màu đen» không có một chút quan hệ, hắn làm sao biết cậu là diễn viên chính? Hơn nữa vì sao hắn lại vô cớ muốn dùng chuyện này chơi cậu và đoàn phim, cái này có chỗ tốt gì với hắn sao?"

Dung Hủ đưa một ly nước ấm cho La Chấn Đào, giờ phút này cậu đã sớm thay áo ngủ thoải mái, ngồi ở trên sofa, giọng điệu trấn định giải thích: "Anh La, em cũng không nói Hàn Dương Hạo là người để lộ bí mật, ý của em là, thuỷ quân hắn là hắn mua."

La Chấn Đào nhất thời mộng mị.

Dung Hủ kiên nhẫn phân tích: "Chẳng lẽ anh không phát hiện một từ mà những thuỷ quân đó thường nhắc tới nhất ư? Là «Mai phục». «Tranh giành» tối hôm nay vừa mới kết thúc, tuy rằng cảnh diễn của em đã sớm kết thúc, nhưng mà lúc kết thúc, có một cảnh phát lại tổng thể, em cũng có không ít cảnh. Nếu thật sự muốn vào lúc này xào nấu anti em, vì sao không đề cập tới «Tranh giành» hiện tại đang hot, ngược lại luôn nói tới «Mai phục»?"

La Chấn Đào đầu tiên là ngẩn người, đột nhiên kịp phản ứng: "Ờ, những thuỷ quân đó quả thật luôn nhắc tới «Mai phục»."

Lại nói tiếp, chuyện này vẫn phải cảm ơn nhóm fan chỉnh lý ra cái "danh sách đánh kẻ giả danh".

Fan Dung Hủ gần như tìm ra tất cả thuỷ quân không hề để sót, còn ghi chép lại ngôn luận của bọn họ. Chính bởi vì có cái bảng kia, Dung Hủ mới có phương tiện mà kỹ càng tỉ mỉ quan sát bình luận của những thuỷ quân đó, sau đó phát hiện, trong một trăm bình luận có chín mươi cái nhắc tới «Mai phục», mà còn dùng từ ngữ khoa trương đến cực điểm đi thổi phồng Dung Hủ ở trong đó diễn có bao nhiêu xuất sắc.

Thật sự muốn anti cậu, thì phải dùng điểm nóng gần sát. Tác phẩm đứng đầu lớn nhất của Dung Hủ lúc này là «Tranh giành», «Mai phục» đã kết thúc hơn một tháng, tuy rằng còn có một ít nhiệt độ, nhưng đã sớm chậm rãi bình ổn, kém «Tranh giành» quá xa.

Là người như thế nào, mới có thể bỏ gần cầu xa, nhất định muốn nhắc tới «Mai phục»?

Nghĩ như thế nào cũng là người có liên quan tới «Mai phục».

Vậy cũng chỉ có thể là Hàn Dương Hạo.

Lúc trước quay phim «Mai phục», hai người ầm ĩ ra rất nhiều chuyện không thoải mái, thậm chí toàn bộ

đoàn phim «Mai phục» đều trở mặt với Hàn Dương Hạo. Loại chuyện này tuy rằng không có ai tuôn ra, nhưng mà trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng.

Hàn Dương Hạo có bao nhiêu hận Dung Hủ? Lấy lòng dạ hẹp hòi của gã mà nói, tuyệt đối là hận đến tận xương tủy, hận Dung Hủ không thể lập tức liền hết thời mới tốt.

Đáp án Dung Hủ đưa ra hợp tình hợp lý, cũng có khả năng cực lớn, nhưng không có chứng cớ gì.

Tuy rằng La Chấn Đào cảm thấy Hàn Dương Hạo hiềm nghi thực lớn, nhưng có một vấn đề thực mấu chốt: "Hàn Dương Hạo không nên biết cậu là diễn viên chính «Tầng mây màu đen»." La Chấn Đào nghiêm túc nói rằng, "Tiểu Hủ, bất luận có phải là hắn không, hiện tại anh đều sẽ quan sát một chút động tĩnh bên phía hắn, chúng ta lại cẩn thận tra."

Thiếu niên nhẹ nhàng gật đầu, cúi đầu uống một ngụm trà nóng, cười nói: "Hôm nay quá muộn, nghỉ ngơi sớm một chút đi, anh La."

La Chấn Đào cười khổ nói: "Anh nào có tâm tình đi ngủ, nhưng cậu nên nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải diễn."

Dung Hủ không có miễn cưỡng, tiễn La Chấn Đào rời đi. Nhìn bóng dáng La Chấn Đào vội vàng rời đi, Dung Hủ như có điều suy nghĩ mà chăm chú nhìn chốc lát, cuối cùng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thấp giọng lẩm bẩm: "Nếu như là hắn… vậy hắn thật sự là minh tinh ngu ngốc nhất mình từng thấy."

Lúc ban đêm, Dung Hủ tiếp tục lật xem tin tức trên internet, đồng thời chờ đợi tin tức của La Chấn Đào.

Không đến mười một giờ, cậu đi nghỉ ngơi trước. Bất luận chuyện này phía sau phát triển như thế nào, chỉ cần đoàn phim và La Chấn Đào tiếp nhận, thì sẽ không xuất hiện đường rẽ càng lớn. Chuyện Dung Hủ cần phải làm là nghỉ ngơi cho tốt, cam đoan tinh lực, hoàn thành quay diễn ngày hôm sau.

Mà ngay năm phút đồng hồ sau khi Dung Hủ vừa mới tắt di động, một cái weibo xuất hiện trên trang weibo «Tầng mây màu đen».

Một giờ trước, trang weibo đoàn phim tag Lương đạo, Dung Hủ và Du Tư Ngữ, khiến nhóm fan không ngừng suy đoán. Khi đó đoàn phim đã nói, một giờ sau sẽ cho ra một điều kinh ngạc, có điều nhóm fan cũng không có chú ý chuyện này, mà là không ngừng thảo luận thân phận của Dung Hủ với Du Tư Ngữ.

Khiến nhóm fan trăm triệu lần không ngờ chính là, kinh ngạc này thật đúng là kinh ngạc, mà còn là một kinh ngạc khiến người ta trở tay không kịp!

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: mùa hè lại qua một vòng, chờ em lại thêm một năm; tầng mây màu đen bay qua chân trời, quay đầu gặp được khuôn mặt tươi cười của em. Tháng 3 năm 2044, mời bạn thưởng thức bài hát «Tầng mây màu đen», chỉ vì Lăng Tiêu! @đạo diễn Lương Siêu @Dung Hủ @Du Tư Ngữ {

link video }]

… Đây là không phát tin tức thì thôi, vừa phát tin tức, trực tiếp tương cả đoạn trailer phim lên luôn!

Ngay từ đầu rất nhiều fan nhìn thấy video, còn không thể tin được mà tự nói với mình: “Phỏng chừng… là một cái video hậu trường gì khác đi? Không có khả năng là trailer, ừm, không có khả năng là trailer! Ngay cả tên diễn viên chính cho tới bây giờ cũng chưa công bố, làm sao có thể trực tiếp chiếu trailer…”

Nhưng mà khi bọn họ khẩn trương mở video ra, đột nhiên! Tất cả mọi người bạo phát!

Video ngắn ngủn một phút đồng hồ rất nhanh mà qua, mở đầu là một mảnh không trung, mây đen âm trầm tiếp cận, nhưng mà một luồng ánh dương xán lạn xuyên thấu tầng mây, chợt chiếu sáng toàn bộ thế giới. Sau đó, màn ảnh cắt qua thật nhanh, cùng với nhạc nền nhanh nhẹn vui vẻ, tất cả dân mạng trợn mắt há mồm nhìn buổi thịnh yến minh tinh đủ để chiếu rọi thế giới này.

Thiên hậu tình ca nổi danh nước Mỹ nghe một bài hát tiếng Trung, dùng tiếng Trung không được tự nhiên nói: “Lăng Tiêu?”

Ảnh hậu mỹ nhân cấp bậc quốc bảo của Pháp cười nhìn về phía bạn mình, nói: “Lăng Tiêu.”

Lão ca sĩ Hoa Hạ nhìn TV, cười tủm tỉm gật đầu: “Lăng Tiêu.”

…

Lăng Tiêu, Lăng Tiêu, Lăng Tiêu…

Hơn mười người xuất hiện trong video hình ảnh, mỗi người chỉ có một màn ảnh, chỉ nói một cái tên——

Lăng Tiêu.

Hơn mười minh tinh lớn này, mỗi người đều hot khắp showbiz, bất luận một dân mạng nào cũng có thể kêu ra tên của bọn họ. Khi bọn họ hô lên tên Lăng Tiêu, loại lực rung động này tuyệt đối kinh người, khiến người ta không kịp nhìn.

Hạ Mộ Nhan ở trong tiệc rượu ăn uống linh đình, trong lòng hô lên cái tên “Lăng Tiêu”; Efira Joe tham gia một lễ trao giải, hướng về phía dưới sân khấu hô lên cái tên “Lăng Tiêu”.

Hình ảnh duyên dáng và thủ pháp quay phim thống nhất chỉnh tề, phương thức cắt nối biên tập, lập tức khiến tất cả dân mạng đều ý thức được: những người nổi tiếng đó không phải là đang tiếp thu phỏng vấn, bọn họ là đang đóng phim! Vậy cũng là nói, hai ba chục tai to mặt lớn ấy đều tham diễn đoàn phim «Tầng

mây màu đen»!

Trailer phim «Tầng mây màu đen», vừa mới bắt đầu, liền dùng thời gian 30 giây, làm kinh sợ tất cả người xem.

Cuối cùng, khi ca hậu tiếng tăm lâu năm của Hoa Hạ đứng ở trên đài, mở danh sách giải thưởng trong tay ra, khẽ cười nói ra câu "Lăng Tiêu", đột nhiên! Toàn bộ hình ảnh nháy mắt trở tối, nhạc nền dần dần biến mất, tiếng mưa rơi tí tá tí tách chui vào tai dân mạng, theo đó mà đến, còn có một tiếng hát réo rắt động nhân.

"Mùa hè lại qua một vòng, chờ em lại thêm một năm…"

Khi người yêu nhạc của Lăng Tiêu nghe thấy tiếng nhạc, bọn họ nhịn không được mà đỏ mắt, nhìn hình ảnh video đổi thành một cửa tàu điện ngầm ồn ào chật chội. Trong đám người, một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã đang nghiêm túc gảy đàn ghita, nhẹ nhàng ca hát.

Cậu ấy giống như không hợp với thế giới này, khí chất nhu hòa bình tĩnh quanh quẩn quanh người cậu, quanh quẩn trong tiếng ca của cậu.

Người xung quanh qua lại vội vàng hình thành đối lập rõ rệt với tiếng ca của cậu, cậu vẫn cứ nghiêm túc hát như thế, cho dù có đôi khi căn bản không ai dừng lại nghe cậu hát, cậu cũng không chút để ý. Chỉ một lần lại một lần hát bài «Tầng mây màu đen» ấy, dùng âm thanh vui vẻ sung sướng nhất.

"Cộp cộp —— "

"Cộp cộp —— "

Một người phụ nữ nặc trang phục nghề nghiệp đứng ở trước mặt thiếu niên, trên khuôn mặt dịu dàng của Du Tư Ngữ đều là vẻ nghiêm túc, cô trịnh trọng nói rằng: "Chào cậu, tôi là Triệu Sở Vân của công ty Hoa Hạ Entertainment."

Nháy mắt, hình ảnh một lần nữa thay đổi.

Mới vào giới giải trí, một khúc thành danh, nhưng theo đó mà đến chính là áp lực càng lớn.

Thiếu niên dịu dàng ấy dưới sự trợ giúp của người đại diện nhanh chóng trưởng thành, cực hot, lấy giải thưởng, lượng tiêu thụ qua mười vạn, hơn trăm vạn!

Gặp phải bình cảnh.

Khán giả ngừng thở, nhìn thấy sau một lần sáng tác thất bại, thiếu niên ôn hòa ấy mời người đại diện của mình rời khỏi phòng ghi âm, cho cậu một không gian yên tĩnh. Sau đó, cậu đi ra khỏi phòng ghi âm, đi trong hành lang thủy tinh, phía sau vang lên một giọng nam trầm thấp từ tính ——

"Lăng Tiêu?"

Lăng Tiêu quay đầu, nhìn về phía đối phương.

Tiếng cười nhẹ của người nọ giống như một sợi lông chim, dịu dàng thổi qua tim mỗi một người nghe. Hormone nam tính gợi cảm mãnh liệt gần như muốn xuyên thấu màn hình, thẳng tắp đến đáy lòng tất cả fan. Trên hình ảnh, Lăng Tiêu tuấn mỹ tú lãng trợn to hai mắt, giật mình nhìn đối phương. Mà người kia cười chốc lát, mới thấp giọng nói rằng ——

"Cậu là Lăng Tiêu."

Con ngươi thiếu niên tuấn tú xinh đẹp khẽ run, hàng mi mấp máy. Trong con ngươi nhạt màu trong suốt sáng ngời, nhộn nhạo ra tầng tầng gợn sóng nhẹ nhàng, cậu kinh ngạc nhìn đối phương, rất nhanh, cậu lại cong môi, lộ ra nụ cười dịu dàng chỉ thuộc về Lăng Tiêu, nhất thời, toàn bộ hình ảnh đều nhu hòa lên, chỉ còn lại một thiếu niên hoàn mỹ ấm áp như vậy.

Đến đây! Trailer phim chấm dứt!

Ngay khi rất nhiều người đều nhìn thiếu niên này đến dần dần thất thần, hình ảnh đột nhiên trở tối, video liền kết thúc.

Tất cả fan ngơ ngác nhìn chằm chằm điện thoại, máy tính của mình, chờ sau khi họ lấy lại tinh thần, lập tức điên cuồng bình luận trên trang weibo đoàn phim «Tầng mây màu đen».

[Thiệt thiệt đẹp! Thiệt thiệt đẹp! Phim này thế mà lại khiến tôi nhìn ra nhiệt huyết, rõ ràng ca thần nhà tôi là một người tốt dịu dàng thuần thiện, sao tôi lại cảm thấy nhiệt huyết như vậy! Đúng, chính là muốn khiến toàn thế giới đều hô lên tên anh ấy, anh ấy tên Lăng Tiêu, anh ấy là Lăng Tiêu!]

[Dung Hủ có hơi đẹp… Tuy rằng vừa rồi tôi vẫn luôn nói, diện mạo Dung Hủ không quá phù hợp với Lăng Tiêu, nhưng mà thật sự quá dễ nhìn! Hơn nữa lúc cậu ấy ca hát hoàn toàn không giống cậu ấy lúc bình thường, cậu ấy ca hát giống như sáng lên vậy… sao có thể dễ nhìn như thế, làm một người mê cái đẹp, tôi yên lặng liếm liếm màn hình _(: ”)_]

[chờ một lát, đây thật sự là @Dung Hủ từng đóng Hoắc Hi hả?! Một chút cũng không giống có được không! Tui rõ ràng có xem qua «Mai phục» mà, tui ít học, mấy người đừng gạt tui, cậu ấy thật sự là Hoắc Hi hả? Vậy… vậy sao cậu ấy đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy!!! Tui chịu không nổi nhất là loại mỹ thiếu niên dịu dịu dàng dàng này, đây cũng quá đẹp đi!]

[nhanh chiếu phim đi! Tôi muốn đi cống hiến phòng bán vé, ai cũng đừng ngăn cản tôi cống hiến phòng bán vé!]

[tôi muốn cống hiến hai vé, ít nhất hai vé!]

[ý, tiếng ca này không quá giống Lăng Tiêu, chẳng lẽ là Dung Hủ tự hát? Dễ nghe như vậy?!]

Ngoại trừ những người qua đường đó, fan Dung Hủ càng điên cuồng.

[Dung Dung QAQ Dung Dung đẹp như vậy, không giống Hoắc thiếu soái, cũng không giống Mặc Sĩ Diêu, cảm giác cả người Dung Dung chính là một vầng sáng, thật nhu hòa! Nụ cười lúc cuối cùng của cậu ấy, hoàn toàn đẹp không có lực công kích, a a a a!! Thật muốn ôm lấy Dung Dung như vậy cọ cọ, Dung Dung như vậy khẳng định cho phép tôi ôm lấy cậu ấy, tôi muốn ôm cậu ấy một trăm năm không buông tay!!!]

[không nghĩ tới, tôi không ngã vào dưới giày bá đạo tổng tài Hoắc thiếu soái tà mị cuồng quyến, cũng không có ngã dưới áo bào trắng của thanh lãnh quân sư Mặc Sĩ Diêu phong hoa tuyệt đại, tôi thế mà lại… tôi thế mà lại ngã dưới quần của Dung Dung ver ca thần! Từ nay về sau, tôi phải làm fan bà xã của Dung Dung, Dung Dung dịu dàng như vậy, tốt như vậy, tôi muốn thương Dung Dung cả đời, moaz moaz moaz moaz =3=]

Dưới trang weibo «Tầng mây màu đen», rất nhanh tràn ngập ba loại bình luận khác nhau.

Đầu tiên là bình luận của fan nam nữ chính, bất luận là fan Dung Hủ hay là fan Du Tư Ngữ đều kích động mà biểu đạt cảm giác vui sướng của mình. Bộ phim này rốt cuộc cũng tuyên truyền, hơn nữa công bố hai diễn viên, thực rõ ràng chính là nam nữ chính!

Fan Dung Hủ là bị "Dung Dung ver mỹ mạo dịu dàng" trước đây chưa từng gặp làm kinh diễm đến không ngừng liếm bình, mà fan Du Tư Ngữ cũng tỏ vẻ, loại nữ tinh anh này là nữ thần bọn họ đột phá, diễn thật tốt!

Tiếp theo là chứa nhiều suy đoán với bộ phim điện ảnh này.

Bài hát này thực rõ ràng không phải là băng gốc của Lăng Tiêu, vậy rốt cuộc là ai hát? Âm thanh có chút giống Dung Hủ, thật sự là Dung Hủ hát sao? Còn có, mới vừa mở đầu đoạn trailer có hai mươi bốn minh tinh nổi tiếng xuất hiện, bọn họ đều là khách mời, trừ họ ra, còn có người nổi tiếng khác không?

Cuối cùng, rất nhiều người đều suy đoán, giọng nam lúc kết thúc là ai.

Khi nhìn thấy đối phương, con ngươi Dung Hủ khẽ run, dường như có chút kinh ngạc. Loại chi tiết nhỏ này Dung Hủ biểu hiện vô cùng tốt, nhóm fan theo lý đương nhiên mà cảm nhận được cậu kinh ngạc, sau đó bọn họ không nghĩ quá nhiều, liền đem vấn đề nhắm ngay chủ nhân âm thanh kia.

Loại phương thức lên sân khấu này không quá giống những người nổi tiếng khác, xem ra hẳn không phải là minh tinh khách mời.

Vậy rốt cuộc là ai?

Người đại diện Triệu Sở Vân mà Du Tư Ngữ sắm vai là chân thật tồn tại, người ta mười năm trước đã kết hôn, đối tượng kết hôn đương nhiên không phải là Lăng Tiêu. Bộ phim điện ảnh này không phải là phim tình yêu, mà là một bộ phim truyện ký, xem ra người thần bí lên đài cuối cùng rất có thể cũng là người vô cùng quan trọng với Lăng Tiêu.

Hơn nữa… âm thanh kia rất quen thuộc đó!

[rất quen! Thật sự là rất quen! Tôi khẳng định đã nghe qua giọng nói này ở chỗ nào rồi, nghe qua vô số lần!]

[kháng nghị đoàn phim kháng nghị đoàn phim, trailer mà mấy người còn chỉnh âm, hoàn toàn nghe không rõ giọng người kia có được không, người này có phải rất quan trọng với Lăng Tiêu không? PS: đôi mắt @Dung Hủ thật là dễ nhìn, đôi mắt sáng sáng, chuyển fan ~]

[… Có phải có chút giống giọng Tần thần nhà tôi không?]

[ý hình như là có hơi giống giọng Tần thần đó.]

[không thể nào đâu, Tần thần làm sao có thể đóng bộ phim này, khách mời còn có khả năng.]

Mọi người rất nhanh đem đối tượng suy đoán từ trên người Tần Trình dời đi chỗ khác, bọn họ vô cùng tò mò, người có thể khiến Lăng Tiêu mà Dung Hủ sắm vai kinh ngạc như thế, rốt cuộc sẽ là ai? Đoàn phim còn đặt đối phương lên đài cuối cùng, gợi sự tò mò, vậy người kia khẳng định rất quan trọng với Lăng Tiêu.

Bởi vì Lăng Tiêu trong giới nhân duyên quá tốt, bạn rất nhiều, nên dù là fan tử trung của hắn, cũng không có biện pháp lập tức đoán ra người rất quan trọng với Lăng Tiêu này là ai.

Nhưng bất luận như thế nào, đoạn trailer này công bố, khiến lực chú ý của tất cả dân mạng hoàn toàn dời khỏi tin tức của nick marketing kia. Vốn dĩ còn có một vài người yêu âm nhạc có chút phản cảm với Dung Hủ, cho dù fan Dung Hủ đã chứng minh những người thổi phồng cậu đều là thuỷ quân anti, nhưng vướng mắc trong lòng các fan âm nhạc trong lúc nhất thời cũng không thể cởi bỏ.

Nhưng mà hiện tại, sau khi xem đoạn trailer tinh mỹ này, có người ngầm đồng ý diễn xuất của Dung Hủ, không còn đề xuất âm thanh phản đối nữa; có người càng trực tiếp bị một Lăng Tiêu xa lạ mà lại quen thuộc như thế hấp dẫn: xa lạ ở bề ngoài và giọng nói của Dung Hủ hoàn toàn không giống Lăng Tiêu, nhưng quen thuộc ở thiếu niên diễn xuất Lăng Tiêu ôn hòa dịu dàng.

Giống như một tia nắng ấm, khi cậu ấy cười nhìn về phía bạn, bạn sẽ nhịn không được mà đáp lại tươi cười.

Nụ cười cuối cùng, là Lăng Tiêu, thật sự là Lăng Tiêu.

Dung Hủ sắm vai Lăng Tiêu, bề ngoài quá mức xuất sắc, không hợp với người thật; nhưng diễn xuất của cậu, tuyệt đối là qua cửa. Thậm chí hình ảnh cậu hát «Tầng mây màu đen» ở cửa tàu điện ngầm, khiến mũi rất nhiều fan Lăng Tiêu không kìm lòng nổi mà chua xót, chờ nước mắt rơi xuống, bọn họ mới phát hiện, mình nhìn Dung Hủ trong video, nhìn Lăng Tiêu này, trong lòng xót xa mà chảy ra nước mắt.

Bọn họ không giống, nhưng bọn họ lại rất giống.

Vào lúc ban đêm hơn mười hai giờ, fanclub phía chính phủ của fan Lăng Tiêu đăng một cái weibo trên trang weibo của mình.

[Hội hậu viên toàn quốc của Lăng Tiêu: trailer mới của «Tầng mây màu đen» đã đăng: [link video], cảm ơn @đạo diễn Lương Siêu, cảm ơn @Du Tư Ngữ. Cuối cùng, cảm ơn @Dung Hủ, cám ơn cậu sắm vai Lăng Tiêu. Nguyện trong lòng mỗi người, đều không có tầng mây màu đen]

Rạng sáng hơn một giờ, rất nhiều dân mạng còn ở các diễn đàn, tieba tranh luận không dứt, kịch liệt thảo luận tin tức «Tầng mây màu đen». Mà trong khách sạn bên cạnh thành điện ảnh thành phố S, nhân viên PR đoàn phim nhìn thấy tiết tấu đã bị mình dẫn đường, nhóm dân mạng đều bắt đầu thảo luận theo hướng có lợi với đoàn phim, bọn họ sôi nổi thở phào một hơi, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, rạng sáng ba giờ, lúc mọi âm thanh tắt lịm, xa xôi ở thành phố B, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái qua trước một tòa cao ốc cao chọc trời, rời khỏi nơi đặt phòng làm việc "Vua buôn dưa giới giải trí".

Ngày hôm sau, Dung Hủ vừa mới rửa mặt xong, còn chưa có mặc áo khoác vào, liền nghe được tiếng gõ cửa "cốc cốc".

Hết chương 41

42. Chương 42

Sáng sớm, thành phố S vừa mới nhập xuân còn có chút lạnh lẽo.

Lúc Dung Hủ mở cửa, vốn tưởng là La Chấn Đào, lại không ngờ là người đàn ông ấy. Mà Tần Trình cũng hoàn toàn không ngờ, thiếu niên chỉ mặc một cái áo lông dê mỏng manh màu trắng, liền vội vàng tới mở cửa.

Không khí ngoài phòng có hơi lạnh đến tận xương, Dung Hủ không kìm lòng nổi mà rụt người ra sau, Tần Trình lập tức nâng bước vào phòng, thuận tay đóng cửa lại. Sau khi vào phòng, hai người dường như đều có chút kinh ngạc, nhưng Dung Hủ rất nhanh cười cười, nói rằng: "Bên ngoài có hơi lạnh, có chuyện tìm tôi sao, Tần Trình?"

Áo khoác màu xám đậm bao quanh dáng người cao to của người đàn ông, Tần Trình hạ mắt nhìn thiếu niên ở trước mắt, mà Dung Hủ cũng cười ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt người đàn ông càng ngày càng trầm, trong con ngươi sâu thẳm tối đen tích lũy màu sắc nồng đậm, thật lâu sau, Tần Trình thấp giọng nói: "Chuyện nói với cậu đêm qua, điều tra ra rồi."

Mắt phượng hơi mở, một lát sau, Dung Hủ cười nói: "Thế mà lại điều tra ra? Nhọc anh hao tâm tổn trí."

Nói xong, Dung Hủ liền xoay người sang lấy áo khoác trên giá treo đồ. Động tác đưa tay lấy áo khoác của cậu, khiến áo lông rộng thùng thình hơi hở ra một khoảng trống chỗ ngực, tạo thành một cái bóng mờ chọc người ta suy nghĩ sâu xa. Từ phương hướng Tần Trình nhìn lại, chính là ở bên cạnh, xương quai xanh cao thẳng tinh tế vẽ ra một đường cong duyên dáng, chậm rãi biến mất ở cổ áo lông.

Ánh sáng thật sự có hơi mờ, khiến người ta thấy không rõ bộ dạng bên trong.

Làn da trắng nõn nhẵn nhụi nhìn qua như mỹ ngọc bóng loáng nhẵn nhụi, ôn nhuận dài lâu.

Đều nói quần áo màu trắng rất khó mặc, bởi vì nó thường khiến da người tối đi phát vàng, nhưng áo lông màu trắng gạo này lại dường như căn bản không trắng bằng thiếu niên. Nó không đủ thuần khiết, trắng còn chưa đủ trong sáng, vì thế chỉ có thể khiến thiếu niên mặc nó càng trắng thêm vài phần, trắng giống như có thể sáng lên, khiến người ta nhịn không được muốn vươn tay đi vuốt ve.

Bỗng nhiên, Dung Hủ quay đầu, cười nói: "Hẳn là rất khó tra đi? Tôi nghe Lương đạo nói, đoàn phim đi tìm phòng làm việc của nick marketing kia, đối phương nói phải tuân thủ luật lệ, nhất định phải cam đoan an toàn của người đưa tin, thậm chí bảo đoàn phim trực tiếp kiện lên toà."

Tần Trình lập tức đem cái tay phải vừa rồi thiếu chút nữa vươn ra giấu ở phía sau, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có một chút dao động, hắn bình tĩnh gật đầu, giọng điệu trấn tĩnh nói: "Ừm, cũng tạm, chung quy luôn có biện pháp mà."

Dung Hủ bắt đầu mặc áo khoác.

Tần Trình hơi hơi híp mắt, môi mấp máy, vẫn không có mở miệng. Rất nhanh, quần áo liền che mất áo lông màu trắng, chặn xương quai xanh xinh đẹp yếu ớt, ngay cả cổ cũng che hơn phân nửa! Chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú tinh xảo.

Tần Trình: "..." Im lặng một phút, hắn nói rằng: "Đối phương cậu cũng biết, rất quen thuộc."

Dung Hủ đang chỉnh lý khăn quàng cổ của mình, nghe nói như thế, cậu quay đầu nhìn về phía Tần Trình: "Là Hàn Dương Hạo hả?"

Trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút kinh ngạc, Tần Trình gật đầu: "Là hắn."

Tuy nói ngay từ đầu đã cảm thấy là Hàn Dương Hạo, nhưng mà sau khi có được đáp án khẳng định, Dung Hủ vẫn nhịn không được mà nhíu mày. Cậu không đi hỏi Tần Trình có được tin tức này từ đâu, cậu chỉ lắc đầu, giọng điệu tùy ý nói rằng: "Hắn làm như vậy có chút quá mức, chuyện trước đây đã qua, cần gì phải như vậy."

Dưới ánh dương xán lạn rực rỡ, thiếu niên hơi lắc đầu, lộ ra vẻ mặt tiếc hận.

Chuyện này dừng ở đây, Dung Hủ và Tần Trình đều không có nhắc lại vấn đề này. Tra ra đối phương là ai, đã làm xong một bước mấu chốt nhất, về phần rốt cuộc là ai đem tin tức tiết lộ cho Hàn Dương Hạo, điểm này dù Tần Trình thần thông quảng đại như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng biết được.

Ở trên thế giới này, chỉ có chính Hàn Dương Hạo biết, là ai đem tin tức tiết lộ cho gã.

Nhưng mà, Dung Hủ cũng không có khả năng tự mình đi ép hỏi Hàn Dương Hạo.

Nếu đã đụng phải, Dung Hủ liền cùng Tần Trình đi ăn bữa sáng. Dung Hủ tinh tường nhớ rõ, lần trước ở nhà đối phương ăn sáng, Tần Trình một chữ cũng không nói, dường như có thói quen "ăn không nói". Cho nên lúc này, Dung Hủ yên tĩnh uống sữa đậu nành, ăn cháo, một chữ cũng không nói.

Mà cậu đương nhiên không biết, người đàn ông nhìn như trấn định trước mặt cậu đã sớm nhíu mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

Đêm qua Từ Tấn suốt đêm về thành phố B, sáng hôm nay cũng là hắn ta nói cái tên Hàn Dương Hạo với Tần Trình. Vừa mới xử lý xong phòng làm việc của cái nick marketing online "Vua buôn dưa giới giải trí" không biết tốt xấu, Từ Tấn còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền nhận được tin nhắn của người đàn ông nào đó: [hơi động tới Hàn Dương Hạo chút đi.]

Từ Tấn sửng sốt, trả lời: [cái gì gọi là hơi chút?]

Qua chốc lát, bên kia mới hồi đáp: [người kia làm có hơi lố.]

Từ Tấn không hiểu ra sao, suy nghĩ kỹ thật lâu, mới hồi âm một câu: [… Đối với Dung Hủ này, có phải cậu quan tâm hơi nhiều rồi không?]

Lúc này đây, Tần Trình không có hồi âm cho hắn.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Dung Hủ và Tần Trình tạm thời tách ra. Hôm nay chính là quay cảnh đóng máy của Tần Trình, hắn cần đến đoàn phim trang điểm hiệu ứng trước, mà Dung Hủ thì đi lên lầu tìm La Chấn Đào.

Dung Hủ cười nói lời tạm biệt với Tần Trình, nhưng khi Tần Trình đi đến cửa khách sạn, lại quay đầu, ngưng mắt nhìn bóng dáng cao gầy của thiếu niên, tầm mắt thật lâu không dời đi. Chờ đến khi thiếu niên kia vào thang máy, rốt cuộc thật sự nhìn không thấy, hắn mới mím môi, xoay người rời đi.

… Hình như cậu ấy thật sự rất khổ sở, lúc ăn cơm ngay cả một câu cũng không nói, vẫn luôn cúi đầu.

Ừm, họ Hàn kia làm quá giới hạn rồi.

Dung Hủ vừa mới đến phòng La Chấn Đào chỗ nào nghĩ ra, thói quen truyền thống "ăn không nói" tốt đẹp của mình nhìn trong mắt người đàn ông nào đó, thế mà chính là biểu hiện khổ sở. Sau khi gặp La Chấn Đào, Dung Hủ trực tiếp xác nhận tính chân thực của việc "Hàn Dương Hạo mua thuỷ quân", vẻ mặt La Chấn Đào cứng đờ.

Qua chốc lát, La Chấn Đào gian nan mở miệng nói rằng: "Người nọ là có bao nhiêu hận cậu, tiểu Hủ, đời trước cậu nợ hắn cái gì vậy?"

«Mai phục» đã đóng máy gần nửa năm, cách lúc kết thúc cũng đã hai ba tháng, đây là phải có bao nhiêu hận, đến lúc này cũng muốn hãm hại đối phương? Tận lực tìm nick marketing tản ra ngôn luận mang tính kích động, lại mua một số lớn thuỷ quân nơi nơi kéo thù hận, hắt nước bẩn.

Không tính tinh lực tiêu phí ở trên đó, tiền đổ vào cũng ít nhất phải sáu số!

La Chấn Đào đang do dự nên xử lý như thế nào, Dung Hủ vừa lật xem bình luận ca ngợi của nhóm dân mạng về đoạn trailer «Tầng mây màu đen» trên điện thoại di động, vừa nhẹ giọng nói rằng: "Tuần trước Trương Đồng Đồng có liên hệ với em một lần, Hàn Dương Hạo hại cô ấy mất đi một nhân vật. Hàn Dương Hạo dường như chán ghét toàn bộ đoàn phim «Mai phục», lần đó hắn làm thực bí mật, nhưng hắn không biết, Trương Đồng Đồng quen biết phó đạo diễn đoàn phim, biết được tin tức 'Hàn Dương Hạo xin nhà đầu tư không suy xét tới Trương Đồng Đồng'."

La Chấn Đào lập tức kinh sợ.

"Tiểu Hủ, cái này… loại chuyện này sao cậu không nói với anh?"

Động tác lật xem topic của Dung Hủ phút chốc ngừng lại, một lát sau, cậu ngẩng đầu nhìn về phía La Chấn Đào, bất đắc dĩ cười nói: "Anh La, dù nói với anh, anh có thể làm cái gì. Trương Đồng Đồng cũng biết chúng ta không cách nào làm gì cho cô ấy, cho nên cô ấy chỉ là oán giận một chút thôi, cô ấy cũng nói chuyện này với Dịch Lan." Hơn nữa, quan hệ giữa cậu và Trương Đồng Đồng còn chưa tốt đến mức cố ý lên tiếng giùm đối phương.

Giờ phút này, trong lòng La Chấn Đào đột nhiên khựng lại, hắn có chút ý thức được, thiếu niên trước mắt cũng không phải chỉ là một đứa nhỏ đơn thuần ngây thơ. Nhưng lập tức hắn lại nghĩ đến, tuổi thơ tang cha tang mẹ, một người thân cuối cùng yêu thương mình cũng sớm qua đời, bị ép sống chung với chú thím lòng dạ hẹp hòi nhiều năm… Không chừng Dung Hủ đã bị bao nhiêu ngược đãi và kỳ thị rồi đó chứ!

Có thơ ấu như vậy, cậu không ngây thơ như mấy đứa nhỏ mười tám tuổi bình thường, cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa như vậy cũng không xấu, rất tốt, ít nhất sẽ không giống Hàn Dương Hạo, dại dột làm cho người ta phiền lòng.

Rất nhanh, La Chấn Đào liền chỉnh lý rõ ràng suy nghĩ, đâu vào đấy mà nói với Dung Hủ: "Một khi đã như vậy, chúng ta có thể thế này…"

Buổi sáng chín giờ cùng ngày, rất nhiều tộc đi làm vừa mới đến công ty, bắt đầu cả ngày vất vả cần cù công tác, lúc lén lút lên mạng, bỗng nhiên thấy được một tin tức.

"Tiểu sinh H ở đoàn phim ra vẻ ngôi sao, mắng lui nhân viên công tác, còn lấy danh nghĩa bên đầu tư yêu cầu đổi diễn viên… Ha? Là ai vậy?… Này này, cậu biết không, tôi nhìn thấy một trang web đưa tin, nói là có một tiểu sinh đang hot ra vẻ ngôi sao, còn dựa vào bên đầu tư để vào đoàn, muốn sa thải diễn viên cùng đoàn. Đây là tiểu sinh H nào vậy?"

"Phim gì, hiện tại tiểu thịt tươi nhiều như vậy, tôi nào biết là ai. H là gì? Hoàng? Hàn? Hồ?"

"… Ý, bên này nói, tiểu sinh này vừa mới đóng nam chính một bộ phim chiếu tuần rất hot…"

Không chỉ một trang web đưa tin!

Buổi sáng hơn mười giờ ngày hôm đó, một nick marketing big V* giới giải trí có số fan cao tới hơn bốn trăm vạn đột nhiên đăng một cái weibo ——

*Big V là nick đã được kiểm chứng, có hàng triệu người theo dõi.

[Đại đội trưởng quý giới: hôm nay luôn có fan đến nhắn tin cho tôi, hỏi tôi có biết tiểu sinh H gì hay không. Ha ha, chuyện này ở trong giới đã sớm mọi người đều biết có được không. Tiểu sinh H dựa vào vai phụ một bộ điện ảnh kinh điển mà ra mắt, sau khi hot, chính là cặp mắt treo tít trên trời, ra vẻ ngôi sao tính là cái gì, đoạn thời gian trước người ta còn dựa vào quan hệ với nhà đầu tư, muốn đổi nam số hai cùng đoàn phim đi kìa! Phim cũng quay hơn phân nửa, nói xem cái này sao mà làm được? Bộ phim kia thiếu chút nữa đắp chiếu, may mắn không để tiểu sinh H thành công, bằng không nam số hai kia phỏng chừng cũng sẽ không hot giống hiện tại.]

Cái weibo này mới vừa đăng không tới nửa tiếng, vài nick marketing tụ tập với "Đại đội trưởng quý giới"

liền sôi nổi chia sẻ, từng người đều tuôn ra thêm một ít chuyện xấu!

[Tiểu công tử giới giải trí: tôi biết tiểu sinh H chỉ cần đóng phim, đều là người cuối cùng đến phim trường. //Đại đội trưởng quý giới:…]

[Lão Vương bát quái: người ta không chờ đến một giây cuối cùng trước nghi thức khởi động máy, tuyệt đối sẽ không đến. //Đại đội trưởng quý giới:…]

Càng ngày càng nhiều nick marketing bắt đầu share tin tức này, lúc này chỗ nào còn cần mua thuỷ quân? Nhiều nick marketing share như vậy, đủ để cho ngàn vạn dân mạng nhìn thấy tin tức này. Hơn nữa còn các trang web tin tức lớn đẩy đưa, giữa trưa, sự kiện tiểu sinh H ra vẻ ngôi sao đã huyên náo đến mọi người đều biết.

Gần như là ngay từ giây phút đầu tiên, nhóm dân mạng liền đoán được thân phận tiểu sinh H.

Đoạn thời gian trước đóng một bộ phim chiếu tuần rất hot?

Nam số hai phim chiếu tuần hiện tại rất nổi tiếng?

Ra mắt dựa vào vai phụ trong bộ phim điện ảnh kinh điển…

[đây tuyệt đối là Hàn Dương Hạo! Tiểu sinh H nhất định là Hàn Dương Hạo! Phim chiếu tuần là «Mai phục», nam số hai là Dung Hủ, điện ảnh kinh điển kia là tác phẩm ra mắt của Hàn Dương Hạo «Mộ Thanh». Hắn ở trong đó sắm vai một thợ pha chế rượu của quán bar, màn ảnh chỉ có mấy chục giây, hắn chính là dựa vào cái đó mà nổi!]

Chuyện vừa ra, fan Hàn Dương Hạo tự nhiên cực lực phản bác. Nhưng mà càng ngày càng nhiều nick marketing online đứng ra hưởng ứng, thậm chí đến buổi chiều một giờ, một hậu cần của đoàn phim «Mai phục» thế mà lại lên tiếng trên weibo cá nhân của mình!

[Thiên thiên diệc y nhân: tôi chính là hậu cần bị @Hàn Dương Hạo mắng rời đi, hiện tại tôi đang mở tiệm trên trang Alimama, không còn làm việc trong giới. Lúc ấy Hàn Dương Hạo nói nếu tôi không đi, hắn liền không diễn, hắn không diễn, nhà đầu tư liền không cho tiền, cho nên tôi chỉ có thể đi. Đoàn phim «Mai phục» bị mắng rời đi không chỉ mình tôi, hình ảnh là tôi chụp ở ngày khởi động máy và ngày quay phim, còn có chứng nhận công tác của tôi. { hình ảnh } { hình ảnh }]

Weibo đương sự này vừa đưa ra, lập tức gây ra sóng to gió lớn!

Đây chính là chứng minh thực tế, ngay cả người của đoàn phim «Mai phục» cũng đứng ra trách cứ Hàn Dương Hạo, chẳng lẽ còn có thể là giả?

Nhưng mà fan Hàn Dương Hạo vẫn không thừa nhận.

[loại ảnh chụp nghi thức khởi động máy này trên mạng nơi nơi đều có, kẻ anti hiện tại không cần chi phí luôn ha, lấy tấm ảnh liền dám vu hãm A Hạo nhà chúng tôi?]

[ha ha ha ha A Hạo nhà tôi là người tiếng tăm lớn nhất đoàn phim «Mai phục», mi lại còn nói hắn dựa vào nhà đầu tư vào đoàn? Cười chết tôi, tiểu trong suốt hạng mười tám gì cũng dám đến so với A Hạo nhà tôi, thật sự là không biết xấu hổ.]

Nhóm fan Hàn Dương Hạo am hiểu nhất chính là càn quấy, từ sự kiện bình chọn «Mai phục» bốn tháng trước liền có thể thấy một chút.

Nhưng mà lúc này đây, bọn họ cũng thật không ngờ, sau khi hậu cần đó lên tiếng, fan Dung Hủ vẫn luôn yên lặng bất động rốt cuộc nổi giận!

[trước đó tôi còn luôn không dám nói lời nào, chỉ sợ là tin tức giả, hại Dung Dung bị người ta mắng. Hiện tại lại nói với tôi rằng, Hàn Dương Hạo kia thế mà lại muốn đá Dung Dung nhà tôi ra khỏi đoàn phim? Dựa vào cái gì! Hoắc Hi diễn tốt như vậy, mấy ngày hôm trước có một bình chọn "nhân vật truyền hình bạn thích nhất năm 2043", Hoắc thiếu soái nhà tôi cầm hạng tư! Hàn Dương Hạo dựa vào cái gì muốn Dung Dung đi!]

[EXM? Ra vẻ ngôi sao, mắng nhân viên công tác rời đi, nghi thức khởi động máy đến cuối cùng, lúc quay phim thường xuyên đến trễ. Hắn còn muốn dựa quan hệ đuổi diễn viên cùng đoàn phim đi! Cái quỷ gì, loại minh tinh đi cửa sau này, thế mà lại còn có người muốn tẩy trắng hả?]

[QAQ Dung Dung nhà tôi thế mà lại thiếu chút nữa bị người ta đuổi đi? Dung Dung thật đáng thương, chúng ta thế mà đều không biết chuyện này! «Mai phục» là bộ phim đầu tiên phát sóng của Dung Dung, khi đó cậu ấy còn chưa có danh tiếng gì, tôi cũng chưa nghe nói về cậu ấy, đụng tới loại chuyện này khẳng định đặc biệt bất lực. Wuli Dung Dung! QAQ hu hu hu hu…]

[chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Tôi nhớ tới sự kiện thuỷ quân bỏ phiếu lúc trước, giới giải trí còn có minh tinh kiêu ngạo như vậy hả? Được rồi, hiện tại có thể thống kê một chút về những sự kiện liên quan tới Hàn Dương Hạo, ai tới ghi chép lại với tôi nào?]

Fan Hàn Dương Hạo tự nhiên không chịu thừa nhận lời của mấy nick truyền thông và marketing đó, nhưng mà dần dần, lại thêm vài nhân sĩ trong giới giải trí đi ra tiết lộ. Bọn họ không chỉ thừa nhận chuyện trên mấy nick marketing và tin tức đó, thậm chí bọn họ còn tiết lộ ra vài vết nhơ khác của Hàn Dương Hạo!

Bốn giờ xế chiều hôm đó, fan Dung Hủ liền làm ra một phần "ghi chép sự kiện của tiểu sinh H". Cái tên này nghe ra còn rất bình thường, nhưng mà vừa mở văn kiện ra bạn sẽ phát hiện, bên trong tràn đầy vết nhơ gièm pha của Hàn Dương Hạo!

Tất cả nguồn gốc của vết nhơ đều từ internet, có thông cáo tin tức, có weibo big V, còn có nhân sĩ nội bộ

tiết lộ!

Nửa giờ sau, #Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao# đã bị nâng lên mục top ngày đó, phía sau còn kèm theo một chữ "bạo"!

Nói chung, sau mỗi một tin hot trên bảng thứ hạng hot search weibo, hoặc là cái gì cũng không có, hoặc sẽ kèm theo một chữ "hot" hoặc là chữ "mới". Hai cái này đều rất dễ hiểu, là đang thuyết minh tin hot này hiện tại rất nổi, hoặc là rất mới.

Mà chữ "bạo" lại là đang nói: tin tức này bỗng nhiên bạo hot!

Rất nhiều dân mạng qua đường thấy được những vết nhơ đó, bọn họ hoàn toàn không thể tin được, giới giải trí còn thật sự có thể phát sinh loại hành vi chèn ép ức hiếp này? Vốn dĩ có rất nhiều dân mạng đều ôm một loại thái độ cao cao tại thượng chuyện không liên quan đến mình, đứng ở một bên xem náo nhiệt, nhưng mà sau khi có một nhân sĩ nội bộ đứng ra tiết lộ "Trương Đồng Đồng cũng từng bởi vì Hàn Dương Hạo, mà mất đi một nhân vật quan trọng", những người qua đường đó liền đứng không yên.

Fan Trương Đồng Đồng tự nhiên tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể tự tay xé Hàn Dương Hạo.

Mà người qua đường khác thì bắt đầu lo lắng: [không thể nào, ngoại trừ Dung Hủ, còn có Trương Đồng Đồng ư? Chính chủ nhà tui cũng từng đóng phim/ tham gia cùng một tiết mục với Hàn Dương Hạo, chính chủ nhà tui không phải cũng bị hắn ra vẻ ngôi sao, bị hắn ức hiếp đi?!]

Trong lúc nhất thời, hơn phân nửa fan giới giải trí đều gia nhập trận lộn xộn này, bên phía Hàn Dương Hạo tạm thời không có bất luận đáp lại gì.

Cùng lúc đó, trong thành điện ảnh thành phố S, việc bấm máy «Tầng mây màu đen» vẫn vững bước tiến hành.

Lương đạo cũng từ đội PR của đoàn phim biết được "sự kiện Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao" đang huyên náo ầm ĩ trên mạng, nhưng ông cũng không biết Hàn Dương Hạo chính là người mua nick marketing, mua thuỷ quân hãm hại đoàn phim và Dung Hủ lần này. Vì thế ông chỉ cảm khái lắc đầu, tìm đến Dung Hủ, an ủi: "Không ngờ trước kia cậu còn đụng tới người như thế. Dung Hủ, loại tiểu nhân này trong giới tuy rằng không nhiều lắm, nhưng nhất định là có, cậu cũng đừng quá khổ sở, đều qua rồi."

Thiếu niên mỉm cười, nói: "Cám ơn Lương đạo, đều qua rồi." Giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có lòng đầy căm phẫn như thế nào, nhưng cũng không có vui sướng khi người gặp họa cỡ nào.

Chờ đến khi Dung Hủ rời đi, Lương đạo mới lặng lẽ nói với trợ thủ của mình: "Dung Hủ không tồi, cậu ta kiềm nén tốt, lăn lộn trong giới này, chính là phải như cậu ta vậy. So với cậu ta, Hàn Dương Hạo kia thật sự là kém xa, khó trách hiện tại Hàn Dương Hạo lăn lộn thành như vậy, Dung Hủ trước đây làm phối hợp diễn cho hắn hiện tại lại nổi hơn hắn nhiều."

Tiểu trợ thủ nghe lời này, cũng đồng ý gật đầu.

Mưa gió ở bên ngoài không cách nào ảnh hưởng đến đoàn phim «Tầng mây màu đen» quay chụp bình thường, trên internet, "sự kiện Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao" còn đang không ngừng lên men, mà bên này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» bắt đầu quay một cảnh cuối cùng hôm nay, cũng là cảnh đóng máy của Tần Trình.

Hết chương 42

43. Chương 43

«Tầng mây màu đen» là phim truyện ký căn cứ vào hiện thực cải biên, tuy rằng không hẳn mọi chuyện đều giống hệt hiện thực, nhưng dàn ý đại thể cũng ăn khớp với hiện thực. Nói ví dụ như mỗi một nhân vật chủ yếu đều là chân thật tồn tại trong hiện thực, lại nói ví dụ như, cái chết của Cố Minh Tu đối với Lăng Tiêu mà nói, quả thật là một bước ngoặt trong cuộc đời hắn.

Từ mười mấy tuổi ra mắt, đến hai mươi tuổi đạt được cúp Kim Khúc đầu tiên, lại đến hơn ba mươi tuổi công thành danh toại, Lăng Tiêu đã sớm thành ca thần hoàn toàn xứng đáng của Hoa Hạ. Nhưng khi hắn ba mươi sáu tuổi, người hợp tác tốt nhất, nhà soạn lời ngự dụng của hắn, Cố Minh Tu, ngoài ý muốn qua đời, khiến Lăng Tiêu bị đả kích lớn.

Sau lúc đó, Lăng Tiêu chỉ từng ra một album, concert cũng chỉ mở hai lần.

Lại qua năm năm, Lăng Tiêu cũng vì bệnh mà qua đời.

Cảnh diễn tối hôm nay chính là Lăng Tiêu đến bệnh viện, bị cảnh sát mời đến nhận thi thể. Cha mẹ Cố Minh Tu chết sớm, không có thân thích gì, bốn mươi bốn tuổi cũng chưa lập gia đình, cho nên càng không có con nối dòng, bạn tốt nhất của hắn chính là Lăng Tiêu. Cảnh sát đã sớm nhận ra thân phận Cố Minh Tu, chỉ là mời bạn tốt của đối phương đến nhận lãnh, đây là thủ tục tất yếu, không thể không làm.

Vì thế buổi sáng ngày đó, Lăng Tiêu nhận được điện thoại của người đại diện Triệu Sở Vân, đi tới bệnh viện.

Trong phim trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngừng thở, chờ đợi trận bấm máy này.

Hiện trường đã sớm bố trí thành cảnh bệnh viện, vách tường màu trắng và hành lang màu trắng, tất cả màu trắng đều trắng đến độ khiến lòng người lạnh lẽo. Dung Hủ và Du Tư Ngữ đứng ở một chỗ khác của hành lang, hai người đều thay trang phục diễn, trang điểm xong, chỉ chờ bấm máy.

"Màn 362 cảnh 3, action!"

Sau khi tiếng clapper board vang lên, ánh mắt tất cả nhân viên công tác lập tức tụ tập ở cuối hành lang.

Người đại diện mà Du Tư Ngữ sắm vai luôn lãnh tĩnh lý trí, nhưng hôm nay, cô cũng cố ý nhỏ nước mắt đặc chế, khiến hốc mắt đỏ lên, nhìn qua mỏi mệt không chịu được. Mà ở bên cạnh cô, cái người tuấn tú thanh nhã kia lại rũ mắt, kinh ngạc nhìn mặt đất, đi theo phía sau người đại diện của mình.

Xuyên qua hành lang, đi giữa những dãy phòng —— chính là màn ảnh đầu tiên của cảnh này.

Phải nói, cảnh này Lương dạo chọn dùng đoạn phim dài, chuẩn bị quay cảnh liên tục ước chừng một phút đồng hồ.

Màn ảnh vẫn luôn đi theo bên cạnh Dung Hủ, di chuyển theo cậu về phía trước. Kỹ thuật cao siêu của thợ ánh sáng khiến cho cảnh diễn quay trong đêm này, nhìn qua giống như thật sự có ánh dương từ cửa sổ cuối hành lang chiếu xạ vào, chiếu rọi trên sợi tóc mềm mại của Dung Hủ, phản xạ ra một đường ánh kim xán lạn.

Cậu vẫn luôn hạ mắt, an tĩnh nhìn dưới mặt đất, đi rất chậm, nhưng lại từng bước một mà đi tới.

Nhìn cảnh tượng trong camera, sắc mặt Lương đạo chậm rãi ngưng trọng lên. Ông cẩn thận quan sát đến toàn bộ kết cấu, sắc thái hình ảnh, tiết tấu và góc độ quay phim, càng nghiêm túc quan sát diễn xuất của hai diễn viên.

Cảnh này đối với «Tầng mây màu đen» mà nói, là một trong mấy cảnh quan trọng nhất, là điểm rẽ của cuộc đời Lăng Tiêu. Cho nên cảnh này tuyệt đối không thể qua loa, đoạn phim dài đến một phút đồng hồ chỉ cần xảy ra một chút sai lầm, Lương đạo đều sẽ không chút do dự mà hô cắt, kiên quyết quay lại.

Giờ phút này, ánh nắng sáng sớm nhu hòa tốt đẹp, trong bệnh viện cũng an tường bình thản, giống như hết thảy trên thế giới đều vô cùng ấm áp.

Nhưng mà, Cố Minh Tu chết.

Lăng Tiêu cúi đầu đi theo phía sau Triệu Sở Vân, bởi vì cậu đi không nhanh, cho nên Triệu Sở Vân thường thường dừng lại chờ cậu một hồi. Chỉ có hơn mười thước đường, hai người đi gần một phút đồng hồ, mới đi đến trước cánh cửa kia.

Loại chi tiết biểu diễn này khiến Lương đạo vừa lòng gật đầu.

Bên kia, Du Tư Ngữ và Dung Hủ đã tập luyện cảnh diễn này trước đó.

Người phụ nữ một thân tây trang tinh anh đầu tiên là theo bản năng chuẩn bị đẩy cửa, nhưng cô còn chưa có đụng tới ván cửa, liền ngừng lại, xoay người nhìn về phía nghệ nhân của mình. Thật lâu sau, cô thấp

giọng nói: “Cậu tới mở cửa đi… Lăng Tiêu.”

Lăng Tiêu im lặng cúi đầu, một câu cũng không nói.

Triệu Sở Vân cũng im lặng không nói, thật lâu sau, cô nhẹ nhàng hít một hơi, vươn tay đụng vào tay nắm cửa. Nhưng mà lúc này đây, cô còn chưa kịp mở cửa, cửa liền từ bên trong mở ra.

Cảnh sát một thân đồng phục cao thấp nhìn hai người bọn họ, lúc nhìn đến Lăng Tiêu, trong mắt hắn hiện lên một chút vẻ sùng bái kính ngưỡng, nhưng mà rất nhanh hắn liền che giấu xuống, giải quyết việc chung mà nói rằng: “Thi thể hẳn là Cố tiên sinh, tám giờ lẻ bốn phút sáng sớm hôm nay, Cố tiên sinh điều khiển một chiếc xe hơi màu đen, va chạm với một chiếc xe tải ở đoạn giữa đường Tây Hoàn. Đối phương là lái xe lúc mệt nhọc, hiện giờ đang bị giam ở cục cảnh sát. Hôm nay trước hết mời hai vị đến nhận thi thể.”

Triệu Sở Vân và Lăng Tiêu rất nhanh được đưa vào trong phòng. Căn phòng này không lớn, ở giữa đặt một cái giường hẹp, vải bố màu trắng che khuất người trên giường.

Dường như đã thấy nhiều chuyện sinh ly tử biệt, Cố Minh Tu lại không có bất luận người nhà thân thuộc gì, cảnh sát cũng không quan tâm tâm tình của bạn người chết, trực tiếp xốc một góc vải trắng lên, quay đầu hỏi: “Là Cố tiên sinh sao?”

Ngay trong nháy mắt vải trắng xốc lên, Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Mà Triệu Sở Vân thì nhịn không được bụm miệng, tận mắt nhìn thấy sự thật, cô không cách nào ngăn chặn bi thương trong lòng, chỉ có thể gật gật đầu: “Phải.”

Cảnh sát lại buông vải trắng xuống.

“… Không phải.” Âm thanh khàn khàn trầm thấp chợt vang lên trong căn phòng an tĩnh.

Cảnh sát kia mãnh liệt sửng sốt, nhìn về phía Lăng Tiêu: “Lăng tiên sinh, vị này không phải là Cố tiên sinh ư?”

Lăng Tiêu vẫn như trước quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhưng mà âm thanh khàn khàn lại từ trong kẽ răng từng câu từng chữ nói ra: “Hắn không phải.”

Hai cảnh sát trong phòng hai mặt nhìn nhau, Triệu Sở Vân có thiết huyết lãnh tĩnh như thế nào đi nữa, giờ phút này cũng vẫn luôn che miệng không ngừng rơi nước mắt. Mà một người bạn khác của người chết lại một mực chắc chắn, người này không phải là Cố Minh Tu. Vậy rốt cuộc tính là thế nào? Rõ ràng người này chính là Cố Minh Tu mà!

Cảnh sát lớn tuổi hơn một chút đi lên phía trước, lên tiếng nói: “Người đã qua đời, Lăng tiên sinh, xin nén bi thương.”

"Hắn không phải!" Âm thanh đột nhiên cất cao bỗng chốc vang lên, quanh quẩn thật lâu trong phòng. Lăng Tiêu mãnh liệt xoay đầu lại, dùng giọng điệu kiên định quyết tuyệt nói: "Hắn không phải! Hắn thật sự không phải, hắn không phải là Cố Minh Tu, tôi không biết hắn… hắn không phải…"

Mà trong nháy mắt khi thanh niên quay đầu, trong phim trường chợt tĩnh mịch, Lương đạo mở to mắt nhìn hình ảnh trong camera.

Chỉ thấy trong hình ảnh, Lăng Tiêu thanh nhã xinh đẹp kia hai mắt đỏ bừng, nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt, môi gắt gao cắn lại, kích động đến thân thể đều run lên, nhưng mà cậu lại mở to hai mắt, ngăn cản nước mắt rơi xuống.

Tựa như một người đi đến đường cùng, tuyệt vọng mà phủ nhận hết thảy.

Giữa phim trường, cảnh quay của Du Tư Ngữ đã chấm dứt, cô khóc thực đúng chỗ, nắm chắc chuyển hoán thân phận giữa "nữ cường nhân" và "bạn". Nhưng mà cảnh quay trọng điểm của Dung Hủ mới vừa bắt đầu, cậu nhìn lão cảnh sát trước mắt, một lần lại một lần mà nói "hắn không phải". Quật cường lặp lại, giống như làm vậy là có thể biến thành sự thật.

Sau đó lão cảnh sát thở dài, lại xoay người mở vải trắng ra, hỏi: "Thật sự không phải sao, Lăng tiên sinh?"

Âm thanh tắt lịm, ánh mắt Lăng Tiêu bất ngờ không kịp đề phòng mà dừng ở trên mặt người kia. Hết thảy vẫn còn sống động như đêm qua, sắc mặt Cố Minh Tu hơi trắng một chút, trên trán có một vết sẹo lớn bằng ngón tay, hắn gắt gao nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Lão cảnh sát buông vải trắng xuống, lần thứ hai nói rằng: "Chuyện phát sinh đột ngột, xin nén bi thương."

Ánh mặt trời rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu ra một tầng sa mỏng manh màu vàng trên mặt đất. Camera số ba cho Dung Hủ một cái cận mặt, cặp mắt trong suốt sạch sẽ kia, nước mắt tích tụ lắng đọng lại, con ngươi nhẹ nhàng rung động, tầm mắt gắt gao chăm chú nhìn tấm vải trắng.

Qua chốc lát, trong camera số 2, Lương đạo nhìn thấy: Dung Hủ đột nhiên cười.

Cậu cong môi, nhẹ nhàng nở nụ cười. Nụ cười này dường như không có bất luận khác biệt gì với cậu trước đây, nhưng mà khi nhìn kỹ, bạn lại có thể phát hiện bờ môi cậu ấy đang run rẩy, gò má cậu ấy cũng đang run rẩy, cả người đang run rẩy rất khẽ, sau đó trong phút chốc, nước mắt liền từ giữa hốc mắt chảy ra.

Thanh niên cười nhìn về phía lão cảnh sát, lại nhìn về phía vị cảnh sát trẻ tuổi hơn một chút bên cạnh. Trên mặt cậu đều là ý cười, chỉ là nước mắt lại không ngừng từ giữa hốc mắt rơi xuống, chảy qua khóe miệng, chảy vào trong môi.

Không biết là đắng là nhạt, nhưng nhất định rất chát.

Đến lúc này, ánh dương ấm áp xán lạn vẫn như trước chiếu rọi sợi tóc cậu đến vàng óng ánh mềm mại, nhưng cậu lại vừa cười, vừa khóc, một lần lại một lần mà lặp lại: "Hắn không phải… hắn thật sự… không phải…"

Trong phòng chỉ có tiếng thở mỏng manh của Lăng Tiêu, gắt gao đè nén tiếng khóc trong cổ họng, nhưng có vài thứ làm thế nào cũng không đè nén được. Cậu nhìn mỗi một góc trong phòng này, mang theo nụ cười trước sau như một, chỉ riêng không nhìn cái giường che vải trắng kia, còn có… người ở dưới vải trắng.

"Hắn không phải…"

Giữa phim trường, nhân viên công tác hơi cảm tính một chút đã nhẹ nhàng lắc đầu, bị loại "cười khóc" này lây nhiễm cảm xúc.

Cậu rõ ràng là đang cười, nhưng cậu cũng đang rơi lệ, từng lần cố chấp mà lặp lại cùng một câu. Trong căn phòng yên lặng, chỉ quanh quẩn tiếng cười trộn lẫn tiếng khóc này, Dung Hủ nhẹ nhàng cười, cười cười, lại không còn âm thanh, chỉ còn lại nước mắt và nụ cười giống như vĩnh viễn cứng ngắc trên mặt.

Trong phim trường hoàn toàn yên tĩnh, thật lâu sau, Lương đạo la lớn: "Cắt!"

Rất nhanh, trợ lý Du Tư Ngữ liền đi ra phía trước, giúp cô lau nước mắt. Thợ trang điểm cũng nhanh chóng tiến lên, chuẩn bị giúp Dung Hủ và Du Tư Ngữ bổ trang, để phòng ngừa còn phải quay lại một lần. Nhưng dù đã hô cắt, nước mắt cũng không ngừng từ trong mắt Dung Hủ chảy xuống, thợ trang điểm nhất thời choáng váng.

Dung Hủ khàn khàn cổ họng, thấp giọng nói: "Đừng nóng vội, để tôi suy nghĩ trong chốc lát."

Thợ trang điểm trẻ tuổi kia nhanh chóng gật đầu, Dung Hủ liền xoay người, dùng tay che khuôn mặt, ngón tay vẫn nhẹ nhàng run rẩy, nước mắt cũng từ khe hở giữa ngón tay chảy xuống dưới.

Mà khi chuyện "Dung Hủ còn đang khóc" truyền đến tai Lương đạo và một người đàn ông, đã là chuyện ba phút đồng hồ sau.

Thợ trang điểm giúp Tần Trình bổ trang một chút, đột nhiên nghe hai thợ trang điểm khác nhỏ giọng nói rằng: "Tôi nhìn mà cũng muốn khóc, Dung Hủ diễn xuất thật tốt. Đến hiện tại cậu ấy cũng chưa dừng được, hẳn là thật sự dụng tâm diễn xuất, lực cảm nhiễm thật mạnh."

Trong đôi mắt phượng tối đen hiện lên một tia kinh ngạc, Tần Trình lập tức từ trên giường đứng lên, đi đến bên cạnh Dung Hủ. Hắn nhẹ giọng hô một câu "Dung Hủ", thiếu niên lập tức xoay người, nhưng nước mắt đã dừng lại, chỉ là hốc mắt vẫn đỏ bừng, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, có vài phần tiều tụy.

Trong lòng Tần Trình ngẩn ra.

Nhìn thấy Tần Trình đột nhiên đến đây, Dung Hủ cười nhếch khóe môi lên, nói rằng: "Làm sao vậy, có chuyện gì sao?"

Tần Trình im lặng một khắc, nói: "Đừng quá hao tổn tinh thần."

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, hai người rất nhanh nói tới những vấn đề khác, không bao lâu, hậu cần đến thông báo với Dung Hủ: "Lương đạo nói quay lại một lần."

Vừa nghe lời này, rất nhiều nhân viên công tác xung quanh đều kinh ngạc không thôi.

"Không phải chứ? Đoạn vừa rồi diễn tốt như vậy, sao còn muốn quay lại? Tôi cũng sắp khóc nè."

"Tôi đã khóc… lực cảm nhiễm của Dung Hủ thật mạnh, nhìn thấy cậu ấy khóc, tôi cũng thấy tim thật chua xót. Nếu người bạn tốt nhất đời này của tôi… Phi phi phi, tôi đang nói cái gì đâu."

Người xung quanh nghị luận sôi nổi truyền vào tai Dung Hủ, cậu cười nói với hậu cần kia: "Được, tôi biết rồi, hơi bổ trang một chút, tôi và chị Du liền tiếp tục."

Hậu cần rất nhanh rời đi, nhưng nhân viên công tác nghị luận lại không hề ngừng lại. Mấy nhân viên đó nói sinh động như thật, giống như vừa rồi Dung Hủ diễn làm bọn họ sôi nổi nhập diễn. Nhưng bọn họ cũng không có nói giả, bởi vì hốc mắt rất nhiều người quả thật hồng hồng, giọng cũng có chút khàn khàn, hẳn là vừa rồi cũng thật sự rơi nước mắt.

Nghe những người đó nói, Tần Trình hơi nhíu mày.

Dung Hủ lại đi bổ trang, mà Tần Trình vờn quanh bốn phía một vòng, ngoắc gọi trợ lý của mình, hỏi: "Vừa rồi cậu ấy diễn như thế nào?"

Giọng trợ lý cũng có chút nghẹn ngào, thành thành thật thật cúi đầu nói rằng: "Vừa cười, vừa khóc. Diễn thật tốt…"

… Cho nên nói, tất cả mọi người ở hiện trường đều tận mắt nhìn thấy Dung Hủ diễn xuất, chỉ mình hắn không nhìn thấy?!

Sắc mặt nhất thời trầm xuống, lần đầu tiên, Tần Trình hối hận mình nhận nhân vật này đến như vậy.

Có điều hối hận cũng không hữu dụng, cảnh đóng máy này rất nhanh lại quay lần thứ hai. Lần thứ hai này, Lương đạo không biết sao lại không đủ vừa lòng, lại bảo Dung Hủ quay lần thứ ba. Chờ sau lần thứ ba, Lương đạo nhìn cảnh tượng trong camera, suy tư hồi lâu, rốt cuộc gật đầu nói: "Tốt, cảnh này chấm dứt, liền chọn lần quay đầu tiên."

Mọi người: "…"

Dung Hủ: "…"

Tần Trình: "…"

Có ai hành hạ người khác như ông không?!

Bất luận như thế nào, trải qua đoạn khóc lăn qua lộn lại này, cho dù là Dung Hủ, cũng không khỏi có chút lao lực quá độ.

Cảnh khóc rất khảo nghiệm diễn viên, nếu bạn chỉ muốn biểu diễn, cho rằng rớt nước mắt đã tính là khóc, vậy bạn chỉ là đang diễn khóc, chứ không phải đang khóc.

Khi bạn thật sự trở thành nhân vật, bạn sẽ đồng cảm mà cùng khóc với hắn. Một vài diễn viên sẽ mắc chứng hậm hực, có đôi khi không phải vì nguyên nhân ở phương diện khác trong cuộc sống, mà là bởi vì họ quay một bộ phim, chân chính nhập diễn, không thoát ra được, đắm chìm trong đó.

Đương nhiên, Dung Hủ chỉ dùng ba phút đồng hồ liền thoát vai, nhưng mà trong một phút đồng hồ diễn xuất ấy, cậu lại dường như thật sự trở thành Lăng Tiêu. Ở đây không có một ai biết tám năm trước khi Lăng Tiêu nhìn thấy thi thể Cố Minh Tu, là dạng phản ứng gì. Nhưng bọn họ lại cảm thấy, Dung Hủ diễn đã là tốt nhất, còn có thể là dạng phản ứng gì khác chứ?

Bi thương lớn nhất, không gì hơn nỗi đau có thể lây nhiễm người khác, đau đến mức khiến người ta cùng rơi nước mắt với bạn.

Sau khi cảnh quay này kết thúc, cảnh hôm nay liền xem như xong xuôi. Đây là cảnh đóng máy của nam số hai, dựa theo quy củ đoàn phim, thế nào cũng phải làm một bữa tiệc đóng máy. Nhưng bởi vì đối tượng là Tần Trình, ngay cả Lương đạo cũng không biết nên nhắc tới chuyện này như thế nào, đành phải mời Du Tư Ngữ đến hỏi một chút.

Lương đạo chà chà tay: "Tiểu Du, tôi nhớ rõ cô đã từng cùng quay một bộ phim với Tần Trình nhỉ?"

Du Tư Ngữ yên lặng nói: "… Đó là chuyện năm năm trước, Lương đạo, khi đó tôi chỉ là một nữ số bốn, không có đối diễn với Tần Trình."

Lương đạo nhất thời nghẹn lời.

Có điều chuyện vẫn rất dễ giải quyết, Du Tư Ngữ trầm ngâm một lúc lâu, đi tìm Dung Hủ. Rất nhanh, Dung Hủ liền trực tiếp đi đến trước mặt Tần Trình, mỉm cười cong môi: "Tối hôm nay, anh muốn làm tiệc đóng máy không? Vừa lúc mọi người chúc mừng một chút, coi như là tiễn anh rời khỏi đoàn phim."

Trong đoàn phim này chỉ có Lương đạo và biên kịch là tư lịch dày hơn Tần Trình, cho nên hôm nay cũng chỉ có hai người bọn họ cho Tần Trình tiền lì xì an ủi. Mọi người muốn chúc mừng Tần Trình đóng máy, cũng chỉ có thể thừa dịp tiệc đóng máy.

Nhìn thiếu niên ấm áp nhu hòa tươi cười, Tần Trình hơi hơi nhướn mày, không có cự tuyệt.

Vì thế trong tiếng hoan hô của mọi người ở đoàn phim, sau khi kết thúc công việc, do Lương đạo mời khách, mọi người cùng nhau đến khách sạn bên cạnh thành điện ảnh thành phố S. Mà giờ phút này, trên internet, Hàn Dương Hạo im lặng cả ngày một câu cũng không nói rốt cuộc hiện thân.

[Hàn Dương Hạo: tựa đề bài phát biểu: «Công đạo tự ở lòng người».]

Hết chương 43

44. Chương 44

[Năm năm trước tôi mới vừa tốt nghiệp, may mắn nhận được «Mộ Thanh» làm tác phẩm ra mắt, từ đó tiến vào giới giải trí. Cái nghề diễn viên này không ngăn nắp xinh đẹp giống mặt ngoài, tôi đã từng nửa đêm canh ba dưới ba mươi độ diễn cảnh treo trên không, quay cảnh hành động, cũng từng ở mùa hè bọc áo bông, bọc đến nổi rôm.

Giữa trưa hôm nay lúc ăn cơm, bạn tôi nói với tôi, tôi lên đầu đề.

Ở cái giới này lên đầu đề cũng là một chuyện hiếm lạ, tôi đi nhìn nhìn, chỉ muốn nói ——

Công đạo tự ở lòng người.

Không muốn nghị luận chuyện hôm nay, nhưng cám ơn fan của tôi, tôi đang quay phim, sẽ dùng tác phẩm càng tốt tới hồi báo mọi người.]

Cả bài văn bất quá chỉ ngắn ngủn hơn một trăm chữ, căn bản không có giải thích sự việc, nhưng mà người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể phát hiện, Hàn Dương Hạo nói chính là "sự kiện ra vẻ ngôi sao" hot khắp internet hôm nay.

«Công đạo tự ở lòng người», lời đáp của Hàn Dương Hạo cho chuyện này cũng giống tên bài văn, câu nói đó vừa ra khỏi miệng, nhất thời liền có loại phong phạm nhẹ nhàng rộng lượng quân tử. Rất nhiều người qua đường nhìn thấy bài văn này, nhất thời cũng có chút mơ hồ, bọn họ cũng không hiểu biết Hàn Dương Hạo, nhiều nhất là xem qua mấy bộ phim truyền hình của Hàn Dương Hạo, hiện tại lại nhìn bài văn này…

[Hàn Dương Hạo nhìn qua cũng không giống như là người quá xấu nhỉ, bài văn viết thực giản dị.]

[không biết cái gì mới là chân tướng, ăn đưa ngồi xổm.]

[vẫn là đừng xen vào, tôi chỉ vây xem một chút, chờ kết quả ~]

Trong một giờ, bài văn này đã được share hơn mười tám vạn lần, bình luận vượt qua hai mươi vạn, like càng vượt qua trăm vạn! Cho dù là Hàn Dương Hạo, gã cũng rất ít khi có weibo nổi tiếng như vậy. Ngắn ngủn ba mươi phút, cái tag #Công đạo tự ở lòng người# liền lên hạng hai hot search, sau cái tên còn kèm theo một chữ "bạo".

Đáng nhắc tới chính là, tag hạng nhất là #Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao#.

Lập tức, trong top 20 hot search, có chín cái là thuộc về Hàn Dương Hạo! Ngoại trừ hạng nhất, hạng hai, còn có những tag khác như #Mai phục#, #Hoán Giác#, #Dung Hủ#, #Thỏ Hy Lạp#. Rất nhiều nick nhỏ tiết lộ chuyện của Hàn Dương Hạo cũng đều lên top, chẳng hạn như "Thỏ Hy Lạp" đó, cô chính là một nhân viên công tác đã từng bị Hàn Dương Hạo mắng rời khỏi đoàn phim «Mai phục».

Buôn dưa là thiên tính của con người, sự kiện Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao huyên náo lớn như thế, không chỉ vì quý danh marketing online và quý danh truyền thông đăng bài khiển trách, cũng không chỉ vì cấu véo và tranh luận giữa fan, mà là bởi vì có rất nhiều người qua đường vô cùng tò mò kết cục chuyện này.

Bài văn của Hàn Dương Hạo vừa đưa ra, vốn dĩ fan gã đã bị fan Dung Hủ, Trương Đồng Đồng (tất cả minh tinh từng có hợp tác với Hàn Dương Hạo) trào phúng đến máu chó đầy đầu, không thể phản bác. Đột nhiên nhìn thấy bài văn này, fan Hàn Dương Hạo nhất thời tựa như có kim bài lệnh tiễn.

[xem đi, A Hạo khẳng định chưa từng làm chuyện này, hắt nước bẩn ai không biết, bôi đen người ta ai không biết? Mi chỉ há mồm ra nói, ai tin!]

[A Hạo giỏi như vậy, vừa dịu dàng vừa đẹp trai, nhất định là có người đỏ mắt với anh, cảm thấy anh chắn đường hắn, hắn mới như vậy. Ha hả, về phần anh chắn đường ai, thì chính là công đạo tự ở lòng người!]

[vừa rồi là ai nói bậy về A Hạo nhà tôi, lăn ra đây cho bà! Cái đám mấy người…]

Đủ loại thô tục từ trong miệng fan Hàn Dương Hạo mắng ra, mới vừa rồi bọn họ bị fan các nhà vây ẩu, căn bản không cách nào phản kháng, hiện giờ nhìn thấy chính chủ nhà mình đăng bài chống đỡ mình, lập tức liền vênh váo tự đắc lên.

Bọn họ đầu tiên là đến trang weibo hội hậu viên của fan các nhà mà mắng, sau đó lại đến weibo mấy người Dung Hủ, Trương Đồng Đồng, mắng đến bẩn loạn không chịu được, còn muốn kêu Dung Hủ và Trương Đồng Đồng ra mặt xin lỗi Hàn Dương Hạo!

Trong cả sự kiện, Dung Hủ và Trương Đồng Đồng là minh tinh duy nhất chuẩn xác bị đề cập. Đặc biệt là Dung Hủ, ngay từ đầu tin tức bùng nổ ra chính là Hàn Dương Hạo muốn đuổi Dung Hủ ra khỏi đoàn phim «Mai phục», đây là mồi lửa của toàn bộ sự kiện.

Ngắn ngủn hai mươi phút, dưới cái weibo mới nhất của Dung Hủ đã bị bình luận hơn mười vạn. Trong đó có bốn năm vạn là trước đây fan Dung Hủ bình luận, còn có bốn năm vạn lại là bị fan Hàn Dương Hạo sờ sờ mắng ra.

Fan Hàn Dương Hạo bùng nổ thực đột ngột, nhìn qua cũng là sớm có chuẩn bị, nhưng mà fan Dung Hủ cũng lập tức kịp phản ứng.

[ai tới nói nói với tôi, trong bài văn kia trong có chứng thực cái gì? Cộng cả dấu chấm câu tổng cộng 186 chữ, nhóm fan cuồng con mắt nào nhìn thấy @Hàn Dương Hạo lấy ra chứng cứ, chứng minh mình trong sạch? Ngay cả một bức thư luật sư giả vờ cũng không dám đưa, mấy người nói hắt nước bẩn ai không biết, tôi đây muốn nói, nói suông không làm ai mà không biết! Có bản lĩnh lấy ra chứng cứ đi!]

[EXM?! Đám fan này sao đột nhiên liền cao trào vậy?]

[đêm nay số lượng thuỷ quân có hơi lố nhỉ, hơn nửa đêm, tiền lương bao nhiêu, để mấy người thức đêm như vậy?]

Hai mươi phút có thể mắng ra bốn năm vạn bình luận, đây là chỉ ở weibo Dung Hủ, dưới weibo của mấy minh tinh như Trương Đồng Đồng, Dịch Lan cũng có cả vạn bình luận. Có lẽ người qua đường không quá rõ ràng, nhưng rất nhiều fan bự của Dung Hủ nhìn thấy tình huống này, đều bị chọc cười.

[@Hàn Dương Hạo ngay cả mười triệu fan cũng không có, hiện tại lại nói với tôi, hắn đăng một bài văn, có thể khiến fan hắn vào buổi tối hơn mười một giờ, đăng được năm mươi ngàn bình luận? Thật sự tưởng toàn thế giới đều thấy được bài văn của hắn, toàn thế giới đều lòng đầy căm phẫn vì hắn hả? Fan nhà này có phải vướng mắc với thuỷ quân hay không vậy, mỗi lần mua thuỷ quân đều mua giả như vậy, tôi cũng lười đi tố giác bọn họ, trìu mến 1s.]

[sự kiện bỏ phiếu lần trước còn chưa có giáo huấn hả? Thật sự muốn làm excel một lần nữa, cho mấy người nhìn xem thuỷ quân mấy người mua có bao nhiêu giả.]

[a sao tôi có cảm giác hai ngày này dường như từng đụng phải thuỷ quân rồi… A đúng! Ngày hôm qua lúc Dung Dung nhà tôi bị người ta hắt nước bẩn, không phải đều là thuỷ quân giả muốn chết sao? Không phải chứ, hiện tại anti đều dùng loại fan thuỷ quân cương thi này à? Không phải bọn họ căn bản là cùng một nhóm người chứ.]

Tạm thời không bàn luận fan Hàn Dương Hạo rốt cuộc là fan thật hay fan thuỷ quân, đối mặt những bình luận ác mắng miệng đầy thô tục đó, nhóm fan Dung Hủ vốn dĩ còn có chút tức giận, nhưng mà rất nhanh, trong diễn đàn fan của Dung Hủ, nhóm mod liền chỉ đạo cho fan phương pháp chính xác ——

Trực tiếp report, đừng để ý tới đám thiểu năng đó.

Anti mắng chửi người còn cần đánh chữ, dù sao thì lần này bọn họ đã không dám copy paste nữa rồi, miễn cho bị fan Dung Hủ làm ra thêm một bảng excel, dạy bọn họ làm người. Nhưng fan report lại chỉ cần động động ngón tay, dễ dàng báo cáo lên.

Bởi vì sự kiện này huyên náo thật lớn, tốc độ xử lý của bên weibo cũng rất nhanh, fan Hàn Dương Hạo mới vừa đăng một trăm bình luận dưới weibo Dung Hủ, admin đã xóa hết hai trăm cái. Bọn họ thu không đủ chi, một giờ sau, weibo Dung Hủ lại khôi phục thành bộ dáng trước đó.

Mà giờ phút này, trong thành điện ảnh thành phố S, tiệc đóng máy rốt cuộc chấm dứt. Dung Hủ trở lại phòng mình, rốt cuộc có thời gian cẩn thận nhìn hồi đáp của Hàn Dương Hạo.

Nhìn bài văn ngắn «Công đạo tự ở lòng người» kia, thiếu niên khẽ nhướn mi, nhếch khóe môi, cười nói: "Đây là hắn viết hả?"

La Chấn Đào đang giao lưu với bộ phận PR của công ty, đột nhiên nghe lời này, hắn cũng cười cười: "Nếu không biết con người hắn, có khả năng anh còn tưởng rằng bài văn đó là hắn viết. Chỉ có hơn một trăm chữ, viết ra rất dễ dàng, nhưng mà nói thật… anh cảm thấy không phải là Hàn Dương Hạo viết. Cậu biết không, tiểu Hủ, con người Hàn Dương Hạo này, hẳn là không viết ra được cái loại khéo đưa đẩy như thế, phỏng chừng là viết thay."

Ý cười bên môi càng tăng lên vài phần, Dung Hủ vừa uống trà, vừa lặp lại sáu chữ "Công đạo tự ở lòng người", hệt như trầm tư mà đọc hai lần.

Hành động này trái lại chọc cười La Chấn Đào ở một bên: "Hắn cũng chỉ dám đăng như vậy, không dám làm chuyện khác, anh nghĩ hắn hẳn là biết, lúc này là chúng ta ở sau lưng chơi hắn." Dừng một chút, La Chấn Đào lại sửa lời nói: "Cũng không đúng, Hàn Dương Hạo khẳng định đoán không ra là chúng ta, nhưng đoàn đội của hắn nhất định có thể đoán được."

Có thể làm lộ ra chuyện ở thời kì quay «Mai phục», còn có thể là ai? Không phải là Dung Hủ, thì chính là nhân viên khác của đoàn phim.

Hơn nữa trong lòng Hàn Dương Hạo có quỷ, bản thân gã hôm qua mới bôi đen Dung Hủ một phen, thiếu chút nữa kéo cả đoàn phim «Tầng mây màu đen» xuống nước, hiện tại xảy ra loại chuyện này, gã sẽ theo lẽ đương nhiên mà hoài nghi có phải Dung Hủ đã biết chân tướng, biết là gã ở sau lưng hãm hại mình hay không.

Suy tư một khắc, Dung Hủ rót một ly trà cho La Chấn Đào, nói rằng: "Chuyện này tạm thời trước hết như vậy đi, dù hắn phủ nhận như thế nào, phần lớn fan cũng đã tin tưởng. Anh La, bây giờ chúng ta còn chưa có năng lực làm căng với Hàn Dương Hạo, ảnh hưởng hiện tại với hắn đã rất lớn, có thể dừng ở đây."

Nghe vậy, La Chấn Đào phút chốc nhẹ nhàng thở ra: "Vừa lúc, anh cũng muốn nói, có thể tạm thời dừng

tay. Chúng ta không có khả năng thật sự đứng ra giằng co với Hàn Dương Hạo, bên phía đoàn phim «Mai phục» cũng không có khả năng đứng ra chỉ trích Hàn Dương Hạo, chúng ta không mời nổi bọn họ. Ngày mai anh sẽ đem chuyện Hàn Dương Hạo tung tin nói với Lương đạo một câu, bên đoàn phim «Tầng mây màu đen» can thiệp với Hàn Dương Hạo như thế nào, thì chính là chuyện của đoàn phim, không có quan hệ với chúng ta. Hơn nữa nếu thật sự công khai toàn bộ, chuyện này liền ầm ĩ quá lớn, Hàn Dương Hạo có khả năng cũng bị bức đến nóng nảy. Câu nói kia nói thế nào nhỉ… chó cùng rứt giậu?"

Dung Hủ nhấp một ngụm trà, cười gật đầu.

La Chấn Đào lặng lẽ đánh giá thiếu niên ở trước mắt, hắn tỉ mỉ quan sát Dung Hủ xa lạ mà lại quen thuộc này, bỗng giật mình cảm thấy, trong nửa năm này, mình sống dường như có chút mộng ảo.

Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Dung Hủ, khi đó đứa nhỏ này còn nhuộm kiểu tóc shamate bảy màu, ăn mặc là cái kiểu rách rưới, tóc mái có thể che khuất nửa khuôn mặt, cả ngày lấy lỗ mũi nhìn người.

Nhưng hiện tại, chênh lệch thật sự là quá lớn.

La Chấn Đào không khỏi có chút may mắn, lúc trước mình tuệ nhãn thấy trân châu, ký với Dung Hủ.

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, La Chấn Đào rất nhanh rời đi, dặn dò Dung Hủ chú ý nghỉ ngơi, chờ thêm vài ngày đóng máy, liền dẫn cậu đi thu âm. Mà bọn họ tự nhiên không biết, ngay ở căn phòng cách một bức tường, Tần Trình ngồi ở trên sofa, một tay chống cằm, ánh mắt bình tĩnh nhìn những nick thuỷ quân đó chửi rủa.

[Dung Hủ chính là đồ ngốc, không biết xấu hổ, đê tiện!]

[dạng chủ nhân gì nuôi ra dạng chó đó, thối không biết xấu hổ @Dung Hủ]

[bộ dạng xấu đến phát khóc, hoàn toàn chính là một tiểu bạch kiểm, @Dung Hủ vừa xấu vừa khó coi, dừng bút!]

Dù fan Dung Hủ report mau hơn nữa, tốc độ ban nick xóa bình luận của weibo mau hơn nữa, chung quy luôn có một ít cá lọt lưới, không thể xóa bỏ ngay từ đầu.

Trong con ngươi tối đen của người đàn ông phản chiếu những lời dơ bẩn khó nghe đó, có khi cũng sẽ nhìn thấy một ít châm chọc của fan Dung Hủ, những châm chọc đó chưa bao giờ xen lẫn một chữ thô tục, nhưng lại có thể mắng mấy anti fan và thuỷ quân kia đến ngay cả một chữ cũng phản bác không ra.

Cao thấp phân rõ.

Nhưng mà…

Mày hơi hơi nhăn lại, môi mỏng mím chặt, khi nhìn thấy một cái bình luận, người đàn ông nào đó rốt cuộc nhịn không được mà trả lời.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm trả lời Phong Phong Hỏa Hỏa Ý: Cậu ấy xấu? Cậu ấy lùn? Dáng người cậu ấy không tốt? Mi nói rõ ràng xem, ai xấu? Mi nói ai xấu! Cậu ấy lùn chỗ nào! Dáng người cậu ấy rất tốt!!!]

Không nghĩ tới anti fan kia thế mà lại còn trả lời: [thế nào? Nói thật chọt trúng xương sống mày rồi phỏng? Dung Hủ chính là xấu, mắt hạt vừng mũi lệch, xấu xấu xấu xấu xấu! Vừa lùn vừa béo, xấu muốn khóc!]

Sau khi anti fan đó trả lời xong, lập tức lại xuất hiện bảy tám nick thuỷ quân phụ họa, không ngừng trả lời "Liên Dung Tranh Tử Hãm", dùng các loại từ ngữ mắng Dung Hủ một lần, thuận đường cũng mắng "Liên Dung Tranh Tử Hãm" một trận.

Tần Trình: "…!!!"

Nửa phút sau, thành phố B, Từ Tấn vừa mới chuẩn bị đi vào giấc ngủ, đột nhiên nhận được một tin nhắn: [anh xử lý Hàn Dương Hạo kia như thế nào?]

Từ Tấn sửng sốt, theo bản năng trả lời: [tôi thấy Hàn Dương Hạo kia hình như đăng bài văn gì đó, chuyện cũng không quá dễ xử lý. Sau khi trải qua chuyện này, Hàn Dương Hạo rất khó trở lại hạng một, thế tiến mà hắn làm ra thông qua «Mai phục» cũng không còn, cho nên liền không động tới hắn nữa. Tôi đã liên lạc với bên weibo, hỗ trợ xóa bình luận của thuỷ quân và ban nick của bọn họ.]

Không có ai ở sau lưng thao tác, weibo làm sao có thể xóa bình luận, ban nick nhanh như vậy?

Nhưng Tần Trình nhìn thấy tin nhắn đó: "…"

Từ Tấn mới vừa trả lời tin nhắn lại, trên điện thoại di động trực tiếp bắn ra một bình luận mới nhất ——

[Phong Phong Hỏa Hỏa Ý: Liên Dung Tranh Tử Hãm, mày có ghê tởm không hả, chính chủ nhà mày chính là xấu đến cực kỳ bi thảm, mày nhận rõ hiện thực là tốt, ha ha ha ha.]

Tần Trình: "!!!"

Một lát sau, Từ Tấn nhận được một tin nhắn: [anh đi liên hệ đoàn phim «Mai phục», tiết lộ chuyện ra, không cần giữ mặt mũi cho Hàn Dương Hạo kia.]

Nhìn thấy những lời này, Từ Tấn hơi thấy lạ, vừa định hỏi một chút xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thì lại thu được một tin nhắn: [đem phương pháp mua thuỷ quân, mua fan anh biết gửi tôi.]

Từ Tấn: "…"

Thật lâu sau: [Tần đại thiếu gia, theo tôi biết, ngài đã có hơn ba triệu fan, mỗi lần đăng weibo ít nhất có lượng chia sẻ và bình luận sáu số, lượng like bảy số, là cái gì… khiến ngài muốn đi mua fan, mua thuỷ quân?]

Nửa phút sau, một cú điện thoại gọi lại đây. Âm thanh thấp thuần từ tính của người đàn ông xuyên thấu qua sóng điện, có vẻ càng trầm hơn vài phần, cũng lạnh hơn vài phần: "Gửi lại đây."

Từ Tấn sợ run cả người: "…Được." Đây là làm sao vậy, hôm nay dường như có chút tức giận?

Mười phút sau, vị "Phong Phong Hỏa Hỏa Ý" kia đang đắc ý có rất nhiều "fan" A Hạo cùng giúp mình mắng "fan cuồng" của Dung Hủ, lại không ngờ, bỗng đột nhiên! Mấy chục nick weibo mãnh liệt xuất hiện, tựa như luân phiên oanh tạc mà bác bỏ mình, mắng đến cô ta lập tức mê man, hoàn toàn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tình thế biến hóa nhanh như vậy.

Cô ta nào biết được, mấy nick thuỷ quân giúp cô ta chỉ có mười mấy cái, nhưng hiện tại thuỷ quân mắng cô ta lại ước chừng có hơn ba mươi cái!

Hơn nửa đêm muốn thuỷ quân mắng chửi người, là phải tiêu tiền.

Hàn Dương Hạo có thể mời bao nhiêu?

Liên Dung Tranh Tử Hãm người ta có thể mời gấp bội so với gã! Hơn nữa chất lượng đều cao hơn gã!

Cùng lúc đó, Trịnh đạo đang ở trong nhà nghỉ ngơi bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại. Ông lập tức từ trên giường đứng dậy, đi tới ban công, hàn huyên với đối phương tận nửa giờ. Chờ khi ông lại về phòng, phu nhân Trịnh đạo mông mông lung lung mở mắt ra, thuận miệng hỏi: "Ai thế?"

Trịnh đạo thần thần bí bí lắc đầu: "Bà đừng động vào, đêm nay tui không ngủ, có việc cần hoàn thành."

Nửa giờ sau, trang weibo đoàn phim «Mai phục» xa cách một tháng, thế mà lại đăng một tin mới!

[Đoàn phim «Mai phục»: chỉ là có người, cũng không có lòng người.]

Tất cả nhóm dân mạng còn chưa ngủ nhất thời một mảnh ồ lên.

Công đạo tự ở lòng người.

—— Chỉ là có người, cũng không có lòng người!

Hết chương 44

Tần Tranh Tranh: Bảo bảo bị mắng! Bảo bảo bị mắng! Bảo bảo bị mắng! Cô ta nói bảo bảo ghê tởm, cô ta thế mà lại còn dám nói Dung Dung xấu xí (> <) !!!

45. Chương 45

Sự kiện Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao tiến hành đến hiện tại, kỳ thật trên cơ bản đã hạ màn.

Bên phía nói gã ra vẻ ngôi sao không có thêm động tĩnh, Hàn Dương Hạo cũng dựa vào một bài văn «công đạo tự ở lòng người», quanh co lòng vòng mà "chứng minh" mình trong sạch.

Dựa theo bài bản cấu véo bình thường ở giới fan mà nói, chuyện này nên kết thúc như vậy, nhiều nhất sau đó lại thêm một ít phóng viên phỏng vấn, hỏi Hàn Dương Hạo một câu, hỏi hỏi cái nhìn của gã và những diễn viên gã từng hợp tác đối với gã.

Bình thường mà nói, những minh tinh đó cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng nữa.

Trước đã từng nói qua, chuyện ở giới giải trí, chỉ cần không phải loại chuyện lớn trên nguyên tắc như hít thuốc phiện, mọi người đều sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Bởi vì ai cũng không biết người xảy ra chuyện kế tiếp có thể là mình hay không, để lại một chút đường sống cho người khác, cũng là để lại một đường lui cho mình.

Dù sao sau khi trải qua chuyện này, Hàn Dương Hạo nguyên khí đại thương, phỏng chừng vài năm ở trong giới cũng không trở về hạng một được. Kết cục như vậy đối với gã dĩ nhiên là đủ, cho nên nhân viên đoàn phim «Mai phục» vẫn không có ra mặt, chính là để chuyện không lan đến người mình.

Nhưng hiện tại, đoàn phim «Mai phục» thế mà lại đi ra, còn trực tiếp đăng một cái weibo như vậy, chỉ thiếu nước chỉ vào mũi Hàn Dương Hạo mắng: cậu đang nói dối, cậu chính là ra vẻ ngôi sao, còn công đạo tự ở lòng người, cậu căn bản không có lòng người!

Nửa đêm hơn hai giờ, rất nhiều dân mạng đều cho rằng tuồng diễn hôm nay đã kết thúc, lại không nghĩ rằng đây mới chỉ là một cái bắt đầu. Thảo luận của bọn họ về những lời trên trang weibo của đoàn phim «Mai phục» không đồng nhất, tất cả mọi người đều suy đoán, đây có phải là đang cách không đối mắng với Hàn Dương Hạo hay không!

Sau đó lúc bốn giờ rưỡi, Trịnh đạo đoàn phim «Mai phục» lại đăng một đoạn trên weibo cá nhân của mình: [tin tức xác thực, lúc ban đầu vốn dĩ cũng không muốn nói nhiều. Bộ phim này là bên đầu tư đặc biệt quay

vì một diễn viên, cho nên nếu diễn viên đó muốn đá người ra khỏi đoàn phim, cũng không phải không có khả năng. Sau đó bởi vì kêu gọi vốn trên mạng, «Mai phục» mới có thể tiếp tục quay. Đó chính là chuyện từ đầu đến cuối.]

Trong đêm khuya thế này, lời Trịnh đạo nói khơi dậy ngàn tầng sóng.

Bạn cho rằng như vậy liền kết thúc ư? Không hề!

Rất nhanh, Lý phó đạo diễn, Vương phó đạo diễn, tổ trưởng tổ hoá trang, tổ đạo cụ, tổ camera của đoàn phim «Mai phục»… rất nhiều nhân viên công tác đều xuất hiện trên weibo, đồng ý ủng hộ lời Trịnh đạo nói. Những nhân viên công tác đó vừa xuất hiện là hai ba chục người, mỗi người đều điểm danh phê bình Hàn Dương Hạo.

Ra vẻ ngôi sao hả? Còn kém xa!

Gã còn mắng người khác rời đi, không đến lúc khởi động máy tuyệt đối không xuất hiện ở phim trường, muốn sửa kịch bản liền sửa kịch bản…

Chờ đến khi rất nhiều dân mạng làm một giấc mộng đẹp, ngọt ngào tỉnh dậy, thế giới đã chợt thay đổi lớn, thay đổi này nghiêng trời lệch đất khiến vô số người qua đường ăn dưa bị dọa rớt dưa trong tay, mỗi người đều nghẹn họng nhìn trân trối.

[… Thế mà lại là thật?! Mọe ơi, đây là vở kịch của năm đi, cũng quá phấn khích rồi. Biến đổi bất ngờ!]

[chào hàng hạt dưa đậu phộng nước có ga, chào hàng! Một suất diễn lớn như vậy, khách quan không đến tiêu khiển chút ư?]

[ha ha ha ha ha, vốn dĩ sáng hôm qua tôi mắng Hàn Dương Hạo một trận, còn tưởng rằng tôi mắng sai người, hiện tại nhìn thấy tôi thật sự là có dự kiến trước. Hàn Dương Hạo này căn bản là đồ khốn, trong giới giải trí còn có loại minh tinh như hắn, quả thực là một bãi cứt chuột, phá hỏng cả nồi cháo!]

Thủy quân của Hàn Dương Hạo cả đêm đều không ngủ, thậm chí có thể nói, ngay cả Hàn Dương Hạo cũng không ngủ!

Sau khi trang weibo «Mai phục» đăng câu nói "không có lòng người" kia, Hàn Dương Hạo đã bị người đại diện của mình kéo ra từ trong ổ chăn ấm áp. Cơn tức rời giường của gã nhất thời liền bạo phát, còn chưa kịp mắng người đại diện một câu, người đại diện đã vội vàng nói rằng: "A Hạo, nhanh dậy đi ra nghĩ biện pháp, trước đó cậu tìm người bôi đen Dung Hủ vì sao không nói với tôi, hiện tại tốt rồi, xảy ra chuyện lớn! Cậu đi van cầu Lý tổng, nhìn xem có thể nhanh chóng giải quyết chuyện này hay không!"

Cơn buồn ngủ của Hàn Dương Hạo lập tức biến sạch, gã nhanh chóng hiểu biết tình huống. Phản ứng đầu tiên của gã chính là tìm Trịnh đạo, hỏi một chút xem Trịnh đạo có ý gì, ai ngờ Trịnh đạo trực tiếp ngắt

điện thoại của gã, chờ gã lại gọi qua, thế mà lại bị đối phương kéo đen!

Đã làm đến loại trình độ này, chẳng lẽ còn có đường sống để uyển chuyển ư?

Suốt đêm, Hàn Dương Hạo liên hệ luật sư và đoàn đội PR, muốn khiến bên Trịnh đạo ngừng động tác.

Chỉ là hành động của Trịnh đạo rõ ràng nhanh hơn gã nghĩ nhiều lắm, đoàn đội của Hàn Dương Hạo còn chưa nghĩ ra một biện pháp giải quyết, một đống nhân viên đoàn phim đã đứng ra chỉ chứng Hàn Dương Hạo. Đến buổi sáng bảy giờ, mọi người từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, vừa nhìn thấy tuồng kịch nửa đêm khai triển này, càng kích động không thôi, khiến sự việc càng nóng.

Fan của Dung Hủ, Trương Đồng Đồng… cùng với rất nhiều minh tinh từng hợp tác với Hàn Dương Hạo, đều khiếp sợ tại chỗ.

[Hàn Dương Hạo thật sự ra vẻ ngôi sao đến mức như vậy hả? Hắn thế mà lại thật sự muốn đuổi Dung Dung của chúng ta ra khỏi đoàn phim? Hắn thế mà còn ở phim trường ức hiếp Dung Dung nhà chúng ta? A a a a a a a tôi muốn đánh chết Hàn Dương Hạo! Ai cũng đừng cản tôi, tôi nhất định muốn đánh chết hắn, tươi sống đánh chết hắn!!!]

[QAQ Dung Dung đáng yêu cỡ nào, sao hắn nhẫn tâm ức hiếp Dung Dung!]

[thiệt ghê tởm, trước đó thế mà tui lại vì «Mai phục» mà có một chút thiện cảm với Hàn Dương Hạo, còn từng mua một kỳ tạp chí có hắn làm trang bìa. Mẹ ơi, ném ném, loại đồ vật ghê tởm này quả thực là làm ô nhiễm giá sách của tôi! Thế mà lại dám ăn hiếp Dung Dung! Dung Dung nhà tôi chỗ nào đắc tội hắn, hắn dám nói thử xem? Còn công đạo tự ở lòng người, loại cực phẩm này mà cũng có mặt mũi nói ra khỏi miệng?!]

Tag riêng của #Hàn Dương Hạo # lập tức trở thành đầu đề ngày đó, vô số fan tiếng mắng không ngừng, sôi nổi yêu cầu gã lăn ra khỏi giới giải trí. Còn có một ít người qua đường vốn dĩ chỉ xem náo nhiệt, nhưng theo fan não tàn của Hàn Dương Hạo thô tục, bọn họ đã sinh ra chán ghét với minh tinh ra vẻ ngôi sao này.

Hàn Dương Hạo đã sớm thu hết thuỷ quân mình mua về, chỉ là thời gian đã muộn. Gã nào có nghĩ đến, hơn nửa đêm, fan Dung Hủ thế mà lại còn không đi ngủ, mấy trăm fan liên thủ công tác thống kê hơn phân nửa số thuỷ quân, sau đó cho ra một kết luận kinh người ——

Trong những người ủng hộ Hàn Dương Hạo ngày hôm qua, thế mà lại có hơn phân nửa đều là thuỷ quân!

Trừ đó ra, những thuỷ quân ấy có độ tương tự cực lớn với nhóm anti mấy ngày hôm trước vu hãm Dung Hủ, hãm hại đoàn phim «Tầng mây màu đen»!

Tuy rằng độ trùng khớp ID của bọn họ không cao, nhưng mấy thứ bọn họ chia sẻ, bình luận, like đều dị thường tương tự. Chẳng hạn như tài khoản A, ngày 3 tháng 1 hắn chia sẻ ảnh tự chụp của một minh tinh,

tài khoản B vào buổi tối ngày đó thế mà lại chia sẻ ảnh tự chụp giống nhau như đúc, ngay cả bình luận chia sẻ cũng chỉ chênh lệch vài chữ!

[đám thuỷ quân bôi đen Dung Dung, không phải chính là người của Hàn Dương Hạo đi? Đây là thù oán gì thế, wuli Dung Dung chỗ nào đắc tội hắn? Lúc quay chung muốn đè áp Dung Dung chúng ta, đuổi Dung Dung ra khỏi đoàn phim. Hiện tại không đóng chung, còn muốn mua thuỷ quân bôi đen Dung Dung… Ha? Hắn không phải là phòng bạo, gato Dung Dung đi!]

Loại phỏng đoán này vừa ra, liền chiếm được fan Dung Hủ nhất trí tán thành.

Không phải là phòng bạo, không phải là gato, vậy mi nói một chút xem, vì sao từ trước đến nay mi cứ so đo với Dung Hủ? Chỉ cần mi có thể cho ra một đáp án, chỉ cần mi có thể chứng minh Dung Hủ làm chuyện gì có lỗi với mi, mi liền trực tiếp nói!

Chờ đến giữa trưa mười một giờ, Hàn Dương Hạo vẫn không có lên tiếng. Bài weibo «công đạo tự ở lòng người» của gã thế mà đã có hơn một trăm vạn bình luận chia sẻ, vô số người ở bên trong mắng gã không biết xấu hổ, còn có rất nhiều người qua đường cũng tỏ vẻ khối u ác tính như vậy nhất định phải lăn ra khỏi giới giải trí.

Giữa trưa mười hai giờ, Hàn Dương Hạo vẫn không có động tĩnh, nhưng mà đoàn phim «Mai phục» đã gửi một bức thư luật sư. Bọn họ yêu cầu Hàn Dương Hạo bồi thường hành vi kéo diễn, cắt đầu tư, mang đến tổn thất cho đoàn phim trong khi quay «Mai phục» lúc trước.

Điều này làm cho toàn bộ sự kiện đạt tới một cao trào nhỏ, mà cao trào lớn chân chính là một cái weibo của đạo diễn «Tầng mây màu đen».

[Đạo diễn Lương Siêu: thứ gì vậy! Cậu cũng không phải diễn viên đoàn phim, cậu dùng thủ đoạn gì biết tin tức đoàn phim chúng tôi, còn quấy rầy kế hoạch quay phim và kế hoạch tuyên truyền của chúng tôi, làm cái gì hả!]

Theo đó mà đến, là đoàn phim «Tầng mây màu đen» tỏ thái độ ——

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: nghiêm chỉnh thanh minh { hình ảnh }]

Mở bức ảnh ấy ra, câu nói đầu tiên chính là: [những ngày gần đây, về việc tiết lộ riêng tư của đoàn phim «Tầng mây màu đen» và nói xấu diễn viên Dung Hủ của đoàn phim chúng tôi trên internet, đoàn phim tại đây nghiêm chỉnh thanh minh, Dung Hủ dựa vào thử vai chính quy vào đoàn, đoàn phim tuyển người nghiêm túc cẩn thận. Bởi vì Hàn tiên sinh để lộ bí mật, khiến đoàn phim bị tổn thất kim ngạch và tổn thất danh dự thật lớn, tại đây phát ra cảnh cáo cuối cùng với phòng làm việc của Hàn Dương Hạo…]

… Từ từ?! Sự kiện để lộ bí mật «Tầng mây màu đen», thế mà lại có liên quan đến Hàn Dương Hạo sao?!

Vậy chẳng lẽ nói, thuỷ quân mấy ngày hôm trước bôi đen Dung Hủ còn thật sự chính là Hàn Dương Hạo mua?!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ internet một mảnh đại loạn, ai cũng không nghĩ tới, chỉ là một "sự kiện ra vẻ ngôi sao", thế mà lại liên lụy nhiều thứ ở sau lưng như vậy.

Chậm rãi, chờ đến lúc chạng vạng, rất nhiều nhân viên, tiểu minh tinh giới giải trí từng có tiếp xúc với Hàn Dương Hạo, đều phát biểu một ít cái nhìn đơn giản trên weibo và trang mạng của mình.

Bọn họ cũng không có trực tiếp đi đạp Hàn Dương Hạo, nhưng mà cố ý vô tình chứng thật: Hàn Dương Hạo quả thật ra vẻ ngôi sao, quả thật thường xuyên chèn ép người khác.

Chờ đến buổi tối tám giờ ngày đó, khi có dân mạng muốn đến weibo Hàn Dương Hạo mắng một câu nữa, đột nhiên! Bọn họ ngạc nhiên phát hiện, weibo Hàn Dương Hạo thế mà lại toàn bộ trống rỗng, còn thay đổi tên, triệt triệt để để rời khỏi weibo!

Loại hành vi giả chết này khiến nhóm dân mạng càng thêm phẫn nộ, tiếng mắng không ngừng, nhưng Hàn Dương Hạo chính là chết sống không ra mặt.

Về phần sau đó lại có vị Lý tổng rộng rãi không ngừng đầu tư phim truyền hình cho Hàn Dương Hạo, nhưng những phim truyền hình đó đều bán không được, chỉ có thể miễn phí phát sóng trên internet, đã là chuyện lúc sau.

Hàn Dương Hạo hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng trở về hạng một, mà chuyện gã lén lút muốn tìm đoàn phim «Tầng mây màu đen» giải thích, cũng bị Lương đạo trực tiếp cự tuyệt.

"Hắn muốn nói, hắn cũng từ chỗ người khác nghe nói chuyện đoàn phim chúng ta, không phải là cố ý tiết lộ hả? Bảo hắn cút, người khác nói cho hắn biết là người khác có vấn đề, bản thân hắn đi tìm nick marketing công khai, còn dám mua thuỷ quân, vậy hắn phải biết được, sau này đài truyền hình quen thuộc với Lương Siêu tôi, sẽ không có một ai mua phim của hắn! Không phải hắn có tiền có kim chủ sao? Bảo kim chủ của hắn nâng hắn cả đời đi!"

Thái độ của Lương đạo khiến Hàn Dương Hạo vừa tức vừa vội, mà gã đương nhiên không biết, kỳ thật Lương đạo đã sớm biết rốt cuộc là ai nói cho gã biết tin tức. Sau khi sự kiện Hàn Dương Hạo bị làm lớn, người kia chủ động tìm đến Lương đạo, giọng nghẹn ngào nói cái gì mà "Hàn Dương Hạo đặc biệt tò mò, sau đó có lần bọn họ uống nhiều rượu, lúc nói chuyện phiếm có khả năng không cẩn thận nói lỡ miệng".

Đối với việc này, Lương đạo cười nhạo một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Về phần Lăng Trăn nghĩ như thế nào, Lương đạo không có hứng thú đi để ý tới, ai biết Lăng Trăn là cố ý nói với Hàn Dương Hạo, để Hàn Dương Hạo mượn dao giết người, hay là thật sự tiết lộ trong lúc vô tình? Dù sao thì người như thế, về sau Lương đạo sẽ không bao giờ hợp tác với hắn, cũng sẽ nhắc nhở bạn bè đạo diễn của mình, đừng tiếp xúc với Lăng Trăn.

Dù hiện tại mi rất hot, dựa vào hình tượng và khuôn mặt mà có được một đống fan, thì đóng phim cũng không thiếu mình mi, mi cứ đi quay phim thần tượng của mi là được.

"Sự kiện Hàn Dương Hạo ra vẻ ngôi sao" oanh oanh liệt liệt phát triển ba bốn ngày, sau đó theo sự kiện một đôi vợ chồng minh tinh hạng hai trong giới ngoại tình, rốt cuộc hạ nhiệt.

Kết cục câu chuyện là, Hàn Dương Hạo bị mắng đến máu chó đầy đầu, fan của gã cũng có người phát hiện lương tâm, sôi nổi thoát fan; có người chịu không nổi người khác chỉ trích trào phúng, chỉ có thể thoát fan. Còn có một ít fan loli não tàn vẫn hở ra là thô tục, dùng từ dơ bẩn đi mắng những người khiển trách Hàn Dương Hạo, mấy fan cuồng đó bị dân mạng xem như trò cười mà đối đãi.

Mà trong ba bốn ngày này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» rốt cuộc quay xong cảnh diễn cuối cùng, toàn bộ đóng máy.

Dung Hủ hoàn toàn không ngờ, Trịnh đạo thế mà lại dẫn nhân viên công tác của đoàn phim «Mai phục», trực tiếp tố giác hành vi của Hàn Dương Hạo. Lúc Dung Hủ hỏi tới, Trịnh đạo ở đầu kia điện thoại cười nói: "Không phải là chuyện lớn gì, người như thế sớm nên trừng trị. Hắn cho rằng hắn tìm một người gọi là Lý tổng làm núi dựa, liền thật sự có thể liếc mắt nhìn người sao?"

Dung Hủ cười cười, nói bóng nói gió hỏi tiếp, nhưng Trịnh đạo lại ấp úng nói sang chuyện khác.

Chuyện này, vẫn luôn không có đáp án.

Dung Hủ cũng không cảm thấy là Trịnh đạo đột nhiên phát tác lòng chính nghĩa, không nhìn nổi Hàn Dương Hạo, quyết định muốn trị gã. Nhưng mà nếu Trịnh đạo không chịu nói, vậy Dung Hủ cũng không thể nào biết chân tướng sự việc. Bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, lần này Trịnh đạo đều là giúp mình, kết quả sự việc chung quy là tốt.

Lúc ở tiệc đóng máy, Dung Hủ nhìn tin nhắn Trịnh đạo gửi tới —— "Chúc phim mới của cậu thành công", chậm rãi lâm vào trầm tư. Người xung quanh đều đang vô cùng náo nhiệt ăn mừng, chỉ có thiếu niên nhíu mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

Có thể làm cho Trịnh đạo quyết định đứng ra, tố giác Hàn Dương Hạo… rốt cuộc là ai?

Bất luận như thế nào, tiệc đóng máy tối nay qua đi, việc quay phim «Tầng mây màu đen» cuối cùng cũng hoàn toàn chấm dứt. Ngày hôm sau, Dung Hủ cũng không có rời khỏi thành phố S, cậu cùng đoàn phim từ thành điện ảnh quay về nội thành thành phố S, đi tới một tòa cao ốc cao chọc trời.

Nơi này là chi nhánh S của Hoa Hạ Entertainment, nơi này có bộ phận huấn luyện diễn viên hạng nhất, đoàn đội PR hạng nhất, còn có phòng ghi âm và thiết bị ghi âm tốt nhất trong nước.

Hết chương 45

Tần Tranh Tranh: có người mắng bảo bảo, mấy người còn không nhanh chóng giúp bảo bảo nói chuyện, chỉ biết nắm đuôi thuỷ quân mà bảo bảo mua không bỏ, hừ!

Dung Dung: #mỗi ngày đều muốn xin đổi công#

46. Chương 46

«Tầng mây màu đen» là bộ phim điện ảnh truyện ký được chú ý nhất năm nay, Hoa Hạ Entertainment tự nhiên có đầu tư trong đó, chia một chén canh.

Dung Hủ vẫn là lần đầu tiên tới thành phố S, thành phố S thế giới này có một chút khác biệt với đời trước, nhưng mà kỳ dị chính là, một vài kiến trúc lại có vài phần tương tự. Phân bộ Hoa Hạ Entertainment an vị ở một cao ốc cao chọc trời được xưng là "dụng cụ mở chai", chiếm cứ mười hai tầng ở giữa của tòa nhà lớn này.

Thang máy vững vàng dừng ở tầng ba mươi hai, khi Dung Hủ và La Chấn Đào rời khỏi thang máy, liếc mắt một cái liền thấy được một người đàn ông trung niên ăn diện thời thượng. Đối phương ước chừng bốn mươi tuổi, lại mặc áo bành tô màu đen thời thượng, đặc biệt lớn mật phối với một cái khăn quàng cổ xanh lục sẫm, kiểu tóc và dáng vẻ sửa soạn vô cùng sạch sẽ.

Nhìn thấy Dung Hủ, ông chú trung niên đẹp trai ấy lập tức cười cười, đi lên, nói: "Hai người còn đến sớm mười phút, may mắn hôm nay tôi có việc tới trước, nếu không chẳng phải hai người phải chờ ư?" Một câu liền kéo gần quan hệ hai bên.

Dung Hủ mỉm cười cong môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn ông chú thời thượng nhìn như hòa ái dễ gần này, sau đó cười nói: "Anh Triệu, vừa vặn hôm nay không kẹt xe, cũng không ngờ sẽ đến sớm. Chào anh, tôi là Dung Hủ."

Dung Hủ năm nay bất quá mới mười tám tuổi, mà Triệu Khôn đã năm mươi ba tuổi. Hắn bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua thực trẻ tuổi, nhưng tuổi tác hắn kỳ thật còn muốn lớn hơn ba của Dung Hủ, nhưng Dung Hủ lại gọi hắn là "anh Triệu".

Nụ cười trên mặt càng thêm chân thành hơn vài phần, Triệu Khôn cười rộ nói: "Chúng ta liền trực tiếp đến phòng ghi âm đi."

Trong bộ phim «Tầng mây màu đen» này có rất nhiều phần biểu diễn, dựa theo cách nói của Lương đạo, là tính toán để Dung Hủ biểu diễn toàn bộ. Bởi vì điện ảnh chọn dùng chính là âm gốc, chứ không phải hậu kỳ phối âm, cho nên nếu giọng hát là giọng Dung Hủ, càng có thể khiến người xem có một loại cảm giác hòa nhập, khiến bộ phim càng thêm hoàn mỹ.

Triệu Khôn là người chế tác âm nhạc nổi danh của Hoa Hạ Entertainment, cũng là đạo diễn âm nhạc mà

Lương đạo cố ý mời cho «Tầng mây màu đen». Hắn phụ trách tất cả phối nhạc chế tác, bao gồm nhạc nền, nhạc đệm, về phần những nhạc khúc có ca từ, thì toàn bộ đều dùng tác phẩm của chính Lăng Tiêu.

Những ca khúc đó gần như đều có bài gốc để lắng nghe bắt chước, chỉ riêng «Thất dực», chỉ có một bản nhạc phổ.

Triệu Khôn bỏ thời gian ba ngày, chế tạo ra demo bài «Thất dực» này, vào tuần trước đã đưa cho Dung Hủ. Hai ngày này nhiệm vụ chủ yếu của hai bên chính là hoàn thành thu âm tất cả nhạc khúc trong «Tầng mây màu đen», trong đó quan trọng nhất chính là ca khúc cuối cùng: «Thất dực».

Triệu Khôn dẫn Dung Hủ và La Chấn Đào xuyên qua khu ghi âm của Hoa Hạ Entertainment, thường thường có nhân viên công tác phát hiện bọn họ, kinh ngạc nhìn về phía Dung Hủ. Chỉ là khi họ nhìn đến Triệu tổng giám, lập tức héo xuống, chỉ có thể yên lặng nhìn chăm chú Dung Hủ rời đi, không dám tiến lên xin kí tên.

Những chi tiết ấy bị La Chấn Đào nhìn ở trong mắt, Dung Hủ cũng như có điều suy nghĩ nhìn những nhân viên thất vọng đó.

Dung Hủ và La Chấn Đào liếc nhau, hai người dường như đồng thời hiểu rõ: Triệu tổng giám này, chỉ sợ cũng không hiền lành dễ thân như mặt ngoài, là một người có thủ đoạn.

Triệu Khôn là người ở phân bộ S Hoa Hạ Entertainment, La Chấn Đào cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với đối phương.

Rất nhanh, ba người liền đến phòng thu âm, bên trong đã có vài nhân viên chờ. Triệu Khôn đem một bản khúc phổ giao cho Dung Hủ, hỏi: “Biết đọc khuông nhạc không?”

Dung Hủ mỉm cười gật đầu.

Triệu Khôn vừa lòng gật gật đầu: “Được, trước kia có khả năng cậu chưa từng thu nhạc, cậu cứ vào bên trong tùy tiện hát trước, chúng ta thử một lần.”

Không bao lâu, hết thảy chuẩn bị xong. Dung Hủ ngồi ở trong phòng thu âm được cách âm tốt, cách một tầng thủy tinh thật dày, làm một thủ thế “K” với Triệu Khôn. Triệu Khôn dường như không ngờ thằng nhóc này lại dựa theo quy củ trong giới mà dùng thủ thế nói chuyện với mình, hắn thoáng sửng sốt, tiếp đó gật gật đầu.

Nhân viên công tác bắt đầu điều chỉnh thử âm tần, La Chấn Đào đứng ở cách bọn họ không xa, không đợi âm tần chỉnh tới âm thứ ba, hắn liền nghe được một nhân viên trong đó nói với Triệu Khôn: “Tổng giám, cần trực tiếp thu không?”

Triệu Khôn lắc đầu, giọng điệu tùy ý nói rằng: “Không cần, lần này chỉ là để Dung Hủ thử xem âm sắc,

tìm cảm giác. Cậu cứ tùy tiện bật âm nhạc là đủ rồi, không cần chỉnh âm, để tôi nghe cảm giác cậu ta hát một chút. Hôm nay các cậu vất vả xíu, tăng ca, hôm nay nhất định phải thu xong bài «Thất dực» này."

Nhân viên kia vừa nghe lời này, nhất thời ủ rũ xuống, thì thầm trong miệng: "Bảo diễn viên chưa từng ca hát một ngày phải thu xong bài hát yêu cầu cao như vậy, tăng ca cũng làm không xong đâu…"

Triệu Khôn liếc người đó một cái, người đó dường như rất quen thuộc với hắn, cợt nhả lừa gạt cho qua.

Mà ở bên cạnh bọn họ, La Chấn Đào nghe bọn họ đối thoại, lại cảm thấy trong lòng đặc biệt không thoải mái.

Ai nói Dung Hủ hát không tốt, một ngày cũng ghi âm không xong? Mấy người rốt cuộc có từng nghe cậu ấy hát chưa, cậu ấy hát thật sự rất dễ nghe!

La Chấn Đào lần đầu tiên sinh ra cảm xúc bao che khuyết điểm như vậy, hiện tại hắn rất muốn cho mấy người chế tác nhạc đó nghe Dung Hủ hát lúc thử vai hồi trước, còn có lúc bấm máy cũng thường xuyên hát. Dễ nghe như vậy! Xuất sắc hơn mấy ca sĩ thần tượng và ca sĩ thi tuyển rất nhiều đó có được không!

Khi La Chấn Đào tâm tình buồn bực, khúc nhạc dạo hòa hoãn dễ nghe chậm rãi vang lên trong phòng ghi âm yên tĩnh. Mở đầu «Thất dực» là một đoạn độc tấu đàn dương cầm, tiếng đàn dương cầm thanh thúy giống như mưa rào tí ta tí tách, va chạm trên mái hiên góc tường, khiến tâm tình người ta chậm rãi lắng đọng lại, có loại khổ sở nói không nên lời.

Cách một tầng thủy tinh cách âm thật dày, ánh đèn vàng ấm áp chiếu trên sợi tóc mềm mại của thiếu niên, chiếu ra một tầng ánh vàng mê người. Dung Hủ đeo một cái tai nghe lớn, tai nghe dường như còn lớn hơn cả mặt cậu, cậu hạ mắt nhìn nhạc phổ trong tay, một tay khác thì nhẹ nhàng đụng vào micro.

Một màn này bình tĩnh an tường, thiếu niên tuấn mỹ tinh xảo và hoàn cảnh nhu hòa ấm áp, bọn họ phối cùng một chỗ, giống như không tranh với đời.

Nhưng mà Triệu Khôn đối với việc này lại không có một chút cái nhìn gì, hắn chỉ ý vị sâu xa đánh giá Dung Hủ một cái, cuối cùng tầm mắt nhìn về phía tay Dung Hủ đụng vào micro ghi âm. Hắn hơi hơi nhíu mày, trong lòng âm thầm nghĩ: quả nhiên là một người ngoài nghề, lỡ như tay động tạo thành tạp âm, vậy thì rất phiền toái.

Có điều đây chỉ là một lần thử, căn bản không có thu âm, Triệu Khôn sẽ không chỉ ra chỗ sai.

Hợp âm nhu hoãn dần dần hòa vào trong tiếng đàn dương cầm, sau một trận âm nhạc dồn dập lên, hết thảy rốt cuộc bình tĩnh, chỉ còn lại tiếng đàn dương cầm tinh tinh vang lên.

Trong phòng thu âm, Triệu Khôn và nhân viên vẻ mặt bình tĩnh, nhìn qua vô cùng thoải mái. La Chấn Đào vẻ mặt trịnh trọng, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên đối diện thủy tinh. Hoàn toàn yên tĩnh, kim

rơi có tiếng, ngay dưới hoàn cảnh như vậy, một tiếng ca réo rắt thản nhiên chậm rãi vang lên.

"Nếu như nếu như nói, có ngày mai."

"Vậy bạn của ngày mai, có xuất hiện hay không."

"Chờ từng cơn gió nhẹ thổi qua bên cửa sổ của chúng ta, ai còn nhớ rõ một đoạn kỷ niệm kia…"

La Chấn Đào chậm rãi mở to hai mắt, gắt gao ngưng mắt nhìn thiếu niên trong phòng thu âm. Chỉ thấy Dung Hủ một tay đụng vào micro ghi âm, con ngươi hẹp dài xinh đẹp gắt gao nhắm lại, cậu nhẹ giọng ngâm xướng từng câu ca từ, không có nhìn nhạc phổ nữa, giống như tất cả âm thanh cậu đều ghi tạc trong đầu.

Khi đoạn thứ nhất hát xong, trong tiếng âm nhạc hòa hoãn, cậu thong thả mở mắt. Ngọn đèn xán lạn nhu hòa từ đỉnh đầu cậu chiếu rọi xuống, chiếu trên hàng mi nhẹ nhàng, đổ xuống một bóng mờ nhàn nhạt trên khuôn mặt trắng nõn thanh tú kia.

Toàn bộ phòng ghi âm, lặng ngắt như tờ.

La Chấn Đào thật không ngờ, sau khi có thiết bị thu âm hoàn mỹ, tiếng ca của thiếu niên này… thế mà càng thêm dễ nghe! Hắn kích động nắm chặt nắm tay, hai nhân viên điều khiển bàn chỉnh âm thì đều cứng thân thể lại.

Triệu Khôn hai tay ôm ngực, môi khẽ nhếch, trợn mắt há mồm nhìn thiếu niên sau thủy tinh. Hắn còn chưa có phục hồi lại tinh thần, ngay sau đó, Dung Hủ lại đến gần micro, nhẹ nhàng cất tiếng hát.

"Nhìn thấy đĩa nhạc của bạn và tôi."

"Có một ca khúc tên là nhớ."

"Nó nói bươm bướm không có cánh, bay cao đến đâu, cũng không đạt được vĩnh viễn…"

Khi một đoạn này hát chấm dứt, Triệu Khôn lập tức buông lỏng hai tay, trực tiếp đi đến trước mặt hai nhân viên kia, hỏi: "Không phải nói không cần chỉnh âm sao, tại sao lại chỉnh âm? Lần này tôi muốn nghe âm sắc của cậu ta một chút, nghe cảm giác của cậu ta, các cậu chỉnh âm thì làm thế nào?!"

Hai nhân viên kia đột nhiên bị mắng, hai người đều run rẩy.

Một nhân viên trong đó oan ức nhỏ giọng nói rằng: "Nhưng mà tổng giám… bọn em không hề động tới bàn chỉnh âm mà…"

Triệu Khôn lập tức ngơ ngẩn, động tác hắn cứng ngắc quay đầu nhìn về phía bàn chỉnh âm. Chỉ thấy hai nhân viên kia giờ phút này đều đặt hai tay dưới bàn chỉnh âm, mà tất cả nút chỉnh âm đều ở vị trí bình thường nhất. Âm vực thấp, âm vực trung, âm vực cao, mỗi một nút đều không có dấu hiệu bị điều chỉnh. Cho nên nói…

Âm thanh này thật sự là Dung Hủ hát thật ư?!

Trong mắt Triệu Khôn hiện lên một tia kinh ngạc không thể che giấu, mà bên kia, Dung Hủ cụp mắt xuống, nhẹ giọng hát phần cao trào của ca khúc này.

Cánh chim vốn nên thuộc về chim chóc bay lượn trên trời cao, bươm bướm xa cầu được một đôi cánh chim, nhưng nó chung quy không phải là chim chóc, nó không bay lên được trời xanh, nó cũng không đạt được vĩnh viễn. Khi đôi cánh chim ấy chợt mất đi, bươm bướm đậu trong vùng đất lầy lội, từng lần từng lần giãy dụa muốn bò lên, chỉ là nó không còn sức.

Sinh mệnh nó gắn liền với đôi cánh kia, không có cánh, nó chậm rãi dừng ở trong bùn đất, tiêu hao đến cuối sinh mệnh. Nó trở thành dinh dưỡng, hư thối trong mảnh đất ấy, cánh chim của nó không về được, mà nó cũng thật sự vĩnh viễn đều không về được.

Khi một khúc chấm dứt, Dung Hủ khe khẽ thở dài một tiếng ở một âm cuối cùng.

Một tiếng này rất nhẹ, nhưng lại giống như một mảnh lông chim thật nhỏ, dịu dàng đảo qua trái tim mỗi người ở đây. Một loại tuyệt vọng mỏng manh, một loại bi thương không oanh oanh liệt liệt cỡ nào, ở trong ca khúc này, biểu hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Âm sắc thuần khiết thanh nhã, kỹ xảo càng vô cùng hoa lệ, khó có thể soi mói.

Triệu Khôn nhìn Dung Hủ sau thủy tinh, chỉ thấy Dung Hủ làm một thủ thế với hắn, sắc mặt Triệu Khôn càng thêm ngưng trọng vài phần. Im lặng một khắc, hắn làm một thủ thế với Dung Hủ, Dung Hủ hơi ngẩn ra, tiếp đó nhẹ nhàng gật đầu, lại mang tai nghe, ngồi lại trước micro thu âm.

Lúc này đây, một tay Triệu Khôn đặt trên đài chỉnh âm, nghiêm nghiêm túc túc nói với thủ hạ của mình rằng: “Vừa rồi hát đã được bảy điểm, các cậu cố gắng cho tôi, làm được chín điểm, biết chưa?”

Nghe lời này, khóe miệng La Chấn Đào kéo kéo, ở mặt ngoài vẫn là bộ dạng hết sức bình tĩnh, chỉ là nội tâm đã cạn lời: vừa rồi tiểu Hủ nhà tôi hát tốt như vậy, ông đã hiểu lầm là chỉnh âm, hiện tại thế mà lại còn dám nói chỉ có bảy điểm?!

Mà La Chấn Đào đương nhiên cũng không có nhìn thấy biểu tình khiếp sợ của hai nhân viên kia.

Bảy điểm của Triệu Khôn, đặt ở giới ca hát Hoa Hạ, đã là trình độ có thể trực tiếp bắt đầu mở buổi biểu diễn!

Hơn nữa, trong giới ca hát hiện tại, rất nhiều người bị Triệu Khôn cười nhạt, trào phúng đối phương ngay cả ba điểm cũng làm không được. Album có thể đạt tới bảy điểm trong lòng Triệu Khôn, không cái nào không phải tác phẩm xuất sắc lượng tiêu thụ trên sáu số. Về phần mười điểm trong truyền thuyết, dường như chỉ có hai bài hát của Lăng Tiêu năm đó làm được, được Triệu Khôn khen khắp chốn, những bài còn lại của Lăng Tiêu trong đánh giá của Triệu Khôn, đều là quanh quẩn giữa tám chín điểm.

Trong mắt đã sớm nhấp nhoáng tia lửa, Triệu Khôn hưng trí dạt dào nhìn thiếu niên tuấn tú thanh nhã kia.

Mà giờ phút này, phân bộ S Hoa Hạ Entertainment, thang máy chậm rãi đi lên. Trong thang máy, một người đàn ông nhã nhặn nho nhã đẩy kính mắt trên mũi, mười phần bất mãn nói: "Phim đã quay xong, cậu còn muốn tới nghe thu âm cái gì? Mấy tháng này tôi vẫn luôn chạy hai đầu giữa thành phố S và B, Tần Trình, cậu có chi trả vé máy bay không?"

Vừa lúc, chỉ nghe "đinh ——" một tiếng, thang máy vững vàng dừng ở tầng ba mươi hai.

Người đàn ông cao ngất tuấn mỹ cất bước ra khỏi thang máy, để người đại diện phía sau lại trong thang máy. Từ Tấn run rẩy khóe miệng, nhanh chóng đi theo. Đi đi, hắn đột nhiên nghĩ đến: "Cậu quan tâm Dung Hủ… thật sự không có quá mức à?"

Một đám nhân viên công tác thấy được Tần Trình, cả người đều ngốc tại chỗ, đừng nói xin kí tên, ngay cả hô hấp cũng sắp quên.

Tần Trình sải bước dài đi về phía phòng ghi âm, nghe được lời Từ Tấn nói, hắn hơi hơi nghiêng đầu, nhướn mi: "Mẹ tôi muốn tôi quan tâm cậu ấy, có vấn đề ư?"

Từ Tấn buông tay: "Cậu vui vẻ là được."

Tần Trình trực tiếp nhanh chóng đi về phía trước, cũng không có phát hiện, người đại diện kim bài của hắn chậm rãi trầm sắc mặt, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng hắn. Ở sau thấu kính, Từ Tấn hơi hơi nheo hai mắt lại, ý vị sâu sa nói rằng: "Không có vấn đề ư? Tôi thấy… vấn đề này hình như có hơi lớn."

Hết chương 46

Tần Tranh Tranh: ngay cả Từ Tấn cũng nhìn ra bảo bảo có vấn đề, Dung Dung lại vẫn không biết, vẫn không biết! QAQ!

Phúc oa:… Nói đạo lý, cậu như vậy mà wuli Dung Dung có thể đoán được, vậy cậu ta có thể đến cầu vượt bày quán xem bói luôn rồi có được không!

47. Chương 47

Lúc Dung Hủ hát lần thứ hai, cũng không biết, đến hiện tại Triệu Khôn mới an bài thủ hạ bắt đầu thu âm. Tay phải của cậu nhẹ nhàng đỡ trên micro ghi âm, nhìn qua dường như là tiếp xúc đến, nhưng trên thực tế lại cách một khoảng nhỏ đến không thể thấy.

Phần lớn ca sĩ lúc thu âm đều sẽ có một chút thói quen nhỏ, Dung Hủ thích tới gần micro một chút. Như vậy giống như có thể càng thêm tiếp cận dụng cụ sắp sửa thu âm thanh của mình, có thể càng gần sát đối phương, nắm chắc đối phương.

Tuần trước Triệu Khôn đã giao bản demo «Thất dực» cho Dung Hủ, trong thời gian một tuần này, mỗi khi chấm dứt quay phim trở lại khách sạn, Dung Hủ liền nhiều lần nghe demo, xem nhạc phổ, biểu diễn thử.

Bất luận một ca sĩ tốt nào, đều không có khả năng một lần là xong.

Nghe điệu nhạc là có thể đem một ca khúc hát đến hoàn mỹ, đây tuyệt đối là tình tiết trong phim truyền hình. Xử lý nhả chữ ca từ như thế nào, nắm chắc tiết tấu lấy hơi như thế nào, đều là phải thử nhiều lần mới có thể cho ra kết quả.

Có điều tự biểu diễn và ghi âm trong phòng thu âm vẫn có khác biệt, trong tai nghe truyền đến tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp bình thản, Dung Hủ nhớ lại vài khuyết điểm lúc mình thu lần đầu tiên, dưới đáy lòng suy tư chốc lát, hơi sửa lại.

Giống như vừa rồi, giọng hát của thiếu niên vẫn réo rắt sạch sẽ, giống như cơn mưa sáng sớm, rửa sạch hết thảy tạp chất vết bẩn của thế gian, chỉ còn lại không khí tươi mát tinh khiết nhất. Kỹ xảo cũng xử lý cực tốt, cho dù là rất nhiều ca sĩ ra mắt bốn năm năm, cũng không có kỹ xảo biểu diễn cao như vậy.

Triệu Khôn lắng nghe bài «Thất dực» này, ánh mắt nhìn Dung Hủ dần dần thâm trầm.

Hắn cũng không tin, có ai chưa từng nhận bất cứ huấn luyện chuyên nghiệp gì, mà có thể có được kỹ xảo như vậy. Giọng nói là trời sinh, nhưng mà kỹ xảo lại là ngày sau học thành, nếu bảo một người ngoài nghề đến ca hát, làm sao có thể hoàn mỹ nắm giữ hơi thở và tiết tấu lấy hơi, làm sao có thể khéo đưa đẩy mà xử lý tốt mỗi âm luyến láy.

Nhưng mà Triệu Khôn không có vạch trần. Dung Hủ khẳng định từng được huấn luyện chuyên nghiệp là chuyện của Dung Hủ, hắn chỉ xem trọng kết quả.

Diện mạo xuất chúng, đã diễn một ít tác phẩm không tồi, nhân khí rất cao…

Đều nói diễn giỏi tất sẽ đi hát, tuy rằng danh tiếng của đứa bé này còn chưa đạt tới trình độ của rất nhiều nghệ nhân hạng một, nhưng dựa vào giọng hát này, cậu ta tuyệt đối có thể ra đĩa nhạc!

Trong phòng thu âm, Dung Hủ hơi nhắm hai mắt, vẫn đang nhẹ giọng ca hát, cậu đã hát đến đoạn điệp khúc thứ hai. Ngoài thủy tinh cách âm thật dày, hai nhân viên chỉnh âm nhanh chóng điều chỉnh thiết bị trên bàn chỉnh âm, ngón tay lẹ làng, loại bỏ tất cả tạp âm có thể lớn cũng có thể nhỏ, còn xóa đi tiếng hít thở cực nhỏ của Dung Hủ.

Tần Trình chính là vào lúc này tiến vào phòng thu âm.

Hắn vừa mới mở cửa ra một cái khe hẹp, liền nghe được một âm thanh trong trẻo từ trong phòng truyền đến.

Động tác của Tần Trình nhất thời cứng đờ, tiếng ca dịu dàng lưu luyến kia xen lẫn một tia hồi ức và nhớ nhung, thẳng tắp truyền vào trong tai hắn. Giọng hát này không phải hoa lệ cỡ nào, cũng không phải giàu cá tính cỡ nào, chỉ là sạch sẽ trực tiếp đơn giản nhất, sạch sẽ đến độ giống như một trang giấy trắng, ở bên tai bạn nhẹ nhàng ngâm xướng.

Gần như ngay giây phút đầu tiên, Tần Trình liền nhận ra giọng hát ấy.

Lúc đóng phim, Dung Hủ cũng thường xuyên hát, có điều lúc đó không có thiết bị thu âm gì tốt, cậu chỉ đơn thuần hát chay. Nhưng hiện tại, có thiết bị càng tốt, có thợ chỉnh âm càng chuyên nghiệp, ưu điểm giọng hát được phóng đại vô hạn, khuyết điểm vốn dĩ rất thưa thớt càng không cách nào phát hiện.

Lúc này, Từ Tấn rốt cuộc đi tới trước cửa phòng thu âm, hắn vừa định mở miệng hỏi "sao không đi vào", đột nhiên cũng nghe thấy âm thanh này.

Miệng chậm rãi khép lại, Từ Tấn cũng đứng ở cửa, an tĩnh lắng nghe. Chờ đến một câu ca từ cuối cùng chấm dứt, hắn lặng lẽ quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh quý của Tần Trình tựa như có một chút buông lỏng, mặt mày vốn dĩ thanh lãnh dường như khó hiểu mà nhu hòa đi vài phần.

Ngay sau đó, Tần Trình trực tiếp đẩy cửa vào, liền nhìn thấy thiếu niên vừa mới chấm dứt biểu diễn, vẫn đang nhắm mắt.

Người trong phòng đều không nghĩ tới Tần Trình lại xuất hiện ở đây, La Chấn Đào và hai nhân viên công tác kia kinh ngạc trợn to hai mắt. Mà Triệu Khôn tuy nói sớm biết Tần Trình sẽ đến, nhưng không biết sẽ đến sớm như vậy.

Phòng này cách âm thật sự là rất tốt, Dung Hủ cũng không nghe được tiếng cửa mở, khi cậu mở mắt ra nhìn đến đối phương, cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Chuyện kế tiếp liền vô cùng đơn giản, Tần Trình chỉ là đến quan tâm tình huống thu âm «Tầng mây màu đen» một chút, cách thủy tinh, hắn trấn định bình tĩnh gật gật đầu với Dung Hủ, liền ngồi xuống sofa ở một bên.

Lúc hai người chào hỏi, Tần Trình vẫn là một bộ mặt than, giống như thật sự chỉ là xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, đến quan tâm phim mình quay một chút. Chỉ là ánh mắt hắn vẫn luôn chăm chú nhìn thiếu niên bên kia thủy tinh, khi thiếu niên nhắm hai mắt lại nhẹ giọng ca hát, hắn mới tỉnh bơ cong môi lên, an tĩnh lắng nghe.

Chờ đến giữa trưa, Triệu Khôn đưa ra mấy đề nghị với việc thu âm của Dung Hủ, lại bận rộn một buổi chiều.

Hai nhân viên kia vốn dĩ đã làm tốt quyết định đánh lâu dài, lại không nghĩ rằng buổi chiều bốn giờ, sau khi Dung Hủ lại hát xong một lần, vẻ mặt Triệu Khôn khó hiểu nhìn về phía Dung Hủ trong phòng thu âm, thật lâu sau, hắn nhẹ nhàng gật đầu, rốt cuộc bật cười: "Rất tốt, lần vừa rồi có thể qua."

Vừa nghe nói như thế, tất cả mọi người ở đây thở phào một hơi.

Bài hát «Thất dực» này quả thật rất êm tai, Dung Hủ hát cũng rất tốt, nhưng nếu cho bạn nghe bảy tám chục lần… vậy quả thực muốn tra tấn người ta phát điên.

Từ Tấn cũng đã sớm thừa dịp nghỉ ngơi giữa trưa trốn ra ngoài, La Chấn Đào làm người đại diện của Dung Hủ, không thể đơn giản như vậy mà rời đi, chỉ có thể thành thành thật thật ở trong phòng thu âm.

Nhưng khiến người ta kỳ quái chính là, Tần Trình thế mà vẫn luôn chờ trong phòng thu âm không có rời đi, nghiêm nghiêm túc túc nghe mấy giờ.

Sau khi được câu khẳng định của Triệu Khôn, Dung Hủ rốt cuộc lấy tai nghe nặng nề ra, từ trong phòng thu âm đi ra. Bên kia, Triệu Khôn đang dặn dò nhân viên xử lý vài chi tiết nhỏ, Dung Hủ thì tiếp nhận áo khoác La Chấn Đào đưa tới, đi về phía Tần Trình.

Chạng vạng đầu mùa xuân, trong không khí còn một chút ý lạnh mỏng manh.

Tần Trình mặc một cái áo bành tô màu đen mỏng, buộc một cái khăn quàng cổ lông dê màu vàng nhạt, trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh quý không có một chút biểu tình, nhìn qua có chút thanh lãnh mà khó có thể thân cận. Thấy đối phương, Dung Hủ không khỏi nở nụ cười, nói: "Tôi nghĩ anh đã sớm đóng máy, hẳn là không còn ở thành phố S, anh vẫn chưa về thành phố B sao, Tần Trình?"

Cách đó không xa, Triệu Khôn nghe được lời Dung Hủ nói, ánh mắt kinh ngạc quay đầu nhìn bọn họ một cái, hiển nhiên là không ngờ, quan hệ của Dung Hủ và Tần Trình thế mà lại tốt như vậy.

Lão làng Hoa Hạ Entertainment đều biết, Tần Trình không dễ ở chung, cho dù là diễn viên từng hợp tác với hắn, cũng không nhất định có thể trở thành bạn tốt —— chẳng hạn như Hạ Mộ Nhan, cô và Tần Trình trước kia từng hợp tác một bộ phim, gần đây lại hợp tác bộ phim «Môn đồ» sắp chiếu, nhưng hai người dường như không có lui tới âm thầm gì.

Ánh nắng vàng từ cửa sổ phía sau Tần Trình chiếu vào, dừng ở trên người thiếu niên, chiếu ra một tầng viền vàng nhàn nhạt. Có lẽ là ánh dương quá mức nhu hòa, khuôn mặt vốn đã tinh xảo kia dưới ánh nắng nổi bật ra sự tốt đẹp hư ảo.

Tần Trình nhìn Dung Hủ mặc áo khoác vào.

Thiếu niên dường như rất thích mặc áo lông màu trắng, cái áo lông này không giống cái trước đó Tần Trình thấy qua, cổ áo cao cao đem xương quai xanh mảnh khảnh che đến kín kín kẽ kẽ, chỉ lộ ra một đoạn cổ nhỏ trắng nõn, làm cho người ta mơ màng.

Chỉ dùng ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua, Tần Trình nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Vừa lúc hai ngày này ở thành phố S xử lý một chút chuyện." Dừng một chút, hắn nhìn thấy Dung Hủ đã hoàn toàn mặc áo khoác vào, giọng điệu không khỏi suy sụp vài phần, nói: "Vừa rồi cậu hát rất tốt."

Nghe được khích lệ, Dung Hủ mỉm cười: "Hy vọng Lương đạo có thể vừa lòng. Trước đó ông ấy đã nói với tôi, nếu tôi hát không tốt bài hát này, ông ấy liền nổi bão."

Hai người còn nói vài câu, rất nhanh nhân viên công tác đã xử lý hoàn tất toàn bộ âm nhạc vừa mới thu ra, bật lên, để Triệu Khôn thẩm tra một lần cuối cùng.

Nghe trong loa truyền đến giọng của mình, Dung Hủ đánh nhịp theo âm nhạc, cẩn thận tìm kiếm khuyết điểm của mình. Đại khái nghe xong ba lần, Triệu Khôn rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Toàn bộ mọi người thở phào một hơi, Triệu Khôn cũng cười nhìn về phía Dung Hủ, nghiêm túc nói: "Một lần này thật sự rất tốt, là ca khúc tốt nhất hai năm nay tôi nghe qua."

Nghe vậy, Dung Hủ hơi giật mình, cười gật đầu: "Cám ơn khích lệ, anh Triệu."

Triệu Khôn khoát tay, bộ dạng không thèm để ý chút nào, nhưng hai nhân viên bên cạnh hắn lại hoàn toàn sợ ngây người.

Có thể được Triệu tổng giám đánh giá như vậy… Dung Hủ này thật sự là phi thường!

Một ca khúc hay, không chỉ ở chỗ soạn nhạc và viết lời, càng ở chỗ người biểu diễn nó. Ca khúc hay luôn là tác phẩm và ca sĩ hỗ trợ lẫn nhau, hàng năm Triệu Khôn đều giám chế vô số tác phẩm âm nhạc, trong đó không ít bài lượng tiêu thụ trên trăm vạn, nhưng mà hắn lại nói bài «Thất dực» này là hay nhất hai năm nay hắn nghe qua.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt hai nhân viên kia nhìn về phía Dung Hủ đều khác thường.

Mà Triệu Khôn thì cũng cười híp mắt nhìn chằm chằm Dung Hủ, tròng mắt chuyển động, không biết suy nghĩ gì.

Ba ngày kế tiếp, Dung Hủ đều vượt qua trong phòng thu âm. Ca khúc cậu phải thu không chỉ một bài «Thất dực» này, còn có tám bài nhạc đệm, một bài nhạc chủ đề. Bài chủ đề tự nhiên là «Tầng mây màu đen», ca khúc này độ khó rất cao, bởi vì có châu ngọc Lăng Tiêu ở trước, làm thế nào biểu hiện ra một phiên bản «Tầng mây màu đen» khác, có tính khiêu chiến cực lớn.

Bài «Tầng mây màu đen» cũng thu trọn một ngày, từ buổi sáng tám giờ đến chiều năm giờ, hát đến cuối cùng, ngay cả Dung Hủ cũng cảm thấy có phải mình vào lầm khu hay không, sao vẫn luôn không cách nào làm cho Triệu Khôn vừa lòng.

Mà bên kia, Từ Tấn lại không biết từ lúc nào tụm lại với La Chấn Đào, hai người khe khẽ nói nhỏ: "Cậu cảm thấy hát thế nào?"

La Chấn Đào theo lý đương nhiên mà giữ gìn nghệ nhân nhà mình: "Đặc biệt tốt!" Giọng điệu chân thành, tuyệt đối không có một chút thành phần nói dối.

Từ Tấn cũng mãnh liệt gật đầu: "Còn không phải sao, tôi cảm thấy đã đặc biệt tốt. Phiên bản của Lăng Tiêu tôi nghe qua rất nhiều lần, cũng rất êm tai, nhưng so với Dung Hủ nhà cậu hát thì thuộc loại mỗi người mỗi vẻ. Phương diện âm thanh và kỹ xảo, có khả năng Dung Hủ còn có một chút chênh lệch với Lăng Tiêu, nhưng mà không kém đến đâu. Cậu nói lần này, còn phái hát thêm mấy lần mới có thể chấm dứt?"

Vừa nghe lời này, La Chấn Đào lập tức nhăn mặt: "Tiểu Hủ cũng không phải ca sĩ chuyên nghiệp, chỗ nào có thể so với Lăng Tiêu. Hơn nữa cho dù là ca sĩ chuyên nghiệp, toàn bộ giới ca hát Hoa Hạ cũng chỉ sinh ra một Lăng Tiêu, nếu Triệu tổng giám thật sự lấy tiêu chuẩn của Lăng Tiêu mà đối đãi tiểu Hủ… Đêm nay không phải chúng ta sẽ không thu xong đi?"

«Tầng mây màu đen» là tác phẩm tiêu biểu của Lăng Tiêu, cũng là tác phẩm được Triệu Khôn đánh giá là vô cùng hoàn mỹ.

Nếu thật sự muốn Dung Hủ biểu diễn đến cái loại cảnh giới đó mới có thể tính là thông qua, vậy cũng quá khó xử người ta đi!

Khi Dung Hủ hát đến lần thứ chín mươi bảy, người đàn ông vẫn luôn ngồi ở trên sofa rốt cuộc ngồi không yên.

Tần Trình chậm rãi đứng dậy, cất bước đi đến chỗ Triệu Khôn. Lúc này Triệu Khôn đang đề xuất với Dung Hủ một chút ý kiến sửa chữa, Dung Hủ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lại uống một ngụm nước, nhuận nhuận cổ họng.

Tiếng nhạc nhu hoãn một lần nữa vang lên, cùng với khúc nhạc dạo thư nhã ấy, Dung Hủ chậm rãi nhắm hai mắt lại, chờ đợi câu ca từ đầu tiên. Mà bên ngoài phòng ghi âm, âm thanh trầm thấp từ tính của người

đàn ông cắt ngang tiếng nhạc du dương: "Nếu hôm nay trạng thái Dung Hủ không tốt, không bằng ngày mai lại thu?"

Triệu Khôn kinh ngạc nhìn Tần Trình, hồi đáp: "Trạng thái của Dung Hủ không tốt sao?"

Mắt phượng hơi hơi nheo lại, Tần Trình thản nhiên hỏi ngược lại: "Nếu trạng thái cậu ấy tốt, sẽ vẫn luôn hát đến chín mươi bảy lần sao."

Triệu Khôn phút chốc ngơ ngẩn, hắn theo bản năng hỏi: "Làm sao cậi biết là chín mươi bảy lần?" Hát bao nhiêu lần, người bình thường ai lại đi đếm, cũng đã sớm nhớ không rõ.

Lời này dừng ở trong tai La Chấn Đào và Từ Tấn, cũng làm cho bọn họ lặng lẽ quay đầu nhìn về phía người đàn ông ấy. Chỉ thấy Tần Trình bình tĩnh hạ mắt, giọng điệu tùy ý nói rằng: "Trí nhớ tôi tốt."

La Chấn Đào: "…"

Từ Tấn: "…"

Triệu Khôn: "…"

… Cho dù có trí nhớ như thế, nhưng cậu không có việc gì đi nhớ Dung Hủ người ta hát bao nhiêu lần làm cái gì hả!

Tuy rằng nói như thế, nhưng Triệu Khôn mơ hồ nhận thấy được thái độ Tần Trình dường như có chút… khó chịu vi diệu. Triệu Khôn hoàn toàn không rõ rốt cuộc đối phương không vui chỗ nào, nhưng mà suy xét đến người trước mắt là một trong những cổ đông của Hoa Hạ Entertainment, vả lại thân phận và địa vị đều không thể xem nhẹ, chỉ đành nhịn tính tình giải thích: "Đã sắp thu ra rồi."

Lời này căn bản không đợi Tần Trình đáp lại, Từ Tấn liền kinh ngạc nói rằng: "Ý, sắp thu xong hả? Hơn mười lần gần nhất so với trước đó, có gì khác biệt sao? Tôi một chút cũng không nghe ra nha."

La Chấn Đào vừa định tỏ vẻ đồng ý, còn chưa kịp mở miệng, một tiếng ca trong sáng dễ nghe từ trong loa vang lên, đánh gãy lời hắn.

Trong phút chốc, thân thể Tần Trình cứng đờ, thong thả quay đầu nhìn về phía thiếu niên đối diện thủy tinh. Mà Triệu Khôn lại càng là hai mắt sáng ngời, kinh ngạc nhìn về phía Dung Hủ, cẩn thận lắng nghe mỗi một âm tiết, khi nghe câu đầu tiên chấm dứt, thậm chí nhịn không được nhịp theo nhạc.

"Mùa hè qua một vòng, chờ em lại thêm một năm."

“Tầng mây màu đen bay qua chân trời, quay đầu gặp được khuôn mặt tươi cười của em…”

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã tay phải đỡ hờ micro ghi âm, dùng giọng hát mềm nhẹ lưu luyến, thong thả biểu diễn ca khúc thuộc về mối tình đầu. Trong giọng hát của cậu mơ hồ có một tia rung động, giống như thêm một loại ngây ngô của thiếu niên, không còn hoàn mỹ đến không thể soi mói như trước.

Nhưng hoàn toàn là cảm giác ngây ngô như vậy, khiến ánh mắt Triệu Khôn càng ngày càng sáng.

Tần Trình kinh ngạc nhìn thiếu niên đối diện thủy tinh, khi cậu hát đến câu “có lẽ có một ngày, chúng ta có thể đi đến trạm cuối cùng của nhân sinh”, Dung Hủ chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt vô tình rơi vào trong một đôi con ngươi thâm trầm sâu thẳm.

Mới đầu cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, Dung Hủ nhếch khóe môi, mặt mày xinh đẹp nhẹ nhàng cong cong, vừa hát điệp khúc lần thứ hai, vừa lộ ra một nụ cười ôn hòa với Tần Trình.

Nụ cười ấy không có quá nhiều ý tứ hàm xúc phức tạp, nhưng đôi mắt sáng ngời trong suốt lại khiến Tần Trình đột nhiên ngẩn ra, thật lâu không hoàn hồn. Tận đến khi Triệu Khôn kích động tuyên bố lúc này thu âm chính thức kết thúc, trong đầu của hắn vẫn phát lại bài «Tầng mây màu đen» và nụ cười dịu dàng dài lâu kia.

Chúng ta có thể đi đến, trạm cuối cùng của nhân sinh.

Vào buổi tối, Tần Trình và Dung Hủ ngồi cùng một chuyến máy bay, quay về thành phố B.

Vốn dĩ La Chấn Đào còn muốn mời Triệu Khôn cùng ăn bữa cơm, làm tốt quan hệ, ai ngờ Triệu Khôn lại phải bận rộn việc chế tác âm nhạc «Tầng mây màu đen», uyển chuyển cự tuyệt lời mời. Khi tiễn Dung Hủ rời khỏi công ty, Triệu Khôn nắm tay cậu, ý vị sâu xa nói rằng: “Có lẽ về sau chúng ta sẽ còn cơ hội gặp mặt, Dung Hủ, cậu hát rất tốt.”

Trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút dị sắc, Dung Hủ mỉm cười gật đầu: “Anh Triệu, trình độ giám chế của anh cũng rất tuyệt.”

Triệu Khôn ha ha mỉm cười, không có nói thêm nữa.

Máy bay màu bạc từ sân bay Hồng Kiều cất cánh, rất nhanh biến mất trong bóng đêm tối đen. Chờ bốn người đến sân bay thủ đô, La Chấn Đào vốn định trực tiếp rời đi, Từ Tấn lại cười tủm tỉm dẫn bọn họ tới lối đi VIP, lặng yên không một tiếng động tránh đi dòng người, rời khỏi sân bay thủ đô.

Dung Hủ vẫn là lần đầu tiên đi lối đi VIP của sân bay thủ đô, sau khi ra khỏi thang máy, trực tiếp là tầng hầm để xe.

Từ Tấn móc chìa khóa xe ra, vừa đi, vừa tùy tùy tiện tiện nói rằng: "Thiên hạ không có buổi tiệc không tàn, chúng ta ngay tại nơi này mỗi người một ngả đi. Tiểu La à, đưa Dung Hủ đi cho tốt, cẩn thận papparazi. Gần sân bay thủ đô papparazi không ít, trong garage khả năng cũng có, cậu xem cho kỹ."

Nghe xong lời này, La Chấn Đào phút chốc sửng sốt: "Tôi đưa tiểu Hủ?"

Từ Tấn dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía La Chấn Đào vẻ mặt ngây người, ngược lại nở nụ cười, hỏi: "Thế nào, cậu không đưa nghệ nhân của cậu về nhà, chẳng lẽ còn muốn tôi đưa cậu ta về?"

La Chấn Đào chần chờ một khắc, còn chưa mở miệng, liền nghe giọng nói khàn khàn của Tần Trình vang lên: "Đưa chìa khóa cho tôi."

Từ Tấn lập tức sửng sốt.

Tần Trình nâng mắt nhìn hắn, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Đưa chìa khóa cho tôi. Anh lên xe La Chấn Đào, để hắn đưa anh đi, tôi và Dung Hủ cùng về."

Từ Tấn: "…"

Sau một lúc lâu, Từ Tấn nhịn không được hỏi: "Cậu và Dung Hủ cùng về, các cậu về chỗ nào?"

La Chấn Đào không tự chủ được xen mồm nói: "Anh Từ, anh không biết, tiểu Hủ thuê phòng của Tần tiên sinh, ở chung một chỗ với hắn sao?"

Từ Tấn: "…!!!" Mấy người đều không nói, ai mà biết chứ!

Sắc mặt Từ Tấn chợt xanh chợt trắng, hắn nhìn về phía La Chấn Đào, vẻ mặt La Chấn Đào mang biểu tình "Tần Trình là nghệ nhân của anh, anh một chút cũng không quan tâm hắn sao"; hắn lại nhìn Dung Hủ, thiếu niên nhìn như ôn hòa thân cận ấy vẫn luôn duy trì tươi cười nhu hòa, nhưng bạn hoàn toàn xem không hiểu cậu ta đang suy nghĩ gì. Về phần một người đàn ông nào đó…

Căn bản không cần nhìn! Ngay cả chuyện đem phòng cho thuê mà hắn cũng không nói với người đại diện của mình, cái loại này còn cần nhìn sao?

Từ Tấn tâm tình bất mãn lên xe La Chấn Đào, xe còn chưa khởi động, cách cửa sổ thủy tinh cũng có thể nghe được Từ Tấn oán giận: "Cậu biết cái gì, tôi thật sự là rất hâm mộ cậu. Dung Hủ nhà cậu thật dễ hầu hạ, lúc này mới ra mắt nửa năm, quay nhiều phim như vậy, cần cần cù cù, cẩn trọng. Dáng vẻ không giống người nào đó, một năm một bộ phim, còn cả ngày cho tôi nhìn sắc mặt, hiện tại ngay cả chuyện cho thuê phòng cũng không nói với tôi. Cậu nói tôi có khổ hay không, cậu nói tôi có mệt hay không…"

Tần Trình: "…"

Dung Hủ nhịn không được cười nhẹ ra tiếng, Tần Trình lập tức quay đầu nhìn cậu, thiếu niên tức khắc ngưng cười, một bộ trấn định.

Tần Trình hạ mắt, giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: "Từ Tấn luôn nói rất nhiều, không cần xem là thật."

Dung Hủ trịnh trọng gật đầu: "Ừm, tôi không có xem là thật."

Tần Trình: "… Thật sự không cần xem là thật."

Dung Hủ ngẩng đầu nhìn hắn, càng thêm nghiêm túc hồi đáp: "Tôi thật sự không có xem là thật."

Tần Trình: "…"

Xe Tần Trình là một chiếc Mulsanne màu đen, dường như là vì vừa rồi bị người đại diện của mình bóc trần trước mặt mọi người, dọc theo đường đi, Tần Trình vẫn luôn đơ mặt, không rên một tiếng.

Chờ trở lại nhà, hai người cùng vào thang máy lên lầu, Dung Hủ thuận miệng nói rằng: "Tiền thuê nhà tháng sau của tôi chừng nào đưa cho anh?"

Thang máy "đinh ——" một tiếng dừng lại, trong lòng Tần Trình khẽ nhúc nhích, nhưng ở mặt ngoài vẫn là một bộ dạng lạnh nhạt. Hắn châm chước một khắc, tận lực lấy giọng điệu nhẹ nhàng nhất, thản nhiên nói rằng: "Tiền thuê nhà, kỳ thật không đưa cũng không có vấn đề gì." Tư thái lạnh nhạt, có thể nói là khí định thần nhàn, vân đạm phong khinh.

Dung Hủ cười nói: "Không thể không đưa, như vậy đi, cuối tuần tôi đưa anh thế nào?"

Tần Trình quay đầu, nhìn về phía Dung Hủ. Nhìn thiếu niên tươi cười xán lạn ấy, rõ ràng trong lòng hắn nghĩ "thật sự không cần đưa", nhưng lúc nói ra khỏi miệng, lại biến thành: "Qua hai tuần nữa đi." Vừa mới nói xong, Tần Trình liền mím môi, ngón tay giấu ở trong túi áo nhẹ nhàng nhảy lên.

… Tại sao lại không thể nói ra khỏi miệng!

Dung Hủ mỉm cười gật đầu, cậu vốn định nói "vậy để qua hai tuần đi", nhưng mà lời còn chưa có nói ra, lại nghe một giọng nữ bén nhọn dùng giọng điệu không thể tin được lớn tiếng gào thét: "Tiền thuê nhà?! Con thế mà lại muốn Dung Dung sweetheart của mẹ đưa con tiền thuê nhà? Tần Trình, con chăm sóc sweetheart nhà mẹ như vậy đó hả? Dung Dung ở chỗ con, con thế mà còn dám lấy tiền thuê nhà!!!

Tần Trình: "…"

Dung Hủ: "…"

Hết chương 47

Dì Tần: sweetheart nhà ta đáng yêu như vậy, sao con nỡ thu tiền thuê nhà của nó!

Tần Tranh Tranh:… (kỳ thật con cũng thấy em ấy rất đáng yêu…)

Dung Dung: kỳ thật có người cũng rất đáng yêu ^_^~

48. Chương 48

Mặc cho ai cũng thật không ngờ, Tần phu nhân canh ở cửa nhà Tần Trình, đã canh hơn nửa tiếng.

Mà Tần phu nhân cũng không nghĩ tới, mình chỉ là đến đột kích kiểm tra một chút, thế mà lại nghe được một tin tức đáng sợ như vậy.

Thu! Tiền! Thuê!!!

Dung Dung ở chỗ con, con thế mà lại còn muốn thu tiền thuê nhà?! Các con là quan hệ như thế nào, Dung Dung chính là tim gan của mẹ đó, vậy mà còn thu tiền thuê nhà?

Quả thực lạnh lùng, quả thực vô tình, quả thực cố tình gây sự!

Sau khi mở cửa để ba người cùng vào nhà, Tần phu nhân trực tiếp lôi kéo tay Dung Hủ, không thèm nhìn tới con trai nhà mình một cái, liền đi đến phòng khách. Vừa đi, Tần phu nhân còn vừa tỉ mỉ quan sát khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên, đau lòng nói rằng: "Dung Dung gầy, nhìn hai má kìa, đều lõm xuống rồi! Con xem tay con, sao còn có một vết thương nhỏ? Đây là bị quẹt ở chỗ nào, có đau hay không, khẳng định rất đau đi."

Dung Hủ bất đắc dĩ cười cười, nói: "Không đau, cám ơn dì."

Vết thương này là mấy ngày hôm trước lúc quay «Tầng mây màu đen», Dung Hủ bị một đạo cụ làm vấp, lúc thiếu chút nữa ngã sấp xuống dùng tay chống trên mặt đất. Chỉ là mài rách tầng da mỏng, ngay cả tơ máu cũng không chảy ra, càng miễn bàn tới đau.

Nghe vậy, sắc mặt dì Tần nghiêm lại, nghiêm túc nói rằng: "Đã rách da còn không đau? Cũng không lấy miếng băng cá nhân dán lại?" Dì Tần lập tức quay đầu, nhìn về phía con trai của mình.

Tần Trình đang bỏ áo bành tô vào tủ quần áo, vẻ mặt bình tĩnh bình tĩnh, giống như cái người vừa rồi bị

răn dạy căn bản không phải mình.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Tần phu nhân vẻ mặt lạnh lùng, hừ một tiếng, nói: "Tần Trình!"

Người đàn ông tuấn mỹ thanh quý hơi hơi quay đầu, trong mắt phượng lóe ra ánh sáng sâu thẳm, nhìn về phía mẹ của mình: "Hửm?"

Tần phu nhân: "…"

Khí thế nhất thời liền giảm xuống, Tần phu nhân ho khan một tiếng, ra vẻ trấn định lớn tiếng nói rằng: "Có băng cá nhân không? Lấy hộp y tế của con lại đây, ngón tay Dung Dung rách rồi, con cũng không coi chừng chút, nếu như… nếu như uốn ván thì làm thế nào? Con gánh vác được sao?"

Nghe được hai chữ "uốn ván", Tần Trình hơi hơi sửng sốt, ánh mắt phức tạp nhìn bà mẹ nhà mình một cái, tiếp đó xoay người đi lấy hộp y tế.

Nhìn thấy con trai ngoan ngoãn đi làm, Tần phu nhân không khỏi thở phào một hơi, quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, cười nói: "Thằng nhóc này chính là thiếu mắng, Dung Dung, con đừng sợ, có dì Tần của con ở đây, nó không dám không tốt với con đâu."

Dung Hủ giữ vững mỉm cười: "…"

Trước không đề cập tới loại miệng vết thương này làm sao có thể dẫn đến uốn ván, chỉ nói thái độ của dì với con trai dì vừa rồi… Thấy thế nào cũng không giống có thể trấn áp được con trai nhà dì nha.

Rất nhanh Tần Trình đã lấy hộp y tế đến, nhưng mà lúc này đây, hắn lại không có đưa băng cá nhân cho mẹ mình.

Vết thương nhỏ như vậy kỳ thật căn bản không cần dán băng cá nhân, vừa không đổ máu cũng không làm mủ, chờ nó mọc da ra thì tốt rồi. Nhưng nếu Tần phu nhân mãnh liệt yêu cầu, Tần Trình cũng không cự tuyệt. Hắn ngồi trên sofa, một tay cầm băng cá nhân, một tay vươn ra, đặt ở trước mặt Dung Hủ.

Dung Hủ ngây ra, dì Tần cũng kinh ngạc nhìn về phía con trai của mình.

Chỉ thấy đứa con trai luôn lạnh nhạt nhà mình giọng điệu trấn định nói rằng: "Vươn tay đi, tôi giúp cậu dán lên."

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hủ liền vươn tay, đem tay phải đặt ở lòng bàn tay Tần Trình. Trong nháy mắt làn da chạm nhau, ngón tay Tần Trình run lên, sắc mặt thì vẫn bình tĩnh, hắn xé giấy bọc băng cá nhân ra, để chỗ thông khí trên vết thương của Dung Hủ, sau đó ngón tay hai người tinh tế đụng nhau.

Dung Hủ chỉ cảm thấy tay Tần Trình dường như có hơi nóng, còn nóng hơn cả mình, mà cậu tự nhiên không biết, nếu hiện tại cậu ngẩng đầu, thì sẽ phát hiện vành tai người đàn ông nào đó có chút hồng… còn không phải chỉ hồng một chút.

Làm xong chuyện này, dì Tần lại quan sát sweetheart của mình từ trên xuống dưới một lần, sau khi xác nhận không thiếu một sợi tóc, lúc này mới tiến vào chính đề, nghiêm mặt, nhìn về phía con trai nhà mình: "Vì sao lại thu tiền thuê nhà!"

Màn đêm buông xuống, ba người mở một hội nghị nhỏ. Địa điểm hội nghị là nhà ăn tại nhà Tần Trình, nội dung hội nghị là "hành vi vô sỉ thu tiền thuê nhà". Người tổ chức, người diễn thuyết, người quyết định hội nghị, toàn bộ đều là dì Tần.

Dì Tần ngồi trên cái ghế ở đầu bàn, tận tình khuyên bảo nói: "Dung Dung sống khổ như vậy, chú thím đối xử với nó như vậy, còn cố ý bỏ đói không cho nó ăn cơm, Tần Trình con cũng nhìn thấy. Ba mẹ Dung Dung đi sớm, mẹ là thân nhân duy nhất của nó, con chính là anh trai nó, con có thể đối xử với em trai con như vậy sao? Còn thu tiền thuê nhà của em trai con?"

Tần Trình nhướn mi, nắm chắc điểm mấu chốt: "Không phải là em trai."

Dì Tần trừng mắt: "Cho nên con liền thu tiền thuê nhà hả?!"

Tần Trình nhấp môi, không có mở miệng, dường như mơ hồ nhận thấy chỉ cần thuận thế mà làm, là có thể không lấy tiền thuê nhà.

Nhưng Dung Hủ lại giơ tay lên, biện giải cho Tần Trình: "Dì, là con đưa Tần Trình tiền thuê nhà. Dù sao con quấy rầy cuộc sống của hắn như vậy, có chút không tốt lắm, tiền thuê nhà cũng chỉ là một loại tâm ý, luôn phiền toái Tần Trình, con có chút băn khoăn."

Tươi cười ấm áp xán lạn nở rộ trên khuôn mặt trắng nõn trắng nà của thiếu niên, âm thanh nhu hòa thanh nhã, như gió mùa xuân. Nhưng nghe lời này, dì Tần cảm động mềm lòng, đồng thời, bỗng nhiên mặt lạnh nhìn về phía thằng con trai ở một bên, hung tợn nói rằng: "Dung Dung người ta tri kỷ như vậy, sao con còn không biết xấu hổ lấy tiền thuê nhà của người ta? Từ hôm nay trở đi, không cho lấy tiền thuê nhà! Trước kia có tiền thuê nhà hay không mẹ không quản, nhưng về sau nếu còn dám có… Tần Trình, con có thể thử xem."

Loại uy hiếp này dường như cũng không khiến Tần Trình nghe vào lòng, Dung Hủ cũng dở khóc dở cười lắc lắc đầu. Nhưng cậu lại không ngờ tới, Tần Trình thế mà lại nhẹ nhàng gật gật đầu, vô cùng tùy ý nói rằng: "Vậy về sau không lấy tiền thuê nhà là được."

Dung Hủ lập tức quay đầu nhìn về phía đối phương, chỉ thấy người đàn ông nâng mắt nhìn cậu một cái, trong con ngươi sâu thẳm thâm trầm lắng đọng tất cả cảm xúc, khiến người ta nhìn không thấu, sờ không rõ, hoàn toàn không cách nào hiểu được trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Vì thế hội nghị lúc này, cứ như vậy viên mãn kết thúc.

Kỳ thật buổi sáng dì Tần đã nhận được tin tức từ chỗ Từ Tấn, biết hôm nay Tần Trình sẽ về. Nhưng mà bà nói bóng nói gió một phen, phát hiện Từ Tấn thế mà lại không quan tâm chuyện Dung Hủ cỡ nào, càng không biết Dung Hủ có ở nhà Tần Trình hay không, vì thế dì Tần liền tới đột kích kiểm tra một lần.

Vừa vặn lúc này dì Tần đang công tác ở một nước gần đây, cho nên lúc đến thành phố B, đã là chạng vạng.

Dì Tần không ngờ trong nhà lại không có ai, bà đợi chốc lát, vừa gọi điện thoại cho Từ Tấn, vừa gọi điện thoại cho Tần Trình, cuối cùng gọi tới điện thoại di động của Dung Hủ, ba người đều tắt máy! Trong lòng bà cảm thấy buồn bực, nhưng không biết, ba người đó đều là vừa mới từ trên máy bay xuống, nhất thời quên mở di động.

Cũng chính bởi vì loại trùng hợp này, dì Tần mới có thể nghe được câu "thu tiền thuê nhà" kia.

Đêm đã khuya, dì Tần đặt chính là vé máy bay sáng ngày mai, đêm nay liền tạm ở nơi này. Vốn dĩ căn nhà này có ba phòng ngủ, nhưng có một căn phòng ngủ đã sớm bị Tần Trình dùng làm phòng điện ảnh, trang bị thiết bị điện ảnh gia đình tiên tiến nhất, căn bản không có giường.

Vì thế dì Tần liền ngủ ở phòng Tần Trình.

Thấy thế, Dung Hủ do dự một khắc, nói: "Con đi ngủ sofa là được, sofa rất rộng, vừa vặn có thể ngủ."

Dì Tần nhất thời trừng mắt: "Như vậy sao được? Dung Dung con còn đang trong thời kỳ phát dục, còn đang cao lên, sao có thể rúc trong sofa?" Dừng một chút, bà quay đầu nhìn về phía con trai: "Tần Trình, con đã hai mươi bảy rồi, con ngủ."

Tần Trình: "…"

Dung Hủ: "…"

Chuyện phát triển đến cuối cùng, Dung Hủ tự nhiên không có khả năng để Tần Trình ngủ sofa. Đây là nhà Tần Trình, chủ nhân chỉ có thể ngủ sofa, "khách trọ" là cậu lại ngủ ở trên giường, cái này làm sao được. Vì thế hai người đều tới phòng Dung Hủ, quyết định tạm thời chen một đêm.

Cái giường này rộng một thước rưỡi, tuy nói không nhỏ, nhưng hai người đàn ông to xác ngủ ở trên đó vẫn có chút chật chội.

Dung Hủ ôm lấy gối sạch, sửa soạn giường chăn. Cậu ngẩng đầu nhìn Tần Trình, hỏi: "Thật sự không có chăn dư à?"

Tần Trình như đinh đóng cột nói rằng: “Không có.”

Thiếu niên hạ mắt, tiếc nuối nói: “Vậy có chút phiền toái.”

Tần Trình đồng ý gật đầu: “Đúng là có chút phiền toái.” Vì sao còn dư gối? Thật sự là phiền toái.

Rất nhanh, Dung Hủ đi tắm trước.

Phòng cậu và Tần Trình đều có phòng vệ sinh độc lập, trong phòng mở hệ thống sưởi, mặc cho ngoài cửa sổ là gió lạnh gào thét, cũng không cách nào xâm nhập bên trong ấm áp. Tiếng nước chảy ào ào vang lên trong căn phòng an tĩnh, Tần Trình ngồi ở trên sofa, chậm rãi mở di động.

Khuôn mặt lạnh lùng tuấn lãng giống như đao tước, đường cong rõ ràng lưu loát. Mày kiếm mắt sáng, môi mỏng khẽ nhếch, Tần Trình vẫn luôn cúi đầu nhìn màn hình di động, nhưng mà tiếng nước tí tách chính là không có một chút yếu bớt, từ bốn phương tám hướng chui vào trong tai hắn.

Giống như về tới nửa năm trước, khi đó Dung Hủ đang quay phim «Mai phục», Tần Trình đột nhiên đến tham ban. Khi đó, khách sạn cho một cái giường xếp hẹp, thiếu niên nói cái gì cũng muốn tự ngủ trên giường xếp, để Tần Trình ngủ ở trên giường.

Đến nửa đêm, hắn lặng lẽ bế đối phương lên, động tác mềm nhẹ đặt ở trên giường.

Đang ngủ, thiếu niên giống như không có một chút tính cảnh giác, ôn thuần nằm ở trong ngực hắn. Ban ngày hắn nhìn thấy chính là một Dung Hủ cứng cỏi quật cường, bị diễn viên cùng đoàn phim ức hiếp, vẫn ngoan cường mà phản kháng, cuối cùng đạt được thắng lợi. Nhưng đến ban đêm, người này lại mềm mại giống như một vầng sáng ấm áp, dịu dịu dàng dàng, thanh thanh nhã nhã.

Buổi tối đó, Tần Trình ngồi ở trên giường xếp, tinh tế đánh giá thiếu niên, tận đến rạng sáng năm giờ rời đi lên máy bay, hắn vẫn không có chợp mắt, vẫn luôn nương theo ánh trăng, ngưng mắt nhìn đối phương. Ánh trăng kia thanh lãnh như nước, rải trên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp ấy, mông lung tốt đẹp đến không giống người phàm.

Rốt cuộc ai mới là Dung Hủ?

Là phú nhị đại tóc nhuộm đủ mọi màu sắc, miệng đầy thô tục, cà lơ phất phơ mà ba năm trước đây có lần lơ đãng nhìn thấy. Hay là thiếu niên ôn hòa mặc áo trắng, giống như biết sáng lên mà nửa năm trước nhìn thấy ở đại trạch Dung gia?

Tần Trình hơi nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Ngay lúc này, cửa phòng vệ sinh bị một cái tay thon gầy trắng nõn đẩy ra, Dung Hủ mặc áo ngủ mỏng

manh, một bên lau tóc, một bên đi ra. Sau khi sợi tóc bị ẩm ướt, toàn bộ chải ra sau đầu, lộ ra vầng trán no đủ của thiếu niên sung túc. Giọt nước theo đường cong tinh xảo chảy xuôi xuống, lướt qua xương quai xanh nhô lên cao cao, theo đường cong duyên dáng chảy vào trong ngực.

Có lẽ vì ở trong nhà, Dung Hủ hiển nhiên thả lỏng hơn rất nhiều, cậu cười nói với Tần Trình "anh có thể đi tắm rửa", một bên cầm lấy máy sấy sấy tóc cho mình.

Tần Trình theo bản năng nói rằng: "Tôi sấy tóc cho cậu."

Dung Hủ khẽ kinh ngạc, trong con ngươi trong suốt hiện lên một chút sắc thái kỳ dị, cũng không có cự tuyệt, đưa máy sấy tới.

Bức họa này tốt đẹp đến mức giống như cảnh trong mơ, người đàn ông tuấn mỹ cao lớn một tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của thiếu niên, vừa dùng động tác dịu dàng nhất sấy khô. Trước mặt hắn là một thiếu niên xinh đẹp đang ngồi, chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng manh màu trắng, bởi vì vừa mới tắm rửa xong, hai má trắng hồng, hai mắt sáng đến kinh người.

Một người cứ như vậy mà sấy, một người khác cứ an tĩnh ngồi lẳng lặng.

Không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng gió máy sấy vù vù không ngừng vang lên. Chờ sấy tới bên kia tóc, Tần Trình hơi dịch sang bên cạnh một bước, bỗng nhiên lại thấy Dung Hủ ngẩng đầu, mặt mày cong cong, cười nói với hắn rằng: "Chờ một lát tôi cũng giúp anh sấy tóc, được không?"

Trong con ngươi hẹp dài trong suốt lưu chuyển màu sắc, khi thiếu niên ngẩng đầu, cổ và xương quai xanh nối liền thành một đường cong xinh đẹp, hoàn toàn đem một tia xuân sắc che trong áo ngủ lộ ra. Nhan sắc kia bị che dưới cái bóng mờ của quần áo, căn bản nhìn không rõ, nhưng Tần Trình lại mãnh liệt đặt máy sấy xuống, xoay người bước vào phòng vệ sinh, đột nhiên đóng cửa lại.

Dung Hủ: "…?"

Sau một lúc lâu, âm thanh trầm thấp của người đàn ông vang lên: "Được, chờ một lát cậu giúp tôi sấy tóc."

Dung Hủ: "…Được."

Trong phòng ngủ, Dung Hủ chậm rãi nhíu mày, hoàn toàn không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Mà cậu đương nhiên không biết, người đàn ông nào đó vừa đi vào phòng vệ sinh, lập tức ngẩng đầu, phòng ngừa nhiệt lưu từ trong lỗ mũi chảy xuống. Tuy rằng sau đó không có thật sự chảy ra, nhưng Tần Trình lại mặt mũi lạnh lùng, yên lặng đi đến trước bồn rửa tay, nâng một vốc nước lạnh, tưới ướt nhẹp khuôn mặt.

… Sao có thể một chút tính cảnh giác cũng không có!

Quả… quả thực là làm cho người ta phạm tội!

Vành tai đã đỏ đến độ có thể lấy máu, nhưng mà trên mặt người đàn ông vẫn là một bộ trấn định thong dong. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm mình trong gương, thật lâu sau, mới thong thả móc di động ra. Vừa mới mở tên Từ Tấn ra chuẩn bị gửi tin nhắn, nhưng mới đánh một chữ, liền dừng động tác lại.

Năm phút đồng hồ sau, một cái topic thoạt nhìn bình thường xuất hiện trong diễn đàn fan tư nhân của Dung Hủ.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: nếu có một ngày bạn ngủ chung với Dung Dung, cậu ấy còn ăn mặc… rất không có lòng phòng bị. Phải làm như thế nào? Online chờ, rất cấp bách!]

Không quá một phút đồng hồ, dưới topic liền có thêm rất nhiều bình luận.

[ngủ chung với Dung Dung? Ngủ chung một cái giường sao? Ha ha ha, không cần phải ngủ, chỉ cần Dung Dung xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi lập tức gắt gao ôm lấy cậu ấy, không cho cậu ấy đi!]

[một cái giường? Tui với ông xã tui ngủ chung một cái giường, đây không phải là lý lẽ đương nhiên sao, mỗi ngày tui đều ngủ cùng giường với ông xã tui mà a ha ha ha ha 233333333]

[…Cái này cũng có thể nhịn được ư? Nhào lên làm! Dung Dung nhà tui là của tui, hắn là bạn trai tui! Chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu!]

[em gái LS mau tỉnh lại, tôi cũng muốn ngủ Mặc Sĩ Diêu, tôi còn muốn ngủ Hoắc thiếu soái kìa! LZ cũng mau tỉnh lại, trời tối đen, đi ngủ sớm một chút không sai, nhưng đừng có mộng tưởng hão huyền.]

[nếu có thể ngủ Dung Dung… tôi đây đời này liền đáng giá! Dù không ngủ, chỉ để tôi sờ sờ tay nhỏ bé… A máu mũi!]

Rất nhanh cái topic này liền có trên trăm bình luận, nhưng mà tất cả mọi người ôm một loại giọng điệu nói giỡn, thậm chí có một em gái có tài còn viết một kế hoạch hơn 500 chữ «làm thế nào trong mười năm đụng đến tay nhỏ bé của Dung Dung», nghiêm trang chững chạc, còn giống như có một ít khả thi.

Tần Trình: "…"

Không bao lâu ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: mau tỉnh lại, Dung Dung chỉ ngủ với tôi! Chỉ với tôi thôi!]

Chỉ chốc lát sau, mọi người sôi nổi cười đùa ——

[LZ, nói giỡn với bạn thôi, bạn còn thật sự tưởng thật hả?]

[còn ngủ Dung Dung? Tôi ngay cả mặt Dung Dung cũng không thấy, chỉ có thể mỗi ngày ôm di động liếm bình, tôi đã liếm hỏng ba cái màn hình rồi!]

[LZ diễn còn rất sâu, bạn cũng phải mau tỉnh lại, ngày mai tốt đẹp đang chờ bạn XDDD]

Tần Trình: "…" Mi mới diễn sâu! Mi mới nói giỡn đó! Mi mới…

"Tần Trình, anh còn chưa tắm sao?"

Tần Trình: "… Ừm, chuẩn bị tắm."

Giọng nói mang theo ý cười của thiếu niên nhẹ nhàng vang lên: "Ưm, vậy tôi chờ anh."

Một đêm này, mới vừa bắt đầu.

Hết chương 48

49. Chương 49

Một câu "chuẩn bị tắm rửa", gây sức ép ước chừng năm mươi phút, rốt cuộc mới chấm dứt.

Khi Tần Trình từ phòng vệ sinh đi ra, Dung Hủ đang cúi đầu không biết gửi tin nhắn với ai. Nghe được động tĩnh, cậu ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, khi nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ lạnh nhạt kia, cậu hơi ngẩn ra, sau đó cười nói: "Tôi tới giúp anh sấy tóc."

Tần Trình nhẹ nhàng "ưm" một tiếng, nhìn qua vô cùng trấn định, không có phản ứng đặc biệt gì.

Loại chuyện sấy tóc này nói thì dễ dàng, nhưng khi chân chính bắt tay làm, lại có chút quá mức thân cận. Khi ngón tay của thiếu niên xuyên qua giữa sợi tóc, luôn thường thường chạm vào da đầu mẫn cảm, Tần Trình hơi hơi mím môi, ra vẻ trấn định cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình, làm bộ như không có việc gì mà tùy tiện lướt lướt tin tức.

Dung Hủ cũng không phải là người đàn ông nào đó, còn lén lút xem di động người khác, cậu hết sức chuyên chú sấy tóc cho Tần Trình, cũng không có chú ý tới nội dung trên màn hình di động Tần Trình. Hai người một làm bộ xem tin tức, một nghiêm túc sấy tóc, qua năm phút đồng hồ, rốt cuộc kết thúc sự nghiệp vĩ đại này.

Khi tay Dung Hủ rốt cuộc rời khỏi đầu tóc, Tần Trình phút chốc nhẹ nhàng thở ra.

Hai người lại từng người tự vội vàng.

Buổi tối trước khi đi ngủ Dung Hủ thích xem sách chốc lát, đôi khi là tạp chí thời thượng, đôi khi là tác phẩm nổi tiếng cổ điển, loại sách gì cậu cũng sẽ xem một cái. Cũng không xem lâu lắm, chỉ xem nửa giờ, xem xong liền trực tiếp nghỉ ngơi.

Sau khi làm xong hết thảy, Dung Hủ vừa đi lên giường, vừa hỏi: "Anh không ngủ sao?"

Một người đàn ông khác trong phòng ánh mắt chợt lóe, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Có chút việc cần xử lý một chút."

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, trực tiếp kéo chăn ra nằm vào, tiếp tục lật xem di động. Mà cậu đương nhiên cũng không biết, người đàn ông đang xử lý công việc ấy, giờ phút này đang mở một diễn đàn fan tư nhân, cùng một đám fan nhiệt tình thảo luận đến khí thế ngất trời.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm:… Giả thiết, chỉ giả thiết tình huống này là thật, Dung Dung đã ngủ ở trên giường chờ bạn đi, bạn sẽ làm gì bây giờ…]

Hơn nửa đêm, nhóm fan khó được nhìn thấy một LZ ý nghĩ kỳ lạ, lại nghiêm túc đến vô cùng buồn cười, tự nhiên vui vẻ đi đùa giỡn một chút.

[nói đạo lý, Dung Dung đã nằm ở trên giường chờ tôi, nếu tôi không nắm lấy cơ hội này, tôi còn làm fan trung thành cái gì chứ!]

[LZ tôi ủng hộ bạn, lên đi! Giúp tôi sờ sờ tay nhỏ bé của wuli Dung Dung, có phải đặc biệt mềm, đặc biệt trắng, đặc biệt nộn hay không ~]

[nếu tôi đụng tới tình huống này, tôi tuyệt đối nhịn không được! Đây chính là Hoắc thiếu soái, Hoắc thiếu soái nằm ở trên giường chờ tôi… Ngẫm lại liền chảy máu mũi có được không! A, Dung Dung của tôi, bao giờ anh mới tới thành phố nhỏ cấp mười tám của bọn em mở fan meeting hoặc là buổi tuyên truyền chứ, thật muốn nhìn thấy anh… sao anh lại không phải là ca sĩ chứ, thật muốn đến concert của anh để gặp anh _(: ”)_]

Hướng gió phát triển của cái topic này vô cùng thần kỳ, mới đầu mọi người đều tưởng tượng phong phú, nói giỡn với nhau. Nhưng sau đó nhìn thấy LZ thế mà lại nghiêm túc như vậy, bọn họ sôi nổi khuyên nhủ LZ nhanh chóng đi ngủ, đừng cả ngày mộng tưởng hão huyền. Nhưng mà đến cuối cùng, cái tên LZ chết tiệt đó thế mà lại vẫn còn nằm mơ!

… Được rồi, vậy chúng ta liền cùng làm mộng đẹp vậy.

Nằm mơ ai không biết hả, ở trong mộng, Dung Dung còn thích tui, là bạn trai là ông xã của tui kìa ~

Nhìn càng ngày càng nhiều fan ủng hộ quan điểm "lúc này không lên, còn đợi khi nào", sắc mặt Tần Trình dần dần trầm xuống.

Đây là fan gì vậy!

Cả ngày đều muốn ngủ với thần tượng của mình, sao Dung Hủ lại có một đám fan như vậy!

Rõ ràng chỉ có một mình hắn có thể ngủ!!!

Liên Dung Tranh Tử Hãm vừa định lòng đầy căm phẫn trách cứ mấy fan không biết xấu hổ đó, lại nghe một giọng nói dễ nghe từ phía sau mình vang lên: "Mười hai giờ rưỡi, tôi ngủ trước. Tần Trình, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì có thể ngày mai rồi lại làm, đừng quá mệt nhọc."

Tần Trình thong thả quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, hai người chăm chú nhìn một khắc, Tần Trình bình tĩnh gật đầu: "Ừm, ngủ ngon."

Dung Hủ cười trả lời: "Ngủ ngon."

Một phút đồng hồ sau, trong diễn đàn fan tư nhân của Dung Hủ ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: Dung Dung là của tôi, chính là của tôi! Topic này tắt bình luận! Tôi muốn đi ngủ với Dung Dung!]

Nhìn thấy trả lời của LZ, rất nhiều fan nửa đêm đều cười đến co rút.

[cái COS này tôi cho chín mươi chín điểm, còn một điểm sợ bạn kiêu ngạo.]

[LZ diễn thật sâu, bạn nói hiện tại bạn muốn đi ngủ với Dung Dung? Tôi đây ngày mai còn muốn đến cục dân chính lãnh chứng nhận với Dung Dung kìa!]

[ha ha ha ha LS cô đừng có nằm mộng, sổ mà cô và Dung Dung nhận nhất định là màu xanh lục, tôi và Dung Dung lãnh mới là màu đỏ ~ ha ha ha, tôi cũng phải đi ngủ với Dung Dung, hôm nay ôn lại hai tập «Mai phục», buổi tối nằm mơ nhất định có thể mơ thấy thiếu soái nhà tôi ~]

[tôi cũng ôn lại «Tranh giành», nhất định có thể mơ thấy Diêu Diêu!]

Dù sao đã đến đêm khuya, chậm rãi, cái topic này không có ai bình luận nữa. Càng ngày càng nhiều topic

mới đẩy cái topic thoạt nhìn ý nghĩ kỳ lạ này đến ba bốn trang sau, khi Tần Trình nhấn vào tppic đó xem lại, đã thật sự không có ai trả lời.

Nhưng chính là như vậy, hắn vẫn không chuẩn bị đi ngủ.

Phía sau truyền đến tiếng hít thở dần dần vững vàng của thiếu niên, lưng Tần Trình căng thành một đường thẳng tắp, thân thể cứng còng, cả người đoan đoan chính chính ngồi ở trên sofa, nghiêm nghiêm túc túc cúi đầu nhìn di động. Nhưng mà tin tức luôn có một ngày xem xong, lúc ấy đồng hồ chỉ hướng rạng sáng một giờ, Tần Trình rốt cuộc vẫn buông di động xuống, động tác thong thả đi tới bên giường, vừa cúi đầu…

Tần Trình: "…"

Sao ngay cả mặt cũng nhìn không thấy hả!!!

Chăn lông ngỗng mềm mại xoã tung chôn hơn phân nửa khuôn mặt thiếu niên, chỉ có thể nhìn thấy một chút đuôi mắt hẹp dài và hàng mi thanh nhã, cả người Dung Hủ đều chôn trong chăn và gối, đừng nói cái gì mà sờ tay nhỏ bé, có ngủ hay không, ngay cả mặt cũng nhìn không thấy!

Mặt không đổi sắc kéo chăn ra, nằm vào. Tần Trình đưa tay tắt đèn, thành thành thật thật nhắm mắt lại, chờ đợi tiến vào mộng đẹp. Nhưng mà, năm phút đồng hồ đi qua, mười phút đi qua, hai mươi phút đi qua…

Tiếng hít thở mỏng manh từng chút vang lên bên tai mình, Tần Trình vẻ mặt bình tĩnh mở to mắt, nhìn ánh sáng trên trần nhà. Không thể nhắm mắt, bởi vì một khi mắt đóng lại, thân thể liền nhịn không được muốn nhích sang bên cạnh, tay càng muốn chạm lấy tay thiếu niên ngay trong gang tấc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tần Trình mở mắt nhìn trần nhà, chậm rãi, rốt cuộc cảm giác được một chút buồn ngủ.

Nhưng mà ngay khi hắn sắp nhắm mắt lại, đột nhiên! Thiếu niên bên cạnh nhẹ nhàng thấp giọng một tiếng, lật người, cánh tay liền đặt trên ngực người đàn ông!

Tần Trình: "…"

Trên mạng, đã từng có fan hỏi Liên Dung Tranh Tử Hãm, tay Dung Dung có phải đặc biệt trắng, đặc biệt nộn, đặc biệt mềm hay không?

Ừm, đáp án này dù không có đêm nay, Liên Dung Tranh Tử Hãm cũng có thể trả lời: không sai, thật sự trắng trắng nộn nộn, mềm đến mức khiến người ta nhịn không được muốn xoa bóp.

Nhưng mà khi cánh tay kia thật sự đặt ở ngực Tần Trình, hắn lại cứng ngắc thân thể, tất cả buồn ngủ trong phút chốc biến mất.

Nhưng mà, vầy cũng chưa chấm dứt.

Chậm rãi, một thân thể ấm áp nhích lại gần. Trong bóng đêm nhìn không thấy bộ dạng đối phương, nhưng mà hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả trên vai Tần Trình, không cần nghĩ cũng biết, người vốn dĩ nên ngủ ở một bên, giờ phút này đã hoàn toàn nhích lại gần.

Kỳ thật tư thế ngủ của Dung Hủ cũng không tính là kém, nhưng cái giường này chỉ rộng một thước rưỡi, lại cưỡng ép nhét một người đàn ông thân cao 1m85 với một người đàn ông thân cao 1m90, vốn đã hết sức chật chội. Cậu cũng không có tận lực chèn ép không gian ngủ của Tần Trình, chỉ là hơi nhích qua bên cạnh một chút, liền đụng phải đối phương.

Sau đó khi thân thể chạm nhau, Dung Hủ liền bất động, an an tĩnh tĩnh dường như rơi vào giấc ngủ sâu.

Đợi năm phút đồng hồ, phát hiện thiếu niên thật sự không cử động nữa, Tần Trình nhắm mắt, nhẹ nhàng hít một hơi.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại phải ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Điểm này, sợ là ngay cả thánh nhân cũng làm không được.

Nhớ lại một đêm nửa năm trước mình ôm thiếu niên lên, đối phương thế mà cũng không có một chút phát hiện, Tần Trình hạ mắt, động tác mềm nhẹ vươn tay, xoa bàn tay đặt ở trước ngực mình. Không biết sao, khi đụng tới bàn tay mềm mại ấy, nóng nảy dưới đáy lòng Tần Trình biến mất không còn một mảnh, một chút ủ rũ mỏng manh cũng thổi quét đi.

Ngày hôm sau khi Dung Hủ mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng tự phụ của người đàn ông.

Cậu mãnh liệt sửng sốt, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng mà tay nắm gắt gao lại làm cho cậu lập tức cứng đờ. Lúc này Dung Hủ mới phát hiện, không biết lúc nào mình lại nhào lên trên người Tần Trình, thậm chí còn đặt tay ở ngực đối phương!

Đêm qua khi Dung Hủ ngủ, Tần Trình còn chưa có lên giường. Cậu căn bản không biết đối phương lên giường lúc nào, cũng chưa bao giờ biết buổi tối mình lại chủ động đến gần, thế mà lại còn nắm tay đối phương.

Thừa dịp đối phương còn chưa tỉnh, Dung Hủ rút tay mình ra khỏi tay đối phương, động tác nhanh chóng rời giường. Cậu rất nhanh vào phòng vệ sinh, nhưng không biết, một khắc khi cậu vừa mới đóng cửa, người đàn ông đó liền chậm rãi mở mắt, đáy mắt một mảnh tỉnh táo, trong mắt chỗ nào có một chút buồn ngủ, rõ ràng đã sớm tỉnh!

Chờ sau khi Dung Hủ rửa mặt xong, Tần Trình mới rời khỏi giường, vẻ mặt trấn định, giống như cái gì cũng không biết.

Dung Hủ nhẹ nhàng thở ra.

Đời trước tuy rằng Dung Hủ chưa từng yêu đương, nhưng mà cậu biết, mình có thể là đồng tính luyến ái. Cậu không có quá nhiều hứng thú với khác phái, có một vài bạn tốt khác phái, cũng từng có người khác phái theo đuổi cậu, nhưng cậu vẫn luôn không có cảm giác.

Chuyện xảy ra tối hôm qua vẫn có chút xấu hổ, Dung Hủ cũng không biết, hóa ra là mình ngủ còn có loại hành vi này, sẽ tựa vào trên mình người khác, thậm chí còn đi nắm tay người khác!

Xem ra về sau không thể ngủ chung phòng với người khác rồi.

Dưới đáy lòng Dung Hủ âm thầm quyết định.

Sau khi tỉnh lại, Tần phu nhân nấu một chút cháo gạo trắng, ba người liền ăn sáng, tùy ý ăn một chút. Dì Tần tỉ mỉ đánh giá Dung Hủ, khi nhìn sắc mặt Dung Hủ hồng nhuận, rất có sức sống, bà vừa lòng gật gật đầu, lại nhìn con trai của mình…

"Ý, Tần Trình, sao sắc mặt con không tốt vậy?"

Dung Hủ đang ăn cháo ngẩn ra, trong lòng vừa mới hiện lên một tia tự trách, lại nghe Tần Trình giọng điệu thản nhiên nói rằng: "Ngày hôm qua xử lý công việc đến rạng sáng hơn ba giờ, ngủ có hơi muộn."

Trong lòng Dung Hủ theo bản năng hiện lên suy nghĩ "hắn thế mà hơn ba giờ mới ngủ", mà bên kia, Tần phu nhân lại đau lòng nói rằng: "Con cũng đừng làm việc quá muộn, Từ Tấn không phải nói, vài năm này con vẫn luôn rất rảnh sao, chỗ nào ra nhiều công việc như vậy? Về sau nghỉ ngơi sớm một chút, đừng tưởng rằng hiện tại con trẻ tuổi, liền không để trong lòng…"

Giống như mỗi một người mẹ dặn dò con trai, Tần phu nhân lại lao thao nói thật lâu. Khi bà rời đi, vẫn là một quý phụ ngăn nắp xinh đẹp, nhưng ánh mắt bà lại lo lắng nhìn về phía con trai mình, cảm thán nói: "Con đó, mẹ và ba con cũng không xa cầu con có thể thay đổi cái mặt than này, sửa loại tính cách người lạ chớ gần này. Nhưng con phải chăm sóc mình cho tốt, có biết hay không?"

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu, dạ một tiếng.

Lúc này, Tần phu nhân lại quay đầu nhìn về phía Dung Hủ. Lập tức, trên mặt nhất thời có thêm tươi cười, bà nhẹ tay kéo lấy tay Dung Hủ, giống như Tần Trình đã nói, cái tay này trắng trắng nộn nộn, mềm đến độ khiến người ta nhịn không được muốn nắm.

Tần phu nhân cười nói: "Dung Dung sweetheart, về sau nếu thằng nhóc này ăn hiếp con, con nhất định phải nói cho dì, dì giúp con đánh nó. Con cũng thật là, quay phim mệt bao nhiêu, làm phú nhị đại thật tốt, con xem con kìa, cũng gầy rồi. Có điều con muốn làm diễn viên, làm minh tinh, dì cũng tuyệt đối ủng hộ con! Mấy ngày hôm trước dì mới vừa xem hai tập phim… phim «Mai phục» của con, rất hay! Thật là hay!"

Dung Hủ cong khóe môi, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Cám ơn dì, dì yên tâm, con thật sự rất tốt.”

Tần phu nhân vẫn có chút không nỡ: “Dung Dung, chăm sóc mình cho tốt có biết không, có chuyện gì liền nói, thằng nhóc này không giúp con giải quyết, con liền tìm đến dì.”

Chờ Dung Hủ đồng ý một lần nữa, Tần phu nhân lại nhìn về phía con trai nhà mình, hung tợn trừng mắt nhìn một cái, để lại một câu “còn dám thu tiền thuê nhà của Dung Dung, con có thể thử xem”, sau đó liền xoay người rời đi, vội lên máy bay.

Cũng không phải Dung Hủ và Tần Trình không muốn tiễn Tần phu nhân, chỉ là Tần phu nhân đã gọi xe xong, chờ ở dưới lầu. Tuy rằng ngoài miệng nói “dì giúp con đánh nó”, nhưng trong lòng Tần phu nhân vẫn đau lòng con trai. Nhìn thấy sắc mặt Tần Trình không tốt, nói như thế nào cũng không chịu để hắn đưa, nhất định muốn hắn nhanh về ngủ lại.

Có điều Tần Trình cũng không có ngủ bù.

Lúc đó «Tầng mây màu đen» tổng cộng quay phim hai tháng, cảnh diễn của Tần Trình kỳ thật có thể tập trung quay xong trong vài ngày, nhưng hắn lại cự tuyệt đề nghị của Lương đạo, đi theo đoàn phim quay tròn hai tháng, chỉ đóng máy trước Dung Hủ vài ngày.

Sau khi trở lại thành phố B, hai người đều có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Một tuần sau, Tần Trình phải đến Pháp tham gia một lễ chiếu phim. Dung Hủ thì bận rộn tuyên truyền «Tầng mây màu đen», nửa tháng sau phim đã chiếu, cậu cần theo đoàn phim đi tuyên truyền ở các nơi trên toàn quốc.

Hơn nữa vào hai tháng sau, các giải thưởng lớn đúng hạn mà tới. «Mai phục» và «Tranh giành» đều tham dự giải thưởng, chờ thêm hai ngày nữa công bố danh sách đề cử, có lẽ Dung Hủ phải đi theo hai đoàn phim, tham gia đủ loại lễ trao giải.

Tần phu nhân vừa đi, rốt cuộc có một thời gian nhàn rỗi. Dung Hủ liên hệ La Chấn Đào, xác định hành trình hai ngày nữa. Tần Trình cũng liên hệ với Từ Tấn, đặt vé máy bay cuối tuần.

Chờ sau khi hết thảy kết thúc, Dung Hủ tùy ý làm một chút đồ ăn.

Nhìn hai mặn một canh đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, Tần Trình ngồi ở trên ghế, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu niên trước mặt. Chỉ thấy Dung Hủ mỉm cười, nói: “Tôi không biết nấu ăn cho lắm, nhưng mà một ít đồ ăn đơn giản vẫn không thành vấn đề. Anh muốn nếm thử không?”

Những lời này nói không sai, Tần Trình gắp một đũa đồ ăn để vào trong miệng, hương vị quả thật chỉ có thể xem như bình thường. Không khó ăn, nhưng mà tuyệt đối không tính là quá ngon, chỉ là đồ ăn gia đình bình thường. Nhưng nếm những món ăn đó, lại có một loại ngọt ngào khác lặng lẽ lan tràn trong lòng

người đàn ông.

—— đây là đồ ăn Dung Dung nấu, dù khó ăn, cũng phải nhét vào bụng hết!

Sau khi càn quét sạch tất cả đồ ăn, Tần Trình giúp Dung Hủ đem bát đũa bỏ vào trong máy rửa bát tự động. Lập tức, hai người liền tạm thời không có chuyện gì làm.

Đời trước khi Dung Hủ không có thông cáo, thường xuyên cùng bạn đi ra ngoài du ngoạn giải sầu. Nhưng nay, cậu vừa đến thế giới này bất quá chỉ hơn nửa năm, cũng không có bao nhiêu bạn.

Vốn dĩ Dung Hủ tính toán hai ngày này tùy tiện xem sách, giết thời gian, ai ngờ sau khi Tần Trình bỏ bát đũa vào tủ bát, nâng mắt nhìn cậu, thản nhiên nói: "Muốn xem phim không?"

Dung Hủ ngây ra: "Phim?"

"Hình như cậu chưa từng động tới thiết bị trong phòng chiếu phim, " dừng một chút, trong con ngươi tối đen của người đàn ông hiện lên ý cười, "Muốn dùng những thiết bị mới nhất đó, xem phim một lát không?"

Cùng lúc đó, trong cao ốc tổng bộ Hoa Hạ Entertainment thành phố B, La Chấn Đào đang từ bộ phận PR cầm một xấp tư liệu trở về.

Tuy rằng Dung Hủ nghỉ, tạm thời không có thông cáo, nhưng dưới tay La Chấn Đào còn có vài tiểu minh tinh. Những tiểu minh tinh đó dù không có danh tiếng như thế nào đi nữa, nâng thế nào cũng nâng không hot, thì cũng là nghệ nhân dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, La Chấn Đào cần giúp bọn họ tìm tài nguyên thích hợp.

Di động bỗng nhiên vang lên, La Chấn Đào nhận điện thoại, còn chưa nói được hai câu, liền đột nhiên dừng bước, kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

"… Chuyện này tôi cần thương lượng với Dung Hủ một chút, Triệu tiểu thư, ngày mai cho chị câu trả lời thuyết phục có thể chứ?"

Hết chương 49

Liên Dung Tranh Tử Hãm: bảo bảo không chỉ ngủ với Dung Dung, bảo bảo còn ăn được đồ ăn Dung Dung tự làm!

Nhóm fan: ha ha ha ha, LZ còn chưa có tỉnh lại à ~ mau tỉnh lại ~ trời đều sáng rồi!

50. Chương 50

Loại rạp chiếu phim gia đình này yêu cầu với thiết bị rất cao, lúc chiếu phim, hiệu quả chiếu của nó sẽ không kém hơn rạp chiếu phim, thậm chí bởi vì không gian càng hẹp hơn rạp chiếu phim, có thể khiến người ta càng có cảm giác lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Lúc Tần Trình lấy phim, nhìn như tùy ý hỏi một câu: "Muốn xem phim gì?"

Đi vào thế giới này còn chưa đủ một năm, phim Dung Hủ xem qua xác thực không nhiều lắm, phim truyền hình càng ít. Suy tư một khắc, cậu bỗng nhiên nghĩ tới một người, liền cười nói: "Trước đó lúc quay «Tầng mây màu đen», tôi và Hạ Mộ Nhan từng có một chút đối diễn, cô ấy cho tôi ấn tượng rất khắc sâu. Chỗ anh có phim của Hạ Mộ Nhan không?"

Tần Trình nhướn mày nói: "Ấn tượng khắc sâu?"

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, giải thích: "Cô ấy diễn xuất rất tốt, khí chất càng tốt."

Những lời này Dung Hủ nói cũng không phải thực tình, dưới phán đoán của cậu, diễn xuất của Hạ Mộ Nhan kỳ thật cũng không thể móc nối với giải thưởng và thanh danh mà cô thu hoạch, diễn xuất của cô xác thực ưu tú, nhưng cũng không tốt hơn Du Tư Ngữ bao nhiêu, so với Ôn Tuyền cũng kém một tầng. Nhưng mà hiện tại Dung Hủ chỉ là một người mới vừa vào giới, nếu nói thật như vậy, không chỉ đắc tội với người ta, còn là không biết nặng nhẹ.

Thứ chân chính cao hơn mọi người của Hạ Mộ Nhan, là khí chất của cô.

Có minh tinh trời sinh đã có một gương mặt điện ảnh, thích hợp lên màn hình lớn. Lúc bọn họ chụp hình lên mặt báo, vô cùng có cảm xúc, khí thế lắng đọng; lúc bọn họ đi quay phim điện ảnh, liếc mắt một cái bạn liền cảm thấy đây là một bộ phim có nội hàm, sẽ không lạc diễn.

Hạ Mộ Nhan thuộc về loại mặt điện ảnh thuần khiết này, thích hợp đi đóng phim, dựa vào ông trời mà giành cơm ăn.

Tần Trình trực tiếp rút một bản DVD từ trong tủ, để vào trong máy phát. Chờ sau khi khúc chủ đề phim vang lên, Dung Hủ kinh ngạc nhìn về phía Tần Trình, lại thấy người sau bình tĩnh ngồi trên sofa đơn, trấn định tự nhiên nói rằng: "Chỗ tôi chỉ có một bộ này, là phim của cô ấy."

Bộ phim điện ảnh này tên là «Hồng Môn yến», cải biên từ câu chuyện Hồng Môn yến, Bá vương biệt Cơ nổi tiếng trong lịch sử.

Lúc ấy Hạ Mộ Nhan còn trẻ, chưa lấy được giải ảnh hậu Kim Phượng, trong bộ phim này không phải đóng nữ chính Ngu Cơ, mà là nữ số hai Lữ Trĩ. Nhân vật kia là tác phẩm chuyển hình tượng của cô, trước đó nhân vật cô sắm vai phần lớn là dịu dàng hiền thục, nhưng lần này cô thành công sắm vai một Lữ hậu sát phạt quyết đoán, thực sự trở thành nữ diễn viên điện ảnh đứng đầu Hoa Hạ.

Đáng nhắc tới chính là, nam chính bộ phim này giờ phút này đang ngồi ở chỗ này, xem phim chung với Dung Hủ.

Dung Hủ: "…"

Loại chuyện cùng đương sự xem phim đối phương đóng chính, lại nói còn có chút xấu hổ nho nhỏ. Nhưng theo phim chính thức bắt đầu, nội dung phim khẩn trương cường liệt rất nhanh hấp dẫn Dung Hủ, không nghĩ nhiều nữa. Mà ở bên cạnh cậu, vị ảnh đế tiên sinh sắm vai Hạng Vũ kia cũng bình tĩnh bình tĩnh xem phim, chỉ là lực chú ý dường như không có tập trung trên phim, vẫn luôn dùng khóe mắt trộm ngắm thiếu niên bên cạnh.

«Hồng Môn yến» là một bộ phim bảy năm trước Tần Trình làm diễn viên chính, khi đó hắn hai mươi tuổi, còn chưa có quay «Mộ Thanh», khi đoàn phim tuyên bố do hắn sắm vai Hạng Vũ, bị rất nhiều fan điện ảnh phản đối, trong giới cũng có rất nhiều âm thanh không xem trọng.

Hạng Vũ khí phách mười phần, một người trẻ tuổi mới hai mươi, thật sự có thể diễn tốt sao?

Sự thật chứng minh, sau đó Tần Trình dựa vào bộ phim điện ảnh này đạt được đề cử ba giải thưởng, cũng được đại đạo Chúc lão đứng đầu Hoa Hạ ưu ái, điểm danh mời hắn đóng «Mộ Thanh», cuối cùng tạo ra một siêu sao đỉnh cấp toàn cầu Tần Trình.

Rất nhiều fan đều nói nhân vật Tần Trình diễn khiến cho người ta thích là tam công tử Lục Mộ Thanh, nhưng mà nhân vật khiến cho phụ nữ si mê lại là Hạng Vũ. Hạng Vũ lực bạt sơn hề, khí cái thế, là người đàn ông chân chính có được khí phách vương giả vô tận, có thể sử dụng mị lực nam tính hấp dẫn phụ nữ.

Tần Trình «Hồng Môn yến», diễn sống động một Sở bá vương, cũng làm cho vô số fan điện ảnh nữ trầm mê không thôi.

… Cho nên nói, bộ phim này là bộ điện ảnh hắn có mị lực nam tính nhất, hẳn là sẽ có chút hiệu quả đi?

Tần Trình đánh giá thiếu niên vẻ mặt mê mẩn, yên lặng nghĩ.

Hai tiếng bộ phim rất nhanh chấm dứt, Bá vương biệt Cơ, Ô Giang tự vẫn, khi trận chiến Sở Hán oanh oanh liệt liệt này chấm dứt cạnh dòng sông, theo nhạc nền bi tráng hiu quạnh, màn ảnh chậm rãi kéo dài, chỉ còn lại nước sông Ô Giang cuồn cuộn chảy xuôi, cùng với năm tháng lịch sử, vĩnh cửu không thôi.

Phim hay, có thể khiến người xem rung động đến tâm can. Bộ phim điện ảnh này rõ ràng là một tác phẩm thượng thừa, Dung Hủ còn nhớ rõ mỗi nhân vật trong phim vui thì cười giận thì mắng, mà ngay cả Lưu Bang nhìn như thật thà chất phác bình thường nhất, cũng có tính cách nhân vật đa chiều, hình tượng nhân vật lập thể.

Lại càng không cần nói nhân vật chính Hạng Vũ và Ngu Cơ.

Xem phim xong, hai người liền rời khỏi phòng chiếu phim, Tần Trình một bên nấu cà phê, một bên giọng điệu tùy ý nói rằng: "Thế nào, bộ phim vừa rồi?"

Mới vừa xem xong một bộ phim hay như vậy, Dung Hủ tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Cậu tiếp nhận cà phê Tần Trình đưa tới, hai mắt sáng ngời, cảm xúc dường như có chút hưng phấn, nghiêm túc nói rằng: "Đây mới thật sự là bộ phim hay. Hạ Mộ Nhan diễn xuất thật sự rất tốt, tôi chưa từng nghĩ rằng cô ấy lại có thể diễn Lữ Trĩ tốt như vậy, khó trách cô ấy có thể dựa vào nhân vật kia lấy được nữ phụ xuất sắc nhất giải Effie và giải Kim Lăng."

Tần Trình nghe vậy ngây ra, nói tiếp: "Lúc quay, cô ấy bị đạo diễn NG rất nhiều lần, diễn xuất quả thật tiến bộ rất nhiều."

Dung Hủ gật gật đầu: "Thì ra là thế, khó trách tôi cảm thấy càng đến lúc sau, sức giãn và sức bật của cô ấy lại càng tốt. Còn có Ngu Cơ Lâm Tiêu, thật sự diễn rất tốt, mặc dù ở giai đoạn trước lúc mới gặp Hạng Vũ tôi cảm giác có chút không đủ, nhưng một đoạn Bá vương biệt Cơ kia thực sự là sắc thái bi tình."

Tần Trình: "…Chỉ thế à?"

Thoáng sửng sốt, Dung Hủ nâng tách gốm trắng, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Trình. Chỉ thấy người người đàn ông đó ánh mắt thâm thúy nhìn mình, vẻ mặt bình tĩnh trấn định, nhưng chẳng biết tại sao, Dung Hủ lại từ trong mắt đối phương nhìn thấu một tia… chờ mong?

Suy tư một khắc, Dung Hủ tiếp tục nói rằng: "Anh diễn Hạng Vũ rất tốt." Những lời này nói chân tình thực lòng, giọng điệu thành khẩn, hoàn toàn phát ra từ đáy lòng, "Tôi hoàn toàn nhìn không ra lúc ấy anh chỉ có hai mươi tuổi, diễn xuất thật sự vô cùng tốt."

La Chấn Đào đã từng nói với Dung Hủ, tuy rằng hiện tại Tần Trình vẫn luôn ở đỉnh cao giới giải trí Hoa Hạ, thậm chí trong giới giải trí toàn cầu cũng đứng ở vị trí đỉnh, nhưng giờ phút này, đã không phải là thời hoàng kim của Tần Trình. Từ sau «Mộ Thanh», Tần Trình liền không còn liều mạng đi đóng phim như vậy nữa, hàng năm chỉ có một bộ phim, cũng rất ít nhận chương trình, giống như vào kỳ nghỉ hưu sớm.

Tuổi tác như hắn, đối với rất nhiều minh tinh mà nói, mới là lúc sự nghiệp khởi bước.

Nhưng mà Tần Trình đã chạy tới cuối con đường này, lại đi về phía trước, đã không thể đi tới. Bên cạnh cũng không có đối thủ nào thực lực ngang nhau, một vài tiền bối lớn tuổi thì hắn cần tôn kính, mà trong nhóm trẻ tuổi, đừng nói là đạt tới địa vị như hắn, ngay cả nam diễn viên lấy được ba giải thưởng ảnh đế, cũng không có một ai.

Dưới tuổi Tần Trình, nam diễn viên giới điện ảnh Hoa Hạ đứt đoạn nghiêm trọng, nhìn như trăm hoa đua nở, nhưng không có một ai chân chính nổi bật.

Cho nên khi Dung Hủ xem bộ phim «Hồng Môn Yến» này, lần đầu tiên cậu cảm nhận được ý tứ trong lời nói của La Chấn Đào. Năm sáu năm trước, là thời kì hoàng kim của Tần Trình, khi đó hắn ôm dã tâm

bừng bừng và quyết tâm tiến tới, một đường vượt mọi chông gai, dùng một bộ «Mộ Thanh» trở thành đỉnh cao mọi người không thể vượt qua.

Dung Hủ không khỏi suy nghĩ, nếu cậu đụng phải Tần Trình lúc trước, thì sẽ là cảm giác gì?

Chỉ sợ sẽ càng thêm hưng phấn, càng thêm cố gắng mà đi diễn xuất.

Sở dĩ Tần Trình không có động lực nữa, là bởi vì cảm thấy không có không gian tiến bộ thêm, thiếu đạo diễn xuất sắc, kịch bản xuất sắc, đoàn phim xuất sắc, còn có đối thủ xuất sắc.

Vậy nếu là cậu, có thể kích lên ý chí chiến đấu của người đàn ông này không?

Dung Hủ nhấp một ngụm cà phê, trong lòng âm thầm nghĩ.

Mà Tần Trình đương nhiên không biết, hắn đã lấy đá ném vào chân mình. Chỉ nghĩ dựa vào bộ phim mình đóng để hấp dẫn thiếu niên ấy, lại không nghĩ rằng, đối phương thật sự bị hấp dẫn, nhưng mà thưởng thức lại là mình của bảy năm trước, thậm chí còn muốn đi gặp gỡ mình của bảy năm trước!

Trong lúc nhất thời, trong lòng mỗi người một suy nghĩ.

Dung Hủ đang nghĩ nên làm thế nào khiến người đàn ông này có lại dã tâm và động lực lúc trước, Tần Trình thì yên lặng nghĩ: mình diễn Hạng Vũ được khen ngợi rất nhiều, người khác đều nói đặc biệt ngầu… sao cậu ấy không có một chút phản ứng vậy?

Trong phòng khách là yên tĩnh thật lâu, đánh vỡ yên lặng chính là chuông điện thoại di động của Dung Hủ, nhạc chuông là một bài Ost «Tranh giành». Tiếng sáo du dương chậm rãi vang lên, ca khúc này là đơn khúc về nhân vật Mặc Sĩ Diêu, thanh nhã thoải mái, mười phần êm tai.

Dung Hủ nhìn thấy hai chữ "anh La" trên màn ảnh di động, đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó cười nói với Tần Trình: "Tôi đi nhận điện thoại."

Rất nhanh, Dung Hủ liền đi tới ban công. Cuộc điện thoại này cậu nhận tròn mười phút, chờ đến khi trở ra, lại bắt đầu động thủ thay quần áo.

Thấy thế, Tần Trình nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, kinh ngạc hỏi: "Muốn ra ngoài ư?"

Dung Hủ cười gật đầu: "Phải, anh La lập tức tới đón tôi đến công ty, có chút việc muốn nói."

Tần Trình không có hỏi nhiều, nhưng nhìn ý cười ấm áp trên mặt thiếu niên, hắn mơ hồ nhận thấy, dường như đây không phải là một chuyện xấu. Không bao lâu, Dung Hủ liền ra cửa, chờ cậu vừa ra khỏi cửa, Tần

Trình liền gửi một tin nhắn, tiếp qua mười phút, nhận được một cú điện thoại.

Một đầu điện thoại khác, Từ Tấn đâu vào đấy nói rằng: "Hình như là Triệu Sở Vân gọi điện thoại cho La Chấn Đào. Lúc «Tầng mây màu đen» quay phim, Triệu Sở Vân có chút tưởng niệm cố nhân, sợ tức cảnh sinh tình, cho nên không nhúng tay vào việc quay phim của đoàn phim. Nhưng ngày hôm qua cô ấy nghe Dung Hủ hát «Thất dực» xong, có chút ý tưởng, cho nên đại khái là lần này muốn nói chuyện hợp tác."

Tần Trình hơi hơi nhướn mày, hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì. Hắn lại nói nói mấy câu với người đại diện của mình, ngay lúc chuẩn bị ngắt, lại nghe đầu kia điện thoại, Từ Tấn đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn như tùy ý hỏi: "Tần Trình, cậu với Dung Hủ là thái độ gì, cậu cảm thấy… cậu ta là người như thế nào?"

Mắt phượng tối đen sâu thẳm trong phút chốc hiện lên một tia kinh ngạc, Tần Trình nâng bước đến bên cửa sổ.

Cửa sổ sát đất cực lớn phản chiếu bóng dáng người đàn ông cao to tuấn tú, khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết, khí chất không thể soi mói, hắn ngắm nhìn cả thành thị, thật lâu sau, mới thấp giọng hỏi ngược lại: "Cậu ấy nên là người như thế nào?"

Từ Tấn ha ha mỉm cười, tựa như đùa giỡn nói rằng: "Tôi nào biết được cậu xem Dung Hủ người ta là người như thế nào, có điều, Dung Hủ này là một người mới rất lợi hại, tiềm lực rất mạnh. Cậu không thấy rất có cảm giác nguy cơ sao? Tôi thấy, không được năm năm… không, nói không chừng chỉ cần ba năm, cậu ta có thể đi đến vị trí hiện tại của cậu. Lại nói, gần đây tôi đặc biệt cố gắng kiếm tiền, cậu biết tại sao không?"

Tần Trình khẽ nhếch môi, lạnh nhạt hỏi một tiếng: "Vì sao?"

Từ Tấn cười rộ nói: "Bởi vì vợ tôi thăng chức! Cậu không biết đi, vợ tôi tháng trước mới vừa thăng chức, hiện tại lại chuẩn bị tự đi ra mở một phòng luật với bạn. Vợ tôi lợi hại như vậy, tôi không cố gắng cố gắng, làm thế nào xứng đôi với cô ấy? Cô ấy xuất sắc như vậy, nếu tôi rơi ở phía sau, người khác nhất định sẽ đoạt vợ với tôi, vậy sao mà được chứ, ha ha ha."

Tần Trình: "…"

Từ Tấn chậm rãi ngưng cười, không có ám chỉ thêm. Hắn và Tần Trình quen biết nhiều năm như vậy, không chỉ là người hợp tác, còn là bạn bè. Một hai năm gần đây hắn đều nghĩ nên làm thế nào kích lên tính tích cực của người đàn ông đó, hiện tại thật vất vả tìm ra một cơ hội, tự nhiên phải nắm chắc cho tốt.

Thật lâu sau, Tần Trình hỏi: "Lần trước Triệu đạo gửi kịch bản cho anh, bộ phim kia nói thế nào?"

Từ Tấn trả lời ngay: "Còn chưa có tìm được nam chính, bộ phim kia tính toán tháng sau bấm máy. Bộ phim chúng ta hẹn với Lưu lão lúc trước, bởi vì giai đoạn trước chuẩn bị tương đối phức tạp, phải qua nửa năm mới khởi động máy." Hắn nói như không thể chờ đợi được, tốc độ cực nhanh, dường như sợ giây tiếp theo đối phương liền đổi ý.

Im lặng một khắc, Tần Trình nói rằng: “Kịch bản đó kỳ thật không tồi, nữ chính là ai, ngày mai nói cho tôi biết. Nếu như là người không tồi, liền nhận bộ phim này đi.”

Từ Tấn vui sướng ngây ngất: “Được!”

Rất nhanh cúp điện thoại, Tần Trình hơi hơi ngửa đầu, nhìn thành thị phồn hoa bận rộn này.

Trong giới giải trí mỗi một ngày đều có người mới xuất hiện, mỗi một ngày cũng đều có người cũ hết thời. Hiện tại Dung Hủ đã đến Hoa Hạ Entertainment, sắp đi gặp người đại diện kim bài trong giới từng đào ra Lăng Tiêu. Cùng lúc đó, một người đàn ông nghỉ ngơi tròn năm năm, rốt cuộc cũng tiếp nhận kịch bản thứ hai năm nay.

Mà trên internet, trên trang weibo của «Tầng mây màu đen», một tin tức được đẩy lên trang đầu của tất cả các fan.

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: công bố đội hình khách mời siêu xa hoa kỳ thứ nhất! Có nam thần nữ thần của bạn không? Tầng mây màu đen thứ nhất cường thế đột kích! {link video} @Dung Hủ @Du Tư Ngữ @Jennifer Askalon @Hạ Mộ Nhan @Lưu Chấn…]

Hết chương 50

Tần Tranh Tranh: bảo bảo phải cố gắng, tuyệt đối không để cho Dung Dung bị cướp đi!

Dung Dung: cảm giác Tần Trình sáu bảy năm trước càng đẹp trai nhỉ ~

Tần Tranh Tranh: QAQ hiện tại cũng đẹp trai!

51. Chương 51

Từ sau lần trước đột nhiên đăng một đoạn trailer, trang weibo đoàn phim «Tầng mây màu đen» đã yên lặng hơn mười ngày, ngay cả một cái weibo cũng không có cập nhật. Khiến người ta trăm triệu lần không ngờ chính là, bọn họ không cập nhật thì thôi, vừa cập nhật là dọa người!

Jennifer Askalon, Hạ Mộ Nhan, Lưu Chấn…

Trang weibo trực tiếp tag hơn mười minh tinh lớn, có ảnh hậu Oscar mới đăng quang của nước Anh là Jennifer Askalon, có ảnh hậu Kim Phượng Hoa Hạ là Hạ Mộ Nhan, còn có ca sĩ tình ca nổi tiếng Hàn Quốc Lưu Chấn…

Bởi vì fan điện ảnh fan âm nhạc Hoa Hạ đều tương đối quen dùng weibo của Hoa Hạ, không biết dùng twitter, facebook của ngoại quốc, cho nên những minh tinh lớn đó cũng đều có weibo Hoa Hạ của mình.

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» trực tiếp tag bọn họ, vốn dĩ còn có một ít dân mạng hoài nghi "có phải đoàn phim lầm hay không, sao đột nhiên tag nhiều minh tinh lớn như vậy", nhưng sau khi xem video kia, tất cả bọn họ đều kinh ngạc đến cạn lời.

Video này, cắt nối biên tập cảnh những minh tinh lớn đó lên đài!

Cả video bất quá chỉ hơn bốn mươi giây, mỗi người chỉ lộ một cái mặt, sau đó liền cắt đến người sau!

Hình ảnh video biến hóa cực nhanh, quả thực không thể tin được. Đôi khi trong lòng bạn căn bản còn chưa kịp đọc ra tên minh tinh này, đã biến thành người kế tiếp. Những người này đặt ở Hoa Hạ đều ít nhất là minh tinh hạng một, là cấp bậc như Đường Mộng Lam, trong đó lại còn không thiếu minh tinh lớn như Jennifer Askalon, Hạ Mộ Nhan.

Sau đó cứ như vậy, trên trang weibo đoàn phim còn nói ——

Kỳ! Thứ! Nhất!

[nếu như đây là kỳ thứ nhất… Chẳng lẽ nói, còn có rất nhiều rất nhiều minh tinh lớn? Đậu xanh rau má, tôi vốn chỉ biết hình như «Tầng mây màu đen» mời không ít minh tinh làm khách mời, nhưng cũng không thể mời nhiều minh tinh như vậy, tiếng tăm còn lớn như vậy chứ!]

[6666666 đoàn phim này thật biết chơi, chỉ bằng nhiều minh tinh như vậy, cũng đáng để tiêu tiền cho phim rồi, giao hẹn!]

[a a a a a a a Jennifer nữ thần thế mà cũng ở đó! Tôi muốn xem tôi muốn xem! Xin phim nhanh chiếu đi, tôi không thể chờ đợi được muốn đem tiền của tôi cống hiến cho đoàn phim rồi! Xin mọi người nhanh đến kiếm tiền của tôi đi, nhanh lên!!!]

Đương nhiên, cũng có một ít dân mạng nghĩ tới những phương diện khác.

[có những minh tinh lớn đó, sự nổi bật của nam nữ chính có thể bị đoạt hay không? Du Tư Ngữ còn ổn, Dung Hủ thì… cũng kém mấy người nổi tiếng đó nhiều lắm đi. Phim như vậy, thật sự có thể hay hả…]

Một ngôi sao mới tuổi còn trẻ, thế mà lại có thể đồng đài cạnh tranh với nhiều lão làng như vậy!

Nếu không phải vì Lăng Tiêu có nhân duyên tốt và lực ảnh hưởng cực lớn trên toàn cầu, đây căn bản là chuyện ngàn lẻ một đêm.

Đồng thời đó cũng là khảo nghiệm diễn xuất và khí tràng của nam nữ chính, xem bọn họ có thể đè ép nổi nhiều minh tinh như vậy hay không, xem bọn họ có thể khiến lực chú ý của người xem không bị những minh tinh đó phân đi hay không.

Rất nhiều dân mạng đều mỏi mắt mong chờ, nhiệt liệt thảo luận đội hình khách mời xa hoa của «Tầng mây màu đen», chờ mong phim chiếu.

Hết thảy, liền lấy thực lực nói chuyện! Diễn tốt chính là tốt, phim hay chính là hay, còn có không đến một tháng, liền thấy kết cục!

Mà khi nhóm dân mạng thảo luận đến khí thế ngất trời, Dung Hủ và La Chấn Đào đã đi tới cao ốc Hoa Hạ Entertainment.

La Chấn Đào vươn tay nhấn nút thang máy "tầng bốn mươi bảy", đồng thời khó nén ý cười nói với Dung Hủ: "Nói về Triệu Sở Vân, tiểu Hủ cậu có khả năng không biết cô ấy, nhưng lúc cậu quay phim, Du Tư Ngữ sắm vai chính là cô ấy. Cô ấy là một người đại diện kim bài của công ty chúng ta, năm đó một tay nâng ra Lăng Tiêu, sau đó Lăng Tiêu qua đời, cô ấy liền dẫn dắt thiên hậu tình ca Trác Tâm Nghi rất nổi tiếng hiện tại. Anh với cô ấy cũng không phải rất quen thuộc, nhưng nghe nói con người vẫn rất công bằng."

Tuy nói «Tầng mây màu đen» là phim truyện ký, nhưng không có khả năng hoàn toàn kể sự thật. Chẳng hạn như Triệu Sở Vân mà Du Tư Ngữ sắm vai tất nhiên có một chút khác biệt với Triệu Sở Vân chân thật, nhưng mà nghĩ nếu có thể được La Chấn Đào đánh giá là "công bằng", hẳn là một người đại diện không tồi.

Dung Hủ cười gật đầu, nói: "Nghe nói năm đó chị ấy tự ra tiền túi làm lễ tang cho Lăng Tiêu, còn ngăn cản truyền thông phỏng vấn chụp ảnh. Cho nên… anh La, em cảm thấy anh cũng không cần khẩn trương."

La Chấn Đào mãnh liệt sửng sốt, tiếp đó cười gượng hai tiếng: "Bị cậu phát hiện. Cô ấy nói thế nào cũng coi như là cấp trên của anh, nghe nói trước kia còn từng sa thải vài người đại diện…"

Dung Hủ kinh ngạc nhướn mày: "Anh La, không phải vừa nãy anh còn nói, Triệu Sở Vân làm người công bằng sao?"

La Chấn Đào nhanh chóng khoát tay: "Đúng là rất công bằng, có điều cô ấy cũng quả thật từng giúp công ty sa thải vài người đại diện…" Nói xong, La Chấn Đào còn nhịn không được mà rùng mình một cái, dường như ẩn giấu một ít bí mật nhỏ.

Dung Hủ không có hứng thú quá lớn với chuyện giữa người đại diện bọn họ, chỉ cười cười liền kéo đề tài đi. Hai người rất nhanh đến tầng bốn mươi bảy, dưới hướng dẫn của La Chấn Đào, đi tới văn phòng Triệu Sở Vân.

Vừa lúc Triệu Sở Vân dường như đang gọi điện thoại.

Hiển nhiên cô không nghĩ tới, hôm nay Dung Hủ liền lại đây. Ở trong điện thoại La Chấn Đào có nói, hắn thương lượng với Dung Hủ một chút, một hai ngày mới có thể hồi âm cho mình. Nhưng lúc này mới qua vài giờ, đương sự thế mà đã đứng ở trước mặt cô.

Sau khi nói hai câu, Triệu Sở Vân đã ngắt điện thoại, nâng bước đến trước mặt Dung Hủ và La Chấn Đào. Cô tự mình pha một ly trà cho hai người, dẫn bọn họ đến sofa ngồi xuống, tiếp đó ngồi xuống sofa đối diện.

Triệu Sở Vân ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lướt qua trên người La Chấn Đào, cuối cùng dừng ở trên người Dung Hủ.

Một đầu tóc ngắn màu đen nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, mặc áo sơ mi công sở màu trắng, Triệu Sở Vân có một gương mặt phổ thông, kém khá xa người sắm vai cô là Du Tư Ngữ, nhưng mà lại vô cùng dễ nhìn. Rõ ràng năm nay hẳn là đã bốn mươi bảy tuổi, nhưng cô bảo dưỡng tốt, bộ dạng nhìn qua chỉ có hơn ba mươi tuổi, quần áo mộc mạc, không có đeo bông tai, nhẫn và vòng cổ, trang điểm thanh lịch.

Cô nghiêm túc cẩn thận đánh giá Dung Hủ, Dung Hủ cũng mỉm cười mà nhìn cô.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Triệu Sở Vân hơi nói vài câu khách sáo, tiếp đó liền thẳng đến chủ đề: "«Thất dực» là tác phẩm cuối cùng khi Lăng Tiêu còn sống, sau đó hắn vì bị bệnh nằm viện, lại qua đời, vẫn luôn không có thời gian chế tác bài hát này. Ngày hôm qua đoàn phim gửi bài hát đã thu xong cho tôi, tôi nghe một chút, nên quyết định tìm cậu." Dừng một lát, Triệu Sở Vân ưỡn thẳng lưng, từng chữ nói rằng: "Dung Hủ, tôi muốn hợp tác với cậu, phát hành CD single «Thất dực»."

Đề nghị này trước lúc Dung Hủ đến đã biết được từ chỗ La Chấn Đào, hiện giờ Triệu Sở Vân lại trịnh trọng nói một lần, mười phần thành ý.

Lăng Tiêu không có người thân gì, chưa từng kết hôn, càng không có con nối dõi. Sau khi hắn chết, người thân cận nhất hắn chính là người đại diện kiêm bạn tốt của hắn Triệu Sở Vân, thêm nữa là Hà Hinh Nhu.

Bài hát «Thất dực» này hoàn toàn do một mình Lăng Tiêu vung đao hoàn thành, hiện giờ bản quyền liền ở trong tay Triệu Sở Vân. Lăng Tiêu đã đi được ba năm, bài hát vẫn luôn không hỏi đời, hiện giờ «Tầng mây màu đen» sắp chiếu, Triệu Sở Vân muốn cho bài hát này thấy ánh mặt trời lần nữa, cũng là hợp tình.

Có thể biểu diễn bài hát của Lăng Tiêu, hơn nữa là ca khúc gốc mà bản thân Lăng Tiêu chưa bao giờ hát, việc này đối với rất nhiều ca sĩ mà nói, đều là chuyện tha thiết ước mơ. Nhưng đối mặt một cái bánh nhân thịt bự từ trên trời rơi xuống như vậy, Dung Hủ lại không có vui sướng ngây ngất mà tiếp nhận, ngược lại suy tư một khắc, hỏi: "Đối với lần hợp tác này, chị Triệu có yêu cầu và ý kiến gì khác không?"

Trong mắt Triệu Sở Vân hiện lên một tia kinh ngạc, cô quay đầu nhìn thoáng qua La Chấn Đào, lại phát hiện La Chấn Đào thế mà cũng là dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía mình.

Trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm xúc nghiêm nghị, Triệu Sở Vân đặt tách trong tay xuống, cười nói: "Quả thật có một ý kiến. Doanh thu CD single lần này, tôi muốn hiến toàn bộ cho quỹ hội Vinh

Vân. Đây là yêu cầu duy nhất của tôi, không thoái nhượng."

La Chấn Đào kinh ngạc mở to hai mắt, Dung Hủ cũng hơi ngẩn ra, tiếp đó cười gật đầu: "Được."

La Chấn Đào lập tức quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, lại thấy người sau vẻ mặt trấn định, bên môi treo một nụ cười trấn định lãnh tĩnh.

Sau khi Dung Hủ đồng ý đề nghị này, Triệu Sở Vân lập tức trở nên càng thêm tích cực. Cô nhanh chóng liên hệ tổng giám âm nhạc của tổng bộ Hoa Hạ Entertainment thành phố B, xác định các chi tiết liên quan đến việc chế tác single. «Thất dực» Dung Hủ thu ở phân bộ S đã đủ xuất sắc, không cần thu lại, vậy kế tiếp cần phải làm là quay MV cùng với tuyên truyền.

Chạng vạng cùng ngày, Triệu Sở Vân sấm rền gió cuốn phác thảo ra một phần hợp đồng, chia làm ba bản, định ra hiệp ước với Dung Hủ.

Vốn dĩ La Chấn Đào còn muốn nói "cùng là người của Hoa Hạ Entertainment, có thể đi theo quy trình trong công ty", nhưng Triệu Sở Vân lại cự tuyệt đề nghị mày, trịnh trọng cẩn thận cất kỹ bản hợp đồng.

Sau khi hết thảy toàn bộ kết thúc, trên gương mặt mộc mạc của Triệu Sở Vân rốt cuộc có thêm một chút ý cười chân thành. Cô tự mình đưa Dung Hủ xuống lầu, khi tiễn hai người vào thang máy, ánh mắt cô thâm trầm ngưng mắt nhìn thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp ấy, thật lâu sau, cho đối phương một cái ôm nhẹ nhàng.

Dung Hủ hào phóng tiếp nhận cái ôm này, vừa mới chuẩn bị buông hai tay ra, liền nghe Triệu Sở Vân hạ giọng, ở bên tai mình nói rằng: "Cậu và hắn không phải quá giống, nhưng cậu diễn hắn, diễn rất tốt."

Thân thể hơi khựng lại, một lát sau, Dung Hủ thấp giọng cười nói: "Cám ơn chị khích lệ."

Chờ đến khi thật sự từ biệt Triệu Sở Vân, trong thang máy, La Chấn Đào cảm khái nói: "Tuy rằng anh đoán được Triệu Sở Vân có thể quyết định cho cậu biểu diễn «Thất dực», có khả năng có mục đích gì khác, trái lại không nghĩ tới, cô ấy thế mà lại muốn đem toàn bộ doanh thu quyên cho quỹ hội."

Dung Hủ quay đầu nhìn về phía La Chấn Đào, nhướn mi: "Anh đã sớm đoán được hả, anh La?"

La Chấn Đào xấu hổ cười cười: "Đương... đương nhiên nghĩ tới." Không để cho Dung Hủ có thời gian suy tư, La Chấn Đào nhanh chóng bổ sung: "Triệu Sở Vân đảm nhiệm người chế tác single này, hẳn là sẽ khống chế rất chặt. Bài hát này đã sớm thu xong, việc chúng ta phải làm hẳn là quay MV. Cuối tuần cậu phải bắt đầu theo «Tầng mây màu đen» đi tuyên truyền, còn phải tham gia ba chương trình tạp kỹ. Cho nên tiểu Hủ, trong tuần này chúng ta liền phải quay MV, chỉ sợ ngày mai Triệu Sở Vân liền thông báo thời gian cho chúng ta."

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, rộng lượng mà không có vạch trần lời nói dối của La Chấn Đào, nói rằng: "Vừa vặn một tuần này không có việc gì, em tùy thời đều có thời gian, anh La."

La Chấn Đào ha ha mỉm cười, cứ như vậy cho qua chuyện này.

Quỹ Vinh Vân chính là một quỹ hội Lăng Tiêu thành lập khi còn sống, chuyên quyên giúp trẻ em nghèo khổ vùng núi, nghe nói mấy năm nay đã hiến tặng hơn trăm trường tiểu học hy vọng. Sau khi Lăng Tiêu qua đời, quỹ hội này vẫn do Triệu Sở Vân đến xử lý.

Tuy rằng «Thất dực» còn chưa phát hành, nhưng thu nhập của nó tuyệt đối không phải là một số lượng nhỏ, muốn đem nhiều tiền như vậy hiến ra ngoài hết không sót một đồng, cần quyết tâm cực lớn. Cho nên khi Dung Hủ không chút do dự mà đồng ý, Triệu Sở Vân cũng có chút kinh ngạc.

Có thể nói, hát bài hát này, Dung Hủ chỉ kiếm được danh tiếng, cậu có thể biểu diễn ca khúc của ca thần, nhưng không có một chút thu nhập.

Ngay cả La Chấn Đào cũng có chút tiếc hận thay Dung Hủ, dù chỉ có thể lấy được một phần mười doanh thu, vậy cũng tốt mà. Nhưng khi hắn nhắc tới, Dung Hủ chỉ cười cười, vô cùng bình tĩnh nói một câu: “Nói không chừng về sau, anh La, anh cũng giống chị Triệu, giúp em quản lý quỹ hội.”

La Chấn Đào phút chốc ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Dung Hủ. Nhưng lúc này Dung Hủ đã cúi đầu mở di động, bắt đầu lật xem tin tức giải trí mới nhất, dường như thật sự chỉ là thuận miệng nói.

Chờ sau khi Dung Hủ về nhà, không ngờ rằng, cũng không có nhìn thấy bóng dáng Tần Trình.

Trong nhà trống rỗng cũng không có ai bật đèn, sau khi ấn công tắc, ngọn đèn chiếu sáng căn nhà yên tĩnh, có vẻ có chút tịch liêu. Dung Hủ nhìn nhìn bốn phía, rốt cuộc xác định, Tần Trình là thật sự không ở nhà.

Cậu cầm quần áo treo vào trong tủ quần áo của mình, lúc đi đến phòng ăn, bỗng nhiên nhìn thấy trên bàn có một tờ giấy.

Lâm thời có công việc phải bàn, buổi tối có khả năng trở về rất muộn.

Trên tờ giấy nho nhỏ, mực nước màu đen trải trên đường kẻ mảnh, trắng đen đối lập, mực nước dưới ngọn đèn phản chiếu ra một chút ánh sáng. Chữ viết hữu lực, tuấn dật cứng cáp, mỗi một bút đều sắc bén phong duệ, cho dù bị đặt trên một tờ giấy mỏng manh, cũng có thể nhìn ra một chút cường thế lạnh lùng không thể thân cận.

Dung Hủ nhìn một khắc, liền thả lại trên bàn. Chờ sau khi tùy tiện nấu một bát mì, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cậu nhịn không được lại cầm lấy tờ giấy đó nhìn thoáng qua.

Ánh mắt lưu chuyển trên tờ giấy trắng nho nhỏ, sau một lúc lâu, thiếu niên nở nụ cười, dùng ngón trỏ chặn tờ giấy trắng.

“Chữ viết rất xinh đẹp… chữ y như người sao?”

Sau khi ăn mì, Dung Hủ liền đi đến phòng chiếu phim, tính toán xem một bộ phim ngoại quốc rồi lại nghỉ ngơi. Thời gian cậu đến thế giới này rất ngắn, nếu muốn hiểu biết, không thể chỉ hiểu biết những tin tức trên mặt chữ, còn phải chân thật xem những bộ phim đó.

Tựa như «Hồng Môn yến», Dung Hủ đã từng xem qua tư liệu bộ phim điện ảnh này, biết Tần Trình ở trong đó sắm vai Tây sở Hạng Vũ. Nhưng mà trước khi xem phim, cậu chưa từng nghĩ rằng, Tần Trình sắm vai Hạng Vũ thế mà lại là bộ dạng đó.

Lúc chiều Tần Trình đã nói, DVD trong tủ ở phòng chiếu phim Dung Hủ đều có thể lấy xem, không cần cố kỵ. Vì thế Dung Hủ ở trong đó lật DVD phim ngoại quốc, cậu thấy được mấy bộ phim nổi tiếng từng lấy giải Oscar, mới vừa tính toán rút một bộ trong đó ra xem, tầm mắt đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt thiếu niên chăm chú nhìn một bộ DVD ở bên cạnh thật lâu, sau một lúc lâu, mới rút bộ phim ngoại quốc muốn lấy ra, xoay người để vào trong thiết bị chiếu. Ca khúc đầu phim nhanh chóng vang lên, trong tiếng âm nhạc du dương uyển chuyển, Dung Hủ không có đi đến sofa ngồi xuống, ngược lại quay về bên cạnh ngăn tủ, rút bản DVD kia ra.

Chỉ thấy trên hộp DVD đó, in một đóa hoa hồng đỏ rực rỡ ướt át. Ba chữ «Hoa hồng máu» ánh vào mi mắt Dung Hủ, mà phía dưới ba chữ kia, dùng cỡ chữ lớn in tên đạo diễn và diễn viên chính.

Đạo diễn Lưu Thắng, nam chính Sài Minh Lãng, nữ chính… Hạ Mộ Nhan.

Nhìn hộp DVD này trong chốc lát, Dung Hủ liền thả lại trong tủ, im lặng không lên tiếng xoay người xem bộ phim ngoại quốc kia.

Giờ phút này, một người đàn ông đang ở Hoa Hạ Entertainment lật xem kịch bản mới đột nhiên trong lòng chấn động. Lông mày hơi hơi nhăn lại, Tần Trình ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đại diện đang chơi di động ở cách đó không xa, lại cúi đầu nhìn thoáng qua kịch bản. Sau một lúc lâu, dường như cảm thấy không có gì dị thường, lại tiếp tục nhìn kịch bản.

…Thật sự không có gì dị thường ư?

Đã nói trong đống DVD anh cất giữ, phim của Hạ Mộ Nhan chỉ có một bộ «Hồng Môn yến» thôi mà?

«Hoa hồng máu» mà người ta lấy được giải ảnh hậu Kim Phượng là bị anh ăn mất, hay là ăn mất, hay là ăn mất rồi?!

Bất luận thế nào, chờ Dung Hủ xem xong bộ phim ngoại quốc kinh điển kể lại câu chuyện ấm áp kia, Tần Trình vẫn chưa trở về. Cậu rửa mặt một chút chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc sắp vào phòng ngủ, suy xét một chút, vẫn là vào phòng chiếu phim, chủ động giúp người đàn ông nào đó tìm ra bảy bộ DVD phim có Hạ Mộ

Nhan đóng.

Trong đó, năm bộ Hạ Mộ Nhan là nữ chính, hai bộ là nữ số hai. Chỉ có một bộ «Hồng Môn yến» là có Tần Trình tham diễn, cái khác đều không có một chút liên hệ với Tần Trình.

Ngưng mắt nhìn bảy bản DVD này, Dung Hủ chậm rãi cong khóe miệng, giúp Tần Trình đem từng bản từng bản DVD đó bỏ vào góc ngăn tủ (tất cả những chỗ rất khó phát hiện). Sau khi làm xong việc này, thiếu niên vừa lòng gật gật đầu, thấp giọng lẩm bẩm: "Phỏng chừng là quên những bộ phim đó nhỉ?"

Nói là nói như vậy, nhưng ý cười bên môi thiếu niên lại càng ngày càng sâu.

Làm tốt hết thảy, Dung Hủ cảm thấy mỹ mãn về phòng ngủ của mình, mở di động lên lướt weibo chốc lát.

[Dung Hủ: hợp tác với các tiền bối, học được rất nhiều, thả tim //Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: đội hình khách mời siêu xa hoa kỳ thứ nhất…]

Đăng cái weibo này xong, Dung Hủ lật xem nhóm fan trả lời. Hiện giờ cậu đã có thể bình tĩnh tiếp thu ngôn ngữ khoa trương của nhóm fan, cái gì mà "Dung Dung em muốn sinh khỉ con cho anh", "mỗi ngày đều phải liếm Dung Dung một trăm lần nha một trăm lần", mấy cái này chỉ là muỗi.

Nhưng tối hôm nay, ngay khi Dung Hủ chuẩn bị đi vào giấc ngủ, một cú điện thoại xa lạ lại gọi tới đây.

Sau khi nhận, đầu kia điện thoại vang lên một giọng nói bình tĩnh: "Tiểu thiếu gia, hai ngày sau là ngày giỗ của lão gia, cần tôi lái xe đi đón ngài không?"

Hết chương 51

Tần Tranh Tranh: ý, có phải bảo bảo quên làm chuyện gì hay không? Hừm, suy nghĩ nhiều rồi, không có quên làm chuyện gì cả~

Phúc oa [nhìn chăm chú]: cậu bị người ta bắt lấy cái đuôi nhỏ kìa!

52. Chương 52

Mưa rào tí tách tí tách rơi xuống đất, không trung một mảnh mờ mịt, mây đen rậm rạp bao phủ đại địa, không khí nặng nề áp lực. Màn mưa mông lung khiến mộ viên ngoại ô có vẻ có vài phần lạnh lẽo, hai chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại trước cửa mộ viên.

Một cặp vợ chồng trung niên ăn mặc ngăn nắp từ chiếc xe phía trước đi xuống, diện mạo người đàn ông trung niên coi như cứng cỏi, mặc một thân tây trang đen, sắc mặt âm trầm xuống xe, nhưng mà người đàn bà trung niên bên cạnh ông ta thì giống như có chút béo phì, miệng không ngừng oán giận, chờ xuống xe, còn kinh hô: "Bẩn thế, tiền đều dùng ở chỗ nào vậy, không thể tu sửa con đường này cho đàng hoàng à?!"

Má Vương vâng vâng dạ dạ gật đầu, thành thành thật thật bung ô cho phu nhân.

Ngay lúc này, một đôi chân thon dài từ chiếc xe phía sau bước xuống. Bàn tay trắng nõn như ngọc của thiếu niên nhẹ mở ô ra, một thân âu phục màu đen mộc mạc khiến cậu nhìn càng gầy, cậu cầm một cái ô, vòng qua bà thím còn đang oán giận của mình, đi theo sau chú hai vào mộ viên.

Hôm nay là ngày giỗ Dung lão gia tử.

Đối với nguyên chủ mà nói, cái chết của cha mẹ là một hồi ức bi thương thời thơ ấu, mà Dung lão gia tử rời đi thì triệt triệt để để trở thành đường ranh của cuộc đời. Nguyên chủ tuy rằng bởi vì cha mẹ chết sớm đã trở nên phản nghịch quái đản, nhưng có lão gia tử ở đó, còn không dám quá phản nghịch, tận đến khi lão gia tử qua đời, người cuối cùng thật lòng quan tâm cậu ta ở Dung gia cũng không còn, cậu ta mới biến thành bộ dạng lúc sau.

Cho nên hôm nay Dung Hủ nhất định phải tới. Hàng năm nguyên chủ đều lén đến một chuyến, không đi theo chú thím mình, nhưng mà trong trí nhớ Dung Hủ không có vị trí mộ địa của lão gia tử, chỉ có thể đi theo chú thím Dung gia đến.

Chờ sau khi đoàn người tiến vào mộ viên, Dung Hằng vẻ mặt âm trầm đi ở phía trước, Dung nhị phu nhân thì vẫn oán giận cái này, oán giận cái kia với má Vương. Rốt cuộc, ngay cả Dung Hằng cũng nghe không nổi nữa, quay đầu lại răn dạy bà ta vài câu, ai ngờ thím Dung gia lại đột nhiên trừng mắt nhìn: "Làm gì, lúc ba ông chết cũng không thấy ông đau lòng bao nhiêu, hiện tại dữ với tui cái gì?"

Sắc mặt Dung Hằng đổi đổi, không có phản bác.

Dung Hủ vẻ mặt bình tĩnh nghe bọn họ ồn, lại đi thêm một đoạn đường, rốt cuộc đến mộ lão gia tử.

Đoàn quản gia đem hoa tươi và đồ cúng lên, lúc tế bái thím Dung rốt cuộc cũng không tiện nói cái gì nữa, thành thành thật thật bái lão gia tử. Đến đây, trận tế bái đơn giản này liền kết thúc, thím Dung gia ồn ào muốn rời khỏi, Dung Hằng vốn đang muốn ở thêm trong chốc lát, lại không chịu nổi phu nhân của mình.

Trước mộ bia, chỉ còn lại một thiếu niên thanh nhã cao lớn, cầm một cái ô, đứng ở tại chỗ, ngưng mắt nhìn tấm ảnh chụp kia.

Thím Dung đi được chốc lát, quay đầu, âm dương quái khí nói rằng: "A, đại minh tinh còn đang nhìn hả? Hiện tại giả vờ cháu trai hiếu thảo cái gì, lúc trước ông già chết, không phải mày còn ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm không chịu trở về sao, hiện tại đau lòng cũng không còn kịp rồi, ông già cũng không nhìn thấy." Dừng một chút, bà ta giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười khúc khích: "Cũng không đúng, đại minh

tinh diễn xuất tốt như vậy, trái lại là mình hiểu lầm."

Châm chọc như vậy Dung Hủ căn bản không có nghe vào trong lòng, cậu nhìn chăm chú vào Dung lão gia tử vẻ mặt nghiêm nghị trên ảnh chụp mộ bia, qua một lúc lâu, chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng chà lau giọt mưa trên ảnh chụp.

Thím Dung phút chốc nở nụ cười: "Dung Hằng, nhìn cháu của ông kìa, diễn xuất thật không tồi nha."

Dung Hằng cũng đổi vẻ mặt, lớn tiếng nói: "Dung Hủ, làm gì đó, còn không lại đây."

Thiếu niên giống như không có nghe lời được bọn họ nói, cậu nhìn chăm chú vào mộ bia, thật lâu sau, nhắm mắt lại, hai tay chắp lại. Chờ chốc lát, cậu mới đứng dậy rời đi, lần này trực tiếp vòng qua Dung Hằng và thím Dung gia, lập tức đi về phía cửa mộ viên.

Sắc mặt Dung Hằng lập tức khó coi, trên gương mặt mập mạp của thím Dung gia cũng lộ ra một tia xấu hổ, bà ta la lớn: "Dung Hủ, mày chính là loại giáo dưỡng này hả, trưởng bối nói chuyện với mày, mày cũng không trả lời một câu?"

Thiếu niên tiếp tục đi về phía trước, căn bản không thèm nhìn hai người kia.

Thím Dung càng thêm giận dữ: "Làm gì làm gì, tố chất của Dung đại minh tinh thật sự là ngay cả một người đàn bà bình thường nho nhỏ như tôi cũng không sánh bằng. Dung Hằng ông thấy không, thằng cháu ông cánh cứng rồi, người ta là đại minh tinh, chỗ nào có thể nói chuyện với ông chứ."

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, vừa đi, thím Dung gia vẫn luôn oán giận trào phúng không ngừng. Chờ đi đến cửa mộ viên, thím Dung gia quái thanh quái khí cười lạnh nói: "Cũng đúng, không thể trách người ta, mẹ người ta nào có cơ hội dạy nó, Dung Hằng, ông cũng thông cảm thông cảm cho cháu ông chút, dù sao có mẹ sinh không có mẹ dạy, có thể không đi giết người phóng hỏa cũng đã không tồi rồi… A!"

Thím Dung kinh hãi trừng lớn mắt, không dám tin mà vươn tay lau mưa trên mặt một phen, cả giận nói: "Dung Hủ, mày làm gì!"

Dưới ô che màu đen, thiếu niên tinh xảo như tranh vẽ hạ mắt, thản nhiên nói: "Tôi có mẹ sinh không có mẹ dạy, bà nói tôi làm gì?"

Trên mặt thím Dung đều là nước mưa kèm theo bùn, Dung Hủ trực tiếp vẩy hết nước trên ô lên gương mặt trét đầy đồ trang điểm của bà ta. Số đồ trang điểm đó vốn đã che không nổi gương mặt tuổi già sắc suy của bà ta, hơn nữa bà ta nhiều năm sống an nhàn sung sướng, khuôn mặt mập ra giống như một cái bánh màn thầu, trét phấn lên lại càng giống một cái bánh màn thầu trắng.

Thím Dung tức giận đến hận không thể lập tức lại đây cắn chết thiếu niên, nhưng mà Dung Hằng lại giữ bà ta lại, ác liệt khiển trách Dung Hủ: "Dung Hủ! Sao mày có thể động thủ, bà ấy là thím mày, có phải

cánh mày thật sự cứng, cái gì cũng dám làm hay không? Thế mà lại dám đánh thím mày, ngày mai có phải mày còn muốn đối phó chú mày hay không!"

Nghe vậy, Dung Hủ ngược lại có chút kinh ngạc, dường như không nghĩ tới Dung Hằng còn có thể kìm nén được.

"Chú hai à, tôi chỉ là bị trượt ô thôi, không ngờ thím đứng gần như vậy." Thiếu niên cong khóe miệng, trên mặt lộ ra một nụ cười thuần lương, "Giọng thím hai nhỏ như vậy, tôi còn tưởng rằng bà ấy vẫn ở chỗ rất xa mắng tôi chứ, không ngờ lại đứng gần như vậy…" Nói xong, cậu còn vô tội chớp chớp đôi mắt, "Nếu thím hai không nói lời nào, chỉ sợ tôi còn chú ý một chút."

Dung Hằng: "Mày!"

Dung thím: "Dung Hủ! Mày lăn lại đây cho tao!"

Nhìn thấy trong gương, mình bị bùn lầy làm ướt nhẹp vừa xấu vừa béo, thím Dung rốt cuộc bùng nổ, trực tiếp đẩy Dung Hằng ra đi về phía Dung Hủ. Bà ta vừa đi vừa nói "Hôm nay làm trường bối của mày, tao cho mày biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ", sau đó vươn tay muốn nhéo lỗ tai thiếu niên.

Động tác này rất nhanh, nhanh đến độ người bình thường hẳn là phản ứng không kịp, nhưng Dung Hủ lại nhanh chóng lướt sang bên cạnh, khiến thím Dung chụp hụt, thiếu chút nữa liền té lăn trên đất.

Thím Dung còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng đi kéo Dung Hủ, nhưng thiếu niên nhanh nhẹn liên tục né tránh ba lượt.

Một nhẹ nhàng thoăn thoắt, một ục ịch cồng kềnh, má Vương cầm ô che ở bên cạnh vẫn luôn khuyên nhủ thím Dung, rất nhanh, hai nhà khác đến tế bái trong mộ viên liền chú ý đến tình huống nơi này, chỉ trỏ nơi này.

Dung Hằng thấy thế, trên mặt hiện lên một chút khó coi, lớn tiếng chửi mắng: "Hai người đang làm gì đó, còn không chê mất mặt xấu hổ sao!"

Quần chúng vây xem rốt cuộc thấy rõ mặt vài người này.

"Ý, đây không phải là Dung gia sao? Hôm nay hình như là ngày giỗ Dung lão gia tử, bọn họ đến tế bái, sao còn ồn ào ở mộ viên thế?"

"Tôi nhớ rõ Dung Hủ này, mấy ngày hôm trước có phải nha đầu nói, con bé rất thích Dung Hủ này hay không?"

"Sao con bé lại thích Dung Hủ, Dung Hủ này không phải là đứa du thủ du thực không học vấn không nghề

nghiệp sao?"

"Bà không biết à, cậu Dung Hủ đó hình như đi làm minh tinh, nha đầu nhà bà rất thích cậu ta."

"Nha đầu thích cậu ta à, vậy cậu ta khẳng định không tồi, Dung Hằng kia hình như luôn rất khắt khe với đứa cháu này, bà xem, phu nhân ông ta ở trước công chúng còn muốn đánh cháu kìa…"

Người có thể chôn ở mộ viên này, đều ít nhất là nhà giàu có, hiểu biết thấu triệt về những việc vặt hào môn của thành phố B.

Nghe mấy người đó nói thầm nghị luận, Dung Hằng chỉ cảm thấy vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, quả thực không có mặt mũi gặp người. Cố tình bà phu nhân mập của ông ta còn đang đuổi theo cháu mình, muốn đánh Dung Hủ, nhưng Dung Hủ vẫn luôn sắc mặt bình tĩnh mà né tránh, mỗi lần lại cố ý chỉ tránh ra một chút, khiến thím Dung cho là lần tiếp theo mình có thể bắt được cậu.

Cái loại thân thể béo phì đó nếu ngồi đàng hoàng tử tế giả làm quý phu nhân, coi như có thể nhìn được, nhưng hiện tại giống một thôn phụ sơn dã động thủ đánh người, liền cho ông ta cảm giác còn ghê tởm hơn cả thôn phụ.

Sắc mặt Dung Hằng âm trầm đến sắp chảy ra nước, ông ta nói với Đoàn quản gia ở một bên: "Còn không mau đi kéo phu nhân và Dung Hủ ra!"

Đoàn quản gia hạ mắt bung ô, nói: "Nhị phu nhân nói, muốn dạy dỗ tiểu thiếu gia đàng hoàng."

Ngụ ý là, ông ta không can thiệp.

Ánh mắt Dung Hằng tức giận đến mức sắp lồi cả ra, cố tình Đoàn quản gia là lão làng ở Dung gia, ở Dung thị cũng có địa vị nhất định, tạm thời ông ta còn chưa động tới được. Vì thế khi nhìn thấy thím Dung lại đi kéo Dung Hủ, người vây xem bên cạnh đều trực tiếp lớn tiếng chỉ trích, Dung Hằng một phát bước xa chạy ra khỏi ô che, kéo người đàn bà kia trở về.

"Được rồi, đừng náo loạn, về nhà lại nói!"

Miệng thím Dung còn đang hùng hùng hổ hổ, tuy rằng e ngại mặt mũi chồng không động tới Dung Hủ nữa, nhưng mà tận đến khi đi ra khỏi mộ viên, vẫn luôn chỉ cây dâu mắng cây hòe. Chờ bà ta kéo cửa xe chuẩn bị lên xe, lại châm chọc khiêu khích: "Đại minh tinh người ta sao còn có thể cùng ngồi xe với chúng ta, Dung Hằng, ông cũng quá xem trọng Dung gia của ông rồi, người ta chính là đại minh tinh, không giống…"

"Bụp —— "

Ô che màu đen mãnh liệt thu lại, trong không khí an tĩnh phát ra một tiếng vang chói tai.

Lời thím Dung đột nhiên bị cắt ngang, bà ta theo bản năng quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, chỉ thấy trong mưa phùn mông lung, thiếu niên tuấn mỹ thanh lãnh hơi cong khóe môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn bà ta, cười nhạt nói: "Thím, đại minh tinh tự nhiên là khác biệt, đại minh tinh… sẽ ăn sống nuốt tươi bà đó, biết không?"

Trong phút chốc, một luồng khí tràng cường đại áp bách phút chốc lan tràn ra.

Trong mưa phùn ảm đạm tí tách, cặp mắt kia âm lãnh thâm thúy, rõ ràng là đang cười, nhưng càng lạnh như băng. Cậu giống như ngồi ở trên vương tọa, dùng nụ cười châm chọc vô tình nhìn xuống người đàn bà đó, giọng điệu tựa như nói giỡn, nhưng câu "ăn sống nuốt tươi" kia lại từng chữ đánh vào trong lòng thím Dung.

Bỗng nhiên cả người rùng mình một cái, vẻ mặt thím Dung cứng đờ đứng tại chỗ, tận đến khi Dung Hủ vào xe, bà ta còn thật lâu chưa hoàn hồn. Bà ta ngồi lên xe, rất muốn mắng Dung Hủ thêm một câu, nhưng lúc này rõ ràng Dung Hủ đã không ở trước mặt, bà ta lại không dám nói tiếp nữa.

Mỗi khi bà ta muốn mở miệng mắng to, cặp mắt giấu diếm tàn nhẫn kia liền hiện lên trong đầu bà ta, khiến thân thể bà ta run lên, giống như bị cái gì đó ép tới không thể hô hấp, tóc gáy cả người đều dựng thẳng lên.

Tế bái cứ như vậy kết thúc, Dung Hủ không có về đại trạch Dung gia, mà ở vùng ngoại thành liền cùng chú thím Dung gia mỗi người đi một ngả. Lúc rời đi, chú thím cậu căn bản không có xuống xe tiễn cậu, nhưng Dung Hủ không thèm để ý chút nào, cầm một cái ô, cứ như vậy cất bước rời đi.

La Chấn Đào lái xe tới đón Dung Hủ, nhìn thấy cậu lẻ loi một mình cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền nghĩ thông suốt. Hắn cũng có chút oán giận: "Cậu nói cậu với chú thím cậu đến tế bái, anh đã cảm thấy không quá tốt. Tiểu Hủ, về sau anh đưa cậu tới đây là được, cậu và chú thím cậu quan hệ không tốt, về sau vẫn là ít tiếp xúc mới tốt."

Dung Hủ cất kỹ ô, nghe vậy, cười nói: "Sang năm để anh La đưa em đến." Dù sao cậu đã biết vị trí chính xác của mộ địa lão gia tử, sẽ không lộ ra dấu vết.

Chuyện xảy ra hôm nay Dung Hủ không có nói cho La Chấn Đào, có điều La Chấn Đào hẳn là cũng có thể đoán được, lấy quan hệ giữa Dung Hủ và nhà chú thím của cậu, khẳng định sẽ không phát sinh chuyện tốt gì, cũng không có khả năng hòa hòa khí khí.

Chuyện này cứ vậy cho qua, La Chấn Đào bắt đầu nói tình huống thu MV ngày hôm sau, Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, nhưng mà ánh mắt đã từ từ nhìn ra ngoài xe.

Mây đen che đậy hơn phân nửa không trung, đặt ở trong lòng mỗi người, trước mắt cậu phát lại mỗi một màn phát sinh hôm nay.

Thím Dung hấp tấp nóng nảy thô bạo và ngu xuẩn dễ nóng giận, Dung Hằng lạnh giọng lạnh ngữ và ra vẻ lạnh nhạt, Đoàn quản gia sống chết mặc bây, má Vương nhỏ dạ nhát gan… Còn có Dung Hằng khi nhìn về

phía phu nhân mình, trong mắt chợt lóe qua chán ghét.

Nếu chán ghét như vậy, thế ông ta có thể sống cùng đối phương, mà còn giữ mình trong sạch như thế sao?

Dung Hủ ngửa ra sau tựa vào trên ghế, khóe môi hơi hơi nhếch lên, giống như phát hiện chuyện gì thú vị.

Vào lúc ban đêm, Dung Hủ gọi cú điện thoại, trấn định tự nhiên thương lượng giá tiền với người ở đầu kia điện thoại, định tốt thời gian và nội dung nhiệm vụ. Ngày hôm sau, Dung Hủ và La Chấn Đào cùng tới một studio nằm ở ngoại ô thành phố B, còn chưa vào cửa, đã thấy một nữ sĩ ăn diện thời thượng bước nhanh đi tới, một phát bắt được tay cậu, cao hứng liên tục nói rằng: "Dung Hủ? Dung Hủ! Chờ cậu thật lâu, mau tới!"

Hết chương 52

Tần Tranh Tranh: hôm nay sao ngay cả một cái tên cũng không cho bảo bảo lên sân khấu…

Phúc oa: cậu cảm thấy chương này cậu có thể xuất hiện ở nơi nào…

53. Chương 53

Đạo diễn MV «Thất dực» chính là mời đạo diễn quảng cáo nổi tiếng Hoa Hạ Dương Ký Diêu.

Đạo diễn quảng cáo khác với đạo diễn phim, người trước thời gian mỗi tác phẩm đều không dài, bình thường chỉ có hơn mười giây, mà người sau mỗi tác phẩm ít thì chín mươi phút, dài thì có thể đến ba giờ. Đạo diễn quảng cáo càng chú trọng tính kích thích hình ảnh và nét đẹp màu sắc, đối với chỉnh thể câu chuyện yêu cầu không cao, Dương Ký Diêu là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Dương Ký Diêu xuất thân học nhiếp ảnh, trời sinh có cái nhìn sắc bén với màu sắc, từng quay rất nhiều quảng cáo lớn, lấy sắc thái hoa mỹ phong phú mà thành danh trong giới. Lần này Triệu Sở Vân mời cô đến quay MV «Thất dực», kỳ thật có chút đại tài tiểu dụng, dù sao thì gần đây Dương Ký Diêu vừa mới nhận lời mời quảng cáo của một nhãn hiệu xa xỉ phẩm đứng đầu quốc tế, trong giới đạo diễn cũng là ngôi sao mới có thể bỏng tay.

Nhưng mà, khi Dung Hủ vừa mới đi vào phim trường, vị đạo diễn này liền xáp lại, cứ lôi kéo tay người ta suốt không bỏ.

Dương Ký Diêu năm nay ba mươi hai tuổi, ăn diện thời thượng đẹp đẽ, để một đầu tóc ngắn, nhuộm màu xanh xám đến là chói mắt. Màu sắc này ngay cả Dung Hủ cũng chưa từng nếm thử, nhưng đặt trên người vị đạo diễn này, lại nhìn thế nào cũng thấy thích hợp.

Giờ phút này, Dương Ký Diêu tỉ mỉ quan sát thiếu niên ở trước mắt, nhìn một hồi lâu, mới cười tủm tỉm nói rằng: "Xem như gặp được cậu rồi. Hôm trước chị Vân nói với tôi việc này, hy vọng tôi tìm một đạo diễn quen biết giúp «Thất dực», tôi vừa nghe nói là cậu hát, liền tới luôn. Dung Hủ, nhanh kí tên cho tôi một cái, đến đến đến, chúng ta chụp ảnh chung!"

Nói xong, Dương Ký Diêu liền lấy điện thoại di động ra, trực tiếp chuẩn bị chụp ảnh.

Đạo diễn nhiệt tình như vậy… Dung Hủ vẫn là lần đầu tiên thấy. Tuy rằng Dương Ký Diêu là người trẻ tuổi nhất trong số đạo diễn Dung Hủ từng gặp, nhưng mà đạo diễn bình thường hẳn là đều giống Quách đạo, Trịnh đạo và Lương đạo, trong phim trường khách quan nghiêm túc, không có khả năng vui cười đùa giỡn.

Sao tới Dương đạo này… liền hoàn toàn biến dạng vậy?!

Không cho Dung Hủ cơ hội phản ứng, cũng chưa cho La Chấn Đào cơ hội kéo hai người ra, Dương Ký Diêu vừa kéo tay nhỏ của Dung Dung người ta, vừa xáp qua, chụp chung hai tấm ảnh. Vốn dĩ Dung Hủ còn có chút kinh ngạc, nhưng mà khi Dương Ký Diêu nói "cheer", tố chất nghề nghiệp chuyên nghiệp khiến cho cậu theo phản xạ lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, mặt mày cong cong.

Chụp ảnh xong, lại lấy được kí tên, Dương đạo rốt cuộc tỉnh táo lại.

Dung Hủ bình tĩnh mỉm cười, dường như cũng không có phản ứng quá lớn. Dương Ký Diêu ngưng mắt nhìn thiếu niên trấn định bình tĩnh này, trong mắt hiện lên một chút thâm ý, sau đó cười giải thích: "Kỳ thật, tôi đã sớm nghe nói về cậu. Tôi và Mộng Lam là bạn tốt, cô ấy nói với tôi về cậu, nói cậu diễn xuất rất tốt, tính cách rất tốt, cũng rất chuyên nghiệp… Đúng rồi, cậu còn thích ăn ớt chuông!"

Nghe được tên "Mộng Lam", Dung Hủ hơi hơi sửng sốt, rất nhanh nhớ tới Đường Mộng Lam.

Dương Ký Diêu còn đang cường điệu: "Mộng Lam nói cậu rất thích giúp đỡ người khác, rất dịu dàng, tôi hôm nay là trăm nghe không bằng một thấy, thật sự là giống cô ấy nói, rất thích giúp đỡ người khác."

Thiếu niên cười càng thêm xán lạn: "Là thích giúp đỡ người khác ăn ớt chuông sao?"

Dương Ký Diêu cười ha ha, nhún vai: "Tôi không nói như vậy nha. Trước đó vì Mộng Lam, tôi có xem mấy tập «Tranh giành», cảnh có cậu diễn tôi đều xem hết rồi. Dung Hủ, cậu xem, cậu ở trong «Tranh giành» tên Mặc Sĩ Diêu, tôi tên Dương Ký Diêu, hai chúng ta đều là Diêu, hôm nay còn có thể cùng quay MV, đây chính là duyên phận."

Luôn chỉ có diễn viên cố ý lôi kéo làm quen với đạo diễn, còn chưa từng thấy đạo diễn lôi kéo làm quen với diễn viên như vậy.

Dung Hủ tự nhận hiện tại tuy rằng coi như hot, có một ít danh tiếng, nhưng Dương Ký Diêu nhiệt tình như thế, làm cậu cũng mang lòng nghi vấn.

Luôn cảm thấy… hình như có chỗ nào không đúng.

Đem hoang mang chôn giấu dưới đáy lòng, Dung Hủ và Dương Ký Diêu nói chuyện chốc lát, liền bắt đầu giao lưu chuyện liên quan đến việc quay phim lần này. Nội dung quay rất đơn giản, chỉ là một vài chuỗi hình ảnh, cảnh của Dung Hủ sẽ hát một mình, phần còn lại đều sẽ giao cho diễn viên đến diễn.

Bài «Thất dực» này lấy hình thức MV câu chuyện để bày ra với fan âm nhạc, kịch bản MV kể lại một đôi bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người có giấc mộng của mình, đã trải qua rất nhiều xót xa gian khổ, cùng nhau cố gắng, chậm rãi đạt tới đỉnh nhân sinh. Trong lúc đó, hai người cũng cãi nhau không nhỏ, gần như mỗi người đi một ngả, rơi vào chiến tranh lạnh. Tận đến khi một người qua đời, trận chiến tranh lạnh dài đến mười năm ấy mới rốt cuộc vẽ một dấu chấm hết.

Khi xa nhau, bạn và tôi khiển trách nhau, xem như tình nghĩa đã tận.

Khi gặp lại, đã là vải trắng che đậy, vĩnh viễn khó gặp lại nhau.

MV này kể lại tình bạn trúc mã đơn thuần, tình bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng cãi nhau đấu võ mồm, tuy rằng trải qua nhấp nhô, nhưng đến cuối cùng, vẫn luôn nhớ tới đối phương.

Tôn chỉ của MV là muốn kêu gọi mỗi một fan âm nhạc, phải quý trọng người bên cạnh, đừng chờ mất đi mới biết quý trọng.

Kịch bản này Dung Hủ đã xem qua, thủ pháp kể chuyện nghịch thuật, xem như một kịch bản MV quy củ một cách máy móc. Hiệu quả quay ra phải xem thủ pháp và thực lực của đạo diễn, hẳn Dương Ký Diêu sẽ dùng thủ pháp dựng phim tăng thêm sắc thái sáng sủa, xây dựng cho fan âm nhạc một thế giới trong mộng như thật như mơ.

Xác định xong đại khái nội dung quay phim, Dung Hủ liền đi trang điểm dưới sự hướng dẫn của hậu cần.

Lúc rời đi, Dung Hủ luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, thường thường quay đầu lại nhìn quanh bốn phía phim trường. Nhưng mà xung quanh chỉ có nhân viên công tác bận rộn, chỗ nào có cái gì dị thường. Ôm tâm tình kỳ quái như vậy, rốt cuộc Dung Hủ cũng vào phòng trang điểm.

Nhưng ngay trong nháy mắt cậu vào cửa, cậu lại không biết, Dương Ký Diêu đột nhiên kích động đi nhanh sang bên cạnh vài bước, lấy di động từ trong túi ra, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn cho bạn bè khuê mật của mình.

[Đẹp! Thật sự đẹp mắt! Người thật còn dễ nhìn hơn trên TV! Mộng Lam, cậu nói thật không sai, sau khi tớ gặp người thật thế mà lại càng thích. Mặc Sĩ Diêu thật sự rất tuyệt, về sau có tiểu thịt tươi như vậy cậu phải giới thiệu cho tớ có biết không, hoàn toàn là loại hình tớ thích!!!]

Sau một lúc lâu, Đường Mộng Lam cạn lời mà hồi âm: [không phải là cậu thích nữ hả?]

Dương Ký Diêu bùm bùm trả lời: [làm gì làm gì, tớ còn không thể thưởng thức thưởng thức sao? Loại tiểu thịt tươi vừa nộn vừa ngoan này chính là loại tớ yêu nhất. Thật sự là hâm mộ cậu, có thể cùng đóng phim với mấy tiểu thịt tươi, mỗi ngày ăn bao nhiêu là đậu hũ. Không giống tớ, nhìn thấy chỉ có người mẫu, người mẫu, vẫn là người mẫu…]

Lúc này, Đường Mộng Lam lười hồi âm nữa, bờ môi đang trang điểm bĩu ra một cái, phun tào với người đại diện của mình: "Mỗi ngày có thể nhìn thấy nhiều mỹ nữ người mẫu như vậy, còn luôn oán giận. Nói một chút xem, rốt cuộc cô ấy có phải là les không vậy? Nhìn thấy nhiều chân dài xinh đẹp thế, không phải cô ấy nên trực tiếp nhào lên sao, còn cả ngày thích tiểu thịt tươi."

Đây đại khái giống như Đường Mộng Lam cũng có rất nhiều fan nữ, giống như đồng tính luyến ái cũng có thể sùng bái thần tượng khác phái vậy. Dương Ký Diêu có một câu nói không sai, cô ấy vốn là cho Đường Mộng Lam mặt mũi, mới miễn cưỡng bản thân đi xem một bộ phim quyền mưu BG như vậy, nhưng không xem thì thôi, vừa xem liền ——

Thân là một les, cô không mê nữ chính Tiêu Tương, không mê nữ số hai, ngược lại mê một nhân vật nam: Mặc Sĩ Diêu!

Lần này Dương Ký Diêu tiếp nhận MV «Thất dực», chính là vì Dung Hủ. Đương nhiên, thù lao kếch xù là nhất định phải có, nhưng mà nếu không có Dung Hủ, trừ khi người biểu diễn bài hát này là cấp bậc thiên vương, cô mới có khả năng tiếp nhận, nếu không những ca sĩ hạng một khác, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý đảm nhiệm đạo diễn.

Rất nhanh, Dung Hủ liền trang điểm xong, thay một cái áo khoác đỏ.

Màu đỏ rực rỡ mặc ở trên người thiếu niên, hơn nữa còn cố ý nhuộm vài lọn tóc mỏng màu đỏ, có vẻ có chút yêu dị đẹp đẽ. Dung Hủ rất ít khi mặc quần áo màu sắc diễm lệ thế này, nhưng tiểu thiếu niên trắng nõn tuấn mỹ mặc áo khoác như vậy vào, đột nhiên liền sáng lên, mỗi người trong đoàn phim đều nhịn không được ngắm nhìn trên người cậu vài lần, Dương Ký Diêu lại càng vui vẻ liên tục gật đầu.

Mắt phượng môi mỏng, ánh mắt sáng ngời, rõ ràng mặc áo khoác thuộc da thời thượng, lại tựa như tiên y nộ mã*, chọc người ta cực kỳ hâm mộ.

**Tiên y nộ mã: Mặc áo tiên đứng cạnh một con ngựa quý.*

Đây cũng là lần đầu tiên Dung Hủ hóa trang kiểu này. Từ khi đi vào thế giới này, nhân vật cậu sắm vai, hoặc là thế ngoại ẩn sĩ cao nhã xuất trần, hoặc là bá đạo thiếu soái đạm mạc lạnh băng, còn có một phim điện ảnh «Tầng mây màu đen» chưa chiếu, Lăng Tiêu trong đó dù có mở concert, cũng không trang điểm quá đậm.

Nhưng lần này, thợ trang điểm lại dùng chu sa vẽ một đường cong ra ngoài khóe mắt phải của cậu. Chu sa diễm lệ khiến đôi mắt trong suốt có thêm vài phần kiều diễm, cực kỳ không hợp với hình tượng lúc xưa của Dung Hủ, nhưng cố tình loại cảm giác khác biệt này lại khiến cậu nổi bật càng làm người ta kinh diễm.

Công việc không nên chậm trễ, trang điểm xong, Dương Ký Diêu liền để Dung Hủ trực tiếp diễn.

Không có bất luận tình tiết gì, chỉ là ca hát đơn thuần, điểm này đừng nói là Dung Hủ, lấy bất luận một ca sĩ nào không biết diễn xuất cũng có thể thoải mái làm được. Nhưng mà làm được là một chuyện, làm tốt hay không lại là một chuyện khác.

MV này do Dương Ký Diêu đạo diễn, cũng do cô tự mình phụ trách quay phim.

Lúc làm việc, vẻ mặt Dương Ký Diêu nghiêm túc, lớn tiếng nói rằng: "Đứng ở bên cạnh cửa sổ, cậu cứ nghĩ cậu vừa mới đi vào thành phố lớn, chuẩn bị thực hiện giấc mộng trở thành siêu sao nhạc rock của mình. Mang một chút tình cảm mãnh liệt và nhiệt huyết, chủ yếu vẫn là biểu hiện ca hát, nếu cảm xúc không đúng chỗ, vậy cũng không có vấn đề gì. Action!"

"Nếu như nếu như nói, có ngày mai."

"Vậy bạn của ngày mai, có xuất hiện hay không."

"Chờ từng cơn gió nhẹ thổi qua bên cửa sổ của chúng ta, ai còn nhớ rõ một đoạn kỷ niệm kia…"

Giọng hát réo rắt bình thản vang lên giữa phim trường trống rỗng, rõ ràng trang điểm đậm thiên hướng sân khấu, nhưng mà khi giọng hát này vang lên, lại không ai cảm thấy nó không đủ tinh thuần.

Dương Ký Diêu đang cầm giữ máy quay cũng phút chốc sửng sốt, cô nhanh chóng kịp phản ứng, tiếp tục nhìn chằm chằm hình ảnh trong camera. Nhưng ngay khi cô nhìn màn ảnh, lại phát hiện, Dung Hủ thế mà lại hoàn hảo đứng ở bên phải màn ảnh, vị trí cậu đứng, có thể khiến gió mát ngoài cửa sổ từ từ thổi tới, phất lên lọn tóc mỏng hỗn độn.

Ánh nắng sáng ngời lại không chói mắt chiếu vào trên người cậu, từ má phải chiếu nghiêng xuống, bên mặt trái đổ xuống một cái bóng mờ xinh đẹp. Giống như bị thời gian ngăn cách, một mình cậu an tĩnh biểu diễn trong hình, khi hát xong phần điệp khúc thứ nhất, cậu chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía màn ảnh.

Vừa lúc có một luồng ánh dương chiếu trên vệt chu sa đỏ ở khóe mắt phải, nhất thời, sáng rọi rạng rỡ.

Trong lòng Dương Ký Diêu hơi giật mình, mà cảnh này đã kết thúc.

Thoáng chần chờ một khắc, xem lại video mới quay, Dương Ký Diêu suy tư hồi lâu, gật đầu nói: "Qua! Cảnh tiếp theo!"

Tiếp đó, là ca hát ở cửa cầu thang, ca hát ở cạnh cửa, ca hát ở bên cạnh suối phun. Dung Hủ vẫn luôn mặc bộ áo khoác đỏ đó, trong camera của Dương Ký Diêu, quần áo diễm lệ của cậu đối ứng với hoàn cảnh,

nồng đậm sắc thái hệt như bức tranh, làm trước mắt người ta sáng ngời.

Sau đó, cảnh buổi sáng liền quay xong.

Kế tiếp, Dung Hủ đi thay đổi tạo hình thứ hai của mình.

Trong MV «Thất dực» tổng cộng cậu cũng chỉ có hai tạo hình, lúc này là tạo hình áo sơmi màu trắng thanh lịch.

Mở đầu MV, chính là hai người bạn tốt bừng bừng dã tâm và giúp đỡ lẫn nhau, nhưng đến lúc sau, khi tin báo tử của đối phương truyền đến, Dương Ký Diêu sẽ thiết kế một hình ảnh. Hình ảnh Dung Hủ đồ đỏ biểu diễn bên cửa sổ vừa rồi sẽ đột nhiên vỡ nát, biến thành hình ảnh Dung Hủ mặc áo sơmi màu trắng.

Toàn bộ phồn hoa thế gian đều biến mất, kỳ thật trong lòng tôi chân chính để ý, là bạn khi còn bé cùng tôi dùng chổi làm đàn ghita, dùng bàn ghế làm dàn trống.

—— Cảnh này chính là biểu hiện ngụ ý như thế.

Trước đây có bạn, tôi là bươm bướm có được cánh chim, rực rỡ kiêu ngạo, thế không thể đỡ. Sau khi mất đi bạn, tôi trở về là mình lúc ban đầu, trên đời này quan trọng nhất không phải là danh lợi, thậm chí cũng không phải giấc mộng hư vô mờ mịt, mà là người ở bên cạnh mình, vẫn luôn cùng một chỗ với mình.

Cũng là chuỗi hình ảnh như vậy, cũng là giọng hát trong trẻo như vậy.

Khi Dung Hủ tiến vào màn ảnh, cậu có thể lấy tốc độ nhanh nhất tìm đúng vị trí của mình, tìm được chỗ giao hội sáng và tối hoàn mỹ. Thiếu niên trong màn ảnh có một loại khí tràng lắng đọng lại mạnh mẽ, lúc mặc áo sơ mi trắng liền giống như nước trà xanh ôn nhã, khi mặc áo khoác đỏ liền kích thích như rượu nồng.

"Tốt! Chính là như vậy, bên cạnh cầu thang, tiếp tục cảnh kế tiếp!"

Khí chất như vậy khiến Dương Ký Diêu nhịn không được mà liên tục khen tốt, cô theo bản năng dùng phương thức đối đãi người mẫu mà đối đãi với Dung Hủ.

Dương Ký Diêu thường xuyên chụp hình cho tạp chí lớn và nhãn hiệu xa xỉ phẩm đứng đầu, những người mẫu đó đều đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp, một giây đồng hồ thậm chí có thể làm ra năm sáu tạo hình, tốc độ đổi động tác và tìm màn ảnh, còn nhanh hơn thợ camera bấm máy.

Cho nên khi hợp tác với người mẫu, Dương Ký Diêu có thể không cần ngôn ngữ, hai bên vô cùng ăn ý mà tăng nhanh tốc độ. Nhưng mà khi hợp tác với Dung Hủ, thế mà cô cũng đạt tới tốc độ như bình thường khi quay video, chụp ảnh với người mẫu.

Tiếng hô tốt liên tiếp vang lên trong phim trường, chờ hơn hai mươi cảnh toàn bộ quay xong, lúc này Dương Ký Diêu mới phát hiện: thế mà mới ba giờ rưỡi chiều! Khóe miệng hơi hơi kéo lên, mắt thấy Dung Hủ đã chuẩn bị tẩy trang, thay quần áo, chấm dứt việc quay MV, Dương Ký Diêu lập tức lớn tiếng nói rằng: "Tôi cảm thấy, có thể đổi thêm một tạo hình, thử cảm giác một lần."

Dung Hủ nghe vậy, dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía Dương Ký Diêu. Một lát sau, cậu cười gật đầu: "Được."

Tuy rằng đề nghị này là Dương Ký Diêu tự mình đề xuất, không hợp với kế hoạch quay phim đã sớm định ra, nhưng mà khi Dung Hủ mặc một cái áo dệt kim hở cổ màu đen đi ra khỏi phòng trang điểm, Dương Ký Diêu bỗng nhiên cảm thấy trong lòng run lên.

Thật là… quá dễ nhìn!!!

"Được, chúng ta vào trong phòng quay, tổ đạo cụ trải một tầng hoa hồng trắng trên mặt đất… Cái gì? Không có hoa hồng trắng hả? Trong vòng nửa giờ tìm được cho tôi! Bên cạnh có một trung tâm thương mại, trong đó khẳng định có cửa hàng bán hoa, nhanh đi!"

Lúc này tận đến buổi tối tám giờ, đoàn phim «Thất dực» mới chấm dứt quay chụp. Đối với một đoàn phim MV chỉ cần quay các chuỗi hình ảnh mà nói, thời gian quay của bọn họ đủ dài. Nhiệm vụ của Dung Hủ đã hoàn toàn chấm dứt, nhưng ngày hôm sau bọn họ còn phải tiếp tục quay nội dung MV, mời hai tiểu thịt tươi hạng mười tám không nổi tiếng trong giới đến diễn.

Dung Hủ mời toàn bộ đoàn phim ăn bữa khuya, Dương đạo lại lôi kéo người ta chụp ảnh chung mấy lần, lúc này mới thả Dung Hủ rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Dung Hủ an vị trên máy bay rời khỏi thành phố B. Kế hoạch tuyên truyền của «Tầng mây màu đen» có thay đổi, trước tiên Dung Hủ đến thành phố S, hội hợp với nhóm Lương đạo và Du Tư Ngữ. Mà khéo chính là, trên máy bay cậu lại đụng phải vài người quen.

Đường Mộng Lam vừa lúc muốn quay một bộ phim công sở hiện đại, cũng phải đến thành phố S. Hai người cười đùa hàn huyên chốc lát, chờ đến lúc lên máy bay, Đường Mộng Lam còn chưa kịp tắt di động, liền nhận được một tin nhắn ——

[Lừa gạt! Hoàn toàn là lừa gạt! Tiểu thịt tươi đã nói đâu? Hai người tới hôm nay chỉ có cái mặt, đó là cái diễn xuất cớt chó gì, tức chết tớ! Một chút khí tràng cũng không có! Không cầu phải tốt giống tiểu Dung Dung đáng yêu xinh đẹp ngọt ngào người ta, nhưng cũng đừng kém quá nhiều chứ. Mộng Lam, Triệu Sở Vân gạt tớ, cô ta tìm hai diễn viên này đến gạt tớ, cậu mau giúp tớ giáo huấn cô ta!!!]

Dung Hủ không cẩn thận nhìn thấy nội dung: "…"

Đường Mộng Lam hoàn toàn không ngờ bạn bè nhà mình sẽ gửi đến tin nhắn như vậy: "…"

Thật lâu sau, Dung Hủ mỉm cười: “Dương đạo thật sự là hoạt bát.”

Đường Mộng Lam cười khan nói: “… Đúng là rất hoạt bát.”

Hai người cười hai tiếng, đồng thời dừng tươi cười, không nói thêm nữa.

—— cô mới là tiểu Dung Dung ngọt ngào đó!!!

Máy bay cất cánh ngay dưới bầu không khí xấu hổ như vậy, Dung Hủ yên lặng nhắm hai mắt lại, ở trong lòng mặc niệm một trăm lần “cái gì mình cũng không thấy cái gì mình cũng không thấy cái gì mình cũng không thấy”. Mà cùng lúc đó, đoàn phim «Tầng mây màu đen» cũng tuôn ra đội hình xa hoa thứ hai trên trang weibo của mình, lần thứ hai gây nên oanh động.

Phim còn có hai tuần liền chiếu, gió lốc tuyên truyền mạnh mẽ của «Tầng mây màu đen», chính thức đột kích!

Hết chương 53

Tần Tranh Tranh:… (không muốn nói chuyện)

Phúc oa: ngoan, nói không chừng chương tiếp theo liền có cảnh diễn của cậu ~

54. Chương 54

Đội hình khách mời xa hoa kỳ thứ nhất là hơn hai mươi siêu sao hạng một, đội hình xa hoa kỳ thứ hai, vẫn là hơn hai mươi siêu sao hạng một!

Luận về chơi lớn, mấy năm qua không có một bộ phim nào có thể đánh đồng với «Tầng mây màu đen».

Tuy rằng rất nhiều dân mạng đều biết, những người nổi tiếng đó sợ là chỉ lộ mặt một chút trong phim, không có cảnh diễn mang tính thực chất gì, nhưng mà điều này cũng đủ để làm bọn họ hưng phấn không thôi. Một vé xem phim có thể xem được nhiều minh tinh lớn như vậy, làm sao có thể không xem, làm sao có thể không mua!

Nhất định mua mua mua!

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» chỉ dùng một đoạn video ngắn, liền khiến cho nhóm fan nghị luận nóng bỏng trên internet. Chỉ cần có người thảo luận, độ nổi tiếng của bộ phim điện ảnh này sẽ không ngừng bay

lên, sẽ có càng ngày càng nhiều dân mạng nhìn thấy tin tức bộ phim này.

Hơn nữa đoàn phim «Tầng mây màu đen» cũng đồng ý dùng số tiền lớn, đưa số tiền quảng cáo cao cho weibo và tieba, cùng với rất nhiều trang mạng video và mạng xã hội. Chỉ cần bạn mở mấy APP đó ra, bạn sẽ lập tức nhìn thấy một đoạn quảng cáo ngắn của «Tầng mây màu đen», trên màn hình sẽ nhanh chóng lưu chuyển hình ảnh các siêu sao hạng một lên sân khấu, đến cuối cùng, hình ảnh đột nhiên trở tối, một thiếu niên tuấn mỹ thanh nhuận chậm rãi đi về phía bạn.

Sau lưng cậu ấy là thế giới sao sáng quang ảnh lưu chuyển, giống như đưa thân vào trong dải ngân hà mộng ảo sặc sỡ, cậu ấy vươn tay với bạn, hơi cong môi, một nụ cười dịu dàng bình thản liền nở rộ ở bên môi. Bạn sẽ nhịn không được mà ngưng mắt nhìn cặp mắt sáng ngời kia, sau đó nghe giọng nói réo rắt của cậu ấy vang lên: “Tôi là Dung Hủ, bạn muốn cùng tôi nghe bài hát «Tầng mây màu đen» không?”

[muốn muốn muốn muốn!!! A a a a ôm lấy Dung Dung, cho anh mười hai vạn cái moa moa tà!!!]

[oa oa oa Dung Dung nhà tui tại sao có thể xinh đẹp như vậy! Sao có thể!]

[cuộc đời này không hối hận yêu Dung Dung! Để chúng ta ước định ước định ở rạp chiếu phim đi, tôi muốn xem «Tầng mây màu đen» ba lần!]

Quảng cáo này là Dung Hủ quay lúc còn ở đoàn phim «Tầng mây màu đen», rất nhanh, quảng cáo liền truyền khắp toàn bộ internet. Hình ảnh khởi động của vài APP lớn nổi tiếng đều là quảng cáo này, tràn ngập ánh mắt nhóm dân mạng, thế công che trời lấp đất của quảng cáo khiến «Tầng mây màu đen» càng ngày càng nóng.

Rốt cuộc, chương trình tạp kỹ đầu tiên của đoàn phim «Tầng mây màu đen» chính thức phát trực tiếp.

Bởi vì căn cơ đoàn phim là ở thành phố S, cho nên chương trình đầu tiên lựa chọn chính là chương trình talk show nổi tiếng thành phố S. Lương đạo, Dung Hủ và Du Tư Ngữ đều đến nơi, ba người ngồi ở trên sofa, cùng huyên thuyên với người dẫn chương trình talk show Ngô Hướng Mộng.

Rating chương trình «Hướng Mộng đuổi theo» được xếp top 3 trong những chương trình cùng kỳ của toàn quốc, lấy lời nói sắc bén lớn mật mà trứ danh. Đây xem như một chương trình TV cấp bậc nửa R, trong đó sẽ có một phần ngôn ngữ không thích hợp với trẻ em, chẳng hạn như ngẫu nhiên cũng sẽ nói một chút chuyện cười hơi 18+, còn phát một ít cảnh phim tương đối bạo lực.

Đương nhiên, loại hình ảnh bạo lực này «Tầng mây màu đen» cũng không có, nhưng người dẫn chương trình Ngô Hướng Mộng vẫn đặt bẫy rập cho ba nhân viên chủ chốt.

Chương trình vừa mới bắt đầu, Ngô Hướng Mộng liền trực tiếp đặt vấn đề với Lương đạo: “Xin hỏi Lương đạo, vì sao ngài lại lựa chọn Dung Hủ diễn Lăng Tiêu? Hình như cậu ấy mới ra mắt nửa năm, lúc trước ngài thử vai, «Tranh giành» của cậu ấy hẳn là còn chưa có chiếu xong đi? Lựa chọn Dung Hủ, là bởi vì so sánh với những người thử vai khác, cậu ấy có ưu thế gì không giống người thường sao?”

Chỉ một vấn đề như vậy, lập tức khiến rating chương trình tăng lên 0.1 điểm!

Đối mặt vấn đề xảo quyệt như vậy, Lương đạo cười ha ha, quay đầu liếc nhau với Dung Hủ, tiếp đó không chút keo kiệt mà ca ngợi: "Lý do chính là, lúc thử vai cậu ấy biểu hiện vô cùng tốt! Vô cùng vô cùng tốt! Tôi vẫn cho rằng, có một vài diễn viên là trời sinh dựa vào ông trời mà ăn cơm, tựa như Tần Trình, bộ phim đầu tiên của hắn không phải đã được khen ngợi như nước sao, trước đó, thậm chí ngay cả một tác phẩm cũng không có."

Đây là thời cơ cực tốt để tuyên truyền phim, Lương đạo tự nhiên phải che chở diễn viên của mình, lúc này dù Dung Hủ diễn xuất cực kém, thích ra vẻ ngôi sao, Lương đạo cũng sẽ không nói ra một câu, ngược lại sẽ nói hết lời hay cho cậu. Nếu ngay cả đạo diễn cũng nói diễn viên của mình thực lực không được, sẽ còn ai cảm thấy diễn viên này ưu tú, còn ai cảm thấy phim này ưu tú?

Hơn nữa lúc này, Lương đạo nói không thẹn với lương tâm: "Lúc chúng tôi thử vai, yêu cầu mỗi diễn viên đều phải hát. Giọng hát của Dung Hủ đả động tôi nhất, giọng cậu ấy vô cùng tinh thuần, tôi quả thực không thể tin được, cậu ấy là một diễn viên mà không phải một ca sĩ. Kỹ xảo ca hát của cậu ấy hoàn toàn là cấp bậc chuyên nghiệp, điểm này tôi nghĩ Tư Ngữ cũng có thể làm chứng."

Du Tư Ngữ lập tức hát đệm: "Lương đạo nói cũng quá chuẩn xác, tôi quen biết rất nhiều ca sĩ, Dung Hủ đúng là trình độ đó. Huống hồ chỗ nào cần tôi đến làm chứng, chờ đến khi phim chiếu, mọi người đến rạp chiếu phim nhìn một cái, chẳng phải sẽ biết ư?"

Lúc này, Dung Hủ không thể không cười khổ nói: "Còn khen nữa, em liền phải đỏ mặt đó."

Ngô Hướng Mộng nhanh chóng nói: "Dung Dung còn đỏ mặt ư? Nhanh đỏ mặt nhanh đỏ mặt, phiền toái thợ chụp ảnh cho Dung Hủ một cái cận cảnh, rating chương trình tối hôm nay của chúng ta liền xem Dung Hủ. Hậu kỳ nhanh viết một hàng chữ to trên màn ảnh đi, viết là 'hiện trường tiểu thịt tươi đang hot đỏ mặt'! Ha ha ha ha."

Toàn bộ chương trình đều quay vô cùng thông thuận, rating gia tăng thuận lợi và ổn định cũng khiến tổ chương trình vô cùng vừa lòng.

Trong lúc đó, tuy rằng Ngô Hướng Mộng thường xuyên lập bẫy rập cho ba người của đoàn phim, nhưng Lương đạo và Du Tư Ngữ đều là lão làng giang hồ, làm sao có thể để cô đắc thủ. Vì thế Ngô Hướng Mộng liền đem đầu mâu nhắm ngay Dung Hủ: một bạn nhỏ như vậy, chung quy sẽ có lúc nói sai đi? Chỉ cần cậu ta vừa nói bậy… Hắc hắc hắc, rating chương trình chúng ta liền bạo!

Nhưng mà! Ngô Hướng Mộng trăm triệu lần không ngờ, mỗi một vấn đề cô tung ra đều bị Dung Hủ nhẹ nhàng bâng quơ mà giải quyết. Có lần thậm chí cô tung một cái bẫy, đầu tiên là hỏi "Dung Hủ hợp tác với nhiều minh tinh như vậy có thể thực khẩn trương hay không", bình thường mà nói thì Dung Hủ nhất định sẽ trả lời "khẩn trương", vậy cô sẽ hỏi "vì sao các tiền bối lại khiến cậu khẩn trương".

Ai ngờ ngay vấn đề thứ nhất, thiếu niên tinh xảo xinh đẹp ấy thế mà lại mỉm cười, trấn định thong dong hồi đáp: "Nói không khẩn trương, là không có khả năng, đó đều là tiền bối của tôi. Nhưng các vị tiền bối

đều vô cùng có kiên nhẫn, cũng rất quan tâm người mới là tôi. Có vài tiền bối có đối diễn với tôi, có vài người không có, tuy rằng tôi khẩn trương, nhưng mà Lương đạo vẫn luôn luôn cổ vũ tôi, dẫn đường tôi, tôi rất nhanh liền đi ra khỏi khốn cảnh."

Nói xong, Dung Hủ còn quay đầu nhìn về phía Lương đạo.

Tươi cười bên khóe miệng Lương đạo càng thêm xán lạn vài phần, đắc ý nâng cằm, cười tủm tỉm tiếp nhận Dung Hủ ca ngợi.

Loại chuyện thổi phồng nhau, ai không biết làm, đoàn phim «Tầng mây màu đen» chúng tôi là một tấm sắt cứng, tùy tiện mấy người nhảy nhót như thế nào, chúng tôi phụng bồi ~

Mãi cho đến cuối cùng, Ngô Hướng Mộng cũng không đào ra được tin tức nặng ký gì từ miệng đoàn phim này. Trong lòng Ngô Hướng Mộng cảm thấy một trận mất mát, nhưng rating ổn định của chương trình lại làm cho cô vui vẻ ra mặt.

«Hướng Mộng đuổi theo» là chương trình tuyên truyền thứ nhất đoàn phim tham gia, ngay sau đó, bọn họ lại đến «Vô cùng giải trí».

Lần trước đến «Vô cùng giải trí» là vì tuyên truyền «Tranh giành», khi đó Dung Hủ chỉ là nam số bốn, tổ chương trình chưa cho cậu quá nhiều tỉ trọng tiết mục. Nếu không phải cuối cùng Đường Mộng Lam đột phát kéo Dung Hủ lên đài ca hát, ấn tượng của rất nhiều khán giả đối với cậu cũng sẽ không quá khắc sâu.

Nhưng lúc này liền khác, trong kịch bản nhận được trước khi bắt đầu chương trình, Dung Hủ không có nhiều tóm tắt trọng điểm chi tiết như vậy nữa, mà chỉ có một câu "tiết mục thứ tư, hát «Tầng mây màu đen» của Lăng Tiêu".

Địa vị trong giới của Dung Hủ thay đổi có thể nhìn ra một chút từ việc này.

Nửa năm trước vẫn là một người mới, nửa năm sau đã là nam chính phim điện ảnh chế tác lớn.

Tuy rằng bộ phim điện ảnh «Tầng mây màu đen» này tương đối đặc biệt, nhưng Dung Hủ đúng là nam chính, cậu cũng nên được tổ chương trình tôn trọng như thế.

Rating «Vô cùng giải trí» vẫn luôn cao, thậm chí chương trình kỳ này còn cao hơn! Lúc này đây, nữ số hai và nam số ba cũng tới hiện trường tiết mục, tham dự trực tiếp. Bao gồm cả Lương đạo, năm người của tổ chương trình cùng nhau chơi trò chơi, tiết lộ tin tức phim, trêu chọc nhau, chọc cho toàn trường tiếng cười không ngừng.

Chờ đến tiết mục thứ tư, Dung Hủ đứng ở giữa sân khấu, một luồng sáng từ phía sau cậu chiếu tới, chỉ chiếu ra một bóng người mông lung. Toàn bộ đèn ở hiện trường đều tắt, chỉ để lại một ánh đèn này, vì thế thiếu niên thon gầy liền giống như bị tầng mây màu đen vây quanh, cô độc mà lại bàng hoàng.

Ngay lúc đó, cậu nhẹ nhàng hát ra câu hát đầu tiên.

Cùng thời gian, rating «Vô cùng giải trí» tăng 0.2 điểm, vẫn còn tiếp tục tăng lên!

"Trong lúc quay đầu, gặp gỡ khuôn mặt tươi cười của em…"

Đây là lần đầu «Tầng mây màu đen» công bố! Không phải là phim «Tầng mây màu đen», mà là ca khúc «Tầng mây màu đen»!

Rất nhiều fan âm nhạc của Lăng Tiêu tuy rằng đã tiếp nhận Dung Hủ sắm vai Lăng Tiêu, cảm thấy cậu sắm vai rất tốt, nhưng mà đáy lòng vẫn lo lắng: Dung Hủ có thể hát tốt nhạc của Lăng Tiêu hay không?

Nếu Dung Hủ muốn tự hát, vậy giọng cậu liền khiến fan âm nhạc lo lắng. Nếu Dung Hủ không tự hát, mà là trực tiếp phát bài gốc của Lăng Tiêu, vậy nhóm fan âm nhạc lập tức có thể nghe ra giọng Lăng Tiêu, sẽ rất nhanh thoát vai, cũng sẽ có cảm giác quái quái với Dung Hủ sắm vai Lăng Tiêu.

Nhưng hiện tại, Dung Hủ đang hát «Tầng mây màu đen», còn hát vô cùng xuất sắc!

[Nghe thật hay! QAQ thật lâu chưa từng nghe «Tầng mây màu đen» hay như vậy, rốt cuộc tôi đã biết vì sao hôm qua Lương đạo lại nói ở trong «Hướng Mộng đuổi theo», là ông ấy vì Dung Hủ thử vai biểu hiện xuất sắc, mới có thể lựa chọn cậu ấy đến sắm vai ca thần. Thật sự dễ nghe!]

Rating kỳ này của «Vô cùng giải trí» cao tới 2.9!

Tổ chương trình vui vẻ mời đoàn phim «Tầng mây màu đen» cùng ăn bữa khuya, ngày hôm sau, Dung Hủ lại cùng đoàn phim đi đến tỉnh Z, tham dự một kỳ chương trình tuyên truyền mới. Tổng cộng họ tham dự thu chín chương trình tạp kỹ, từng tham gia chương trình talk show, cũng từng tham gia chương trình thực tế, tất cả tạp kỹ nổi tiếng của Hoa Hạ, gần như họ đều lên một lần.

Mà sau đó, chính là một đợt lộ mặt.

Tiến hành buổi gặp mặt ở các thành phố lớn toàn quốc, từ đó tuyên truyền phim điện ảnh.

Hưởng ứng của việc lộ mặt tốt ngoài tưởng tượng của đoàn phim, dường như trước đó tham gia nhiều chương trình như vậy khiến các khán giả đều vô cùng hưng phấn, không thể chờ đợi được muốn gặp mặt nhân viên đoàn phim.

Hai tuần lễ vội vàng mà qua, chỉ còn lại có một ngày, chính là ngày công chiếu «Tầng mây màu đen».

Lúc ban đêm, Dung Hủ lê thân thể mỏi mệt, cùng đoàn phim về tới thành phố B. Đoàn phim «Tầng mây

màu đen» tiến hành lễ công chiếu lần đầu ở rạp phim lớn tại thủ đô, hai tuần lễ qua bọn họ đã hết sức tuyên truyền phim, hiện giờ, liền phải coi kết quả.

Lương đạo cười cười với Dung Hủ, nói rằng: "Cậu ở thành phố B mà, Dung Hủ, cậu về nhà trước đi, tôi và mấy người Tư Ngữ ở khách sạn. Ngày mai mười hai giờ trưa, nhớ rõ đúng giờ đến khách sạn họp mặt. Buổi tối phải tham gia lễ công chiếu lần đầu, cũng đừng quên, nghỉ ngơi cho tốt."

Dung Hủ cười khẽ gật đầu, được La Chấn Đào đưa về nhà.

Mới vừa mở cửa, liền ngửi được một trận mùi đồ ăn xông vào mũi, thân thể bôn ba cả ngày nhất thời dừng lại, Dung Hủ kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy một người đàn ông lạnh lùng cao lớn đang bưng một đĩa thức ăn chay từ phòng bếp lên bàn.

Lúc nhìn thấy Dung Hủ, người đàn ông bình tĩnh nhíu mày, hỏi: "Về rồi à?"

Đây gần như là một câu vô nghĩa, nhưng Dung Hủ lại nhếch khóe môi, nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm, về rồi."

Hai đời cộng lại, đây là lần đầu tiên có người ở nhà chờ cậu về, hoan nghênh cậu về nhà.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ, Dung Hủ chỉ cảm thấy trong lòng có một trận ấm áp, chậm rãi lan ra. Cậu cầm quần áo thay xong, liền đến phòng ăn, chuẩn bị cùng dùng cơm. Mà cùng lúc đó, trên trang weibo của đoàn phim «Tầng mây màu đen», nhân viên tuyên truyền nhẹ nhàng bâng quơ đăng một cái weibo, nhẹ nhàng mà đi, nhưng cái weibo này lại nhấc lên sóng to gió lớn trên mạng!

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: sắp sửa chiếu phim, teaser mới đột kích! Toàn thể nhân viên chủ chốt mời ngài nghe một bài «Tầng mây màu đen»! @đạo diễn Lương Siêu @Tần Trình @Dung Hủ @Du Tư Ngữ…]

Hết chương 54

Dung Dung: lần đầu tiên có người hoan nghênh mình về nhà, mặc dù là nhà mình ở nhờ ~

Tần Tranh Tranh: Dung Dung Dung Dung, em có thấy không, trên weibo là @Tần Trình @Dung Hủ, bảo bảo đặt ở trên em đó ~~( )~

55. Chương 55

Nhân viên chủ chốt… Tần Trình.

Nhân viên chủ chốt của một bộ phim bình thường là đạo diễn, diễn viên chính, biên kịch, người chế tác, những người này là bộ phận trung tâm của đoàn phim. Đạo diễn khống chế cả bộ phim, người sản xuất cam đoan đoàn phim thuận lợi vận chuyển, biên kịch phụ trách biên soạn ra một câu chuyện, diễn viên chính đem câu chuyện đó suy diễn ra.

Sau đó, trong lúc tag nhân viên chủ chốt nhà mình trên weibo, đoàn phim «Tầng mây màu đen» tag Tần Trình.

[không phải là tôi nhìn lầm cái gì chứ, chẳng lẽ thật sự là thôn của tôi nối mạng rồi hả? Hóa ra weibo bây giờ còn cho phép trùng tên trùng họ sao?]

[phải trừ tiền của biên tập! Nếu làm khách mời, hẳn là Tần thần không thể đặt trong danh sách nhân viên chủ chốt, dù cảnh diễn có khả năng nhiều hơn những khách mời khác, cũng không thể tính như vậy được.]

[a a a a a a mấy người không có ai đi xem video sao! Video teaser mới! Trời ạ, cảnh diễn của Tần thần chỗ nào là nhiều bình thường chứ, hắn diễn ai mấy người biết không biết không biết không! Mấy người có nhìn thấy cuối cùng Dung Dung gọi hắn như thế nào không? Hắn là Cố Minh Tu!!!]

Dân mạng bình thường có khả năng còn không biết Cố Minh Tu là ai, nhưng mà fan Lăng Tiêu vừa nhìn thấy tên này, liền tập thể sôi trào.

Nhà soạn lời khác với ca sĩ, trên cơ bản cũng thuộc loại yên lặng kính dâng sau màn. Nhưng mà Cố Minh Tu thì khác, người đàn ông ấy diện mạo anh tuấn, vả lại scandal không ngừng, trước khi hắn hai mươi bảy tuổi, các loại báo chí bát quái đều có thể nhìn thấy scandal của hắn. Người này cậy tài khinh người, bởi vì có tài, nên cái gì cũng dám làm, thẳng đến sau hai mươi bảy tuổi mới chậm rãi yên lặng, dường như không có hứng thú với viết lời nữa, chờ về sau đồng thời tái xuất hiện với Lăng Tiêu, trái lại trở nên nhu thuận hơn rất nhiều.

Năm đó Cố Minh Tu ngoài ý muốn qua đời, cũng nhấc lên một trận nghị luận và ai điếu trong giới âm nhạc.

Nếu Tần Trình sắm vai Cố Minh Tu, vậy hắn làm sao có thể là vai phụ!

Cố Minh Tu là trợ lực giúp Lăng Tiêu trở thành ca thần xuất sắc nhất, có thể nói, không có Cố Minh Tu, sẽ không có Lăng Tiêu lúc sau!

[xin biên tập nói cho tôi biết, Tần thần trong «Tầng mây màu đen» rốt cuộc là dạng nhân vật và cảnh diễn gì thế! Nếu bạn dám nói, có vai nam phụ nào mà cảnh diễn còn nhiều hơn Cố Minh Tu, thì xin bạn lập tức vứt chứng cứ lên mặt tôi đi! Bạn bè cùng giới tính tốt nhất của Lăng Tiêu khi còn sống chính là Cố Minh Tu! Chính là hắn!!!]

[ha ha ha ha tam công tử nhà tui rốt cuộc lại có phim mới nha ~]

[vì Tần thần, tôi nhất định phải xem phim này hai lần, ba lần, bốn lần!!!]

Có fan kích động, tự nhiên cũng có anti fan nhân cơ hội mà vào, nương cơ hội này, tận lực bôi đen «Tầng mây màu đen» một phen.

[cái quỷ gì, Tần Trình đi diễn Cố Minh Tu, vậy nhân vật chính bộ phim đó rốt cuộc có còn là Lăng Tiêu không? Đem tên Tần Trình đặt ở phía trước tên Dung Hủ, chẳng lẽ nói Tần Trình mới là nam một? Đây là cái phim kinh tởm gì vậy, rõ ràng là truyện ký cá nhân của Lăng Tiêu, làm thành như vậy, ghê tởm!]

[Tần Trình thế mà lại đóng một bộ phim vai phụ như vậy hả? Địa vị khó giữ được mà, cũng quá low đi!]

[cuối cùng tôi cũng hiểu rõ vì sao đạo diễn đồng ý để một người mới đến sắm vai nam chính rồi, không phải là do có Tần Trình sao, chuyện gánh phòng bán vé chỗ nào cần nhân vật chính lên sân khấu chứ, ha ha ha ha.]

Tần Trình thành danh nhiều năm, fan trên triệu, nhưng anti tự nhiên cũng có không ít.

Trên thế giới không có ai có thể được tất cả mọi người yêu thích, tất nhiên sẽ có người gato, ghen tị, ngày thường bọn họ chỉ nấp ở sau lưng lén lút chửi mắng nguyền rủa, một khi tìm được cơ hội liền tựa như chuột trong cống ngầm, xoạt xoạt chui ra, ở khắp nơi mượn đề tài để nói.

Lúc này đúng là một cơ hội tốt: Tần Trình thế mà lại diễn nam số hai!

Việc này trong kiếp sống diễn nghệ của hắn, chính là lần đầu tiên chưa từng xảy ra.

Từ lúc ra mắt tới nay, tất cả nhân vật của Tần Trình đều là nam chính, dù hợp tác với tiền bối lớn, hắn cũng là nam chính. Đột nhiên liền đóng nam số hai như vậy, hơn nữa còn làm vai phụ cho một người mới, nhóm anti chỗ nào có thể buông tha việc này, trực tiếp điên cuồng trào phúng.

Trong lòng fan Tần Trình vốn dĩ còn không cảm thấy có cái gì, chỉ là cảm thấy vui vẻ vì nam thần nhà mình rốt cuộc lại có phim. Nhưng theo các loại châm chọc của nhóm anti, bọn họ cũng có chút xót xa trong lòng: [đúng vậy, lần này Tần thần không phải là nam chính…]

Chỉ cái tag #Tần Trình#, đã được nâng lên hạng hai top search ngày đó, vào một giờ sau, trực tiếp lên hạng một! Theo sát sau đó chính là #Tầng mây màu đen#, #Cố Minh Tu#, #Dung Hủ#… Dựa vào quả bom nặng ký này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» một lần nữa phát hỏa một phen, vô số dân mạng cuồng nhiệt thảo luận bộ phim điện ảnh này, chờ mong phim chiếu.

Đây là nguyên nhân Lương đạo hao hết thiên tân vạn khổ, nhất định muốn đem Tần Trình làm đòn sát thủ tung ra cuối cùng.

Bộ phim «Tầng mây màu đen» này kỳ thật cũng không tính là chế tác lớn, ở phương diện lập ý và quay phim, so sánh với phim cùng loại, cũng không dám nói có bao nhiêu ưu tú. Ưu thế lớn nhất của đoàn phim bọn họ, chính là bản thân Lăng Tiêu. Bởi vì Lăng Tiêu, rất nhiều minh tinh lớn đồng ý đến làm khách mời; cũng bởi vì Lăng Tiêu, rất nhiều fan âm nhạc chủ động chú ý bộ phim điện ảnh này.

Bộ phim này là đặc biệt, rất nhiều phim vào đêm trước khi chiếu đều sẽ tung ra một làn sóng tuyên truyền lớn nhất, khiến nhiệt độ phim tăng lên một tầng. Nhưng đối với đoàn phim «Tầng mây màu đen» mà nói, bọn họ còn có thể tuyên truyền thêm gì?

Đã đăng danh sách khách mời nổi tiếng ba kỳ, cũng đã đăng teaser tinh mỹ. Đăng quảng cáo trên toàn internet, các loại marketing tuyên truyền.

Vì thế ở ngày cuối cùng, bọn họ đăng tin tức "Tần Trình đóng nam số hai".

Đầu năm nay chỉ cần có người thảo luận, thì chính là hot. Rất nhiều tiểu sinh tiểu hoa đều là bị mắng mà nổi danh, có ngôi sao điện ảnh nữ đã từng nói qua một câu nói nổi tiếng, hot khắp trong giới: "Bất luận là gièm pha hay là tin tức tốt về tôi, tôi đều muốn tên của tôi, xuất hiện trên báo chí mỗi một ngày!"

Hiện giờ, dưới trang của «Tầng mây màu đen», anti và fan của Tần Trình đang triển khai một trận đại chiến. Nhóm anti tuy rằng bị fan bác bỏ đến một chữ cũng nói không nên lời, nhưng vẫn lửa cháy không hết, gió xuân thổi qua lại sinh sôi. Mà fan Dung Hủ ở một bên nhìn, trong lòng có chút lo lắng —— Dung Hủ và Tần Trình cùng đóng phim có thể xảy ra vấn đề gì hay không, cảm thấy có chút chờ mong —— có thể cùng đóng phim với tiền bối lớn như vậy, không biết sẽ phấn khích cỡ nào.

Khi hết thảy đều gay cấn đến cảnh giới nhất định, bên sản xuất thấy thời cơ không sai biệt lắm, nhanh chóng chạy ra làm sáng tỏ ——

[đoàn phim «Tầng mây màu đen»: @Tần Trình là đặc biệt yêu cầu đóng bộ phim này, sắm vai nam số hai Cố Minh Tu. Cảm ơn @Tần Trình đóng phim hữu nghị, chúng ta chờ mong biểu hiện của hắn trong phim nhé.]

Ngay sau đó, Lương đạo cũng nói trên weibo của mình: [người ta chính là nhìn trên mặt mũi của tôi và đoàn phim, triệt triệt để để diễn hữu nghị, ngay cả một phân tiền thù lao cũng không lấy, vậy cũng có thể bị bôi đen à? Xem ra là tôi già rồi, xem không hiểu cái giới này, mấy người đi hỏi mấy khách mời «Tầng mây màu đen» đó xem, có ai đòi thù lao?!]

Lương đạo nói chuyện luôn thẳng như ruột ngựa, fan Tần Trình và Dung Hủ nhìn thấy ông tỏ thái độ, lập tức vui vẻ ra mặt.

Phải, «Tầng mây màu đen» là đặc biệt. Sở dĩ tag Tần Trình trước, lại tag Dung Hủ, là bởi vì địa vị hai người ở trong giới chênh lệch, cũng bởi vì Tần Trình diễn hữu nghị. Rối rắm cái này cũng không có ý nghĩa, chân chính có ý nghĩa chính là ——

[tôi muốn đến rạp chiếu phim xem Tần thần!!! Sau khi «Môn đồ» chiếu, tôi còn chưa thấy tác phẩm của Tần thần, tôi muốn xem «Tầng mây màu đen», tôi muốn xem!!!]

[QAQ xem cái gì chứ, vừa rồi tui đi nhìn thoáng qua, vé ba ngày sau đều bị bán trước hết sạch rồi. @Đoàn phim «Tầng mây màu đen», đoàn phim khốn, hủy thanh xuân của tui! Vì sao tới một khắc cuối cùng mấy người mới công bố tin tức nam thần nhà tui tham diễn, vì cái gì! Nếu nói sớm một chút, dù tui không ngủ không nghỉ cũng nhất định phải cướp được vé xem phim lần đầu oa oa oa oa!]

[@đoàn phim «Tầng mây màu đen», mấy người nhất định là cố ý! Tôi cũng không đoạt được vé bán trước, chỗ tôi ngay cả vé ngày thứ tư cũng bị cướp sạch rồi. Mãnh liệt yêu cầu gia tăng vé, mãnh liệt yêu cầu gia tăng suất chiếu! Nếu tôi không thấy được Dung Dung nhà tôi không thấy được Tần thần nhà tôi… tôi… tôi liền khóc cho mấy người xem!]

Nước cờ vây Nguỵ cứu Triệu được đoàn phim «Tầng mây màu đen» vận dụng đến thuần thục, hiện tại chỗ nào còn có dân mạng để ý đám anti fan cấu véo kêu gào, bọn họ phát hiện một vấn đề càng nghiêm trọng: chỗ nào là bọn họ có muốn xem «Tầng mây màu đen» hay không, mà là toàn bộ vé bán trước của «Tầng mây màu đen» đều bị cướp sạch rồi!

Trên maoyan không có, trên gewara không có, trên nuomi cũng không có! (maoyan, gewara, nuomi: các trang web bán vé online)

[tôi cố ý chạy tới rạp chiếu phim hỏi một vòng, quả nhiên không có vé! Nhưng mà, ngay cả trang bán vé xem phim online trên mạng cũng không còn vé, thì offline làm sao có thể mua được vé chứ. Không phục! @Đoàn phim «Tầng mây màu đen», mấy người cực cực xấu, vì sao không công bố hết danh sách diễn viên cùng một lần. Tôi vốn tính để qua mấy ngày lại đi xem phim, hiện tại tôi chỉ muốn thấy Dung Dung nhà tôi và Tần thần đứng cùng sân khấu đầu tiên a a a, idol lớn và idol nhỏ của tôi muốn cùng xuất hiện!!!]

Tầm mắt dân mạng đều tụ tập tới trang weibo của đoàn phim đáng chém ngàn đao này, lòng đầy căm phẫn yêu cầu đoàn phim cho một lời giải thích. Mà nhân viên tuyên truyền quản lý trang weibo đoàn phim vui rạo rực nhìn cảnh này, nhìn «Tầng mây màu đen» được dân mạng kịch liệt thảo luận đến càng ngày càng hot, nhịn không được nói với đồng nghiệp bên cạnh: “Tôi cảm thấy, lần sau lúc quay phim, Lương đạo phải cho tôi thêm chân gà.”

Đồng nghiệp kia cười ha ha: “Một cái chân gà nào đủ, phải thêm một cái chân vịt!”

“A đúng đúng đúng, muốn một cái chân gà và một cái chân vịt mới được! Kế hoạch tuyên truyền lần này thật sự làm quá tốt!”

Một cái chân gà và một cái chân vịt liền đuổi được, cho nên mấy người cũng chỉ có chút tiền đồ ấy thôi sao…

Trong dạng oanh oanh liệt liệt toàn dân thảo luận này, trong rạp chiếu phim lớn thủ đô, nghênh đón một làn sóng người xem may mắn và phóng viên truyền thông.

Tháng tư thành phố B gió xuân phơ phất, hôm nay là đầu tháng, không thấy trăng sáng, lại có bảy tám ngôi sao trong suốt rực rỡ làm đẹp cho màn đêm rộng lớn khôn cùng, lóe ra ánh sao chói mắt. Một cái thảm trải sàn lông dê màu đỏ trải một đường từ cửa rạp chiếu phim đến trên đường, rất nhiều nữ sĩ ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp từ trên xe đi xuống, có bạn nam đi kèm, thong dong nghênh đón một đám đèn sáng loang loáng, tiến vào rạp chiếu.

Lễ công chiếu của đoàn phim «Tầng mây màu đen», mời rất nhiều người trong giới, bao gồm đạo diễn, minh tinh. Bởi vì đây là một lần tưởng niệm Lăng Tiêu, không chỉ là một bộ phim bình thường, cho nên phần lớn những minh tinh đó đều vui vẻ đồng ý, liền có cảnh thảm đỏ tinh quang rực rỡ này.

Mà ngay khi đèn loang loáng chiếu sáng lên nửa vùng không trung, đồng thời, trong một căn hộ cao cấp ở chỗ khác của thành phố, thiếu niên cẩn thận buộc caravat, kiểm tra nút cổ tay và kẹp cổ áo. Trong gương, thiếu niên tuấn tú mặc một bộ lễ phục màu đỏ thẫm đơn giản, caravat màu đen tinh tế từ giữa cổ buông xuống, vai hẹp eo thon, chân dài…

Người đàn ông trên sofa yên lặng đem tầm mắt mình dời khỏi vị trí không nên nhìn nào đó, cúi đầu chỉnh lý đồng hồ của mình, chờ đến khi hết thảy chuẩn bị xong, Tần Trình quay đầu nhìn về phía Dung Hủ, vừa vặn, Dung Hủ cũng ngẩng đầu nhìn hắn.

Dưới ánh đèn sáng ngời, tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, đều sửng sốt.

Thật lâu sau, thiếu niên khẽ cười, ý cười rực rỡ xán lạn nở rộ giữa mặt mày tinh xảo, giọng điệu cậu ôn hòa hỏi: “Chuẩn bị xong, hiện tại chúng ta liền đi sao? Nếu anh muốn chờ thêm một lát, tôi có thể chờ chút.”

Lúc chiều Dung Hủ đã đến Hoa Hạ Entertainment, trang điểm xong, chỉ chờ buổi tối đi thảm đỏ với Du Tư Ngữ. Ai ngờ lần này lại xảy ra một đường rẽ, cậu bỏ kẹp cổ áo ở nhà. Thiếu một cái kẹp cổ áo cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng vừa vặn Tần Trình lại tỏ vẻ, mình cũng quên đồng hồ ở nhà, có thể cùng Dung Hủ trở về lấy.

Lương đạo không hiểu ra sao mà nhìn hai người này anh một lời tôi một câu, trực tiếp xác định việc “trở về lấy đồ”. Ông vừa định nói một câu “thiếu một cái kẹp cổ áo và một cái đồng hồ không phải là chuyện lớn, không cần trở về mà”, đã thấy Tần Trình xoay người nhìn về phía ông, trong con ngươi sâu thẳm tối đen ẩn chứa màu sắc thâm trầm, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Vậy Lương đạo, tôi và Dung Hủ đi về trước một chuyến, tiếp đó chúng tôi cùng đi thảm đỏ.”

Toàn bộ lời muốn nói đều kẹt trong cổ họng, hoàn toàn nói không nên lời. Tần Trình thân cao một mét chín, đáng thương Lương đạo bất quá mới một mét bảy, bất luận là ưu thế chiều cao hay là khí tràng cường đại áp bách, đều khiến Lương đạo không cách nào đề xuất ý kiến phản đối, chỉ có thể nhìn hai người bọn họ cùng rời đi.

Sau khi nhìn thấy hai người rời đi, Lương đạo mới như từ trong mộng bừng tỉnh mà nói: “Ý, một người về nhà lấy kẹp cổ áo, một người về nhà lấy đồng hồ, bọn họ ai về nhà người ấy, lại khác đường, làm gì muốn cùng đi?”

Du Tư Ngữ cũng cảm thấy kinh ngạc: "…?"

La Chấn Đào biết sự thực: "…"

Từ Tấn bình tĩnh ở một bên uống trà, cái gì cũng không nói nhún nhún vai, bộ dạng không hề gì. Kỳ thật loại chuyện lấy đồ này hoàn toàn có thể cho trợ lý hoặc là người đại diện đi làm, chẳng sợ tùy tiện phái một nhân viên công tác tin được, cũng không cần minh tinh tự mình trở về.

Cơ mà, nếu có người không muốn đi thảm đỏ một mình, vậy thì tùy hắn thôi, Từ Tấn mới không muốn xen vào việc của người khác, nhảy vào vũng nước đục này đâu.

Rạp chiếu phim lớn của thủ đô, buổi tối bảy giờ.

Một chiếc xe khiêm tốn xa hoa màu đen chậm rãi dừng ở trước thảm đỏ, hàng trăm phóng viên truyền thông điên cuồng chen qua bên này, giơ cao camera và máy quay trong tay, chờ người xuất hiện.

Lễ công chiếu lần này là trực tiếp toàn bộ quá trình trên mạng, vô số fan không xem được phim chỉ có thể phẫn nộ ngồi trước máy tính, chán đến chết xem tình huống lễ công chiếu.

Triệu Tiểu Húc thân là fan trung thành của Dung Hủ, tuy rằng không đoạt được vé chiếu lần đầu, nhưng trực tiếp lễ công chiếu vẫn nhất định phải xem.

Ba phút đồng hồ trước, Du Tư Ngữ vừa mới kéo tay Lương đạo đi qua thảm đỏ, vào cửa rạp chiếu phim. Khi hai người này vừa xuất hiện trong hình ảnh trực tiếp, rất nhiều bình luận đều điên cuồng lướt qua: [Dung Dung đâu, Dung Dung đâu? Nữ chính đi với đạo diễn, wuli Dung Dung ở nơi nào!!!]

Chỉ là hiện tại lại có vài người bình luận điện ảnh nổi tiếng đi qua, nhưng vẫn không có bóng dáng Dung Hủ.

Triệu Tiểu Húc ngửa mặt lên trời thở dài: "A a a a Dung Dung của tui ở nơi nào, thiếu soái của tui, tui muốn nhìn Dung Dung!"

Ngay lúc này, lại nghe phóng viên quay phim trực tiếp kinh ngạc nói: "Dung Hủ đến! Ý, bên cạnh cậu ta chính là… Tần Trình!"

Hết chương 55

56. Chương 56

Cái tên Tần Trình, là đêm qua mới nhấc lên liên hệ với đoàn phim «Tầng mây màu đen».

Ba phút đồng hồ trước, khi đạo diễn và nữ chính phim dắt tay đi qua thảm đỏ, rất nhiều phóng viên đang kinh ngạc, tại sao không nhìn thấy bóng dáng nam chính Dung Hủ. Ai cũng không ngờ cậu vừa xuất hiện, thế mà lại cùng vào với Tần Trình, hai người còn đi xuống từ cùng một chiếc xe!

Chỉ một thoáng, ánh đèn loang loáng chói mắt chiếu đến toàn bộ thảm đỏ sáng như ban ngày, âm thanh tách tách không ngừng vang lên. Vô số phóng viên muốn chen lên phía trước, đặt vấn đề với Tần Trình và Dung Hủ, nhưng mà hai người này lại giống như cái gì cũng không nghe thấy, chỉ mỉm cười đi về phía trước, rất nhanh liền rời khỏi thảm đỏ, biến mất trong cánh cửa rạp chiếu phim lớn thủ đô.

Các phóng viên cảm thấy thất vọng, lắc đầu thở dài, nhưng nhóm fan ở hiện trường trong một mảnh giật mình, lại đột nhiên sôi trào lên! Bọn họ nhanh chóng đem ảnh chụp mình vừa mới dùng di động chụp được đăng lên trên mạng, mà còn vô cùng hưng phấn phát biểu cảm tưởng.

[đẹp trai đẹp trai đẹp trai!!! Người thật còn dễ nhìn hơn TV gấp trăm lần!!!]

[Lúc @Dung Hủ và @Tần Trình đi cùng một chỗ, sao có thể đẹp như thế a a a a a a a!!!]

[hai người kia cũng quá dễ nhìn đi! Tần thần đẹp trai trước sau như một, Dung Dung thế mà lại còn lùn hơn Tần thần nửa cái đầu, cơ mà đẹp quá! Đột nhiên cảm thấy bọn họ thật xứng! Vừa rồi tôi còn chưa kịp phản ứng, bọn họ thế mà đã bước qua mất rồi QAQ! Cầu đi thêm một lần, đi thêm một lần!]

Triệu Tiểu Húc trước máy tính đã sớm há to miệng, dại ra không nói nên lời.

Hôm nay Dung Hủ mặc một bộ lễ phục màu đỏ thẫm, lễ phục này cũng không rộng, ngược lại có chút bó sát, hoàn mỹ thuận theo đường cong thân thể cậu. Chân thon dài, eo nhỏ gầy, màu đỏ thẫm phụ trợ khiến đôi mắt phượng của cậu giống như phản chiếu một hồ rượu ngon say nồng, caravat màu đen tinh tế phối với làn da trắng nõn, càng lộ vẻ thanh quý thanh lịch.

So sánh với cậu, Tần Trình ăn mặc có chút tùy ý, chỉ là áo sơmi màu trắng đơn giản với âu phục màu đen, nút áo tùy ý cởi bỏ, nút áo sơmi cũng buông lỏng ra hai nút. Nhưng mà, diện mạo Tần Trình có chút thiên hướng phương Tây, ngũ quan khắc sâu, khí chất lạnh nhạt, loại quần áo đơn giản này mặc ở trên người hắn, sẽ không cảm thấy đơn sơ, chỉ khiến người ta chú ý tới nút cổ tay áo ngọc bích và quần áo cắt may thủ công tỉ mỉ.

Hai người này đặt ở bất luận một thảm đỏ nào, đều tuyệt đối là sự tồn tại làm cho người ta chú ý.

Tần Trình đã từng nhiều lần đạt được danh hiệu “nam sĩ xuất sắc nhất hiện trường” trên tiệc tối, mà đây là lần đầu tiên Dung Hủ đi thảm đỏ. Cậu đứng bên cạnh người đàn ông cao ngất tuấn mỹ ấy, nhẹ nhàng mỉm cười, một luồng khí tràng thâm trầm trấn định liền lặng lẽ tỏa ra.

Triệu Tiểu Húc nhịn không được che hai má, kích động đến vẻ mặt đỏ bừng.

"Thật… thật xứng! Sao có thể xứng đôi như vậy!!!"

Ba phút đồng hồ sau, một cái weibo không thu hút liền được đăng lên: [#Tần Trình# #Dung Hủ# a a a a a a a a a a bọn họ đứng chung một chỗ thật đẹp! Quá dễ nhìn! Tôi muốn xem «Tầng mây màu đen»! Lần đầu tiên nhìn thấy Tần thần cùng đi thảm đỏ với nam minh tinh, hơn nữa là với Dung Dung nhà tôi! Dung Dung không thua Tần thần, đẹp đẹp đẹp, tôi muốn liếm liếm liếm liếm liếm! QAQ!]

Đây chính là một cái weibo trong đó, cùng lúc đó, trên Hoa Hạ, rất nhiều dân mạng cũng đang coi trực tiếp lễ công chiếu «Tầng mây màu đen», cũng đều thấy được cảnh trên thảm đỏ, đồng thời phát ra tiếng sợ hãi.

Có người bị ăn diện thảm đỏ của Tần Trình làm lóa mắt, cảm khái nói: [Tần thần thật đẹp trai, hot như vậy không phải là không có nguyên nhân.]

Có người kinh diễm vì lần đầu tiên Dung Hủ đi thảm đỏ: [đi thảm đỏ không chỉ bề ngoài và dáng người, còn phải có khí chất. Dung Hủ khí chất không tồi, chờ mong «Tầng mây màu đen»!]

Còn có càng nhiều càng nhiều fan nữ cùng với số ít fan nam, từ trong hành trình dắt tay thảm đỏ của hai người, nhìn thấu một vài thứ không giống thường ——

[Tần thần công khí mười phần, có điều wuli thiếu soái cũng rất công, thật rối rắm!]

[em gái LS, tuy rằng thiếu soái rất công, nhưng mà Diêu Diêu một chút cũng không công nha ~ ha ha ha, tôi chèo thuyền "Tần Dung"!]

[… Tần Dung không phải là tên một diễn viên thế kỷ trước sao, chúng ta đổi một cái tên CP khác!]

[ha ha ha ha hình như là có một diễn viên hạng hai tên Tần Dung, vậy liền đổi thành… Trình Dung? Há há há dù sao thì tui mặc kệ, tui muốn chèo thuyền "Tần thần × Dung Dung"! Bọn họ thật xứng, xứng đôi thành như vậy, thật sự là khiến mặt tui chảy đầy máu! Tui muốn xem lại video thảm đỏ, tui muốn xem lại một trăm lần!]

Một lần đồng hành thảm đỏ nho nhỏ cũng đã khiến fan hưng phấn thành như vậy, vậy chờ đến hiện trường lễ công chiếu, nhóm fan lại càng phát hiện vô số bong bóng phấn hồng từ sự tương tác của hai người.

Đây là một lễ công chiếu bình thường, trên đài có người dẫn chương trình, có đạo diễn, có diễn viên. Người dẫn chương trình sẽ đặt vấn đề với vài nhân viên chủ chốt, hỏi thăm lịch trình lúc bọn họ quay phim, hỏi thăm cảm tưởng của bọn họ với phim và nhân vật.

Thứ duy nhất không bình thường chính là, dưới đài có rất nhiều minh tinh ngồi.

Những minh tinh đó không phải là vì diễn viên chính hoặc là đạo diễn mà đến, bọn họ đến vì bộ phim.

Trên đài, chỉ có Lương đạo và Tần Trình có tư lịch khiến những minh tinh đó chờ đợi, cho nên lễ công chiếu lần này cực kỳ ngắn ngủi, người dẫn chương trình chỉ hỏi mấy vấn đề, liền kết thúc quy trình. Trong lúc đó, hắn hỏi Dung Hủ một vấn đề, xào không khí hiện trường đến cao trào.

"Dung Hủ, trong quá trình quay phim «Tầng mây màu đen», cậu cảm thấy gian nan nhất là cảnh nào?"

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã khó xử nhíu mày, nhớ lại hồi lâu, rồi mới lên tiếng: "Hẳn là một cảnh khóc. Cảnh đó tôi NG bảy tám lần, cuối cùng ngược lại không ngờ rằng, Lương đạo lại lựa chọn bản quay lần đầu tiên."

Tầm mắt của mọi người lập tức tụ tập trên người Lương đạo, Lương đạo vô tội nhún vai, nói rằng: "Nhưng mà sự thật chứng minh, bản thứ nhất càng tốt. Không tin… mấy người đến hỏi Tần Trình xem?"

Trước đó người dẫn chương trình rất ít khi đem đề tài dẫn tới trên người Tần Trình, vì vậy người đàn ông đó vẫn đứng bên cạnh Dung Hủ, yên lặng bình tĩnh cầm micro, hạ mắt nhìn đất, dáng vẻ lười nói chuyện. Có điều hắn cũng quả thật không cần nói chuyện, đây không phải là phim hắn làm diễn viên chính, nếu hắn nói chuyện sẽ rất dễ dàng đoạt nổi bật của Dung Hủ.

Xem ra Lương đạo rốt cuộc cho Tần Trình một cái đề tài, người dẫn chương trình cũng đem ánh mắt hưng phấn nhìn sang Tần Trình. Người kia lại lạnh nhạt nâng mắt lên, nhìn Lương đạo một cái, tiếp đó cong môi, cười nói: "Cảnh đó không thể hỏi tôi, dù sao thì tôi vẫn luôn diễn thi thể, tôi hẳn là người duy nhất trong đoàn phim chưa từng xem hiện trường Dung Hủ diễn cảnh khóc."

Người dẫn chương trình lập tức nói giỡn: "Vậy Tần Trình cảm thấy tiếc nuối sao?"

Tần Trình trịnh trọng gật đầu: "Ừm, rất đáng tiếc."

Người dẫn chương trình lại nhìn về phía Dung Hủ, cười ha ha: "Không bằng Dung Hủ lại biểu diễn hiện trường cho Tần Trình một chút, bù lại tiếc nuối?"

Đây chỉ là một câu nói vui đùa, Dung Hủ đương nhiên rõ ràng, cậu đang chuẩn bị giảng hòa lướt qua câu chuyện, ai ngờ giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại giành trước cậu vang lên: "Ý kiến hay, có thể chứ?"

Thân thể chấn động mạnh một cái, Dung Hủ rất nhanh quay đầu lại, đã thấy người đàn ông nào đó mang theo ý cười hạ mắt nhìn mình.

Trong rạp một mảnh vui mừng.

Biểu diễn cảnh khóc ở hiện trường là việc rất nhiều diễn viên thường xuyên làm, thậm chí trong một ít phim truyền hình, điện ảnh, ở nghi thức khởi động máy hoặc là lễ công chiếu lần đầu, còn mời hai diễn viên chính ở hiện trường diễn cảnh hôn.

Rất nhiều fan Dung Hủ ở hiện trường giờ phút này trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, bọn họ cũng muốn nhìn bộ dạng Dung Dung nhà mình khóc hu hu đáng thương, nhưng mà lại đau lòng Dung Dung, không muốn làm cho Dung Dung khóc. Dưới dạng tâm tình do do dự dự ấy, khi có một fan hưng phấn nói rằng "Dung Dung khóc lên khẳng định đặc biệt dễ nhìn, đặc biệt dễ nhìn!" Sau đó, toàn thể fan lập tức rộ lên!

Đúng! Muốn xem Dung Dung diễn cảnh khóc, khẳng định đặc biệt dễ nhìn!

Dân ý như thế, Dung Hủ cũng không thể không làm theo.

Kỳ thật cậu cũng biết, Tần Trình và Lương đạo đều đồng ý việc này, là muốn cậu thông qua diễn cảnh khóc ở lễ công chiếu, bày ra diễn xuất của mình. Việc này đối với bản thân phim là một điểm marketing rất tốt, mà đối với cá nhân cậu, có thể biểu diễn trước mặt nhiều truyền thông như vậy, càng là thời cơ cực tốt để chứng minh diễn xuất.

Chỉ cần cậu diễn tốt, ngày hôm sau rất nhiều đại đạo diễn và đoàn phim chế tác lớn đều sẽ biết: Dung Hủ có diễn xuất.

Tiền đề là cậu diễn tốt.

Biểu diễn rất nhanh bắt đầu, chỉ là một cảnh diễn khóc mà thôi, rất nhiều người đều không xem là vấn đề. Bọn họ nhìn thấy Dung Hủ xoay người nhìn về phía Tần Trình, cũng chỉ cho rằng cậu muốn nhớ lại cảnh tượng lúc ấy một chút. Sau đó trong tâm tình không để bụng, bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy: hốc mắt thiếu niên ấy đỏ bừng.

Đỏ bừng trước tiên chính là hốc mắt, đôi mắt xinh đẹp trong suốt lập tức đỏ lên. Nhưng mà, cậu không khóc, chỉ kéo kéo khóe miệng, lộ ra một chút tươi cười. Đây không phải là tươi cười chua xót, cũng không phải tươi cười xấu hổ, cậu chỉ là cười đơn thuần, giống như thật sự rất vui vẻ, theo đó mà đến, là nước mắt từ trong hốc mắt cuồn cuộn chảy xuôi xuống.

"Tưng ——" một tiếng, tim tất cả mọi người đều căng lên.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, bọn họ gắt gao ngưng mắt nhìn màn hình lớn, nhìn thiếu niên kia giống như thất kinh chuyển động ánh mắt, ý cười bên môi càng ngày càng sâu, nhưng nước mắt chảy xuống cũng càng ngày càng nhiều. Nước mắt làm ướt khuôn mặt trắng nõn ấy, hốc mắt là đỏ, môi lại tái nhợt, nụ cười này còn chua xót hơn khóc, nhưng cố tình cậu vẫn luôn cố gắng cười, giống như đang kiên trì cái gì đó, không chịu buông tha.

Điều này làm cho cổ họng tất cả mọi người đều cảm thấy một trận nghèn nghẹn, chờ đến khi có người lấy lại tinh thần, mới phát hiện hốc mắt mình thế mà cũng ướt át.

Một khắc sau, cảnh tượng trên đài càng làm tất cả mọi người kinh hãi!

Tần Trình bỗng nhiên vươn tay, một tay ấn thiếu niên ấy vào trong ngực!

Người dẫn chương trình phút chốc ngây ngẩn cả người, Tần Trình lại bình tĩnh nâng micro lên, giọng khàn khàn nói rằng: "Được rồi, đừng khóc, diễn rất tốt."

Thiếu niên trong ngực hơi hơi ngơ ngẩn, nước mắt đã dừng lại, tuy rằng giờ phút này còn có chút hãm trong cảm xúc nhân vật chưa thể thoát ra, nhưng Dung Hủ lại trấn tĩnh tránh ra khỏi cái ôm của Tần Trình, tiếp nhận khăn giấy nhân viên công tác đưa tới, xoa xoa nước mắt, cười nói: "Cho nên nói, lúc này anh xem được rồi chứ?"

Tần Trình hơi hơi nhướn mày, cười nhạt không nói.

Giây tiếp theo, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Tiếng vỗ tay như sấm gần như muốn thổi bay nóc rạp chiếu phim thủ đô, bất luận là khán giả, fan, hay là phóng viên truyền thông, ngay cả những người ngồi ở hàng đạo diễn diễn viên, cũng vỗ tay vì Dung Hủ. Về phần trong những diễn viên đó có mấy người là thật lòng khen ngợi, thì cái này không biết rồi.

Dân mạng theo dõi trực tiếp trước máy tính, lại càng là một đám hốc mắt ướt át, thậm chí có người trực tiếp rơi nước mắt.

[làm gì khiến Dung Dung nhà chúng tôi khóc vậy QAQ Dung Dung đáng yêu như vậy xinh đẹp như vậy, ai nỡ để cậu ấy khóc hả!]

[oa oa oa oa về sau không bao giờ muốn thấy Dung Dung khóc, làm tôi đau lòng chết đi được! Đều do Tần thần, tuy rằng cuối cùng anh cho Dung Dung nhà tôi một cái ôm an ủi, tôi cũng không tha thứ cho anh đâu!]

Về phần những fan CP "Trình Dung"…

[vừa khóc vừa ăn, bát bánh chó này tôi ăn còn chưa được sao!!!]

Sau một sóng nhiệt độ như vậy, người dẫn chương trình lại hỏi thêm mấy vấn đề, lễ công chiếu liền chính thức kết thúc. Đến đây, trực tiếp trên internet toàn bộ chấm dứt, khán giả ở hiện trường có thể trực tiếp xem «Tầng mây màu đen» chiếu lần đầu.

Dưới vạn chúng chờ mong, bộ phim điện ảnh này cuối cùng cũng chính thức mở màn.

Đầu tiên là một đoạn video cực hot trên internet, "video cậu trai ca hát tại tàu điện ngầm thành phố B" ở trên mạng có lượng click hơn trăm vạn. Sau đó hình ảnh trực tiếp chuyển đến cửa tàu điện ngầm thành phố B, tiến vào tầm nhìn người xem chính là người đi đường qua lại vội vàng, không có nhìn thấy bóng dáng Dung Hủ, lại nghe thấy…

Tiếng hát.

Tiếng hát này thanh nhã sạch sẽ, so sánh với dòng người vội vội vàng vàng, giống như thân ở trong một vùng thế ngoại đào nguyên yên lặng. Cậu ấy nghiêm túc hát bài hát này, dường như không có quá nhiều kỹ xảo ca hát, nhưng mà chỉ dựa vào giọng hát tinh thuần ấy, đã có thể đả động lòng người.

Hình ảnh vẫn luôn dừng lại ở trên tay thiếu niên, nhìn cậu chơi đàn ghita, nghe cậu ca hát. Thường thường có người bỏ tiền vào trong hộp đàn ghita, cậu ấy sẽ nhẹ giọng nói một câu "cám ơn", sau đó tiếp tục hát. Rốt cuộc, có một người đi lên, nói với cậu "tôi muốn ký hợp đồng với cậu".

Lúc này, màn ảnh rốt cuộc hướng lên trên, một khuôn mặt thanh nhã tinh xảo xuất hiện trong màn hình lớn, sợi tóc nhạt màu và con ngươi trong suốt, bên môi cậu treo một nụ cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng, vô cùng êm tai.

Cậu ấy nói: "Tôi tin tưởng cô, tôi là Lăng Tiêu."

Chỉ một câu này, liền khiến rất nhiều fan Lăng Tiêu ngồi bên dưới rưng rưng nước mắt. Tình huống như vậy không chỉ phát sinh ở rạp chiếu phim lớn thủ đô, còn có các rạp chiếu phim khác của thành phố B, thành phố S, tỉnh J, tỉnh Z… các nơi trên toàn quốc, mỗi một fan Lăng Tiêu đang xem «Tầng mây màu đen» chiếu lần đầu, đều bưng miệng mình, nhịn nước mắt xuống, mở to hai mắt nhìn thiếu niên ôn hòa trên màn ảnh.

Bởi vì, cậu ấy là Lăng Tiêu.

Giờ phút này, 0h mới qua được năm phút đồng hồ, suất chiếu lần đầu của «Tầng mây màu đen», vẫn còn tiếp tục.

Hết chương 56

Tần Tranh Tranh: bảo bảo đau lòng muốn chết, bảo bảo ôm một cái, chume =3=

Dung Dung:?_? Cũng không biết là ai kêu tôi khóc…

——

Btw: nay tui đang đọc truyện Vô Củ của Trường Sinh Thiên Diệp, anh công trong này có 1 chiêu diệt tình

địch hay lắm mấy cô ạ. Ảnh là vua Tề, còn thụ là anh trai ảnh, cứ anh thụ coi trọng hoặc nhìn vừa mắt người nào là anh công sẽ lập tức nhận người đó làm con trai/con gái nuôi, thành ra thân phận anh thụ nhảy lên thành bác của người ta -> hông yêu đương được. Quả thật là biện pháp diệt tình địch không tốn một binh một tốt nào cả =))))

57. Chương 57

Một đời của Lăng Tiêu, không thể xem như bốn bề sóng dậy, nhưng cũng không phải là luôn thuận buồm xuôi gió.

Trong số khán giả xem suất chiếu lần đầu của «Tầng mây màu đen», đa số người đều có hiểu biết nhất định với cuộc đời ca hát của hắn, từng nghe nhạc của hắn, biết hắn đạt được giải thưởng, nhưng mà bọn họ lại chưa bao giờ biết, sau lưng một ca khúc hoàn mỹ, còn có người sáng tác lần lượt viết hỏng, lần lượt tìm kiếm linh cảm, cùng với mỗi một lần thử thất bại trong phòng thu âm.

Nửa phần trước của «Tầng mây màu đen» tuyệt đối có thể xem như một bộ phim thương nghiệp thành công, một ca sĩ không có tiếng tăm gì được người tìm kiếm ngôi sao đào ra, tiến vào giới giải trí, công bố single, phát hành album, mở concert lần đầu tiên trong đời, đạt được cái cúp đầu tiên trong đời, thu hoạch vô số fan yêu thích nhạc của mình.

Tiến độ của bộ phim vô cùng nhanh, cũng không dài dòng dây dưa, trực tiếp kể ra câu chuyện.

Ở trong đó, dĩ nhiên xuất hiện không ít minh tinh lớn, rất nhiều minh tinh chỉ là chợt lóe qua trong màn ảnh, khán giả vừa mới phát ra một tiếng thét kinh hãi, còn chưa kịp hô lên tên của đối phương, đối phương đã chấm dứt cảnh diễn.

Loại thiết kế này vừa cho phim điện ảnh một loại tiết tấu nhanh sảng khoái, vừa có năng lực cam đoan người xem sẽ không thoát phim. Rất nhiều người bình luận điện ảnh và fan trước khi phim chiếu vẫn luôn ôm lo lắng "diễn viên chính có thể áp chế khách mời nổi tiếng được hay không", hiện tại xem ra là sẽ không có vấn đề.

Điện ảnh quá nửa, người xem đã đắm chìm trong câu chuyện của Lăng Tiêu, khó có thể tự kiềm chế.

Một thiếu niên ấm áp hiền lành như vậy, một mình một người lưu lạc trong giới giải trí, tài ca hát của hắn chính là vũ khí của hắn, mà dịu dàng của hắn thì khiến bất cứ một người có tâm địa sắt đá nào cũng không đành lòng thương tổn hắn. Dù bị ngáng chân, hắn cũng sẽ nghiêm túc tiếp nhận, sẽ chỉ trích đối phương, nhưng mà sẽ tha thứ đối phương.

Có loại người tên là thánh mẫu, mới đầu lúc xem nội dung «Tầng mây màu đen», có người bình luận điện ảnh lặng lẽ viết ra chữ này trên quyển sổ mình mang theo tùy thân. Nhưng mà lại xem chốc lát, hắn ta liền gạch hai chữ này.

Của người phúc ta, không có điểm mấu chốt nguyên tắc, đó mới là thánh mẫu.

Ôm lòng khoan dung với thế giới, đây là dịu dàng.

Khi khán giả hứng thú nồng đậm xem được một giờ, nội dung đi tới một điểm rẽ: Lăng Tiêu đối với bài hát mình viết làm thế nào cũng không hài lòng, dường như gặp bình cảnh. Ngày ấy hắn một mình ở trong phòng thu âm một buổi chiều, lúc rời đi, trong hành lang trống rỗng chỉ còn lại có một mình hắn, an an tĩnh tĩnh đi tới.

Sau đó, rốt cuộc hắn gặp được bạn thân và đồng bọn cả đời này của mình.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ khắc sâu của Tần Trình xuất hiện trên màn hình lớn, vô số fan đều kích động nắm thật chặt nắm tay, rất nhiều fan hao hết tâm tư mới lấy được một tấm vé xem suất chiếu đầu tiên lại càng lôi kéo nhau, hưng phấn đến thiếu chút nữa hô to ra tiếng.

Mà trên màn hình lớn, một người cà lơ phất phơ, kiệt ngạo suy sút, một người dịu dàng ấm áp, mỉm cười hữu lễ.

"Hợp tác với tôi thế nào?"

"Tôi viết lời, cậu viết nhạc…"

"Lăng Tiêu, cậu cần tôi, cậu nhất định, cần tôi."

Cách xa nhau chỉ có năm mét ngắn ngủi! Trong rạp chiếu phim ánh sáng mờ tối, hai chàng trai trên màn ảnh gắt gao ngưng mắt nhìn đối phương. Một chút ý cười khó phát giác hiện lên bên môi Tần Trình, ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn thiếu niên ở trước mắt, giống như đã chặt chẽ nắm đối phương trong tay. Mà Dung Hủ cũng hết sức kinh ngạc, con ngươi trong suốt không ngừng rung động.

Đây là lần đầu Lăng Tiêu và Cố Minh Tu gặp nhau.

Tiếp đó, chính là một thịnh yến song cường liên thủ.

«Bỉ ngạn», «Đèn kéo quân thiên đường», «Khe sâu Na Uy»…

Từng bài từng bài ca khúc kinh điển của Lăng Tiêu xuất hiện trong phim, bọn họ một người viết nhạc, một người viết lời, phối hợp ăn ý, được xưng là tổ hợp hoàng kim giới ca hát Hán Ngữ. Mười bảy năm kế tiếp, Cố Minh Tu chỉ viết năm bài hát cho những ca sĩ khác, tất cả ca khúc còn lại đều là của Lăng Tiêu.

Từ tình ca đến nhạc rock, Lăng Tiêu hát cái gì hắn liền viết cái đó, hắn viết cái gì Lăng Tiêu liền hát cái

đó.

Một đoạn này khiến người xem nhiệt huyết sôi trào, giống như quay về năm đó. Rất nhiều người bình luận điện ảnh cũng nhớ tới năm tháng đã qua, khi đó phố lớn ngõ nhỏ đều là nhạc của Lăng Tiêu, nếu bạn chưa từng nghe nhạc của hắn, nhất định sẽ bị người ta khinh bỉ, có thể có được danh hiệu "ca thần", tự nhiên không phải là ca sĩ bình thường.

Sau đó, là một lần khắc khẩu hiếm có, Lăng Tiêu không muốn cãi nhau, chỉ đành tự mình đi trước, khi gặp lại, đã là vải trắng cách xa nhau, rốt cuộc không thể nào nghe người đó nói một câu nữa.

Cảnh khóc của Dung Hủ đặt ở trên màn hình lớn, lại phối với nhạc nền trong phim, khiến vô số người ở đây đều rưng rưng nước mắt. Khán giả ở hiện trường lễ công chiếu đã sớm xem Dung Hủ diễn cảnh khóc này, cho nên có một chút chuẩn bị, nhưng khi thật sự nhìn thấy trong bệnh viện vách tường trắng toát, thanh niên luôn luôn ôn hòa ấy vừa cười vừa khóc, quật cường nói "hắn không phải là Cố Minh Tu", nước mắt vẫn nhịn không được mà chảy xuống.

Điện ảnh chính là có mị lực như vậy, có thể cuốn hút, cảm nhiễm người ta. Mà một diễn viên tốt, có thể làm cho bạn càng thêm sâu sắc cảm nhận được thế giới nội tâm của nhân vật, giống như trở thành người đó, cảm nhận được cái loại cảm xúc đau đớn mất đi bạn thân, tuyệt vọng sụp đổ ấy.

Hiện trường lễ công chiếu đã là như vậy, vậy trong những rạp chiếu phim khác trên toàn quốc, những người xem không có một chút chuẩn bị lại càng ngây ngốc. Fan Lăng Tiêu đương nhiên biết Cố Minh Tu tai nạn xe cộ qua đời, nhưng bọn họ không ngờ rằng, trong bộ phim này thế mà sẽ chiếu ra, còn làm đến trình độ như vậy.

Thanh niên luôn tươi cười ấy, đến lúc này vẫn đang cười. Nhưng bạn càng muốn hắn có thể làm càn mà khóc một hồi, thậm chí hận không thể đau thay hắn, khóc thay hắn, nhưng hắn vẫn muốn cười, cho dù nước mắt làm mơ hồ tầm mắt, hắn cũng vừa ngoan cố lừa gạt mình, vừa cả người run rẩy rơi nước mắt.

Trong rạp chiếu phim Quang Minh thành phố S, một nam sinh theo bạn gái đến xem suất chiếu đầu mới từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, liền nhìn thấy bạn gái bên cạnh mặt đầy nước mắt, ngay cả bỏng ngô cũng không ăn, tay cứng đờ giữa không trung, không tiếng động bật khóc. Nam sinh ấy lập tức hết hồn: "Tiểu Vũ, em làm sao vậy, sao lại khóc thế? Là ai ăn hiếp em, anh đi giúp em giáo huấn hắn! Anh…"

"Câm miệng!"

Tiếng mắng từ bốn phương tám hướng truyền đến, nam sinh ấy lập tức rụt cổ, tội nghiệp nhìn về phía màn hình lớn. Làm cái gì hở, không phải chỉ là một bộ phim truyện ký bình thường thôi sao, có cảm động như vậy à? Vậy hắn cũng xem một cái xem sao, chỉ xem một cái…

Trong thành điện ảnh Ấn Tượng của tỉnh J, một cô gái nhanh chóng tháo kính mắt xuống, lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, nhanh chóng mang trở về. Nhưng cô vừa mới mang trở về không bao lâu, nước mắt lại làm ướt kính. Cô gái vừa lau kính mắt, vừa nghẹn ngào oán giận nói: "Này… Hức hức hức… Là ai thiết kế gọng kính, nước mắt cũng có thể dính vào, hức hức hức hức… Lăng Tiêu, đừng khóc…"

Việc như thế ở các thành phố lớn Hoa Hạ đều phát sinh.

Mà bọn họ trăm triệu lần không ngờ tới, đây chỉ là bắt đầu cho cao trào của bộ phim.

Lấy cái chết của Cố Minh Tu làm giới hạn, Lăng Tiêu đầu tiên là nặng nề một đoạn thời gian, tiếp đó lại quay về giới ca hát. Hắn càng thêm cố gắng tập trung làm việc, quả thực là xem mình như hai người mà dùng, không ngừng viết nhạc, viết lời, không ngừng làm mới kỷ lục sản xuất tiêu thụ đĩa nhạc của mình.

Sau đó, hắn bị bệnh.

Lăng Tiêu ngã xuống ở một buổi concert, hắn tổ chức concert mười vạn người liên tục ba ngày ở thành phố B, vào ca khúc thứ năm đếm ngược tại ngày cuối cùng, hắn đang hát «Đèn kéo quân thiên đường», bỗng nhiên liền ngừng giọng.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngưng mắt nhìn hắn, ngưng mắt nhìn ca thần trên màn hình lớn.

Hắn kinh ngạc nhìn không khí hư vô một chút, đột nhiên, bất ngờ không kịp đề phòng mà ngã xuống!

Tình huống chẩn đoán chính xác là u não, hơn nữa là giai đoạn cuối.

Trong phim, Triệu Sở Vân không ngừng khiển trách mình, vì sao không phát hiện sớm một chút, cô làm người đại diện, sao có thể thất trách như vậy. Nhưng điều này cũng không thể trách cô, cô là một người phụ nữ có chồng có con, cô không có khả năng hai mươi bốn giờ canh giữ ở trong phòng Lăng Tiêu, bên hắn, chăm sóc hắn.

Loại bệnh u não này là có điềm báo trước, trước đó Lăng Tiêu đã có nhiều lần đau đầu, lại vẫn không đi kiểm tra, cũng không có nói cho Triệu Sở Vân. Hắn chỉ biết vùi đầu viết nhạc, không ngừng ca hát, hiện giờ bệnh tới như núi đổ, nhóm fan khóc lóc chúc phúc cho thần tượng của mình, một đám bạn bè trong giới giải trí cũng tới thăm hắn.

Thời gian vài năm cuối cùng, Lăng Tiêu sống bình tĩnh lạ thường.

Trong màn hình hắn mặc đồ bệnh nhân màu trắng, nằm ở trên giường mỉm cười, khán giả ngoài màn hình thì khóc không thành tiếng.

Ngay cả nam sinh đi theo bạn gái kia, chỉ định tùy tiện xem phim một cái cũng phải lau nước mắt, giọng điệu chua xót nói rằng: “Chịu không nổi nhất là loại người mắc bệnh nan y còn rất sáng sủa này, ba năm trước đây chị của anh ở trên giường bệnh, cũng kéo tay anh, nói chị ấy không có tiếc nuối, chỉ muốn bọn anh sống tiếp thật tốt…”

Nam nhi không dễ rơi nước mắt, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

Thứ chân chính cảm động, vượt qua giới tính và tuổi tác, chạm đến tâm linh.

Vì sao có người nhiều thích Lăng Tiêu, thích nhạc của hắn như vậy? Bởi vì trong lời ca của hắn, có tình cảm tinh khiết nhất. Vì sao trên thế giới có nhiều ca sĩ hay như vậy, lại chỉ có một mình Lăng Tiêu là "ca thần"? Bởi vì hắn là Lăng Tiêu.

Hắn quyên tiền giúp cả trăm trường tiểu học hy vọng, một tay sáng lập "quỹ Vinh Vân". Dù gặp đau khổ lớn nhất cuộc đời, hắn cũng có thể mỉm cười đối mặt, lấy tâm tính kiên cường dẻo dai kiên định thản nhiên mà đối diện cái chết. Trước khi lâm chung, rõ ràng đã vô cùng suy yếu, còn cố gượng tươi cười, dịu dàng nói với Triệu Sở Vân: "Tôi đi tìm hắn trước, mấy đứa nhỏ đó… giao cho cô…"

Sau khi Lăng Tiêu chết, di thể hiến ra ngoài, "quỹ Vinh Vân" dưới sự xử lý của Triệu Sở Vân, vẫn ổn định vận hành, hàng năm đều sẽ giúp đỡ ngàn vạn đứa nhỏ nghèo khó hiếu học.

Phim chấm dứt trong tiếng mục sư thương tiếc, mây đen che khắp không trung, không khí buộc chặt khiến người ta thở không nổi. Vô số tai to mặt lớn giới giải trí sôi nổi đến nơi, đứng ở trước mộ bia người đó, mặc lễ phục màu đen, cầm ô màu đen, đưa hắn đoạn đường cuối cùng.

"… Cậu ấy mang đến cho chúng ta âm nhạc động nhân nhất, ghi khắc cậu ấy, Lăng Tiêu."

Khi lễ tang này chấm dứt, mây đen cũng vừa lúc tán đi. Tầng mây màu đen từ từ tan ra, một luồng ánh nắng xán lạn từ kẽ mây xuyên qua, chiếu sáng mảnh đất này. Các tân khách cất ô che màu đen đi, tầng mây màu đen che trong lòng mỗi người rốt cuộc cũng biến mất.

Ngày mai chung quy sẽ đến, đối với người đã mất đi, chuyện duy nhất chúng ta có thể làm chính là hoài niệm.

Cùng với một giai điệu xa lạ chậm rãi, hình ảnh dần dần trở tối, bộ phim «Tầng mây màu đen» rốt cuộc chấm dứt.

Bộ phim tròn hai tiếng, đến đây vẽ dấu chấm hết. Rạng sáng hai giờ ngày chiếu đầu tiên, bộ phim điện ảnh này giao ra bài thi của mình với mỗi một khác giả, mà khán giả cũng sắp đưa lên một phần đánh giá cho nó.

Đoàn phim «Tầng mây màu đen» không cách nào biết tình huống ở rạp chiếu phim khác, nhưng mà trong rạp chiếu lớn thủ đô, khi phụ đề diễn viên thủ vai chạy lên, trong phút chốc, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay rộn rã. Trong tiếng vỗ tay ấy xen lẫn một chút tiếng nức nở, rất nhiều người xem đều một bên đỏ vành mắt, một bên cố gắng vỗ tay.

Đặc biệt nhóm đạo diễn đến đây cũng đều đứng lên chúc mừng Lương đạo, tiếng vỗ tay toàn trường vang

lên tận ba phút đồng hồ đã vô hình nói với mỗi người, đánh giá của bọn họ với bộ phim điện ảnh này.

Dung Hủ đứng lên, chuyển động thân thể, ánh mắt nhẹ nhàng xẹt qua trên những khán giả ở đây.

«Tầng mây màu đen» là chìa khóa cậu mở ra cánh cửa giới điện ảnh Hoa Hạ, cái chìa khóa này mười phần nguy hiểm, vận dụng tốt thì tiền lời vô hạn, vận dụng không tốt, liền một lần sảy chân để hận nghìn đời. Mà hôm nay, rốt cuộc cậu chân chính mở cánh cửa này ra một cái khe.

Rạng sáng hai giờ đêm đó, rất nhiều khán giả bình thường xem phim xong không thể chờ đợi được mà lên mạng phát biểu cảm tưởng của mình, người bình luận điện ảnh cũng lập tức đăng nhập acc cá nhân, nhịn không được muốn đem một bụng lời muốn nói của mình phát biểu ra hết.

Buổi sáng bảy giờ, khi nhóm dân mạng thức dậy mở di động ra, tùy tiện lướt weibo, tieba, hạng nhất top search ngày đó liền chui vào mắt bọn họ: #Tầng mây màu đen#.

Hết chương 57

58. Chương 58

[#Tầng mây màu đen# QAQ làm sao lại hay như vậy! Tuy rằng trước kia tôi không phải là fan Lăng Tiêu, nhưng xem bộ phim này, thật sự rất bội phục con người ấy! Chuyển fan chuyển fan! Dung Dung ở trong đó thật sự quá đẹp quá dễ nhìn, không phải là cái loại bá đạo tổng tài như thiếu soái, cũng không phải loại như Diêu Diêu! Chính là rất dễ nhìn!!!]

[#Tầng mây màu đen# lúc nhìn thấy Dung Hủ khóc, tôi thế mà cũng bật khóc… đau khổ… Vì sao người tốt luôn không có kết cục tốt…]

[#Tầng mây màu đen# vốn dĩ tôi vì nữ thần Jennifer mà xem bộ phim này, nhưng mà không nghĩ tới, cái đoàn phim tim đen này, nữ thần nhà tôi thế mà lại thật sự chỉ có ba giây đồng hồ trong video teaser lúc trước. Vốn dĩ rất muốn mắng cái đoàn phim bẫy người lừa đảo này, có điều bộ phim này thật sự hay, người xung quanh tôi đều khóc, ngồi bên cạnh tôi hình như là fan Lăng Tiêu, sau khi chấm dứt vẫn luôn nói “Dung Hủ diễn thật tốt”, ừm… tôi cũng khóc một chút, chỉ một chút!]

Vô số khen ngợi thổi quét xã khu internet, các diễn đàn lớn, tieba và weibo ngày đó, đều có người thảo luận «Tầng mây màu đen».

Một buổi rạng sáng đi qua, bộ phim này đã chiếu ba suất, rất nhiều rạp chiếu phim ở thành phố lớn suất ba bốn giờ sáng cũng có hơn một phần ba người xem ngồi ở trong rạp, theo dõi phim. Mà ở một ít thành thị nhỏ, bởi vì chỉ có một rạp chiếu phim chiếu «Tầng mây màu đen» vào rạng sáng, cho nên mật độ ghế ngồi của bọn họ càng cao đến kinh người.

Đến buổi sáng bảy giờ, trên trang web đánh giá điện ảnh nổi tiếng Hoa Hạ —— Cảnh Thâm điện ảnh, điểm đại chúng và điểm chuyên nghiệp của «Tầng mây màu đen» mới mẻ ra lò.

Điểm đại chúng: 9.3 điểm!

Điểm chuyên nghiệp: 9.1 điểm!

Phim chiếu bất quá chỉ mới bảy tiếng, bộ phim điện ảnh này đã nhận được đánh giá cao như vậy.

Muốn bỏ phiếu trên Cảnh Thâm điện ảnh, nhất định phải đưa ra cuống vé xem phim ở rạp chiếu phim chính quy, điều này liền khiến thuỷ quân rất khó xuống tay. Cũng không phải nói như vậy là có thể hoàn toàn ngăn chặn thuỷ quân xoát điểm, nhưng chi phí mua thuỷ quân trở nên tương đối cao, cho nên trang web Cảnh Thâm vẫn luôn được người xem tin cậy.

Mà hiện tại, trang mạng này cho trên 9 điểm!

«Tầng mây màu đen» không phải một bộ phim văn nghệ, mà là một bộ phim thương nghiệp chuyên về truyện ký. Phim thương nghiệp có thể đạt được điểm cao như vậy, trong một năm cũng rất khó có hai bộ, rất nhiều dân mạng thấy được điểm đánh giá cao thế, lập tức mua vé đến rạp chiếu phim.

Có người trước khi đi vào còn nói thầm: "Chưa từng nghe nói về Dung Hủ, có điều phim của Du Tư Ngữ luôn luôn không tồi, Tần Trình thế mà cũng trong bộ phim này. Có bọn họ ở đó, bộ phim này có kém nữa cũng không kém được tới đâu đi?"

Người nói lời này trước khi vào rạp phim không cho là đúng, vẻ mặt tự tin, sau khi ra khỏi rạp, lại một phen nước mắt một phen nước mũi oán giận với bạn mình: "Cậu nói… Dung Hủ kia làm chi mà khóc đến cảm động như vậy. Tôi không phải là khóc, tôi… tôi chỉ là bụi bay vào mắt, bụi bay! Phim này thật hay hu hu hu hu…"

Trên internet thảo luận nội dung «Tầng mây màu đen» rất nhiều, fan Lăng Tiêu đã xem phim sau khi phân tích liền tỏ vẻ, bộ phim điện ảnh này quả thật tương đối tái hiện cuộc đời Lăng Tiêu. Mặc dù ở vài chỗ cực cá biệt có một chút khác nhau —— chẳng hạn như lúc Cố Minh Tu qua đời, Lăng Tiêu trực tiếp rời khỏi giới ca hát nửa năm —— nhưng nói tóm lại, bộ phim điện ảnh này rất tốt, làm cho bọn họ không thể không cảm động.

[trước khi xem phim tôi thật sự rất sợ hãi, ca thần bị Dung Hủ hủy diệt. Dung Hủ quá trẻ tuổi, tác phẩm của cậu ta không có mấy bộ, nếu để Tiêu Cảnh Sơn đến diễn, chỉ sợ tôi còn yên tâm chút. Nhưng sau khi xem suất chiếu đầu tiên tôi liền phát hiện, may mắn là Dung Hủ đến diễn ca thần! Nếu không phải cậu ta diễn, tôi nghĩ không ra sẽ là dạng kết quả gì…]

[tôi thích nhất nhìn Dung Hủ và Tần thần đối diễn, hai người bọn họ đối diễn thật feeling, tôi cảm thấy còn feeling hơn cả mấy khách mời nổi tiếng kia nữa! Khi bọn họ đối diễn, tôi thật sự cảm thấy giống như nhìn thấy Cố đại và Tiêu Tiêu năm đó, lúc bọn họ ở chung, khẳng định cũng là như vậy!]

“Cố đại” là xưng hô của fan Lăng Tiêu với Cố Minh Tu, con người Cố Minh Tu cuồng vọng phóng túng, tiêu sái không kiềm chế, có lần Lăng Tiêu tiếp nhận phỏng vấn bị đặt vấn đề “cậu và nhà soạn lời ngự dụng Cố Minh Tu ở chung như thế nào”, Lăng Tiêu không cần nghĩ ngợi mà cười đáp lại: “Hắn là lão đại, tôi tin tưởng hắn.”

Vì thế, Cố Minh Tu liền thành “Cố đại”.

Về phần fan Dung Hủ, sau khi xem phim xong, lại càng khóc bù lu bù loa.

Có người còn chưa ra khỏi rạp chiếu phim, liền gục ở trong ngực bạn mình, muốn tìm kiếm an ủi. Nhưng vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy bạn tốt cũng khóc đến trang điểm lem luốc, vì thế hai cô bé ôm nhau khóc rống, vừa khóc vừa nói: “Về sau… về sau ai dám làm Dung Dung nhà tớ bị ấm ức, tớ liền cắn chết hắn! Dung Dung tốt như vậy, hu hu hu… Không cho ăn hiếp cậu ấy…”

Từ buổi sáng bảy giờ lên hạng nhất top search toàn mạng, đến tối sáu giờ, điểm nóng #Tầng mây màu đen# vẫn luôn an ổn chiếm đầu bảng.

Rất nhiều nhà phê bình điện ảnh thâm niên trên mạng Cảnh Thâm đều phát biểu quan điểm đối với bộ phim điện ảnh này, tới buổi chiều hơn năm giờ, một bài bình luận dài hơn ba ngàn chữ hấp dẫn tất cả fan điện ảnh chú ý, đem nhiệt độ bộ phim điện ảnh này đẩy lên một cao trào.

«Điện ảnh cần âm nhạc, Tầng mây màu đen theo phong cách xã hội không tưởng và một cuộc đời truyền kỳ»

[Nhằm vào bộ phim điện ảnh «Tầng mây màu đen» này mà nói, nó không phải là một bộ phim thương nghiệp truyền thống trên ý nghĩa, nhưng mà gần hai năm nay có rất ít phim thương nghiệp có thể mở rộng đến loại trình độ này. Bộ phim này là một sự trùng hợp, nếu đơn thuần xem nội dung, câu chuyện của nó rất đơn giản, cũng không có quá nhiều chỗ đặc biệt hấp dẫn người xem, nhưng bởi vì Lăng Tiêu, bộ phim điện ảnh này mới có thể đặc biệt như thế.

Thủ pháp quay của cả bộ phim là cách cắt nối các mảnh nhỏ mà Lương Siêu nhất quán yêu thích, màu sắc hình ảnh cũng không đậm, nhưng đối lập mãnh liệt, nhuộm đẫm không khí điện ảnh vô cùng tốt. So sánh với tác phẩm điện ảnh bình thường của Lương Siêu, phối nhạc trong bộ phim này có một sự nâng cao.

Cả bộ phim hẳn là có không dưới mười bài nhạc đệm và hai mươi bài hát. Phần bài hát dường như toàn bộ đều là sử dụng ca khúc của chính Lăng Tiêu, mà phần nhạc đệm, cũng có phong cách cực kỳ gần với tác phẩm cá nhân của Lăng Tiêu.

Tôi càng để ý chính là kết cục cuối cùng, mọi người đứng ở trước mộ bia ai điếu chấm dứt, mây đen tan đi, ánh sáng hiện ra, ca khúc chậm rãi vang lên. Đây là một bài hát duy nhất không phải bài của Lăng Tiêu, ca khúc hòa hoãn bình thản ấy đem kết cục bộ phim đẩy vào cao trào, hoàn mỹ khớp với cảm xúc của mỗi một người xem.

Phim dùng hai giờ kể ra một câu chuyện, trải một lớp nền, dùng một ca khúc cuối cùng phá vỡ băng cứng, hòa tan vạn vật.

…

Nói ngắn lại, bộ phim điện ảnh này cần âm nhạc, sáng tác của Lăng Tiêu làm rạng rỡ thêm sắc cho bộ phim này, mà bài hát mới lúc cuối cùng hẳn cũng là tác phẩm riêng dành cho bộ phim. Nếu như nói «Tầng mây màu đen» của Lăng Tiêu là phong cách xã hội không tưởng, vậy thì bài hát cuối cùng lại gần như là hiện thực, tàn khốc mà lại đẹp đẽ.

«Tầng mây màu đen». Đáng giá để xem.]

Bài bình luận dài này vừa đưa ra, vô số người xem sôi nổi ngây người, lập tức nhớ lại.

[Đúng! Lúc trước tôi khóc siêu cấp thảm, trong mắt đều là nước mắt căn bản nhìn không rõ màn hình, nhưng mà bài hát kia vừa vang lên tôi lại không ngừng khóc. Cậu ấy vừa hát tôi vừa khóc, oa oa oa oa, thật sự nghe rất hay!]

[toàn bộ hành trình tôi khóc thảm nhất chính là ba phần, lần đầu tiên là Lăng Tiêu đi nhận thi thể Cố Minh Tu, lần thứ hai là Lăng Tiêu ở trên concert đột nhiên thấy được ảo ảnh Cố Minh Tu, sau đó bởi vì u não mà ngã xuống, lần thứ ba chính là mộ bia ai điếu. Mây đen tản ra, ánh mặt trời chiếu xuống, tôi nhìn thấy bọn họ đều sống tốt như thế, bài hát kia vừa vang lên, tôi liền nhịn không được bật khóc…]

[bài hát này rốt cuộc là bài gì? Khẳng định không phải là bài của ca thần, tôi chưa từng nghe qua! Chẳng lẽ là ca khúc cho phim? Quá hay, có ai biết đây là bài gì không! Xin đại thần giúp đỡ!]

Ở cuối mỗi bộ phim, đều sẽ dùng chữ viết nhỏ rậm rạp làm ra danh sách mỗi một nhân viên cống hiến cho phim, lấy dạng chạy lên mà trình chiếu trên màn hình lớn. Đối với đoàn phim «Tầng mây màu đen» mà nói, ngay cả tên của anh trai đưa cơm hộp mỗi ngày bọn họ cũng viết ở cuối phim, cảm tạ một lần, chỉ cần có tâm, nhất định có thể phát hiện tên, người biểu diễn và tác giả bài hát cuối phim này.

Nhưng mà rất nhiều khán giả khi nhìn thấy phụ đề xuất hiện, thì sẽ trực tiếp rời khỏi rạp chiếu phim, căn bản không nhìn phụ đề.

Nhưng mà nhiều người lực lượng lớn, khi cái tag #ca khúc cuối phim Tầng mây màu đen# được nâng đến hạng sáu top search ngày đó, rốt cuộc có một dân mạng đăng một cái weibo, đính kèm mấy tấm hình, nói rằng: [chẳng lẽ là cái này?! Cuối cùng tôi khóc có hơi thảm, vẫn luôn ngồi trên ghế chờ phim chiếu xong mới đi, không cẩn thận chụp mấy tấm ảnh. Nhờ đại thần phục hồi lại ảnh chụp một chút, đều tương đối mơ hồ, nói không chừng trong đó sẽ có tin tức bài hát kia. {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh}]

Tổng cộng sáu tấm ảnh, người bạn mạng đó cũng không quá để ý, nhưng mà lại thật sự có không ít đại thần PS đến giúp hắn phục hồi tấm ảnh thành chất lượng cao.

Tấm thứ nhất và tấm thứ hai đều là cảm ơn tất cả khách mời nổi tiếng, chờ đến tấm thứ ba, mới bắt đầu cảm ơn nhân viên công tác đoàn phim. Tấm thứ tư và tấm thứ năm vẫn là cảm ơn nhân viên công tác, sau đó tấm thứ sáu…

[a a a a a tôi phục rồi xong rồi! Bài hát này tên «Thất dực», thế mà lại là Dung Dung hát! Thật sự là cậu ấy hát! Tác giả ca khúc là… a?! Lăng Tiêu?!]

Quả nhiên là một hòn đá gợn lên ngàn làn sóng.

Hôm nay dù sao cũng là ngày đầu tiên phim chiếu, rất nhiều dân mạng căn bản không cách nào mua được vé, không xem được phim. Mà một vài khán giả mua được vé đều tụ tập cùng một chỗ bàn nội dung phim, xem nhẹ phần âm nhạc.

Điều này cũng không thể trách cứ bọn họ, bởi vì hình ảnh và nhân vật tạo hình bộ phim này đều vô cùng xuất sắc, chỉ hơn mười vị khách mời nổi tiếng kia đã có thể làm cho bọn họ thảo luận cả ngày rồi, chỗ nào còn nghĩ tới âm nhạc?

Ở lĩnh vực điện ảnh, âm nhạc là một bộ phận bị rất nhiều khán giả xem nhẹ. Khán giả xem đến tình cảnh khẩn trương kích thích, chỉ biết nghĩ đến "kế tiếp sẽ là nội dung gì", sẽ không nghĩ rằng "nhạc nền này hợp với cảm xúc"; khi bọn họ nhìn thấy nhân vật chính tỏ rõ tâm ý cho nhau, chỉ biết quan tâm "Kiss! Kiss! Kiss!", sẽ không nghĩ đến "bài hát này bật vừa vặn".

Dưới tình huống bình thường, nhạc nền giống như bánh răng nhỏ, không có nó, cảm xúc khán giả xem phim sẽ rất khó bị kích lên, nhưng có nó, người xem lại luôn đắm chìm trong tâm tình của mình, quên sự tồn tại của nó.

Tựa như lúc này đây, rất nhiều người khi xem đến kết cục thì nước mắt giàn dụa, nhưng bọn họ lại không ngờ là bài hát ấy dẫn đường cho tâm tình bọn họ, làm bọn họ nhịn không được mà phát tiết cảm xúc.

Mà hiện tại, có người moi bài hát này ra.

Đến lúc này, mới có người chú ý tới ——

[«Thất dực» là Dung Dung hát?! Chẳng lẽ nói, chẳng lẽ nói… những bài hát đó đều là Dung Dung hát ư?!]

[tiếng ca kia rất êm tai, ngay từ đầu tôi đã chú ý tới bài hát phát trong phim tuyệt đối không phải là bài gốc của ca thần, nhưng thế mà lại là Dung Hủ hát? Có hơi chuyển fan, đối với loại nam sinh vừa đẹp vừa dịu dàng ca hát lại còn hay, là không có sức chống cự nhất.]

[a a a a a a a a tôi thế mà lại không nghe ra tiếng ca của Dung Dung! Tôi thế mà lại không nghe ra được QAQ tôi thẹn với Dung Dung, tôi thẹn là fan Dung! Tôi sẽ đi mua vé xem phim ngay bây giờ, lần này tôi chuyên tâm nghe nhạc, tôi muốn đem nhạc Dung Dung hát nghe một trăm lần!]

Đương nhiên, có càng nhiều người chú ý đến bài hát «Thất dực» này.

[«Thất dực» hẳn là tác phẩm khi Lăng Tiêu còn sống, Dung Hủ hát rất tuyệt.]

[mấy người đừng treo khẩu vị của tui! Tui mua vé xem «Tầng mây màu đen» ngày mai, tui cũng muốn nghe Dung Dung hát «Thất dực», bài hát này thật sự có hay như vậy sao! Mấy người đừng nói nữa!!!]

Màn đêm buông xuống 12 giờ, khi tiếng chuông một ngày mới đúng giờ gõ vang, Lương đạo ngồi ở trong phòng khách sạn, rốt cuộc nhận được cuộc điện thoại kia.

Sau khi nghe được lời của đối phương, Lương đạo nhẹ nhàng thở ra, nhịn không được cười nói: "Cùng vui cùng vui, mượn lời may mắn vậy."

Ngày đầu tiên «Tầng mây màu đen» chiếu, phòng bán vé năm trăm sáu mươi triệu!

Cả nước Hoa Hạ, có hơn năm nghìn rạp đồng bộ chiếu phim, hơn nữa nhờ cơn lốc tuyên truyền đáng sợ của bộ phim, mới chế tạo ra kỳ tích phòng bán vé này!

«Tầng mây màu đen» là bộ phim có phòng bán vé ngày đầu tiên cao nhất trong ba năm nay, chứ không phải một trong. Xếp hạng thứ hai chính là một bộ phim thương nghiệp năm kia Tần Trình làm diễn viên chính, tên là «Biển thủ của công», xếp hạng ba chính là một bộ phim thương nghiệp năm trước của Ôn Tuyền, tên là «Sa thành gió lốc».

Đương nhiên, đó cũng không phải nói giá trị thương nghiệp của «Tầng mây màu đen» khẳng định cao hơn hai bộ phim kia, chính như người bình luận điện ảnh đã nói, bộ phim điện ảnh này là một sự trùng hợp. Nếu bộ phim này không phải là kể về cuộc đời Lăng Tiêu, vậy sẽ không có nhiều người nổi tiếng đồng ý làm khách mời như vậy; nếu như không có Lăng Tiêu, bộ phim điện ảnh này cũng sẽ không được nhiều fan ca nhạc chú ý như vậy.

Nhưng bất luận như thế nào, «Tầng mây màu đen» đúng là hot, hơn nữa đặc biệt đặc biệt hot!

Hết thảy đều bị Lương đạo xem ở trong mắt, lập tức gửi tin nhắn cảm ơn với tất cả diễn viên, khách mời tham gia phim, đồng thời an bài nhân viên tuyên truyền, tiếp tục triển khai hoạt động tuyên truyền «Tầng mây màu đen».

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: ngày đầu tiên, xoay người gặp bạn. {hình ảnh}]

Trong cao ốc Hoa Hạ Entertainment, tầng bốn mươi bảy vẫn là đèn đuốc sáng trưng. Triệu Sở Vân nhìn đoàn phim đăng weibo này, ánh mắt dừng lại một khắc trên hình ảnh áp phích "năm trăm sáu mươi triệu", tiếp đó vừa lòng gật gật đầu, gọi ra một cú điện thoại: "Ừm, có thể, đến thời cơ rồi. Tuyên truyền «Thất dực», có thể bắt đầu."

Hết chương 58

59. Chương 59

Phòng bán vé ba ngày, đột phá một phẩy hai tỷ!

Sau ngày thứ ba «Tầng mây màu đen» chiếu, đoàn phim tổ chức một buổi lễ khánh công long trọng. Dung Hủ, Du Tư Ngữ đều đến, cùng với Lương đạo tay cầm chiếc búa nhỏ, gõ nát tảng băng điêu khắc thành số "1 200 000 000" thật lớn kia.

Trên lễ khánh công, Lương đạo không chút keo kiệt từ ngữ ca ngợi của mình, đầu tiên là cảm ơn mỗi một thành viên trong đoàn phim một trận, tiếp đó cười tủm tỉm nói rằng: "Cậu nói những bài hát đó ư? Đương nhiên đều là Dung Hủ tự hát, lúc trước khi thử vai cậu ấy cũng hát rất tốt, đây là một trong những nguyên nhân quan trọng tôi lựa chọn cậu ấy."

Lời này tuy rằng không hoàn toàn tương xứng với sự thật, nhưng cũng không tính là lời nói dối.

Rất nhanh, phóng viên truyền thông lại càng thêm chú ý đến Dung Hủ, có phóng viên đứng lên lớn tiếng hỏi: "Xin hỏi Dung Hủ, có phải cậu có ý chế tác bài hát «Thất dực» thành CD để công bố không? Bài hát này ở trong phim là lần đầu tiên gặp đời, hay là nói cậu chỉ hát nó ở trong phim?"

Hai ngày này theo «Tầng mây màu đen» chiếu phim, độ chú ý của khán giả đối với «Thất dực» càng ngày càng cao.

Mấy bài hát như «Tầng mây màu đen», «Đèn kéo quân thiên đường», «Khe sâu Na Uy», Lăng Tiêu đều từng hát, cũng đã từng phát hành album, nhưng «Thất dực» là một ca khúc hoàn toàn mới. Hoa Hạ bảo vệ bản quyền tương đối tốt, đả kích đồ lậu, hiện nay bất luận một fan âm nhạc nào muốn nghe được bài hát «Thất dực», đều nhất định phải đến rạp xem phim, trên internet đều không tìm được một chút tài nguyên.

Hơn nữa Triệu Sở Vân cũng bắt đầu tiến hành tuyên truyền «Thất dực», cô cũng không có gióng trống khua chiêng nói với fan âm nhạc ngay từ đầu là "«Thất dực» sẽ lấy hình thức CD single công bố". Rõ ràng ngay cả MV cũng đã chế tác xong, đã ở giai đoạn gia công, Triệu Sở Vân vẫn bình tĩnh như trước, kích lên nồng đậm hứng thú của nhóm dân mạng đối với bài hát này.

Đây là một loại marketing, nếu ngay từ đầu liền nói có thể mua được bài hát này, vậy mọi người cũng sẽ không xem thành vấn đề. Nhưng hiện tại bài hát này không có một chút tin tức phát hành, bạn sẽ khẩn trương, sẽ khát cầu với nó.

Cầu mà không được, chính là nói loại tâm lý này, càng không chiếm được lại càng muốn, Triệu Sở Vân khống chế tâm lý nhóm fan âm nhạc không sai chút nào.

Dung Hủ tự nhiên đã sớm lén lút bàn bạc với Triệu Sở Vân, hiện giờ ba ngày trôi qua, dường như cũng là lúc cho sóng tuyên truyền này thêm một phen phát hỏa. Vì thế mọi người chỉ thấy thiếu niên nâng micro lên, khẽ cười nói: "Sắp tới quả thật có người nói với tôi về việc phát hành bài hát này, có điều tình huống cụ thể như thế nào, bây giờ còn chưa thể công bố."

Các phóng viên nhất thời kích động lên, một đám người sau tiếp người trước hỏi Dung Hủ về tin tức «Thất dực».

Buổi lễ khánh công này viên mãn chấm dứt, Lương đạo mời đoàn người đi ăn một bữa, đến tối tám giờ rưỡi, La Chấn Đào lái xe đón Dung Hủ về nhà.

Đèn nê ông phồn hoa xán lạn đem hơn phân nửa không trung nhuộm đẫm thành sắc hoa hồng mê người, hiện giờ đã gần đến tháng năm, Dung Hủ kéo kiếng xe xuống, gió đêm nghênh diện mà đến thổi phất lọn tóc mỏng trên trán cậu, lộ ra khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp. Cậu hơi hơi híp mắt, an tĩnh nhìn cảnh đêm kỳ lạ rực rỡ ngoài cửa sổ, đồng thời cũng để mình tỉnh tỉnh rượu.

Đã thành niên, tự nhiên không thể lấy vị thành niên làm lý do, cự tuyệt uống rượu nữa.

Sinh nhật Dung Hủ vượt qua trong đoàn phim «Mai phục», mấy ngày đó vừa vặn đóng máy, mọi người đều vội vàng đuổi tiến độ, căn bản không có thời gian làm sinh nhật cho cậu. Dung Hủ cũng không phải quá để ý, sau khi ở đoàn phim cùng ăn bánh ngọt với mọi người, liền coi như qua lễ trưởng thành.

Tin nhắn chúc mừng cậu cũng nhận được mấy cái, có cái đến từ Đường Mộng Lam, Diệp Kiều, Đổng Tranh, còn có cái đến từ Tần phu nhân và Tần Trình. Chú thím Dung gia tự nhiên không có gửi cho cậu một tin nhắn nào, trái lại Đoàn quản gia còn gọi một cú điện thoại đến, chúc Dung Hủ thành niên vui vẻ.

Có điều buổi tối nay, Dung Hủ cũng chỉ là uống nửa ly rượu vang. Lương đạo biết cậu đã thu xong «Thất dực» và còn sắp phát hành, đương nhiên sẽ không để cậu uống nhiều rượu nữa. Uống rượu tổn thương cổ họng, ca sĩ vẫn là uống ít rượu mới tốt.

"Gần đây trong tay anh có hơi bận quá, không có thời gian luôn theo cậu tới đoàn phim, mời cho cậu một trợ lý thế nào? Vừa lúc hội hậu viên fan và weibo của cậu vẫn luôn không người xử lý, có thể để trợ lý hỗ trợ coi ngó."

Dung Hủ thu hồi tầm mắt, nói: "Được, anh La."

"Được rồi, ngày mai anh liền tới công ty nhìn xem, tìm cho cậu một hạt giống tốt." Dừng một chút, La Chấn Đào do dự một khắc, nói rằng: "Gần đây có không ít đoàn phim phát thông cáo cho anh, có phim truyền hình, cũng có điện ảnh. Quảng cáo cũng có không ít, hiện giờ anh cảm thấy cậu có thể nhận một cái phát ngôn quảng cáo trước, rồi lại nhận một bộ phim. Cậu muốn nhận phim truyền hình hay là điện ảnh?"

Dung Hủ không cần nghĩ ngợi đáp rằng: "Điện ảnh đi."

La Chấn Đào gật gật đầu: “Được. Có mấy thông cáo điện ảnh đều rất tốt, ngày mai anh cho cậu xem.”

“Phim văn nghệ cũng không cần đưa em.”

Nghe nói như thế, La Chấn Đào ngơ ngẩn một chút, vừa vặn là một cái đèn đỏ, hắn đạp phanh, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Dung Hủ. Tầm nhìn phía sau xe có chút mờ tối, hắn cũng không thể thấy rõ biểu tình thiếu niên, chỉ có thể nhìn rõ một đôi mắt bình tĩnh ôn hòa.

“Sao không muốn phim văn nghệ?”

Phóng mắt ra ảnh đàn thế giới, vẫn luôn có một cách nói: phim văn nghệ là cho người bình thẩm chuyên nghiệp xem, phim thương nghiệp là cho khán giả xem.

Quả thật, hàng năm đều có một vài bộ phim văn nghệ tinh phẩm phòng bán vé cao, vừa có thể lấy được giải thưởng, lại có thể lấy được phòng bán vé. Nhưng mấy cái đó chung quy là số ít, chẳng hạn như năm kia, thị trường phim văn nghệ Hoa Hạ đóng băng, một bộ phim văn nghệ phòng bán vé cao nhất là «Hy vọng» do Bàng Hoảng đạo diễn, tổng phòng bán vé chỉ có chín trăm triệu, thậm chí còn không bằng phòng bán vé ba ngày của «Tầng mây màu đen».

Nhưng mà, phim thương nghiệp rất khó lấy giải thưởng, bởi vì đa số tổ trao giải đều thích nội hàm, muốn chiều sâu. Thậm chí đối với một ít bình thẩm viên xảo quyệt mà nói, bọn họ cảm thấy điện ảnh mà người xem càng không thích thì lại càng nên nhận giải, bởi vì điện ảnh chân chính chỉ có một phần nhỏ người biết thưởng thức.

Trước không nói loại quan điểm thiểu năng này bị bao nhiêu người thóa mạ, nhưng tình thế chỉnh thể chính là như thế, trên cơ bản, điện ảnh đắt khách rất ít lấy giải thưởng, phim điện ảnh lấy giải phần lớn đều ế chỏng chơ. Hoa Hạ cũng chỉ có vài người như Tần Trình, Ôn Tuyền có thể vừa lấy phòng bán vé vừa lấy giải thưởng, nhưng bọn họ chỉ là một số ít người.

Nghe La Chấn Đào nói, Dung Hủ mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Em còn trẻ, lấy giải thưởng quá sớm, em càng cần phòng bán vé.” Ánh mắt chợt lóe qua một ngọn đèn nê ông ngoài cửa sổ, Dung Hủ hạ mắt, thản nhiên nói: “Em cần phòng bán vé để chứng minh mình, quay phim thương nghiệp không có gì không tốt, em rất thích.”

La Chấn Đào nhất thời nghẹn lời.

Hắn sẽ không nói mấy lời như là “phòng bán vé «Tầng mây màu đen» khủng bố như vậy, chẳng lẽ còn không đủ chứng minh cậu”, bởi vì tất cả mọi người đều biết, phòng bán vé «Tầng mây màu đen» có lẽ có quan hệ với Dung Hủ, nhưng dù không có Dung Hủ, phòng bán vé của nó cũng tuyệt đối sẽ không kém.

Dung Hủ diễn tốt, có thể khiến phòng bán vé bộ phim này tăng cao, nhưng dù Dung Hủ diễn không tốt, phòng bán vé bộ phim này cũng tuyệt đối có thể bắt lấy top 5 năm nay.

Nghĩ vậy, La Chấn Đào cao giọng mỉm cười: “Buổi tối anh gửi kịch bản ba bộ phim thương nghiệp cho cậu. Có điều tiểu Hủ, cậu cũng đừng để ý lời nói của mấy anti fan, bộ phim này có thể có phòng bán vé cao như vậy, tuyệt đối có công lao của cậu. Cậu diễn rất tốt, rất nhiều người bình luận điện ảnh đều cho cậu điểm đánh giá cao, anh cảm thấy cậu có thể dựa vào nhân vật kia lấy vài cái đề cử.”

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, Dung Hủ nhướn mày nói: “Người mới xuất sắc nhất à?”

La Chấn Đào nói giỡn: “Người mới xuất sắc nhất chỗ nào đủ, nam diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Phượng, mới đủ!”

Cùng lúc đó, thành phố B, tầng chót một căn nhà cao cấp.

Người đàn ông tuấn mỹ thanh lãnh ngồi ở trên sofa, hạ mắt nhìn điện thoại di động của mình, nhẹ nhàng lướt lướt. Nhìn càng nhiều, tốc độ của hắn lại càng chậm, chờ nhìn thấy một bài post, hắn trực tiếp cầm lấy di động, gõ chữ.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: Dung Hủ đương nhiên là đi tham gia lễ khánh công rồi, cậu ấy là nam chính, cậu ấy diễn cực tốt. Ba ngày phòng bán vé một tỷ hai chính là thành tích!]

Không bao lâu ——

[trả lời @Liên Dung Tranh Tử Hãm: ha ha ha, cười chết tôi. Dù để một người ngoài nghề đến diễn, thì bộ phim «Tầng mây màu đen» này cũng sẽ không rớt hố! Không rớt hố, biết không? Phim của Lương Siêu không có bộ nào phòng bán vé thấp hơn một tỷ, bộ phim văn nghệ kém cỏi nhất của Du Tư Ngữ cũng có phòng bán vé hơn sáu trăm triệu! Còn có nhiều khách mời nổi tiếng như vậy, còn có Tần Trình! Bộ phim văn nghệ kém cỏi nhất của Tần Trình cũng có hơn ba tỷ phòng bán vé, đừng nói để Dung Hủ đi diễn nam chính, nói không chừng tôi đi diễn, ba ngày phòng bán vé một tỷ rưỡi đó 23333]

Rất nhanh, lại có anti chen chúc lại đây, ủng hộ quan điểm của LZ này: [đúng vậy, ba ngày mới một tỷ hai, xứng với hơn hai trăm triệu fan weibo của Lăng Tiêu sao? Xứng với mấy chục khách mời nổi tiếng kia sao? Còn bảo Tần Trình làm vai phụ cho cậu ta, fan thế mà lại không biết xấu hổ nói idol nhà mấy người phòng bán vé cao. Năm nay tôi liền trông cậy vào chuyện cười này mà sống.]

Càng nói, anti fan lại càng hăng say.

[tôi thật thấy không đáng thay Tần Trình, nếu là phim thương nghiệp hắn tự diễn, lập tức ba ngày phòng bán vé hai tỷ đó! Ai, Dung Hủ quá đuổi khách, nếu đổi người khác đến diễn Lăng Tiêu, bộ phim điện ảnh này không biết còn hot tới trình độ nào.]

Tần Trình: “…” Hắn cảm thấy rất đáng giá! Vô cùng đáng giá! Tương đối đáng giá!!!

Mấy anti fan đó không nhất định là thật sự chán ghét Dung Hủ, rất có thể là thuỷ quân do những phim

điện ảnh cùng kỳ mời đến. Bọn họ không có gì khác biệt mà công kích «Tầng mây màu đen», có người mắng bộ phim này chỉ có đội hình, quá mức phù phiếm; có người mắng Lương đạo một chút tiến bộ cũng không có, điện ảnh nhàm chán; có người mắng Dung Hủ quá trẻ tuổi, tư lịch cạn diễn xuất kém; còn có người mắng Du Tư Ngữ chuyển hình thất bại, diễn xuất kém cỏi.

Một bộ phim nổi tiếng, tự nhiên sẽ áp bức không gian sinh tồn của những bộ phim cùng kỳ.

Chẳng hạn như sau khi «Tầng mây màu đen» công chiếu, ngay từ đầu là hơn 5000 chuỗi rạp chiếu, kết quả thành tích lần đầu tốt như vậy, các công ty Điện ảnh và Truyền hình lớn nhanh chóng gia tăng chuỗi rạp chiếu, ngày thứ ba đã gia tăng đến hơn 6000 chuỗi rạp chiếu.

Hoa Hạ tổng cộng chỉ có nhiêu đó rạp chiếu phim, bạn muốn gia tăng chuỗi rạp chiếu, người khác liền nhất định phải giảm bớt chuỗi rạp chiếu. Hơn nữa thời gian của dân xem phim cũng có hạn, cuối tuần bọn họ chỉ có thể xem mấy bộ phim, xem «Tầng mây màu đen», liền không có thời gian xem phim khác.

Có một bộ phim thương nghiệp chiếu trước «Tầng mây màu đen» một ngày, vốn dĩ phòng bán vé ngày đầu của nó cũng có hơn chín mươi triệu, xem như không tồi. Nhưng mà ngày hôm sau, phòng bán vé liền giảm mạnh đến hơn hai mươi triệu! Lúc này mới là một ngày sau khi chiếu, thế mà lại giảm đến ba phần năm phòng bán vé, chính bởi vì «Tầng mây màu đen» chiếu, nên tạo ra đả kích lớn với nó.

Fan Dung Hủ nhìn thấy mấy anti đó cũng đều sẽ dựa vào lý lẽ cố gắng tranh luận vì Dung Dung nhà mình, đồng thời, người yêu nhạc Lăng Tiêu, người thích «Tầng mây màu đen», fan Du Tư Ngữ, thậm chí fan Tần Trình, cũng cười nhạt với đám anti không cái khe nào không chui vào đó.

Nhưng mà dù đám anti bị đánh thảm hơn nữa, thì một vài ngôn luận đáng ghét vẫn có thể nhìn thấy. La Chấn Đào lo lắng Dung Hủ nhìn thấy những bình luận đó, nhưng hắn cũng không biết, Dung Hủ đã sớm dự liệu được loại tình huống này, mà còn không để bụng.

Tuy rằng biết đám anti đó tám chín phần là thuỷ quân, nhưng cậu cũng vui vẻ nhận một bộ phim thương nghiệp, chứng minh giá trị của mình.

Hết thảy dùng sự thật nói chuyện, chờ cậu đem phòng bán vé vứt trên mặt đám anti đó, không biết bọn họ là biểu tình gì.

Nhưng mà, Dung Hủ không để bụng, xem như chê cười, còn người đàn ông nào đó lại là càng xem càng giận. Khi phát hiện đám thuỷ quân đó thế mà lại lấy "Tần Trình" làm lý do, châm ngòi quan hệ giữa fan Tần Trình và fan Dung Hủ, miệng hắn bĩu ra, nhanh chóng phản bác.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: Tần Trình không thích hợp nhân vật Lăng Tiêu, hắn không có khả năng đóng. Hơn nữa Tần Trình và Dung Hủ quan hệ rất tốt, vô cùng tốt, mấy người đừng mơ châm ngòi ly gián.]

[Hi hi ha ha nha trả lời @Liên Dung Tranh Tử Hãm: ha ha ha ha, mi nói không đóng liền không đóng à, mi nói quan hệ tốt liền quan hệ tốt hả? Mi mở thiên nhãn hả?]

[Một đóa hoa nhỏ tránh đi trả lời @ Liên Dung Tranh Tử Hãm: fan Dung mấy người có phải đều thích YY như vậy hay không? Lần trước YY, nói quan hệ tốt với Đường Mộng Lam, hiện tại thế mà lại YY đến trên người Tần Trình? Nhảy vọt cũng nhảy quá lợi hại đi, tiểu trong suốt hạng mười tám cũng dám nhảy lên Tần Trình. Mặt mấy người sao lại dày như vậy, sao không nói thẳng là Tần Trình người ta mừng rỡ làm vai phụ cho Dung Hủ luôn đi?]

Tần Trình: "…"

Mi mới thiên nhãn, mi mới mặt dày, cả nhà mi đều thiên nhãn, cả nhà mi đều mặt dày!!!

Anti thật sự rất nhiều, dù Tần Trình đã vào giới nhiều năm, vẫn không cách nào làm rõ những chuyện quanh quanh quẩn quẩn giữa fan. Mấy anti fan đó căn bản không nghe sự thật, không nói đạo lý, mà đối phó những người này sợ là chỉ có một loại phương pháp.

Năm phút đồng hồ sau, thuỷ quân số lượng cả ngàn lập tức đến nơi, trực tiếp tay xé anti. Mấy trăm anti fan đó đang mắng đến vui vẻ, đột nhiên bị một đám fan lời nói sắc bén chửi đến không biết đông tây nam bắc, bọn họ vừa định phản bác, nhưng người ta quở trách đến độ bọn họ chỉ có thể há mỏ, cuối cùng xám xịt rời đi.

Đám thuỷ quân gần như có thể lấy giả tráo thật ấy cũng không có ngừng động tác, còn giúp fan Dung Hủ mắng những anti khác.

Chờ đến nửa giờ sau, rốt cuộc, dưới cái tag #Tầng mây màu đen# là một mảnh nhẹ nhàng khoan khoái, không còn những thứ chướng khí mù mịt đó nữa.

Người đàn ông nhướn mày, môi mỏng khẽ cong, đăng một cái weibo ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: #Tầng mây màu đen# #Tần Trình# #Dung Hủ# #Trình Dung# rất là hay, lại xem một lần, Dung Dung chume chume chume =3= {hình ảnh}]

Vừa mới đăng xong cái weibo này, một trận tiếng chìa khoá loảng xoảng liền truyền đến từ huyền quan. Ánh mắt Tần Trình chợt lóe, lập tức tắt di động rồi bỏ luôn vào túi áo, cũng không biết cái weibo này của mình sắp tạo ra ảnh hưởng. Đồng thời, hắn lấy ra một cái di động khác, bình tĩnh thong dong lật xem tin tức mới nhất.

Dung Hủ đổi giày vào nhà, vừa nâng đầu liền thấy được Tần Trình mặc quần áo ở nhà cúi đầu xem di động. Cậu thoáng sửng sốt, cười nói: "Tôi nghĩ anh cũng đi ra ngoài chứ, tối hôm nay không có tiệc sao? Anh ăn chưa?"

Vừa nói, Dung Hủ vừa cởi áo khoác ra, còn chưa đi vào phòng mình, liền nghe một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên: "Chưa."

Bước chân nhất thời ngừng lại, Dung Hủ chậm rãi xoay người, kinh ngạc hỏi: "Anh còn chưa ăn?"

Tần Trình hơi hơi gật đầu.

Dung Hủ suy tư một khắc, khóe môi cong lên, bỗng nhiên cười nói: "Vừa vặn tôi cũng chưa ăn no, nếu không… tôi nấu cho anh bát mì nhé?"

Hết chương 59

Tần Tranh Tranh: bọn họ nói bậy! Dung Dung, bảo bảo cảm thấy đặc biệt đáng giá, bảo bảo và em quan hệ đặc biệt tốt!

Dung Dung:… anh nói trước đi đã, anh không ăn cơm, có phải cố ý chờ tôi nấu cơm cho anh hay không?

60. Chương 60

Ánh sáng vàng ấm áp chiếu sáng phòng bếp, dao thái sắc bén và thớt gỗ không ngừng va chạm, phát ra tiếng "cạch cạch".

Dung Hủ không phải là người quá biết nấu ăn, cho nên động tác xắt rau của cậu cũng không nhanh, chỉ có thể nói là bình thường, thời khắc cẩn thận không để tay mình bị thương. Cậu dùng một sợi dây cột mái tóc mình ra sau ót, nhưng trên trán có một ít tóc không cột lên được, theo động tác cúi đầu của cậu rơi ra phía trước, chặn nửa bên mặt.

Không tới một khắc, rau xanh đều đã rửa xong, xắt xong, trứng gà cũng đập hai quả. Rau xanh được đổ vào trong nồi, trước hết xào một đoạn thời gian, thừa dịp rau mềm, hương khí tràn ra, đổ nước vào trong nồi, sau đó liền bỏ mì.

Dung Hủ nghiêm nghiêm túc túc cúi đầu làm, rõ ràng là một chuyện cực kỳ đơn giản, cậu cũng làm đến vô cùng nghiêm túc.

Tần Trình liền đứng ở một bên, nâng mắt nhìn thiếu niên thật cẩn thận bỏ mì. Ánh mắt hắn nhẹ nhàng xẹt qua trên đôi mắt phượng dài nhỏ xinh đẹp kia, sóng mũi cao thẳng và đôi môi mềm mại, cuối cùng dừng trên xương quai xanh trắng nõn yếu ớt.

Lúc này Dung Hủ bỗng nhiên đưa tay vén lọn tóc mỏng trên trán ra sau đầu, quay đầu nhìn về phía Tần Trình, cười nói: "Anh ăn giấm không?"

Nhất thời không kịp phản ứng, Tần Trình nhanh chóng dời đi tầm mắt, theo bản năng hỏi: "Ăn giấm?"

Ý cười trên mặt thiếu niên càng thêm xán lạn vài phần: "Nếu anh thích ăn giấm, tôi liền giúp anh bỏ nhiều giấm một chút, bỏ nước tương ít một chút."

Tần Trình: "…Ừm, tôi rất thích ăn giấm."

Không bao lâu, hai tô mì rau xanh trứng gà nóng hôi hổi liền được bưng lên bàn. Rau xanh lục và trứng gà vàng cam, khiến người nhìn cực kỳ thèm ăn, Dung Hủ vốn cũng không có cảm giác quá lớn, nấu nấu thế mà cũng thấy có chút đói, liền bỏ thêm ít mì cho mình.

Bởi vì đã sớm phát hiện Tần Trình dường như có thói quen "ăn không nói", Dung Hủ vẫn luôn chuyên tâm ăn mì. Cậu tự nhiên không có phát hiện, người đàn ông ngồi ở đối diện cậu cầm lấy chiếc đũa, chỉ động tới một ngụm mì, liền chậm rãi nuốt nuốt, nhìn chằm chằm cái bát trước mặt, do dự thật lâu mới ăn ngụm thứ hai, sau đó cực kỳ thong thả mà ăn ngụm thứ ba.

… Luyến tiếc, đã mấy tháng chưa ăn đồ thiếu niên tự mình làm, lúc này sao nỡ!

Vì thế chờ Dung Hủ ăn xong, cậu vừa nhấc đầu, thế mà phát hiện Tần Trình chỉ ăn một nửa. Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, Dung Hủ nhíu mày, hỏi: "Sao không ăn? Không phải anh chưa ăn cơm chiều sao, là hương vị mì này có chỗ nào không khống chế tốt hả?" Dừng một chút, Dung Hủ hỏi: "Anh có bệnh sạch sẽ không?"

Tần Trình đang gắp một cọng rau xanh bảo bối tỉ mỉ thưởng thức, đột nhiên nghe nói như thế, hắn theo phản xạ trả lời: "Không có."

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy một đôi đũa vói vào trong bát mình, nhẹ nhàng kẹp lấy một sợi mì đứt!

Tần Trình: "!!!"

Hai mắt phút chốc trợn to, Tần Trình lập tức ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn thiếu niên ở trước mắt. Ai ngờ người sau căn bản không chú ý tới vẻ mặt kinh hãi của hắn, mà là tinh tế nhai sợi mì kia, sau một lúc lâu, mới cười nói: "Hình như là chua hơn của tôi một chút, có điều tôi nhớ rõ, anh nói anh thích ăn giấm nhỉ?"

Tần Trình giọng điệu trầm thấp gật đầu: "Ừm, tôi… thích ăn giấm."

Dung Hủ hơi hơi nghiêng đầu, lọn tóc không có buộc lên liền rơi xuống bên má, cậu cười nói: "Ngày mai tôi sẽ chú ý, vừa lúc nhìn thấy trong tủ lạnh còn có chút đồ ăn. Đúng rồi, tôi nhớ rõ hình như ngày mai anh cũng không có thông cáo, muốn cùng xem phim không?"

Tần Trình gật đầu: ngày mai cũng là cậu nấu ăn hả?!

"Tôi đi chọn một bộ phim trước đây."

Dung Hủ bưng bát đứng dậy vào phòng bếp, mà ở sau lưng cậu, người đàn ông nào đó một lần nữa cầm đũa lên, nhìn chằm chằm bát mì trước mắt, không còn chầm chậm chầm chậm giống vừa rồi nữa. Đều nói lúc ăn mì rất khó bảo toàn tướng ăn và sự xinh đẹp, hơn nữa sau khi ăn nhanh, càng dễ dàng khiến người ta có vẻ tục khí.

Nhưng lúc Dung Hủ từ trong phòng bếp đi ra, vừa vặn nhìn thấy Tần Trình ăn xong một đũa mì cuối cùng, tư thế tao nhã bình thản, giống như ngồi ở nhà ăn cao cấp. Mười lăm phút vừa rồi, người đàn ông này chỉ ăn không đến một nửa, nhưng hiện tại mới ngắn ngủn ba phút đồng hồ, hắn liền ăn xong toàn bộ.

Chợt nhìn, Dung Hủ còn có chút kinh ngạc, cậu nhìn nhìn xung quanh, tầm mắt không tự giác nhìn thoáng qua thùng rác bên cạnh bàn ăn: ý, không có mì. Chẳng lẽ nói, hắn thật sự ăn hết rồi? Không phải mới nãy còn cảm thấy có hơi chua, không quá hợp khẩu vị sao?

Ôm loại tâm tình hoang mang này, Dung Hủ hỏi: "Xong rồi?"

Tần Trình ánh mắt thâm trầm nhìn cậu, ý vị sâu xa gật đầu: "Ừm."

Hai người bỏ tô vào trong máy rửa bát, chờ sau khi rửa mặt một phen, Tần Trình đi vào phòng chiếu phim. Mới vừa vào cửa, hắn liền nhìn thấy thiếu niên tuấn tú xinh đẹp kia kiễng mủi chân, duỗi cánh tay, dường như muốn lấy bộ DVD đặt ở tầng cao nhất.

Tuy nói là chiều cao 185cm, nhưng mà ngăn tủ cao nhất đặt DVD ước chừng có hai mét, Dung Hủ chỉ có thể nhìn thấy một cái tên, lại rất khó lấy ra. Hôm trước cậu mới xem giới thiệu liên quan đến bộ phim điện ảnh này, có vài phần giống với một kịch bản mà vừa rồi La Chấn Đào gửi cho mình, cho nên rất muốn lấy đến xem.

Đây là lần đầu tiên cảm thấy chiều cao mình có chút không đủ, Dung Hủ lại kiễng mũi chân một chút, đầu ngón tay đã sắp đụng tới bản DVD kia, đột nhiên, một bóng dáng cao lớn phản chiếu trên ngăn tủ trước mặt cậu. Ánh sáng bị đối phương toàn bộ che khuất, Dung Hủ hơi hơi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đã thấy Tần Trình kiễng mủi chân lấy được bộ DVD kia, hạ mắt nhìn cậu: "Muốn xem cái này sao?"

Khoảng cách giữa hai người chỉ có mười cm ngắn ngủi, hơi thở nam tính mạnh mẽ nồng đậm quẩn quanh giữa mũi, Dung Hủ thoáng ngửa đầu, có thể thấy rõ trong mắt người đàn ông lắng đọng thâm trầm. Đã từng có fan điện ảnh nói qua, con người Tần Trình xuất chúng nhất chính là khí chất, dễ nhìn nhất chính là đôi mắt. Đôi mắt hắn không giống rất nhiều người Hoa Hạ mang theo một chút màu nâu hoặc là màu hổ phách nhạt, hắn chính là màu đen thuần túy, thâm thúy đến độ có thể hút người vào đó.

Từ một góc độ nào đó, còn có thể nhìn thấy một chút xanh thẳm di truyền từ bà ngoại của hắn.

Nhìn nhìn, Dung Hủ theo bản năng lui lui ra sau, phía sau lưng sắp sửa đụng lên ngăn tủ DVD. Tần Trình nhíu mày, phản ứng nhanh chóng vươn tay chắn sau lưng Dung Hủ, vì thế mu bàn tay hắn và ngăn tủ chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang không nhỏ.

Dung Hủ lập tức phục hồi lại tinh thần, hỏi: “Làm sao vậy, vừa rồi đụng vào chỗ nào rồi, không có việc gì đi?”

Ngón tay người đàn ông thon dài thẳng tắp, nhưng trên mu bàn tay có một vết đỏ, không rách da cũng không đổ máu, chỉ là đụng đỏ mà thôi. Tần Trình nhẹ nhàng lắc tay: “Không có gì, cậu muốn xem bộ phim này à?”

Dung Hủ phút chốc tỉnh táo lại, cậu ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, cười cong mắt: “Ừm, chúng ta liền xem bộ này đi.”

Bộ phim này là một bộ điện ảnh nước Mỹ, chiếu tám năm trước, kể câu chuyện một cảnh sát đấu trí đấu dũng với một bọn cướp. Làm phim thương nghiệp hai nam chính chế tác lớn, lúc ấy bộ phim điện ảnh này thổi quét phòng bán vé trên trăm tỷ tại toàn cầu, hai diễn viên chính đều là minh tinh hạng một nước Mỹ, trở thành kinh điển trong lòng rất nhiều người.

Phim điện ảnh có thể trở thành kinh điển, chất lượng tất nhiên rất có đảm bảo, không bao lâu, Dung Hủ liền đắm chìm trong bầu không khí phim, chậm rãi quên hơi thở lưu lại ở mũi, thuộc về đối phương vừa rồi. Mà bên kia, bộ phim điện ảnh này Tần Trình đã sớm xem qua, dù nội dung có khẩn trương kích thích, khiến người ta hồi hộp như thế nào nữa, thì giờ phút này hắn cũng luôn không yên lòng nhìn màn hình, đồng thời dùng ánh mắt lén lút ngắm thiếu niên bên cạnh.

Thừa dịp Dung Hủ không chú ý, hắn lặng lẽ gửi một cái tin nhắn: [tôi muốn quay càng nhiều phim.]

Nhìn thấy tin nhắn khóe miệng Từ Tấn kéo kéo, trực tiếp hồi âm: [ha? Tuần trước không phải là mới giúp cậu nhận một bộ phim của Triệu đạo sao, tháng sau liền vào đoàn phim, vầy còn chưa đủ?]

Tần Trình hạ mắt nhìn thoáng qua màn hình di động, thản nhiên chỉ trích: [anh phải có chút lòng cầu tiến, đừng có thỏa mãn với hiện tại.]

Từ Tấn tức giận đến thiếu chút nữa đập di động: “…”

Rốt cuộc là ai không có lòng cầu tiến, ai thỏa mãn với hiện tại hả!!!

Từ Tấn tự nhiên không rõ vị đại thiếu gia dưới tay hắn lại nảy sinh tâm tư lệch lạc gì, chả hiểu sao mà đặc biệt chiến sĩ thi đua lên. Mà hắn đương nhiên cũng không biết, giờ phút này, ánh mắt người đàn ông nào đó nhẹ nhàng bay tới ngăn tủ DVD trong phòng chiếu phim ——

Tất cả trong này phải đều là tác phẩm của hắn… ừm, nên như vậy.

Thời gian hai giờ vội vàng mà qua, xem phim xong, Dung Hủ không khỏi cảm thấy một trận mất mát. Sau khi phụ đề xuất hiện, cậu cũng không có lập tức tắt DVD, mà là an an tĩnh tĩnh xem xong danh sách tất cả diễn viên, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Tần Trình, cười nói: “Tôi cảm thấy Jennifer diễn xuất thật

tốt, lúc đó tuy rằng cô ấy thực trẻ tuổi, diễn xuất không bằng hiện tại, nhưng cô ấy trong bộ phim này sắm vai nữ chính rất có linh khí."

Nói tới chuyện ở phương diện công việc, Tần Trình cũng đứng đắn lên, gật đầu nói: "Ừ, Jennifer là dựa vào bộ phim này để ra mắt, diễn xuất của cô ấy luôn không tồi."

Hai người lại hàn huyên chốc lát, thảo luận một ít về vấn đề chi tiết miêu tả và phương thức biểu đạt của diễn viên trong bộ phim này, cuối cùng mỗi người về phòng ngủ của mình.

Dung Hủ cười tủm tỉm phất phất tay, hơn phân nửa bàn tay đều giấu ở trong tay áo, giống như một con mèo nhỏ đáng yêu: "Ngủ ngon."

Tần Trình đã bị một phát xuyên tim, ánh mắt sâu thẳm, nghiêm túc phất tay: "Ừm… Ngủ ngon."

Sau khi trở lại phòng ngủ Dung Hủ bắt đầu cẩn thận đọc vài kịch bản khác La Chấn Đào gửi lại đây, mà Tần Trình lại là một tay che mặt, dựa vào ván cửa trấn định một hồi lâu, lúc này mới nâng bản mặt than kia lên, mặt không đổi sắc lấy từ trong túi ra một cái di động khác, yên lặng khởi động máy.

Sau đó… chết máy.

Hơn một ngàn bình luận và chia sẻ khiến cái di động quả táo mới mua này lag đến không kiềm chế được, chờ thêm ba phút đồng hồ, rốt cuộc Tần Trình nhấn mở weibo của mình. Sau khi xác nhận đây thật sự không phải là nick chính của mình, hắn nhấn mở trang chủ, nhìn cái weibo mình mới đăng.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm:: #Tầng mây màu đen# #Tần Trình# #Dung Hủ# #Trình Dung# thật là hay, lại xem thêm một lần, Dung Dung chume chume chume =3= {hình ảnh}]

Tần Trình: "…"

Nội dung không có một chút vấn đề, nhưng hình ảnh sao lại là mặt Dung Hủ đang ngủ!!!

Rõ ràng phải là ảnh một trăm vé xem phim «Tầng mây màu đen» mà ngày hôm qua hắn lén lút bảo Từ Tấn mua, tỉ mỉ bày thành một hình trái tim, lại sử dụng cách chụp ảnh tốt nhất, đã trải qua hậu kỳ xử lý chứ!!!

Còn trong tấm ảnh này, thiếu niên nho nhỏ cuộn mình trên ghế, đầu lệch sang bên cạnh, lẳng lặng ngủ. Sợi tóc mềm mại rơi ở giữa trán cậu, lông mi vừa dài vừa dày, không biết là ngủ bao lâu, hai má còn mang theo một chút hồng nhạt. Làn da trắng nõn, an bình tốt đẹp, vừa thấy liền biết là ảnh chụp, hơn nữa là ảnh chụp cận!

Sau khi nhấn mở bình luận phía dưới, Tần Trình nhìn trong chốc lát, đột nhiên phát hiện có chút không

đúng.

Hắn lập tức mở tài khoản alimama của mình ra, gửi câu hỏi qua. Chủ tiệm rất nhanh hồi âm: [thân, ngài mua chính là gói quà lớn 38888 "một con rồng hot internet thành danh" ưu đãi nhất nha ~ tặng kèm các hạng mục phong phú fan thuỷ quân cao cấp, thuỷ quân cao cấp bình luận, thuỷ quân cao cấp share bài. Chúng tôi đã giúp ngài đem weibo mới nhất nâng đến đầu đề trang chủ của fan, nếu vừa lòng, thân, cho cái khen ngợi năm sao nha, moaz moaz moaz, chờ mong lần hợp tác tiếp theo =3= thuỷ quân Phúc Oa Bài, bạn đáng giá có được ~( )~]

Tần Trình: "..."

Đánh giá kém!!!

Nhưng mà bất luận cho đánh giá kém như thế nào, chuyện đã qua hơn hai giờ, có làm thế nào, cũng là không thể sửa chữa. Nhưng Liên Dung Tranh Tử Hãm cũng không biết, đây chỉ là một bắt đầu của việc hắn hot khắp giới fan, kế tiếp... không có hot nhất, chỉ biết càng hot hơn...

Hết chương 60

Tần Tranh Tranh: bảo bảo thật sự chỉ muốn khiêm tốn khoe khoang một trăm vé xem phim tạo thành hình trái tim tình yêu xíu thôi mà (_)

61. Chương 61

Việc đầu tiên Tần Trình làm là xóa cái weibo này, đồng thời đăng một cái weibo mới, cũng kèm hình ảnh chính xác.

Nhưng mà, thời gian đã muộn. Nếu chỉ là một nick nhỏ bình thường đăng cái weibo như vậy trong trang chủ fan, có khả năng còn không có cái gì chú ý. Khẳng định sẽ có fan vì tìm theo tag mà nhìn thấy tấm ảnh này, nhưng lực truyền bá sẽ không rộng như vậy.

Nhưng mà chủ tiệm thuỷ quân chịu trách nhiệm lại cực kỳ tẫn trách mà... hỗ trợ nâng cái weibo này lên đầu trang chủ của fan.

Ngắn ngủn hai giờ, bao gồm hơn 2000 fan thuỷ quân chất lượng cao mà chủ tiệm alimama đưa, cái nick weibo Liên Dung Tranh Tử Hãm này đã có hơn 4000 fan!

[đậu xanh rau má! Sao ảnh chụp wuli Dung Dung lại không còn không còn không còn! Ngao ngao ngao còn muốn liếm liếm lại!! May mắn tôi đã lưu lại]

[cầu ảnh! Tôi đã tới chậm một bước, nghe nói po chủ này có ảnh đẹp của nam thần nhà tôi, sao hiện tại lại không còn!]

[nhìn quần áo Dung Dung mặc trong ảnh chụp hình như là trang phục diễn, kiểu tóc cũng là kiểu tóc lúc đóng Lăng Tiêu! Cho nên nói, po chủ kỳ thật là nhân viên công tác đoàn phim «Tầng mây màu đen» ư? 23333 không nghĩ tới nhân viên đoàn phim thế mà cũng thích wuli Dung Dung! Hơn nữa còn là đảng Trình Dung, ha ha ha, cờ lớn không ngã!!!]

Không sai, tấm ảnh này là lúc quay «Tầng mây màu đen», Tần Trình bớt thời giờ chụp ra.

Thời gian dài, quay phim cường độ cao khiến mỗi người trong đoàn phim đều mỏi mệt không chịu nổi, khi đó hắn là đang quay một cảnh đêm, liên tiếp đều là cảnh diễn của Tần Trình và Du Tư Ngữ, không có cảnh của Dung Hủ. Vì thế khi Tần Trình quay xong cảnh của mình quay về chỗ nghỉ ngơi, liền nhìn thấy thiếu niên gầy gò mệt mỏi ở trên ghế, lẳng lặng ngủ.

Màu xanh đen trên mắt thiếu niên đều bị phấn che khuất, nhưng mà khi cậu không phòng bị ngủ say, một tia buồn ngủ và yếu ớt liền không hề che lấp mà lan ra. Rõ ràng lúc quay phim tinh lực dồi dào, nhiệt tình mười phần, nhưng đến khi nghỉ ngơi, cậu ấy rốt cuộc khó nén mỏi mệt.

Tần Trình đem áo khoác ở một bên nhẹ nhàng đắp trên người Dung Hủ, lại đi rót một ly nước. Chờ đến khi quay về, Dung Hủ còn đang ngủ say. Bốn phía nơi nơi đều là nhân viên công tác lui tới, Tần Trình suy tư một khắc, mới lén lút đứng ở vị trí cách ba bốn mét, giấu điện thoại di động dưới ống tay áo, lặng lẽ chụp một tấm.

Tấm ảnh này chụp ra hiệu quả tốt dị thường, người đàn ông nào đó mỗi ngày đều sẽ lấy ra trộm nhìn hai cái.

Nhưng hiện tại… thế mà lại bị mấy fan đó thưởng thức!!!

Khóe môi thoáng mím lại, Tần Trình nhìn các loại xin ảnh của fan dưới weibo mình, vốn dĩ còn có chút bất mãn, nhưng khi nhìn thấy thế mà lại có rất nhiều fan không ngừng bình luận “Trình Dung vương đạo”, “Trình Dung không thể nghịch”, hắn tỉnh bơ nâng khóe môi lên, tạm thời đánh mất suy nghĩ xóa cái nick nhỏ này.

Phong ba ảnh chụp một đêm truyền khắp giới fan, ngay cả La Chấn Đào cũng nghe thấy. Hắn ta tìm chốc lát, mới tìm được tấm ảnh ngủ say đã bị nguyên chủ xóa đi, lập tức gửi Dung Hủ.

Sáng ngày hôm sau, Dung Hủ nhìn thấy tin nhắn của La Chấn Đào, mày chậm rãi nhăn lại.

Tấm ảnh này nhất định là chụp trong lúc quay «Tầng mây màu đen», nhưng mà Dung Hủ cũng không nhớ rõ khi nào thì mình ngủ một giấc lúc đang diễn. Hơn nữa nhìn độ rõ ràng của ảnh chụp, hẳn là chụp cách một khoảng.

Đoàn phim mỗi ngày đều có nhiều nhân viên công tác đi lại như vậy, thậm chí còn có rất nhiều khách mời và người đại diện, trợ lý của bọn họ đến đoàn phim, thật sự muốn tìm ra là ai chụp tấm ảnh này, so với lên trời còn khó hơn.

Trừ khi trực tiếp đến hỏi nguyên chủ.

La Chấn Đào rất nhanh trả lời: [anh nhắn tin cho po chủ kia, đối phương không có hồi âm. Tiểu Hủ, anh cảm thấy cậu thật sự cần một trợ lý có thể quản lý fan, ở phương diện này anh không rảnh quan tâm, tiết lộ ảnh chụp không phải chuyện xấu gì, vào lúc này cũng có thể sinh ra tác dụng tuyên truyền điện ảnh, nhưng lần sau nếu có ai tiết lộ ảnh chụp không tốt, vậy liền không xong.]

Dung Hủ cũng lập tức hồi âm: [được, anh La, mấy ngày nay liền phiền toái anh suy xét việc trợ lý một chút.]

Sau khi lại hàn huyên chốc lát với La Chấn Đào, Dung Hủ mở weibo ra, gõ vào năm chữ.

"Liên dung… tranh tử hãm?"

Dung Hủ mở weibo fan này ra, cẩn thận nhìn nhìn. Điểm thứ nhất cậu chú ý tới là weibo mới của đối phương.

Loại giọng điệu bán manh như "Dung Dung", "chume" cũng không phải khiến Dung Hủ để ý nhất, cậu tương đối để ý, là một cái tag đối phương đánh ra: #Trình Dung#.

Thiếu niên cau mày suy nghĩ chốc lát, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu, cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Không ngờ cậu và Tần Trình lại có một ngày tạo thành CP?

Nhớ rõ lần trước cậu có CP, đối tượng CP hình như là Diệp Kiều. Khi đó «Tranh giành» đang hot, CP "Đông Ly Lan × Mặc Sĩ Diêu" hấp dẫn vô số người xem chú ý, CP "Lan Diêu" phát hỏa ước chừng ba tháng, chờ đến khoảng thời gian này nhiệt độ mới hơi lui một ít. Nhưng nghe La Chấn Đào nói, đến hiện tại hai người bọn họ vẫn có rất nhiều fan CP, vẫn yên lặng manh bọn họ trong các diễn đàn lớn của internet.

Về phần thế mà lại có người thích CP cậu và Tần Trình?

"Chẳng lẽ là vì Lăng Tiêu và Cố Minh Tu… ừm, ánh mắt quả thật rất sắc, coi như đã đoán đúng."

Dung Hủ mặt không đổi sắc lật xem weibo fan này, khi cậu nhìn thấy fan này gần như một ngày quét thẻ ba bữa cơm mà thổ lộ với mình, tuy rằng ở mặt ngoài không hề dao động, nhưng khóe miệng lại nhịn không được mà co rút.

Chờ kéo xuống chút nữa, khi nhìn thấy fan này thế mà lại thực chán ghét CP "Lan Diêu", cậu hơi có một tia kinh ngạc, nhưng mà không nghĩ quá nhiều.

Ừm, nói tóm lại, đây là một fan rất thích bán manh, lại tương đối trẻ trâu.

Cẩn thận nhớ lại những nhân viên công tác mình từng gặp khi quay phim «Tầng mây màu đen», minh tinh cùng với trợ lý của bọn họ, Dung Hủ lại không tìm ra một ai tương tự fan này.

Trong số mấy nhân viên công tác nữ, nữ minh tinh và nữ trợ lý, quả thật có fan của cậu, nhưng các cô ấy nhìn qua đều rất bình thường, thấy thế nào… cũng không giống như là người sẽ nói ra mấy lời như "chume chume chume".

Sau khi xem xong weibo của fan này, Dung Hủ liền trực tiếp rời giường. Cậu hoàn toàn không nhớ rõ thật lâu thật lâu trước kia, kỳ thật mình đã từng nhìn đến một cái weibo bán manh của fan này, dù sao thì mỗi ngày cậu đều sẽ xem một ít bình luận và weibo của fan, nhớ không rõ cũng là chuyện đương nhiên.

Có điều từ nay về sau, Dung Hủ sẽ không bao giờ quên cái tên "Liên Dung Tranh Tử Hãm". Không chỉ vì đối phương có thể là người từng hợp tác với mình trong giới, cũng bởi vì ở weibo trên cùng đối phương show ra một trăm vé xem phim «Tầng mây màu đen».

Hào sảng như vậy, không giống như là nhân viên đoàn phim bình thường, dù không phải là minh tinh, người đại diện, cũng ít nhất là trên phó đạo diễn.

Sau khi Dung Hủ ra cửa, phát hiện Tần Trình thế mà đã làm tốt bữa sáng.

Trình độ làm bếp của Tần Trình không phân cao thấp với Dung Hủ: chỉ có thể tính là lấp được bụng, nhưng tuyệt đối không tính là ăn ngon, cũng không khó ăn.

Chợt nhớ tới một sự kiện, sau khi Dung Hủ múc xong một thìa cháo cuối cùng, ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, cười hỏi: "Tôi nhớ lúc tôi vừa mới bắt đầu dọn đến nơi đây… có một ngày, anh làm rất nhiều đồ ăn sáng nhỉ?"

Tay Tần Trình lấy đũa nhất thời khựng lại, sau một lúc lâu, hắn bình tĩnh nói rằng: "Đó là mẹ dặn dò."

Dung Hủ hơi hơi sửng sốt, cười gật đầu: "Hóa ra là dì Tần…"

Người đàn ông vẫn như trước cúi đầu gắp đồ ăn, môi mỏng lại bất mãn mà nhấp nhấp.

… Mới không phải bà ấy!

Sau khi ăn sáng, Dung Hủ vẫn luôn ngồi ở trong phòng khách xem kịch bản, Tần Trình thì trái lại nhận điện thoại không ngừng. Dung Hủ nghe, phát hiện cuối tuần hình như đối phương vào đoàn phim quay, nhưng cậu lại cảm thấy có chút không thể tin được: không phải La Chấn Đào nói, Tần Trình một năm nhiều nhất một bộ phim sao? Sao «Môn đồ» mới quay không tới một năm, hắn lại muốn đóng phim?

Chờ đến giữa trưa, Dung Hủ nấu bốn món một canh đơn giản. Trên bàn cơm, chỉ nghe giọng Tần Trình trầm thấp nói rằng: "Cuối tuần tôi phải đi New Zealand quay phim, hẳn là mấy tháng không ở nhà. Giữa lúc đó nếu có lễ trao giải thì có khả năng trở về, cậu có chuyện gì, có thể trực tiếp gọi vào di động tôi."

Nhẹ nhàng đặt đũa xuống, Dung Hủ cười nói: "Anh đóng phim cho tốt là được, tôi sẽ tự chăm sóc mình, bên phía dì Tần tôi sẽ nói, anh không cần lo lắng."

Tần Trình: "…Cậu có thể gọi điện thoại cho tôi, không có vấn đề gì."

Dung Hủ bất đắc dĩ cười cười: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ nói tốt với bên dì Tần."

Tần Trình: "…"

Xế chiều hôm đó, hai người lại tùy tiện xem một bộ phim. Lúc này, Dung Hủ chọn một bộ phim Hán ngữ, do Ôn Tuyền làm diễn viên chính. Lúc nghe nói thiếu niên muốn xem phim Hán ngữ, Tần Trình giả như vô ý nói rằng: "Muốn xem phim của tôi không?"

Dung Hủ đã sớm có mục tiêu, trực tiếp vươn tay lấy bản DVD từ trên ngăn tủ xuống: "Xem bộ «Đế quốc hoàng kim» này đi."

Tần Trình: "…" Sớm muộn gì cũng có một ngày, phải đem tất cả phim nơi này đổi thành của hắn!

Sau khi xem một buổi chiều, hai người cùng đến hoa viên dưới lầu tản bộ, an ninh tiểu khu này rất tốt, không cần lo lắng ở trong này gặp gỡ papparazi. Có điều tiếc nuối chính là mới đi không được hai bước, Tần Trình liền nhận được điện thoại của Từ Tấn, dường như có một việc gấp gì đó cần hắn đến công ty xử lý.

Ánh mắt Tần Trình thâm trầm ngưng mắt nhìn thiếu niên, đáy mắt cất giấu một tia mất mát, Dung Hủ không hề phát hiện cười phất phất tay với hắn: "Về sớm một chút."

Chờ sau khi Tần Trình thật sự rời đi, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã một mình đi trên đường mòn hoa viên. Ánh trăng sáng tỏ như hoa xuyên thấu qua tầng mây loãng rải xuống đất, đem con đường đá lạnh như băng này phản chiếu ra một tầng sáng lạnh lùng.

Dung Hủ cúi đầu nhìn đá cuội xinh đẹp hai bên con đường, thật lâu sau, cậu mới xoay người lên lầu.

Đời trước vào thời kì nghỉ ngơi không cần đóng phim, cậu chưa bao giờ suốt ngày nhàn nhã như Tần Trình. Cậu thường xuyên hẹn bạn đến câu lạc bộ chơi bóng, có đôi khi cũng sẽ cùng bạn đến các nơi trên thế giới du lịch. Đời này bởi vì cậu mới đến thế giới này không lâu, chưa kết giao được bao nhiêu bạn cũng là bình thường.

Nhưng sao Tần Trình giống như cả ngày đều không có việc gì làm, vẫn luôn ở nhà vậy? Chẳng lẽ hắn không có bạn? Trước đó lúc quay «Tầng mây màu đen», quan hệ giữa hắn và Ôn Tuyền dường như rất tốt, gần dây hình như Ôn Tuyền cũng đang nghỉ ngơi, sao bọn họ chưa từng tụ hội?

Nghi ngờ thật nặng cuối cùng cũng không được giải đáp, không biết sao, buổi tối trước khi đi ngủ, Dung Hủ mở weibo Tần Trình ra, lướt lướt tới tận weibo lúc «Môn đồ» đóng máy vào mùa hè năm trước. Tiếp đó cậu lại mở diễn đàn fan tư nhân của người đàn ông ấy, nhóm fan nhiệt tình tăng vọt, trang đầu hai giây là có thể làm mới ra một topic hoàn toàn mới.

Vô số fan đều đang thảo luận «Tầng mây màu đen», thảo luận Cố Minh Tu.

Hôm nay, là ngày thứ tư «Tầng mây màu đen» công chiếu, một ngày phòng bán vé 180 triệu, thế tiến vẫn hung mãnh như trước!

Mà sáng sớm chín giờ ngày thứ năm, người chế tác âm nhạc nổi tiếng của Hoa Hạ Entertainment là Triệu Khôn đăng một cái weibo kỳ quái trên weibo cá nhân của mình: [đêm nay chín giờ, cho các bạn một sự kinh ngạc. Không gặp không về ~ @đoàn phim «Tầng mây màu đen»]

Nhóm fan sôi nổi kỳ quái, kinh ngạc thì kinh ngạc, vì sao còn muốn tag đoàn phim «Tầng mây màu đen»?

Ai biết, năm phút đồng hồ sau, đoàn phim «Tầng mây màu đen» thế mà lại share!

[Đoàn phim «Tầng mây màu đen»: [cười trộm] [cười trộm] [cười trộm] không gặp không về ~ //Triệu Khôn: đêm nay chín giờ…]

Triệu Khôn là người chế tác âm nhạc nổi danh trong giới âm nhạc Hán ngữ, cũng là đạo diễn âm nhạc của phim «Tầng mây màu đen». Hắn từng chế tác rất nhiều album có lượng tiêu thụ hơn trăm vạn, fan weibo vẫn có không ít, mà đoàn phim «Tầng mây màu đen» gần đây lại càng hot. Hai người vừa tương tác thần bí như vậy, lập tức hấp dẫn nhóm fan chú ý.

Qua mấy ngày nay, đề tài «Thất dực» đã sớm bị nhóm dân mạng không ngừng nhắc tới. Mỗi một khán giả từng xem qua «Tầng mây màu đen» đều hận không thể lập tức đi mua một bộ album Lăng Tiêu, đồng thời, bọn họ còn muốn có được DVD bộ phim này, cùng với bài hát «Thất dực» cuối cùng.

Vì thế sau khi Triệu Khôn có tương tác với đoàn phim, phản ứng đầu tiên của nhóm dân mạng chính là: [chẳng lẽ có liên quan đến «Thất dực»?!]

Nhóm dân mạng khẩn trương thấp thỏm chờ đến buổi tối chín giờ, hơn mười hai giờ chờ mong này, khiến cái tag #thất dực# được nâng lên top 10 hot search ngày đó. Sau đó chờ đến khi Triệu Khôn đúng giờ đăng một cái weibo, nhóm fan nháy mắt sôi trào!

[Triệu Khôn: có một ca khúc tên là nhớ, có một ca khúc đáng để chúng ta chờ đợi đến vĩnh viễn! @Dung Hủ @đoàn phim «Tầng mây màu đen», bươm bướm mất đi cánh chim, chúng ta cùng để nó trở về trời xanh! {link video}]

Hết chương 61

Dung Dung: tôi cảm thấy trong đám người tôi quen, tuyệt đối không có ai nói chume hết!

Tần Tranh Tranh: QAQ Dung Dung, em không biết bảo bảo sao oa oa oa…

62. Chương 62

Sau khi Triệu Khôn đăng cái weibo này, đoàn phim «Tầng mây màu đen» lập tức chia sẻ.

Vô số fan âm nhạc và người xem «Tầng mây màu đen» đều thấy được tin tức này, gần như là ngay từ đầu bọn họ liền hiểu rõ ——

Dung Hủ sắp hợp tác với Triệu Khôn, chế tác «Thất dực»!

"Có một ca khúc tên là nhớ", "bươm bướm mất đi cánh chim", đều là ca từ của «Thất dực»! Trong năm ngày «Tầng mây màu đen» chiếu, không ít rạp chiếu phim đều phát sinh hiện tượng giống nhau: rất nhiều người xem sau khi hết phim, lúc chiếu phụ đề, đều không có rời khỏi, mà là an tĩnh ngồi ở tại chỗ, lắng nghe bài hát «Thất dực».

«Thất dực» là vào cuối phim, màn ảnh dời đi từ mộ bia Lăng Tiêu, nhắm ngay không trung không còn đầy tầng mây màu đen, mới chậm rãi vang lên.

Lúc bài hát này vang lên, trong phim xuất hiện vô số hình ảnh hồi ức, có cảnh tượng Lăng Tiêu từng hát ở cửa tàu điện ngầm, có cảnh tượng Lăng Tiêu mới vừa vào giới giải trí cố gắng giao tranh; có cảnh tượng Lăng Tiêu và Cố Minh Tu dắt tay phấn đấu đạt được thành công, cũng có cảnh tượng Lăng Tiêu bệnh nguy kịch an tĩnh qua đời.

Mà khi những cảnh tượng đó đều chấm dứt, tầng mây màu đen trên bầu trời tiêu tán, ánh nắng rải xuống đất bằng, bộ phim liền trở tối. Nhưng đến chỗ này, «Thất dực» mới chỉ phát xong phần thứ nhất!

Vì thế, khán giả kiên nhẫn ngồi ở tại chỗ, lắng nghe bài hát này, xem phụ đề.

Rất nhiều phim lúc phát phụ đề, sẽ đồng thời chiếu một ít cảnh ngoài lề thậm chí là phiên ngoại, đó cũng là đang giữ người xem lại, cho người xem một không gian mơ màng, một hồi ức tốt đẹp. Mà «Tầng mây màu đen» chỉ phát hết bài hát ấy, khán giả nghe tiếng ca thanh nhuận thấp trầm của thiếu niên, có thể nhớ lại những thứ mình xem trong hai tiếng này, càng hiểu được bộ phim này tốt hơn.

Hiện tại, bài hát này rốt cuộc sắp phát hành!

[mua mua mua!!! Tôi đã xem phim tận ba lần, hai lần trước là vì phim, đêm qua lại hoàn toàn là vì nghe «Thất dực» của @Dung Hủ. Bài hát này thật sự hay, năm đó ca thần không thể phát hành bài hát này, hiện tại thật muốn bù lại tiếc nuối!]

[QAQ oa oa oa oa, đừng nhắc bài hát này, lại nhắc nữa tôi liền nhớ lại giai điệu của nó, sau đó lại muốn khóc…]

[a a a a rốt cuộc sắp phát hành rồi! Còn là Dung Hủ hát! Ai cũng không được cản tui, tui muốn mua năm bản, mua mười bản!]

«Tầng mây màu đen» hiện tại đang chiếu, phòng bán vé còn cực nóng, vào thời gian này công bố tin tức «Thất dực» chế tác, không thể nghi ngờ là mượn một trận gió đông.

Người yêu phim «Tầng mây màu đen» vừa nghe nói tin tức này, đều cuồng nhiệt hưởng ứng.

Fan Dung Hủ lại càng không cần nói, đây là single đầu tiên của Dung Hủ, bất luận về sau Dung Hủ có thể tiến vào giới ca hát hay không, bài hát này đều có ý nghĩa kỷ niệm không giống tầm thường. Hơn nữa fan Dung Hủ tự nhiên đều điến rạp chiếu phim xem «Tầng mây màu đen», chỉ cần xem qua phim, sẽ rất khó không thích bài hát này, bởi vì bài hát này là khi cảm xúc của cả bộ phim thăng hoa đến cao trào nhất, đánh sâu vào tâm linh mỗi một khán giả.

Có người yêu phim và fan ủng hộ, #thất dực# nhanh chóng được nâng lên top 10 hot search.

Không chỉ như thế, trong diễn đàn, tieba, nơi nơi đều có thể thấy có người đang thảo luận về «Thất dực».

Đa số dân mạng đều vô cùng hưng phấn, chờ mong tin tức «Thất dực» chế tác, chuẩn bị tốt ví tiền chuẩn bị đi mua. Cũng có một ít anti fan vào lúc này quấy đục nước, nói “Dung Hủ hát khó nghe”, còn nói “bài hát này căn bản không hay”, nhưng bọn họ lập tức bị fan mắng quay về, không tạo được sóng gió.

Lúc Dung Hủ đi vào cao ốc Hoa Hạ Entertainment, đã là buổi chiều bốn giờ ngày đó.

Tin tức «Thất dực» sắp phát hành được xào nóng đến độ mọi người đều biết, trong đó tuy rằng có phần

lớn là fan và người yêu phim tự động thúc đẩy, nhưng Triệu Sở Vân cũng mua một vài nick marketing, tìm một vài truyền thông, đăng thông báo.

Nửa năm trước khi Dung Hủ đi vào cao ốc Hoa Hạ Entertainment, vẫn chỉ là một người mới chưa biết tên tuổi. Mà hiện giờ, cậu đã có một bộ phim điện ảnh phòng bán vé năm ngày 1.6 tỷ trên người. Mỗi một nhân viên đi lại trong cao ốc công ty nhìn thấy cậu, đều sẽ lặng lẽ nhìn thêm vài lần, thậm chí trước khi Dung Hủ đi vào văn phòng La Chấn Đào, cậu đã ký tên cho năm sáu fan.

Vừa thấy được Dung Hủ, La Chấn Đào nhanh chóng đứng lên từ ghế làm việc, cười nói: "Tiểu Hủ, tới sớm như thế, nghe nói tin tức tốt chưa?"

Dung Hủ cười gật đầu, đưa túi bánh mì trong tay tới, nói: "Lúc ngồi ở trên xe taxi, đã nghe nói."

"Còn mang cái gì cho anh ăn vậy." La Chấn Đào cầm túi bánh mì, mở ra cầm một miếng bắt đầu ăn, ngoài miệng lại nói: "Cậu tới là tốt rồi. Chờ một lát trợ lý anh tìm cho cậu liền tới, cậu xem một chút, anh tìm hai người, nếu không hài lòng có thể đổi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trợ lý sẽ chăm sóc cậu thật lâu, nếu ở chung không được, vậy cũng không tiện."

Dung Hủ gật gật đầu.

Buổi chiều lúc La Chấn Đào gọi điện thoại cho Dung Hủ, bảo cậu có rảnh lại đây một chuyến, xem trợ lý mình chọn cho cậu. Khi đó La Chấn Đào không cẩn thận lộ ra tin tức mình bận đến bây giờ còn chưa ăn cơm trưa, vì thế khi Dung Hủ tới, đồng thời mua một túi bánh mì cho hắn.

Có chút ít còn hơn không, chung quy cũng tốt hơn không có.

Không bao lâu, hai trợ lý đã tới. Hai người đều là cô gái tuổi còn trẻ, bộ dạng mới vừa tốt nghiệp đại học, lúc nhìn thấy Dung Hủ còn hiếu kỳ nhìn cậu, khó nén hưng phấn trong mắt.

Tuy nói bây giờ Dung Hủ còn chưa thể xem như minh tinh hạng một, nhưng trong nửa năm gần đây, danh tiếng cậu tăng lên rất nhanh. «Mai phục», «Tranh giành», hơn nữa còn «Tầng mây màu đen» hiện tại. Cậu không có số tác phẩm và tư lịch như rất nhiều tiểu thịt tươi khác, nhưng cậu đã có danh tiếng mà một ít tiểu thịt tươi không có.

Danh tiếng đó chỉ cần vận dụng tốt, lắng đọng tốt, sau này sẽ là thực lực và tiền vốn của cậu.

Dung Hủ và hai cô gái nói chuyện chốc lát, sau đó giữ lại một người.

La Chấn Đào giới thiệu: "Khéo thật, con bé này cùng họ với anh, cũng họ La, tên La Thiến. Tiểu Hủ, cô ấy lớn hơn cậu năm tuổi, năm nay hai mươi ba, cậu gọi cô ấy tiểu La là được. Tiểu La, bắt đầu từ ngày mai, em liền phụ trách việc ăn mặc ở của Dung Hủ… Ặc, ở không cần em phụ trách, mỗi ngày em đưa cậu ấy về nhà là được, không cần giúp cậu ấy quét tước phòng ở gì đó. Lát sau em đi liên hệ quản lý chuyện ở

phương diện fan một chút, trong vòng ba ngày cho anh một phương án."

Cô gái ấy mới vừa rồi còn nhìn chằm chằm Dung Hủ không rời mắt được, nghe La Chấn Đào nói xong, cô lập tức gật đầu: "Được, em biết."

Nếu ngày mai bắt đầu đi làm, vậy hôm nay cô gái này liền phải làm thủ tục, rời khỏi bộ phận huấn luyện người đại diện của Hoa Hạ Entertainment.

La Chấn Đào cười nói với Dung Hủ: "Anh chọn đều là người có tiềm lực trong bộ phận huấn luyện năm nay. Vốn dĩ muốn chọn nam, nhưng con gái thận trọng, càng dễ dàng giao tiếp với fan."

Dung Hủ đồng ý gật đầu: "Em cũng thấy vậy, tiểu La rất tốt."

Hai người lại hàn huyên chốc lát, liền nhắc tới thông cáo kế tiếp của Dung Hủ. Phương diện quảng cáo đã xác định xong, La Chấn Đào nhận một cái quảng cáo khoai tây lát cho Dung Hủ, cái khoai tây lát này tổng cộng có bốn người phát ngôn, nữ có nam có, đều là tiểu sinh, hoa đán đang hot. Lần này trong bọn họ đó một tiểu hoa đán đến hạn hợp đồng, liền quyết định đổi thành Dung Hủ.

Kể từ đó, khoai tây lát này liền có ba tiểu sinh và một hoa đán phát ngôn.

Tuy rằng phát ngôn này không phải là phát ngôn một mình, nhìn qua giống như bạc đãi Dung Hủ, nhưng trên thực tế, La Chấn Đào lại giải thích: "Leke có danh tiếng rất cao, là chuỗi công ty lớn toàn cầu, phát ngôn của bọn họ chưa bao giờ có khả năng chỉ tìm một người. Ba người phát ngôn khác đều là tiểu sinh hoa đán hạng một đang hot, lần này hẳn là Leke cảm thấy sau «Tầng mây màu đen», danh tiếng của cậu sẽ tăng cao, mới có thể gửi thông cáo đến."

Dung Hủ khẽ gật đầu, cậu tự nhiên hiểu rõ nguyên nhân loại phát ngôn lớn này không có khả năng bị một người độc hưởng. Có điều cậu càng để ý chính là: "Hai ngày nữa lúc đi quay quảng cáo, là một mình em, hay là bốn người phát ngôn cùng nhau?"

La Chấn Đào nhẹ nhàng mỉm cười: "Trên cơ bản là một mình cậu. Phim phát ngôn của ba người bọn họ đã sớm quay xong, chỉ cần chụp áp phích và quảng cáo của cậu là được. Có điều cái này cũng nói không chừng, quảng cáo của bọn họ mời đạo diễn Hollywood đến quay, là câu chuyện vài đoạn phim mạo hiểm kết hợp cùng nhau, cuối cùng bốn người tụ họp, cùng cướp lấy khoai tây lát. Đoạn tụ họp cuối cùng có khả năng phải qua một thời gian ngắn, tìm lúc bốn người phát ngôn đều có thời gian mà quay. Nhưng mà đoạn mạo hiểm của một mình cậu có khả năng cũng sẽ có người phát ngôn khác xuất hiện, phải xem kịch bản mà ngày mai bên nhà quảng cáo đưa cho chúng ta."

Dung Hủ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, đối với việc này không có ý kiến quá lớn. Có điều hôm nay cậu tới, không chỉ là vì chuyện tìm trợ lý và xác nhận phát ngôn, mà còn vì chuyện bộ phim tiếp theo.

Dưới ánh đèn sáng ngời chói mắt, thiếu niên nâng mắt nhìn về phía La Chấn Đào, khóe môi khẽ cong, lộ ra một nụ cười trầm lặng bình tĩnh: "Anh La, bộ phim sau em muốn nhận bộ «Mê thành»."

Ngày hôm sau, Dung Hủ liền nhận được bưu kiện kịch bản La Chấn Đào gửi tới. Cậu cẩn thận đọc kịch bản quảng cáo "khoai tây lát Leke", toàn bộ kịch bản cũng không dài, thực tế khi quay phim cắt nối lại, hẳn là chỉ có năm phút đồng hồ, nhưng một phút đồng hồ cuối cùng, thật sự là có đối diễn với những người phát ngôn khác.

Dung Hủ nghiêm túc xem phần có đối diễn mấy lần, vào buổi chiều, lại nhận được tin nhắn của La Chấn Đào: [bên phía «Mê thành» đã xác nhận, tháng sau vào đoàn, tham gia nghi thức họp báo và khởi động máy. Bộ phim điện ảnh này là hai nam chính, cuối cùng lúc phát hành cậu và một nam chính khác hưởng thụ đãi ngộ ngang nhau. PS: hôm nay tiểu La đã bắt đầu tiếp nhận quản lý fan, cậu có chuyện gì có thể liên lạc với cô ấy, điện thoại cô ấy là…]

Dung Hủ lưu lại số điện thoại tiểu La, vừa nhấc đầu, liền thấy Tần Trình từ trong phòng ngủ đi ra.

Hai người liếc nhau, Dung Hủ phất phất tay, cười nói: "Tôi nhớ rõ, cuối tuần anh phải đi New Zealand quay đúng không, Tần Trình?"

Tần Trình khẽ kinh ngạc, dường như không rõ lúc này thiếu niên hỏi chuyện ấy làm chi. Hắn gật đầu ngầm thừa nhận, còn chưa có hỏi thêm, liền thấy Dung Hủ từ trên sofa đứng lên, đi đến trước mặt hắn, nói: "Xuống lầu đi một chút chứ? Hôm trước anh vừa vặn có việc, mới tản bộ đến một nửa đã đi rồi."

Nghe vậy, trong lòng Tần Trình chấn động, yên lặng cong khóe môi lên, trên mặt lại vẫn là bộ dạng thản nhiên, giọng điệu cũng hết sức bình tĩnh: "Được." Nói cứ như không quá để ý, nhưng mà thân thể lại thành thành thật thật trở về phòng lấy áo khoác.

Dung Hủ kinh ngạc nhìn hắn trở về phòng, chờ đến khi Tần Trình mặc một cái áo khoác màu đen vừa người ra cửa, Dung Hủ vẫn mặc áo chui cổ và quần bò đơn giản. Hai người so sánh, một thanh xuân dào dạt, đơn giản mộc mạc, một lại tuấn mỹ thanh lãnh đến độ giây tiếp theo là có thể đi lên đài chữ T, trực tiếp đi catwalk.

Dung Hủ: "Kỳ thật tôi chỉ muốn xuống lầu dạo một vòng thôi."

Tần Trình: "…Ừm."

Cứ như vậy, hai người cùng đi xuống lầu, đi dạo vài vòng trong hoa viên. Chờ đi đến vòng cuối cùng, Dung Hủ quay đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Ngày kia tôi phải đến Hoành Điếm quay quảng cáo, xem như phim quảng cáo."

Tần Trình phút chốc sửng sốt: "Ngày kia cậu đi ư?" Cuối tuần hắn mới đến New Zealand quay, nhưng thiếu niên ngày kia đã đi rồi?!

Dung Hủ gật đầu: "Ừm."

Dừng một chút, Dung Hủ hơi hơi híp mắt, ngưng mắt nhìn Tần Trình. Trong đôi mắt phượng hẹp dài phản chiếu vẻ mặt hơi giật mình của Tần Trình, ánh mắt phẳng lặng, rõ ràng con ngươi trong suốt sạch sẽ, lại làm cho người ta đoán không ra tâm tư của cậu. Thật lâu sau, chỉ nghe Dung Hủ giọng điệu ôn hòa nói rằng: "Nếu dì Tần lo lắng tôi, muốn anh quan tâm tôi… anh có thể gọi điện thoại cho tôi."

Tần Trình phút chốc ngơ ngẩn, tỉ mỉ nhìn Dung Hủ, hồi lâu mới gật đầu nói: "Được."

Hai người không nói chuyện nữa, lại đi dạo trong chốc lát, liền lên lầu.

Hai ngày sau, Dung Hủ và La Chấn Đào cùng rời khỏi thành phố B, đi tới Hoành Điếm xuân ý dạt dào. Lần trước lúc tới nơi này, vẫn là mùa hè, để quay phim «Tranh giành», hiện giờ đã sắp qua một năm.

Cảnh còn người mất, lần này người đoàn phim phái tới đón Dung Hủ là một vị phó đạo diễn, chứ không phải nhân viên công tác bình thường. Chờ sau khi Dung Hủ vào đoàn, cậu nhanh chóng quen thuộc với đạo diễn và nhân viên công tác khác, chờ đợi một người phát ngôn cuối cùng đến.

Hết chương 62

Dung Dung: anh có thể gọi điện thoại cho tôi… nếu dì Tần yêu cầu.

Tần Tranh Tranh:… Được?

63. Chương 63

Khoai tây lát Leke làm nhãn hiệu khoai tây lát lớn nhất toàn cầu, người phát ngôn mà nó lựa chọn tự nhiên không phải là minh tinh bình thường.

Khoai tây lát này tổng cộng có bốn người phát ngôn, ngoại từ tiểu hoa đán đã đến hạn hợp đồng kia, còn lại ba người đều là minh tinh hạng một đang hot hiện nay. Một người là nữ diễn viên hạng một Tề Dung dựa vào một bộ điện ảnh thanh xuân một lần là nổi tiếng, một người là ca sĩ nổi tiếng Bao Gia Hoằng được xưng là hi ha tiểu thiên vương, còn có một người chính là Đặng Dật Văn sắp cùng quay phim quảng cáo với Dung Hủ.

Đặng Dật Văn là tiểu sinh đang hot dưới trướng công ty Lưu Quang Entertainment, bảy năm trước ra mắt dựa vào một bộ phim thần tượng thanh xuân, vài năm này diễn không ít phim hiện đại, cổ đại. Tận đến năm trước diễn nam số hai một bộ phim quyền mưu, lúc này mới một lần là nổi tiếng, chân chính chen vào hạng một, thu hoạch vô số fan.

Tuy rằng từ đầu năm tới nay, một bộ phim tình yêu hiện đại của Đặng Dật Văn rating cực thấp, danh tiếng và nhân khí đều rơi xuống, nhưng nói tóm lại, hắn vẫn là tiểu sinh hạng một, ít nhất trong năm nay

sẽ không lui về hạng hai.

Có thể có được địa vị như vậy, Đặng Dật Văn cũng không có khả năng là cái loại ngu xuẩn như Hàn Dương Hạo. Buổi sáng chín giờ, hắn ta đúng giờ xuất hiện tại đoàn phim, trợ lý của hắn ta cũng tiến hành một ít bàn bạc với đạo diễn, xác định quy trình quay phim hôm nay.

Trong phòng trang điểm, thợ trang điểm kinh nghiệm phong phú đang nhuộm tóc cho Dung Hủ, liền nhìn thấy một cậu trai anh tuấn suất khí đi đến. Đối phương vô cùng nhiệt tình nói một câu "buổi sáng tốt lành" với tất cả mọi người, tiếp đó liền vô cùng vui vẻ ngồi xuống, nói với thợ trang điểm ở một bên: "Hôm nay tôi tới muộn, nếu không thì vừa làm tóc, vừa trang điểm nhé? Cuối cùng có thể tiết kiệm chút thời gian."

Một thợ trang điểm lập tức đi ra phía trước, cười nói: "Không muộn, hiện tại mới chín giờ, vừa vặn."

Đặng Dật Văn cười cười, xuyên qua gương thấy được Dung Hủ đang nhuộm móc line tóc.

Đã tháng năm, thời tiết Hoành Điếm hôm nay đại khái có hai mươi độ, Dung Hủ đã thay trang phục diễn, Đặng Dật Văn lại vẫn mặc sơ mi ngắn của mình. Loại thời tiết này mặc áo ngắn tay vẫn có vài phần lạnh, nhưng Đặng Dật Văn lại vẫn không ngừng quạt gió cho mình, quạt quạt còn xoay người nhìn về phía Dung Hủ, cười tủm tỉm nói rằng: "Cậu chính là Dung Hủ ư? Tôi là Đặng Dật Văn, hôm nay hợp tác vui vẻ nha, ha ha."

Loại minh tinh tựa quen đã lâu như Đặng Dật Văn, đời trước Dung Hủ đã thấy nhiều. Cậu mỉm cười gật đầu, nói: "Chào anh, tôi là Dung Hủ, hợp tác vui vẻ."

Trên khuôn mặt dương quang suất khí của Đặng Dật Văn lộ ra một nụ cười xán lạn, cười hai cái với Dung Hủ, liền xoay người tiếp tục đùa giỡn thợ trang điểm. Hắn chọc cho chuyên viên trang điểm đã ba mươi tuổi kia cười suốt không ngừng, chờ sau khi móc line cho Dung Hủ xong, hai người bọn họ còn đang cười hi hi ha ha.

Dung Hủ quay đầu nhìn về phía Đặng Dật Văn, lễ phép nói rằng: "Tôi đi quay trước."

Đặng Dật Văn cười đến vui vẻ, khoát tay với cậu: "Được, tôi lập tức tới."

Ánh mắt Dung Hủ tùy ý nhìn trên ót Đặng Dật Văn hai cái, tiếp đó đứng dậy rời đi. Hôm nay cảnh diễn của cậu nhiều nhất, Đặng Dật Văn chỉ có bốn năm màn ảnh, dù buổi chiều Đặng Dật Văn lại đến đoàn phim, cũng không có vấn đề quá lớn. Có điều đối phương tới đúng giờ như vậy, cũng cho Dung Hủ ấn tượng không tệ lắm.

Tuy rằng cách làm người hình như có chút không ổn trọng.

—— Ở trong lòng Dung Hủ yên lặng bổ sung.

Rời khỏi phòng trang điểm tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ kia, Dung Hủ liền trực tiếp đi đến phim trường, chuẩn bị quay cảnh diễn của mình. Trong nháy mắt cậu rời khỏi cửa phòng trang điểm, bước chân cậu hơi dừng một chút, theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại phát hiện người ở bên trong còn đang vui cười đùa giỡn với Đặng Dật Văn.

Không nghĩ quá nhiều, Dung Hủ đi chụp poster của mình trước.

Mà ngay khi cậu chân chính rời khỏi phòng trang điểm, tầm mắt Đặng Dật Văn nhẹ nhàng quét nhìn cậu một cái, khóe miệng nhếch lên, lại dời đi tầm mắt.

Toàn bộ buổi sáng, Dung Hủ chụp xong toàn bộ poster.

Bối cảnh quảng cáo khoai tây lát Leke đặt ở thời đại tương lai, có bốn siêu năng sứ giả dựa vào dị năng của mình, tranh đoạt chí bảo. Dựa theo trình tự thời gian mà nói, Bao Gia Hoằng là siêu năng sứ giả đầu tiên đoạt được chí bảo, Tề Dung là thứ hai, Đặng Dật Văn là thứ tư, mà Dung Hủ là thứ ba.

Sau khi mỗi người đoạt được chí bảo, sẽ được truyền tống đến chiến trường cuối cùng, bị phong ấn trong khối băng, chờ bốn chí bảo tề tụ, mới có thể cởi bỏ băng, chân chính bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt chí bảo cuối cùng của bốn người.

Về phần chí bảo cuối cùng giấu ở ánh sáng là cái gì… tự nhiên chính là khoai tây lát Leke.

Phim chế tác siêu cao, tiểu sinh hoa đán đang hot, hơn nữa còn hiệu ứng chói lòe ánh mắt, thứ theo đuổi cuối cùng của cái phim quảng cáo này lại là khoai tây lát! Tuy rằng không biết loại sáng ý quảng cáo độc đáo này là ai nghĩ ra được, nhưng Dung Hủ lại biết, cái quảng cáo này khẳng định cực kỳ đốt tiền.

Cảnh diễn của bốn người phát ngôn bọn họ gộp lại, cũng đã ba mươi phút. Mà trong ba mươi phút này, nơi nơi đều là cảnh hành động, còn gần như đều là hiệu ứng, mỗi một shot hình ảnh quả thực là đang giựt tiền.

Có điều đạo diễn hôm nay tới chỉ đạo quảng cáo này là đại đạo Stephen Griffen nổi tiếng Hollywood, điện ảnh của vị đại đạo diễn này có một đặc điểm chung: chi phí cực cao, tiêu dùng cực lớn.

Chờ Dung Hủ chụp poster xong, chính thức chuẩn bị bấm máy, Stephen lập tức dời ánh mắt ra khỏi kịch bản, nhìn chăm chú về phía Dung Hủ. Hai mắt hắn sáng ngời, hưng phấn đi tới, vỗn cái bụng lớn tròn tròn, kích động nói rằng: “Amazing! Dung, tạo hình này của cậu thật sự là xinh đẹp, tôi đã không thể chờ đợi được muốn quay cậu rồi.”

Tiếng Trung của Stephen không thể xem như rõ ràng, nhưng cũng có thể làm cho người ta nghe hiểu, còn có thể thuần thục sử dụng thành ngữ.

Những năm gần đây, để đi ra biên giới, mỗi một đạo diễn Hoa Hạ đều có thể nói tốt tiếng Anh; mà đạo diễn Hollywood muốn tranh đoạt thị trường Hoa Hạ, đạt được giải thưởng lớn của Hoa Hạ, cũng sẽ chăm

học khổ luyện. Thậm chí ở Hollywood có một thường thức bất thành văn: càng là đạo diễn nổi danh, tiếng Trung lại càng tốt.

Tư bản và ích lợi luôn có thể làm cho tất cả mọi người dao động, tiếng Trung có khó học nữa, vì thị trường Hoa Hạ, để đối đầu với điện ảnh Hoa Hạ, các đại đạo diễn Hollywood đều sẽ ngày tiếp nối đêm công phá ngọn núi mang tên Hán ngữ.

Hơn nữa hai đời này, Dung Hủ phát hiện các đại đạo diễn ngoại quốc bình thường có một đặc điểm: hoặc là tính tình cổ quái, kiêu căng ngạo mạn, khó có thể nói chuyện; hoặc là nhiệt tình như lửa, hận không thể đem toàn bộ từ ngữ tốt nhất thế giới ra khen bạn một lần, còn không hề trùng lặp.

Thực rõ ràng, Stephen thuộc loại người thứ hai.

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp mỉm cười, giọng điệu chân thành nói rằng: "Có thể hợp tác với ngài, là vinh hạnh của tôi."

Stephen lập tức khích lệ: "Không không không, tôi thật sự rất thích tạo hình này của cậu, nó thật sự rất ngầu!"

Độ cong bên môi Dung Hủ lại kéo lên trên vài phần, bình tĩnh khen lại: "Tôi cũng không thể chờ đợi được muốn hợp tác với ngài rồi."

Hai người lại khen tới khen lui, phó đạo diễn Hoa Hạ ở một bên kinh ngạc nhìn Dung Hủ thêm vài lần, dường như hoàn toàn không ngờ, bạn nhỏ trẻ tuổi này thế mà lại có thể mặt không đổi sắc chém gió với Stephen lâu như vậy.

Chờ đến khi Stephen đi bàn việc với các đơn vị, chuẩn bị lần khởi động máy đầu tiên hôm nay, phó đạo diễn kia lén giơ ngón tay cái cho Dung Hủ, nhỏ giọng nói rằng: "Đạo diễn ngoại quốc này quá nhiệt tình, tôi theo hắn quay mấy cuộn phim rồi, Dung Hủ, cậu là người ứng phó hắn tốt nhất đó. Cậu không thấy đâu, Tề Dung cũng bị cái lão già đó khen đến mặt đỏ tim đập, thiếu chút nữa chống đỡ không được."

Nghe vậy, Dung Hủ vô tội chớp mắt, khóe miệng lại nhếch lên: "Tôi cũng chỉ là nói thật mà thôi."

Kính nể trong mắt phó đạo diễn càng sâu thêm vài phần.

Nói là nói như vậy, nhưng khi Dung Hủ nói chuyện với đạo diễn động tác xong, buộc dây treo chuẩn bị lên sân khấu, hắn ta đã từ từ nghiêm túc lại, ý cười trên mặt hoàn toàn không còn. Dây treo rắn chắc chậm rãi kéo thiếu niên lên, trên mặt đất, đạo diễn mập mạp mới vừa rồi còn khen thiếu niên không dứt miệng giờ phút này cũng dần dần trầm mặt, nghiêm túc nhìn chằm chằm Dung Hủ.

Ánh mắt Dung Hủ dừng lại chốc lát trên người Stephen vẻ mặt đứng đắn, tiếp đó bất đắc dĩ lắc đầu.

Quả nhiên, đây là một truyền thống của đạo diễn Hollywood —— lúc khen bạn có thể làm cho bạn cảm thấy bạn là nhân vật chính hắn yêu mến nhất, chờ đến lúc chân chính quay, liền nghiêm khắc đến độ có thể làm cho bất cứ một diễn viên nào cũng hoài nghi có phải mình không nên vào giới giải trí hay không.

"Action!"

Trong nháy mắt lời nói ra, một ánh đèn pha cường độ cao lập tức từ phía trước bên phải Dung Hủ chiếu qua, chợt lóe qua trên khuôn mặt tinh xảo ấy.

Chỉ trong tức khắc, Dung Hủ đột nhiên dùng chân phải đạp trên vách đá một cái, quay trên không trung ra một đường cong như trăng rằm, chân trái lại đạp lên một chỗ núi đá nhô cao khác, giống như võ nghệ cao cường, đi lại trong sơn động nho nhỏ này.

Đoàn phim dựng phim trường trong một sơn động, núi đá nơi này vô cùng kỳ lạ, dưới tảng đá dường như cất giấu ánh huỳnh quang, có thể tản mát ra ánh sáng màu u lam, chiếu rọi sơn động giống như ban ngày.

Trong cảnh tượng kỳ lạ này, một thiếu niên mặc áo gió màu đen bóng dáng như quỷ mị, nhanh chóng bay giữa vách đá ánh lên huỳnh quang. Thiết kế quần áo không đối xứng cùng với tinh thạch màu bạc điểm xuyết trên vạt áo khiến bộ áo này cực đủ phong cách, quần dài màu đen bó sát hai chân thẳng tắp thon dài, khi cậu đột nhiên rơi xuống đất, đầu gối trái quỳ xuống đất, tay phải chống đỡ, cậu mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng, hơi thở nguy hiểm tức khắc tràn ra.

"Cắt!"

Một màn này, như vậy chấm dứt.

Nhìn như chỉ có mấy chục giây ngắn ngủn, nhưng các loại động tác trong đó so với quay drama mười phút còn khó khăn hơn.

Stephen cẩn thận nhìn chằm chằm camera, sau khi nhìn ba lần, mới ngẩng đầu nói với Dung Hủ giữa phim trường: "Lại đến một lần, động tác thứ ba có chút không đủ lưu loát, tôi muốn rõ ràng sảng khoái! Dung, cậu biết tôi muốn cái gì chứ, tôi muốn động tác công phu Hoa Hạ ngầu nhất, đẹp trai nhất!"

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, thợ trang điểm lại cho bổ trang cho cậu, tiếp đó liền bắt đầu quay lần thứ hai.

Cảnh hành động khác với drama, chỉ có diễn xuất còn chưa đủ, còn cần phối hợp nhất định. Đầu tiên diễn viên phải tập thuần thục động tác cần quay với đạo diễn động tác, tiếp theo phải quen thuộc với dây treo, lại còn phải phối hợp với thợ ánh sáng, thợ camera, lúc này mới có thể quay ra hình ảnh hoàn mỹ.

Cảnh hành động này Dung Hủ quay đến lần thứ ba, Stephen bụng lớn mới kích động hô một câu: "Perfect!"

Như thế, coi như đã qua.

Thợ trang điểm tiến lên giúp Dung Hủ lau mồ hôi, lại bổ trang cho cậu, lúc này Đặng Dật Văn cũng trang điểm xong đi ra. Hắn vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Dung Hủ bị nhân viên công tác vây quanh tầng tầng.

Chiều cao 185cm khiến Dung Hủ ở trong nhiều người như vậy vẫn sừng sững cao ngất, dáng người tuấn tú. Sợi tóc cậu hơi dài, dùng kẹp tăm thật nhỏ màu đen kẹp lấy bên trái, phần lớn tóc đen thì bị keo xịt tóc cố định qua phải, lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp.

Giữa đám tóc đen mềm mại ấy, móc line rất nhiều lọn tóc mỏng màu bạc. Từng lọn từng lọn màu bạc chói mắt xen kẽ giữa tóc đen, phá lệ chói mắt, phụ trợ cho làn da thiếu niên càng thêm trắng nõn, cũng có thêm một loại cảm giác khoa học viễn tưởng lạnh lẽo vô tình.

Khuôn mặt Dung Hủ có tính dẻo cực cao, không hề nghi ngờ, loại tạo hình thế giới tương lai này vô cùng thích hợp với cậu, trong đám người, bạn có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy cậu ấy, không thể dời đi tầm mắt.

Ánh mắt Đặng Dật Văn u trầm nhìn Dung Hủ vài lần, tiếp đó quay đầu nhìn về phía tiểu trợ lý của mình, cười như không cười nói rằng: "Cậu ta thật đúng là rất không tồi, đúng không?"

Trợ lý nhìn Dung Hủ vài lần, nói: "Loại hình này ở trong giới không phải rất thường thấy, chỉ là cũng không có điểm nào bắt mắt."

Đặng Dật Văn nhướn nhướn mày: "Đổng Tranh cũng nói, cậu ta diễn xuất rất tốt."

Trợ lý nhún vai, không có nói thêm nữa.

Mà kế tiếp, lại bắt đầu một đoạn quay của Dung Hủ.

Nội dung quảng cáo của Dung Hủ chính là cậu đi vào sơn động này, tiến hành đánh nhau với gió lốc hắc ám vô hình trong sơn động, rốt cuộc sắp đoạt được chí bảo, nhưng lúc này Đặng Dật Văn xuất hiện. Hai người vì tranh đoạt chí bảo, lại bắt đầu một phen tranh đấu phấn khích, cuối cùng Dung Hủ lấy được chí bảo, được truyền tống đến chiến trường cuối cùng, Đặng Dật Văn chỉ có thể lại đi tìm kiếm chí bảo thứ tư.

Trong bốn người phát ngôn này, hình tượng Dung Hủ thuộc loại lãnh khốc lý trí, cho nên cậu móc line màu bạc. Mà Đặng Dật Văn lại là đảm đương khôi hài, hắn phụ trách vai kẻ dở hơi đùa giỡn, chế tạo điểm cười, bởi vậy hắn vẫn luôn mặc quần áo màu trắng, tóc cũng nhuộm toàn bộ thành màu vàng.

Thiết kế nhân vật như vậy là hình mẫu Hollywood, tuy rằng đầy ra trên đường, nhưng người xem chính là thích kiểu này.

Dung Hủ lại ở trong phim trường quay một ít cảnh hành động, ở trong đó cậu cần tưởng tượng gió lốc hắc ám tồn tại, vật lộn với đối phương. Lần đầu tiên quay cảnh hành động, cậu quay ba lượt mới khiến cho Stephen vừa lòng. Chờ quay đến cảnh hành động thứ tư, cậu vừa mới quay xong, Stephen liền vui mừng vỗ tay, trực tiếp đi lên ôm lấy thiếu niên, dùng cái bụng lớn của mình cộm cho Dung Hủ dở khóc dở cười.

"Quá tuyệt vời! Dung, giữ loại cảm giác này, chúng ta tiếp tục!"

Có những lời này của Stephen, toàn bộ nhân viên công tác của đoàn phim đều thêm hưng phấn mà vùi đầu vào công việc.

Đặng Dật Văn ngồi ở trên ghế, cười nói chuyện với một cô bé hậu cần, khi nghe được lời Stephen nói, hắn lặng lẽ quay đầu lại nhìn Dung Hủ vài lần, tiếp đó lại cười dời tầm mắt đi chỗ khác.

Kế tiếp, cuối cùng Dung Hủ tiêu diệt tất cả gió lốc hắc ám, sắp bắt được chí bảo. Mà lúc này, liền tới Đặng Dật Văn lên sân khấu.

Đặng Dật Văn lại vui đùa vài câu với cô bé, lúc này mới vào phim trường.

Dung Hủ nhanh chóng chuẩn bị xong, đưa khăn mặt lau mồ hôi cho La Chấn Đào, vừa nhấc đầu, liền thấy Đặng Dật Văn vẫy vẫy tay với mình, nhếch miệng mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng chỉnh tề. Dung Hủ nhíu mày, cũng cười nhạt vẫy tay với đối phương.

Stephen bụng lớn nhìn nhìn phim trường, sau đó giơ tay lên: "Action!"

Hiện trường quay phim khoai tây lát Leke là một mảnh bận rộn, mà bên ngoài, fan âm nhạc và fan điện ảnh đã tập thể bùng nổ.

«Tầng mây màu đen» chiếu phim mấy ngày, tổng phòng bán vé đã phá 4 tỷ, vững vàng xuất phát đến 5 tỷ. Cùng lúc đó, Triệu Sở Vân luôn luôn theo dõi kế hoạch tuyên truyền «Thất dực», xế chiều hôm nay, cũng bảo Triệu Khôn đăng chín tấm ảnh trên weibo cá nhân của mình.

Trong chín tấm ảnh, tám tấm chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người mơ hồ, rất rõ ràng là đã tiến hành PS, xử lý làm mờ. Mà ở tấm ảnh chính giữa, lại là một thiếu niên mặc áo khoác đỏ. Cậu ấy vươn tay trái, che đi nửa bên mặt trái của mình, bởi vậy, liền khiến má phải càng thêm bắt mắt.

Chu sa rực rỡ từ đuôi mắt hẹp dài cong cong kia hướng lên, vẽ ra một độ cong câu hồn đoạt phách. Con ngươi nhạt màu tựa như một hồ nước đầm chìm trong ánh trăng, sâu kín lẳng lặng, cướp lấy tinh thần và linh hồn người khác.

Lại kèm với status weibo của Triệu Khôn ——

[Năm · hai · không, «Thất dực», cùng bạn ước hẹn!]

Hết chương 63

64. Chương 64

Weibo Triệu Khôn một lần nữa khiến cho fan và người yêu nhạc nhiệt liệt thảo luận.

Trong lúc «Tầng mây màu đen» chiếu, bộ phim điện ảnh này chiếm cứ tầm nhìn nhóm dân mạng. Các trang mạng xã hội, rất nhiều web bình luận điện ảnh, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người yêu điện ảnh thảo luận và ca ngợi.

Cũng không phải không có người phê bình bộ phim này, dù sao bất cứ một bộ phim nào cũng không có khả năng được mọi người thích. Có fan điện ảnh cho rằng bộ phim «Tầng mây màu đen» này thật sự quá mức lối mòn hóa và thương nghiệp hóa, lúc nên trầm liền trầm, lúc nên cao trào liền cao trào, tính nghệ thuật không mạnh, không thể mang đến thẩm mỹ và giá trị đề cao cho người xem.

Nhưng mà, «Tầng mây màu đen» chung quy là một bộ phim thương nghiệp thành công.

Ngày mười chín tháng năm, bộ phim điện ảnh này rốt cuộc hạ giá, chỉ ở những rạp chiếu phim cực cá biệt mới ngẫu nhiên chiếu. Bởi vì phòng bán vé cao, thời gian «Tầng mây màu đen» chiếu kéo dài nửa năm, nếu fan điện ảnh còn muốn xem, có thể đến rạp chiếu phim xem lại, nhưng số phòng bán vé đó đã không thể sinh ra ảnh hưởng quá lớn với tổng phòng bán vé.

Hơn một tháng chiếu phim, tổng phòng bán vé «Tầng mây màu đen» cao tới chín tỷ bảy trăm triệu, dự tính vào tháng mười chính thức hạ giá toàn quốc, có khả năng đột phá mười tỷ, trở thành một thành viên trong câu lạc bộ điện ảnh mười tỷ của Hoa Hạ.

Trong lúc đó, mỗi ngày fan đều chờ mong «Thất dực» phát hành, Triệu Sở Vân cũng lợi dụng TV, đài phát thanh, tin tức tạp chí và mạng internet, tiến hành maketing ở trình độ nhất định. Thậm chí trong thời gian chế định phát hành, cũng khéo léo mượn bản thân bộ phim ——

«Tầng mây màu đen» vừa hạ giá, «Thất dực» liền chính thức phát hành.

Việc này cho fan điện ảnh một loại cảm giác "«Thất dực» là tiếp nối của «Tầng mây màu đen»", có thể kích phát dục vọng mua của bọn họ.

Vì thế vào ngày hai mươi tháng năm, khi Dung Hủ mở di động lên lật xem diễn đàn tư nhân của mình, liền nhìn thấy bài post ở trên cùng ——

«Bươm bướm mất đi cánh chim, để nó bay lượn một lần nữa!»

Mở bài post lên xem, hóa ra là La Thiến liên hợp với admin diễn đàn fan, triệu tập fan đi mua CD single «Thất dực». Trong bài post này, La Thiến đưa ra một vài địa điểm bán chủ yếu và thời gian bán, đồng thời thả ra một ít tin tức liên quan tới single: có poster, ảnh chụp CD của Dung Hủ, cũng có video tuyên truyền lúc trước khi Dung Hủ tham gia chương trình tạp kỹ.

Cũng không cưỡng ép mỗi một fan đi mua single, nhưng mà cho fan muốn mua single một phương thức và con đường để mua.

Bài post này chế tác vô cùng xinh đẹp, các loại số liệu và hình ảnh kết hợp lại, tin tức minh xác, ngắn gọn. Kéo xuống chút nữa, Dung Hủ hơi hơi sửng sốt, lại nhìn chốc lát, cậu không tự chủ được nâng khóe môi, bất đắc dĩ lắc đầu.

[Nơi có thể mua single «Thất dực» ở tỉnh Ninh thành phố Z, còn có tiệm đĩa nhạc Vinh Giao số 318 đường Xuân Hoa, gần tiệm báo số 71 đường Minh Chiêu, tiệm Đức Thư số 84 đường Quang Hoa…]

[sáng hôm nay tôi đi tìm một chút, các bạn nhỏ thành phố S thân mến, tiệm sách Thiên Kỳ ở quảng trường Nhân Dân, tiệm đĩa nhạc Lô Thanh… Những chỗ này đều có thể mua được «Thất dực», chỗ khác tôi còn chưa có thời gian tìm, nếu mọi người muốn mua, có thể đi nhìn xem!]

[link web official của Hoa Hạ Entertainment lâu chủ đã đăng, nhưng mà địa chỉ mua trong alimama ngoại trừ LZ đưa, còn có nơi này…]

Nếu như nói weibo là một nơi vô cùng công khai, bất luận fan anti hay người qua đường đều có thể phát biểu bình luận trên đó, vậy diễn đàn fan tư nhân của minh tinh, thì hoàn toàn là thiên hạ của fan đó. Chẳng hạn như minh tinh dưới trướng Hoa Hạ Entertainment, bọn họ cũng có thể lấy web official của Hoa Hạ Entertainment làm cơ sở, mở ra diễn đàn fan của mình.

Muốn gia nhập diễn đàn fan, ngoại trừ hàng năm phải giao phí hội viên nhất định, còn phải trả lời năm mươi vấn đề về minh tinh. Thời gian trả lời giới hạn trong vòng một giờ, vấn đề hỏi do admin quyết định, chỉ cần trả lời sai tỉ lệ nhất định, liền không thể vào diễn đàn.

Phương thức xét duyệt như vậy cực kỳ đề cao chất lượng diễn đàn fan, cơ bản thì fan có thể đi vào, đều là fan trung thành của minh tinh. Tuy rằng vẫn sẽ có anti fan trải qua thiên tân vạn khổ lẻn vào diễn đàn fan, nhưng chung quy là số ít.

Trong kiểu diễn đàn fan thế này, rất ít khi nhìn thấy bóng dáng anti, nơi nơi đều là post tài nguyên và post thổ lộ.

Mà La Thiến đăng bài post này, cũng nhận được nhóm fan nóng bỏng hưởng ứng. Không chỉ có một đống tiếng hô "mua mua mua", còn không thiếu fan đi tìm kiếm địa điểm bán CD ở thành phố của mình.

Địa điểm La Thiến đưa ra đều là những tiệm rất lớn, Hoa Hạ lớn như vậy, CD là do bên cung cấp đưa cho các nhà bán lẻ đi bán, cô không có khả năng thống kê hoàn toàn. Có nhóm fan trợ giúp, tin tức «Thất dực» bày bán càng được thống kê tốt, cũng làm cho fan không mua được CD đạt được càng nhiều con đường để mua.

Toàn bộ thời gian buổi sáng, Dung Hủ đều nằm ở trên sofa, không ngừng lật xem tin nhắn của các fan.

Tháng trước Dung Hủ kết thúc quay quảng cáo khoai tây lát Leke, lại tham gia vài tiết mục âm nhạc tuyên truyền «Thất dực», tiếp đó trở về thành phố B nghỉ ngơi, chuẩn bị tháng này quay «Mê thành».

Trong khoảng thời gian này, Dung Hủ vẫn luôn một mình ở thành phố B, ngẫu nhiên sẽ hẹn đám người Đường Mộng Lam, Diệp Kiều ăn cơm, nhưng phần lớn thời gian vẫn là ở nhà mình nghỉ ngơi. Trong căn nhà trống rỗng chỉ có một mình cậu, cho nên một mình cậu ở trong phòng xem phim xem không ít phim điện ảnh, một mình nấu cơm, một mình quét tước phòng, một tháng yên lặng lướt di động.

Xem xong bài post hơn năm nghìn bình luận này, đã là giữa trưa. Dung Hủ tùy tiện nấu chút mì sợi, vừa ăn, vừa mở weibo mình lên, đăng một cái weibo.

[Dung Hủ: nếu như nếu như nói, có ngày mai, bạn của ngày mai… có xuất hiện hay không? «Thất dực», năm · hai · không, I love you. @kênh âm nhạc Hoa Hạ Entertainment: «Thất dực» cùng bạn ước hẹn, hai mươi tháng năm, không gặp không về. Địa chỉ mua: web official [link], alimama [link], kênh âm nhạc [link]]

Không bao lâu, nhóm fan liền chen cứng cái weibo này, điên cuồng xoát bình luận.

[Dung Dung! Em yêu anh! Xem em vừa mới mua được CD! {hình ảnh}]

[yêu yêu yêu yêu yêu, em cũng yêu anh Dung Dung! Mau đến xem «Thất dực» của em {hình ảnh}]

[tôi cũng chờ không kịp a a a a, vừa mới đặt hàng trên mạng, nhưng mà hôm kia mới có thể đưa đến. Không được, hiện tại tôi muốn đi ra ngoài tiệm mua liền mua mua mua! Thích nhất Lăng Tiêu, thích nhất Dung Dung, thích nhất «Thất dực»!]

Chẳng biết tại sao, dưới cái weibo này của Dung Hủ, nhóm fan đều bắt đầu khởi xướng hình ảnh CD «Thất dực» của mình. Có tấm hình chỉ có một cái CD, có hình còn có lời nói mà fan viết cho Dung Hủ, còn có hình không chỉ một cái CD, có hai cái, ba cái… thậm chí là mười cái CD!

[Đường Mộng Lam: mua mua mua, dễ nghe ~@Dung Hủ: nếu như nếu như nói, có ngày mai…]

[Diệp Kiều: ha ha, tôi cũng mua được CD ~[hình ảnh] @Dung Hủ: nếu…]

[Trương Đồng Đồng: vừa mới bảo trợ lý của tôi đi đoạt một bản, thật là đáng sợ, người đông nghìn nghịt,

thật nhiều người ~[hình ảnh] @Dung Hủ: nếu…]

[Đạo diễn Lương Siêu: tôi có phúc lợi nhân viên, không cần đoạt ~[hình ảnh] @Dung Hủ: nếu…]

Sau khi Dung Hủ đăng weibo, không ít minh tinh người nổi tiếng đều share weibo của cậu, giúp «Thất dực» tiến hành tuyên truyền miễn phí, có bạn của cậu, có nhân viên đoàn phim «Tầng mây màu đen», thậm chí còn có một ít khách mời «Tầng mây màu đen», cũng share weibo.

Đây là một loại chuyện hỗ trợ cùng có lợi, chẳng hạn như hiện tại Đường Mộng Lam giúp Dung Hủ share weibo, tuyên truyền «Thất dực», tuần trước Dung Hủ cũng giúp Đường Mộng Lam share weibo, tuyên truyền phim truyền hình mới của cô ấy.

Có những người này mở rộng, càng nhiều dân mạng biết tin tức «Thất dực» phát hành và đi mua. Có dân mạng đã sớm biết «Thất dực» sắp phát hành, nhưng không biết nó phát hành hôm nay, có thể mua trên mạng. Vì thế sau khi họ nhìn thấy weibo này, thì sẽ nhấn vào link, tiện tay mua.

Chờ đến buổi tối tám giờ ngày đó, tổng lượng tiêu thụ «Thất dực» đã đạt tới hai mươi chín vạn bản.

Làm một CD single, giá «Thất dực» cũng không đắt, kém xa các album âm nhạc, nhưng lượng tiêu thụ mười hai tiếng có thể đạt được hai mươi chín vạn, việc này chứng minh «Thất dực» có tiềm lực vượt trăm vạn!

Đến 0h tối, lượng tiêu thụ ngày đầu của «Thất dực» chính thức công bố: ba mươi hai vạn!

0h vừa đến, bảng tiêu thụ âm nhạc Hoa Hạ đổi mới, chỉ thấy ở vị trí thứ ba, rõ ràng viết hai chữ to “Thất dực”!

Bảng tiêu thụ âm nhạc là bảng tiêu thụ album chính thức nhất của Hoa Hạ, thống kê lượng tiêu thụ tuần của mỗi một CD âm nhạc phát hành tại Hoa Hạ, bảng này mỗi ngày đổi mới lúc 0h, sẽ ghi chép tổng tiêu thụ của mỗi một CD trong một tuần, dựa theo con số tiêu thụ cụ thể tiến hành xếp hạng.

Bởi vì bảng này là bảng tuần, cho nên giả thiết một album phát hành vào chủ nhật, như vậy dù lượng tiêu thụ ngày đó của nó vượt xa những album khác cùng bảng, nhưng nó vẫn không thể xếp hạng nhất. Bởi vì nó chỉ có lượng tiêu thụ một ngày, mà những album khác đã có tổng lượng tiêu thụ bảy ngày. Chỉ có thể chờ đến thứ hai tất cả lượng tiêu thụ album xóa đi tính lại, nó mới có thể xếp hạng nhất.

Mà lúc này, «Thất dực» chính thức phát hành vào thứ tư.

Lượng tiêu thụ một ngày ba mươi hai vạn khiến nó một phát đạt tới vị trí thứ ba, chỉ thấp hơn hạng nhất là «Lộ» và hạng hai «Rừng rậm tránh nắng». Nhưng mà «Lộ» là ba ngày trước phát hành, «Rừng rậm tránh nắng» thì đã phát hành sáu ngày.

Thành tích tốt như vậy khiến nhóm fan đều nhảy nhót hoan hô, cả internet nơi nơi đều có người thảo luận «Thất dực». Dung Hủ cũng hiếm thấy không có ngủ sớm, sau khi nhận được lượng tiêu thụ chuẩn xác, mới buông di động xuống. Chờ tắm rửa xong đi ra, cậu lại nhận được một cái lại một cái tin nhắn, vừa mở ra nhìn, vừa hồi âm.

[Triệu Khôn: chúc mừng! Theo cái thế này, rất có thể được trăm vạn!]

——[cám ơn anh Triệu, chia vui chia vui.]

[La Chấn Đào: ha ha ha tiểu Hủ, ngày mai muốn mời vài người chế tác đi ra tụ hội hay không? Thật sự là quá tuyệt vời!]

——[được, anh an bài đi, anh La.]

…

Rất nhiều bạn tốt đều gửi lời chúc mừng đến Dung Hủ, trong số chúc mừng đó có cái là thật lòng thật dạ, có cái có lẽ xen lẫn một chút hâm mộ, bởi vì lượng tiêu thụ ba mươi hai vạn cũng có nghĩa là lợi nhuận kếch xù. CD đầu tiên của Dung Hủ có thể có lợi nhuận cao như vậy, có quan hệ rất lớn với «Tầng mây màu đen», cũng mượn ánh sáng của Lăng Tiêu, có thể nói là đi vận may lớn.

Nhưng bọn họ lại không biết, lợi nhuận của CD này Dung Hủ không được một chút nào, quyên toàn bộ ra ngoài.

[Triệu Sở Vân: lượng tiêu thụ ba mươi hai vạn rất tốt, tôi sẽ tiếp tục tiến hành tuyên truyền. Khoản chi rõ ràng của quỹ Vinh Vân tôi sẽ gửi cho cậu trong vòng ba ngày, tôi cũng sẽ đem chuyện này công bố với mọi người, cám ơn cậu, Dung Hủ.]

——[không cần cảm ơn, đã làm phiền chị, chị Triệu.]

Hồi âm cho Triệu Sở Vân xong, Dung Hủ nhìn con chữ đối phương gửi tới, chăm chú nhìn hồi lâu.

Hiện nay cậu vừa mới khởi bước, phần lợi nhuận này với cậu mà nói, cũng là một con số cực lớn, có thể cải thiện rất tốt hiện trạng của cậu. Nhưng mà có vài loại tiền, cậu cầm trong tay, sẽ cảm thấy nóng.

Đây là tác phẩm cuối cùng của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu trả giá vô số tâm huyết và tình cảm. Bài hát này là một chìa khóa rất tốt để Dung Hủ tiến vào giới ca hát, có nước cờ đầu này, nếu tương lai cậu muốn đi con đường ca hát, sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Từ bài hát này cậu nhận được danh tiếng, cũng có một vài thứ thấy không rõ sờ không được.

Về phần số lợi nhuận mất đi…

Thôi, dù sao thì chờ về sau cậu cũng sẽ tổ chức quỹ hội, giống như đời trước vậy, đủ khả năng trợ giúp một số người. Cả đời con người dù có kiếm nhiều tiền nữa, thì có thể tiêu cũng chỉ có nhiêu đó, có bao nhiêu thực lực, thì phải gánh bấy nhiêu trách nhiệm, như thế mới xứng với lương tâm của mình.

Triệt để quên đi con số lợi nhuận thiên văn kia, Dung Hủ đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc nghỉ ngơi, di động liền rung một cái. Cậu cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy thông báo weibo, phút chốc sửng sốt.

[Tần Trình: «Thất dực», năm · hai · không, I love you. @Dung Hủ: nếu như nếu như nói, có ngày mai, bạn của ngày mai… có xuất hiện hay không? «Thất dực», năm · hai · không, I love you. @Hoa Hạ Entertainment …]

Hai mắt chậm rãi trợn to, ánh mắt thiếu niên gắt gao nhìn câu "I love you" kia, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng cười một tiếng. Đúng lúc này, một cái tin nhắn gửi đến di động của cậu.

[Tần Trình: trước đó ở trên máy bay, vừa đến nước Mỹ. Chúc mừng cậu, CD bán thật đắt.]

Ngụ ý là: trễ như thế mới share weibo, là bởi vì vẫn luôn ở trên máy bay, không thể khởi động máy.

Thiếu niên mỉm cười, rất nhanh trả lời: [cám ơn, tôi nhìn thấy anh share.]

Một phút đồng hồ sau, di động bỗng nhiên vang lên, Dung Hủ khẽ kinh ngạc, nhận nghe điện thoại.

"Còn chưa ngủ ư? Tôi nhớ rõ, trong nước hiện tại hẳn là rạng sáng?" Giọng nam khàn khàn thuần hậu xuyên thấu qua loa, vững vàng truyền tới.

Bên Tần Trình dường như đang đi đường, có một chút tiếng gió mỏng manh bay vào micro, khiến âm thanh của hắn có vẻ có vài phần mờ mịt. Dung Hủ cầm điện thoại chậm rãi nằm vật xuống trên giường, trên người mặc áo ngủ mỏng manh, cười hồi đáp: "Ừm, đợi lượng tiêu thụ CD, hiện tại trong nước là 0h."

Tần Trình hơi dừng một chút, hỏi: "Lượng tiêu thụ thế nào."

Dung Hủ khẽ cười nói: "Rất tốt."

Tần Trình: "… Ừm."

Xem ra, chính là không còn lời nào để nói. Tần Trình im lặng hồi lâu, dường như là tìm không thấy đề tài, chỉ có tiếng hít thở mỏng manh, nhưng dù như vậy, hắn cũng vẫn không cúp điện thoại, không khí xấu hổ tức khắc lan tràn ra.

Nghe bên kia điện thoại yên lặng, trong mắt thiếu niên hiện lên một tia giảo hoạt, vừa cảm thấy bất đắc dĩ, vừa thấy buồn cười. Cậu an an tĩnh tĩnh đợi mấy phút đồng hồ, khóe môi càng cong lên thêm vài phần, chờ đến khi đối phương dường như thật sự chống đỡ không nổi nữa, mới hỏi: "Anh quay phim thế nào rồi? Tôi nghĩ bây giờ anh còn ở New Zealand."

"Không quá thuận lợi, gần đây nữ số hai lâm thời quyết định tham gia show thời trang, đạo diễn đang lo lắng thay đổi người."

Dung Hủ tiếp tục dẫn dắt đề tài: "Vậy quả thật rất phiền toái."

Tần Trình tiếp tục trả lời: "Tôi còn tạm, chỉ là đạo diễn rất đau đầu."

Những lời này nói xong, Tần Trình tiếp tục im lặng, Dung Hủ lại không tiếng động nhếch khóe môi lên. Chờ đến một phút đồng hồ sau, cậu mới hỏi tiếp: "Qua một thời gian ngắn chính là lễ trao giải Kim Phượng, anh muốn về nước không?"

Tần Trình tiếp tục trả lời.

Hai người cứ như vậy anh tới tôi đi nói thật lâu, khi Tần Trình không có đề tài, Dung Hủ sẽ chờ một chút, lại khơi gợi đề tài. Hai mươi phút sau, cuộc điện thoại vượt biển này mới chấm dứt, thiếu niên đứng lên, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, tiếp tục thu dọn đồ đạc, tắt đèn đi ngủ.

Mà ở bên kia bờ đại dương, người đàn ông tuấn mỹ cao ngất chậm rãi dừng bước, như có điều suy nghĩ mà nhìn di động.

Từ Tấn xoay người, hỏi: "Sao không đi? Người của đoàn phim còn đang chờ chúng ta."

Tầm mắt chậm rãi từ trên điện thoại di động dời đi, người đàn ông nhíu mày lại, thăm dò hỏi: "Có phải cậu ấy đang thả thính tôi không?"

Từ Tấn co rút khóe miệng: "Ha?!"

"… Cậu ấy giống như, là đang thả thính tôi?"

Từ Tấn: "… Tôi không nghe nhầm, hình như vừa rồi các cậu đang giao lưu một cách bình thường nhất đi. Chẳng lẽ có nói cái gì không thể cho ai biết à? Sao tôi không nghe thấy?"

Tần Trình nhướn mi: "Tôi nghĩ nhiều ư?"

Từ Tấn nhún vai, vẻ mặt "đây không phải là vô nghĩa" sao.

Tần Trình: "…"

Từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, Tần Trình hạ mắt liếc người đại diện nhà mình một cái, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "EQ của anh thế nào?" Vừa nói, vừa nâng bước đi về phía trước.

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng không hiểu sao, Từ Tấn chợt nghe ra ý tứ phủ định nào đó.

Mắt lập tức trợn to, Từ Tấn nhanh chóng đuổi theo: "Này này, nói rõ ràng, cẩu FA như cậu lại dám ở trước mặt loại người đã có vợ như tôi nói EQ tôi không cao? Cậu làm rõ ràng coi, tôi có bà xã! Bà xã của tôi như hoa như ngọc, bà xã của tôi thông minh có khả năng, bà xã của tôi một tháng kiếm tiền còn nhiều hơn tôi, bà xã của tôi…"

"Bà xã anh kiếm tiền còn nhiều hơn anh hả?"

Từ Tấn: "… Thì lại làm sao?"

Tần Trình tỉnh bơ cong khóe môi, nhẹ nhàng lắc đầu, ý vị sâu xa nói rằng: "Còn nhiều hơn anh… ừm, không có gì."

Từ Tấn: "…" Hắn ta lại không có bám váy!!!

Rõ ràng người đàn ông này vừa rồi lúc gọi điện thoại còn có vẻ có chút chất phác, sao vừa cúp điện thoại, đột nhiên lại độc mồm độc miệng như vậy…

Từ Tấn cúi đầu, ở trong lòng không ngừng phun tào, chờ sắp đi đến cửa sân bay, dường như hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười tủm tỉm nói thầm: "Ý, CD của người ta bán được rất nhiều, người ta còn có tài sản trong nhà để kế thừa. Theo cách nói này, cũng không biết có người so sánh với người ta, về sau là ai kiếm được nhiều hơn nhỉ…"

Tần Trình: "…"

Giờ phút này ở sân bay nước Mỹ bên kia địa cầu, đúng là khói thuốc súng tràn ngập. Mà Hoa Hạ, đã là rạng sáng.

Tần Trình đăng một cái weibo, khiến cho rất nhiều fan ủng hộ và like. Đối với fan Dung Hủ mà nói, đây là một nhân viên đoàn phim «Tầng mây màu đen» tiến hành tuyên truyền giúp «Thất dực», chỉ là thân phận nhân viên đoàn phim này hơi đặc biệt một chút; đối với fan Tần Trình mà nói, nếu nam thần share, vậy bọn họ nhất định ủng hộ ủng hộ ủng hộ!

Nhưng đối với một loại fan nào đó mà nói ——

[ngao ngao ngao ngao! Tôi nhìn thấy cái gì! Dung Dung nói “I love you”, Tần thần trả lời cậu ấy “I love you”! A a a a, tôi mặc kệ tôi mặc kệ tôi mặc kệ, bọn họ chính là cách không khí thổ lộ, bọn họ chính là cách không khí thổ lộ! Chính là như vậy!!!]

Có phải thổ lộ hay không? Điểm này ai cũng không biết, dù sao thì đương sự cũng không nói gì, ai cũng không thể chứng minh.

Có điều vào rạng sáng ba giờ Hoa Hạ, một nick weibo tổng số fan chỉ còn lại có ba nghìn người yên lặng đăng một tin mới ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: chính là I love you, thật sự chính là, I love you.]

Cái weibo này sau phong ba ảnh chụp lần trước, không có đăng tin tức gì đặc biệt khác, số fan cũng rớt hơn một ngàn, chỉ còn lại có ba ngàn người. Lần này sau khi đăng tin, chiếm được mười mấy fan CP ủng hộ, nhưng đồng thời, bởi vì làm mới weibo, fan rớt xuống cũng càng nhiều.

Rạng sáng ngày hôm sau, fan CP lại suy diễn chế tạo ra không ít tiết mục ngắn về cái weibo “i love you” này, các cô ấy tiếp tục sôi nổi trong diễn đàn fan phiên bản đồng nhân, cùng với fan CP “Lan Diêu”, fan CP “Hoắc Lương” có địa vị ngang nhau.

Hết thảy đều nhìn như bình thường, lượng tiêu thụ «Thất dực» càng ngày càng cao, vào thứ sáu, rốt cuộc vượt qua «Rừng rậm tránh nắng», trở thành hạng hai bảng tiêu thụ âm nhạc Hoa Hạ. Tiếp qua một ngày, vào thứ bảy, «Thất dực» lấy lượng tiêu thụ bốn ngày sáu mươi chín vạn, triệt để vượt qua «Lộ», trở thành hạng nhất!

Vô số fan ăn mừng «Thất dực» lên ngôi, đề tài #thất dực# cũng bị xào nóng đến hạng tư bảng đề tài ngày đó.

Nhìn chuẩn thời cơ này, sáng sớm tám giờ rưỡi ngày hôm sau khoai tây lát Leke tuyên bố một tin tức, còn kèm theo bốn tấm hình.

[Khoai tây lát Leke: siêu năng sứ giả mới quang vinh ra đời, trong sơn động lạnh như băng, @Dung Hủ có thể cướp được chìa khóa chí bảo thứ ba hay không! {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh}]

Weibo này vừa đăng, dựa vào cơn sốt «Thất dực» và nhân khí của Dung Hủ, lập tức hấp dẫn lượng lớn fan. Bốn tấm ảnh tinh mỹ suất khí, bị nhóm fan kích động chia sẻ.

[trời của tôi ạ!!! Dung Dung móc line màu bạc! Dung Dung móc line màu bạc! A a a a a, sao lại khốc huyễn như vậy!]

[Dung Dung không biểu tình cũng đẹp quá, sao có thể đẹp như vậy ngao ngao ngao!]

[bảo bảo té ngã, muốn Dung Dung hôn hôn ôm ôm giơ cao cao, mới bằng lòng đứng lên ~!!!!]

Nhóm fan đều đắm chìm trong liếm bình cuồng hoan không cách nào tự kiềm chế, lại không ai chú ý tới, một vài bài viết lặng lẽ đăng trên trang chủ của các web truyền thông lớn. Không có đăng ở vị trí đặc biệt rõ ràng, nhưng lại chân chân thật thật mà đăng trên bản tin giải trí, có tên Dung Hủ, có tên minh tinh khác, còn có… tên của cùng một người.

«Thống kê mười tiểu sinh đang hot, Đổng Tranh Dung Hủ Diệp Kiều vùng lên… Hắn ta lại là hạng nhất!»

«Trong các tiểu sinh đẹp trai nhất bạn thích ai? Dung Hủ được chọn là vua người mới cực mạnh, hắn lại an ổn giữ vị trí vua nhân khí cực mạnh»

«Thành viên mới mạo hiểm chung cực khoai tây lát Leke! Dung Hủ có nhan sắc, Đặng Dật Văn có diễn xuất»

Hết chương 64

Tần Tranh Tranh: em ấy thật sự đang thả thính bảo bảo, thiệt đó!

Dung Dung:… sao tôi nghe không hiểu cái bạn bảo bảo LS đang nói gì nhỉ? [cười tủm tỉm nhún vai]

65. Chương 65

Tin tức đăng trên internet và báo chí tạp chí, bình thường chia làm hai loại.

Loại thứ nhất là tin tức mà truyền thông chủ động đi theo dõi phỏng vấn, tự đào móc, biên soạn tin tức; loại thứ hai lại là tin tức đương sự chủ động soạn nội dung, sau đó tìm quan hệ trực tiếp gửi cho phía truyền thông, sau khi truyền thông xét duyệt, lại đăng trên truyền thông bằng giấy hoặc là truyền thông internet của nhà mình.

Loại đương sự tin tức này chia làm rất nhiều loại, thông thường nhất chính là nhân sĩ giới giải trí.

Ngoại trừ một vài người nổi tiếng hạng một, minh tinh trong giới giải trí không có khả năng mỗi ngày đều có tin tức phát sinh. Có minh tinh hạng hai hạng ba nhân khí không đủ, thậm chí mấy tháng đều chỉ có thể rảnh rỗi ở nhà, không thông cáo, không tác phẩm. Nếu thật sự bảo bọn họ cứ như vậy thành thành thật thật ở nhà, mỗi ngày đăng weibo, chơi game, nhân khí sớm hay muộn cũng sẽ rụng sạch. Cho nên, bọn họ sẽ lựa chọn đăng bản thảo, đề cao nhân khí cho mình.

Đội nhóm của bọn họ có thể tùy tiện viết một bản thảo tin tức với nội dung gì đó, gửi cho mấy truyền

thông, đăng lên. Tuy rằng không nhất định phải là đầu đề, nhưng vẫn là vãn hồi một chút nhân khí cho mình, chế tạo ra biểu hiện giả là nhân khí mình rất cao.

Nhưng trong giới giải trí còn có một loại bản thảo, không chỉ vì vãn hồi nhân khí đơn giản, còn vì thu lợi ích.

Tối hôm nay, liên tục mấy bản thảo có tiêu đề khác nhau, nội dung khác nhau, thổi quét các trang web lớn. Sina, NetEase, Tencent… mở máy tính, máy tính bắn ra khung tin tức, xuất hiện một bài viết; mở di động ra, APP di động liên kết với tin tức, lại xuất hiện một bài viết.

Đa số dân mạng chỉ xem những tin tức đó như trà dư tửu hậu để tiêu khiển, tùy tiện nhìn nhìn, sau đó tựa như nói giỡn mà tỏ vẻ: "Mười tiểu sinh đang hot, hạng nhất là ai? Ha ha, tôi nhìn xem… A, là Đặng Dật Văn à. Người quả thật cũng rất đẹp trai, tôi nhớ hình như hắn là người phát ngôn khoai tây lát Leke nhỉ?"

Không sai, trong những bài viết xuất hiện hôm nay có rất nhiều tên tiểu sinh và hoa đán, nhưng mà không hề nghi ngờ, khiến cho người ta khắc sâu ấn tượng, chính là Đặng Dật Văn.

Thống kê tiểu sinh, hạng nhất là Đặng Dật Văn; vua nhân khí cực mạnh, lại là Đặng Dật Văn; diễn xuất tốt nhất hình tượng lại cao, vẫn là Đặng Dật Văn!

Tuy rằng trong những bài viết đó cũng có khen những minh tinh khác, nhưng khen nhiều nhất, dùng từ khoa trương nhất, chính là Đặng Dật Văn.

Người qua đường sẽ không nghĩ nhiều như vậy, chỉ để lại một ấn tượng trong lòng, cảm thấy "truyền thông đều nói như vậy, phỏng chừng Đặng Dật Văn đó thật sự lợi hại đi". Đồng thời bọn họ cũng sẽ để lại một tiềm thức: trong các tiểu sinh Đổng Tranh, Dung Hủ, Diệp Kiều…, Đặng Dật Văn xem như lợi hại nhất.

Loại tiềm thức này tuy rằng không sâu, nhưng người đăng bản thảo đã đạt được mục đích.

Về phần các fan, thì liếc mắt một cái liền nhìn thấu bộ mặt chân thực của loại bản thảo này.

[Vừa rồi NetEase chuyển cho tôi một tin tức, thống kê mười tiểu sinh, hạng nhất là ai… mấy người đoán hạng nhất là ai? Ha ha ha ha, cười chết tôi.]

[Đặng Dật Văn? Cả ngày đăng bản thảo đè ép, hắn có phiền hay không vậy.]

[Tôi cũng thấy cái bài viết đó, Đổng Tranh, Diệp Kiều, Dung Hủ, Lưu Chính Ngôn… sao hắn không dứt khoát đem toàn bộ tiểu sinh giới giải trí kéo xuống đạp một đạp luôn đi?]

[Nhà nào đó thật sự là rất không biết xấu hổ, ba ngày hai bận đăng bài viết đè ép, thật không hổ là Đặng đè ép.]

Fan của các minh tinh không bị Đặng Dật Văn đăng bản thảo kéo đạp đè ép, đều ôm một loại thái độ ghét bỏ khinh bỉ. Tuy rằng nam thần nữ thần của bọn họ không bị liên lụy đến, nhưng loại hành vi này chính là khiến người ta chán ghét. Mà fan của những tiểu sinh bị kéo đạp, lại càng ghê tởm đến cơm ăn cách đêm cũng phun ra.

Bọn họ sôi nổi phát biểu chán ghét trong các xã khu weibo, tieba của mình, nhưng mà bọn họ cũng chỉ chán ghét một chút, cũng không có làm ra hành vi phản đối gì. Dù sao thì loại bản thảo đè ép này ở trong giới vẫn rất thông thường, nếu Đặng Dật Văn có thể có cái biệt danh "Đặng đè ép", vậy rất rõ ràng đội nhóm của hắn thích nhất làm chuyện gì, mọi người đều biết.

Không sai, Đặng Dật Văn ra mắt mấy năm nay, việc thích làm nhất chính là đăng bản thảo đè ép.

Từ khi hắn ra mắt bộ phim truyền hình đầu tiên liền bắt đầu đăng bản thảo, đè ép nam chính và nam số hai lúc ấy. Sau đó lại đóng một bộ phim chế tác lại, đè ép diễn viên của ông chủ. Sau đó con đường đè ép của hắn càng càn rỡ đến không ai bì nổi, từ đầu tới đuôi đè ép, đè ép, đè ép… vẫn duy trì kỷ lục mỗi tháng ít nhất một lần đè ép.

Những tiểu sinh khác cũng không phải chưa từng đăng loại tin mang tính chất dẫm đạp này, nhưng Đặng Dật Văn lại là nhân tài kiệt xuất trong đó. Công lực đè ép của hắn tuyệt đối là hạng nhất, dù những tiểu sinh đó gộp toàn bộ lại, cũng đều thúc ngựa không kịp.

Mới đầu fan của những minh tinh bị hắn đè ép còn tức giận mắng hắn, đến dưới weibo hắn tức giận mắng chửi, nhưng người ta da mặt dày! Hoàn toàn làm như không thấy, vẫn đăng đăng ảnh chụp. Fan hắn cũng theo hắn, hoàn toàn không thừa nhận chuyện đăng bản thảo.

Cũng không biết cách làm người của Đặng Dật Văn ở trong giới là như thế nào, hắn đăng bản thảo như vậy, ở trong giới thế mà lại lăn lộn cũng không tệ lắm. Phỏng chừng là tương đối biết ăn nói, người khác tuy rằng xem thường hắn, nhưng bên ngoài cũng không tiện lật mặt với hắn.

Hơn nữa đè ép đè ép… ừm, cũng thành thói quen.

Bị Đặng Dật Văn đè ép thảm nhất, không thể nghi ngờ chính là Đổng Tranh.

Đổng Tranh và Đặng Dật Văn ra mắt cùng năm, còn là cùng một công ty. Năm trước hai người vẫn luôn tranh đoạt vị trí hạng nhất Lưu Quang, nhưng Đổng Tranh dựa vào «Tranh giành», trực tiếp lên đỉnh cao, trở thành hạng nhất Lưu Quang; mà Đặng Dật Văn lại là ngựa mất móng trước, không chỉ không cướp được vị trí hạng nhất, bộ phim truyền hình của hắn lại còn kém cỏi, rating lót đế.

Đặng Dật Văn có hận Đổng Tranh hay không? Người sáng suốt đều nhìn ra được, hắn khẳng định hận chết Đổng Tranh, Đổng Tranh khẳng định cũng không thích Đặng Dật Văn. Nhưng quan hệ của hai người ở mặt ngoài cũng không tệ lắm, luôn làm vẻ sư huynh đệ đồng môn.

[Quả nhiên, lần này lại liều mạng kéo đạp Đổng Tranh, Đổng Tranh thật sự là vua vạn năm nằm cũng

trúng đạn.]

[A? Sao tui cảm thấy lần này bị kéo đạp vô cùng tàn nhẫn chính là Dung Hủ? Chốc lát nói Dung Hủ chính là vua người mới, Đặng đè ép là vua nhân khí. Chốc lát còn nói Dung Hủ có nhan sắc, Đặng đè ép có diễn xuất… đây không phải rõ ràng nói Dung Hủ không có diễn xuất sao?]

[Ha ha ha, còn có thể vì cái gì, gần đây «Tầng mây màu đen» cực hot, «Thất dực» cũng rất hot, vừa vặn người phát ngôn khoai tây lát Leke vừa có Dung Hủ vừa có hắn, cho nên Đặng đè ép mượn nhân khí thôi ~]

Fan khác có thể nghĩ tới điểm này, fan Dung Hủ tự nhiên có thể nghĩ đến.

Lúc nhìn thấy những bài viết đó, fan Dung Hủ đang chúc mừng «Thất dực» lên hạng nhất bản tiêu thụ Yêu Nguyệt, Dung Hủ được phát ngôn khoai tây lát Leke, đột nhiên một chậu nước lạnh nện xuống, quả thực còn ghê tởm hơn là ăn cớt.

Nhìn nội dung những bài viết đó, cái gì gọi là Dung Hủ có nhan sắc, Đặng Dật Văn có diễn xuất? Cái gì gọi là Dung Hủ là vua người mới, Đặng Dật Văn chính là vua nhân khí? Còn có cái thống kê vớ vẩn gì đó, dựa vào cái gì Đặng Dật Văn là hạng nhất?!

Đặng Dật Văn mi là có tác phẩm, hay là có giải thưởng, hay là có thành tích?

Mọi thứ đều không có, mi nói hạng nhất liền hạng nhất, đầu năm nay chém gió cũng không cần tiền vốn ha!

[Ghê tởm…]

[Mẹ nó, tức giận đến cơm cũng chưa ăn ngon.]

[Lúc Dung của tui chưa hot, bản thảo của Đặng đè ép chưa bao giờ nhắc cậu ấy, hiện tại tốt rồi, chuyện gì cũng phải kéo Dung Dung một phần? Mặt hắn ta sao lại dày như vậy? Có phải hắn ta là yêu tinh tảng đá tu luyện một trăm năm, da mặt dày như tường thành không?!]

Tuy rằng rất giận, nhưng fan Dung Hủ cũng không phải người mới. Bọn họ đã sớm biết tên tuổi Đặng đè ép, cũng biết đối với loại bản thảo này, fan bọn họ chỉ có thể mắng, chỉ có thể trào phúng, nhiều nhất là cấu véo với fan Đặng Dật Văn một trận, lại không làm được chuyện gì thực tế.

Nếu dám đăng loại bản thảo này, vậy khẳng định Đặng Dật Văn đã chuẩn bị tốt thuỷ quân và PR. Chỉ cần có người mắng, hắn sẽ xóa hot search, xóa đề tài ngay từ đầu, không để cho chuyện mình bị mắng khuếch tán ra ngoài. Thu nhỏ chuyện trong phạm vi fan, đa số người qua đường sẽ không biết chuyện hắn đăng bản thảo đè ép.

[Tức chết mị, ai thích loại thiểu năng này, đều là fan cuồng chỉ nhìn mặt đi!]

Nhóm fan ở trên mạng các loại phun tào, các loại châm chọc, mà trong hiện thực, Dung Hủ vừa mới đến Hoa Hạ Entertainment, chợt nghe La Chấn Đào nói chuyện này.

La Chấn Đào cũng rất giận, nhưng vẫn tương đối trấn định: "Anh biết ngay, Đặng Dật Văn sẽ không bỏ qua cậu. Tiểu Hủ, đội nhóm của hắn chính là cái phong cách này, ở trên mạng lăng xê marketing, một tay nâng hắn lên. Nếu cậu thực sự để ý, chúng ta cũng có thể đăng chút bản thảo đến đè hắn, có điều những tiểu sinh khác đã quen, hắn cũng chỉ là ra vẻ ta đây, ích lợi thực tế không tính là lớn, đối với chúng ta cũng không ảnh hưởng quá lớn… Chỉ là trong lòng không thoải mái."

Đời trước Dung Hủ cũng gặp qua loại minh tinh "kiểu hot face" thế này, danh khí của bọn họ phần lớn tập trung ở trên mạng, tác phẩm không được, thành tích không được, giải thưởng không được, nhưng mà fan nhiều. Bọn họ dựa vào fan để nuôi sống, dựa vào một cái mặt, chỉnh ra không ít hình tượng cho mình, ăn cơm thanh xuân.

Có vài minh tinh kiểu hot face còn có thể tôi luyện diễn xuất, đến giai đoạn sau sẽ chuyển hình tượng. Nhưng có vài người thì trực tiếp rơi ngã, một phát không dậy nổi. Hoặc là đắc tội người ta, bị đánh, hoặc là chỉnh dung thất bại, triệt để xong đời.

"Đặng Dật Văn phát triển rất tốt, " ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ, Dung Hủ suy tư một khắc, cười nói: "Cũng đúng, miệng của hắn rất ngọt, phỏng chừng người bình thường thực khó trở mặt với hắn."

Nhìn thấy Dung Hủ tươi cười, La Chấn Đào hỏi: "Cậu không tức giận ư?"

Dung Hủ nhún vai, hỏi lại: "Nếu hắn muốn đăng bản thảo kéo đạp em, vậy nói rõ em tốt hơn hắn, hắn ghen tị em, như vậy tùy hắn đi. Dù sao cũng không tổn thất gì, em cũng không đến mức nghẹn khí đến hành hạ mình. Chúng ta đăng bản thảo lại phải phí tiền, còn phải phí tinh lực, không cần thiết."

Nghe nói như thế, La Thiến ở một bên đang thương lượng công việc với một fan bự nhịn không được nói rằng: "Tiểu Hủ, tính tình của cậu thật tốt."

Dung Hủ quay đầu lại, khóe môi khẽ cong: "Nếu mọi chuyện đều phải tức giận với loại tiểu nhân này, vậy Tiểu Thiến à, tôi đã sớm bị chọc giận bỏ mình rồi." Nói xong, thiếu niên còn vô tội nghiêng đầu, đáng thương nháy mắt mấy cái, bộ dạng nhu thuận hiểu chuyện.

Dáng vẻ đáng yêu này chọc cho La Thiến vốn là fan Dung càng kích động đỏ mặt, liên tục gật đầu. Thấy thế, La Chấn Đào bất đắc dĩ nói rằng: "Tiểu La vẫn phải tu luyện thêm, em là trợ lý của tiểu Hủ, không chỉ là fan cậu ta, biết chứ?"

La Thiến ngượng ngùng gật đầu.

Chuyện này tạm thời cứ như vậy cho qua, Dung Hủ không cần dơ tay mình, đăng bản thảo để ăn thua đủ với đối phương. Nhưng mà cậu mười phần rộng lượng, không nhìn tiểu nhân, nhưng có người… lại hoàn toàn nhịn không nổi!

Nước Mỹ.

Tần Trình: "…"

Từ Tấn đang chỉnh lý kịch bản đột nhiên cả người rùng mình một cái, nói thầm: "Sao đột nhiên lạnh vậy…"

Người đàn ông lạnh lùng tự phụ rũ mắt, mặt không đổi sắc nhìn màn hình điện thoại di động của mình. Hai chân ngồi giao nhau, một phần kịch bản mỏng manh nằm phịch giữa hai chân Tần Trình, tay phải hắn cầm một cây bút, dường như đang nghiên cứu kịch bản, ghi trọng điểm, nhưng trong tay trái lại cầm một cái điện thoại di động.

Trên màn hình di động, rõ ràng là giao diện diễn đàn tư nhân của Dung Hủ!

Trên trang đầu diễn đàn, vô số fan đang phun tào các bản thảo hôm nay Đặng Dật Văn phát. Bọn họ thật sự là ghê tởm muốn hỏng, cố tình lại không thể làm gì, chỉ có thể đi châm chọc châm chọc fan Đặng Dật Văn.

Vốn dĩ còn có fan quyết định tự tiêu tiền, mua bài viết cho Dung Hủ, đi mắng Đặng Dật Văn. Nhưng rất nhanh, liền có fan kinh nghiệm phong phú giận dữ nói: [đừng, cô như vậy không phải là làm bẩn thanh danh Dung Dung của chúng ta sao.]

[Vậy nếu chúng ta không đề cập tới Dung Dung, trực tiếp đè Đặng Dật Văn thì sao?]

[Đây một ý kiến hay, có điều loại người như Đặng Dật Văn, về sau lúc đè ép khẳng định hắn sẽ thường xuyên kéo theo Dung Dung. Dù chúng ta góp vốn mua bài viết, khẳng định cũng không mua lại hắn. Hơn nữa chúng ta còn không có quan hệ trong giới, càng kém hắn.]

Vì thế, không bệnh mà chết.

Loại chuyện này, fan bình thường đều không nhịn được, nhưng mà không có cách với hắn. Nhưng nhìn ở trong mắt Liên Dung Tranh Tử Hãm…

"Roẹt —— "

Kịch bản bị bóp ra một dấu vết, Từ Tấn lập tức quay đầu, chỉ thấy sắc mặt người đàn ông bình tĩnh, con ngươi tối tăm sâu không thấy đáy.

Từ Tấn: "…" lén ngồi nhích sang bên cạnh một chút, đừng để bị vạ lây.

Nhưng mà ngay sau đó, Tần Trình chậm rãi quay đầu, sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía hắn ta, thản nhiên

nói: “Đối phó bản thảo đè ép, anh có mấy loại phương pháp?”

Từ Tấn sửng sốt, theo bản năng nói rằng: “Có người đăng bản thảo đè ép cậu à? Không thể nào, ai vậy? Trong số các sao nam… Pickel? Servais? Cậu cho tôi xem.”

Tần Trình hạ mắt nói: “Không phải là tôi.”

Từ Tấn tức khắc hiểu được: “Dung Hủ?”

Tần Trình: “Ừm.”

“Cậu muốn tôi quản hả? Loại bản thảo đè ép này, lấy địa vị hiện tại của cậu ta, hoàn toàn không cách nào tránh khỏi, dù không có Đặng Dật Văn, sớm muộn gì cũng phải có Trương Dật Văn, Lý Dật Văn. Cái loại tiểu sinh trình độ hạng một hạng hai như bọn họ, thích nhất là đăng loại bản thảo này. Tôi nhớ rõ tháng trước có một tiểu hoa hạng một còn đăng bản thảo đè ép Hạ Mộ Nhan, cậu xem Hạ Mộ Nhan cũng không có làm gì mà… A không đúng, đội nhóm của Hạ Mộ Nhan ở lễ trao giải nào đó, hình như khiến tiểu hoa hạng một kia không được truyền thông chú ý, uổng công một chuyến thảm đỏ.”

Tần Trình nhướn mi: “Trừ đó ra thì sao?”

Từ Tấn: “…Thật sự muốn quản à?”

Tần Trình hơi hơi gật đầu.

Đem một đống kịch bản trong tay đặt ở một bên, Từ Tấn cười cười lộ cả răng, mắt chậm rãi híp lại: “Loại chuyện này, thật sự muốn làm… thì phải làm cho hắn sợ, từ nay về sau không dám động tới nữa.”

Tần Trình khép kịch bản lại, hai tay giao nhau, màn hình di động “bộp” một tiếng úp trên bìa kịch bản.

“Anh thực thiếu đạo đức.”

Từ Tấn kinh ngạc hỏi lại: “Cậu có biết tôi muốn làm gì không?”

Tần Trình quét mắt nhìn hắn một cái, tuy rằng không nói nữa, nhưng ánh mắt đã khẳng định.

Từ Tấn cười ha ha, trực tiếp đứng dậy rời đi, bắt đầu gọi điện thoại, liên lạc đội PR, ngoài miệng còn nói khẽ: “Hiện tại tôi cũng không biết, tôi là người đại diện của cậu, hay là người đại diện của Dung Hủ nữa.”

Ba giờ qua đi, lúc này Hoa Hạ vừa mới buổi sáng tám giờ, nghênh đón một ngày thứ hai bận rộn.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, ngay thời gian mở đầu làm việc bận rộn này, một cái nick marketing tổng số fan hơn tám trăm vạn, đột nhiên đăng một cái weibo: [gần đây tiểu thịt tươi D lại bắt đầu đè ép tứ phương, ha ha ha ha, bản thảo đè ép nhà ai mạnh, thịt tươi Hoa Hạ cứ tìm D ~]

Hết chương 65

Tần Tranh Tranh: bảo bảo nổi giận (> <) !!!

Dung Dung: kỳ thật đây là việc mỗi một minh tinh đều sẽ trải qua…

Tần Tranh Tranh: mặc kệ mặc kệ, bảo bảo không vui, bảo bảo phải có cảm xúc, cảm xúc!

66. Chương 66

Ngôn luận "đè ép" của nick marketing vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn không ít fan chú ý.

Nhóm dân mạng căn cứ vào tâm lý buôn dưa, sôi nổi bình luận, suy đoán tiểu thịt tươi họ D này rốt cuộc là ai.

Hiện tại trong giới giải trí Hoa Hạ, tiểu thịt tươi nhiều đếm không xuể. Chỉ cần là tiểu sinh trẻ tuổi suất khí, đều có thể gọi là tiểu thịt tươi. Hơn nữa nick marketing trong giới này cũng không có chỉ rõ tiểu thịt tươi họ D là hạng một hay là hạng hai, dựa theo cách nói này, cho dù là sao nam tiểu trong suốt hạng mười tám vừa mới ra mắt, cũng có thể miễn cưỡng tính là tiểu thịt tươi.

Kể từ đó, trong phần bình luận sôi nổi thảo luận đến nổ tung chảo.

Thảo luận trên weibo không cần nhiều lời, trong một giờ, bình luận weibo của nick marketing đó liền vượt qua năm nghìn. Mà trong các diễn đàn lớn và tieba, rất nhiều dân mạng cũng không ngừng đăng topic và thảo luận.

Fan tiểu sinh chia làm ba loại, loại thứ nhất là ở một bên xem náo nhiệt, nghe buôn dưa, loại fan tiểu sinh này thần tượng không phải là họ D, tự nhiên có thể sống chết mặc bây, cười tủm tỉm xem trò cười; mà loại thứ hai thì không ngừng tìm chứng cớ, chứng minh nam thần của mình tuyệt đối không có khả năng là loại thích đăng bản thảo đè ép đó.

Có điều trên thực tế, đa số fan đều thuộc loại thứ ba. Bọn họ hoàn toàn không cần đoán, trực tiếp cho ra đáp án ——

[Còn tiểu thịt tươi họ D, đây không phải chính là Đặng đè ép đi! Ha ha ha ha, không nghĩ tới bà tám lại

bắt đầu lột trần Đặng đè ép, đây là có ý gì, bà tám thật sự muốn lột da Đặng đè ép sao?]

"Bà tám" là biệt danh của nick marketing kia, nhóm fan không có cảm tình gì với loại nick marketing thế này, nhưng mà cũng không có ác cảm.

Theo thời gian trôi qua, dưới bình luận weibo của bà tám, tên "Đặng Dật Văn" đã được nâng lên top 10 bình luận hot! Không sai, toàn bộ bình luận trong top 10, thuần một sắc đều là ba chữ "Đặng Dật Văn", còn có dân mạng trực tiếp trào phúng kêu biệt danh của hắn: [Đặng đè ép.]

Nhìn nhìn, fan bình thường và dân mạng bình thường vốn không quan tâm giới tiểu sinh lập tức hiểu được.

[A? Hóa ra chính là nói Đặng Dật Văn hả? Hắn rất thích chèn ép sao?]

[Từ từ, ai có thể nói cho tôi biết đè ép rốt cuộc là có ý gì, sao tôi không hiểu.]

[Không phải chứ, Đặng Dật Văn rất thích đăng bản thảo đè ép hả? Tôi theo US-UK, cũng không chú ý đến C-biz, hắn ta thế mà lại low như vậy à? Trước đây có xem một bộ phim truyền hình của hắn, còn rất thích hắn nữa.]

Trong lúc nhất thời, rất nhiều dân mạng đều bắt đầu thảo luận về Đặng Dật Văn. Bọn họ căn bản không có đi chứng thực xem tiểu thịt tươi họ D đó có phải Đặng Dật Văn hay không, bởi vì có nick marketing mở miệng, những dân mạng đã sớm nhìn Đặng Dật Văn gai mắt trực tiếp đăng ảnh cut lên. Trên ảnh cut là rất nhiều tiêu đề và nội dung bài viết, đều không ngoại lệ, những bài viết đó đều là khen Đặng Dật Văn, thậm chí đạp những tiểu sinh khác.

Nhưng mà chuyện này cũng không được truyền bá rộng hơn.

Trong văn phòng cao ốc của công ty Lưu Quang Entertainment, một cậu trai dương quang suất khí tức giận vứt hết một đống văn kiện trên bàn xuống đất, phẫn nộ nói với người đại diện của mình: "Đây là có ý gì? Chị Lâm, cái nick marketing kia thế mà lại dám nói tôi? Hắn làm sao dám nói tôi! Hiện tại rất nhiều dân mạng đều nói tôi cả ngày đăng bài đè ép, bọn họ còn ở trên mạng mắng tôi."

Người đại diện nữ mặc trang phục công sở đẩy kính mắt trên mũi, trên mặt còn giả vờ trấn định, nhưng trên đầu cũng gấp đến độ đều là mồ hôi: "Loại chuyện này bình thường không có nick marketing và nick truyền thông xuống nước, đăng bản thảo là quy tắc ngầm trong giới. A Văn, không phải cậu đắc tội ai chứ?"

Đặng Dật Văn cau mày: "Tôi có đắc tội ai… Có phải có liên quan đến bản thảo gần nhất hay không? A đúng! Dung Hủ! Chúng ta hình như là lần đầu tiên phát bài về cậu ta, chẳng lẽ là cậu ta không ưa nhìn tôi, hiện tại quyết định phản bôi đen tôi một phen ư?"

Người đại diện lắc đầu: "Dung Hủ kia gần đây thế phát triển rất mạnh, nhưng cậu ta chỉ là nghệ nhân

hạng hai của Hoa Hạ Entertainment, người đại diện của cậu ta cũng chỉ là địa vị hạng hai. Bọn họ hẳn là không đến mức có thể mua được một nick marketing, phá hư quy củ đăng weibo chỉ trích cậu."

Đặng Dật Văn hung hăng nện cái bàn một chút, cái bàn rung lên. Hiện tại hắn ta nào còn loại dáng vẻ cà lơ phất phơ, thích nói giỡn lúc ở bên ngoài, hắn lạnh mặt, nói từng chữ từng câu: "Vậy làm sao bây giờ?"

Người đại diện nói rằng: "Như vậy đi, A Văn, cậu cũng đừng quá lo lắng, hiện tại chúng tôi đã tiến hành PR, chờ một lát tôi bảo nick marketing kia xóa weibo là được. Cậu yên tâm, fan có thảo luận như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng lên bảng hot search, tôi đã bắt tay đi liên hệ với bên weibo, một khi lên hot search liền trực tiếp xóa. Bên phía truyền thông càng không cần lo lắng, loại chuyện mua tin tức này lại không vẻ vang, bọn họ sẽ không quản."

Giống như người đại diện đó đã nói, đội nhóm của Đặng Dật Văn ngay từ đầu liền tiến hành PR. Trong BBS tieba, bọn họ tiêu tiền cắt topic ban nick, trên weibo, bọn họ cũng không ngừng cắt bỏ bình luận và weibo của dân mạng.

Có tiền có thể làm được rất nhiều chuyện, bao gồm cả lợi dụng tư bản, khống chế dư luận trên trình độ nhất định.

Trước kia Đặng Dật Văn cũng lọt vào trả thù quy mô nhỏ của những minh tinh khác, dù miệng hắn có ngọt nữa, có biết làm người hơn nữa, thì loại hành vi thích đăng bản thảo đè ép người khác này, cũng sẽ chọc cho một số người chán ghét. Nhưng mà không sao, chỉ cần tiêu tiền khống chế dư luận, vậy hắn có thể tùy tiện đăng bản thảo. Hắn dựa vào fan ăn cơm, chỉ cần có fan, hắn liền vĩnh viễn không ngã được.

Đặng Dật Văn rất nhanh bình tĩnh lại, trong lòng nghẹn một bụng tức, nhưng mà ở mặt ngoài lại giả vờ đến đặc biệt không hề gì. Lúc chạng vạng, hắn liền rời khỏi công ty Lưu Quang Entertainment, khẽ hát trở về nhà.

Lúc dừng xe lên lầu, hắn còn không thèm để ý mở weibo mình ra, nhìn chằm chằm weibo vẫn chưa xóa bỏ của nick marketing, lạnh lùng cười một tiếng: "Bệnh thần kinh, loại chuyện này hoàn toàn không có ảnh hưởng với tao, mày cứ chờ coi cho ông."

Sau khi trở lại nhà, Đặng Dật Văn thay quần áo sửa soạn, đội mũ lên, tính toán đi ra ngoài sống cuộc sống về đêm. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ra cửa, điện thoại của người đại diện lại đột nhiên gọi tới.

Đặng Dật Văn không kiên nhẫn nhận điện thoại, mới vừa nói một câu "chuyện gì, hiện tại tôi bận", chợt nghe bên kia lo lắng nói rằng: "Không tốt, A Văn! Lần này bên weibo không chịu để cho chúng ta PR, hơn nữa lại có vài nick marketing xuống nước nữa!"

Di động Đặng Dật Văn đột nhiên bị trượt, "lạch cạch" một tiếng rơi trên mặt đất. Hai mắt hắn trợn to, luống cuống tay chân nhặt di động lên, mở weibo ra xem ——

Chỉ thấy trên bảng hot search weibo, cái tag #Đặng Dật Văn đè ép#, nhảy dù lên hạng chín!

Nhưng mà, chuyện còn chưa chấm dứt!

Rõ ràng trước đó đã thương lượng tốt với weibo, tieba, một ít diễn đàn, sẽ lựa chọn xóa bỏ một vài topic và bình luận, phòng ngừa sự kiện khuếch tán. Nhưng mà chậm rãi, đối phương thế mà lại không xóa bỏ nữa!

Còn có vài nick marketing số fan trên trăm vạn đăng weibo châm chọc chỉ trích, bọn họ nói sinh động như thật, chế tác weibo dài. Có hai nick marketing thậm chí trực tiếp điểm tên Đặng Dật Văn, còn đăng weibo phổ cập khoa học ——

[Lão Vương buôn dưa: lịch sử đè ép của Đặng Dật Văn đã rất lâu, hắn ra mắt mấy năm nay, mỗi thời mỗi khắc đều đè ép người cùng thế hệ. Trong đó Đổng Tranh thuộc cùng công ty là thảm nhất, mỗi lần đều bị Đặng Dật Văn kéo đạp lăng xê. {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh} {hình ảnh}]

Hình ảnh trong cái weibo này, toàn bộ đều là một vài tin tức bài viết.

Trong tin tức, vừa có tên Đặng Dật Văn, vừa có tên Đổng Tranh. Người sáng suốt vừa thấy liền biết, những tin tức đó luôn luôn thổi phồng Đặng Dật Văn. Cho dù có lúc cũng khen Đổng Tranh, nhưng giữa những hàng chữ lại vẫn ám chỉ: Đổng Tranh rất lợi hại không sai, nhưng hắn chỉ có thể tính thứ hai, Đặng Dật Văn mới là hạng nhất.

Nhìn những weibo và topic đó, Đặng Dật Văn tức giận đến nắm chặt di động, phát ra tiếng kèn kẹt kèn kẹt.

Mà trên bảng hot search, #Đặng Dật Văn đè ép# đã lên đến hạng ba.

Càng ngày càng nhiều người qua đường biết chuyện này, mới đầu bọn họ còn cảm thấy hết sức kinh ngạc, không quá tin tưởng hóa ra minh tinh có thể tùy tiện đăng tin tức đến thổi phồng mình. Sau khi bọn họ hiểu biết tình huống, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: [đúng vậy, công ty của chúng tôi cũng thường xuyên hợp tác với truyền thông, trực tiếp gửi bản thảo cho bọn họ, vậy minh tinh đương nhiên cũng có thể! Đặng Dật Văn này cũng quá không biết xấu hổ đi, đạp thấp người khác tới lăng xê mình, thủ đoạn rất low!]

Cả đêm, đội nhóm PR của Đặng Dật Văn đều liên hệ người, hy vọng có thể xóa weibo, xóa topic, xóa hot search. Nhưng làm cho bọn họ không thể tin được chính là, chỉ có một nick marketing cầm tiền của bọn họ, đồng ý xóa weibo, còn phòng làm việc của những nick marketing khác căn bản không nhận điện thoại bọn họ, ngay cả mail bọn họ gửi qua cũng không liếc mắt nhìn một cái.

Thời gian một ngày một đêm, đủ để sự kiện đè ép lên men. Khiến người ta châm chọc chính là, ngay một ngày trước, đội nhóm của Đặng Dật Văn còn đăng ba bốn bài viết, thổi phồng mình trên các trang web lớn. Hiện tại những bài viết đó biến thành bằng chứng, bị nhóm dân mạng vứt trên mặt hắn, không ngừng trào phúng khiển trách.

Cả đêm Đặng Dật Văn đều ở trong công ty, nghĩ đối sách với người đại diện của mình. Thậm chí về sau hắn còn gọi điện thoại cho vài bạn tốt trong giới của mình, hy vọng đối phương có thể giúp mình nói chuyện. Nhưng mà những người bạn trong ngày thường quan hệ coi như khá tốt đó, sau khi nhận được điện thoại

của hắn, đều cười tỏ vẻ: "Đặng Dật Văn, lần này cũng không phải tôi hại cậu, cậu đừng tìm tôi nha."

Đặng Dật Văn lập tức ngu người.

Hắn lại tìm vài người bạn, tận đến cuối cùng, mới có một người bạn ngắt điện thoại của hắn, chỉ trả lời một cái tin nhắn: [con người cậu coi như thức thời, cho nên dù trước kia cậu cũng đăng bản thảo giẫm đạp tôi, tôi coi như không biết. Nhưng hiện tại chính mình xảy ra chuyện, Đặng Dật Văn, sao cậu còn không biết xấu hổ tới tìm tôi hỗ trợ? Năm trước không phải cậu còn liên tiếp đăng bốn bản thảo, nói tôi diễn xuất không bằng cậu, nói tôi diễn khóc hệt như gào khan, cậu mới là biểu lộ thật sự sao? Có chút mặt mũi đi nha!]

Sau khi gửi cái tin nhắn này xong, Đặng Dật Văn lại gọi điện thoại qua, đối phương đã kéo hắn vào sổ đen.

Đặng Dật Văn tức giận đến đạp sô pha một cước, mắng: "Đồ ngu này, hắn cũng từng đăng bài dùng tôi đến lăng xê mà, hiện tại thế mà lại dám phân rõ quan hệ với tôi. Mẹ, hắn cho rằng hắn là ai hả, đã hết thời còn dám vứt sắc mặt cho tôi?!"

Trong hiện thực, Đặng Dật Văn tức giận tận trời, hận không thể xé nát toàn bộ những tiểu nhân thấy gió đổi chiều đó. Nhưng trên internet, tiếng thảo phạt của nhóm dân mạng đã lan gần như toàn bộ internet, dưới weibo Đặng Dật Văn, điên cuồng bình luận.

[Đặng đè ép mi cũng có hôm nay! Người tiện đều có trời diệt, hai tháng trước mi đè ép thần tượng nhà ta, hiện tại mi gặp báo ứng rồi đi, ta phi!]

[Cút ra khỏi giới giải trí! Cái loại chất độc như Đặng đè ép, cút cút cút cút!!!]

[Thật là dạng minh tinh gì liền có fan đó, fan cuồng của mi thế mà lại đứng trước mặt mấy cái tin tức của mi, cứng mỏ nói không phải là mi đăng. Bọn họ thật sự tưởng truyền thông đều là làm từ thiện, miễn phí giúp mi lăng xê à?]

Rất nhanh, liền có fan Đặng Dật Văn tới mắng ——

[Mẹ nó có phải mấy người mắt mù không, mấy cái đó rõ ràng là trang web tự mình đăng bản thảo, mấy người bị ngu hả, dựa vào cái gì nói là A Văn đăng.]

[Đám tiện nhân tụi bây, dám mắng A Văn của bọn tao, bọn bây cái đám xấu xa p@$@#$@#%$#…]

[Đổng Tranh chính là không có diễn xuất, Đổng Tranh chính là không hot như A Văn. Diệp Kiều tính là cái gì, tiểu trong suốt hạng hai cũng dám so với A Văn. Còn có Dung Hủ, lúc A Văn hot, cậu ta ngay cả cái rắm cũng không phải. Mấy tin tức đó chỗ nào nói sai, nói đều là thật! Cút ra khỏi giới giải trí hả? Đám fan cuồng mấy người mới là cút ra khỏi giới giải trí đó!]

Trận khẩu chiến này đã duy trì một ngày một đêm, ngay cả Đặng Dật Văn cũng không nghĩ tới, fan của mình thế mà sẽ liều mạng vì mình như vậy.

Fan của hắn vì hắn, tuyên chiến với tất cả dân mạng khác. Bọn họ gần như đều không ngủ được, hai mươi bốn giờ cãi lại vì mình, khiến Đặng Dật Văn vừa cảm động, vừa cảm thấy đau trứng.

"A Văn, đám fan của cậu quá vướng bận. Hiện tại chúng ta cần chính là dàn xếp ổn thoả, xử lý lạnh, để mọi chuyện cứ như vậy đi qua. Nhưng mà bọn họ còn tiếp tục như vậy, sẽ rất phiền toái, chuyện sẽ vẫn luôn không qua được."

Lời người đại diện nói Đặng Dật Văn làm sao lại không rõ, hắn cũng hiểu được fan mình căn bản là chỉ số thông minh có vấn đề. Loại tình huống này sao còn mắng chửi cấu véo với người khác, chẳng lẽ không hẳn nên giả chết, làm bộ cái gì cũng không biết, chờ sau khi nổi bật qua đi, giả bộ làm như không có việc gì sao?

Đây là fan thiểu năng gì vậy, quả thực là một fan bằng mười anti mà!

Đặng Dật Văn vừa tức vừa vội, đầu cũng to ra, hoàn toàn tìm không thấy biện pháp.

Trên internet, thanh danh của hắn càng ngày càng kém. Vốn có rất nhiều người qua đường đã hết sức bất mãn với bài viết đè ép của hắn, hiện tại fan hắn lại quấy rầy như vậy, chọc xù lông rất nhiều người qua đường, cũng tự mình ra trận cấu véo Đặng Dật Văn, yêu cầu hắn cút ra giới giải trí.

Cả sự kiện thẳng đến cuối cùng, ngày thứ ba, Đặng Dật Văn và đội nhóm không biết làm thế nào, đăng thông báo thứ nhất.

Trên thông báo nêu rõ, sẽ gửi thư luật sư cho những nick marketing nói xấu Đặng Dật Văn, yêu cầu bọn họ xóa weibo, xin lỗi. Đồng thời còn xin dân mạng trả cho Đặng Dật Văn một cái công đạo, hắn cần cần cù cù đóng phim, làm người chính trực, là rõ như ban ngày. Sự thật kế tiếp sẽ chứng minh hết thảy, chứng minh hắn căn bản không có đăng bài viết đè ép.

Bài thông báo này nhìn như thái độ cường ngạnh, nhưng mà sau khi đưa ra, nhóm dân mạng lại phản ứng nhất trí ——

[Đồ ngu.]

Đặng Dật Văn: "…"

Mẹ!!! Mấy người còn muốn thế nào, lần này hắn rốt cuộc là bị ai hại, rốt cuộc là ai!!!

Mặc cho ai cũng đều biết, loại chuyện mang tính phi nguyên tắc này, chỉ có thể khiến thanh danh Đặng Dật Văn bị hao tổn, nhân khí rớt xuống, nhưng không có khả năng thật sự đuổi hắn ra khỏi giới giải trí.

Nhưng mà có thể vạch trần bộ mặt đích thực của tên tiểu nhân này, để càng nhiều nhà đầu tư, nhà quảng cáo thấy rõ bộ mặt chân chính của hắn, hiểu rõ sự thật "Đặng Dật Văn đã bị mọi người chống lại", nhóm dân mạng liền cảm thấy mỹ mãn. Hơn nữa, phỏng chừng về sau Đặng Dật Văn cũng không dám đăng bản thảo đè ép nữa.

[Hả giận! Thật hả giận! Tôi đã nghẹn ba năm, rốt cuộc có thể xả giận cho Đại Kiều! @Diệp Kiều, anh giỏi nhứt!]

[Ha ha ha ha ha, cho mi đè ép, cho ngươi kéo đạp! Mi nổi tiếng hơn Đổng Tranh hả? Mi cũng không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng!]

[Wuli Dung Dung diễn xuất không tốt bằng mi hả? Nhân khí không cao bằng mi hả? Bộ dạng còn không dễ nhìn như mi hả? Mi cũng không xả nước tiểu soi xem mặt mũi mình thế nào!]

Sự kiện đè ép này náo loạn tròn ba ngày, trong lúc đó, rất nhiều lần nhiệt độ sự việc rõ ràng đã gần biến mất, fan cuồng của Đặng Dật Văn liền không hiểu sao mà đi ra nhảy nhót lung tung, khiến nhóm dân mạng lại dấy lên nhiệt tình mắng Đặng Dật Văn. Mà hiện giờ, theo bài thông báo này, cuối cùng sự việc cũng hạ xuống màn che.

Cái tag #Đặng Dật Văn#, một lần nữa bị nâng lên hạng nhất hot search, nhấn mở ra, một đám tiếng mắng.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, ít nhất đây cũng là một đầu đề, có thể mang đến một chút nhiệt độ cho Đặng Dật Văn. Nhưng mà cái hạng nhất hot search này chỉ duy trì không đến một giờ, đã bị một cái tag khác đè xuống.

[Triệu Sở Vân: #Thất dực 102 vạn# tổng lượng tiêu thụ tám ngày của «Thất dực» đột phá 100 vạn! Toàn bộ doanh thu của single này đều hiến cho @quỹ hội Vinh Vân, cám ơn @Dung Hủ, cám ơn @Triệu Khôn, cám ơn @đoàn phim «Tầng mây màu đen». Không có mọi người, giấc mộng của Lăng Tiêu sẽ không được thực hiện.]

Bốn giờ xế chiều hôm đó, #Thất dực 102 vạn# vượt qua #Đặng Dật Văn#, trở thành hạng nhất hot search!

Hết chương 66

Tần Tranh Tranh: Dung Dung không dễ nhìn như mi hả? Nằm mơ (⌒) !

Phúc oa: cậu có thể quan tâm vài thứ như mặt mũi không!

Tần Tranh Tranh: vậy chừng nào thì cho tôi và Dung Dung gặp lại? Bảo bảo muốn Dung Dung hôn hôn ôm ôm giơ cao cao!

Dung Dung: … Tôi muốn đổi công…

67. Chương 67

[«Thất dực» có tổng lượng tiêu thụ 102 vạn, thế mà lại muốn quyên góp hết toàn bộ doanh thu ư?!]

[Quá lợi hại đi, trước kia tôi có thấy ngôi sao ca nhạc liên hợp lại mở concert, sau đó đem toàn bộ doanh thu nhận được đi quyên góp. Nhưng đem doanh thu đĩa nhạc quyên góp ra… Được rồi, yên lặng nhấn cái like!]

[Tổng lượng tiêu thụ tám ngày của «Thất dực» đã qua trăm vạn, cuối cùng nhất định có thể qua một trăm năm mươi vạn. Một cái CD là 28, cứ tính bình quân chi phí mỗi cái 10 nguyên, vậy lợi nhuận mỗi CD chính là 18… Lợi hại!]

Theo cơn sốt «Tầng mây màu đen», càng ngày càng nhiều fan biết tên Triệu Sở Vân. Triệu Sở Vân là người đại diện của Lăng Tiêu, cái weibo này là cô đăng, vậy khẳng định sẽ không phải làm bộ.

Cái này cũng có nghĩa là, lợi nhuận «Thất dực» là thật sự quyên toàn bộ cho quỹ hội Vinh Vân.

Fan Dung Hủ cũng thật không ngờ, Dung Dung nhà mình thế mà lại làm ra quyết định như vậy. Bất luận cậu bởi vì cái gì mới quyết định như thế, nhưng ở phương diện từ thiện, chuyện Dung Hủ làm tuyệt đối vượt qua đa số minh tinh.

Hiện giờ rất nhiều minh tinh đều sẽ thành lập cái gọi là tổ chức quỹ, nhưng phần lớn bọn họ chỉ làm một người phát ngôn, kêu gọi fan đến quyên tiền. Có minh tinh sẽ tương đối thực tế, tự mình làm một tấm gương, cũng quyên ra một khoản tiền tài. Nhưng có minh tinh căn bản chỉ là để fan đến làm việc, mình thì chịu trách nhiệm một cái thanh danh tốt.

Đương nhiên, bất luận như thế nào, có thể nghĩ đến làm việc thiện, cũng đã là rất có tâm. Trong giới giải trí còn nhiều người căn bản không làm một chút việc thiện, chỉ lo tự mình kiếm tiền hưởng thụ, thậm chí còn có người ở mặt ngoài xây dựng quỹ hội, trên thực tế mình ở trung gian kiếm lời túi riêng, kiếm loại tiền đuối lý đó.

Nhưng mà trong nhiều minh tinh như vậy, còn thật sự không có ai trực tiếp đem doanh thu của một single quyên ra ngoài hết, một phân tiền cũng không chừa!

[Dung Dung thật có tình yêu QAQ cũng không nói với chúng ta, chỉ tự mình yên lặng làm loại chuyện này.]

[A a a a tôi cũng rất muốn ủng hộ Dung Dung một chút, vừa lúc ngày hôm qua công ty của chúng tôi

quyên sách cho công trình hy vọng, tôi vốn chỉ nghĩ tùy tiện quyên một quyển, nhưng hiện tại tôi quyết định vừa về nhà liền đi lục giá sách. Còn phải tìm quần áo, tôi còn muốn quyên quần áo!]

[Wuli Dung thật sự là một tiểu thiên sứ ấm lòng. Kỳ thật tôi đại khái có thể hiểu được hành vi quyên tiền, bài hát «Thất dực» này là của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đã qua đời, hiện tại Dung Dung hát bài hát của anh ấy, chuyện có thể làm cho anh ấy chính là ủng hộ sự nghiệp từ thiện anh ấy để lại. Thích Dung Dung là bởi vì «Tranh giành», Diêu Diêu là một người thực thiện lương, hiện tại Dung Dung cũng thiện lương như vậy, thật sự rất thích cậu ấy, càng ngày càng thích cậu ấy!]

Mấy ngày gần đây, trên internet đều thảo luận sự kiện đè ép, tuy rằng mọi người đều mang thái độ khiển trách, nhưng loại chuyện xấu này cũng làm cho rất nhiều người qua đường càng thêm thất vọng với giới giải trí, cảm thấy trong đó là một vũng nước dục.

Nhưng hiện giờ, lại có sự kiện quyên tiền«Thất dực», không ít người qua đường lại bắt đầu tán dương.

Bất cứ một giới nào cũng không có khả năng không đen thì là trắng, nước ở giới giải trí rất sâu không sai, nhưng có người xấu, cũng tất nhiên có người tốt.

[Nhìn hot search weibo hiện tại, hạng nhất là «Thất dực» của người ta, hạng hai là Đặng đè ép gì gì kia. Chậc chậc, Đặng đè ép đó sao lại không biết xấu hổ, xếp cùng một chỗ với chuyện quyên tiền làm từ thiện của người ta, cũng quá dọa người đi.]

[Tôi từng theo bạn gái xem «Tầng mây màu đen», cá nhân tôi không có hứng thú gì với loại điện ảnh chuyên về truyện ký này, cũng chỉ xen một lần. Hiện tại tôi quyết định đi mua một bản «Thất dực», ủng hộ sự nghiệp từ thiện, hy vọng @Dung Hủ càng ngày càng tốt!]

Bạn làm chuyện gì, người khác đều xem ở trong mắt.

Chuyện này khiến người qua đường có thiện cảm nhất định với Dung Hủ, fan Dung Hủ lại càng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo với cậu.

Về phần fan của những tiểu sinh có một chút cạnh tranh với Dung Hủ, tuy nói đôi khi bọn họ cũng sẽ âm thầm bôi đen Dung Hủ một phen, lúc Dung Hủ lên top, bọn họ cũng có khả năng lặng lẽ bêu mấy chuyện xấu. Nhưng lúc này đây, bọn họ không có kế sách, thậm chí trong diễn đàn nhà mình, còn nhịn không được mà thở dài: [bao giờ thần tượng nhà chúng ta cũng có thể làm chút từ thiện, tôi khẳng định là người đầu tiên ủng hộ…]

Trong lúc nhất thời, toàn bộ internet đều thảo luận sự kiện quyên tiền «Thất dực».

Triệu Sở Vân bắt lấy cơ hội, liên hệ vài truyền thông, lại đưa tin tuyên truyền chuyện này một phen. Kể từ đó, lượng tiêu thụ internet cùng ngày của «Thất dực» đột nhiên tăng trở lại hai phần, lượng tiêu thụ offline cũng gia tăng một ít.

Sau khi Dung Hủ biết được tất cả tình huống, lập tức share weibo Triệu Sở Vân, đồng thời gửi tin nhắn cảm ơn đối phương.

Triệu Sở Vân rất nhanh hồi âm lại: [không cần cảm ơn tôi, tôi phải cám ơn cậu kìa. Sau khi Lăng Tiêu đi rồi, người đầu tư Vinh Vân từng năm từng năm giảm bớt, lần này không chỉ là mang đến tài chính cho Vinh Vân, cũng mang đến danh tiếng cho Vinh Vân.]

Nhìn tin nhắn khách khách khí khí, Dung Hủ gần như có thể tưởng tượng ra, Triệu Sở Vân ở đầu kia điện thoại lúc này tất hẳn là biểu tình giải quyết việc chung. Cong cong khóe môi, Dung Hủ vẫn hồi âm: [bất luận như thế nào, cám ơn chị, chị Triệu.]

Nếu Triệu Sở Vân không muốn đem chuyện này công khai, vậy Dung Hủ cũng không có cách với cô. Bản thân cậu đương nhiên cũng có thể tìm cơ hội làm lộ chuyện ra ngoài, nhưng như vậy liền có vẻ có chút tận lực, không làm ra hiệu quả tốt như Triệu Sở Vân hiện tại.

Triệu Sở Vân giúp cậu đắp nặn một hình tượng nhiệt tình giúp người, đề cao mức độ thiện cảm của người qua đường với cậu, còn tiêu phí tài nguyên đem chuyện này mở rộng tuyên truyền ra ngoài, việc này đối với Dung Hủ đang ở thời kỳ bay lên mà nói, tuyệt đối được lợi rất nhiều.

Tuy rằng Triệu Sở Vân làm như vậy cũng là vì quỹ hội Vinh Vân, nhưng ích lợi Dung Hủ đạt được, tuyệt đối lớn hơn số tiền tài mất đi.

Vào lúc ban đêm, fan Dung Hủ đăng một cái topic trong diễn đàn fan của cậu, kêu gọi fan tiến hành quyên tiền.

Có vài hoạt động từ thiện căn bản không cần minh tinh tự tổ chức, fan sẽ tự khai triển hoạt động, lấy danh nghĩa minh tinh, giúp đỡ thần tượng mình thích làm từ thiện.

[Dung Dung đã quyên góp toàn bộ doanh thu «Thất dực» rồi, tôi cũng muốn quyên tiền!]

[Thích Dung Dung thật sự là một chuyện rất hạnh phúc, hôm nay lúc mị ăn cơm nói với ba của mị, rằng thần tượng của mị ít nhất quyên một ngàn vạn cho tổ chức từ thiện, ba của mị cũng khen mị, lần đầu tiên không có phản đối mị theo đuổi ngôi sao. Hoạt động từ thiện tính cho mị một suất, tháng này mị không mua quần áo, mị muốn quyên tiền!]

[Tôi cũng muốn quyên tiền!]

[Còn có tôi! Tôi là đảng học sinh, khả năng không có tiền gì, nhưng mà tôi có thể quyên sách cho tiểu học vùng núi!]

Ngắn ngủn hai giờ, lượng bình luận của cái topic này liền vượt qua một vạn. Vô số fan tỏ vẻ mình muốn gia nhập hoạt động, học tập Dung Hủ, trợ giúp từ thiện. Fan có tiền quyết định quyên tiền, fan không có tiền

liền quyên quần áo, sách vở của mình, còn có rất nhiều fan chủ động tỏ vẻ: [tôi là kế toán/luật sư/HR… Tôi có thể giúp đỡ cùng triển khai hoạt động!]

La Thiến lấy được liên lạc với admin khai triển hoạt động ngay lúc đầu tiên, cùng bày ra hoạt động từ thiện lần này với bọn họ. Cô nói chuyện này cho Dung Hủ, sáng sớm ngày hôm sau, Dung Hủ đăng một cái weibo.

[Dung Hủ: cám ơn tình yêu của các bạn, thả tim ~ {hình ảnh}]

Trên hình ảnh là thiếu niên khuôn mặt tươi cười xán lạn ôn hòa, mặc một cái áo ngủ màu trắng gạo đơn giản, không câu nệ tiểu tiết xếp bằng ngồi trên tatami ở ban công, làm một hình trái tim với màn ảnh. Ánh mặt trời vàng kim chiếu rọi trên sợi tóc mềm mại của cậu, phản xạ ánh sáng nhu hòa, cặp mắt xinh đẹp kia cười đến hơi hơi cong lên, ánh nắng chiếu vào trong đó, giống như hồ nước trong suốt sạch sẽ.

[A a a a a a a a a a, thả tim thả tim thả tim cho Dung Dung!!!]

Nhóm fan càng thêm kích động mà vùi đầu vào trận hoạt động từ thiện này, cái tên #Dung Hủ# đi lên hạng ba hot search ngày đó, hạng hai là #thất dực 102 vạn#, hạng nhất là một tin hot hiện tại.

Về phần Đặng Dật Văn, sự kiện đè ép của hắn đã sớm bị nhóm dân mạng quên đi, rõ ràng bài thông báo không có tác dụng gì của hắn mới chỉ đăng hai ngày, tên của hắn đã trực tiếp biến mất khỏi bảng hot search.

Nhóm dân mạng thật sự hoàn toàn quên hắn ư? Cũng không có.

Một khi có người nhắc tới người này, lập tức có dân mạng tỏ vẻ: [Đặng đè ép! Ghê tởm!]

Nhưng phần lớn mọi người đều lười để ý đến hắn nữa, bọn họ càng thêm chú ý sự kiện quyên tiền «Thất dực» hiện giờ, cùng với sau chuyện này, fan Dung Hủ khai triển hoạt động từ thiện. Ai cũng không nghĩ tới, fan Dung Hủ thế mà lại thật sự nói được thì làm được, trực tiếp tiến hành gom góp được mười vạn tiền mặt trên internet, mười phút! Mười vạn nguyên quyên góp toàn bộ!

Rất nhiều fan còn chưa kịp quyên tiền đều đăng weibo, đăng bình luận, vì thế người tổ chức nhanh chóng sửa hạn mức cao nhất thành năm mươi vạn.

Nửa giờ! Lần thứ hai gom góp!

Vì thế, kế tiếp là một trăm vạn, hai trăm vạn…

Trong vòng bốn giờ, những fan đó thế mà lại gom góp được hơn bốn trăm mười hai vạn, con số này còn đang gia tăng!

Ngoại trừ tiền từ thiện, người tổ chức còn đưa ra một địa chỉ, để fan muốn quyên vật tư trực tiếp gửi đến đó, cô ấy sẽ liên hợp lại với những fan lớn khác, tự mình đưa đồ đến vùng núi nghèo khó.

[Loại chuyện mang năng lượng tích cực này, tốt hơn nhiều so với cái đè ép kia, đè ép thật sự là chướng khí mù mịt, nhìn người ta kìa, làm từ thiện, thật tốt!]

Phản ứng của nhóm người qua đường mới là phản ứng thật sự, chuyện fan Dung Hủ đã làm, làm bọn họ cảm thấy khâm phục. Nói một vạn lần cũng không bằng làm một lần, người ta là chân chân chính chính mà làm từ thiện, nhất định khen ngợi!

Sau khi fan Dung Hủ nhìn thấy nam thần nhà mình phát weibo khích lệ bọn họ, nhất thời càng thêm kích động. Có điều bọn họ trái lại không có phát hiện, hai tay Dung Hủ đều đưa ra, làm hình trái tim trước ngực, như vậy… là ai chụp ảnh cho cậu?

Mặc áo ngủ, dường như còn ở trong nhà, chẳng lẽ là người đại diện?!

Chụp ảnh xong, đăng weibo xong, thiếu niên ngửa ra sau tựa vào trên tatami, tiếp tục lật xem di động. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, dịu dàng chiếu vào trên người cậu, sợi tóc hơi dài che đi nửa bên mặt, lại làm cậu có vẻ càng thêm nhu hòa vài phần.

Trong căn nhà cực lớn, Dung Hủ ngồi ở trên ban công phơi nắng, Tần Trình sau khi treo áo khoác xong, cũng đi tới bên cạnh ban công. Hắn cũng ngồi trên tatami, tựa vào lưng ghế dựa mềm mại, nâng mắt nhìn về phía thiếu niên trước mặt.

“Cậu quyên góp hết doanh thu «Thất dực» ư?”

Giọng nam trầm thấp tao nhã khiến Dung Hủ ngẩng đầu, khi nhìn thấy người đàn ông đó an vị ở trước mặt mình, cậu hơi hơi sửng sốt, tiếp đó cười nói: “Ừm, toàn bộ đều quyên góp. Đây là điều kiện chị Triệu đưa cho tôi, nếu tôi muốn hát bài hát này, nhất định phải quyên góp hết toàn bộ doanh thu.”

Mày thoáng nhăn lại, Tần Trình rũ mắt, thản nhiên nói: “Cô ta có hơi quá mức, trong giới còn chưa có loại tiền lệ này.”

Nghe vậy, Dung Hủ đặt điện thoại di động ở một bên, nghiêng đầu nói: “Dù sao cũng phải có người đầu tiên dám thử chứ, như vậy rất tốt.”

Môi Tần Trình mấp máy, ngưng mắt nhìn thiếu niên cười nhạt trấn định trước mắt, thật lâu sau, mới buông tiếng thở dài, không có nói thêm nữa.

Mặc cho ai đến xem, chuyện này đều là Dung Hủ bị thiệt. Có điều bản thân Dung Hủ trái lại không có cảm giác gì, ngược lại cảm thấy mình chiếm hời lớn.

Nhìn biểu tình của Tần Trình, Dung Hủ theo bản năng cảm thấy, Tần Trình cũng thấy mình chịu thiệt, thấy bất bình cho mình. Cậu mỉm cười nói sang chuyện khác: "Tôi nghĩ ngày mai anh mới về chứ, sao lại về sớm như vậy?"

Tần Trình nói: "Ngày kia là lễ trao giải Kim Phượng, trở về trước một ngày, tiện chuẩn bị."

Dung Hủ gật gật đầu.

Giải Kim Phượng là một trong những giải thưởng điện ảnh đứng đầu toàn cầu, Dung Hủ ra mắt tới nay chỉ từng đóng một bộ điện ảnh là «Tầng mây màu đen», hơn nữa là tháng tư năm nay mới chiếu. Phim điện ảnh được đề cử giải Kim Phượng đều là phim năm trước, đoàn phim «Tầng mây màu đen» không có đạt được đề cử, Dung Hủ tự nhiên cũng không có nhận được thư mời.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của thiếu niên, Tần Trình khẽ cong môi, tỉnh bơ cười nói: "Muốn đi không?"

Dung Hủ khẽ kinh ngạc: "Thế nào?"

Độ cong bên môi càng tăng lên vài phần, ánh mắt người đàn ông thâm thúy, quanh thân vẫn là hơi thở lạnh như băng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, cơ mà tươi cười nơi khóe miệng lại làm thế nào cũng không giấu được.

Tần Trình hơi hơi ngửa đầu, dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói rằng: "Cậu có thể cùng đi thảm đỏ với tôi, mỗi minh tinh được mời, đều có thể mời một người bạn đi thảm đỏ, người bạn này không quy định nhất định phải có thư mời." Nói đến đây, dường như là đang sợ thiếu niên hiểu lầm, Tần Trình lại tận lực bổ sung một con đường khác: "Hoa Hạ Entertainment có mấy suất vào dự, cậu cũng có thể lấy một cái."

Con ngươi trong suốt chậm rãi trợn to, Dung Hủ mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản nhất, ngưng mắt nhìn người đàn ông ở trước mắt. Ánh mắt cậu dừng lại trên người Tần Trình hồi lâu, sau một lúc lâu, mới thu hồi tầm mắt, giấu kín ý cười, nói: "Không cần, hai ngày nữa tôi phải đến đoàn phim «Mê thành» quay, tôi vẫn nên ở nhà nghiên cứu kịch bản thêm một chút mới tốt."

Tươi cười đột nhiên cứng đờ, Tần Trình nhẹ nhàng "ưm" một tiếng, ở mặt ngoài vẫn bình thường như trước, nhưng khi nói tiếp, giọng điệu đã có vài phần trầm thấp.

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, ánh mắt thiếu niên trấn định nhìn đối phương, Tần Trình thì vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, tầm mắt lại luôn lén lút ở lại trên người Dung Hủ. Mỗi khi Dung Hủ nhìn về phía hắn, hắn liền nhanh chóng dời tầm mắt, ngón tay trái nhẹ nhàng gõ trên tatami, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như cái gì cũng không phát sinh.

Chờ đến lúc Dung Hủ chuẩn bị đứng dậy đi làm cơm trưa, lúc này Tần Trình mới chuyển tầm mắt qua, nhìn về phía cậu: "Cậu tính toán làm thế nào? Cần hỗ trợ…" Lời nói im bặt, hai mắt Tần Trình thong thả trợn to ——

Chỉ thấy thiếu niên nghiêng người tiến lên, vươn tay phủ lên khuôn mặt hắn!

Tần Trình: "!!!"

Ngón tay trắng nõn xinh đẹp xẹt qua má, dịu dàng vuốt ve hai cái trên tóc người đàn ông. Tần Trình không rên một tiếng nhìn Dung Hủ, Dung Hủ lại cười nhếch khóe môi lên, nói: "Kỳ thật tôi đã sớm để ý, từ lúc vừa rồi, tóc anh đã vểnh lên… nột cái sừng nhỏ. Anh cũng không cần giúp tôi, anh mới từ nước Mỹ trở về, nghỉ ngơi cho tốt đi."

Tần Trình: "… À."

Dung Hủ cười cười, đứng dậy rời khỏi ban công, đi đến phòng bếp.

Người đàn ông vẫn ngồi ở trên tatami, chờ thêm mấy phút đồng hồ, mới chậm rãi nhắm hai mắt lại. Đồng thời, tốc độ ngón tay gõ mặt bàn càng nhanh thêm vài phần, vành tai không khỏi có chút đỏ lên, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng lạnh lùng bình tĩnh, nhìn không ra một chút cảm xúc dao động.

Ở phòng bếp, Dung Hủ cũng không có lập tức nấu cơm, ngược lại nhìn ngón tay của mình, mỉm cười.

Thời gian cơm trưa ấm áp mới vừa bắt đầu, trong nhà, một người an tĩnh ở phòng bếp nấu ăn, một người thì ngồi ở trên tatami, qua thật lâu, mới chậm rãi đứng lên.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: lại có tình yêu, lại đáng yêu, Dung Dung tốt nhất! Cậu ấy là tốt nhất! Bảo bảo cũng muốn quyên tiền! [thẹn thùng]]

Bạn fan nữ moe moe này trải qua sự kiện ảnh chụp lần trước, mặc dù thêm mấy ngàn fan, nhưng theo thời gian trôi qua, tổng số fan của hắn đã chỉ còn lại có hơn hai ngàn. Trừ đi hai ngàn thuỷ quân, chỉ còn lại không được tám trăm fan còn follow.

Đăng cái weibo này xong, bạn fan ấy tiện tay nhấn vào trang hoạt động quyên góp từ thiện do fan lớn của Dung Hủ tổ chức, đưa vào một vài số, xác nhận tiền trả. Tiếp đó, fan này liền rời trang web, hoàn toàn không để ý tới hành vi vừa rồi của mình tạo thành oanh động lớn bao nhiêu, mà là đi tới một trang web khác ——

Thừa dịp sự kiện quyên tiền tăng vọt, trang web video âm nhạc lớn nhất Hoa Hạ, rốt cuộc cũng công bố bản MV official chính của «Thất dực»!

Hết chương 67

Tần Tranh Tranh: hôm nay có phải Dung Dung lại thả thính bảo bảo không, có phải hay không?!

Dung Dung [nhún vai]: tôi không nói như vậy nha, quả cam bảo bảo ^_^~ ("Tranh" là quả cam)

Tần Tranh Tranh: (> <)

68. Chương 68

«Thất dực» phát hành mười ngày, tổng lượng tiêu thụ tích lũy là một trăm mười chín vạn.

Ý thức bản quyền của Hoa Hạ ở thế giới này rất mạnh, tròn mười ngày, cho dù có hơn trăm vạn bản CD chảy ra, trên internet cũng không có bất cứ MV «Thất dực» nào. Tận đến khi bên sản xuất chủ động công khai MV, thì cái MV này mới xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Trước đó đã từng nói, Dương Ký Diêu là một đạo diễn vô cùng giỏi về việc khống chế màu sắc. Thân là phái nữ, tâm tư cô tinh tế, so với đạo diễn nam càng có thể nắm giữ được khác biệt rất nhỏ giữa màu sắc và độ bão hòa, đây là đặc sắc và sở trường của cô.

Quảng cáo Dương Ký Diêu chế tác đầy màu sắc phong phú, rõ ràng là hai màu sắc vô cùng mãnh liệt, dễ dàng sinh ra xung đột, qua bàn tay cô chế tác, thường thường có thể va chạm ra tia lửa tuyệt vời, thời thượng khí thế.

Mà lúc này, sau khi MV «Thất dực» công bố trên trang video âm nhạc, lập tức hấp dẫn ánh mắt vô số dân mạng.

Vừa mở MV lên, là cảnh tượng một mảnh đèn đuốc kỳ lạ rực rỡ. Sắc thái mê ly và cảm giác xoay tròn hoang đường, toàn bộ thành thị giống như cách một tầng kính mờ mỏng manh, khiến người ta nhìn không chuẩn, vừa cảm thấy xinh đẹp lại hư ảo.

Dưới hiệu quả sáng tối sặc sỡ huyễn diệu này, một thiếu niên tuấn mỹ từ đằng xa chậm rãi đến gần. Cậu ấy mặc một chiếc áo khoác đỏ, hai chân gầy thẳng tắp, dáng người cao ngất, tóc hơi xoăn dùng kẹp tăm cố định qua một bên, lộ ra hơn phân nửa gương mặt tốt đẹp. Cậu ấy cứ như vậy từng bước một đi tới trước màn ảnh, tiếng bước chân cộp cộp là giai điệu duy nhất giờ phút này.

Khi cậu ấy bỗng nhiên dừng lại, trong âm hưởng truyền đến tiếng hít thở mỏng manh.

Màn ảnh lại biến hóa, lộ ra má phải tinh xảo hoàn mỹ của thiếu niên. Trên khóe mắt thon dài nhếch lên, một chút chu sa rực rỡ giống như ngọn lửa, chói loá mắt. Trong con ngươi trong suốt sáng ngời giống như phản chiếu đầy sao trời, rực rỡ trong suốt, cậu ấy an an tĩnh tĩnh ngưng mắt nhìn bạn, sau đó… chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong phút chốc, một ngọn lửa từ bên cạnh hoa văn chu sa ở đuôi mắt hừng hực thiêu đốt!

Oanh!

Một đôi cánh bằng lửa dần dần hình thành ở bên trái hình ảnh, màu sắc kia xinh đẹp hoa mỹ, dường như muốn đoạt đi hết thảy sáng chói trên thế gian.

Cuối cùng, vạn vật quy về hắc ám.

Khúc nhạc dạo «Thất dực», du dương vang lên.

Hơn phân nửa thời gian MV, đều kể về một câu chuyện. Hai người bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, giúp đỡ lẫn nhau, đi vào thành phố lớn dốc sức làm việc. Bọn họ cùng đạt được thành công, nhưng một người trong đó lại bị thế giới coi trọng vật chất này mê hoặc.

Sinh ra bất đồng, sinh ra xung đột, sinh ra khắc khẩu, sau đó chiến tranh lạnh.

Một người ngợp trong vàng son, một người yên lặng trông giữ hồi ức lúc trước.

Nhưng mà mười năm sau, bạn tốt trước đây ngoài ý muốn bỏ mình, trong lúc đột ngột, hình ảnh vỡ nát, vạn vật quay về nguồn gốc ban đầu.

Trong nửa đoạn câu chuyện trước, Dung Hủ vẫn luôn mặc áo khoác đỏ, xuất hiện giữa câu chuyện giống như xen kẽ vào. Màn ảnh của cậu không nhiều lắm, nhưng chỉ cần cậu xuất hiện, mỗi một hình ảnh đều tinh tế hoa lệ, bất luận là bố cục hay là thiếu niên kia, đều hoàn mỹ đến mức làm cho người ta không cách nào soi mói, chỉ có thể chậc chậc tán thưởng.

Nhưng mà sau khi hình ảnh đột nhiên vỡ nát, cậu ấy lại mặc một bộ quần áo màu trắng sạch sẽ, không còn bộ dạng rực rỡ chói lòa vừa rồi nữa.

Hối hận như thế nào, đau khổ như thế nào, xa cầu như thế nào, trong tiếng ca tinh thuần này bày ra đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Chờ đến cuối cùng hát xong tất cả ca từ, Dung Hủ quần áo trắng xuất hiện ở hình ảnh phía bên phải, Dung Hủ áo khoác đỏ xuất hiện ở hình ảnh bên trái, bọn họ đi về phía đối phương, ở điểm giữa đột nhiên toàn bộ hóa thành ngọn lửa biến mất.

Giữa hình ảnh, là thiếu niên mặc một bộ trường y màu đen.

Hai mắt cậu ấy nhắm chặt, cúi đầu, ôm chặt mình.

Phía sau cậu ấy, dấy lên một đôi cánh bằng lửa.

Âm nhạc im bặt, đôi cánh kia cũng hóa thành ngàn vạn đốm lửa, biến mất không thấy.

Đến đây, MV chấm dứt.

Thành phố B, căn hộ cao cấp.

Tiếng ồn trong phòng bếp cực vang, Dung Hủ đang chuyên tâm nấu cơm, cũng không có nghe được bên phía ban công truyền đến tiếng hát mỏng manh. Đương nhiên, âm thanh kia vốn đã bị người đàn ông tận lực chỉnh nhỏ, hiện giờ lại cách một cái phòng khách, căn bản không có khả năng truyền vào tai Dung Hủ.

Ánh sáng mặt trời xán lạn chiếu trên khuôn mặt tuấn mỹ sắc nét của người đàn ông, hắn rũ mắt, ánh mắt yên lặng nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động của mình.

Trên màn hình di động chỉ còn lại hai lựa chọn phát lại và rời khỏi, Tần Trình ngưng mắt nhìn màn hình hoàn toàn tối đi, hồi lâu sau, hắn mới bắt đầu động tác. Đầu tiên là rời khỏi video, đi lên weibo, nhấn vào trang chủ weibo của Dung Hủ, tìm được link mua «Thất dực». Sau đó không chút do dự nhấn vào, trực tiếp mua, cuối cùng lựa chọn số lượng…

520

Nghiêm nghiêm túc túc nhìn con số này, nhìn trong chốc lát, người đàn ông mới cảm thấy mỹ mãn ấn nút mua, sảng khoái trực tiếp thanh toán tiền. Làm xong hết thảy, hắn lại mở trang video vừa rồi, vẻ mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm cái video kia, yên lặng ấn nút “phát lại”.

MV lại trở về mở đầu, tiếp tục phát.

Lúc nhìn thấy hai diễn viên kia, Tần Trình mặt không đổi sắc. Chờ nhìn đến thiếu niên, trên mặt hắn vẫn là cái mặt than, nhưng mà ngón tay lại siết chặt di động. Một khi thiếu niên không thấy, tức khắc lại trở thành vẻ mặt nội tâm không hề dao động.

Cứ như vậy, Tần Trình tỉnh bơ xem MV, xem một lần… lại xem một lần!

Xem một lần, lại xem thêm một lần!

… Vì sao phải có hai diễn viên kia tồn tại!

Không bao lâu, Tần Trình rời khỏi video, gửi một cái tin nhắn cho người đại diện của mình: [tìm người giúp tôi cắt nối video một chút, cắt bỏ hết những cảnh không có cậu ấy trong «Thất dực», buổi tối gửi tôi.]

Từ Tấn: […lương mấy trăm vạn một năm của tôi chính là tới giúp cậu làm loại chuyện này à?]

Tần Trình: [chờ mail của anh.]

Từ Tấn: […] mẹ, tháng ngày này không cách nào sống nổi!!!

Sau khi gửi tin nhắn xong, Tần Trình lại thành thành thật thật xem MV hai ba lần, rất nhanh liền có thông báo, nói CD của hắn đã giao hàng. Nhìn thấy thông báo này, hắn hơi hơi ngơ ngẩn, lại nhấn vào alimama, lại mở link mua CD, ấn nút trực tiếp mua, sau đó ở mục chọn số lượng mua, đưa vào ——

1314

Ừm, lại mua một lần ~

Sau đó, Tần Trình chỉ xem MV thêm ba lần, liền tắt video, để điện thoại di động xuống.

Dung Hủ tắt tạp âm máy hút khói dầu, bưng toàn bộ đồ ăn lên bàn, cậu còn chưa kịp nói chuyện, người đàn ông liền cực kỳ tự giác mà vào phòng bếp, giúp cậu bưng cơm lên. Thấy thế, Dung Hủ ngây ra, lát sau mỉm cười, cười nói: "Tôi nghĩ anh ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi chứ. Anh mới vừa về Hoa Hạ, không cần chỉnh múi giờ, ngủ một giấc ư?"

Tần Trình nâng mắt nhìn về phía Dung Hủ, ánh mắt sâu thẳm, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Không sao, không phải quá nghiêm trọng."

Hai người ngồi ở bên cạnh bàn ăn, bắt đầu ăn cơm.

Dung Hủ nấu hai món một canh vô cùng đơn giản, trực tiếp dùng nguyên liệu có sẵn nấu ăn, không tính là sắc hương vị đầy đủ, nhưng khi ăn vào miệng, dường như có một chút tiến bộ, dường như… càng ăn ngon hơn trước kia một chút?

Dung Hủ múc cho mình một bát canh, vẫn duy trì thói quen tốt ăn không nói. Cậu không nói lời nào, Tần Trình cũng im lặng không nói gì, hai người cứ như vậy yên lặng ăn cơm, ánh mắt người đàn ông thường thường xẹt qua trên khuôn mặt thiếu niên, mỗi lần muốn mở miệng, nhưng nhìn vẻ mặt Dung Hủ mang biểu tình không muốn nói chuyện…

Tần Trình: "…"

Mà lúc này, bất luận là Tần Trình hay là Dung Hủ đều không chú ý tới, cái di động bị úp ngược đặt trên tatami, lại nhấn nút tắt âm, đang không ngừng lóe ra ánh sáng. Vừa rồi Tần Trình dùng một cái di động khác của mình xem MV, căn bản không phát hiện cái di động kia vẫn luôn có thông báo tin tức.

Vì thế bắt đầu từ một giờ trước, cái nick weibo "Liên Dung Tranh Tử Hãm", đã nhận được số bình luận tính bằng ngàn!

[Đậu xanh rau má, đại gia! Thần đại gia! Chụp ảnh chung lưu niệm với đại gia!]

[Thổ hào thổ hào, bạn còn thiếu vật trang sức chân không? Cái loại từng lên đại học tiếng Anh cấp sáu đó ~( )~]

[Thật là đáng sợ, tôi tiết kiệm một tháng đồ ăn thật vất vả quyên sáu trăm, không nghĩ tới em gái này thế mà lại trực tiếp quyên một trăm lẻ một vạn… ý, em gái cũng là đảng Trình Dung à? Oa, tôi thế mà ở gần đại gia như vậy, chúng ta đều là đảng Trình Dung 233333]

Không sai, ngay một giờ trước, khi rất nhiều em gái tính toán đi quyên tiền, lại đột nhiên phát hiện: quyên tiền đã kết thúc!

[Cái này sao có thể? Vừa rồi không phải là bốn trăm mười chín vạn sao? Hiện tại hạn mức cao nhất là năm trăm hai mươi vạn, còn có một trăm lẻ một vạn, làm sao có thể đột nhiên kết thúc như vậy? Chẳng lẽ hệ thống quyên tiền xảy ra BUG?!]

Bởi vì nhóm fan nhiệt tình, fan lớn phụ trách quyên tiền đã chỉnh hạn mức cao nhất của lần quyên tiền này từ một trăm vạn đến hai trăm vạn, tiếp theo là ba trăm vạn, bốn trăm vạn, hạn mức mới nhất là năm trăm hai mươi vạn.

Trước khi khởi xướng hoạt động lần này, mặc cho ai cũng không ngờ đến, số fan weibo của Dung Hủ chỉ có hơn tám trăm vạn, thế mà cậu lại có thể gom góp được khoản quyên tiền trên một trăm vạn.

Nhưng là, sự thật chính là như thế. Chẳng hạn như lúc gom góp được một trăm vạn đầu tiên, có một fan trực tiếp quyên ba mươi vạn. Cô ấy show con số quyên tiền lần này lên trên weibo, dẫn tới vô số fan đến vây xem, chụp ảnh chung lưu niệm.

Fan đại gia như vậy tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà chỉ cần có một người, là có thể sánh bằng cả vạn fan phổ thông!

Rất nhiều người qua đường sôi nổi cảm khái: [Fan đại gia của Dung Hủ thật nhiều…]

Hạng mục quyên tiền trên weibo cũng không thể cho thấy rõ ràng mỗi một fan quyên tiền, chỉ thuyết minh không rõ ràng "XXX kính dâng tình yêu của mình cho hạng mục từ thiện XX", nếu không phải là tự bản thân, căn bản không có ai biết quyên bao nhiêu tiền.

Quyên tiền đúng là có bảng xếp hạng không sai, nhưng bảng xếp hạng này chưa bao giờ xếp theo số tiền bạn quyên góp bao nhiêu, mà là xếp theo trình tự thời gian. Ở trên cùng là dân mạng quyên tiền mới nhất, xuống chút nữa, chính là người quyên tiền thứ hai đếm ngược, người quyên tiền thứ ba đếm ngược… xếp theo thứ tự.

Vì thế khi fan phát hiện trong nháy mắt bọn họ lại gom đủ năm trăm hai mươi vạn, tất cả mọi người cảm

thấy là weibo xảy ra BUG. Fan lớn nhanh chóng liên hệ bên admin, bảo bọn họ giải quyết BUG, ai ngờ sau khi nhân viên admin điều tra một vòng, lại trực tiếp nói với fan lớn rằng: [số liệu bình thường, cũng không có xuất hiện bất cứ BUG gì.]

Fan lớn lập tức đưa ra bằng chứng, tỏ vẻ: [nhưng mà fan chúng tôi có thể chứng minh, vào một giây trước còn thiếu một trăm lẻ một vạn mới đến hạn mức cao nhất, nhưng mà giây tiếp theo, lại đột nhiên đạt tới hạn mức cao nhất năm trăm hai mươi vạn. Đây nhất định là xảy ra BUG, có phải tính thiếu một trăm vạn cho chúng tôi hay không?]

Nhân viên admin lại lạnh như băng trả lời: [không có xuất hiện BUG.]

Mặc cho fan có hỏi như thế nào đi nữa, nhân viên admin đều chỉ có một câu trả lời: không có BUG.

Được rồi, nếu đã nói không có BUG, vậy chính là nói, trong nháy mắt bọn họ liền quyên ra con số một trăm lẻ một vạn hả? Đùa cái gì vậy! Chẳng lẽ mi muốn nói, có người trực tiếp quyên hơn một trăm vạn à?

Đang lúc nhóm fan quyết định tập thể đến nick admin quyên tiền của weibo đòi một lời giải thích, em gái quyên tiền thứ hai đếm ngược đột nhiên đứng dậy: [a? Xảy ra chuyện gì? Mị nhớ rõ sau khi mị quyên tiền xong, số tiền tổng cộng mới 4182421 mà, sao đột nhiên liền đầy vậy?]

Xem ra fan Dung Hủ càng có chứng cớ ——

[@Quyên tiền weibo, bạn xem xem, mọi người đều nói, lúc cô ấy quyên tiền xong là còn dư lại hơn một trăm lẻ một vạn. Các bạn có thể giải thích một chút, vì sao đột nhiên liền nhiều ra một trăm vạn không? Đây nhất định là xảy ra BUG! Nhanh chóng sửa BUG đi!]

Có lẽ có người nghi hoặc, vì sao fan Dung Hủ nhất định muốn sửa BUG, không chịu trực tiếp đề cao hạn mức ư? Đó là bởi vì, trận hoạt động này làm náo nhiệt như thế, nhìn như tất cả mọi người qua đường đều mạnh mẽ ủng hộ bọn họ, nhưng fan Dung Hủ lại biết, khẳng định có không ít anti nấp ở một bên, chỉ chờ bọn họ xuất hiện một chút sai lầm, mượn cơ hội đến bôi đen Dung Hủ.

Loại BUG này sao có thể xuất hiện! Một khi bọn họ làm bộ như chuyện gì cũng không phát hiện, không cần đòi sửa BUG, nhóm anti sẽ nói: [fan Dung làm giả! Rõ ràng chỉ có hơn bốn trăm vạn, thật sự đập BUG, ra hơn năm trăm vạn! Ngay cả cái này bọn họ cũng có thể làm giả, nhất định là nắm giữ kỹ thuật gì, nói không chừng ngay cả hơn bốn trăm vạn kia cũng có phần giả dối!]

Cho nên BUG nhất định phải sửa, tuyệt đối không thể để cho anti bắt lấy nhược điểm.

Nhóm fan nhanh chóng tag "quyên tiền weibo", lại đến tài khoản admin weibo nhắn lại, mong bọn họ sửa BUG. Chuyện này ồn ào đến càng lúc càng lớn, rất nhiều người cũng đang làm hạng mục góp vốn sôi nổi dừng lại, lo lắng mình cũng sẽ đụng phải BUG.

Đến lúc này, bên admin góp tiền rốt cuộc ngồi không yên, trực tiếp tuyên bố, tỏ vẻ số liệu hoàn toàn bình thường, thật sự không có BUG. Đồng thời an bài một nhân viên khách hàng, lén lút tìm một fan lớn của Dung Hủ, không còn vênh váo tự đắc chỉ trả lời một câu "không có BUG" như vậy nữa, mà là khách khách khí khí trả lời: [thật sự không có xuất hiện BUG, số liệu của ngài là bình thường.]

Fan lớn lập tức vứt ra chứng cớ: [vậy bạn nói một chút xem, vì sao fan này nói, lúc cô ấy quyên tiền xong, còn thiếu hơn một trăm vạn?]

Nhân viên khách hàng quả thực khóc không ra nước mắt: [sau cô ấy, không phải là còn có một người sao?]

Fan lớn hỏi: [đúng, chỉ có một người, cho nên làm sao có thể lập tức đạt tới hạn mức cao nhất? Bạn cũng đừng nói với tôi, người này một mình liền quyên hơn một trăm vạn nha.]

Nhân viên khách hàng ấm ấm ức ức trả lời: [… Chẳng lẽ không được sao?]

Fan lớn: […]

Nói chung, liền có cái cảnh lúc trước.

Fan lớn dùng giọng điệu uyển chuyển, đem sự việc công bố trên nick admin của hội hậu viên fan Dung Hủ. Tất cả fan mới vừa rồi còn phẫn nộ yêu cầu bên weibo sửa BUG, không thể giả chết, sau khi nhìn thấy thông báo này, bọn họ lại toàn bộ im lặng.

Một phút đồng hồ sau, weibo vị đại gia đáng sợ ấy, bị người ta công chiếm!

Liên Dung Tranh Tử Hãm, một người liền quyên một trăm lẻ một vạn!

Một người, một trăm lẻ một vạn!!!

[Một trăm vạn… ở quê tôi có thể mua một căn nhà _(: ”)_]

[Quê tui có thể mua hai căn nhà này a a a!]

[Ôm chính mình lạnh run. Không nghĩ tới còn có trắng giàu đẹp cũng thích Dung Dung, cũng manh CP Trình Dung giống tôi.]

Rất nhanh, đã có người nghĩ đến một sự kiện: [Ý? Tôi nhớ cái nick Liên Dung Tranh Tử Hãm này có phải trước kia từng đăng ảnh đang ngủ của Dung Dung hay không?]

Những lời này vừa rơi xuống, nhóm fan lại sôi trào lên!

Không chỉ là đại gia trắng giàu đẹp, còn có được ảnh đang ngủ của Dung Dung!

Số lượng fan của Liên Dung Tranh Tử Hãm lấy tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng bay lên, rõ ràng lúc sáng sớm đã rớt đến chỉ còn lại có hơn tám trăm fan thật và hai ngàn fan thuỷ quân, trong vòng một giờ ngắn ngủn, fan của cô bạn trực tiếp phá một vạn, thậm chí còn đang nhanh chóng tăng lên!

Chờ đại gia trắng giàu đẹp trong miệng các fan lấy được điện thoại di động của mình, đã là buổi chiều một giờ.

Hơn mười ngàn thông báo tin tức khiến cái di động quả táo mới tinh lập tức chết máy, qua mấy phút đồng hồ, mới chậm rãi khôi phục bình thường.

Liên Dung Tranh Tử Hãm kinh ngạc mở weibo ra, khi phát hiện vô số người trăm miệng một lời hô "Đại đại còn thiếu vật trang sức chân không", khóe miệng bạn fan ấy co rút: "…"

Cầm di động vào phòng ngủ, Tần Trình tỉ mỉ lật xem weibo, rốt cuộc hiểu biết chuyện từ đầu đến cuối. Mà ở căn phòng cách vách hắn, Dung Hủ vừa mới trở lại phòng ngủ còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền nhận được điện thoại của La Thiến.

La Thiến rất ít khi gọi điện thoại cho Dung Hủ, bởi vì nhiệm vụ chủ yếu của cô là quản lý fan và chăm sóc Dung Hủ, chỉ cần Dung Hủ nghỉ ngơi, trên cơ bản cô sẽ không liên hệ Dung Hủ. Nhưng hiện tại, vào thời gian nghỉ ngơi này, cô lại gọi một cú điện thoại lại đây.

Dung Hủ nhướn mi, nhận nghe điện thoại, vừa mới cười nói một câu "Tiểu Thiến, có chuyện gì không", liền nghe đầu kia điện thoại, La Thiến thở hổn hển, giọng điệu dồn dập nói rằng: "Tiểu… tiểu Hủ! Vừa rồi có một fan trực tiếp quyên một trăm vạn cho hoạt động từ thiện của cậu! Ặc, nói đúng ra là hơn một trăm lẻ một vạn! Hiện tại trong giới fan đều nổ tung, ảnh hưởng rất lớn, đã có không ít người qua đường và nhóm fan khác đều thảo luận. Hiện tại tôi lo lắng có người nói người này là tự chúng ta an bài, nói chúng ta lăng xê. Vừa rồi tôi đã liên hệ với anh La, cậu xem cậu có cần chú ý một chút hay không?"

Hai mắt chậm rãi trợn to, qua hồi lâu, Dung Hủ mới trấn định hỏi: "Chị tiểu Thiến, chị xác định là một trăm vạn, không phải là một trăm đồng hả?"

La Thiến lập tức sửng sốt, một lát sau, cô mới dở khóc dở cười nói rằng: "Loại chuyện này tôi làm sao có thể tính sai. Tiểu Hủ, tôi đã liên lạc với bên admin quyên tiền, bọn họ cho tôi câu trả lời khẳng định. Thật sự thật sự thật sự thật sự… fan của cậu thật sự vì ủng hộ hoạt động của cậu, quyên ra một trăm vạn!"

Dung Hủ: "…"

Thật lâu sau, Dung Hủ giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Cô ấy tên gì?"

Một đống chuyện đả kích, khiến đầu óc La Thiến choáng váng, trong lúc nhất thời thế mà lại quên tên của đối phương. Cô ấp úng hồi lâu, mới giật mình tựa như tỉnh mộng nói rằng: "Cô ấy tên Liên Dung Tranh Tử Hãm… Đúng! Chính là Liên Dung Tranh Tử Hãm!"

Vẻ mặt đột nhiên cứng đờ, mày hơi hơi nhăn lại, thiếu niên lặp lại tên này một lần, ngay sau đó, cậu phút chốc trợn to hai mắt, thấp giọng nói: "Là cô ấy?!"

Trong phòng cách vách, Liên Dung Tranh Tử Hãm: "Ắt xì…"

Hết chương 68

69. Chương 69

Liên Dung Tranh Tử Hãm, cái tên này Dung Hủ đến nay hãy còn ký ức mới mẻ.

Lần trước nhìn thấy cái tên này là bởi vì đối phương đăng một tấm ảnh mình đang ngủ, gây ra oanh động trong giới fan. Bởi vì tấm ảnh chụp kia, Dung Hủ nhận định fan này hẳn là người trong đoàn phim «Tầng mây màu đen», hơn nữa sau đó đối phương lại đăng một trăm vé xem phim «Tầng mây màu đen», Dung Hủ lại càng thêm khẳng định: đối phương không phải là một nhân viên đoàn phim bình thường.

Một trăm vé xem phim, tiêu phí còn trong vòng một vạn nguyên.

Nhưng lúc này đây, Liên Dung Tranh Tử Hãm trực tiếp quyên một trăm vạn!

Người có thể không chớp mắt một cái mà quyên ra một trăm vạn từ thiện, tuyệt đối không có khả năng chỉ có được một trăm vạn. Ít nhất phải có được tài sản mấy ngàn vạn thậm chí cả tỷ, mới có thể hào sảng quyên ra một trăm vạn như vậy. Phải biết, ngay cả mấy công ty lớn lúc quyên tiền, đa phần đều hận không thể để mọi người đều biết, lan truyền thanh danh cho mình.

Im lặng không lên tiếng mà quyên ra một trăm vạn như thế, người như vậy ở trong giới tuyệt đối không có khả năng là hạng người vô danh.

Lập tức, trong lòng Dung Hủ liền có vài cái tên. Dựa theo lịch sử lên tiếng của Liên Dung Tranh Tử Hãm đến xem, khả năng đối phương là người ngoại quốc không lớn, dù sao thì fan đó nói tiếng Trung rất trôi chảy, còn biết dùng từ ngữ internet, còn biết chume! Đây sao có thể là người ngoại quốc?

Vậy chính là vài vị nữ diễn viên hạng một và nữ ca sĩ hạng một Hoa Hạ ư?

Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, Nghiêm Liên Thu, Quan Ngưng Cầm…

Các cô ấy đều có đến làm khách mời «Tầng mây màu đen», có thể chụp được ảnh, cũng có tài chính để quyên tiền.

Nhưng mà, hết thảy vẫn có chút không hiện thực.

"Các cô ấy nhìn thế nào, cũng không giống như là người sẽ nói ra… mấy lời như, chume đi…"

Thiếu niên nhíu mày lại, thấp giọng lẩm bẩm.

Rất nhanh, La Thiến liền gọi điện thoại cho Dung Hủ, xác định việc PR kế tiếp. Lần này fan tự động cử hành hoạt động từ thiện là một chuyện tốt, cũng được nhóm dân mạng ủng hộ và khen ngợi, có fan nguyện ý quyên trợ trăm vạn, đây là lòng từ thiện cá nhân của đối phương, tuy rằng có khả năng sẽ tạo ra một ít phiền toái, nhưng nói tóm lại, có thể trợ giúp càng nhiều người cần thiết.

Vì phòng ngừa tiểu nhân vu hãm rằng Liên Dung Tranh Tử Hãm là Dung Hủ tự mình chuẩn bị, La Chấn Đào quyết định lén lút liên hệ bạn fan đó, lấy danh nghĩa hội hậu viên fan, phát một phần thưởng cho đối phương, cảm ơn cô ấy mạnh mẽ ủng hộ hoạt động. Sau đó lại lấy chuyện này đăng một bài thông báo, xác định sự việc là hành vi cá nhân của fan, kể từ đó, sẽ không ai có thể lấy chuyện này nói xấu Dung Hủ.

Phương án này nghĩ rất tốt, Dung Hủ lập tức đồng ý, mà còn tình nguyện ký mười một bản CD single «Thất dực». Trong đó một bản trực tiếp đưa cho Liên Dung Tranh Tử Hãm, mười bản khác chọn ngẫu nhiên trong số những fan quyên tiền, miễn phí đưa tặng.

Việc này không nên chậm trễ, La Thiến lập tức liên hệ Liên Dung Tranh Tử Hãm. Cô cũng liên hệ với fan lớn của Dung Hủ, bảo đối phương chú ý một chút, khống chế ngôn luận của nhóm fan, đừng để bị anti dẫn dắt tiết tấu.

Giờ phút này, fan weibo của bạn đại gia trắng giàu đẹp đó đã trực tiếp đột phá ba vạn!

Nhấn vào weibo của trắng giàu đẹp sama, status của vị sama này không có bất luận chỗ nào đặc sắc, vừa không có các đoạn ngắn hài hước ngọt manh, cũng không có gì đáng yêu thú vị. Tất cả weibo, đều tựa như một ngày ba bữa cơm thổ lộ với Dung Hủ, một cái weibo mới nhất chính là hệ thống tự động share weibo quyên tiền.

Nếu như không có tấm ảnh ngủ và sự kiện quyên tiền trăm vạn, một fan bình thường như vậy, tuyệt đối sẽ không khiến cho bất cứ ai chú ý.

Nhưng hiện giờ, fan của cái weibo này đang lấy tốc độ mỗi phút một trăm mà gia tăng. Không ngừng có thông báo bình luận weibo, lại có thông báo share và like. Di động luôn rung rè rè, nhìn cách nói "ôm đùi", "vây xem đại gia" giống như nói giỡn của nhóm fan, bạn fan ấy im lặng úp di động ở trên bàn, nhắm mắt làm ngơ.

Cách một bức tường, Dung Hủ đang thương thảo với La Thiến nên giải quyết vấn đề như thế nào, Tần Trình thì vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở trên sofa đơn, ánh mắt trấn định, hai tay ôm ngực.

Ừm, cái gì cũng không phát sinh, cái gì… cũng không phát sinh.

… Làm sao có thể không phát sinh hả!

Mười phút sau, đại khái là cảm thấy một chút phiền chán với cái di động không ngừng rung này, Tần Trình cầm lấy di động, tắt hết toàn bộ công năng thông báo của weibo. Nhưng mà ngay khi hắn chuẩn bị trực tiếp tắt máy giả chết, một cái tin nhắn lại đột nhiên chui vào trong mắt hắn.

[Thiến Thiến đại mạo hiểm: Liên Dung Tranh Tử Hãm, chào ngài, tôi là trợ lý La Thiến của Dung Hủ. Cảm ơn ngài trong hoạt động quyên tiền tình yêu "Thất dực", ủng hộ hoạt động của chúng tôi. Khoản tiền của ngài chúng tôi sẽ đưa đến vùng núi nghèo khó ngay từ đầu, xin ngài yên tâm, đồng thời chúng tôi có mấy món quà nhỏ muốn đưa cho ngài, xem như cảm ơn ngài, ngài có thể cho tôi một địa chỉ không?]

Trong con ngươi tối đen của người đàn ông hiện lên một tia kinh ngạc, cũng không trả lời ngay.

Bên kia, La Thiến nhìn thấy tin nhắn của mình đã được đọc, nhưng lại chưa được hồi âm. Cô suy tư một trận, gửi một tin nhắn cho Dung Hủ: [tiểu Hủ, Liên Dung Tranh Tử Hãm kia có khả năng không quá tin tưởng tôi là trợ lý của cậu, bằng không cậu gửi tin nhắn cho cô ấy, chứng minh thân phận của tôi một chút đi?]

Một phút đồng hồ sau ——

[Dung Hủ: chào bạn, @Thiến Thiến đại mạo hiểm, đây chính là trợ lý của tôi ^_^]

Tần Trình: "!!!"

Hồi lâu sau, bạn fan ấy mới hồi âm ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: chào cậu.]

Vốn dĩ chỉ là chứng minh thân phận La Thiến một chút, bỗng nhiên nhìn thấy những lời này, Dung Hủ hơi hơi sửng sốt, tiếp đó cong khóe môi, trả lời: [cám ơn bạn quyên tiền, thật vui vì bạn có thể thích tôi] hàng chữ này vừa mới đánh ra, Dung Hủ liền híp mắt, ngưng mắt nhìn hai chữ "chào bạn" ngắn gọn của đối phương.

…Trên weibo thoạt nhìn là fan trung thành của cậu, mỗi ngày đều không ngừng thổ lộ, sao lúc nói chuyện với người thật, hình như có chút lạnh nhạt?

Loại ý nghĩ này còn chưa rời đi từ trong đầu Dung Hủ, cậu đã thấy bạn fan đó hồi âm câu thứ hai.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: ừm, không cần cảm ơn.]

Dung Hủ: "…"

Nói đạo lý, đây căn bản không phải thái độ mà một fan trung thành hẳn nên có đi!!!

Cuộc nói chuyện phiếm này có khả năng tiếp tục tiến hành không lớn, Dung Hủ tùy tiện tìm một cái cớ, liền kết thúc đối thoại, bảo La Thiến toàn quyền tiếp nhận. Lật xem quá trình đối thoại lạnh nhạt mà lại cứng ngắc của mình với bạn "Liên Dung Tranh Tử Hãm" đó, trong đầu Dung Hủ bỗng nhiên hiện lên một chút cảm giác quen thuộc, nhưng cậu còn chưa kịp bắt lấy loại cảm giác quen thuộc này, hết thảy lại đột nhiên biến mất.

Loại trạng thái đối thoại này hình như đã gặp ở nơi nào rồi, rốt cuộc là chỗ nào chứ…

Mà trong phòng cách vách, Dung Hủ tuyệt đối không biết, bạn Liên Dung Tranh Tử Hãm đó đang vô cùng đau đớn nhìn màn hình di động của mình. Xét thấy bạn fan này luôn luôn mặt than, ngoại trừ đóng phim, rất ít khi biểu hiện ra cảm xúc nội tâm, vì thế biểu hiện vô cùng đau đớn của hắn, chính là siết chặt di động, lần lượt gõ một đoạn lời nói dài vào khung đối thoại, nhưng mà chờ đến lúc muốn gửi đi, liền biến thành ——

Ừm, không cần cảm ơn.

Mắt mở trừng trừng nhìn Dung Hủ tận lực chấm dứt đối thoại, Liên Dung Tranh Tử Hãm đưa tay che mặt, môi mím lại, không muốn nói chuyện nữa.

Cơ mà có vài chuyện không phải là giả chết có thể giải quyết, La Thiến tiếp tục muốn địa chỉ liên hệ của Liên Dung Tranh Tử Hãm, đối phương từng bước ép sát, dù Liên Dung Tranh Tử Hãm tỏ vẻ không cần khách khí như thế, La Thiến cũng vẫn không buông tha. Đến cuối cùng, Liên Dung Tranh Tử Hãm nhìn lời La Thiến nói, lại nhìn nhìn số fan weibo tăng vọt của mình, chần chờ một lát, bạn fan này gọi một cú điện thoại.

"Hửm? Hiện tại gọi điện thoại cho tôi làm gì, có điều vừa vặn, Tần Trình, lễ phục tham gia giải Kim Phượng hai ngày nữa đã đưa đến, lần này đặt lễ phục ở tiệm A, ngày mai cậu tới công ty một chuyến, chúng ta thử tạo hình chút. Lần này «Môn đồ» đề cử không ít giải thưởng, cậu cũng được đề cử nam chính, tuy rằng năm rồi cậu mới lấy được ảnh đế Kim Phượng, năm nay còn có vài đối thủ mạnh mẽ, cho nên khả năng nhận thưởng không lớn, nhưng chúng ta vẫn phải trận địa sẵn sàng đón quân địch." Nói một tràng xong, Từ Tấn mới bỗng nhiên nghĩ đến: "A đúng, cậu gọi điện thoại cho tôi làm cái gì?"

Giọng nam trầm thấp từ tính xuyên thấu qua sóng điện, vững vàng truyền vào tai Từ Tấn: "Cho tôi một cái địa chỉ và số điện thoại, tôi muốn gửi đồ qua, tôi muốn địa chỉ và số điện thoại không tiết lộ bất cứ tin tức gì về tôi."

Nghe vậy phút chốc sửng sốt, hồi lâu, Từ Tấn mới kinh ngạc nói rằng: “Cậu muốn gửi cái gì, thần bí như vậy?”

Giọng điệu Tần Trình thản nhiên nói rằng: “Văn kiện quan trọng.”

Từ Tấn: “… Cậu cho rằng tôi sẽ tin sao?”

“Vậy đem họ tên và số điện thoại vợ anh cho tôi là được.”

Từ Tấn: “Rốt cuộc cậu muốn làm cái gì! Cậu muốn làm gì vợ tôi! Tôi cho cậu biết, cô ấy không thích cậu, cô ấy chưa bao giờ xem phim của cậu, cô ấy tuyệt đối không thích «Mộ Thanh», «Môn đồ» năm nay của cậu cô ấy căn bản không có đến rạp chiếu phim xem, cũng không có xem qua ba lần! Tôi với cô ấy quen biết cũng không phải bởi vì cô ấy là fan của cậu, không phải!”

Tần Trình: “… Cho tôi một cái địa chỉ và một số điện thoại.”

Dường như là để phòng ngừa người đàn ông đó nhắc lại cô vợ nhà mình, Từ Tấn sảng khoái cho Tần Trình một cái địa chỉ và số điện thoại. Vốn dĩ hắn cho chính là số điện thoại một người bạn tốt phái nam, ai biết Tần Trình lại muốn số điện thoại phái nữ. Điều này làm cho chuông cảnh báo của Từ Tấn càng reo lên mãnh liệt, nhanh chóng cho số điện thoại một người bạn nữ ngoài giới.

Trước khi ngắt điện thoại, Tần Trình còn giọng điệu thanh lãnh nói rằng: “Đừng nói chuyện này cho bạn của anh, cứ nói đồ vật là anh muốn gửi, không liên quan tới tôi.”

Từ Tấn: “… Được.” Chỉ cần không bàn tới vợ hắn, cái gì cũng có thể!

Chuyện này, đến đây, liền xem như vẽ một dấu chấm hết.

La Thiến lấy được địa chỉ và số điện thoại, cô theo lẽ đương nhiên mà đem địa chỉ và số điện thoại này nói cho Dung Hủ và La Chấn Đào. La Chấn Đào cũng không biết đối phương, Dung Hủ nhìn chốc lát, trong trí nhớ cũng không có cái tên này.

Người này tuyệt đối chưa từng tham gia đoàn phim «Tầng mây màu đen», chỉ có thể nói, đây nhất định là một thân phận giả.

Dung Hủ không có chú ý nhiều về cái địa chỉ này nữa, cậu mở trang chủ của Liên Dung Tranh Tử Hãm ra, lại cẩn thận lật xem. Liên Dung Tranh Tử Hãm này thật sự là một ngày thổ lộ với mình ba lượt, dù quên ăn cơm, chỉ sợ cũng chưa quên thổ lộ. Trừ cái đó ra, mấy tháng gần đây, hình như cô ấy cũng thích CP mình và Tần Trình, thường xuyên đánh tag #Trình Dung# trên weibo.

Bất luận thế nào, ngoại trừ đặc biệt đại gia lại còn có được ảnh mình ngủ, fan này thật sự dường như chỉ

là một fangirl bình thường, fan CP bình thường… A không đúng, cô ấy còn rất biết bán manh.

Khi Dung Hủ quyết định buông tha, chuẩn bị đi bận rộn chuyện khác, khóe mắt cậu đột nhiên liếc đến một cái weibo ba ngày trước của Liên Dung Tranh Tử Hãm.

"Ơ? Đăng lúc rạng sáng năm giờ?"

Trong lòng đã mơ hồ nhận ra một chút không đúng, Dung Hủ lại lật weibo, sau đó kỳ quái phát hiện, trong mấy tháng gần đây, thời gian Liên Dung Tranh Tử Hãm đăng weibo, có chút không thích hợp. Trước đó cô ấy đều dựa theo thời gian một ngày ba bữa cơm, đúng giờ đăng weibo. Nhưng mấy tháng gần đây, thời gian của cô ấy trở nên rất không bình thường.

Một tháng trước coi như còn được, chỉ sớm hơn thường ngày vài giờ.

Nhưng một tháng gần đây! Thế mà toàn bộ đều là đăng weibo ở thời gian rất kỳ quái!

Trước kia sáng sớm tám chín giờ, biến thành buổi tối chín mười giờ; giữa trưa mười hai giờ, biến thành rạng sáng một hai giờ; buổi chiều bốn năm giờ, biến thành rạng sáng năm sáu giờ.

Thật giống như lệch múi giờ!

"Mấy tháng gần đây cô ấy xuất ngoại ư?"

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, Dung Hủ lại nghĩ nghĩ, đột nhiên trợn to hai mắt. Cậu nhanh chóng liên hệ La Chấn Đào, yêu cầu đối phương thăm dò mấy sao nữ từng tham gia phim «Tầng mây màu đen» như Ôn Tuyền, Hạ Mộ Nhan, có ai gần đây xuất ngoại quay phim hay không.

Tuy rằng La Chấn Đào cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn bắt đầu tra xét, còn tỏ vẻ, qua mấy ngày cho Dung Hủ đáp án.

Chờ Dung Hủ xử lý xong tất cả công việc, đã là chạng vạng sáu giờ. Ánh hoàng hôn mờ nhạt chậm rãi rơi xuống phía tây, ánh sáng nhuộm đỏ phía chân trời, hình thành ráng màu mỹ lệ mê say.

Rốt cuộc Dung Hủ để điện thoại di động xuống, ra cửa chuẩn bị ăn cơm chiều. Cậu vừa mới mở cửa, chợt nghe bên cạnh cũng truyền đến một tiếng cửa mở. Dung Hủ kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Tần Trình cũng có chút mệt mỏi, cũng khẽ kinh ngạc nhìn mình.

Dung Hủ mỉm cười: "Không nghỉ ngơi tốt sao?"

Tần Trình im lặng một chốc: "…Ừm."

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi cũng không nghỉ ngơi được, xảy ra một chút việc.”

Tần Trình: “… Tôi cũng xảy ra một chút việc.”

Thiếu niên kinh ngạc nhìn người đàn ông một cái, sau đó cười cong môi: “Nhìn dáng vẻ của anh, dường như đã xử lý tốt. Buổi tối muốn ăn cái gì? Tôi có hơi muốn ăn sủi cảo, ngày hôm qua bảo chị Tiểu Thiến mua vỏ sủi cảo, vốn định một mình tôi gói ăn… A đúng, Tần Trình, anh biết làm sủi cảo không?”

Đề tài cứ như vậy bị chuyển hướng, trong phòng bếp ấm áp yên lặng, ánh đèn vàng ấm áp bao phủ trên thân hai người đàn ông. Dung Hủ cầm lấy một cái tạp dề màu đen, nhất thời sắc mặt Tần Trình cứng đờ, ý cười bên môi thiếu niên càng thêm xán lạn vài phần, người đàn ông chỉ đành mở hai tay ra, để thiếu niên giúp mình buộc tạp dề.

Loại động tác giống như ôm chầm này, khiến vành tai Tần Trình có chút đỏ lên, nhưng Dung Hủ lại giống như không có phát hiện, thế mà lại càng thêm tới gần! Thân thể người đàn ông cứng ngắc đến vô cùng, chờ đến khi buộc xong, thiếu niên nâng con ngươi trong suốt lên, khẽ cười nói: “Tôi cũng không biết làm sủi cảo cho lắm, chúng ta cứ tùy tiện gói nhé?”

Tần Trình ra vẻ trấn định gật đầu: “Được.”

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm thành thị phồn hoa huyên náo, trong cửa sổ lại là hai người cùng nghiên cứu lớp học làm sủi cảo. Trên khuôn mặt tuấn mỹ sắc nét của người đàn ông dính một chút bột mì, trên tóc thiếu niên cũng dính chút màu trắng. Mặc cho ai cũng không ngờ, một siêu sao siêu cấp và một tiểu sinh đang hot thế mà lại trong một buổi đêm an tĩnh thế này, đồng tâm hiệp lực đi nghiên cứu làm sủi cảo như thế nào.

Đương nhiên, không nói quá trình như thế nào, cũng mặc kệ trong lúc đó Dung Hủ cười bao nhiêu lần, vành tai Tần Trình đỏ bao nhiêu lần, một giờ sau, sủi cảo vẫn xuống nồi.

Chờ đến khi vớt ra, Dung Hủ nhìn một bát sủi cảo sứt sẹo, im lặng nhìn thoáng qua bên cạnh, dùng ánh mắt ý bảo: anh nếm thử trước đi?

Tần Trình hạ mắt, cũng trả về một ánh mắt:… cậu nếm thử trước.

Dung Hủ nhếch khóe môi: hơn một năm này cảm ơn anh quan tâm, đương nhiên là anh nếm thử trước.

Môi mỏng của Tần Trình nhếch lên: mẹ muốn tôi chăm sóc cậu, cũng là cậu nếm thử trước mới tốt.

Anh nếm thử.

Cậu nếm thử.

Anh trước.

Cậu trước.

Dung Hủ: "…"

Tần Trình: "…"

Cuối cùng, hai người bị ép bất đắc dĩ, đồng thời kẹp một cục bột hoàn toàn nhìn không ra là sủi cảo, bộ dạng còn tròn hơn cả bánh bao, đồng thời để vào trong miệng. Nhưng mà ngay khoảnh khắc khi cục bột vào miệng, hai người lập tức mở hai mắt, kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Dung Hủ: "… Còn rất ngon nhỉ?"

Tần Trình gật đầu, trong mắt xẹt qua một chút ý cười khó phát hiện: "Ừm."

Vào lúc ban đêm, hai người rất nhanh giải quyết một nồi sủi cảo tướng tá cực tệ, nhưng nếm vào lại ngon ngoài ý muốn. Sau đó Dung Hủ bắt đầu nghiên cứu bộ phim mới, Tần Trình ở bên cạnh lật xem kịch bản đó, thường thường đề xuất một chút ý kiến.

Ngày hôm sau, hai người vẫn cắm chốt ở trong nhà, cùng nghiên cứu kịch bản. Đối với nội dung phim, có khi còn phát sinh một ít tranh luận, nhưng cuối cùng luôn đạt thành nhận thức chung. Chờ đến khi thương thảo ra một kết quả, Dung Hủ sẽ tỉ mỉ lấy bút viết cảm tưởng của mình ở ngoài rìa kịch bản, mỗi lúc thế này, Tần Trình liền rũ mắt, nhìn thiếu niên.

Ánh nắng dịu dàng chiếu trên người thiếu niên, tinh xảo tốt đẹp như tinh linh.

Bộ dạng thiếu niên nghiêm túc chuyên chú, so với trước đây… càng xinh đẹp hơn vài phần.

Chờ đến lễ trao giải Kim Phượng buổi tối, Dung Hủ mặc áo ngủ ngồi ở trên sofa, xem trực tiếp. Trên đùi cậu đặt một quyển kịch bản thật dày, mà trong TV, tinh quang rực rỡ, vô cùng náo nhiệt.

Dung Hủ vẫn luôn cúi đầu cẩn thận nghiên cứu kịch bản, chờ nghe thấy người đàn ông đó đi ra, cậu mới ngẩng đầu. Lúc tầm mắt chạm vào đối phương tức khắc ngơ ngẩn, khí tràng lạnh lùng cường đại của người nọ xuyên qua màn hình TV lạnh như băng, không hề trở ngại mà truyền đến trong mắt mỗi một người xem. Hắn và đoàn phim «Môn đồ» đồng thời bước trên thảm đỏ, nhưng mà trong toàn bộ đoàn phim, hắn vĩnh viễn khiến người ta chú ý tới đầu tiên.

Nhìn hồi lâu, chờ sau khi đoàn phim «Môn đồ» rời khỏi thảm đỏ, Dung Hủ cong cong khóe miệng, tiếp tục nghiên cứu kịch bản.

Đêm đó, đoàn phim «Môn đồ» đạt được những giải thưởng lớn là giải phim nhựa tốt nhất, đạo diễn tốt nhất, nữ chính tốt nhất, biên kịch tốt nhất. Đây là một bộ phim nam chính, nhưng nam chính quan trọng nhất lại không có đạt được giải ảnh đế, điểm này cũng không thể nói Tần Trình sắm vai nam chính không có thực lực, thật sự là đối thủ của hắn quá mức cường hãn, diễn cuộc đời huy hoàng của một vận động viên cụt tay, có diễn xuất, lại có tình cảm.

Khi toàn bộ thành viên đoàn phim «Môn đồ» lên đài lĩnh giải phim nhựa tốt nhất, người xem ở hiện trường điên cuồng hô tên Tần Trình. Bọn họ giống như đang hô lên tín niệm và sinh mệnh của mình, mà người đàn ông đó cũng giơ cúp phượng hoàng vàng kim trong tay lên, khí thế bình tĩnh mỉm cười với bọn họ.

Ngưng mắt nhìn hình ảnh trên TV, Dung Hủ dần dần híp mắt, ý cười bên môi càng tăng lên vài phần.

Hai ngày sau, Dung Hủ rời khỏi thành phố B, đến thành điện ảnh Tượng Sơn, chuẩn bị quay phim «Mê thành».

Hết chương 69

Dung Dung: nói đạo lý, Liên Dung Tranh Tử Hãm này thật sự là fan tôi sao? Còn cao lãnh hơn cả tôi…

Tần Tranh Tranh: QAQ trong lòng bảo bảo khổ…

70. Chương 70

«Tầng mây màu đen» vừa mới ngừng chiếu không quá một tháng, phòng bán vé tích lũy gần mười tỷ. Dựa vào bộ phim điện ảnh này, lúc này Dung Hủ đúng là như mặt trời ban trưa, bất luận là nhân khí hay là địa vị, đều đạt tới đỉnh cao từ lúc cậu ra mắt tới nay.

Bộ phim điện ảnh đầu tiên đã có thể trở thành diễn viên chính, lại chiếm được phòng bán vé và danh tiếng đáng sợ như thế, Dung Hủ có thể nói là tiểu sinh nổi tiếng nhất trong mấy năm gần đây.

Sau «Tầng mây màu đen», La Chấn Đào tỉ mỉ chọn lựa bốn bộ phim cho Dung Hủ, mỗi một bộ đều là phim thương nghiệp đề tài hot, kịch bản ưu tú, thể loại thì có phim hài tình yêu, có phim tiên hiệp chế tác lớn, còn có phim hành trình* cực hot mấy năm gần đây. Nhưng mà đến cuối cùng, Dung Hủ xem qua tất cả kịch bản, lại lựa chọn bộ phim «Mê thành».

**Phim hành trình: road movie, là một dòng phim theo tinh thần on-the-road (trên mọi nẻo đường), thường kể về một câu chuyện xảy ra trên đường hoặc một hành trình, và các trải nghiệm trên đường là chủ đề chính.*

«Mê thành» là một bộ phim huyền nghi trinh thám, giống với rất nhiều phim thương nghiệp loại hình trinh thám, nó là thiết lập hai nam chính, có hành động, có nội dung, chỉ cần kịch bản đủ tư cách, diễn xuất qua

ải, trên cơ bản phòng bán vé sẽ không thấp.

Khi La Chấn Đào biết Dung Hủ lựa chọn «Mê thành», hắn hết sức kinh ngạc. "Tiểu Hủ, bộ phim điện ảnh này là hai nam chính, trước đó không phải cậu nói với anh, là muốn diễn chính, chọn một bộ phim thương nghiệp, để chứng minh lực kêu gọi phòng bán vé của mình sao?"

Nghe vậy, Dung Hủ buông kịch bản xuống, mỉm cười hỏi ngược lại: "Vậy anh La, nếu anh biết đây là một bộ điện ảnh hai nam chính, vì sao lại đưa kịch bản của nó cho em?"

La Chấn Đào nhất thời nghẹn lời, một lát sau, mới lắc đầu, nói rằng: "Bởi vì kịch bản của nó không tồi…"

Phải, kịch bản «Mê thành» không tồi.

Ở trong giới giải trí, đoàn phim điện ảnh và phim truyền hình chọn vai, chia làm hai loại. Một loại là căn bản không cần diễn viên thử vai, do đạo diễn hoặc là bên đầu tư trực tiếp khâm định nhân vật; còn có một loại lại là casting, đồng thời đưa lời mời thử vai cho vài diễn viên hình tượng thích hợp, sau khi trải qua thử vai, mới quyết định do diễn viên nào đến diễn.

Lúc đoàn phim «Mê thành» gửi kịch bản cho La Chấn Đào, trực tiếp cho La Chấn Đào một định luận: "Chúng tôi mời Dung Hủ đến sắm vai nam chính Tiết Gia Triết."

Không phải là một nam chính khác, càng không có khả năng là vai phụ khác, chính là Tiết Gia Triết, cũng chỉ có thể là Tiết Gia Triết.

Nếu Dung Hủ đồng ý nhận quay «Mê thành», vậy cậu liền trực tiếp sắm vai Tiết Gia Triết. Nếu Dung Hủ không đồng ý nhận «Mê thành», hoặc là muốn sắm vai một nam chính khác, vậy đoàn phim sẽ không tiếp nhận, mà sẽ trực tiếp đi tìm kiếm những diễn viên khác. Vị trí đoàn phim «Mê thành» để lại cho Dung Hủ chính là Tiết Gia Triết, đây là đạo diễn quyết định căn cứ vào hình tượng của Dung Hủ, mà lúc này đây, ông cũng không có nhìn lầm người.

Khi Dung Hủ xem xong kịch bản, quả thật chỉ muốn sắm vai Tiết Gia Triết.

Cả bộ phim «Mê thành» triển khai quay quanh vụ án giết người liên hoàn, ở Hải thành phồn vinh xa hoa lãng phí, đột nhiên xuất hiện một tên cuồng sát biến thái giết người liên hoàn. Thủ pháp giết người của tên cuồng sát cũng không phải duy nhất, nhưng xử lý thi thể lại thực sạch sẽ, vả lại mỗi lần đều cắt tay phải người bị hại.

Vết dao bằng phẳng bóng loáng, có thể thấy xuống dao dứt khoát, trực tiếp tránh đi xương cốt chủ yếu trong cơ thể người, hạ dao giữa khớp xương.

Cảnh sát áp chế vụ án một năm, vì kẻ sát nhân không có bất cứ quy luật gì, trong một năm giết sáu người, ngoại trừ chém đứt tay phải, địa điểm y giết người, thời gian giết người và phương thức giết người đều

không giống nhau, thậm chí tuổi người bị hại cũng từ 23 tuổi đến 64 tuổi, không hạn chế nam nữ.

Chờ sau khi người bị hại thứ bảy xuất hiện, cảnh sát rốt cuộc không áp chế nổi nữa, bởi vì lần này người bị hại chết ở trước công chúng, thi thể bị treo giữa quảng trường náo nhiệt nhất ở Hải thành. Lập tức, toàn bộ thành phố cảng đều sôi trào.

Nam nhân vật chính Đàm Dương Hiên là cảnh viên tinh anh, hắn là tiểu tổ trưởng của vụ án này, vụ án đã ồn ào đến mọi người đều biết, hắn chống đỡ áp lực cực lớn tìm được bạn tốt đại học của mình, cũng chính là giáo sư tâm lý đại học Tiết Gia Triết mà Dung Hủ sắp sắm vai.

Tiết Gia Triết phân tích tâm lý người bị tình nghi, cuối cùng trợ giúp Đàm Dương Hiên bắt được tội phạm.

Toàn bộ nội dung phim chính là một cuộc chiến cảnh sát và kẻ sát nhân truy đuổi, cùng với phạm nhân sa lưới và tử hình, hết thảy rốt cuộc chấm dứt.

Nếu chỉ như thế, vậy Dung Hủ tuyệt đối sẽ không có hứng thú với kịch bản này, lại cố ý tiếp nhận phim hai nam chính. Hết thảy là bởi vì ở cuối phim, có một cái xoay chuyển lớn.

Đó là sau khi vụ án chấm dứt, Đàm Dương Hiên tìm bạn tốt nói chuyện phiếm chúc mừng, sau đó hắn uống say, không biết rằng, sau khi Tiết Gia Triết kéo hắn vào trong phòng ngủ nghỉ ngơi, tiện tay mở tủ quần áo ra chuẩn bị giúp ông bạn học cũ thay quần áo, thì một góc tủ quần áo lại lộ ra một bình thủy tinh tiêu bản thân thể người.

Trong dung dịch formalin màu xanh lục, một bàn tay phải nổi ở giữa, trên ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn bảo thạch, đúng là di vật bị mất đi của người bị hại thứ năm.

Bộ phim đến đây chấm dứt, nhưng cái xoay chuyển này lại khiến hình tượng nhân vật Tiết Gia Triết lập tức đầy đặn lên.

Giáo sư đại học trẻ tuổi tuấn mỹ, rất được bạn học yêu thích, tao nhã ôn hòa, thậm chí bạn tốt còn là cảnh viên cao cấp của cảnh sát, nhưng ai cũng không biết, giấu dưới cặp kính mắt gọng bạc kia, mỉm cười dịu dàng với bạn, rốt cuộc là một kẻ mặt người dạ thú như thế nào.

Dung Hủ chưa bao giờ diễn qua loại bại hoại nhã nhặn này, cái này làm cậu rất có hứng thú, cũng rất muốn nếm thử.

Đời trước cậu đóng phần lớn là nhân vật chính, điện ảnh truyền hình thời buổi này, nhân vật chính trên cơ bản đều là hình tượng chính diện, có thể có một nhân vật chính côn đồ làm xằng làm bậy, cũng đã là việc khó rồi. Dung Hủ cũng không phải chưa từng diễn nhân vật phản diện, nhưng cậu chưa từng diễn loại nhân vật ở mặt ngoài là đội ngũ người tốt, trên thực tế lại là nhân vật phản diện thế này.

Nhân vật phản diện chỉ số thông minh cao, còn có tu dưỡng và lễ tiết vô cùng tốt, đây là nguyên nhân La

Chấn Đào gửi kịch bản «Mê thành» cho Dung Hủ.

Về phần Dung Hủ lựa chọn «Mê thành», chỉ là vì đột phá chính mình, nếm thử cuộc đời khác biệt.

Trung tuần tháng năm, Dung Hủ đến thành điện ảnh Tượng Sơn, gặp mặt toàn bộ đoàn phim. Trừ cậu ra, một người sắm vai nam chính khác cũng đã đến nơi, là tiểu sinh điện ảnh nổi tiếng Hoa Hạ Bách Tích Văn.

Đoàn phim «Mê thành» thuê một khu quay phim hiện đại trong thành điện ảnh Tượng Sơn, trong đoàn phim là một mảnh bận rộn, nơi nơi đều chất đống đạo cụ còn chưa chế tác hoàn thành. Ba ngày sau phim khởi động máy, mà trong ba ngày này, Dung Hủ, Bách Tích Văn và những diễn viên khác mở một cuộc họp biên kịch, tất cả mọi người cùng tới thương thảo kịch bản, trợ giúp diễn viên càng hiểu biết sâu về kịch bản, hiểu biết nhân vật.

Mới đầu mọi người còn có một ít ngăn cách, Bách Tích Văn luôn đơ cái mặt mo, vĩnh viễn là bộ dáng nghiêm túc trịnh trọng.

Ở cuộc họp biên kịch, Dung Hủ an vị bên cạnh Bách Tích Văn, hậu cần rót một ly nước đưa cho mọi người, Dung Hủ trực tiếp giúp Bách Tích Văn tiếp nhận nước. Bách Tích Văn hơi hơi sửng sốt, sau một lúc lâu, mới đông cứng gật gật đầu, nói rằng: "Cám ơn."

Thấy thế, Dung Hủ nhẹ nhướn mi, khóe môi thoáng nhếch lên.

Cuộc họp biên kịch mở cả ngày, mỗi người đều lấy kịch bản của mình ra, do biên kịch tới phân tích từng nhân vật, phân tích nội dung quan trọng trong phim. Trong đó, cảnh diễn của hai nam chính tự nhiên là nhiều nhất. Cảnh diễn của nữ chính bộ phim này không nhiều lắm, gần như là nhân vật bình hoa. Trọng điểm tập trung giữa hai nam chính, nhân vật Đàm Dương Hiên chủ yếu phụ trách cảnh hành động, mà Tiết Gia Triết thì phụ trách cảnh nội dung.

Sau khi biên kịch phân tích nhân vật của Bách Tích Văn xong, cầm kịch bản nhìn về phía Dung Hủ, nghiêm túc nói rằng: "Nhân vật Tiết Gia Triết xem như có nửa nhân cách phản xã hội, y không phải là thật sự phản xã hội, nhưng mà bởi vì cảnh ngộ thời thơ ấu, dẫn đến y cực kỳ khinh bỉ người cha vứt bỏ mình và mẹ một mình chạy trốn trong cơn động đất, sinh ra oán hận với cái loại cha mẹ vứt bỏ con cái."

Dung Hủ đeo một cặp kính mắt, cười gật đầu: "Ừm, cho nên y hận rất minh xác, nhưng mà y làm cho mình tự do ở bên ngoài tội ác. Y biết mình đang phạm tội, nhưng y lại không thấy mình sai, cho nên y có thể giết người giết đến yên tâm thoải mái, cuối cùng lại giá họa cho người khác."

Biên kịch kia thoáng sửng sốt, một lúc lâu, mới cười gật đầu: "Phải, y chín là như vậy. Cậu phải chú ý biểu hiện sự lãnh tĩnh và tố chất tâm lý mạnh mẽ của Tiết Gia Triết. Y là giáo sư tâm lý học, cho nên y rất hiểu lòng người, rất thông minh."

Đạo diễn ở một bên xen mồm nói: "Hai ngày sau, Dung Hủ, đoàn phim an bài cho cậu một giáo sư tâm lý đại học, hắn sẽ đến đoàn phim giảng tri thức ở phương diện tâm lý học cho cậu, để cậu hiểu biết một chút

về yêu cầu ở phương diện này. Cậu có thể học tập hắn một chút, phỏng đoán nên diễn tốt Tiết Gia Triết như thế nào."

Dung Hủ nở nụ cười: "Vâng, Viên đạo."

Đạo diễn «Mê thành» Viên Khắc, là đạo diễn phim thương nghiệp hạng một nổi tiếng trong nước. Phim ông đạo diễn có một đặc điểm: phòng bán vé bình thường đều không thấp, thấp nhất cũng sẽ không thấp hơn năm trăm triệu, hơn nữa hàng năm đều sẽ lấy được một giải thưởng đạo diễn.

Đúng, không phải là phim nhựa tốt nhất, không phải là nam nữ chính tốt nhất, mà là đạo diễn tốt nhất!

Bất luận là giải thưởng lớn hạng một, hay là giải thưởng lớn hạng hai, dù sao thì Viên Khắc chính là nhất định có thể lấy được một cái, bảy tám năm gần đây, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Dù năm nay có không tổ chức giải thưởng điện ảnh, Viên Khắc cũng nhất định có thể đoạt được một cái đạo diễn tốt nhất từ trong mấy chục giải thưởng điện ảnh toàn cầu hàng năm. Vì thế ở trong giới, Viên Khắc còn có một biệt danh: Viên đạo diễn thưởng…

Đây là lời để nói với người xa lạ, tạm thời không đề cập tới.

Sau khi mở cuộc họp biên kịch xong, tất cả diễn viên đều chuẩn bị thử trang, thử tạo hình, hai nam chính ở lại, lại xâm nhập giao lưu góc nhìn của mình với Viên đạo một chút.

Dung Hủ nhẹ nhàng khép kịch bản của mình lại, bình bình tĩnh tĩnh phân tích: "Tiết Gia Triết là bởi vì ám ảnh thời thơ ấu, mới sinh ra oán hận với cha mẹ vứt bỏ con cái, vì thế sau khi mẹ của mình qua đời, bắt đầu sát hại bọn họ. Chém tay phải xuống, là bởi vì khi còn nhỏ cha của y vốn dĩ vươn tay phải ra với mẹ con bọn họ, nhưng mà bởi vì sợ hãi dư chấn, cha y lại rút tay phải về, làm cho hai mẹ con bọn họ bị đè dưới tảng đá lớn."

Viên đạo cuộn kịch bản thành một cuộn, chống cằm, đầy hứng thú nhìn thiếu niên ở trước mắt, cười nói: "Tiếp tục."

"Nói nghiêm khắc thì Tiết Gia Triết không phải một người xấu, nhưng dựa theo cách nói của bản thân y đối với bệnh nhân khác, thì tâm của y cũng có bệnh, hơn nữa bị bệnh rất nhiều năm." Trên khuôn mặt tuấn tú chậm rãi lộ ra một nụ cười ôn hòa bình tĩnh, hai mắt trong trẻo, Dung Hủ trấn định thong dong tiếp tục nói rằng: "Cho nên tôi nghĩ lúc tôi diễn y, sẽ…"

Thiếu niên thao thao bất tuyệt khiến sự tán thưởng trong mắt Viên đạo càng ngày càng tăng, mà ở bên cạnh Dung Hủ, ánh mắt Bách Tích Văn cũng càng ngày càng kinh ngạc. Chờ Dung Hủ nói xong, đến phiên Bách Tích Văn phân tích, Bách Tích Văn im lặng hồi lâu, mới phun ra một câu: "Tác dụng chủ yếu của tôi hẳn là diễn đánh nhau, tín nhiệm bạn tốt của mình, sau đó đi phá án."

Dung Hủ lập tức sửng sốt, Viên đạo lại ha ha mỉm cười: "Không miễn cưỡng cậu, tiểu Bách, có rảnh học với Dung Hủ người ta nhiều chút, diễn xuất của cậu nói không chừng sẽ có bước tiến nhanh."

Bách Tích Văn thành thành thật thật gật gật đầu, chờ sau khi Viên đạo rời đi, Dung Hủ đang thu dọn đồ vật chuẩn bị đi thử tạo hình, liền nghe một giọng nói mỏng manh vang lên bên cạnh mình: "… Dung Hủ, cậu có thể cho tôi mượn kịch bản của cậu nhìn một cái hay không?"

Dung Hủ khẽ kinh ngạc, cười nhìn về phía Bách Tích Văn: "Có chuyện gì không?"

Bách Tích Văn xấu hổ dời tầm mắt đi chỗ khác, nhỏ giọng nói rằng: "Tôi… không biết phân tích kịch bản cho lắm, muốn mượn kịch bản của cậu nhìn xem thế nào. Nếu cậu không muốn, vậy cũng không sao, đã làm phiền cậu."

Giới giải trí thật sự là người như thế nào cũng có, Dung Hủ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sao nam hạng một ngại ngùng thành thật thế này.

Ánh mắt cậu sâu thẳm nhìn Bách Tích Văn, nhìn đến Bách Tích Văn người ta cứng ngắc cúi đầu, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, liền thấy Dung Hủ trực tiếp nhét kịch bản của mình vào trong tay hắn, trên kịch bản bị bút dánh dấu vẽ đầy dấu vết, còn dùng nét chữ thanh tú viết đủ loại cảm tưởng và điểm chú ý.

Bách Tích Văn phút chốc ngây người, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Dung Hủ, chỉ thấy thiếu niên mỉm cười: "Trước khi khởi động máy dù sao tôi cũng phải học tập tri thức ở phương diện tâm lý học với giáo sư, không có thời gian xem kịch bản, chờ sau khi khởi động máy rồi anh trả lại cho tôi. Anh cũng nói làm phiền tôi, tôi đây có thể nào không cho anh làm phiền một chút?"

Bách Tích Văn nhanh chóng gật đầu: "Cám ơn! Sau khi khởi động máy tôi nhất định trả lại cho cậu, nhất định hoàn hảo không tổn hao gì! Thật sự là rất cám ơn."

"Không có gì, không cần cảm ơn." Dừng một chút, thiếu niên cười bổ sung: "Đúng rồi, tôi rất thích uống cà phê, latte cũng rất tốt."

Bách Tích Văn sửng sốt một khắc, tiếp đó bỗng nhiên hiểu được. Vì thế nửa giờ sau, Dung Hủ đang trang điểm, trợ lý Bách Tích Văn liền bưng một ly cà phê đưa cho cậu, tuy rằng không phải là latte, nhưng cũng là mocha hương vị cực kỳ gần.

Trong giới tốt nhất không cần nợ ân tình của người khác, Dung Hủ cố ý dùng phương thức này khiến Bách Tích Văn trả ân tình cho mình, coi như là rất cho đối phương mặt mũi.

Trợ lý kia dường như cũng giống nghệ nhân nhà mình, đều vô cùng thẹn thùng ngại ngùng, cúi đầu, nhỏ giọng nói với Dung Hủ: "Thật sự rất cám ơn cậu, Dung Dung… cậu có thể ký cái tên cho tôi không?"

Dung Hủ tiếp nhận giấy và bút của đối phương, giọng điệu nhu hòa nói rằng: "Đương nhiên có thể."

Mắt tiểu trợ lý lập tức nổi sao, kích động liên tục gật đầu.

Hiện giờ đoàn phim «Mê thành» đã tụ tập phần lớn nhân viên chủ chốt, chỉ còn lại có nữ chính đến nay còn chưa vào đoàn, đang ở nước ngoài tham gia một tiết mục ca hát, tất cả nhân viên công tác đều đang toàn tâm toàn ý chuẩn bị quay phim.

Ngày đầu tiên La Chấn Đào còn ở đoàn phim, nhìn cảnh tượng bận rộn náo nhiệt như vậy, hắn nhịn không được cảm khái nói: "Nói tóm lại, tiểu Hủ, trong những đoàn phim cậu từng tham dự, cũng chỉ có đoàn phim «Mai phục» là có chút khiến người ta bực bội thôi."

Dung Hủ từ chối cho ý kiến, cậu nhìn thoáng qua toàn thể nhân viên đoàn phim chuyên nghiệp nghiêm túc: "Ừm, mọi người đều rất tốt." Dừng một chút, cậu cười bổ sung nói: "Bách Tích Văn là một người rất thú vị."

La Chấn Đào đầu tiên là ngẩn người, tiếp đó xoay người nhìn thoáng qua diễn viên trẻ tuổi đang cố gắng nghiên cứu kịch bản của Dung Hủ, sau đó đồng ý cảm thán nói: "Đúng vậy, diễn viên nghiêm túc chăm chỉ thế, ở trong giới cũng hiếm thấy. Anh nhớ rõ lúc cậu quay «Tầng mây màu đen», tiểu Hủ, có phải Tần Trình rất ít khi xem kịch bản hay không? Hình như trí nhớ hắn vô cùng tốt, tất cả lời thoại đều thuộc nhỉ?"

Dường như là không ngờ người đại diện nhà mình sẽ nhắc tới tên Tần Trình, sau khi run lên một tích tắc, Dung Hủ nhớ lại cảnh tượng cùng nghiên cứu kịch bản với người đàn ông ấy mấy ngày hôm trước, cười nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, Tần Trình là một người rất có thiên phú, hắn là diễn viên trời sinh. Nhưng mà em không chán ghét loại người cố gắng như Bách Tích Văn, người cố gắng, rất đáng quý."

Thành phố B, sân bay thủ đô.

Một người đàn ông lạnh lùng cao ngất đang chuẩn bị đăng ký, đột nhiên hắt hơi một cái.

Từ Tấn xoay người lại, vui sướng khi người gặp họa mà nói rằng: "Bị cảm hả? Cho cậu mặc ít như vậy, đều nói mấy ngày nay có luồng không khí lạnh, lúc cậu tham gia giải Kim Phượng, muốn cậu mặc thêm một bộ đồ giữ ấm bên trong lễ phục, cậu còn không nghe, lúc này tốt rồi, bị cảm đi. Muốn phong độ không cần nhiệt độ, người đó nhà cậu cũng không tham gia giải Kim Phượng, chẳng lẽ cậu cảm thấy cậu ta sẽ xem cậu trên trực tiếp TV hả?"

Tần Trình nâng mắt liếc hắn một cái, giọng điệu lạnh nhạt hỏi ngược lại: "Tôi bị cảm anh rất vui à?"

Từ Tấn nhún vai: "Tôi cũng không nói như vậy."

Môi Tần Trình khẽ cong: "A, tôi bị cảm, tiến độ lại kéo dài, sau khi đến Mỹ anh đi tán gẫu với Lưu đạo một chút, có lẽ ông ấy sẽ có lời muốn nói với anh đó."

Từ Tấn: "…"

"Cậu ngàn vạn lần không thể bị cảm nha! Tiến độ còn kéo nữa, Lưu đạo nhất định sẽ đánh nhau với tôi

đó!!!”

Tiếng gào thét của người đại diện kim bài dần dần biến mất trong đám mây, máy bay vững vàng bay vào tầng mây, rất nhanh liền biến mất trên bầu trời trong xanh.

Ba ngày sau, nữ chính chính thức gia nhập đoàn phim, toàn bộ thành viên đoàn phim «Mê thành» đến đông đủ, tiến hành nghi thức khởi động máy.

Hết chương 70

Phúc oa: Tần Tranh Tranh, cậu mà còn muộn tao như vậy hoài, cẩn thận trái tim Dung Dung bị người khác cướp đi!

Tần Tranh Tranh: Dung Dung chỉ yêu một mình bảo bảo, nào có ai tốt hơn bảo bảo hừ (⌒)

Dung Dung: Bách Tích Văn rất tốt, vừa cố gắng vừa nghiêm túc, còn ngượng ngùng nữa.

Tần Tranh Tranh: QAQ Dung Dung!!! Em đừng nhìn hắn, mau nhìn bảo bảo!!! Bảo bảo tốt hơn một vạn lần!!!

71. Chương 71

Đội hình của bộ phim điện ảnh «Mê thành» này vô cùng mạnh.

Nam chính Dung Hủ, dựa vào một bộ phim «Tầng mây màu đen» tiến vào giới điện ảnh, trực tiếp hot bùng nổ, là một trong những tiểu sinh có nhân khí cao nhất trong một năm gần đây; một nam chính khác là Bách Tích Văn, tuy rằng vẫn luôn ở trong giới không nóng không lạnh, nhưng diễn không ít điện ảnh chế tác lớn, nhân khí hắn không cao, phòng bán vé tác phẩm lại chưa bao giờ thấp, điển hình hot tác phẩm không hot người.

Mà nữ chính Nhâm Thư Chỉ hôm nay mới từ nước Mỹ trở về, là thiên hậu gợi cảm nổi tiếng Hoa Hạ, lấy điệu nhảy nóng bỏng và ca khúc nhạc rock tiết tấu nhanh, có một vị trí trong giới ca hát Hoa Hạ.

Cái gọi là diễn hay thì đi hát, hát hay thì đi diễn, năm trước Nhâm Thư Chỉ diễn một bộ phim tình yêu thanh xuân, phòng bán vé coi như tạm được, trên sáu tỷ. Vì thế năm nay cô lại nhận bộ phim «Mê thành» này, không cần bao nhiêu cảnh diễn, chỉ cần phòng bán vé cao, như vậy là đủ rồi.

Nhâm Thư Chỉ đeo một cái kính râm bản rộng, lúc đến đoàn phim, vừa vặn tham gia nghi thức khởi động máy.

Chờ sau khi nghi thức khởi động máy kết thúc, cô bắt đầu chào hỏi với nhân viên chủ chốt của đoàn phim. Vị thiên hậu này trực tiếp cho mỗi người một cái ôm nhiệt tình, lúc ôm đến Bách Tích Văn, môi đỏ mọng của cô cong lên, nhiệt tình nói rằng: "Đàm Dương Hiên! Anh Hiên! Đến đến đến, ôm một chút đã, làm quen làm quen."

Bách Tích Văn cứng ngắc mở hai tay ra, có chút ngại ngùng ôm nhau với ngôi sao nữ dáng người nóng bỏng này một chút.

Nhân vật Nhâm Thư Chỉ sắm vai là em gái ruột của người chết thứ bảy, anh trai của cô chết trước mặt công chúng, cảm xúc của cô tương đối kích động, sinh ra không ít tương tác với nam chính Đàm Dương Hiên, cũng tham dự không ít hoạt động điều tra của cảnh sát. Cô là nhân vật nữ có cảnh diễn nhiều nhất trong phim, nhưng mà tính tổng cộng, cũng không được hai mươi phút, miễn cưỡng xem như nữ chính.

Kết thúc cái ôm này, Nhâm Thư Chỉ nâng bước đi đến trước mặt Dung Hủ. Kính râm rộng lớn bị cô nàng nâng lên gác ở trên trán, tóc dài màu nâu xoăn lọn to, đôi mắt minh mị yêu diễm tỉ mỉ đánh giá thiếu niên ở trước mắt.

Lúc cô đánh giá Dung Hủ, Dung Hủ cũng mặt mang mỉm cười mà nhìn cô, trấn định thong dong, không có một chút co quắp.

Ngay sau đó, Nhâm Thư Chỉ sảng khoái mỉm cười, không đợi Dung Hủ mở hai tay ra, liền lập tức ôm lên: "Ha ha, tôi thế mà lại ôm được Dung Dung, cái này nếu cho fan của cậu biết, sẽ hâm mộ chết tôi." Vừa nói, Nhâm Thư Chỉ vừa dùng sức mà ôm, không hề có ý buông tay.

Dung Hủ hơi hơi ngơ ngẩn, kinh ngạc nhận thấy được, bộ ngực no đủ của đối phương dường như cọ cọ trên người mình.

Chờ đến khi cái ôm này kết thúc, Nhâm Thư Chỉ tháo kính râm trên trán xuống, lại đeo lên. Trước khi kính râm hoàn toàn che đi đôi mắt, trong cặp mắt đẹp mềm mại đáng yêu hiện lên một tia sáng mê hoặc, môi đỏ mọng nhẹ nhàng cong lên, Nhâm Thư Chỉ không biến sắc hơi hơi cọ một chút trong lòng bàn tay Dung Hủ.

Trong lòng dần dần rõ ràng, nhưng ở mặt ngoài, Dung Hủ vẫn lặng lẽ lui về phía sau nửa bước, mỉm cười nói: "Chị Nhâm đừng nói giỡn."

Nhâm Thư Chỉ vô tội nhún vai, âm thanh khàn khàn dịu dàng, vô cùng thân mật: "Tôi cũng không có nói giỡn, fan của Dung Dung cậu, chính là tiếng tăm lừng lẫy. Không phải là gần đây còn làm một cái hoạt động từ thiện gì sao, thật sự là rất lợi hại nha."

Dung Hủ bình tĩnh mỉm cười: "Album của chị Nhâm ba tháng trước, lượng tiêu thụ cũng đã tích lũy trên trăm vạn."

Nhâm Thư Chỉ che miệng cười khẽ: "Nhưng không sánh bằng «Thất dực» của cậu mà."

Nói xong, cô liền đột nhiên nghiêng người lên, dường như muốn cọ lên trên người Dung Hủ. Nhưng Dung Hủ lập tức nhích sang bên cạnh, quay đầu cười nói với nam số ba trong đoàn phim: "Tôi nhớ rõ ngày hôm qua Mã Tề còn nói rất thích nhạc của chị Nhâm nhỉ, đúng không?"

Lập tức rơi vào khoảng không, nụ cười trên mặt Nhâm Thư Chỉ thoáng cứng đờ, cô rất nhanh kịp phản ứng, như quen đã lâu mà cười nói với nam số ba kia: "Tôi đây thật đúng là được ưu ái mà sợ hãi, A Tề thích nhạc của tôi, tôi một chút cũng không ngờ tới…"

Tuy rằng Nhâm Thư Chỉ vào đoàn phim muộn, nhưng mà lại tương đối nhiệt tình, không bao lâu, liền hoà mình với những diễn viên khác trong đoàn phim.

Ngoại trừ Bách Tích Văn trời sinh ngại ngùng, không dễ thân cận, cô và mấy người Mã Tề, Trịnh Hiểu Túc đều thân nhau, khi cô và Dung Hủ nói chuyện, Dung Hủ cũng sẽ thái độ thân thiện đáp lại cô. Chợt nhìn, cô tựa như đóa hoa giao du, lượn quanh trong toàn bộ đoàn phim «Mê thành».

Nhâm Thư Chỉ thích đến "quấy rầy" Dung Hủ nhất. Bởi vì cô vừa mới đến đoàn phim, không có tham gia cuộc họp biên kịch, cho nên khi mọi người chuẩn bị buổi chiều khởi động máy, cô liền cầm kịch bản của mình, đi đến bên chỗ Dung Hủ, âm thanh mềm nhẹ nói rằng: "Dung Dung, cậu có thể giảng giải kịch bản giúp tôi một chút không? Tuy rằng cảnh diễn của tôi rất đơn giản, nhưng tôi cũng không muốn chậm trễ tiến độ của mọi người, cậu nói… có được không?"

Giờ phút này Dung Hủ đã trang điểm xong đang ngồi ở một bên nghỉ ngơi, nghe nói như thế, cậu quay đầu, bỗng nhiên liền bất ngờ không kịp đề phòng mà thấy được một mảnh tuyết trắng.

Nhâm Thư Chỉ bỏ đi áo khoác, mặc một cái áo thun ngắn nhỏ bó sát người. Có thể được xưng là thiên hậu gợi cảm, tự nhiên không có khả năng là dáng người cứng nhắc, cái áo thun mỏng manh này bao quanh bên ngoài dáng người của cô, vòng eo mảnh khảnh và bộ ngực đầy đặn hình thành đối lập rõ rệt, một mặt dây chuyền chuỗi thủy tinh từ xương quai xanh rũ xuống, tua rua biến mất trong bóng mờ chiếc áo, làm cho người ta nghĩ xa xôi.

Đa số đàn ông thấy cảnh như vậy, chỉ sợ đều sẽ nhịn không được tâm viên ý mã.

Người phụ nữ này bộ dạng xinh đẹp động lòng người, điện nước đầy đủ, trong tất cả ngôi sao nữ Dung Hủ từng gặp qua hai đời, cũng có thể xếp trong top 5. Khi cô nói chuyện, âm cuối sẽ có một chút giọng mũi nho nhỏ, càng có vẻ thanh tú quyến rũ.

Nhưng mà, ánh mắt Dung Hủ chỉ xẹt qua mặt dây chuyền thủy tinh tua rua kia, liền nâng mắt nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp của Nhâm Thư Chỉ. Khóe mắt không hề lướt xuống chỗ phía dưới một phần nào, cậu trấn định cười nói: "Được, có điều tôi lập tức liền phải đi quay, chị Nhâm, có khả năng tôi không giúp được chị bao lâu."

Nhìn ánh mắt trong suốt thong dong của thiếu niên, Nhâm Thư Chỉ phút chốc sửng sốt, tiếp đó cô lập tức nói rằng: "Không sao, vậy cậu dạy dạy chị Nhâm của cậu trước đi nào." Lúc lời nói xong, cô lại đến ngồi bên cạnh Dung Hủ, mặt dây chuyền thủy tinh nhẹ nhàng lắc lư, dừng ở trong phần bóng mờ thật sâu.

Mà lần dạy này, chỉ dạy năm phút đồng hồ, đã bị ép chấm dứt.

Dung Hủ bị Viên đạo gọi đi thương lượng chi tiết quay cảnh đầu, cậu lễ phép tỏ vẻ xin lỗi với Nhâm Thư Chỉ, Nhâm Thư Chỉ lắc đầu, vẻ mặt không thèm để ý. Nhưng mà chờ sau khi Dung Hủ xoay người rời đi, cô lại nắm lấy mặt dây chuyền thủy tinh trước ngực mình, bộ ngực bởi vì thở dốc mà từng chút từng chút chuyển động.

Tận đến khi Dung Hủ biến mất ở cuối phòng, cô mới híp mắt, dời tầm mắt đi chỗ khác.

Sau khi Dung Hủ rời khỏi phòng, tiểu trợ lý La Thiến lập tức đi đến bên cạnh cậu, lòng đầy căm phẫn nói rằng: "Nhâm Thư Chỉ kia sao có thể như vậy, tiểu Hủ, cô ta thế mà lại quyến rũ cậu!" La Thiến coi như có chút thông minh, tận đến hiện tại không có ai, mới nhỏ giọng thì thầm với Dung Hủ: "Ngực cô ta cũng sắp đụng tới cánh tay cậu rồi, tiểu Hủ!"

Dung Hủ bình tĩnh đi về phía Viên đạo, vừa lạnh nhạt nói: "Chị nhìn lầm, cô ấy chỉ là thỉnh giáo kịch bản với tôi thôi."

La Thiến lập tức sửng sốt, cô ngẩng đầu nhìn Dung Hủ, lại thấy Dung Hủ cong khóe môi, bất đắc dĩ nháy mắt mấy cái với cô. La Thiến lập tức hiểu được, cô nặng nề thở dài, nhỏ giọng nói rằng: "Trước đó tôi từng nghe nói qua, Nhâm Thư Chỉ này rất hào phóng, lúc đóng phim thường xuyên lên giường với nam minh tinh cùng phim. May mắn cô ta là ca sĩ, chỉ từng đóng mấy bộ phim truyền hình, mấy bộ điện ảnh, bằng không không biết sẽ ngủ với bao nhiêu minh tinh đâu."

Dung Hủ ngây ra, cậu trái lại chưa từng nghe nói về lời đồn này. Nghĩ nghĩ, cậu hỏi: "Tôi nhớ rõ mấy năm trước, có phải Nhâm Thư Chỉ và Đặng Dật Văn từng hợp tác hay không?"

La Thiến kinh ngạc một tích tắc, bỗng nhiên ý thức được: "Đúng vậy, cô ta và Đặng đè ép cũng từng truyền scandal. Hai người bọn họ năm đó khẳng định cũng từng lên giường… trong giới này thật sự là có người như vậy sao, cái gì cũng không quản, liền tùy tiện lên giường với trai đẹp?"

Dung Hủ cười nhạt không nói.

Đời trước cậu ở trong giới giải trí nhiều năm, cũng từng gặp minh tinh thoáng như vậy, có điều đa số đều là nam minh tinh.

Bình thường một bộ phim phải quay mấy tháng, rất nhiều nam minh tinh không chịu nổi cô đơn, sẽ chủ động thông đồng chung với nữ minh tinh cùng phim. Mọi người đều là độc thân, anh tình tôi nguyện, cứ như vậy sảng khoái mấy tháng, an ủi nhau, chờ đến khi phim quay xong, liền mỗi người đi một ngả, về sau gặp mặt vẫn là bạn.

Dung Hủ không biết sao Nhâm Thư Chỉ lại xem trọng mình, nhưng mà cậu lại chưa bao giờ thích tham dự loại chuyện này.

Trong giới rất loạn cậu luôn biết, nhưng người giữ mình trong sạch vĩnh viễn cũng không ít hơn người tùy tính hưởng thụ. Hơn nữa đời trước Dung Hủ còn biết một bí mật trong giới.

Nghe nói một nam diễn viên chính Hollywood thường xuyên hẹn pháo với minh tinh cùng phim, không phân biệt nam nữ, là người cắm hai đầu nổi tiếng trong giới. Kết quả có lần hắn kiểm tra sức khoẻ đột nhiên tra ra bệnh AIDS, vì thế một đại minh tinh Hollywood sôi nổi ngã ngựa, tất cả mọi người đều giấu diếm chuyện này, không dám công bố với bên ngoài. Chẳng ai biết có minh tinh nào mắc bệnh HIV, nhưng mà nếu có người lộ ra, minh tinh hạng một trúng đạn liền không chỉ mười thôi đâu!

Có điều chờ Dung Hủ và Trịnh đạo thương lượng xong chi tiết quay, cậu quay về phòng nghỉ, liền nhìn thấy Nhâm Thư Chỉ ngồi ở bên cạnh Mã Tề, cười khanh khách không ngừng. Không biết hai người đang nói chuyện gì, Nhâm Thư Chỉ gần như ngồi ở trong ngực Mã Tề, tay Mã Tề cũng khoát lên vòng eo thon gầy của Nhâm Thư Chỉ.

Dung Hủ chỉ nhìn thoáng qua liền dời đi tầm mắt, mà La Thiến lại trừng lớn mắt, kinh ngạc thật lâu, mới ở bên tai Dung Hủ lặng lẽ nói rằng: "Thật là lợi hại, tiểu Hủ, nhanh như vậy cô ta liền không cần cậu…"

Nghe vậy, mày Dung Hủ nhíu lại, dở khóc dở cười nói rằng: "Cái gì gọi là không cần tôi?"

La Thiến nhanh chóng giải thích: "Dù sao chính là cô ta không dây dưa cậu, thật tốt, tùy cô ta đi thông đồng Mã Tề đi, hừ."

Dung Hủ lắc lắc đầu: "Mọi người đều là người trưởng thành rồi, nam nữ hoan ái thực bình thường, chị cũng đừng có ý kiến quá lớn với bọn họ."

La Thiến nhanh chóng ngậm miệng, làm động tác kéo khóa kéo.

Dung Hủ nói lời này quả thật không sai, rất nhiều chuyện người trong giới đều biết, nhưng mà cũng không có gì để nói. Nhâm Thư Chỉ lại không có miễn cưỡng Dung Hủ, Dung Hủ không thích, cô liền chủ động đi tìm Mã Tề. Mã Tề thực rõ ràng cũng là cam tâm tình nguyện, thậm chí nói không chừng hắn còn rất vui mừng kìa, như vậy tùy bọn họ đi thôi, bọn họ cũng không phải con nít, đây chỉ là nhu cầu sinh lý đơn giản, nếu chính bọn họ đều rất thích ý, vậy người khác không có gì để xen vào.

Xế chiều hôm khởi động máy, chủ yếu là cảnh diễn của Bách Tích Văn, Dung Hủ cũng có một chút cảnh diễn.

Cảnh đầu chính là Dung Hủ và Bách Tích Văn đối diễn, Viên đạo cố ý chọn cảnh của Dung Hủ làm cảnh mở đầu sau khi khởi động máy, chính là để khiến Dung Hủ và Bách Tích Văn quen thuộc đối phương, tăng cường ăn ý.

Cùng lúc đó, trên internet, hoạt động quyên tiền từ thiện "Thất dực" vô cùng oanh động rốt cuộc cũng vẽ một dấu chấm hết.

Tổng kim ngạch năm trăm sáu mươi ba vạn!

Tổng vật tư càng là nhiều đếm không xuể, có một fan đại gia quyên trợ một kho hàng, lúc này mới được nhiều quần áo và sách vở như vậy.

Quá trình lần hoạt động quyên tiền này đến đây chấm dứt, kế tiếp, fan Dung Hủ sẽ liên hợp lại, tạo thành một đội ngũ, trực tiếp vào vùng núi, tự tay đưa vật tư cho các nhi đồng nghèo khó. Bọn họ sẽ tiến hành trực tiếp, cam đoan không tham ô một phân tiền, để nhóm dân mạng chứng kiến.

Loại hành vi trực tiếp này được nhóm dân mạng nhất trí khen ngợi, fan weibo Dung Hủ trong mấy tháng này tăng vọt chín trăm vạn, hiện giờ đã đạt tới một ngàn sáu trăm vạn. So với những tiểu sinh hạng một đang hot khác mà nói, số lượng fan của cậu mới chỉ là một phần hai người khác, thậm chí là một phần ba.

Nhưng mà, cậu mới ra mắt một năm.

Mặt khác cũng tại xế chiều hôm đó, Triệu Sở Vân tuyên bố toàn bộ tình hình quyên tiền của CD «Thất dực», đưa ra giấy chứng nhận mà quỹ hội Vinh Vân và tổ chức giám sát từ thiện liên thủ làm ra.

Cái tag #từ thiện Dung Hủ# lập tức được nâng lên hạng hai hot search weibo.

Bên kia bờ đại dương, đúng là thời gian rạng sáng. Đoàn phim rốt cuộc kết thúc cả ngày quay phim, người đàn ông tuấn mỹ thanh nhã tìm tòi weibo bên dưới cái tag #Dung Hủ từ thiện#, nghiêm nghiêm túc túc mà xem, rõ ràng trên mặt không có chút biểu tình, nhưng hắn lại xem cực kỳ nghiêm túc, ngay cả bên cạnh có người đi tới cũng không phát hiện.

"A, Dung Hủ? Tôi từng nghe qua tên cậu ta."

Tần Trình ngẩng đầu, nhìn về phía người nước Pháp tóc vàng mắt xanh bên cạnh: "Bertram, làm sao anh biết cậu ấy?" Giọng điệu nhìn như lạnh nhạt, nhưng khóe miệng lại không tiếng động mà cong lên, trong giọng nói ẩn giấu một chút đắc ý và kiêu ngạo.

Ngôi sao nam nổi tiếng nước Pháp Bertram ha ha mỉm cười, nói: "Tần, cậu cũng không biết rồi, hôm trước lúc tôi tạm biệt với Nhâm, cô ấy nói với tôi, phim mới của cô ấy chính là quay chung với Dung Hủ này. Cô ấy nói Dung Hủ thực đáng yêu, cô ấy còn cho tôi xem ảnh chụp, a, đó thật sự là một búp bê phương đông đáng yêu xinh đẹp."

Ý cười bên môi phút chốc cứng đờ, người đàn ông hơi hơi nheo lại mắt, thản nhiên nói: "Nhâm là ai?"

Bertram không cần nghĩ ngợi nói rằng: "Nhâm Thư Chỉ… Tên honey thật sự là khó đọc, hôm trước lúc ở trên giường, honey thật sự muốn tôi gọi tên cô ấy, tôi chính là luyện tập thật lâu, mới nói đúng. Cô ấy nói trong đoàn phim hình như chỉ có Dung Hủ này là rất đáng yêu, cũng đúng, nếu là tôi, khẳng định cũng thích búp bê phương đông tinh xảo xinh đẹp này."

Tần Trình: "…!!!"

Một phút đồng hồ sau, Dung Hủ vừa mới chuẩn bị quay, đột nhiên liền nhận được một tin nhắn.

[Tần Trình: còn có hai ngày tôi liền đóng máy, tôi đi thăm cậu.]

Dung Hủ khẽ kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, lại nhận được một cái tin nhắn.

[Tần Trình: không, ngày mai tôi có thể đóng máy, ngày kia tôi đi thăm cậu… ừm, là mẹ yêu cầu.]

Dung Hủ lập tức hồi âm: [ngày mai anh đóng máy, ngày kia sao lại từ nước Mỹ về đây? Tần Trình, anh nghỉ ngơi cho tốt, không cần đến thăm tôi.]

Ai ngờ ba mươi giây sau, tin nhắn của Tần Trình rất nhanh gửi tới ——

[Tần Trình: tối hôm nay, tôi có việc nói với cậu, đến lúc đó gọi điện thoại cho cậu… chuyện rất riêng tư, trong phòng của cậu tốt nhất đừng có ai cả, ai cũng không thể.]

Dung Hủ: "…" EXM?!

Hết chương 71

Tần Tranh Tranh: thật muốn bay qua bay qua bay qua! Bảo bảo tin tưởng Dung Dung, nhưng mà cái người xấu kia, không cho thông đồng với Dung Dung của bảo bảo! QAQ!

Dung Dung:… Buổi tối nói chuyện rất riêng tư hả? EXM? Meo meo meo?

72. Chương 72

Chưa kịp hỏi đối phương rốt cuộc xảy ra chuyện gì, liền có hậu cần đến gọi Dung Hủ đi quay.

Tạm thời ngăn chặn toàn bộ hoang mang trong lòng, Dung Hủ giao điện thoại di động của mình cho La Thiến, nâng bước đi đến phim trường đã dựng xong. Trước khi đi, cậu suy tư một khắc, giọng điệu trịnh trọng nói với La Thiến: "Bất luận một lát điện thoại của tôi nhận được tin gì, chị tiểu Thiến, chị cũng đừng xem."

La Thiến hơi hơi sửng sốt, lập tức đặt điện thoại di động trong túi xách nhỏ tùy thân của mình, nghiêm

túc trả lời: “Được, tiểu Hủ, cậu yên tâm, tôi khẳng định không nhìn!”

Như vậy, Dung Hủ mới yên tâm rời đi.

Lấy nhân phẩm La Thiến, nếu cô làm ra cam đoan, vậy hẳn là sẽ không nhìn lén. Tuy rằng La Thiến không có mật mã mở khóa của di động Dung Hủ, nhưng mà chỉ cần có tin nhắn gửi tới, cô không cần mở di động ra, xem màn hình khóa là có thể biết tin nhắn đối phương gửi tới —— ít nhất là biết hơn phân nửa.

Dung Hủ cũng không biết Tần Trình nói… ặc, chuyện riêng tư gì với mình, nhưng bất luận thế nào, loại chuyện này tốt nhất đừng cho người khác biết.

Tựa như cho tới hôm nay, La Chấn Đào cũng không có đem chuyện “Dung Hủ và Tần Trình ở cùng một chỗ” nói cho La Thiến. Loại chuyện này có thể ít một người biết liền ít đi một người biết, nếu thật sự bị lộ ra ngoài, đối với Dung Hủ và Tần Trình đều sẽ tạo thành phiền toái.

Nghĩ vậy, bước chân thiếu niên hơi hơi khựng lại, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ: có phải nên mua phòng dọn ra ngoài hay không?

Suy nghĩ này chỉ xẹt qua trong lòng cậu một tích tắc, ngay cả chính Dung Hủ cũng không phát hiện, cậu nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Thế nên chuyện này, lại bị đương sự vứt ra sau đầu.

Cảnh quay đầu tiên của đoàn phim «Mê thành» ở thành điện ảnh Tượng Sơn chính là cảnh trong nhà. Tổ đạo cụ nửa tháng trước đã dựng xong tất cả cảnh bên trong, gần đây đang dựng cảnh bên ngoài. Dù sao cũng là phim hiện đại, bố trí cảnh tượng cũng không có yêu cầu quá lớn, mà cảnh quay đầu chính là cảnh Đàm Dương Hiên đi tìm bạn đại học của mình, tự nhiên phải quay phân cảnh Tiết Gia Triết lên lớp.

Phó đạo diễn tìm hơn năm mươi diễn viên lâm thời, sắm vai sinh viên của Tiết Gia Triết.

Những diễn viên lâm thời đó mỗi ngày đều chờ đợi cơ hội công việc ở phụ cận thành điện ảnh, bọn họ nhìn thấy minh tinh cũng không có nhiều kích động, chỉ có vài người rất rõ ràng nhìn qua vẫn là người mới nhịn không được tò mò, kích động tiến lên xin mấy người Dung Hủ, Bách Tích Văn và Nhâm Thư Chỉ hỗ trợ kí tên, chụp ảnh chung.

Dung Hủ mới ra mắt một năm, đa số diễn viên quần chúng còn đóng phim nhiều năm hơn cậu, nhưng mà cái giới này chính là tàn khốc như thế. Rất nhiều người ôm ấp giấc mộng trở thành cái gọi là “Hoành phiêu”, “Tượng phiêu”*, nhưng bọn họ không có một khuôn mặt tốt, lại không có thiên phú đóng phim, chỉ có thể trở thành diễn viên quần chúng trước, cố gắng đề cao diễn xuất, hy vọng có thể lăn lộn xa hơn ở giới giải trí.

**Hoành phiêu, Tượng phiêu là cách gọi tắt của một nhóm người, bọn họ đến từ khắp mọi nơi, vì kiếm sống*

hoặc vì thành danh, tới những nơi quay phim như Hoành Điếm, Tượng Sơn, với hy vọng được các đạo diễn coi trọng, có được một vai diễn.

Nhâm Thư Chỉ chỉ ký tên hai cái, tiếp đó liền có chút không kiên nhẫn mà ngừng tươi cười, để trợ lý của mình đuổi mấy quần chúng người mới đó đi. Bách Tích Văn trái lại mặt không đổi sắc mà ký tên, chụp ảnh chung cho mỗi một diễn viên quần chúng.

Rất xa, Nhâm Thư Chỉ đánh giá hai nam chính trong đoàn phim, che miệng cười khẽ một tiếng, nói với trợ lý của mình: "Tôi không nhìn lầm Dung Hủ đi, bộ dạng xinh đẹp, tính tình cũng không tệ lắm. Thái độ của cậu ấy đối với quần chúng cũng tốt như vậy, biết cách làm người hơn tôi nhiều."

Trợ lý của cô cười cười, nói rằng: "Chị Nhâm, cậu ta chính là không quá thức thời. Cậu ta ra single «Thất dực», không phải chính là muốn tiến quân vào giới ca hát sao. Nếu cậu ta làm tốt quan hệ với chị, chỉ có chỗ lợi với cậu ta, không có chỗ hại."

Nhâm Thư Chỉ lại không cho là đúng mà hỏi ngược lại: "Em chỉ hạn hẹp vậy thôi à?"

Trợ lý kia lập tức sửng sốt.

Nhâm Thư Chỉ lại cong đôi môi đỏ mọng, ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái trên gương mặt xinh đẹp của mình, tầm mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trên người Dung Hủ, ý vị sâu xa nói rằng: "Đây là loại hình tôi thích nhất, so với cậu ấy, Mã Tề thật sự là kém xa…"

Đã nhận ra ánh mắt Nhâm Thư Chỉ, Dung Hủ ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, hơi hơi gật đầu, lộ ra một nụ cười lạnh nhạt ôn hòa.

Nhâm Thư Chỉ lập tức vẫy tay với cậu, mở to mắt, làm một động tác trái tim.

Không bao lâu, tổ ánh sáng và tổ camera đều chuẩn bị hoàn tất. Toàn bộ vai quần chúng ngồi ở chỗ của mình, Viên đạo thương lượng một ít chi tiết quay phim kế tiếp với Dung Hủ, Bách Tích Văn xong, ông liền ngồi trở lại chỗ của mình, giơ tay lên ——

"Action!"

Trong phút chốc, phim trường dần dần an tĩnh lại.

Ngọn đèn sáng ngời chiếu sáng toàn bộ phòng học, nhóm diễn viên quần chúng bắt đầu nhỏ giọng nói khe khẽ, bọn họ châu đầu ghé tai, bắt chước cảnh tượng sinh viên đùa giỡn vui cười trước khi vào học. Giống như thật sự quay về lớp học thời thanh xuân, tám camera từ mỗi một phương hướng quay lại cảnh tượng này, tận đến khi một tiếng bước chân mỏng manh từ ngoài cửa hành lang vang lên.

Âm thanh kia bình tĩnh từ hoãn, đi không nhanh, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe thì sẽ phát hiện, khoảng cách thời gian mỗi một tiếng bước chân thế mà lại giống nhau như đúc!

Khi cánh cửa kẹt một tiếng bị đẩy ra, trong phòng học tức khắc yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung trên thân người đàn ông đẩy cửa vào, sau đó trong khoảnh khắc nhìn thấy y, lập tức cứng đờ. Y mặc một thân tây trang nhạt màu, tay phải cầm một cái notebook mỏng, cất bước đi vào phòng học.

Quần tây trang sát người buộc vòng quanh đôi chân thon dài thẳng tắp của y, y đi từng bước một đến trước bục giảng, sau khi buông notebook của mình xuống, nâng mắt nhìn về phía nhóm sinh viên dưới đài. Toàn bộ mái tóc dùng keo xịt chỉnh sửa đến hoàn mỹ không khuyết điểm, ngay cả một sợi tóc mỏng rơi xuống cũng không thể tìm được, giống như có chứng cưỡng ép, ngay cả vạt áo y cũng ủi phẳng đến chỉnh chỉnh tề tề, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp giấu sau kính mắt, môi khẽ cong, ánh mắt lạnh nhạt.

Chỉ một thoáng, dưới đài không còn một sinh viên nào dám nói lung tung, diễn viên quần chúng ngồi gần nhất cũng không tự chủ được mà mở sách đặt trước mặt mình ra, nghiêm túc cúi đầu lật xem.

Một luồng khí tràng mạnh mẽ lạnh lùng tích tắc lan ra bốn phía, La Thiến cầm khăn mặt và bình thuỷ ở cạnh phim trường quan sát. Cô không kìm lòng nổi mà nuốt nước miếng một cái, vừa định lấy điện thoại di động ra trộm chụp một tấm ảnh, nhưng rất nhanh dừng suy nghĩ này lại.

Cách đó không xa, Nhâm Thư Chỉ đưa ly nước cho trợ lý, trong con ngươi hiện lên một tia kinh diễm, nhịn không được đi về phía trước vài bước.

Đúng lúc này, giọng nói thanh lãnh tự phụ vang lên trong phòng học cực lớn: “Ai tin cung hoàng đạo?”

Một câu, đột nhiên đánh vỡ tất cả yên lặng. Viên đạo hưng trí dạt dào ngồi phía sau tám cái camera, nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình cẩn thận quan sát. Nhâm Thư Chỉ đã nâng bước đến ngoài rìa phim trường, đứng ở bên cạnh La Thiến, môi đỏ mọng cong lên, nghiêm túc nhìn Dung Hủ giữa phim trường.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, khi Dung Hủ bắt đầu nhập vai, thế mà đột nhiên liền thay đổi thành một người khác.

Lúc trước khi Viên đạo quyết định tìm Dung Hủ đến sắm vai Tiết Gia Triết, kỳ thật biên kịch và người sản xuất đều phản đối.

Dung Hủ quá trẻ tuổi, kinh nghiệm quay diễn của cậu cũng rất ít, Tiết Gia Triết là boss bự của «Mê thành», lại là một phó giáo sư trẻ hai mươi bảy tuổi. Tiết Gia Triết thâm trầm nội liễm, bề ngoài lạnh nhạt, lại có được tu dưỡng và trí tuệ xuất chúng. Tạm thời không đề cập tới Dung Hủ có thể diễn ra tính hai mặt của Tiết Gia Triết hay không, chỉ đơn thuần diễn một giáo sư đại học thôi, biên kịch đã cảm thấy khó khăn rất lớn.

Nhưng Viên đạo chính là bác bỏ hết mọi phản đối, thật sự gửi kịch bản cho Dung Hủ.

Mấy ngày hôm trước lúc thử trang, lực biểu hiện màn ảnh của Dung Hủ không tồi, hiệu quả tạo hình cũng thực tốt, lúc này mới khiến biên kịch và người sản xuất kín ý vài phần. Nhưng tận đến vừa rồi, người sản xuất cũng còn lặng lẽ nói với Viên đạo: "Nếu cậu ta diễn không tốt, hiện tại còn kịp thay đổi người."

Nhưng mà hiện giờ, một câu nói nhẹ nhàng bâng quơ, liền làm cho cả đoàn phim đều nhìn hết sức chăm chú.

Tư văn nho nhã, lại không hợp với tất cả mọi người, Tiết Gia Triết Dung Hủ tuấn mỹ lãng dật, đây hoàn toàn không giống một diễn viên mới chỉ vừa mười tám tuổi. Động tác cậu giơ tay nhấc chân, thâm trầm nội liễm, ngay cả biểu tình dường như cũng có sự thay đổi rất nhỏ, có vẻ càng thêm trưởng thành.

Mà sau những lời này của cậu, không ít sinh viên đều giơ lên tay. Giống như trong kịch bản an bài, Dung Hủ hạ mắt nhìn về phía diễn viên quần chúng ngồi gần nhất, người đó theo bản năng đứng lên, chỉ nghe Dung Hủ thản nhiên nói rằng: "Em là chòm sao gì?"

Nữ sinh viên kia nhìn khuôn mặt Dung Hủ, dường như có chút ngây người. Dáng vẻ của cô vừa vặn vô cùng ăn khớp với tiểu nữ sinh sợ hãi uy nghiêm của giáo sư, cô cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, nhưng mà nghe Dung Hủ nói xong, nhìn ánh mắt của cậu, liền theo bản năng mà nhỏ giọng trả lời: "Tiết… Tiết giáo sư, em là cung Nhân Mã."

"Cung Nhân Mã?" Giáo sư trẻ tuổi vươn tay đẩy gọng kính trên mũi, "Em hy vọng được người khác chú ý, tìm tòi về mình. Bề ngoài sáng sủa lạc quan, nhưng có khi lại cảm thấy mình thực cô độc, không có ai hiểu được mình. Một ít lý tưởng của em là không thực tế, em tự biết điểm này, nhưng ngẫu nhiên sẽ đột nhiên muốn đi thực hiện nó."

Sinh viên kia mở to hai mắt, không ngừng gật đầu: "Đúng! Giáo sư, ngài cũng nghiên cứu về cung hoàng đạo ư?"

Không trả lời câu hỏi của nữ sinh viên này, Tiết Gia Triết quay đầu nhìn về phía một sinh viên nam bên cạnh cô: "Cậu là cung gì?"

Trong phòng học lập tức sôi trào lên.

Một giáo sư thế mà lại tán gẫu về chòm sao với sinh viên! Hơn nữa còn là giáo sư đẹp trai như vậy!

Đúng lúc này, cửa sau phòng học bị người ta lặng lẽ mở ra, cảnh sát trẻ tuổi mặc áo khoác màu đen thân thể như mèo lướt vào phòng học, hắn vừa mới ngồi vào chỗ, liền nghe giọng nói lạnh nhạt của người đàn ông vang lên: "Chỗ thứ tư hàng thứ ba đếm ngược, bạn mặc áo khoác màu đen và quần bò xanh, đầu tóc không có chải chỉnh tề vểnh lên một góc… bạn học, cậu là cung gì?"

Đàm Dương Hiên mới vừa vào phim trường lập tức nở nụ cười, nói với Tiết Gia Triết: "Thầy à, tôi không tin cung hoàng đạo."

Tiết Gia Triết nhẹ nhướn mi: "Cậu là cung nào?"

Đàm Dương Hiên cười rộ nói: "Tôi là cung Cự Giải."

Ánh mắt Tiết Gia Triết sâu thẳm nhìn hắn, thật lâu sau, mới bình tĩnh trả lời: "Cậu cảm thấy mỗi người đều có thể có bí mật của mình, không cần quá mức thẳng thắn với người khác. Cậu biết mình có một chút chỗ thiếu hụt, nhưng lại biết nên làm thế nào bù lại…"

Lại là một đoạn lời thoại nói xong, Đàm Dương Hiên cười nói: "Thầy à, thầy nói không sai, rất giống tôi."

Các sinh viên trong phòng học càng thêm kịch liệt thảo luận, thỉnh thoảng có học sinh hỏi "Giáo sư, thầy cũng thích cung hoàng đạo hả", nhưng từ đầu đến cuối Tiết Gia Triết đều không trả lời vấn đề của bọn họ, chờ y hỏi xong một sinh viên cuối cùng, y bình tĩnh nhìn tất cả mọi người dưới đài, giọng điệu tùy ý nói rằng: "Vừa rồi đều là tôi nói bậy đó."

"A?!!!" Các sinh viên lập tức kêu rên, chỉ có cảnh sát trẻ tuổi ngồi ở cuối cùng vẫn là vẻ mặt "tôi biết ngay".

Đúng lúc này, chuông tan học vang lên, giáo sư trẻ tuổi tuấn dật nhẹ giọng nói rằng: "Tiết vừa rồi chính là giảng về hiệu ứng Barnum*, tiết sau tự học, mỗi người các bạn đem cảm tưởng của mình với hiệu ứng Barnum viết thành luận văn giao cho tôi…" Dừng một chút, "Không ít hơn một ngàn chữ."

**Hiệu ứng Barnum: là xu hướng mà mỗi cá nhân đưa ra một đánh giá có độ chính xác cao để miêu tả tính cách của cá nhân mà họ cho là đặc biệt phù hợp với mình, nhưng sự thật lại mơ hồ và chung chung có thể áp dụng cho nhiều người. Ví dụ như trong những bài kiểm tra tính cách thường có những câu như "Bạn quan tâm đến những người xung quanh và thường hay giúp đỡ họ"; "bạn có khả năng lãnh đạo tiềm ẩn"… và đa số mọi người đều tin vào những lời đó. Con người có xu hướng tin vào những lời mà họ muốn tin, họ sẽ tự gắn mình với những lời đánh giá đó, mà quên mất rằng những đánh giá ấy đúng với số đông người nghe.*

"Giáo sư!!!"

Giống như không nghe thấy mấy sinh viên ấy kêu rên, cầm notebook, Tiết Gia Triết liền đi ra khỏi phòng học. Ngay một khắc y rời khỏi phòng học, y bỗng nhiên nhích qua bên cạnh, người đàn ông chuẩn bị một quyền đánh tới liền nhào vào không khí.

Tiết Gia Triết nhướn mày nhìn hắn, thấu kính che đi đáy mắt, nhưng khóe môi lại thoáng cong lên: "Bạn học nam này, đánh thầy giáo, sẽ bị phạt đuổi học đó."

Đàm Dương Hiên không để bụng hỏi: "Nếu tôi đây muốn mời thầy giúp một việc, nên mời như thế nào?"

Tiết Gia Triết thản nhiên nói: "Việc gì?"

Ý cười trên mặt Đàm Dương Hiên lập tức trầm xuống: "Một vụ án giết người liên hoàn. Anh Tiết, anh ruột của tôi, cậu cứu tôi đi."

Ý cười bên môi Tiết Gia Triết càng tăng lên vài phần, hoàn toàn không có bộ dạng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm ở lớp học vừa rồi, "Cứu cậu? Hắn muốn giết cậu à? Kẻ sát nhân nào, có thể giết cái loại người mỗi ngày tập thể hình tám giờ, 18 tuổi đã có tám khối cơ bụng, 20 tuổi lấy được quán quân boxing toàn quốc, 23 tuổi ở Myanmar đột nhập hang ổ trùm buôn thuốc phiện, 25 tuổi một mình độc đấu 16 tên côn đồ, 27 tuổi…"

"… Vì sao chuyện của tôi mà cậu còn nhớ rõ ràng hơn cả tôi?"

Tiết Gia Triết xoay người đi: "Bởi vì người thông minh đều có thể nhớ kỹ loại việc nhỏ này."

Đàm Dương Hiên đầu tiên là sửng sốt, lập tức lại đuổi theo: "Tiết Gia Triết! Cậu nói rõ ràng, cậu đây là đang nói tôi ngốc hả? Giỏi thật, một năm không thấy, cậu liền đối đãi với bạn học cũ như vậy à, ông bạn? Cậu đừng đi…"

Bóng dáng hai người dần dần biến mất ở cuối hành lang, khi bóng dáng Bách Tích Văn cũng biến mất, Viên đạo lớn tiếng hô một câu "cắt", cảnh quay dài này đến đây liền kết thúc.

Dám dùng cảnh quay dài để quay cảnh đầu tiên, từ đó có thể thấy Viên đạo lớn mật, mà ông quả thật cũng có vốn liếng để lớn mật.

Nhìn lại trong video, Tiết Gia Triết lạnh lùng và sự thay đổi khi đối mặt với bạn học cũ, Đàm Dương Hiên thân thể cường tráng chính khí, toàn bộ đều biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Tuy rằng diễn xuất của các diễn viên quần chúng vô cùng bình thường, cho dù cố ý lựa ra vài người có được lời thoại, cũng rất làm đau mắt Viên đạo, nhưng chỉ hai diễn viên chính mà nói, cảnh diễn của bọn họ cũng đã quay rất tốt.

Viên đạo nghĩ nghĩ: "Cảnh của quần chúng lại quay bù một lần, lần này qua!"

Lúc này Dung Hủ và Bách Tích Văn đang đồng thời từ bên kia hành lang đi về, nghe xong lời này, Dung Hủ cười cười với Bách Tích Văn, cho dù bị thấu kính che, gương mặt thuộc về Dung Hủ, lại thuộc về Tiết Gia Triết này, vẫn xuất chúng chói mắt.

Bách Tích Văn nhìn lập tức sửng sốt, sau một lúc lâu, hắn mới xấu hổ gật gật đầu với Dung Hủ, lập tức nâng bước chạy đi, nào có cái loại dương quang suất khí của Đàm Dương Hiên vừa rồi.

Thấy thế, Dung Hủ nhướn mi. La Thiến vừa lúc đi tới, cô kỳ quái nói rằng: "Bách Tích Văn… hình như quái quái? Sao màn ảnh vừa rời khỏi hắn, hắn lại đột nhiên trở nên ngại ngùng thẹn thùng như vậy, rõ ràng trước màn ảnh, hắn rất lớn mật mà."

Dung Hủ tiếp nhận ly nước, uống một ngụm nước, cười nói: "Chị cảm thấy hắn thay đổi lớn ư?"

La Thiến gật gật đầu.

Dung Hủ nói: "Vậy nói lên hắn diễn xuất tốt. Viên đạo lựa chọn hắn, không phải là không có đạo lý." Hắn có thể trở thành tiểu sinh điện ảnh hạng một, tự nhiên cũng có nguyên nhân.

Câu sau Dung Hủ cũng không có nói ra, cậu nhìn chăm chú vào bóng dáng Bách Tích Văn, chỉ nhìn trong chốc lát, liền dời tầm mắt đi chỗ khác, lại đi chuẩn bị cảnh diễn tiếp theo. Mà cậu tự nhiên cũng không phát hiện, bên cạnh phim trường, một tầm mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trên người cậu, trong ánh mắt bao hàm tò mò và đánh giá.

Thiên hậu xinh đẹp khêu gợi vuốt ve đôi môi đỏ mọng, thấp giọng tự nói: "Dung Dung, Dung Dung à…"

Ngày đầu tiên khởi động máy, đoàn phim chỉ quay đến tối tám giờ, liền kết thúc một ngày quay, để mọi người trở về nghỉ ngơi sớm một chút, chuẩn bị nghênh đón trận đại chiến dài lâu kế tiếp.

Từ buổi chiều Dung Hủ nhận được tin nhắn của Tần Trình, cậu không có hồi âm, Tần Trình cũng không có gửi nữa.

Vốn dĩ Dung Hủ chỉ tưởng Tần Trình đang nói giỡn với mình, dù sao thì đối phương quay phim quay đến rạng sáng bốn năm giờ, thế mà lại không nghỉ ngơi, còn muốn gọi điện thoại cho mình? Loại chuyện này nói như thế nào cũng thấy kỳ quái, vì thế sau khi cậu trở lại khách sạn, chỉ gửi cho Tần Trình một câu "tôi về phòng rồi", liền bắt đầu tắm rửa.

Ai ngờ cậu vừa mới gội đầu xong, di động liền đột nhiên vang lên, Dung Hủ khẽ kinh ngạc, lập tức vươn tay cầm di động trên bồn rửa mặt lên: "Tần Trình?"

Trong tích tắc thiếu niên ấn nút nhận nghe, tiếng nước ào ào xuyên thấu qua ống nghe điện thoại truyền vào tai người đàn ông, màn hình di động có vài giây đồng hồ lùi lại, chờ hình ảnh đột nhiên hiện ra, bất luận là Tần Trình hay là Dung Hủ, đều mãnh liệt ngơ ngẩn.

Dung Hủ nhận nghe vội vàng, cũng không có chú ý đối phương gọi điện thoại video. Mà Tần Trình càng trăm triệu lần không nghĩ tới, hắn vừa gọi thông cuộc điện thoại, thứ nhìn thấy lại là nửa người trên để trần của thiếu niên!

Giọt nước từ sợi tóc ướt át chậm rãi chảy xuống dưới, trượt qua gương mặt tốt đẹp, trượt qua xương quai xanh yếu ớt, giống như dòng suối xuyên qua ở lồng ngực trắng nõn, dọc theo vòng eo thon gầy mảnh khảnh, biến mất phía dưới màn hình nhìn không thấy.

Tần Trình: "!!!"

Làn da trắng nõn như ngọc và điểm hồng nhạt nhô ra trên ngực thiếu niên, khiến Tần Trình lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng ngay sau đó, hắn lại yên lặng chuyển mắt trở về.

Lúc này đến phiên Dung Hủ: "…"

Trực tiếp lật mặt di động lên đặt ở trên bồn rửa tay, tùy tiện ném trên đống quần áo, mở loa ngoài.

Trong tích tắc hình ảnh biến hóa, Tần Trình mở to hai mắt, giống như nhìn đến cái gì đó từ trước mắt mình chợt lóe qua. Nhưng mà hình ảnh thật sự thay đổi quá nhanh, hắn căn bản không kịp thấy rõ, khi nhìn kỹ lại, thứ nhìn thấy đã là trần nhà và một đoạn nhỏ cửa kéo thủy tinh không hề thay đổi.

Trong phòng tắm hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng nước tí tách từng chút rơi xuống đất đánh vỡ yên lặng.

Tần Trình cẩn thận nhìn chằm chằm màn hình, khi phát hiện thứ mình có thể nhìn thấy quả thật nhất định và khẳng định là chỉ có trần nhà và cửa kéo thủy tinh, hắn mới tựa như có chút tiếc nuối mà thu hồi tầm mắt, giọng hơi khàn mở miệng hỏi: "… Cậu đang tắm à?"

Dung Hủ yên lặng cầm lấy xà phòng, vừa làm bước cuối cùng, vừa giọng điệu bình tĩnh hồi đáp: "Ưm." Sau một lúc lâu, cậu còn nói thêm: "Tôi không nghĩ anh sẽ gọi video, anh có chuyện gì không?"

Tiếng chà xà phòng xoạt xoạt khiến Tần Trình nhíu mày, ánh mắt càng thêm thâm trầm vài phần. Giọng điệu hắn nhìn như tùy ý nói rằng: "Quả thật có một số việc, nói với cậu. Trong phòng cậu không có những người khác đi?"

Nghe đến câu này, trong đầu Dung Hủ tức khắc hiện ra tin nhắn buổi chiều của đối phương.

… Chuyện gì riêng tư như vậy, vì sao Tần Trình cứ luôn cường điệu không thể có những người khác ở đây?

Suy nghĩ không khỏi nhập tâm hơn vài phần, Dung Hủ vừa không chú ý, xà phòng đột nhiên từ trong tay trượt xuống. Cậu kinh ngạc trợn to hai mắt, nhanh chóng muốn bắt lấy xà phòng, nhưng mà bất ngờ không kịp đề phòng trực tiếp dẫm lên xà phòng trơn lùi, cả người mãnh liệt đổ sang một bên.

"Rầm —— "

"Dung Dung… Dung Hủ!"

Giọng nói dồn dập của người đàn ông lập tức vang lên, Tần Trình còn chưa kịp lo lắng, đột nhiên liền thấy một cánh tay chống trên cửa kéo thủy tinh của phòng tắm. Tức khắc, nửa người trên trần trụi của thiếu niên lại xuất hiện trên màn ảnh di động, lúc này cậu có chút chật vật, tóc đen hỗn độn tản trên gương mặt, dường như cánh tay chống trên cửa kéo, mới miễn cưỡng không để mình ngã sấp xuống.

Hình ảnh này đẹp đến mức khiến lòng người kinh ngạc, nét đẹp hỗn độn càng lộ ra một tia kiều diễm, trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp còn nổi lên một chút ửng hồng vì bối rối mà hình thành.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Dung Hủ lắc đầu: "Không có việc gì…"

Tần Trình không chuyển mắt nhìn màn hình di động: "Ừm, không có việc gì… không có việc gì là tốt."

Dung Hủ chống cửa, chậm rãi đứng thẳng thân thể, rốt cuộc hoàn toàn tránh đi kết cục ngã sấp xuống. Cậu nhặt xà phòng lên, lòng còn sợ hãi mà thả xà phòng lại trong hộp, mở vòi hoa sen bắt đầu rửa bọt trên người.

Vì thế, giờ phút này, màn hình di động bị chia làm hai nửa, một nửa là trần nhà, một nửa… là hình ảnh phần thân trên của thiếu niên, còn thường thường có thể lộ ra một chút hồng nhạt làm cho người ta mơ màng, Tần Trình không rên một tiếng lắng nghe tiếng nước. Nhìn Dung Hủ không hề phòng bị mà tắm rửa.

Trong điện thoại, giọng Dung Hủ còn kèm theo tiếng nước truyền đến: "Chờ một chút, tôi rất nhanh liền xong."

Tần Trình: "… Ừm." Hắn biết, cậu ấy rất nhanh liền xong.

Nhìn nửa phút sau, dường như cũng hiểu được hành vi này của mình quá vô sỉ, Tần Trình yên lặng dời tầm mắt đi chỗ khác. Nhưng chỉ dời đi chỗ khác vài giây đồng hồ, hắn lại không tự chủ được mà quay lại, tiếp tục nhìn chằm chằm màn hình di động, hiên ngang lẫm liệt, quang minh chính đại mà nhìn!

Cuộc gọi video vẫn còn tiếp tục, thiếu niên trên hình ảnh vẫn không có một chút phòng bị như cũ.

Đây là đêm thứ hai đếm ngược đến lúc Tần Trình từ nước Mỹ trở về, buổi tối tám giờ rưỡi, đêm mới vừa bắt đầu.

Hết chương 72

73. Chương 73

Trận phúc lợi mắt từ trên trời giáng xuống này chỉ duy trì ba phút đồng hồ, liền ngừng lại.

Dung Hủ vươn tay cầm lấy quần áo đặt bên dưới điện thoại, không có quần áo chống đỡ, di động liền thành thành thật thật nằm trên bồn rửa tay trơn nhẵn. Nhất thời, bên kia bờ đại dương, trên màn hình di động của người đàn ông chỉ còn lại có một vùng… trần nhà trắng bóng.

Tần Trình: "…"

Dung Hủ rất nhanh mặc xong quần áo, chà lau tóc. Chờ cậu chỉnh lý thỏa đáng hết thảy, cậu lại cầm di động trên bồn rửa tay lên, liền thấy Tần Trình vẻ mặt bình tĩnh lật xem kịch bản, dường như cũng không có nhìn di động.

Dung Hủ cười lên tiếng nói: "Tôi xong rồi. Tần Trình, đêm nay anh tìm tôi có chuyện gì?"

Nghe được giọng Dung Hủ, người đàn ông mặt không đổi sắc đặt kịch bản đã sớm lật mấy trăm lần ở trong tay sang một bên, nhìn về phía màn hình di động. Chỉ thấy trên màn ảnh rộng lớn, thiếu niên trắng nõn tuấn dật đang một tay lau tóc, khăn lông màu trắng làm nổi bật hai má hơi hơi phiếm hồng, làn da trắng đến độ có chút trong suốt, hai mắt đen bóng, lóe ánh nước thản nhiên.

Tần Trình hơi hơi nhếch môi, bình tĩnh hỏi: "Vừa rồi ngã đau không?"

Không ý thức được đối phương cũng không có trả lời vấn đề của mình, Dung Hủ cười nói: "Không có gì, chỉ là trong lúc nhất thời không đứng vững."

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục nói rằng: "Tôi nhớ rõ kế Tượng Sơn có một bệnh viện, nếu cậu có chỗ nào ngã bị thương, có thể đi nhìn xem. Hôm nay là nghi thức khởi động máy của «Mê thành» hả?"

Dung Hủ cầm di động đi vào trong phòng ngủ, vừa gật đầu hồi đáp: "Ừm đúng, hôm nay mới vừa khởi động máy."

"Có diễn viên tôi quen không?"

Dung Hủ đặt điện thoại ở trên giường, mình thì cúi người tìm kiếm băng cá nhân, vừa suy tư hồi đáp: "Diễn viên anh quen hả? Tôi cũng không biết. Anh quen Bách Tích Văn không… A đúng, còn có Nhâm Thư Chỉ, Mã Tề."

Giới giải trí ở mặt ngoài nhìn như hài hòa, nhưng bên trong lại có phân chia giai cấp nghiêm khắc. Cái gọi là địa vị đè chết người, đại minh tinh địa vị cao, trọng lượng lời nói đương nhiên liền nặng hơn tiểu minh tinh. Nói ví dụ như Tần Trình, hắn chưa bao giờ đóng phim truyền hình, tiếp xúc khẳng định đều là minh tinh giới điện ảnh, hơn nữa minh tinh có thể đối diễn với hắn, ít nhất cũng là địa vị như Hạ Mộ Nhan.

Ở bất luận một lễ trao giải nào, loại ảnh đế ảnh hậu như bọn họ đều là vài người đếm ngược lên sân khấu, xem như áp trục.

Đương nhiên, có một vài diễn viên đang hot ỷ vào nhân khí mình cao, cũng sẽ ra vẻ ngôi sao, cố ý đi muộn trở thành người cuối cùng lên sân khấu, diễu võ dương oai trong giới giải trí. Nhưng trên thực tế, loại minh tinh không đầu óc này đều đi không xa, tựa như Dung Hủ hiện tại đã hot đến ba ngày hai bận lên top search, cậu cũng không có cho là mình lợi hại hơn mấy người Hạ Mộ Nhan, Sở Kỳ.

Không đem nhân khí chuyển đổi thành tác phẩm và giải thưởng, liền không có địa vị chân chính.

Tìm trong chốc lát, Dung Hủ tìm được băng cá nhân của khách sạn trong ngăn kéo. Cậu xé mở, nhẹ nhàng dán trên ngón trỏ tay phải của mình, nơi đó rách một chút da, tuy rằng không có chảy máu, nhưng chỉ cần đụng nước, lại có một chút đau xót.

Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp bình tĩnh của người đàn ông vang lên: "Nhâm Thư Chỉ, tôi biết."

Dung Hủ ngây ra, quay đầu nhìn về phía màn hình di động, hỏi: "Anh biết cô ấy hả?"

Nhâm Thư Chỉ là thiên hậu gợi cảm đang hot không sai, nhưng phóng mắt toàn cầu, cô chỉ có thể xem như một nữ ca sĩ có chút nhân khí. Ngôi sao ca nhạc nữ ngang cấp với cô ở Hoa Hạ không có mười người, cũng có năm người, cái này là còn chưa tính những thiên hậu có địa vị cao hơn cô rất nhiều.

Tần Trình một tay chống cằm, ánh mắt lạnh nhạt, giọng điệu nhìn như bằng phẳng, nhưng mà câu chữ lại từng chút từng chút, nghiêm nghiêm túc túc nói ra khỏi miệng: "Tiếng tăm Nhâm Thư Chỉ trong giới không phải là quá tốt, cậu chú ý một chút." Dừng chốc lát, Tần Trình lại bổ sung: "Nếu mẹ biết cậu lui tới với cô ta, có khả năng sẽ rất lo lắng."

Dung Hủ lập tức hiểu rõ ý của đối phương, cậu mỉm cười, vừa mới chuẩn bị nói với đối phương về chuyện hôm nay, đột nhiên liền nghe thấy một trận tiếng gõ cửa.

Dung Hủ nhẹ giọng nói rằng: "Tôi đi xem một chút, có thể là chị tiểu Thiến."

Tần Trình nhẹ nhàng ừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu lật xem kịch bản, mà Dung Hủ thì đứng dậy đi đến trước cửa. Chỉ nghe một tiếng cạch mở cửa, người đàn ông đang chán đến chết mà xem kịch bản lần thứ N, đột nhiên liền nghe một giọng nói kinh ngạc từ đầu kia di động vang lên: "Nhâm tiểu thư?!"

"Xoạch —— "

Kịch bản bị người đàn ông mãnh liệt đóng lại, Tần Trình phút chốc quay đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú màn hình di động.

Thực đáng tiếc chính là, di động bị thiếu niên để ở trên giường, căn bản không có lấy đi, vì thế Tần Trình chỉ có thể nhìn đến trần nhà không hề thay đổi. Mà bên kia điện thoại, âm thanh lại vững vàng truyền tới.

Trong giọng thiếu niên mang mỉm cười, nhưng lại có một chút câu nệ: "Nhâm tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì không?"

Giọng người phụ nữ mềm mại truyền đến: "Dung Dung, ngày mai tôi có cảnh diễn, tôi có chút không hiểu... cậu có thể dạy tôi không?"

Tần Trình: "!"

Dung Dung?! Cái tên Dung Dung là cô có thể gọi sao!!!

Dung Hủ cười nhẹ một tiếng: "Hôm nay có hơi muộn, sáng ngày mai tôi lại nghiên cứu kịch bản với chị nhé?"

Giọng Nhâm Thư Chỉ mang theo một chút tội nghiệp: "Nhưng mà tôi lo lắng ngày mai liền không kịp…"

Tần Trình: "!!"

Nhờ người ta hỗ trợ còn nhiều yêu cầu như vậy!!!

Bên kia điện thoại im lặng một lát, giọng nói bất đắc dĩ của Dung Hủ rốt cuộc vang lên: "Nhâm tiểu thư, hiện tại có chút muộn, trai đơn gái chiếc ở chung trong một căn phòng nghiên cứu kịch bản, chỉ sợ…"

Ý tiễn khách vô cùng rõ ràng, đây là đang ám chỉ đối phương, nếu như bị papparazi bắt lấy nhược điểm, vậy rất không ổn.

Ai ngờ Nhâm Thư Chỉ lại nở nụ cười: "Không sao, Dung Dung, chúng ta chỉ nghiên cứu kịch bản một chút, không có gì mà."

Tần Trình: "!!!"

Tuy rằng không thể nhìn đến biểu tình hai người, nhưng người đàn ông lại dần dần nhăn mày. Mắt thấy thiếu niên thật lâu không có mở miệng, Tần Trình mím môi, mắt phượng hẹp dài hơi hơi nheo lại, trực tiếp ném kịch bản lên trên bàn bên cạnh, bình tĩnh ho khan hai tiếng.

Mà ở cửa phòng, Nhâm Thư Chỉ đột nhiên nghe được âm thanh, cả người sửng sốt. Một lát sau, nụ cười trên mặt cô cứng đờ, cười khan nói với Dung Hủ: "Cậu đang gọi điện thoại với người khác sao?"

Trong đôi mắt sáng ngời của thiếu niên hiện lên một tia giảo hoạt, cậu lạnh nhạt nói: "Ừm, tôi đang gọi điện thoại với người nhà của tôi."

Nhâm Thư Chỉ: "…"

Tới cửa thông đồng người ta, thế mà lại bị người nhà của người ta nghe được!!!

Nhâm Thư Chỉ không biết Dung Hủ là đang gọi điện thoại với cha mẹ, hay là gọi điện thoại với người thân khác. Nhưng mà loại chuyện này bị bên thứ ba nghe được, còn bị người thân thuộc của đối phương nghe được… không khỏi có chút quá dọa người. Nhâm Thư Chỉ xấu hổ nói hai câu với Dung Hủ, liền tạm thời rời đi, nhưng mà trước khi đi, cô vẫn nhìn về phía Dung Hủ, phất phất kịch bản trong tay: "Về sau lại tán

gẫu… tán gẫu kịch bản.”

Dung Hủ nhẹ nhướn mi, không có phản bác, cười gật gật đầu với đối phương.

Rốt cuộc, Nhâm Thư Chỉ không tình nguyện rời khỏi phòng Dung Hủ, Dung Hủ đóng cửa lại, còn chưa đi đến trước giường, liền nghe giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: “Tiếng tăm của cô ta không tốt, không phải là thật sự muốn tán gẫu kịch bản với cậu.”

Dung Hủ cầm lấy di động, nằm vật xuống trên giường, mỉm cười nói: “Tôi biết.”

Tần Trình phút chốc sửng sốt, chỉ nghe giọng thiếu niên mang theo ý cười vang lên: “Có khả năng tối hôm nay thật sự chỉ là tán gẫu kịch bản, nhưng ngày mai lại đến, ngày kia lại đến… Về sau có lẽ liền không phải là tán gẫu kịch bản đơn giản như vậy nữa. Không có ai nửa đêm cố ý đến phòng người khác chuyên để tán gẫu kịch bản, đồng thời với việc tán gẫu kịch bản, luôn có thể làm thêm vài việc khác.”

Kế tiếp, Dung Hủ kể ra toàn bộ những hành vi ngày hôm nay của Nhâm Thư Chỉ. Nói xong lời cuối cùng, cậu nhăn mày lại, hoang mang nói rằng: “Tôi nghe chị tiểu Thiến nói, cô ấy quả thật thích làm một ít… chuyện đó với sao nam chung đoàn phim. Có điều loại chuyện này luôn là anh tình em nguyện, ban ngày cô ấy đã đến bên Mã Tề, buổi tối tại sao lại đến phòng tôi?”

Tần Trình: “…”

Còn có thể vì cái gì? Nếu là hắn, hắn mới không cần cái gì mà Mã Tề, Ngưu Tề đâu, hắn cũng muốn ôm kịch bản đến gõ cửa!

Vấn đề này Dung Hủ chung quy không có được lời giải đáp, Tần Trình rất nhanh nói sang chuyện khác, hai người lại tán gẫu chuyện đóng phim của từng người. Càng về sau, lại tới chuyện Dung Hủ muốn nuôi mèo ở trong nhà, lần này vừa tán gẫu liền tán gẫu đến buổi tối mười một giờ, Tần Trình phải đi quay, lúc này Dung Hủ mới đột nhiên nhớ tới: “Đúng rồi, rốt cuộc anh muốn nói với tôi chuyện gì?”

Tần Trình vẻ mặt trấn định: “Tôi quên rồi.”

Dung Hủ: “…”

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt bình tĩnh của người đàn ông, chậm rãi, Dung Hủ nhịn không được cong khóe môi, trong lòng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ. Cậu cười nhạt nhìn người đàn ông đầu kia di động, chỉ thấy Tần Trình đã mặc áo khoác vào, dường như chuẩn bị ra ngoài.

“Cái caravat màu lam sẫm kia có lẽ càng thích hợp với anh.”

Tay Tần Trình cầm caravat màu đỏ thẫm đột nhiên cứng đờ, hắn quay đầu nhìn về phía di động, chỉ thấy

trên màn ảnh, thiếu niên tinh xảo cong môi mỉm cười, nhất thời giống như hoa xuân nở rộ, xán lạn nhu hòa. Cậu nghiêm nghiêm túc túc nói rằng: "Cái caravat kia, rất xinh đẹp, rất thích hợp với anh."

Tần Trình yên lặng buông cái caravat màu đỏ xuống, cầm lấy caravat màu xanh, buộc lên.

Khi hắn làm xong hết thảy, chỉ nghe Dung Hủ gật gật đầu, cười nói: "Rất bảnh."

Tần Trình: "… Ừm."

Ý cười bên môi Dung Hủ càng tăng lên vài phần: "Vậy ngủ ngon?"

Tần Trình hạ mắt nhìn di động: "Ngủ ngon."

Ngay trước khi muốn cúp điện thoại, thiếu niên lại cười nói một lần: "Thật sự rất bảnh."

Vành tai Tần Trình ửng đỏ: "… Ừm."

Một cuộc điện thoại video vượt biển, gọi ước chừng ba giờ, rốt cuộc mới chấm dứt. Tần Trình bỏ điện thoại di động vào túi áo tây trang, yên lặng đi tới trước cửa kính sát đất của căn phòng, cẩn thận đánh giá cái caravat lam sẫm này. Hắn hạ mi, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn một phút, hai phút…

Đúng lúc này, giọng Từ Tấn từ ngoài cửa truyền đến: "Sao còn không ra? Tần Trình, xế chiều đi quay cảnh cuối cùng, không phải là ngày hôm qua cậu yêu cầu đóng máy về nước sớm một chút sao, hiện tại còn không ra hả?"

Người đàn ông lập tức thu hồi tầm mắt, nâng bước mở cửa phòng ra.

Không nghĩ tới đối phương sẽ đột nhiên mở cửa, Từ Tấn mãnh liệt ngẩn ra, tiếp đó tầm mắt liền rơi trên caravat của đối phương: "Ý, ngày hôm qua lúc xác định tạo hình cảnh cuối cùng, không phải cậu nói màu đỏ thẫm càng tốt sao, sao lại chọn cái này?"

Tần Trình thản nhiên quét nhìn hắn một cái: "Anh nhớ lầm, cái này tốt hơn."

Từ Tấn: "… Cậu tưởng tôi bị ngốc sao?"

Tần Trình dừng bước đánh giá Từ Tấn một cái, trong ánh mắt đều là ý tứ "bị anh phát hiện rồi", tiếp đó lại nâng bước rời đi.

Từ Tấn: "…" Ngày tháng thật sự không cách nào sống nổi!!!

Cùng lúc đó, Hoa Hạ cách nửa cái địa cầu, đúng là thời gian rạng sáng.

0h ngày hai mươi ba tháng năm vừa qua, ba giải thưởng phim truyền hình lớn của Hoa Hạ là giải Mẫu Đơn, giải Phi Thiên và giải Chuông Vàng, đồng thời công bố danh sách đề cử năm nay. Phần danh sách này tham khảo tất cả phim truyền hình chiếu trên đài truyền hình Hoa Hạ, cùng với các phim mạng chiếu công khai trên các trang web video lớn cả một năm vừa qua, cuối cùng mỗi giải thưởng kỹ thuật có tám đề cử, mỗi giải thưởng lớn có năm đề cử.

Trong tất cả đề cử giải thưởng, người thắng lớn của phim chiếu tuần rõ ràng chính là «Mai phục» phát sóng vào tháng mười một năm trước, mà người thắng lớn của phim chiếu ngày cũng theo lý đương nhiên chính là phim chế tác lớn «Tranh giành» có rating cao nhất trong năm qua.

Khi Dung Hủ thức dậy, vừa mở di động lên, liền nhận được một đống tin nhắn chúc mừng.

[La Chấn Đào: tiểu Hủ, chúc mừng cậu! Hoắc Hi được đề cử nam phụ xuất sắc nhất giải Mẫu Đơn, Mặc Sĩ Diêu được đề cử nam phụ xuất sắc nhất giải Chuông Vàng. Cậu còn được đề cử người mới xuất sắc nhất giải Mẫu Đơn và giải Phi Thiên!]

Hết chương 73

74. Chương 74

Ở thế giới này, giải thưởng điện ảnh thích tổ chức chệch thời gian, mỗi giải công bố giải thưởng riêng. Nhưng ba giải thưởng phim truyền hình lớn của Hoa Hạ lại rất kỳ quái, thích tụ tập tiến hành. Tháng sáu hàng năm, do giải Mẫu Đơn xung phong, dẫn đầu phát biểu kết quả vào tuần đầu tiên của tháng, giải Phi Thiên tiếp theo, cuối cùng là giải Chuông Vàng.

Trong ba giải thưởng này, phương thức bình chọn của giải Mẫu Đơn lấy khán giả yêu thích là chính, tính chuyên nghiệp yếu nhất, giải Phi Thiên thì tổng hợp ý kiến của đoàn bình thẩm đánh giá và số phiếu của người xem. Giải Chuông Vàng có tính chuyên nghiệp cực mạnh, kết quả bỏ phiếu của khán giả chỉ có thể tính là một phiếu, trọng điểm vẫn là xem đánh giá của đoàn chuyên gia bình thẩm.

Nhưng bất luận như thế nào, ba giải thưởng này chính là giải thưởng phim truyền hình lớn có trọng lượng nặng nhất của Hoa Hạ. Sau khi danh sách đề cử của chúng được công bố, không hề nghi ngờ, «Tranh giành» và «Mai phục» trở thành người thắng lớn trong một năm vừa qua.

Trong giải Mẫu Đơn, «Tranh giành» đạt được mười ba đề cử, «Mai phục» đạt được mười đề cử.

Giải Phi Thiên, «Tranh giành» đạt được chín đề cử, «Mai phục» đạt được năm đề cử.

Giải Chuông Vàng, «Tranh giành» đạt được bảy đề cử, «Mai phục» đạt được bốn đề cử!

Tuy nói trong giải Chuông Vàng có tính chuyên nghiệp cực mạnh, ưu thế của hai bộ phim truyền hình này không rõ ràng như giải Mẫu Đơn và giải Phi Thiên, nhưng mà so sánh với những phim truyền hình khác cùng kỳ, bọn họ lại dẫn đầu xa xa. Nhất là «Tranh giành», đạo diễn xuất sắc nhất, phim truyền hình xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất… bộ phim truyền hình này đều đạt được đề cử!

Thậm chí một nam số bốn, cũng có thể đạt được đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Chuông Vàng!

[Diêu Diêu được đề cử nam phụ xuất sắc nhất giải Chuông Vàng ~!!! A a a a, cái đề cử này tôi phục! Diêu Diêu thật sự rất tốt, Dung Dung cũng diễn đặc biệt tốt!]

[#chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu# mỗi ngày đều phải đăng một cái weibo mang cái tag này, thật muốn ngủ với Diêu Diêu!]

[Diêu Diêu tôi khẳng định ngủ không được, nhưng mà tôi có thể lui một bước, tôi ngủ với Dung Dung là được XD]

[lầu trên thật không biết xấu hổ! Dung Dung là của tui! Dung của tui giỏi nhất, đề cử hai giải nam phụ, còn đề cử hai giải người mới xuất sắc nhất! A a a a a, Hoắc thiếu soái thật giỏi, Diêu Diêu cũng thật giỏi, bọn họ đều thật giỏi, Dung Dung giỏi nhất! #Dung Hủ#]

«Tranh giành» và «Mai phục» thành công, đồng thời cũng có nghĩa là Dung Hủ thành công.

Loại tình huống này trong «Tranh giành» còn không tính là đặc biệt rõ ràng, bởi vì Đường Mộng Lam và Đổng Tranh diễn cũng tương đối xuất sắc, đều đạt được đề cử thị đế, thị hậu, có bọn họ so sánh, nam phụ xuất sắc nhất và người mới xuất sắc nhất của Dung Hủ liền không tính là đặc biệt đáng chú ý. Nhưng mà đối với «Mai phục» mà nói, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, nam nhân vật chính Hàn Dương Hạo ngay cả một cái đề cử thị đế cũng không mò đến, Dung Hủ lại dựa vào nhân vật Hoắc Hi lấy được một cái đề cử nam phụ xuất sắc nhất và một cái người mới xuất sắc nhất.

Đương nhiên, sau khi trải qua sự kiện ra vẻ ngôi sao nửa năm trước, Hàn Dương Hạo đã sớm hết thời. Đừng nói so với Dung Hủ, dù là so với các tiểu sinh hạng một, hạng hai bình thường, gã cũng hoàn toàn kém hơn! Mấy tháng gần đây Hàn Dương Hạo hoàn toàn biến mất trước mắt người xem, phát ngôn đều bị đổi, cũng không có tác phẩm mới xuất hiện.

Lần này khi «Mai phục» đại thu toàn thắng về đề cử trong ba giải thưởng phim truyền hình lớn, có dân mạng đùa giỡn tỏ vẻ: [mấy người nói xem tên Hàn Dương Hạo không biết xấu hổ kia có thể da mặt dày mà đi thảm đỏ với đoàn phim hay không?]

Lập tức có dân mạng lòng đầy căm phẫn trả lời: [lúc trước chúng ta bảo hắn cút ra khỏi giới giải trí lúc, hắn vẫn luôn giả chết, còn xóa weibo! Lần này nói không chừng hắn thật sự có thể đi ké thảm đỏ đó. Rõ ràng lúc trước còn muốn đuổi Dung Hủ người ta ra khỏi đoàn phim, nếu hắn còn muốn chút mặt mũi, vậy

thì đừng có đi. Đương nhiên nếu hắn thật sự dám đến lễ trao giải, tôi liền dám đem vết nhơ của hắn moi ra thêm một trăm lần!]

Tin tức về Hàn Dương Hạo chỉ có nhiêu đó, đa số dân mạng căn bản đã đem nam chính «Mai phục» là gã xem như trong suốt. Dù sao thì người này ngay cả một cái đề cử giải thưởng cũng không có, thích làm gì làm đi, nếu thảo luận về gã, còn cống hiến uổng phí lưu lượng cho gã rồi!

Vừa vặn hôm trước quảng cáo phát ngôn khoai tây lát Leke của Dung Hủ vừa mới chiếu trên TV, trong đoạn quảng cáo kia ngoài ý muốn cắt bỏ hết cảnh diễn của Đặng Dật Văn, chỉ có cảnh Dung Hủ đi đoạt bảo thám hiểm. Hơn nữa lúc này được đề cử, nhiệt độ của Dung Hủ được gia tăng rất cao, trên bảng nhiệt độ minh tinh của weibo, đã lên tới hạng tám!

Bảng nhiệt độ minh tinh weibo bao gồm tất cả minh tinh Hoa Hạ, không dựa theo địa vị, tác phẩm và tư lịch đến xếp hạng, chỉ dựa theo lượng thảo luận weibo của minh tinh trong thời gian một tuần, tiến hành xếp hạng đơn giản thô bạo. Cho nên trên lý luận, chỉ cần nhân khí bạn đầy đủ, dù bạn mới ra mắt một tháng, cũng có thể vượt qua các ảnh đế ảnh hậu kia, trở thành hạng nhất.

Đáng nhắc tới chính là, sáu năm gần đây hạng nhất bảng xếp hạng này vẫn chưa từng thay đổi, vẫn luôn là Tần Trình.

Nghị luận bên ngoài cũng không có truyền vào trong đoàn phim «Mê thành», hiện giờ đã khởi động máy hai ngày, tiến độ quay của đoàn phim đã đi lên quỹ đạo.

Diễn xuất của hai nam chính tự nhiên không cần nhiều lời, Viên đạo khâm điểm Dung Hủ và Bách Tích Văn làm nam chính, chính là vì diễn xuất của bọn họ, tiếp theo mới là nhân khí của bọn họ. Trước khi chính thức đối diễn với Bách Tích Văn, Dung Hủ cũng thật không ngờ, đối phương không biết nghiên cứu kịch bản, nhưng mà diễn xuất lại không tồi.

Hoàn toàn tương phản với Bách Tích Văn chính là, kịch bản của nữ chính Nhâm Thư Chỉ làm vô cùng xinh đẹp, phía trên đều là ký hiệu đủ mọi màu sắc, nhưng mà lúc cô đóng phim, lại liên tục NG. Viên đạo tốn một buổi sáng để chỉ đạo Nhâm Thư Chỉ, đến chạng vạng, Nhâm Thư Chỉ mới chính thức tiến vào nhân vật, Viên đạo cũng miễn cưỡng vừa lòng gật đầu.

Dù sao thì nghề chính của Nhâm Thư Chỉ là ca sĩ, cô diễn xuất không tốt, cũng vốn là hợp tình.

Có điều lúc nghỉ ngơi, La Thiến lại lặng lẽ nói cho Dung Hủ một bí mật: "Kỳ thật Nhâm Thư Chỉ này hình như là mang đầu tư vào đoàn. Cô ta vô cùng muốn làm nữ chính một phim thương nghiệp phòng bán vé cao, cho nên liền đầu tư «Mê thành»."

Nghe vậy, Dung Hủ bỗng chốc hiểu ra, cậu cười quay đầu: "Chị tiểu Thiến, làm sao chị biết nhiều chuyện như vậy?"

La Thiến ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói: "Lúc tôi nói chuyện phiếm với chị Lý tổ đạo cụ, nghe chị

ấy nói."

Nghe xong lời này, cuối cùng Dung Hủ cũng hiểu rõ, vì sao rất nhiều minh tinh tìm trợ lý sẽ tìm trợ lý nữ, mà không tìm trợ lý nam sức lực lớn, có thể chuyển hành lý. Tựa như La Chấn Đào đã từng nói, con gái tâm tư tinh tế, không những quản lý fan càng tốt, sau khi đến đoàn phim, cũng càng dễ dàng hoà mình với những người khác, nói không chừng… còn có thể đào ra một chút chuyện ngoài lề.

Cùng ngày ngoại trừ Nhâm Thư Chỉ luân phiên NG, Dung Hủ và Bách Tích Văn quay đều vô cùng thuận lợi. Buổi tối sau khi trở lại khách sạn, Dung Hủ vừa mới tắm rửa xong, đột nhiên liền nhận được điện thoại của Tần Trình… hừm, lại là gọi video.

Lúc này đây, Dung Hủ không có nhận nghe nữa, mà là trực tiếp tắt. Tiếp đó tự mình gọi một cuộc điện thoại bình thường qua, cười nói: "Gọi video không cần thiết, Tần Trình, anh nhớ ra ngày hôm qua muốn nói với tôi chuyện gì rồi sao?"

Tần Trình: "… Ừm, hiện tại cậu ở phòng một mình à?"

Dung Hủ một tay cầm di động, ngửa người về phía sau, trực tiếp quăng mình vào trong giường lớn mềm mại. Cậu nhẹ cười nói: "Ừ, ở phòng một mình." Dừng một chút, cậu lại cố ý hỏi lại một lần: "Rốt cuộc là chuyện riêng tư gì, anh nhất định muốn phòng không có ai mới đồng ý nói cho tôi biết?"

Tần Trình: "…"

Nghe đầu kia điện thoại im lặng, trong đôi mắt trong suốt của thiếu niên hiện lên một chút ý cười, nhưng mà giọng điệu lại vô cùng ngưng trọng, hoàn toàn nghe không ra người nói chuyện giờ phút này đang mặt đầy ý cười: "Tần Trình, có chuyện gì, anh nhất định phải nói, đừng giấu tôi. Chuyện riêng tư như vậy, nhất định rất nghiêm trọng."

Tần Trình: "… Kỳ thật cũng không phải quá riêng tư."

Nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn vài phần, nhưng giọng Dung Hủ lại càng thêm nghiêm túc: "Anh nói đi, tôi nghe đây."

Tần Trình: "…"

Người đàn ông im lặng khiến thiếu niên nhịn không được mà cười cong mắt, cậu lại từng chữ một hỏi thêm một lần, hồi lâu sau, Tần Trình mới giọng điệu trầm thấp hồi đáp: "… Qua một thời gian ngắn chính là sinh nhật tôi, cùng đi ra ăn bữa cơm không?"

Lần này đến phiên Dung Hủ: "…"

Nhịn cười, Dung Hủ ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Chính là chuyện này à? Tôi nhớ rõ sinh nhật của anh còn hơn bốn tháng lận mà?”

Tần Trình trấn định thong dong trả lời: “Ừm, còn không đến năm tháng.”

Dung Hủ nghĩ nghĩ: “Không thấy quá sớm à?”

Tần Trình: “Chỉ còn lại không tới nửa năm.”

Dung Hủ rốt cuộc nhịn không được mà vươn tay bụm miệng, mới miễn cưỡng ngăn chặn tiếng cười trong cổ họng. Hai người lại tiếp tục hàn huyên, Dung Hủ cũng không có hỏi lại vấn đề “vì sao chuyện sinh nhật lại là chuyện riêng tư” nữa, bởi vì cậu thực lo lắng nếu người đàn ông đó lại dùng vẻ mặt đứng đắn nói ra đáp án không thể tưởng được nào nữa, rất có thể cậu sẽ không khống chế nổi mà cười ngang.

Cuộc gọi lúc này chỉ hàn huyên một giờ, liền ngắt.

Có giáo huấn hôm qua, Nhâm Thư Chỉ không có đến tìm nữa, nửa đường Dung Hủ cũng đã nhận được tin nhắn của La Thiến: [vừa rồi lúc tôi ra cửa đã thấy cô ta đến phòng Mã Tề.]

Vậy nên, hôm nay nhất định là Nhâm Thư Chỉ không có khả năng đến tìm Dung Hủ tán gẫu kịch bản.

Lúc cúp điện thoại, Dung Hủ nghe được một âm thanh kỳ quái từ trong ống nghe, thực quen tai, nhưng mà âm thanh lại rất ồn ào, căn bản không thể nghe rõ. Rốt cuộc hai người kết thúc lần trò chuyện này, thiếu niên sớm tiến vào mộng đẹp, nhưng không biết âm thanh quen thuộc kia chính là tiếng phát thanh thông báo ở sân bay.

Một giờ sau, đại lục Hoa Hạ đang là đêm khuya, một chuyến máy bay đã cất cánh từ sân bay Los Angeles nước Mỹ, xuyên qua Thái Bình Dương rộng lớn vô ngần, hướng về phía đại lục phương đông xa xôi.

Sáng ngày hôm sau, Nhâm Thư Chỉ và Mã Tề cùng tới đoàn phim, Dung Hủ nâng mắt nhìn bọn họ một cái, liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

Không bao lâu, liền đến cảnh diễn của Dung Hủ.

Hôm nay cảnh bọn họ phải quay chính là cảnh ở phòng giải phẫu, Tiết Gia Triết làm chuyên gia tâm lý học được mời đến hỗ trợ, lúc học đại học y nghiên cứu chính là tâm lý học tội phạm, am hiểu vẽ ra tâm lý tội phạm. Muốn vẽ ra hình ảnh phạm nhân, tự nhiên không thể chỉ đi thăm dò hiện trường, chỉ đi phỏng vấn nhân chứng, càng cần trực diện thi thể người bị hại, bởi vì đây là nơi tiếp cận gần với phạm nhân nhất.

Hết chương 74

75. Chương 75

Ngọn đèn chói lọi đem phim trường chiếu sáng lên, nhân viên công tác tổ đạo cụ đang tiến hành kiểm tra cuối cùng. Diễn viên sắm vai thi thể đã sớm nằm trên đài giải phẫu, trên tay phải của hắn trực tiếp mang một cái màng đặc hiệu màu xanh lam. Lúc chỉnh sửa hậu kỳ, nhân viên công tác sẽ trực tiếp photoshop mất cánh tay hắn, xây dựng ra hiệu quả "bị hung thủ cắt đứt tay phải".

Cảnh này là cảnh nhiều người, Dung Hủ, Bách Tích Văn, Nhâm Thư Chỉ và Mã Tề đều có phân cảnh.

Đối mặt anh trai chết thảm của mình, Nhâm Thư Chỉ sắm vai em gái Lý Tiêu tự nhiên là nước mắt giàn dụa, hận không thể lập tức bắt được hung thủ. So sánh ra, Dung Hủ phải biểu hiện ra hình tượng một giáo sư lãnh tĩnh lý trí, cậu sẽ thực bình tĩnh tiến hành phân tích hành vi tội phạm, vẽ ra một bức họa bước đầu của tội phạm.

Vì thế trong cảnh này, Lý Tiêu cực kỳ bi thương và Tiết Gia Triết lạnh lùng vô tình hình thành một đối lập rõ rệt, rất có lực trùng kích.

Tám cameras đặt ở mỗi một phương hướng, sau khi Viên đạo hô "Action", Nhâm Thư Chỉ đứng ở chính giữa phim trường đột nhiên đau khổ khóc thành tiếng. Trong đôi mắt xinh đẹp kia, thuốc nước mắt không ngừng chảy xuôi xuống, thuốc nước mắt chuyên dùng để diễn cảnh khóc làm cho hai mắt cô có một chút phiếm hồng, càng có vẻ bi thống tuyệt vọng.

Cô từ cửa phòng giải phẫu đi từng bước một đến gần bàn giải phẫu, làm người nhà của người bị hại, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trai chết thảm của mình. Diễn xuất của Nhâm Thư Chỉ tuyệt đối không tính là quá tốt, nhưng mà đối với loại cảnh diễn mãnh liệt thế nay, cô diễn cũng coi như đúng chỗ: dù sao thì chỉ là biểu hiện ra bộ dạng nước mắt giàn dụa, cô chỉ cần gào khóc thảm thiết một phen, cũng có thể tính là qua cửa.

Mà nhân vật chính của cảnh này, là Dung Hủ và Bách Tích Văn.

Tiết Gia Triết và Đàm Dương Hiên đã sớm ở phòng giải phẫu, vị chuyên gia tâm lý học tội phạm ấy đeo bao tay màu trắng, vẻ mặt lạnh nhạt lật xem cánh tay bị đứt của người bị hại, cùng với vết đao ở ngực đối phương. Ánh mắt của y gần như vô tình, giống như không phải đang nhìn một nhân loại, mà là đang nhìn một đạo cụ.

Ngọn đèn màu trắng chợt lóe qua trong đôi mắt lạnh như băng của y, Tiết Gia Triết nâng mắt nhìn về phía Đàm Dương Hiên ở một bên.

Đàm Dương Hiên lập tức nghiêm túc hỏi: "Có phát hiện gì sao?"

Nhưng mà ngay sau đó, Tiết Gia Triết lại cười nhạt cong môi, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Giúp tôi đẩy

kính mắt một chút." Giọng y thanh lãnh sạch sẽ, so với tiếng khóc thét của Nhâm Thư Chỉ, càng có một loại khí độ hòa nhã thong dong.

Đàm Dương Hiên nghe vậy sửng sốt, cúi đầu nhìn về phía hai tay Tiết Gia Triết từng chạm qua thi thể. Hắn lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nhanh chóng giúp ông bạn học cũ của mình đẩy thẳng kính mắt.

Tiếp, Tiết Gia Triết tiếp tục quan sát thi thể đó.

Sau một lúc lâu, lúc Lý Tiêu ở một bên khóc đến không ra hình dạng, y mới tháo bao tay xuống, vừa đi về phía bồn rửa tay của phòng giải phẫu, vừa dùng giọng điệu lạnh nhạt nói rằng: "Vết đao ở ngực là vết thương trí mệnh, một đao mất mạng. Tôi không phải là pháp y, nhưng tay phải của hắn hẳn là bị cắt bỏ khi còn sống."

Đàm Dương Hiên lập tức trả lời: "Phải, tay cắt bỏ trước, sau đó mới là vết thương trí mệnh ở tim." Dừng một chút, Đàm Dương Hiên nhanh chóng bổ sung: "Trong bản kiểm tra máu của hắn, không có thành phần thuốc tê."

Tiếng nước ào ào lập tức vang lên trong phòng giải phẫu, Tiết Gia Triết đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười kia khiến tiếng khóc của Lý Tiêu im bặt, tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía y. Chỉ thấy thanh niên cao gầy đứng ở góc chết ngọn đèn, hơi hơi cúi người, nghiêm túc rửa sạch ngón tay của mình. Rõ ràng vừa rồi lúc đụng vào thi thể y đã đeo bao tay, nhưng hiện giờ, y vẫn tỉ mỉ rửa mỗi một ngõ ngách ngón tay, giống như ngay cả một chút tro bụi nhìn không thấy trong kẽ móng tay cũng muốn rửa sạch sẽ.

Đôi môi mỏng manh của y nhếch lên một độ cong khó phát giác, sau lưng chính là một thi thể không có nhiệt độ, nhưng y lại giống như cái gì cũng không phát hiện, trấn tĩnh bình thản đến độ giống như đang tham gia một bữa họp mặt.

Kịch bản đến chỗ này, Lý Tiêu mà Nhâm Thư Chỉ sắm vai thật sự đã phát giận với người đàn ông xa lạ ấy. Anh trai cô vô tội chết thảm, người này vẫn luôn lật xem vết thương của anh trai, y cũng chả phải pháp y, căn bản không có một chút tôn trọng với người chết, hơn nữa hiện tại thế mà y lại còn cười!

Nhưng mà kế tiếp, lời Tiết Gia Triết nói lại càng làm cô tức giận. Vị chuyên gia tâm lý học này vừa rửa tay, vừa nói: "Nếu chặt tay phải khi còn sống, còn không có tiêm thuốc tê, vậy khẳng định rất đau, người bị hại sẽ giãy dụa. Nhưng mà vết cắt bằng phẳng như thế, thực rõ ràng, phạm nhân đã sớm am hiểu hành động này —— chặt tay phải người khác, có tri thức y học nhất định, biết cấu tạo xương của người, có thể sử dụng tốc độ nhanh nhất và phương thức dùng ít sức nhất, chặt tay phải người khác xuống."

Lời nói ra, Tiết Gia Triết tắt vòi nước, giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì: "Đúng rồi, thể trọng thi thể này ít nhất trên 100kg, có thể tìm được khe hở giữa khớp xương từ trong tầng thịt dày như vậy. Rất thú vị."

Lý Tiêu chậm rãi yên lặng, Đàm Dương Hiên lại hỏi: "Còn nữa không?"

Tiết Gia Triết xoay người: “Một đao mất mạng, không có vết thương thứ hai, có thể chứng minh cái gì?”

Đàm Dương Hiên tự hỏi một khắc: “Phạm nhân hiểu rất rõ làm thế nào giết người. Tựa như có thể hoàn mỹ cắt lấy tay phải, hắn có tri thức y học nhất định, đương nhiên, cũng có thể là một kẻ giết heo”

Tiết Gia Triết lại lắc đầu, khóe môi khẽ cong: “Không chỉ như thế, việc này càng chứng minh, hắn ta không quen biết người chết.”

Đàm Dương Hiên lập tức sửng sốt. Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên nhớ tới: “Đây không phải là khẳng định sao, chúng ta từng tra qua tin tức sáu người bị hại trước, bọn họ không có điểm chung gì, vòng xã giao gần như không có trùng nhau. Phạm nhân này hẳn là không quen biết tất cả các người chết đi.”

Tiết Gia Triết nâng mắt lên, ánh mắt xuyên thấu qua thấu kính lạnh như băng, thẳng tắp mà chăm chú nhìn trên người Đàm Dương Hiên.

“Vòng xã giao của con người là một thứ rất kỳ quái, không có ai có thể nói rõ ràng, rốt cuộc một người quen biết bao nhiêu người, ngay cả chính người đó cũng không cách nào giải thích.” Dừng một chút, Tiết Gia Triết tiếp tục nói rằng: “Sở dĩ nói không quen biết người chết, là bởi vì chỉ cần không phải tội phạm mang tính biểu diễn, thì không có khả năng chỉ một đao, liền hoàn thành việc giết người. Một đao kia hạ xuống, người chết ít nhất cần mười giây đồng hồ, mới có khả năng chân chính tử vong. Thời gian mười giây đồng hồ, nhiều nhất có thể đâm thêm hai mươi đến ba mươi đao, nhưng phạm nhân cũng không có làm như vậy.”

Đàm Dương Hiên vẫn có chút mờ mịt: “Vậy đại khái có thể chứng minh, phạm nhân rất tự tin, biết mình dùng một đao có thể giết người bị hại?”

Tiết Gia Triết bất đắc dĩ nở nụ cười: “Chỉ số thông minh của cậu là đóng gói toàn bộ đưa cho tứ chi phát triển sao, bạn học Đàm. Trên thân thi thể không có bất cứ dấu vết buộc chặt nào, việc này nói lên người chết mắt mở trừng trừng nhìn thấy phạm nhân tới giết hại mình. Khi đối mặt với ánh mắt của một người quen biết, nói từ tâm lý học, sẽ sinh ra một loại tâm tính khẩn trương và sợ hãi. Một đao hạ xuống, người bị hại giãy dụa, phạm nhân khẩn trương, vì thế hạ đao thứ hai. Từ những tiền lệ trước đây, có rất ít người bị hại trên thân chỉ có một vết thương, bình thường sẽ có nhiều vết thương cùng một vết thương trí mạng.”

Bản lĩnh đọc lời thoại là môn bắt buộc của mỗi một diễn viên.

Thứ như lời thoại nhìn qua vô cùng đơn giản, chỉ là trò chuyện từ miệng ra mà thôi, nhưng trên thực tế, đây lại là một bộ phận quan trọng tạo ra diễn xuất của diễn viên. Tựa như Nhâm Thư Chỉ, diễn xuất của cô khiến Viên đạo hết sức thất vọng, cho nên ngày hôm qua Viên đạo cố ý tìm biên kịch, giảm bớt lượng lớn lời thoại của Nhâm Thư Chỉ, chỉ cho cô cảnh diễn, mà không có lời thoại.

Diễn viên có bản lĩnh lời thoại tốt, hắn nói ra một câu, sẽ khiến bạn lạc vào cảnh giới kỳ lạ; diễn viên có bản lĩnh lời thoại không tốt, hắn nói chuyện bạn sẽ có cảm giác đang đọc sách, chỉ đơn thuần đọc ra chữ nghĩa trên kịch bản mà thôi, khiến người ta vô cùng thoát diễn.

Để giải cứu loại diễn viên này, giá trị của diễn viên lồng tiếng liền thể hiện ra. Tuy rằng tác phẩm lồng tiếng không nhất định là bởi vì bản lĩnh lời thoại của diễn viên kém, nhưng diễn viên bản lĩnh lời thoại kém khẳng định cần lồng tiếng.

Mà cảnh đầu tiên hôm nay, tổng cộng lời thoại của Dung Hủ, đã gần một ngàn chữ. Có thể thuộc hết nhiều lời thoại như vậy hay không, đã vô cùng khảo nghiệm diễn viên. Bình thường loại cảnh này đều là quay phim theo phân cảnh, phân chia từng đoạn từng đoạn ngắn, không ngừng quay lại.

Nhưng Viên đạo là một đạo diễn vô cùng thích sử dụng cảnh quay dài. Đêm qua ông cố ý tìm đến Dung Hủ, hỏi đối phương có thể thuộc được một ngàn chữ lời thoại hay không, Dung Hủ không hề chần chờ mà cười nói: "Có thể."

Cho nên, liền có cảnh hôm nay.

Giọng nói thanh lãnh đến gần như lạnh lùng của thiếu niên vang lên giữa phim trường trống trải, cậu cắn chữ rõ ràng, âm thanh có một loại lên xuống diệu kỳ.

Nếu muốn nói Dung Hủ đọc lời thoại đoạn này rất có tình cảm, đầy nhịp điệu, vậy tuyệt đối là không có khả năng. Bởi vì Tiết Gia Triết không phải là người nhiệt tình, y trời sinh tính tình lạnh nhạt, chỉ là mặt ngoài thân sĩ. Cho nên giọng điệu Dung Hủ kỳ thật tương đối bình thản, giống như đang trần thuật một sự thực. Nhưng cố tình, cậu nói nói, rất nhiều nhân viên công tác vây xem đều chậm rãi nhập diễn, giống như cũng bắt đầu theo vấn đề của cậu, từng chút mà tiến hành tự hỏi.

Vì sao nói phạm nhân khẳng định không quen biết người bị hại?

Vì sao nói phạm nhân là một người hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi, chiều cao một mét tám đến một mét tám lăm, cân nặng 60 đến 75 kg, bằng cấp đại học trở lên, đeo mắt kính, thuận tay trái, thích âm nhạc và hội họa?

Anh biết chiều cao cân nặng và tuổi tác đối phương thì thôi, vì sao còn có thể khẳng định, phạm nhân đeo kính mắt, thuận tay trái, thích âm nhạc và hội họa?! Cái này căn bản không khoa học! Hơn nữa anh còn nói, từ đáy lòng phạm nhân rất khinh bỉ người bị hại, ở trong lòng phạm nhân, người bị hại hẳn là một tội nhân, phạm sai lầm lớn.

Dựa theo kịch bản viết, lúc này em gái người bị hại nhịn không được phẫn nộ trong lòng, cô một phen xông lên trước, hung hăng đẩy Tiết Gia Triết một cái. Cú này tới rất đột ngột, Tiết Gia Triết bất ngờ không kịp đề phòng mà lui ra sau hai bước, đụng lên bồn rửa tay, phát ra một tiếng "rầm ——" thật lớn.

Đàm Dương Hiên sợ ngây người, Tiết Gia Triết cũng một tay chống bồn rửa tay, không kịp phản ứng.

Lúc này là phân cảnh của Nhâm Thư Chỉ, chỉ thấy cô lại kêu khóc, lớn tiếng giận dữ hét lên: "Anh đừng có nói bậy nói bạ! Anh trai tôi căn bản không có làm bất cứ chuyện gì sai. Anh ấy an phận thủ thường, đồng nghiệp ảnh vẫn luôn nói ảnh là một người tốt, là một người thành thật, ảnh cho tôi lên đại học, vì cho

tôi học hành, đến nay ảnh cũng chưa từng có bạn gái, chưa thành gia lập nghiệp! Anh thì biết cái gì!"

Viên đạo nhìn cảnh tượng trog camera, bất mãn nhăn mi, ông đang chuẩn bị hô cắt, ai ngờ ngay giây phút đó, Dung Hủ lại nhẹ nhàng cười một tiếng.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía cậu, chỉ thấy cậu đưa tay nhẹ nhàng tháo kính mắt trên mũi xuống, thong thả nâng mắt lên, ánh mắt sắc bén như đèn pha, mỉm cười ngưng mắt nhìn Nhâm Thư Chỉ, dưới cái nhìn chăm chú của cậu, hết thảy giống như trong suốt, không thể nào giấu nổi.

Đôi môi mỏng hơi hơi mở ra, trắng trợn châm chọc mà tỏ rõ hiện thực: "Trên ngón áp út tay trái có hai vết vòng khác nhau, một đậm một nhạt, trên cổ cũng có một dấu ấn hình dây tương tự một cái vòng trong đó."

Giáo sư tuấn tú nho nhã nâng bước chân lên, đi từng bước một về phía nữ sĩ đang bi thương kia.

"Trên người mặc áo khoác màu đen nhạt mộc mạc, quần cũng là kiểu dáng bình thường nhất, nhưng mà dây lưng của hắn là kiểu mới nhất hai tháng trước, giá cả không đắt, tạo hình rất kỳ lạ. Cái dây lưng này được chọn từ tay một người phụ nữ, người phụ nữ này tự nhận có chút phẩm vị, nhưng ánh mắt bình thường. Dấu vết có hình dạng tương tự trên cổ và ngón áp út tay phải người bị hại, thuộc về người phụ nữ đó, là nhẫn và vòng cổ tình nhân cùng kiểu."

Nhâm Thư Chỉ chậm rãi mở to hai mắt, giống như nhìn thấy thứ gì không thể tin được.

Nhưng mà, hết thảy còn chưa có chấm dứt.

"Trên lưng có một dấu hôn, sau cổ cũng có một dấu hôn, từ màu sắc đậm nhạt mà nói, dấu ở cổ là để lại trong vòng một tuần. Thói quen để lại dấu hôn giống nhau, tạo thành dấu vết giống nhau, đây là cùng một người phụ nữ để lại. Gái điếm sẽ không tặng dây lưng, cho nên không phải là gái điếm, chỉ có thể là bạn gái."

Nói tới đây, giáo sư tuấn mỹ lạnh nhạt này mỉm cười, giọng điệu dịu dàng, rồi lại vô cùng tàn khốc mà nói rằng: "Anh trai của cô có một người bạn gái, sắp bàn việc cưới hỏi. Đối phương trên ba mươi tuổi, rất vội vã muốn kết hôn, là giai cấp làm công. Anh trai cô trong một tuần gần đây chia tay đối phương, hai người hẳn là ầm ĩ không thoải mái."

Nói xong lời cuối cùng, y quay đầu nhìn sang một bên, ý cười càng tăng lên: "Bạn học Đàm, tôi nói có đúng không?"

Đàm Dương Hiên nghẹn họng nhìn trân trối người bạn học cũ, thật lâu sau, mới không ngừng gật đầu: "Đúng! Sáng hôm nay mới vừa điều tra ra, Lý Trung có một cô bạn gái cũ, đi làm ở nhà xưởng phụ cận, năm nay ba mươi mốt tuổi, trước đó hai người thiếu chút nữa bàn việc cưới hỏi, năm ngày trước chia tay. Bởi vì..."

"Bởi vì Lý Trung muốn người phụ nữ kia nạo thai." Tiết Gia Triết đẩy kính mắt lên mũi, mỉm cười nói, ánh mắt của y tĩnh lặng, tươi cười ấm áp, nhưng con ngươi giấu ở sau thấu kính lại không có một chút nhiệt độ, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhất tùy ý quét qua cô gái ngơ ngác dại ra kia.

Đến đây, cảnh này toàn bộ chấm dứt!

Trong bất cứ một cảnh nhiều người nào, dù sao cũng phải có phân chia chủ yếu và thứ yếu. Trong cảnh này, Tiết Gia Triết chính là nhân vật chính từ đầu đến đuôi, bởi vậy biểu hiện của Dung Hủ rất quan trọng, có thể điều động không khí, khiến khán giả hòa vào trong đó hay không, biểu hiện của Bách Tích Văn và Nhâm Thư Chỉ cũng không quan trọng, Dung Hủ mới là mấu chốt.

Nhưng mà sau khi cảnh này chấm dứt, thợ trang điểm lập tức tiến vào phim trường hỗ trợ bổ trang, Viên đạo lại không nói một tiếng lặp lại việc phát video.

Ông xem tròn năm lần, chờ đến cuối cùng, mới nhẹ nhàng hít một tiếng, ngẩng đầu nói rằng: "Nhâm Thư Chỉ quay bù một cảnh, lần này qua!"

Những lời này truyền vào tai Dung Hủ, cậu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Viên đạo. Cùng lúc đó, Bách Tích Văn Mã Tề cũng kinh ngạc nhìn Viên đạo, Nhâm Thư Chỉ thì bất đắc dĩ gật gật đầu, chuẩn bị quay lại.

Hợp tác với Viên đạo không quá ba ngày, Dung Hủ biết, vị đạo diễn này thích cảnh quay dài.

So sánh với rất nhiều đạo diễn điên cuồng vì nghệ thuật, cảnh quay dài của Viên đạo cũng không dài, nhiều nhất cũng chỉ có bốn năm phút đồng hồ, không giống các đạo diễn có chút theo đuổi nghệ thuật, cảnh quay dài của bọn họ thậm chí có thể đạt tới bốn năm chục phút, không hề cắt. Nhưng mà, Viên đạo rất có nguyên tắc, nói là cảnh quay dài thì chính là cảnh quay dài, tuy rằng không phải là loại cảnh quay dài tiêu chuẩn trên ý nghĩa nghiêm khắc chỉ dùng một cảnh mà quay ra, nhưng lúc mọi người đối diễn tuyệt đối sẽ không gián đoạn, từ đầu diễn đến đuôi.

Nhưng lần này, Viên đạo ngoại lệ, ông không có bảo tất cả mọi người quay lại một lần với Nhâm Thư Chỉ nữa, chỉ để Nhâm Thư Chỉ tự mình quay lại.

Chờ đến khi Nhâm Thư Chỉ nhỏ thuốc nước mắt quay lại xong, Viên đạo oán giận răn dạy: "Khóc, cô biết khóc không? Không phải là khóc bằng thuốc nước mắt, là khóc thật! Dung Hủ và Bách Tích Văn người ta diễn tốt như vậy, sao cô lại khóc không được, thiếu chút nữa lãng phí một cảnh quay tốt!"

Vì thế rốt cuộc Dung Hủ cũng hiểu rõ, hóa ra lần thứ hai quay cận cảnh đến Nhâm Thư Chỉ, trong mắt Nhâm Thư Chỉ căn bản không có nước mắt gì!

Bởi vì thuốc nước mắt đều chảy sạch rồi, cho nên lần cận cảnh thứ hai, Nhâm Thư Chỉ gần như là đang gào khan. Người cách xa có khả năng thấy không rõ lắm, dù sao trên mặt cô đều là thuốc nước, nhìn không ra trong mắt rốt cuộc có nước mắt hay không, nhưng máy quay lại có thể bắt giữ được rõ ràng rành.

Bị Viên đạo răn dạy như thế, sắc mặt Nhâm Thư Chỉ cũng có chút khó coi, nhưng dù sao đạo diễn là lớn, cô cười gượng tiếp nhận đề nghị của Viên đạo.

Đến tối, Nhâm Thư Chỉ còn đề nghị cùng liên hoan.

"Tôi vào đoàn phim có hơi muộn, mọi người cũng chưa từng ăn một bữa cơm. Hôm nay tôi mời khách, mời tất cả mọi người đến tiệm bên cạnh ăn một bữa, mọi người không cần khách khí với tôi."

Trong đoàn phim, Nhâm Thư Chỉ luôn nhiệt tình hào phóng, cô nói như vậy lại còn đặt bàn luôn, tất cả mọi người vô cùng vui vẻ đi đến tiệm.

Bởi vì là ca sĩ, Nhâm Thư Chỉ cũng không uống rượu, chỉ uống nước trái cây. Trên bàn cơm, trừ cô ra, tất cả mọi người đều nếm chút rượu. Uống không nhiều lắm, nhưng tóm lại cũng là uống, ngay cả Dung Hủ cũng rót cho mình một ly rượu vang.

Rượu quá ba tuần, La Thiến từ bàn trợ lý đi tới, lặng lẽ hỏi Dung Hủ: "Tiểu Hủ, rốt cuộc trong hồ lô của Nhâm Thư Chỉ bán cái gì vậy, đột nhiên mời mọi người ăn cơm… tôi luôn cảm thấy quái quái."

Nghe vậy, trong lòng Dung Hủ hơi giật mình, suy tư một khắc, cậu cười nói: "Có lẽ cô ấy muốn bồi thường một chút, vì chuyện mấy ngày nay luôn NG?" Loại chuyện minh tinh mời khách ăn cơm tuy rằng không phải là mỗi ngày đều có, nhưng trước kia Dung Hủ cũng từng làm nhiều lần, cái này rất bình thường, không có gì đáng để hoài nghi, đơn giản chỉ là vì làm tốt quan hệ với nhân viên đoàn phim thôi.

Nhưng La Thiến lại cau mày, nhẹ giọng nói rằng: "Tôi cứ cảm thấy quái quái…"

Nói thì nói như thế, nhưng lúc này đây, giác quan thứ sáu của La Thiến dường như cũng không có phát huy hiệu quả.

Sau khi mọi người ở đoàn phim cơm nước xong, cùng tản bộ về khách sạn. Khách sạn ngay ở bên cạnh thành điện ảnh, trị an coi như không tồi, Dung Hủ và La Thiến đi ở hàng đầu đội ngũ, rất xa còn có thể nghe thấy tiếng Nhâm Thư Chỉ và Viên đạo đùa giỡn.

Giờ phút này Viên đạo không ngừng cười ha ha, chỗ nào có dáng vẻ răn dạy Nhâm Thư Chỉ lúc sáng.

Nghe tiếng cười của bọn họ, thiếu niên như có điều suy nghĩ mà cong môi, đại khái hiểu rõ dụng ý hành động này của Nhâm Thư Chỉ.

Ăn người miệng ngắn, bắt người tay mềm, ngạn ngữ Hoa Hạ nói luôn có đạo lý.

Rất nhanh, Dung Hủ ở trong đội ngũ nhóm đầu tiên vào thang máy. Sau khi nói lời từ biệt với La Thiến, cậu liền một mình đi về hướng phòng của mình.

Ngọn đèn sáng ngời lấp lánh chiếu sáng toàn bộ hành lang hẹp dài, trên mặt đất trải một tầng thảm trải sàn thật dày, tiếng bước chân của bất cứ ai cũng gần như không thể nghe thấy. Cửa phòng hai bên đều đóng chặt, Dung Hủ chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp của mình và tiếng bước chân cực kỳ nhỏ.

Cộp cộp, cộp cộp ——

Phòng của cậu ở bên cạnh một chỗ ngoặt, vốn là cuối hành lang, nhưng La Thiến mê tín lại kiên trì yêu cầu đổi phòng cho Dung Hủ, tuyệt đối không thể ở cuối hành lang, vì thế liền đổi đến phòng này.

Vừa đi, Dung Hủ vừa lấy thẻ phòng từ trong túi ra, trong đầu hiện lên cảnh cần quay ngày hôm sau. Đó vẫn là cảnh trong nhà, tiến hành trong phòng làm việc của Tiết Gia Triết. Ở nơi đó, Đàm Dương Hiên mang ảnh chụp hiện trường mới nhất đến cho Tiết Gia Triết, rốt cuộc Tiết Gia Triết quyết định đến quảng trường chỗ người chết bị treo lên để thăm dò.

Cảnh này nhìn như rất đơn giản, nhưng trên thực tế, từ đầu tới đuôi, Dung Hủ đều phải diễn xuất ra tính hai mặt của Tiết Gia Triết.

Hết thảy mà người này phân tích, mũi nhọn đều chỉ về hướng chính mình. Y biết rất rõ ràng là mình giết những người đó, nhưng y lại chưa bao giờ có một chút đổi sắc, y giống như đứng ở bên cạnh, không để ý mà đối đãi với cả sự việc, đối đãi với những người bị y sát hại, đối đãi với chính mình lãnh huyết vô tình.

Cho nên cảnh quan trọng nhất ngày mai, Dung Hủ cần biểu hiện ra sự lạnh lùng giấu ở trong bản chất của Tiết Gia Triết. Cậu có thể thể hiện từ một ít chi tiết nhỏ trên người, cũng có thể thể hiện từ trong giọng nói khi nói chuyện với Đàm Dương Hiên, ví dụ như từ đầu tới đuôi chưa từng rót cho Đàm Dương Hiên một ly nước ấm, lại ví dụ như…

"Cộp —— "

Tiếng bước chân im bặt.

Thiếu niên bỗng nhiên xuyên qua chỗ ngoặt này, rốt cuộc thấy được người đàn ông đứng ở cửa phòng, an tĩnh chờ đợi.

Hai mắt thiếu niên chậm rãi trợn to, trong đôi mắt trong trẻo phản chiếu một người đàn ông trẻ tuổi tuấn mỹ cao ngất. Hai tay của hắn cắm ở trong túi áo gió màu đen, dáng người đĩnh đạc, giống như một pho tượng hoàn mỹ, bình tĩnh yên lặng chờ ở cửa, nhẹ nhàng dựa vào vách tường. Nghe được tiếng bước chân, hắn hơi hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện.

Ngọn đèn màu trắng từ đỉnh đầu người đàn ông tản ra, khiến mái tóc phản chiếu ra một vùng bóng mờ nhàn nhạt. Cặp mắt phượng thâm thúy kia giấu ở trong vùng bóng mờ ấy, lẳng lặng ngưng mắt nhìn thiếu niên, nghiêm túc cẩn thận mà nhìn.

Trong hành lang hoàn toàn yên tĩnh, Dung Hủ kinh hãi nhìn Tần Trình, Tần Trình liền cúi đầu nhìn cậu.

Hai người đều ngưng mắt nhìn đối phương, ai cũng không nói chuyện trước. Một người là bị kinh sợ, một người khác lại dường như là đang hưởng thụ loại trạng thái này, Tần Trình mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt, chỉ có khóe môi lén cong lên tiết lộ tâm tình sung sướng của hắn giờ phút này.

Qua hồi lâu, rốt cuộc Dung Hủ phục hồi lại tinh thần, cậu theo bản năng muốn hỏi đối phương sao lại bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, nhưng ngay khi cậu vừa mới mở miệng nói một chữ "anh", đột nhiên! Liền nghe một tiếng bước chân cực nhẹ từ phía sau cậu vang lên.

Tiếng giày cao gót dẫm trên thảm trải sàn thật sự rất dễ dàng khiến người ta xem nhẹ, chờ đến lúc người này đi đến gần chỗ ngoặt, Dung Hủ mới chú ý tới đối phương. Cậu nhanh chóng quay đầu nhìn lại, hai mắt phút chốc trợn to.

Tần Trình nhẹ nhướn mi, nhẹ giọng hỏi: "Sao…"

"Rầm!"

Căn bản không cho người đàn ông cơ hội mở lời, Dung Hủ trực tiếp nắm tay hắn, nhanh chóng phóng vào cửa, ào ào một phen đặt Tần Trình ở trên tường, chân trái móc một cái, vang lên một tiếng ầm thật lớn, cửa phòng liền đóng lại phía sau cậu.

Tần Trình kinh ngạc nhìn thiếu niên, chỉ thấy một tay Dung Hủ ấn cánh tay hắn, đặt hắn giữa vách tường. Rõ ràng lùn hơn mình nửa cái đầu, nhưng giờ phút này thiếu niên lại vẻ mặt ngưng trọng, quay đầu, mắt không hề chớp nhìn về phía cửa.

Tần Trình: "…"

Trầm tư một khắc, Tần Trình yên lặng dời tay xuống, nắm tay thiếu niên.

Cơ mà như vậy, Dung Hủ lại vẫn giống như không có phát hiện, vẫn không chuyển mắt nhìn chằm chằm cửa.

Ánh mắt Tần Trình nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt thiếu niên, cuối cùng cũng nhìn về phía cửa. Hắn hơi hơi híp mắt, trong con ngươi sâu thẳm thâm trầm hiện lên một chút tối tăm, chỉ nghe ngay sau đó, tiếng gõ cửa thanh thúy chậm rãi vang lên.

Một giọng nữ mềm nhẹ cách ván cửa mỏng manh, thấp giọng cười nói: "Dung Dung, vừa rồi lúc ăn cơm, có phải cậu quên cầm di động không? Tôi đưa lại đây giúp cậu, cậu mở cửa giùm đi."

Hết chương 75

Tần Tranh Tranh: ý, Dung Dung vách tường-don bảo bảo, xấu hổ xấu hổ (> <)

Dung Dung: (ngoài cửa có người, nhìn chăm chú)

Tần Tranh Tranh: ý, Dung Dung không phát hiện bảo bảo nắm chặt tay em ấy ~( )~

Dung Dung: (ngoài cửa có người, nhìn chăm chú!)

76. Chương 76

Trong huyền quan hẹp hòi chật chội, tay trái Dung Hủ ấn tay phải Tần Trình, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm cửa phòng.

Đèn trong phòng cũng không có mở, chỉ có ánh trăng mờ tối xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu tới, đem căn phòng chiếu ra một cái bóng mông mông lung lung. Trong phòng không có hồi âm, người gõ cửa ngoài phòng lại có tính nhẫn nại vô cùng tốt, cô hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, sau sự im lặng dài lâu, ngược lại còn cười nói: "Dung Dung, cậu đang bận sao?"

Người đàn ông nhíu mi, tay phải nhẹ nhàng nhúc nhích, tay trái thiếu niên bị nắm chặt liền động đậy theo. Dung Hủ quay đầu nhìn về phía Tần Trình, chỉ thấy người sau đang dùng ánh mắt thâm trầm nhìn mình, hai mắt nhíu lại, dường như đang hỏi: Nhâm Thư Chỉ?

Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, lại nghe Nhâm Thư Chỉ cười khẽ một tiếng, nói: "Dung Dung, vừa rồi có phải có ai cùng vào phòng với cậu hay không? Tôi không thấy rõ ràng lắm, là đoàn phim chúng ta sao?"

Nghe xong lời này, Dung Hủ chậm rãi nở nụ cười, buông lỏng tay đè Tần Trình, cười nhạt nói: "Chị Nhâm, tôi vừa lúc có chút việc, di động chờ một lát tôi bảo trợ lý đến phòng chị lấy nhé." Trong lời nói, ngậm miệng không đề cập tới vấn đề của Nhâm Thư Chỉ.

Tần Trình hạ mắt, môi mím lại.

Giống như đã nhận ra người đàn ông suy sụp, Dung Hủ chuyển mắt nhìn về phía Tần Trình, trong ánh mắt đều là vẻ bất đắc dĩ, cậu hạ giọng, nhẹ nhàng nói rằng: "Anh đột nhiên đến, tôi chưa chuẩn bị tốt, để Nhâm Thư Chỉ thấy được, không biết giải thích thế nào, như vậy không tốt cho anh."

Ngụ ý là, không muốn đem hành tung Tần Trình nói với Nhâm Thư Chỉ.

Vừa rồi Dung Hủ đột nhiên nhìn thấy Tần Trình, trong lòng kinh ngạc, sau đó lại nhìn thấy Nhâm Thư Chỉ, theo bản năng mà kéo Tần Trình vào trong phòng, không để hai người chạm mặt. Loại hành vi này thuần túy là hành động tiềm thức, có điều hiện tại cẩn thận nghĩ đến, cũng không phải là không có lý do gì.

Mọi người đều biết, hiện nay bộ phim Tần Trình quay đang lấy cảnh ở nước Mỹ, không có một chút quan hệ với thành điện ảnh Tượng Sơn. Nếu hắn xuất hiện ở nơi này, còn xuất hiện trong phòng Dung Hủ, vậy tự nhiên chỉ có thể là vì tới thăm Dung Hủ.

Tần Trình và Dung Hủ chỉ từng hợp tác một bộ «Tầng mây màu đen», hai người có lẽ quen biết, nhưng bên ngoài cũng không có nghe nói hai người là bạn. Mà hiện giờ Tần Trình đột nhiên xuất hiện trong phòng Dung Hủ, bị những người khác nhìn thấy còn dễ nói, bị Nhâm Thư Chỉ nhìn thấy…

Dung Hủ không tính là hiểu người phụ nữ này, nhưng cũng biết, đối phương không phải một người thiện lương.

Trong giới không có quá nhiều người tốt, tóm lại cũng có một ít, nhưng Nhâm Thư Chỉ lại khẳng định không ở trong số đó. Ai cũng không biết cô ta sẽ nói như thế nào, nói không chừng sẽ lặng lẽ rải một ít tin tức không thật, hơn nữa… con người Nhâm Thư Chỉ, kỳ thật mặt mày rất đẹp, dáng người rất tốt, ở phương diện tình cảm lại chủ động, đa số đàn ông gặp cô ta, chỉ sợ đều sẽ không xem như không khí.

Trong lòng khó hiểu mà có loại cảm giác kỳ dị nảy lên, ở mặt ngoài Dung Hủ vẫn bình tĩnh như trước, trong con ngươi lại sâu thẳm.

Nhưng nếu Nhâm Thư Chỉ thật sự dễ ứng phó như vậy, thì hôm nay cô ta sẽ không đến gõ cửa. Tiếng cười nhu hòa của phụ nữ nhẹ nhàng vang ở ngoài cửa, thân là thiên hậu gợi cảm, giọng Nhâm Thư Chỉ vô cùng dễ nghe, nghe vào êm tai động lòng người, tuy rằng Dung Hủ cảm thấy có chút chói tai.

Nhâm Thư Chỉ dịu dàng nói rằng: “Chỉ là mở cửa mà thôi, Dung Dung, tôi lại không đi vào, hôm nay không nói kịch bản với cậu.”

Trên thế giới này có một loại người, bất luận nam nữ, bọn họ vô cùng phong lưu, cái nhìn với tình yêu rất nhạt, hưởng thụ tức thời, thậm chí là hưởng thụ tình ái. Từ xưa đến nay, loại người này rất nhiều, có người chỉ theo đuổi kết giao tinh thần như Plato*, vậy tự nhiên cũng có người không đoái hoài đến tình yêu, chỉ muốn theo đuổi thứ mình thích.

**Tình yêu Plato: tình yêu thuần khiết trên tinh thần, không có đụng chạm xác thịt, được đặt theo tên nhà triết học duy tâm Plato nổi tiếng thời cổ đại Hy Lạp – người đầu tiên trong lịch sử đề cập đến kiểu tình yêu này trong tác phẩm “Symposium”.*

Đời trước Dung Hủ quen biết một một tiểu thiên vương nước Mỹ, đối phương vô cùng thích phụ nữ Mỹ ngọt ngào. Hắn ta chưa từng có bạn gái, nhưng tình nhân đã có một đống lớn, mọi người theo như nhu cầu, hưởng thụ cực lạc trên tinh thần và thân thể. Nghe nói hắn đã từng muốn theo đuổi một nữ ca sĩ Pháp, đối phương cự tuyệt hắn nhiều lần, nhưng hắn lại không chút nào mệt mỏi, ngược lại càng ngăn càng mạnh.

Dung Hủ không phải là loại người đó, nhưng cũng không phải là quá chán ghét những người đó, có điều, loại chuyện bị bám riết không tha ấy nếu dừng ở trên đầu mình… ừm, vậy quả thật có chút buồn bực phiền não.

Dung Hủ nghĩ nghĩ, đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt tiếp, Tần Trình lại thấp giọng hỏi: "Không thể mở cửa ư?"

Dung Hủ hơi giật mình, theo bản năng đáp: "… Nếu không thì anh trốn đi, tôi lại đến mở cửa?"

Vừa mới dứt lời, thiếu niên ngẩng đầu, tầm mắt bỗng nhiên rơi vào một đôi con ngươi mang ý cười. Tần Trình rất ít khi không che giấu vui vẻ như vậy, điều này khiến Dung Hủ không khỏi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên ở bên tai mình: "Không cần lo lắng cho tôi, cô ta bất quá là muốn đến đưa di động thôi, không sao."

Ngay sau đó, chỉ nghe Nhâm Thư Chỉ nói thêm: "Dung Dung, cậu sợ tôi như vậy à? Tôi chỉ là đưa di động cho cậu, cậu vẫn không mở cửa như vậy, chị Nhâm sẽ tức giận đó. Chẳng lẽ người vừa rồi vào phòng cậu, tôi cũng quen…"

"Cạch —— "

Tiếng cửa mở thanh thúy trực tiếp cắt ngang lời Nhâm Thư Chỉ.

Tia sáng khôn khéo chợt lóe qua trong đôi mắt đẹp kia, Nhâm Thư Chỉ không tiếng động nắm chặt ngón tay, trong lòng từ từ đề cao cảnh giác.

Có thể khiến Dung Hủ lập tức kéo vào phòng, không tình nguyện để cô thấy một lần, tuyệt đối không có khả năng là một người đàn ông, nhất định là phụ nữ! Người phụ nữ đó rốt cuộc là ai, thế mà lại có thể làm cho Dung Hủ để ý như vậy, còn không muốn làm cho đối phương nhìn thấy mình?

Vừa rồi cách ván cửa nói chuyện, giọng điệu Nhâm Thư Chỉ là ôn hoà, nhưng trên mặt lại một mảnh xanh mét.

Miếng thịt tươi mà cô thích ý hồi lâu, mọi cách thông đồng cũng không được, đột nhiên cứ như vậy bị người khác đoạt đi! Cô muốn xem xem, là ai có mị lực lớn như vậy, chàng trai mà Nhâm Thư Chỉ cô thông đồng không nổi, người này thế mà lại trực tiếp thông đồng được!

Nhâm Thư Chỉ cắn chặt răng, trên mặt vẫn giữ ý cười, nhưng chỉ trong tích tắc, tươi cười nơi khóe môi cô liền đột nhiên cứng đờ. Hai mắt không tự chủ được mà trợn to, vẻ không dám tin hiển hiện trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người ấy, thậm chí Nhâm Thư Chỉ há miệng ra, dùng khiếp sợ, hoảng sợ, cũng không đủ để hình dung biểu tình hiện tại của cô.

Chỉ thấy khi cánh cửa kia từ từ mở ra, một bóng dáng cao ngất chậm rãi xuất hiện ở bên cạnh.

Hắn mặc một cái áo gió màu đen, quần dài buộc vòng quanh đôi chân thon dài đẹp đẽ, trên khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết không có một chút biểu tình, hắn rũ đôi mắt dài hẹp lạnh lùng, dùng ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt, lạnh lùng nhìn Nhâm Thư Chỉ. Chiều cao chênh lệch 30 cm, khiến hắn gần như là nhìn xuống người phụ nữ trước mắt, khí tràng lạnh lùng cường đại theo đôi môi hơi hơi mím lại và đôi mắt sâu thẳm tối đen, phút chốc tản ra.

Không khí giống như tức khắc ngưng kết, Nhâm Thư Chỉ trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trong này, còn chưa lấy lại tinh thần, liền thấy đối phương tùy ý quét nhìn mình một cái, quay đầu nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, thản nhiên hỏi: "Cô ta kêu cậu là Dung Dung, hai người rất quen thuộc sao?"

Dung Hủ không ngờ Tần Trình sẽ đột nhiên mở cửa, nhưng cậu nhìn biểu tình nghẹn họng nhìn trân trối của Nhâm Thư Chỉ và thái độ lạnh lùng đến cực điểm của Tần Trình, chậm rãi cong khóe môi, cười nói: "Chị Nhâm là nữ chính «Mê thành», mấy ngày nay chúng tôi vẫn luôn quay phim chung." Chỉ là quay phim, không tính là quen thuộc.

Tần Trình nhẹ nhàng "a" một tiếng, quay đầu nhìn về phía Nhâm Thư Chỉ: "Di động ở nơi nào?"

Nhâm Thư Chỉ lập tức kịp phản ứng, cô cong đôi môi đỏ mọng lên, ánh mắt loe lóe nhìn người đàn ông tuấn tú trước mắt, giọng dịu dàng nói rằng: "Tần tiên sinh, sao anh lại ở chỗ này? Tôi thật sự là rất kinh ngạc, tôi rất thích phim của anh, «Môn đồ» rất hay, tôi đến rạp chiếu phim xem hai lần…"

"Di động không ở trên tay cô sao?" Người đàn ông lạnh nhạt lên tiếng, cắt ngang Nhâm Thư Chỉ.

Nhâm Thư Chỉ rõ ràng ngơ ngẩn, cô lấy từ trong túi tùy thân ra chiếc di động mà mình tận lực bảo trợ lý giấu đi, cười nói: "Tôi đến đưa di động cho Dung Hủ. Anh và Dung Dung quan hệ rất tốt sao, tôi còn không biết…"

Giọng nói phút chốc dừng lại, tươi cười của Nhâm Thư Chỉ lần thứ hai cương cứng ở khóe miệng.

Chỉ thấy Tần Trình trực tiếp vươn tay lấy di động, nhét nó ở trong tay Dung Hủ. Động tác này thật sự quá nhanh, quá mức thuận lý thành chương, ngay cả Dung Hủ cũng không kịp phản ứng, Nhâm Thư Chỉ lại càng là vẻ mặt xấu hổ, ai ngờ ngay sau đó, Tần Trình liền nhìn như thuận miệng hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Nhâm Thư Chỉ siết chặt ngón tay, trên mặt vẫn là tươi cười: "Tần tiên sinh, kỳ thật…"

"Cậu còn có thứ gì quên cầm à?" Giống như không nghe thấy lời Nhâm Thư Chỉ nói, Tần Trình quay đầu nhìn về phía Dung Hủ.

Thiếu niên nghẹn ý cười, vẻ mặt đứng đắn hồi đáp: "Không có."

Tần Trình lại quay đầu: "Cám ơn cô, Nhâm tiểu thư, sắc trời không còn sớm, trở về phòng nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon."

Vừa dứt lời, cửa liền "rầm ——" một tiếng đóng lại, một đại mỹ nhân mềm mại quyến rũ như Nhâm Thư Chỉ cứ như vậy bị nhốt ở ngoài cửa, chiếm được một câu "ngủ ngon" không hề có thành ý.

Không nói trước đó trong lòng Nhâm Thư Chỉ nghẹn bao nhiêu lửa giận, cô còn chưa đi, đột nhiên chợt nghe trong cửa truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Tần Trình: "Không phải cậu nói cô ta và cậu không quen thuộc sao, sao lại gọi cậu là Dung Dung? Người xa lạ gọi thân mật như vậy, không phải quá tốt."

Nhâm Thư Chỉ: "!!!"

Nhâm Thư Chỉ hung hăng đạp giày cao gót, thảm trên mặt đất cũng phát ra tiếng cộp cộp, tức đến khó thở mà rời đi. Nghe thấy tiếng bước chân cô rời đi, rốt cuộc Dung Hủ nhịn không được cười khẽ ra tiếng, đôi mắt xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết dịu dàng, khiến ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm vài phần.

Có điều sau khi cười xong, Dung Hủ lại khe khẽ thở dài, nói rằng: "Anh như vậy rất đắc tội người ta đó, Tần Trình."

Nghe vậy, Tần Trình nhẹ nhướn mi: "Đắc tội ai?"

Dung Hủ bất đắc dĩ nói: "Nhâm Thư Chỉ nhất định rất tức giận, anh biểu hiện chán ghét cô ấy rõ ràng như vậy, cô ấy đã tận lực lấy lòng anh, anh còn không nhìn cô ấy… như vậy khiến cô ấy rất không dễ chịu. Hơn nữa chuyện đã kết thúc, anh còn cố ý lớn tiếng nói cô ấy kêu tôi quá mức thân mật, nói cho cô ấy nghe, hiện tại cô ấy khẳng định vô cùng hận anh."

Tần Trình ngửa ra sau tựa vào trên vách tường, kiên nhẫn nghe thiếu niên phân tích giải thích cho mình. Có lẽ ngay cả Dung Hủ cũng không phát hiện, trong giọng điệu của cậu xen lẫn quan tâm không cách nào che giấu, mà người đàn ông lại vô cùng thích loại dáng vẻ quan tâm mình của cậu, dịu dàng trầm tĩnh, khiến cặp mắt sạch sẽ trong suốt kia càng thêm sáng ngời.

Chờ Dung Hủ phân tích xong, Tần Trình mới bình tĩnh mà rằng: "Đắc tội, là khiến cho người khác cảm thấy không vui, mình cũng phải chịu ảnh hưởng nhất định. Có lẽ cô ta rất không vui, nhưng tôi sẽ không bị một chút ảnh hưởng nào, cho nên…" Tiếng nói dừng lại, Tần Trình nâng mắt, nghiêm túc ngưng mắt nhìn thiếu niên, từng chữ một nói rằng: "Tiểu Hủ, đây không phải là đắc tội."

Người đàn ông nhẹ nhàng niệm hai chữ "tiểu Hủ", âm thanh nhu hòa, trầm thấp thuần hậu như đàn violoncelle.

Trong lòng Dung Hủ không khỏi run lên, cậu lại nhìn Tần Trình, chỉ thấy ánh mắt Tần Trình bình tĩnh, nghiêm túc nhìn mình. Cũng không biết trong lòng là dạng cảm giác gì, ngưng mắt nhìn đối phương, môi Dung Hủ mấp máy, cuối cùng cũng không nói ra một chữ nào.

Tần Trình không tiếng động nở nụ cười, nhẹ giọng nói rằng: "Hơn nữa cô ta không phải là Hàn Dương Hạo, sẽ không tới tìm cậu gây phiền toái."

Chuyện nghẹn khuất nhất trên đời này, không gì ngoài chuyện bạn dán mặt qua, bị người khác đánh một bạt tai, nhưng ngay cả một chút sắc mặt bạn cũng không thể bày ra.

Có thể lăn lộn ở giới giải trí tới cảnh giới bây giờ, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn như thế lại không có scandal gì, Nhâm Thư Chỉ tự nhiên là người thông minh. Chỉ cần cô đủ thông minh, cô liền không ngốc đến độ bởi vì loại việc nhỏ này mà đi đắc tội Tần Trình, bởi vì loại việc nhỏ này mà đi trút giận lên Dung Hủ.

Dù hôm nay Tần Trình rất không cho cô mặt mũi, cũng không có làm cho cô hận đến mức tận cùng. Trước kia lúc Nhâm Thư Chỉ vừa mới chuyển hình tượng đóng phim, đã từng bị một ảnh hậu nương theo lý do quay phim, hung hăng đánh hai mươi hai bạt tai trên mặt cô, đánh mặt cô đến chảy cả máu, mới bằng lòng bỏ qua.

Khi đó, địa vị của Nhâm Thư Chỉ ở giới ca hát đã không tồi, nhưng mà trong mắt ảnh hậu đó, lại còn chưa đủ nhìn. Hết thảy đơn giản chỉ vì ông xã hiện tại của ảnh hậu đã từng có một chân với Nhâm Thư Chỉ, rõ ràng là chuyện trước khi kết hôn, ảnh hậu đó vẫn không chịu thiệt, thiếu chút nữa đánh Nhâm Thư Chỉ đến hôn mê.

Tuy rằng sau đó Nhâm Thư Chỉ tìm cơ hội để ông xã của ảnh hậu kia bị chụp được chứng cứ đi chơi gái, hại ảnh hậu mất hết mặt mũi, nhưng ở mặt ngoài cô vẫn nhịn xuống. Cho nên loại chuyện hôm nay, cô sẽ làm như cái gì cũng không phát sinh, ngày hôm sau nói không chừng sẽ còn làm bộ như nhiệt tình hào phóng, đến đoàn phim quay diễn.

Không nghĩ tới chuyện vừa rồi nữa, Dung Hủ vươn tay mở công tắc, ngọn đèn sáng ngời lập tức chiếu xuống, chiếu sáng huyền quan. Vừa bật đèn, cậu vừa nở nụ cười, giọng mang ý cười hỏi: "Sao đột nhiên muốn tới tham ban tôi? Ngày hôm qua anh mới vừa đóng máy, hôm nay trở về nước tham ban, sẽ không mệt mỏi sao."

Tiễn bước người phụ nữ kia, hai người đồng thời đi vào trong phòng.

Dung Hủ cởi áo khoác, Tần Trình liền giúp cậu treo lên cây mắc áo; Tần Trình cởi khăn quàng cổ, Dung Hủ liền giúp hắn gấp lại chỉnh tề.

Động tác của hai người vô cùng lưu loát thuần thục, giống như luyện tập qua vô số lần —— có điều cũng quả thật như thế, Dung Hủ vào nhà Tần Trình ở, đã có nửa năm.

Vừa gấp xong khăn quàng cổ, ý cười bên khóe môi Dung Hủ càng sâu, ra vẻ tùy ý hỏi: "Lại là dì Tần bảo anh đến tham ban à?"

Tần Trình: "…"

Tươi cười xán lạn khiến khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của thiếu niên càng thêm tốt đẹp, mang theo một chút hơi thở thanh xuân, rõ ràng chỉ là nửa bên mặt nghiêng, vẫn xinh đẹp đến độ khiến người ta không rời mắt được. Chỉ thấy Dung Hủ cong khóe miệng, cố ý đè nén ý cười, giọng điệu thong dong nói rằng: "Sớm biết vậy tôi nên gọi điện thoại cho dì Tần, phiền toái anh thì rất không tốt. Dì Tần cứ luôn bảo anh đến tham ban, anh cũng không có biện pháp nghỉ ngơi…"

"Không liên quan tới mẹ, " giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên, "Là tôi tự muốn tới."

Lời nói đột nhiên dừng lại, Dung Hủ mở to hai mắt, lập tức quay đầu, tầm mắt liền rơi vào một đôi con ngươi thâm trầm.

Nhìn thiếu niên vẻ mặt kinh ngạc, Tần Trình khẽ cong môi, từng câu từng chữ mà lặp lại một lần: "Là tôi tự mình… muốn tới."

Hết chương 76

Nhiệm vụ hôm nay của Dung Dung:

Thả thính quả cam thất bại ×

Đùa giỡn quả cam thất bại ×

Bị quả cam đùa giỡn… thành công √

77. Chương 77

Cùng một vấn đề, không cùng một đáp án.

Trong tay Dung Hủ còn cầm cái khăn quàng cổ lông dê mỏng manh kia, một giây trước cậu cũng không có cảm giác nào, không hề khác biệt với dĩ vãng, nhưng lúc này, cậu bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay có một chút nóng —— trên cái khăn quàng cổ ấy còn lưu lại nhiệt độ cơ thể đối phương, độ ấm từ đầu ngón tay chậm rãi lan lên tận tim.

Có cái gì đó, không giống với trước kia.

Tài chính của đoàn phim «Mê thành» hùng hậu hơn đoàn phim «Mai phục» lúc trước, hiện giờ khách sạn Dung Hủ ở cũng là một khách sạn bốn sao duy nhất gần thành điện ảnh Tượng Sơn. Nhưng mà khách sạn có lớn nữa, khi hai người đàn ông cùng chen trước tủ quần áo, cũng sẽ có vài phần chật chội. Trước đó không thấy vậy, là bởi vì không nghĩ quá nhiều, sau khi đột nhiên ý thức được, giống như ngay cả không

khí cũng dần dần ấm lên.

Con ngươi trong suốt của cậu hơi hơi rung động, cậu kinh ngạc nhìn người đàn ông đó, nghe đối phương lặp lại một lần ——

Là tôi tự mình muốn tới.

Ngọn đèn từ phía sau người đàn ông chiếu xuống, rải lên một tầng sáng nhàn nhạt quanh thân hắn. Hoặc có lẽ là bởi vì ngược sáng, gương mặt vốn đã khắc sâu kia lúc này có vẻ càng thêm lập thể, mắt phượng hẹp dài giống như đắm chìm tất cả màu sắc, tối đen sâu thẳm, Dung Hủ… khó hiểu mà cảm thấy, người này dường như đang dịu dàng nhìn mình.

Đột nhiên! Dung Hủ quay đầu, thu lại tầm mắt từ trên người Tần Trình, cậu dùng động tác nhanh chóng bỏ khăn quàng cổ vào tủ quần áo, làm xong hết thảy, lại bắt đầu chỉnh lý quần áo của mình. Rõ ràng quần áo đã sớm được mắc chỉnh tề, nhưng cậu vẫn xử lý vài cái, vùi đầu nhìn tủ quần áo, giống như không để mắt đến người bên cạnh.

Chờ đến khi số quần áo đó thật sự không còn gì để chỉnh lý, Dung Hủ vừa đi về phía toilet, vừa cười nói rằng: “Tôi không ngờ anh thật sự đến, cho nên có chút kinh ngạc. Tôi đi rửa mặt một chút đã, anh chờ lát nhé?” Vừa dứt lời, thiếu niên liền trực tiếp nâng bước vào toilet, giây tiếp theo, đưa tay đóng cửa lại.

Tần Trình: “…”

Ngoài cửa, người đàn ông lạnh lùng thâm trầm đầu tiên là sửng sốt, hắn nhíu mày, thoáng suy nghĩ một khắc, bỗng nhiên hiểu rõ cái gì đó, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về hướng toilet.

Mà trong cửa, sau khi Dung Hủ bước vào, cậu cũng không có rửa mặt giống như vừa rồi đã nói, mà là nâng bước đến trước bồn rửa tay. Tấm gương cực lớn phản chiếu dung nhan thiếu niên xinh đẹp, sợi tóc hơi dài, thoáng có chút che đi đôi mắt, nhưng mà lại hoàn toàn ngăn không được gương mặt hơi hơi hồng nhạt.

Ngưng mắt nhìn chính mình trong gương, thật lâu sau, Dung Hủ bình tĩnh mở vòi nước, hai tay hứng một chút nước lạnh, bắt đầu rửa mặt.

Không lâu sau, trong phòng rửa mặt truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Tần Trình ngồi ở trên sofa, nghĩ nghĩ, lại nâng bước đến bên giường ngồi xuống —— giường cách phòng tắm gần hơn một ít, cũng càng có thể nghe rõ ràng được tiếng nước.

Yên lặng mở di động lên, bên tai là tiếng nước, trước mắt là hình ảnh weibo.

Người đàn ông mặt không đổi sắc soạn một cái weibo, trước khi gửi đi, suy tư một khắc, lại đính kèm thêm một tấm ảnh.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: a a a a a hình như cậu ấy cũng thích mình! Thích mình thích mình thích mình thích mình thích mình! Lúc thẹn thùng thật là dễ nhìn thật là dễ nhìn thật là dễ nhìn! Ôm lấy Liên Dung của bảo bảo, muốn ôm lấy cậu ấy ôm lấy cậu ấy ôm lấy cậu ấy!!! [hình ảnh]]

Trên hình ảnh, là một con thỏ hoạt họa mập mạp, nó dùng sức ôm lấy nhóc thỏ bên cạnh, ở trên gương mặt thỏ moe moe của người ta dùng sức mà chume chume chume chume… lặp lại một trăm lần! Cả tấm hình nơi nơi đều là hai chữ "chume", điên cuồng khiến người ta giận sôi.

Từ tháng trước sau sự kiện quyên tiền trăm vạn, đại gia "Liên Dung Tranh Tử Hãm" liền thành danh nhân trong giới fan Dung Hủ. Thời gian một tháng, tổng số fan trên tám vạn, dù sau sự kiện kia, Liên Dung Tranh Tử Hãm căn bản chưa từng lên tiếng một lần, cũng căn bản không có bất kỳ văn bản trả lời phía chính chủ nào về sự kiện quyên tiền trăm vạn, nhưng số lượng fan của cô ấy ngược lại không hề giảm bớt, đến nay còn dư lại hơn bảy vạn người.

Từ góc độ nào đó mà nói, Liên Dung Tranh Tử Hãm cũng là một fan bự trong nhóm fan của Dung Hủ.

Mà buổi tối hôm nay, cô đột nhiên đăng cái weibo này, sau khi rất nhiều fan nhìn thấy, có người chỉ liếc mắt nhìn một cái, có người lại rất tò mò mà bình luận.

[Ý, đại gia thế mà lại đăng weibo này! Tôi còn tưởng rằng fan đại gia này vứt nick rồi đó.]

[Ha ha ha ha, tôi thật sự không muốn tin tưởng, cái weibo này là một đại gia trắng giàu đẹp đăng, sao lại ngốc manh như vậy, cái hình đính kèm cười chết tôi 233333 rất đáng yêu nha!]

[Sao nói trắng giàu đẹp cao lãnh mà, tôi còn tưởng rằng trắng giàu đẹp đều là cái loại uống rượu vang yêu đương chứ. Trắng giàu đẹp này không giống kịch bản rồi! Bánh chó lạnh lùng hỗn loạn úp lên trên mặt, ấm ức! T^T]

Không bao lâu, liền có ba trăm dân mạng tiến hành bình luận dưới weibo Liên Dung Tranh Tử Hãm. Đa số là không thể tin được phong cách vị trắng giàu đẹp này lại lạ kỳ như thế! Cô nói xem trước kia cô chume thì cũng thôi đi, hiện tại cô có hơn tám vạn fan lận đó, cô chính là đại gia vừa quyên tiền chính là một trăm vạn! Chẳng lẽ cô không nên chú ý hình tượng một chút sao?

Sau đó, Liên Dung Tranh Tử Hãm người ta lại không quan tâm mà đăng thêm cái weibo thứ hai.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: Dung Dung thật đẹp đẹp!!! Chume =3= //@Hội hậu viên fan toàn quốc của Dung Hủ: nghi thức khởi động máy «Mê thành» [hình ảnh]…]

Nhóm fan còn chưa kịp phản ứng, Liên Dung Tranh Tử Hãm thế mà lại lại đăng cái weibo thứ ba!

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: đây là Dung Dung của bảo bảo, đều là của bảo bảo! #chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu# #Hoắc thiếu soái hôm nay gọi là nhiều soái# //@Mỹ Qua Thập Lý Tiên: ngao ngao ngao ngao

hôm nay xem lại «Mai phục» và «Tranh giành», không được, trái tim nhỏ của tui! Quả thực muốn nổ tung a a a a! Edit một phần cut Diêu Diêu và Hoắc thiếu soái ~[link video]]

Nhóm dân mạng: "…"

Cái gọi là một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh… vạn vật.

Liên Dung Tranh Tử Hãm là không đăng weibo thì thôi, vừa đăng weibo, vậy liền hoàn toàn ngừng không được!

Cô ấy điên cuồng share các loại weibo hình ảnh và video của các fan bự của Dung Hủ, mỗi weibo đều là thổ lộ với Dung Hủ, mỗi weibo đều là tư thế fan tử trung tiêu chuẩn. Hình tượng trắng giàu đẹp cao lãnh trước kia, trong một đêm, toàn bộ sụp đổ!

Nhưng mà sau khi hình tượng sụp đổ, Liên Dung Tranh Tử Hãm không những không có rớt fan, ngược lại tăng hơn một ngàn fan!

[Hốt hốt hoảng hoảng, dưới sắc đẹp của Dung Dung, trắng giàu đẹp cao lãnh tới đâu, cũng phải khom lưng ~ không được, tôi cũng phải đi liếm liếm mỹ nhan của Dung Dung, tối hôm nay trước khi đi ngủ muốn liếm ảnh chụp Dung Dung một trăm lần, buổi tối nằm mơ nhất định có thể mơ thấy đi ngủ với Dung Dung ~( )~]

[Dung Dung thật cao, cúi đầu với thế lực sắc đẹp _(: ")_]

[Kỳ thật chỉ mình mị muốn nói sao, @Liên Dung Tranh Tử Hãm, có phải cô quên là vừa mới cách không thổ lộ với người trong lòng của cô hay không vậy? Ha ha ha ha, mới vừa thổ lộ với nam thần của mình xong, giây tiếp theo liền đủ loại share hình đẹp của wuli Dung Dung ~ cô là cái đồ củ cải trăng hoa, tôi cho cô… cho cô 32 like ~~~]

Những fan đó chỉ giống như nói giỡn mà tùy tiện bình luận, nhưng bọn họ không nghĩ tới, Liên Dung Tranh Tử Hãm thế mà lại trả lời!

[Liên Dung Tranh Tử Hãm trả lời @Momo Hàm Nhi: là của bảo bảo, cậu ấy và Dung Dung đều là của bảo bảo!]

[Liên Dung Tranh Tử Hãm trả lời @Vẫn ăn cái nước sốt này: nói bậy, Dung Dung không thích ghen, tôi mới thích ghen.]

[Liên Dung Tranh Tử Hãm trả lời @Rời Ibaraki liền sửa tên: buổi tối có thể ngủ với Dung Dung chính là tôi, không phải là bạn!]

Chính chủ thế mà lại lú đầu ra trả lời, hơn nữa phong cách trả lời lúc này… nhìn thế nào cũng thấy ngốc manh.

Mọi người rõ ràng là đang nói giỡn, nhưng Liên Dung Tranh Tử Hãm lại mang bộ dạng vô cùng nghiêm túc. Cô càng trả lời như vậy, nhóm fan càng vô cùng náo nhiệt mà nói chuyện phiếm với cô. Trong lúc nhất thời, tối hôm nay Liên Dung Tranh Tử Hãm đã thu được không dưới một ngàn bình luận, đối với một fan bự mà nói, nhiệt độ này cũng tuyệt đối đủ cao.

Đương nhiên, đáng nhắc tới chính là, hôm nay người đứng đầu bảng xếp hạng nhiệt độ minh tinh weibo, vẫn tên là Tần Trình.

Vừa vặn sáng hôm nay Từ Tấn dùng nick của bạn ảnh đế ấy, đăng một weibo tuyên truyền phim mới, đính kèm với một tấm ảnh. Vì thế dưới weibo đó, nhóm fan cuồng nhiệt comt like, ngắn ngủn nửa ngày, cái weibo đó liền có hơn một trăm năm mươi vạn bình luận, share gần hai trăm vạn, like lại càng vượt qua bốn trăm vạn!

Ba trăm triệu fan kích động ủng hộ nam thần nhà mình, có fan cảm khái nói: [bao giờ mà Tần thần trả lời tôi một cái, thì thật là tốt biết bao ~ ha ha ha, nói giỡn, nếu mỗi bình luận Tần thần đều trả lời, vậy còn không mệt chết sao. Nam thần nhà tôi chính là cao lãnh như vậy, hôn hôn =3=]

Nhưng mà ngay trong lúc fan đó cảm khái, nam thần cao lãnh trong miệng cô ta đang tương tác với fan của Dung Hủ.

Nặng bên này nhẹ bên kia, chính là nói người này.

Có điều Liên Dung Tranh Tử Hãm cũng không thể tiếp tục trò chuyện với fan nữa, tiếng nước trong phòng vệ sinh chậm rãi dừng lại, Tần Trình bỏ điện thoại di động vào túi áo, lấy ra một cái điện thoại khác, bình tĩnh lật xem. Trên mặt hắn không hề dao động, nhưng mà từ đầu tới đuôi vẫn xem cùng một trang, căn bản không có bấm sang trang khác.

Cửa phòng vệ sinh "cạch ——" một tiếng mở ra, thiếu niên mặc áo ngủ ôm quần áo đã giặt sạch sẽ đi ra, vô cùng thong dong phơi lên trên giá áo trong phòng.

Dung Hủ không nói gì, Tần Trình cũng liền không nói gì, nhưng người sau vẫn dùng khóe mắt lén ngắm bóng dáng thiếu niên.

Dáng người cao gầy, cẳng chân thon dài thẳng tắp, mặc áo ngủ rộng rãi, bởi vì động tác nâng cánh tay, vòng eo tinh tế thon gầy liền lộ ra một đoạn làn da trắng nõn.

Tần Trình không tự chủ được mà nuốt nước miếng một cái, trước mắt hiện ra một bộ hình ảnh kiều diễm, hắn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong cảnh tượng tốt đẹp như vậy, đã thấy thiếu niên xoay người, cười nhạt đi về phía hắn. Vừa đi, Dung Hủ vừa cười nói rằng: "Đã trễ thế này, hẳn là không có máy bay về thành phố B đi?"

Người đàn ông theo bản năng gật đầu, giọng nói trầm thấp: "Ưm, không có."

Cái áo ngủ này là kiểu dáng phổ thông, không có một chút đặc biệt, nhưng mà khi nó mặc ở trên người thiếu niên, lại giống như quần áo cao cấp trên show thời trang, xinh đẹp khó hiểu. Dung Hủ nhẹ nhàng "à" một tiếng, vẫn đang không tiếng động đến gần: "Nơi này đi Ninh thị cũng không tiện, trời quá muộn."

Tần Trình nâng mắt: "Hửm?"

Lúc này, Dung đã tới trước mặt Tần Trình. Cậu mỉm cười, chậm rãi cúi người, một tay chống ở bên cạnh Tần Trình, thân thể nghiêng xuống. Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Hơi thở ấm áp của hai người phất qua trên má đối phương, hai mắt Tần Trình khẽ mở, Dung Hủ thì nhếch khóe môi lên.

Chỉ kém khoảng cách ngắn ngủn 10cm là có thể chạm vào môi người đàn ông! Nhưng Dung Hủ lại đột nhiên dừng lại. Trong tròng mắt trong suốt sáng ngời phản chiếu ánh sáng lấp lóe, rực rỡ như sao trời. Thời gian đọng lại vào giờ khắc này, cậu giống như muốn hôn môi mà tới gần, giọng nói thấp thấp dịu dàng nhẹ nhàng vang lên: "Tần Trình, tối hôm nay… anh muốn ngủ ở chỗ tôi không?"

Oành!

Vành tai đột nhiên nóng lên, trong lòng sóng cuộn mênh mông, ánh mắt người đàn ông càng thêm thâm trầm.

Không khí trở nên mờ ám, người đàn ông bị một tay thiếu niên vòng qua ở trên giường, khoảng cách này quá ngắn, chỉ cần thoáng nâng đầu, là có thể hôn lên đôi môi mềm mại ấm áp của thiếu niên. Nhưng Tần Trình còn chưa nghĩ xong là có nên hành động hay không, đúng lúc này, chỉ thấy Dung Hủ lại nâng người lên, cười nói: "A, quả nhiên ở đây, vừa rồi tôi thật sự không nhìn lầm."

Tần Trình phút chốc sửng sốt, hắn ngẩng đầu nhìn, liền thấy Dung Hủ cầm trong tay một cái điện thoại di động, mỉm cười cúi đầu nói với hắn: "Vừa rồi tôi đang suy nghĩ di động ở nơi nào, hóa ra là ở phía sau anh. Tần Trình, anh muốn đi tắm rửa không?"

Tần Trình: "…"

Cậu… đang… lấy… di… động…

Ngay sau đó, người đàn ông nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, lập tức đóng sầm cửa.

Tình huống hai mươi phút trước đột nhiên đảo ngược, lúc này đây, thiếu niên ở ngoài cửa cầm di động, nhịn không được cười nhẹ. Mà trong cửa, người đàn ông lại vươn tay úp lên mặt mình, tựa vào ván cửa,

nhìn như tâm tình mất mát, nhưng khóe môi lại hơi hơi cong lên, lộ ra một chút tươi cười khó phát giác.

Rất nhanh, trong phòng tắm liền vang lên tiếng nước. Dung Hủ cũng không giống tên đàn ông không ngay thẳng nào đó, ngồi ở trên giường gần phòng tắm, mà cậu đi đến sofa ngồi, bắt đầu lướt tin tức hot ngày đó.

Lướt tin tức xong, Dung Hủ mở weibo lên. Người cậu follow không nhiều lắm, gần như tất cả đều là người trong giới, chỉ cần là diễn viên và nhân viên công tác từng có hợp tác với cậu, trên cơ bản cậu đều sẽ chú ý. Những người này sẽ không đăng weibo mỗi ngày, vì thế chỉ lật đến trang thứ hai, cậu liền thấy được một cái tên quen thuộc.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: Dung Dung Dung Dung Dung Dung!!! //@Dung Hủ: hôm nay thời tiết không tồi, một ngày sau khi «Mê thành» khởi động máy. [hình ảnh]]

Dung Hủ: "…"

Cậu tên Dung Hủ, bạn cũng có thể gọi là Dung Dung, cơ mà, Dung Dung Dung Dung Dung Dung là ai?!

Không sai, kỳ thật từ sự kiện quyên tiền trăm vạn lần trước, Dung Hủ liền bấm "lén follow" với bạn fan đại gia dị thường lạnh nhạt của mình. Trong một tháng này, đối phương ngay cả một ngày ba bữa cơm thổ lộ như trước cũng mất, Dung Hủ tự nhiên đã sớm quên người này tồn tại.

Nhưng hôm nay đối phương vừa nhảy ra…

Dung Hủ lật xem hơn hai mươi cái weibo liên tiếp của Liên Dung Tranh Tử Hãm: "…"

Người này, thật sự là bạn fan lúc inbox với cậu chưa bao giờ vượt qua năm chữ, cao lãnh đến tựa như tới từ Nam Cực kia sao?!

Không phải là tinh thần phân liệt đi…

Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc xem các loại share và thổ lộ của bạn fan tinh thần phân liệt đó. Khi nhìn thấy cái weibo thứ nhất mà Liên Dung Tranh Tử Hãm đăng tối hôm nay, Dung Hủ hơi hơi sửng sốt, tiếp đó bất đắc dĩ cười cười.

Bất luận một fan nào chung quy đều có sinh hoạt cá nhân của mình, mà việc cậu có thể làm, đơn giản là dựng nên một tấm gương tốt, khiến mỗi một fan thích mình có thể nhận được một chút gì đó từ trên người mình, bất luận là nhân vật cậu diễn, hay là một việc cậu làm, giá trị quan cá nhân của cậu. Minh tinh không chỉ là đóng phim ca hát, mà còn là làm người.

Sau khi tắt weibo, Dung Hủ lại nhìn nhìn tin tức giải trí mới nhất, chờ đến ba mươi phút sau, rốt cuộc cậu cảm thấy không đúng lắm: "… Tần Trình?"

Nửa phút sau, người đàn ông từ trong phòng vệ sinh đi ra.

Giống như vừa rồi không hề phát sinh chuyện gì, Dung Hủ cười chào hỏi đối phương, Tần Trình cũng lạnh nhạt gật gật đầu. Hai người ngồi ở trên sofa, ngồi đối diện nhau, tán gẫu cảnh quay ngày hôm sau của Dung Hủ.

Trò chuyện trò chuyện, liền tới đêm khuya, khi Tần Trình đưa tay tắt đèn đầu giường, liền nghe giọng thiếu niên ấm áp nhu hòa vang lên phía sau mình: "Ngủ ngon."

Tần Trình lập tức quay đầu, ngay tích tắc ngọn đèn sắp tắt, ánh mắt hắn có thể nhìn thấy, là khuôn mặt tươi cười dịu dàng xán lạn của thiếu niên.

"… Ừm, ngủ ngon."

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, Dung Hủ liền rón ra rón rén rời khỏi giường, không có quấy nhiễu Tần Trình, tự đi đến phim trường. Hôm nay phải quay một ít cảnh hành động, tuy rằng phần lớn cảnh hành động thuộc về Bách Tích Văn, nhưng Dung Hủ cũng có một ít động tác đơn giản phải học tập.

Cảnh hành động của mỗi một bộ phim đều không giống nhau, cho dù là cùng một diễn viên, cảnh hành động của hắn cho dù có tương tự, cũng không có khả năng hoàn toàn giống nhau. Nghiêm khắc mà nói, động tác phải suy xét đến nhiều phương diện nhân tố như thời tiết, địa hình, thời gian, chẳng hạn như vào buổi tối, thì phải suy xét đến vấn đề ánh sáng; mà cảnh hành động trong nhà, thì phải suy xét đến đạo cụ xung quanh.

Đạo diễn động tác của «Mê thành» là chỉ đạo võ thuật Viên lão bát nổi tiếng trong giới, nói đến cũng khéo, đúng là cùng họ với Viên đạo.

Viên lão Bát thiết kế cho «Mê thành» không ít động tác đánh võ đặc biệt. Cảnh hôm nay, chính là quay cảnh Đàm Dương Hiên ở phụ cận quảng trường thấy được một kẻ buôn người mình đã từng bắt giữ, hắn cần xuyên qua đám người, bắt lấy cái tên sau khi ra tù lại trộm gà bắt chó kia.

Mà Tiết Gia Triết đi theo Đàm Dương Hiên tới thăm dò hiện trường cũng bị hắn liên lụy, chỉ có thể theo hắn cùng đi bắt trộm.

Cũng từ trên người tên trộm này, Đàm Dương Hiên và Tiết Gia Triết chiếm được một manh mối quan trọng: người bị hại thứ sáu đã từng có một đứa con gái, người bị hại kia thích bài bạc, tám năm trước đem đứa con gái chỉ mới mười tuổi của mình bán cho phạm nhân này.

Cô bé kia bị kẻ buôn người này bán đến một sơn thôn xa xôi, lúc mười hai tuổi liền sinh ra đứa con đầu tiên của mình. Cô có bốn người chồng, là bốn anh em ruột, người cha đã chết chưa từng hỏi tới tung tích con gái, kẻ buôn người đó thì không hề gì mà nói rằng: "Đã sớm chết, mười ba tuổi sau khi sinh đứa thứ hai, nhảy giếng tự sát, không cứu được."

Nghe kẻ buôn người đó nói xong, Tiết Gia Triết bình tĩnh cho ra một bức họa về tội phạm: đã từng bị cha mẹ của mình vứt bỏ.

Nội dung «Mê thành» rất tàn khốc, Tiết Gia Triết vẽ ra bức họa từng bước một truy tìm, cuối cùng bọn họ tìm được một người hiềm nghi.

Người hiềm nghi đó tuổi thơ bị mẹ vứt bỏ, cha nát rượu, hơi một tí là đánh chửi, thành tích không tốt, từng có tiền án, đã từng làm việc ở lò mổ. Sau đó để thoát khỏi cuộc sống trong quá khứ, tự học lên đại học, có một công việc tốt, để đề cao cuộc sống, báo danh lớp âm nhạc và lớp hội họa. Nhưng một năm trước bạn gái tự mình phá thai con của bọn họ, đây chính là mồi lửa cho vụ án giết người liên hoàn.

Thậm chí khi Đàm Dương Hiên bắt lấy phạm nhân này, phạm nhân cũng không có phủ nhận hành vi phạm tội của mình, ngược lại thẳng thắn thừa nhận, đều là mình làm, vì thế vụ án giết người liên hoàn hành vi ác liệt này cứ như vậy chấm dứt.

Việc này nhìn mặt ngoài thì rất khó tin, vì sao lại có người tình nguyện gánh tội thay Tiết Gia Triết. Nhưng nếu sau khi chiếu phim có người xem kỹ, thì sẽ phát hiện, kỳ thật phạm nhân này đã từng xuất hiện lúc trước! Đó là có một lần, Đàm Dương Hiên đến công ty tư nhân của Tiết Gia Triết tìm y, phạm nhân ấy mới vừa kết thúc trị liệu tâm lý, từ trong phòng rời đi.

Hết thảy đều tài tình mà xâu thành một chuỗi, kết cục cho một cú đảo ngược, đồng thời cũng để lại một kết thúc mở.

Chỉ cần Tiết Gia Triết còn muốn giết người, vậy thì có thể quay phần hai. Nếu thành tích phòng bán vé không tốt, vậy câu chuyện này liền tới đây chấm dứt, để lại cho người xem không gian tưởng tượng.

Cảnh phải quay hôm nay chủ yếu chính là cảnh ngoài quảng trường, thừa dịp thời tiết không tồi, Viên đạo cố ý quay cảnh này trước, bảo tất cả diễn viên đều chuẩn bị sắp xếp.

Giống như Tần Trình đã nói tối hôm qua, hôm nay sau khi Dung Hủ đến phim trường, Nhâm Thư Chỉ không hề đề cập tới chuyện tối hôm qua, vẫn cười chào hỏi với cậu. Nhưng mà lúc cô mở miệng, nói ra lại là: “Dung Hủ, buổi sáng tốt lành.”

Thiếu niên nhẹ nhướn mi, cười nhạt nói: “Chị Nhâm, chào buổi sáng.”

Dù Nhâm Thư Chỉ có thể nhẫn nhịn thế nào nữa, cũng không đến mức giờ còn mặt dày mày dạn hô một tiếng “Dung Dung”. Toàn bộ buổi sáng, Nhâm Thư Chỉ đều không nói chuyện với Dung Hủ, thái độ của cô với Dung Hủ cũng trở nên khách khí lễ phép, không còn như quen đã lâu nữa.

Hoặc có lẽ là bởi vì tâm tư đặt ở trên chính đạo (?), buổi sáng này, Nhâm Thư Chỉ chỉ NG hai lần, có hai phân cảnh diễn xuất còn được Viên đạo mạnh mẽ biểu dương. Giữa trưa sau khi ăn cơm xong, liền tiến vào cảnh hành động quan trọng nhất hôm nay.

Làm thế nào quay tốt những cảnh hành động đó, vừa khảo nghiệm đạo diễn, cũng khảo nghiệm diễn viên, còn có tính nguy hiểm nhất định.

Lúc quay cảnh hành động đầu tiên, Bách Tích Văn không cẩn thận quấn vào với một quần chúng, té xuống đất, đầu gối rách da. Chờ quay xong cảnh hành động, bắt đầu cảnh bình thường, lúc này nhân viên đoàn phim mới bình tĩnh lại.

Cảnh bình thường quay không tốt nhiều nhất là bị Viên đạo mắng một trận, nhưng cảnh hành động nếu xảy ra vấn đề, vậy nghiêm trọng nhất chính là liên quan đến mạng người!

Vì thế khi Tần Trình đi vào phim trường, từ rất xa chợt nghe thấy một giọng nói thanh lãnh lạnh nhạt: "Từ lúc ba đến bảy tuổi, từng bị cha mẹ vứt bỏ. Tóc không ngắn, nhưng không đến mức quá dài, từng được giáo dục đại học, hiện nay là tầng lớp thành phần tri thức, có xe, màu đen, có thể là đại chúng, cũng có thể là…"

"Này, Tiết giáo sư, ngay cả hiệu xe cậu cũng có thể nói ra, casi này cũng không quá khoa học đi?"

Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, cho dù không tận mắt nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng ra, chủ nhân tiếng cười này tất nhiên không cười đến trong mắt, chỉ là nương theo thấu kính ngăn cản, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh nhạt. Y cười một lúc, sau đó chậm rãi dừng lại, giọng nói tựa như vang lên từ đáy lòng mỗi người, thản nhiên nói rằng: "Bạn học Đàm, hắn không chỉ có một chiếc xe, hẳn là có hai chiếc."

Hết chương 77

78. Chương 78

Đám người chật chội vây quanh phim trường, từ khe hở thỉnh thoảng lộ ra, có thể nhìn thấy một thiếu niên ôn hòa nhã nhặn. Cậu đeo một cái kính mắt gọng bạc, mặc một cái áo nhạt màu, vẻ mặt bình tĩnh đứng ở giữa phim trường, nói lời thoại của mình.

Màu môi thật nhạt, dường như là cố ý che khuất màu sắc vốn dĩ của môi, có vẻ có vài phần đạm bạc tái nhợt. Ánh mắt bị thấu kính che chắn, người khác nhìn không rõ vẻ mặt chân chính của cậu, nhưng mà độ cong cười như không cười của khóe môi, lại làm người ta cảm thấy tính tình người này có lẽ có vài phần lạnh nhạt.

Trưởng thành, nội liễm, thâm trầm, tinh anh.

Bước chân Tần Trình chậm rãi dừng lại, cách ba lớp người, từ xa xa nhìn Dung Hủ giữa phim trường.

"Tần tiên sinh?" Nhân viên dẫn Tần Trình vào đoàn phim nhỏ giọng dò hỏi.

Tần Trình quay đầu nhìn về phía hắn, nhẹ nhàng gật đầu: “Cám ơn.”

Nhân viên kia lập tức lắc đầu: “Không cần không cần, chỉ là tiện đường. Cái đó… có thể cho tôi một chữ kí không?”

Rất nhanh, phân cảnh ấy liền kết thúc.

Thợ trang điểm bước nhanh vào phim trường bổ trang cho các diễn viên, Dung Hủ thì vừa hạ mắt để thợ trang điểm quẹt quẹt vẽ vẽ trên mí mắt và trên môi mình, vừa nhìn kịch bản. Tuy rằng cậu đã sớm thuộc toàn bộ lời thoại, nhưng cậu chưa bao giờ dám tự đại, lúc ở đoàn phim, có thể xem kịch bản thêm chốc lát liền xem thêm chốc lát, như vậy mới có thể cam đoan sẽ không phạm sai lầm.

Ngay khi cậu nghiêm túc xem kịch bản, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một trận xôn xao. Dung Hủ nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy bảy tám nhân viên nữ đều nhanh chóng chạy về một hướng, thậm chí còn có vài nhân viên nam cũng lộ vẻ mặt kích động, châu đầu ghé tai nói chuyện.

Cách hơi xa, Dung Hủ nghe không rõ bọn họ nói gì, lúc cậu cau mày suy tư, La Thiến lại đột nhiên đi tới, hưng phấn nói rằng: “Tiểu Hủ, Tần Trình thế mà lại đến! Hình như đang nói chuyện với Viên đạo đấy.”

Hai mắt hơi hơi trợn to, chỉ trong tích tắc, Dung Hủ liền bình ổn vẻ mặt, cười nói: “Tần Trình đến ư?”

La Thiến chợt nhớ ra: “Đúng vậy, tiểu Hủ, không phải cậu từng hợp tác «Tầng mây màu đen» với Tần thần sao, các cậu hẳn là rất quen thuộc, cần tôi đi kêu giúp cậu không?”

Cảnh phải quay xế chiều hôm nay đều là cảnh của Dung Hủ, nói cậu là người bận nhất trong đoàn phim ngoại trừ Viên đạo, cũng không quá.

Nghe La Thiến nói, Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, La Thiến liền mang vẻ mặt kích động nhanh chóng rời đi —— về phần cô rốt cuộc chỉ đơn thuần muốn giúp Dung Hủ chào hỏi người quen cũ, hay là muốn đi nhìn thần tượng của mình, vậy cũng chỉ có chính cô biết.

Vài thợ trang điểm bên cạnh cười nói: “Thiến Thiến kích động thành như vậy, nhất định là muốn đi nhìn nam thần.”

“Đúng vậy, đây chính là Tần Trình, có cô gái nào không thích?”

Nghe vậy, Dung Hủ cười nhẹ nói: “Chị tiểu Thiến rất thích Tần Trình sao?”

Nhân duyên của Dung Hủ trong đoàn phim luôn không tồi, tính tình rất tốt cũng rất dễ nói chuyện, khi ở chung với nhân viên công tác cũng không có làm giá. Vì thế thợ trang điểm ấy nhìn về phía Dung Hủ, nói rằng: “Có cô gái nào không thích Tần Trình sao? Ha ha, Dung Dung, chúng tôi cũng rất thích cậu, cậu

cũng rất bảnh."

Dung Hủ nở nụ cười, vẻ mặt đứng đắn nói rằng: "Nhưng mà chị Tiểu Thiến cũng đã có nói, nam thần lớn nhất trong lòng cô ấy là em."

Những thợ trang điểm đó đều lớn tuổi hơn Dung Hủ, tuổi nhỏ nhất cũng có thể làm dì của cậu. Các cô nhìn dáng vẻ Dung Hủ nghiêm túc đứng đắn, đều nhịn không được mà cười khẽ ra tiếng, chỉ cảm thấy dáng vẻ cậu nghiêm trang chững chạc vừa đáng yêu vừa thú vị.

Không bao lâu, cảnh tiếp theo liền bắt đầu.

Đoàn phim rất lớn, Dung Hủ cũng không có nhìn thấy Tần Trình, cũng không biết hắn còn ở đoàn phim hay không.

Vốn dĩ Dung Hủ cho rằng ngày hôm qua Tần Trình tham ban mình xong, hôm nay sẽ rời khỏi Tượng Sơn, không lộ ra hành tung. Nhưng hiện tại, Tần Trình lại trực tiếp đi tới đoàn phim «Mê thành», tuy rằng không hề nói chuyện với cậu, giống như không phải là đến tham ban cậu, nhưng vẫn dẫn phát một trận xôn xao trong đoàn phim.

Chờ đến lúc Dung Hủ quay cảnh trong nhà, rốt cuộc cũng gặp được người đàn ông đó.

Tần Trình mặc một cái áo gió màu đen sẫm, vẫn là cái ngày hôm qua, hắn đang nói chuyện với Viên đạo. Viên đạo nhìn thấy Dung Hủ đến, vui vẻ vẫy tay với cậu, Tần Trình cũng quay đầu theo, trong con ngươi thâm thúy tối đen lắng đọng lại màu sắc khiến người ta xem không hiểu, hắn cong khóe môi, cũng gật gật đầu với Dung Hủ.

Dung Hủ khẽ nhướn mi: ây, ý này là… thật sự không phải là tới tham ban cậu à?

Nhưng mà giây tiếp theo, Viên đạo liền dùng cái giọng lớn của ông, vạch trần gương mặt thâm trầm muộn tao của người đàn ông nào đó: "Tần Trình, Dung Hủ cũng tới, hôm nay vốn dĩ cảnh diễn của cậu ấy rất nhiều, nhưng nhìn trên mặt mũi của cậu, tôi liền cho cậu ấy nghỉ, để cậu ấy cùng cậu rời khỏi đoàn phim, tham quan, lấy cảnh ở thành điện ảnh nhé?"

Nghe vậy, Dung Hủ khẽ kinh ngạc, còn chưa kịp hỏi, liền nghe giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: "Không cần, tôi tới tham ban."

Viên đạo cười ha ha: "Cậu vừa đứng ở đây, mấy cô gái đoàn phim chúng tôi đều không có tâm tư làm việc. Cậu xem dù là Nhâm Thư Chỉ người ta, chờ một lát nói không chừng cũng không còn tâm tư đóng phim nữa, có phải không hả, tiểu Nhâm?"

Nhâm Thư Chỉ không biết đã đi tới khi nào, che miệng cười: "Viên đạo lại lấy tôi nói giỡn."

Nghe xong lời này, Viên đạo nở nụ cười, dường như tâm tình rất tốt.

Biểu tình Nhâm Thư Chỉ hết sức bình thường, lúc đối mặt Tần Trình không có một chút xấu hổ, dường như đêm qua căn bản không gặp đối phương. Cô biểu hiện đến tự nhiên hào phóng, thậm chí còn muốn trao đổi phương thức liên lạc với Tần Trình, kết bạn với nhau, nhưng Tần Trình lại thản nhiên nói rằng: "Di động hết pin, không thêm bạn được."

Nhâm Thư Chỉ không chút để ý cười cười: "Vậy cứ chờ về sau đi."

Một tuấn mỹ cao lớn, một xinh đẹp yểu điệu, khi hai người kia đứng chung một chỗ, kỳ thật vẫn tương đối cảnh đẹp ý vui. Nhìn cảnh này, thiếu niên chậm rãi híp mắt, sau một lúc lâu, cậu nhếch khóe môi, đi lên phía trước nói: "Nếu anh vừa vặn muốn tới thành điện ảnh lấy cảnh, Tần Trình, chúng ta liền đi ra ngoài dạo đi."

Năm phút đồng hồ sau, hai người rời khỏi đoàn phim «Mê thành».

Trước khi đi, Dung Hủ nghe Viên đạo nói vài câu, thế mới biết, Tần Trình đúng là tới tham ban không sai, nhưng vừa rồi hắn và Viên đạo nhắc tới bộ phim gần nhất muốn quay, Viên đạo bỗng nhiên vỗ đùi, nói rằng: "Lão Lưu muốn cảnh thác nước hả? Sớm nói chứ! Gần đây Tượng Sơn mới vừa khai phá một cái thác nước, rất không tồi, cậu có muốn đi khảo sát giúp ổng một chút hay không?"

Trong giai đoạn chuẩn bị đầu tiên của bất luận một tác phẩm điện ảnh và truyền hình nào, ngoại trừ sáng tác kịch bản, casting diễn viên thông thường nhất, việc lấy cảnh cũng rất quan trọng. Ở Hoa Hạ, có rất nhiều căn cứ điện ảnh và truyền hình, bên trong có đủ loại kiến trúc và cảnh quan sinh thái tự nhiên, có thể cho đoàn phim sử dụng để quay phim.

Đồng thời, đoàn phim còn tự dựng kiến trúc, loại này tuy rằng tốn thời gian tốn sức còn tốn tiền, nhưng càng phù hợp yêu cầu kịch bản.

Ngoại trừ những việc đó, đoàn phim cũng sẽ lấy cảnh ở các khu cảnh sắc tự nhiên trên toàn cầu. Chẳng hạn như mấy năm trước có bộ phim khoa học viễn tưởng Hollywood, lấy cảnh ở một vùng núi non Hoa Hạ, lợi dụng kỹ thuật hậu kỳ chế tạo ra ảo cảnh núi tiên trôi nổi trên bầu trời.

Nhưng mà bất kể kỹ thuật hậu kỳ phát triển như thế nào, thì việc lấy cảnh cũng không thể thiếu. Cảnh đẹp nhân tạo vĩnh viễn không điêu luyện sắc sảo bằng thiên nhiên, kế tiếp Tần Trình sẽ hợp tác với đại đạo diễn Lưu Vĩnh Chính đỉnh nhất Hoa Hạ trong một bộ phim cổ trang, bọn họ đang tìm kiếm một cảnh thác nước kỳ lạ.

Những điều này là nói sau, tạm thời không nhắc tới.

Tới gần chạng vạng, mặt trời tròn tròn từ không trung phía tây lặn xuống, giống như xuyên qua giữa núi non.

Sau khi Dung Hủ bỏ đi trang phục diễn thay trang phục hưu nhàn bình thường, lại gỡ mắt kính xuống. Cậu cũng không chú ý, sau khi cậu gỡ đi mắt kính, trên mặt người đàn ông lộ ra một tia mất mát khó có thể phát hiện.

Dung Hủ cười nói: "Kỳ thật tôi cũng không phải quá quen thuộc với thành điện ảnh, Viên đạo bảo tôi dẫn anh đi dạo, còn thật sự là làm khó tôi. Chờ một lát nếu chúng ta lạc đường, vậy phải làm thế nào."

Giọng điệu Tần Trình trấn định hồi đáp: "Tôi có di động."

Thiếu niên ra vẻ kinh ngạc "à" một tiếng, ý cười bên môi càng tăng lên: "Điện thoại di động của anh không phải là hết pin sao?"

Bước chân người đàn ông hơi hơi khựng lại, một lát sau, mới nâng bước đi tiếp: "Không muốn kết bạn với cô ta."

Lý do này của Tần Trình kỳ thật vô cùng sứt sẹo, nhưng mà chỉ cần hắn nói như vậy, Nhâm Thư Chỉ liền không thể vạch trần.

Dung Hủ lặng lẽ đánh giá người đàn ông, chỉ thấy hắn hạ mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn phía trước, rõ ràng ngoài miệng nói lời ức hiếp người khác như vậy, nhưng trên khuôn mặt lạnh lùng tự phụ đó, vẫn không có một chút thay đổi.

Không phải là giả vờ tốt, mà căn bản là không đặt đối phương ở trong lòng.

Không tự chủ được mà nở nụ cười, Dung Hủ trực tiếp nói sang chuyện khác: "Lại nói anh cứ như vậy đột nhiên tới nơi này, thật sự không có vấn đề sao? Tôi không thấy Từ Tấn, hắn biết anh tới Tượng Sơn không?"

Tần Trình không chút do dự gật đầu: "Biết."

Mà giờ phút này, sân bay thủ đô xa xôi.

Một người đàn ông nhã nhặn nho nhã lôi hai cái rương hành lý bự chảng, tức đến khó thở mà đi thật nhanh trong sân bay. Sắc mặt hắn âm trầm đến mức có thể chảy cả nước, mà ở bên cạnh hắn, một tiểu trợ lý cũng mang theo ba cái rương hành lý, vội vàng đi theo.

Đi đến một nửa, Từ Tấn dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía trợ lý bên cạnh: "Rốt cuộc hắn đi khi nào? Chỉ một đêm, hắn thế mà lại biến mất! Cái này có bình thường sao, rốt cuộc hắn đi đâu vậy, cậu thành thật nói cho tôi biết! Không được giấu tôi!"

Tiểu trợ lý nhỏ giọng nói: "Anh Từ, em làm sao biết Tần Trình đi chỗ nào…"

“Thúi lắm! Hộ chiếu của hắn ở chỗ cậu, hắn về nước như thế nào, cậu không biết ai biết?”

Nghe đến đây, tiểu trợ lý rốt cuộc đáng thương cúi đầu: “Tần Trình tìm em đòi, em cũng không thể không đưa mà, anh Từ…”

Từ Tấn: “…”

Cừ thật, rốt cuộc chịu nói rồi đúng không!

Khóe miệng co rút, Từ Tấn lạnh lùng nói: “Rốt cuộc đi đâu hả? Điện thoại không nhận, di động cũng không gọi lại!”

Tiểu trợ lý yếu ớt hồi đáp: “Ninh thị…”

Từ Tấn: “…”

Ninh thị, thành điện ảnh Tượng Sơn, gần đây có bộ phim nào quay ở nơi đó? Hình như là «Mê thành». Diễn viên chính «Mê thành» có ai…

Còn có thể là ai!

Đây quả thực chính là thấy sắc quên nghĩa! Có loại người vừa đóng máy liền chơi trò mất tích sao? Căn bản không có!

Bên thành phố B, Từ Tấn đã nhanh như điện chớp đặt một vé máy bay ngày hôm sau đi Ninh thị. Mà bên này, hai người Dung Hủ dưới sự chỉ dẫn của bản đồ di động vạn năng, rốt cuộc tìm được cảnh thác nước đang khai phá kia.

Đại khái là bởi vì còn chưa có khai phá xong, chỗ này cũng không có bảo an, chỉ có một dòng ngân hà hùng hồn mênh mông từ vách núi hơn ba mươi mét bay thẳng xuống, hung ác cuồng bạo mà va chạm trên quái thạch lởm chởm, giã ra bọt nước tuyết trắng.

Thác nước này không cao lắm, dòng nước lại cực nhanh. Đứng ở dưới vách núi, bên tai bị tiếng thác nước như tiếng sấm vây quanh, căn bản nghe không được bất cứ âm thanh gì khác, chỉ có tiếng nước ầm ầm nổ vang trong lỗ tai.

Đi tới gần nguồn nước, hai người liền dừng bước.

Tần Trình lấy điện thoại di động ra, tính toán chụp ảnh, nhưng để tìm được góc độ càng tốt, hắn đi về phía trước vài bước. Vị trí hắn bước đến, đã cách thác nước rất gần, bọt nước gần như khiến tóc hắn ướt nhẹp.

Hai tay cầm di động, dưới chân là đá tảng dính đầy bọt nước. Tần Trình dường như cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng ngay trong khoảng khắc hắn giơ di động lên, khuỷu tay hắn bị người ta kéo chặt.

Người đàn ông kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy thiếu niên chau mày, nghiêm túc nói rằng: "Cẩn thận, đừng để ngã xuống."

Trong lòng có một chút ấm áp lan tỏa, Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu, rất nhanh liền chụp xong.

Dung Hủ hỏi: "Chỉ chụp nơi này sao, muốn đi đến nơi khác một chút không, chụp thêm vài góc độ khác?"

Tần Trình lắc đầu: "Quá nguy hiểm, không cần."

Dung Hủ nhịn không được cười cười: "Hóa ra anh cũng biết nguy hiểm, vậy vừa rồi thế mà anh lại cứ như vậy đi lên, thiếu chút nữa làm tôi sợ rồi."

Ngưng mắt nhìn thiếu niên mặt mày xinh đẹp, thật lâu sau, Tần Trình cong môi, lộ ra một nụ cười cực nhạt: "Có cậu."

Dung Hủ phút chốc ngẩn ra, nhìn mắt phượng sâu thẳm của người đàn ông, cậu há miệng, cuối cùng vẫn không nói một chữ.

Hai người định rời khỏi thác nước này, nhưng mà vừa mới đi đến một nửa, liền nhìn thấy một nhân viên của thành điện ảnh. Nhân viên kia nhìn thấy Tần Trình và Dung Hủ, kích động muốn kí tên và chụp ảnh chung.

Chờ sau khi nghe bọn họ nói ý đồ đến, nhân viên đó cười nói: "Chỗ vừa rồi không phải là chỗ đẹp nhất của thác nước, để cho tiện quan sát thác nước, mấy ngày hôm trước có một đài ngắm cảnh vừa mới sửa xong, ngay ở bên kia, tôi dẫn hai người qua."

Dung Hủ chần chờ một khắc, liền đồng ý đề nghị này.

Đài ngắm cảnh kia cũng không phải xa, ngay ở ngoài một trăm mét, có điều bởi vì bị nhánh cây rậm rạp che lấp, trong lúc nhất thời Dung Hủ và Tần Trình mới không phát hiện. Đài ngắm cảnh này là dùng gỗ dựng thành, cách thác nước càng gần, nhưng rào chắn cao cao hữu hiệu ngăn đi khả năng rớt xuống thác nước, là một địa điểm ngắm cảnh vô cùng tốt.

Nhân viên công tác kia rất nhanh liền rời đi có việc, lúc hắn sắp đi, cầm di động viết vài chữ cho Dung Hủ: [nơi này âm thanh rất lớn, nói chuyện không nghe được.]

Nhìn thấy hàng chữ này, Dung Hủ thử hô tên Tần Trình vài tiếng. Nhưng mà rõ ràng người đàn ông ấy ở ngay bên cạnh cậu chụp ảnh, lại không hề quay đầu lại, giống như thật sự không nghe thấy.

Sau khi phát hiện bí mật này, Dung Hủ cũng đánh một hàng chữ, đem sự việc nói cho Tần Trình.

Người đàn ông kinh ngạc nhướn mày, hắn nói một câu, nhưng Dung Hủ chỉ có thể nhìn đến bờ môi của hắn đóng mở, hoàn toàn nghe không rõ hắn nói cái gì.

Chụp ảnh chốc lát, hai người liền định rời đi. Dung Hủ đi ở phía trước, Tần Trình đi ở phía sau cậu, đài ngắm cảnh làm bằng gỗ này vẫn có một chút ẩm ướt, tuy rằng không có khả năng ngã vào thác nước, nhưng nếu trượt chân cũng vô cùng không ổn.

Đi đi, Dung Hủ liền thả chậm bước chân, ngay khi cậu vừa mới bước tới bậc thang, tay cậu bỗng nhiên bị người giữ chặt. Cả người bị kéo quay đầu trở lại, Dung Hủ kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông, lại thấy người đàn ông thanh lãnh ấy nâng mắt, nghiêm nghiêm túc túc ngưng mắt nhìn mình.

Sau lưng người này là thác nước chảy như bay, bọt nước tuyết trắng ào ào làm tóc hắn ướt nhẹp, ngưng tụ thành từng lọn, vắt trên cặp mắt phượng tối tăm thâm thúy kia. Ánh mắt của hắn an tĩnh đến dọa người, nặng trịch, cất giấu rất nhiều cảm xúc không biết, yên lặng ngưng mắt nhìn Dung Hủ.

Thời gian vào giờ khắc này giống như bị kéo dài đến một trăm năm.

Dung Hủ rõ ràng nhìn thấy, người đàn ông ấy hé môi, nhẹ nhàng nói với mình ba chữ.

Tiếng nước chảy kịch liệt rền vang che giấu hết thảy âm thanh, nhưng mà con ngươi thiếu niên đã từ từ trợn to.

Ba phút đồng hồ sau, hai người rời khỏi thác nước này, tiếng nước như sấm cũng càng ngày càng xa. Tần Trình vừa đi, vừa đem ảnh mới nãy mình chụp được gửi cho Lưu lão. Hắn vừa mới tải tất cả ảnh chụp lên, liền nghe giọng thiếu niên hơi khàn, nhẹ nhàng hỏi: "Tần Trình, vừa rồi anh nói gì với tôi sao?"

Bước chân tức khắc ngừng lại, người đàn ông cất điện thoại về túi, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Tôi bảo cậu cẩn thận một chút, chú ý dưới chân trơn."

Những lời này nói xong, thiếu niên lại đột nhiên dừng bước, người đàn ông xoay người nhìn cậu.

Chỉ thấy dưới ánh chiều tà sắp xuống núi, thiếu niên đắm chìm trong một vùng kim quang xán lạn. Cậu hơi hơi cong mắt, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo một niềm bất đắc dĩ, nâng khóe môi, tựa như tơ liễu dịu dàng nhất trong làn gió xuân, nhẹ nhàng phất qua hồ nước sóng biếc dập dờn bồng bềnh.

"Anh nói… thật sự là vậy sao?"

Hết chương 78

79. Chương 79

Vào phút giây này, ánh chiều tà mờ nhạt ấm áp triệt để rải xuống mặt đất rộng lớn.

Không trung trong khoảng khắc này trở nên xanh thăm thẳm, một đường sáng dài lam sẫm từ không trung phía nam tràn đến phương bắc, một chút mây tía đỏ sẫm xán lạn điểm tô ở giữa. Cách đó không xa, tiếng dòng chảy của thác nước còn mơ hồ vọng về bên tai, mà ở giữa non xanh nước biếc này, vạn vật cảnh đẹp ở thế gian, cũng không bằng đôi mắt nghiêm túc chăm chú của thiếu niên trước mặt.

Không khí giống như ngưng trệ trong tích tắc, đông lại thành băng.

Dung Hủ nâng mắt, trịnh trọng nhìn Tần Trình, mà Tần Trình cũng cúi đầu nhìn cậu.

Con đường nhỏ trống trải không còn lại tiếng vang, chỉ có gió nhẹ thổi qua lá cây, phát ra tiếng vang xào xạc.

Một năm trước, khi Tần phu nhân tức đến khó thở bay về Hoa Hạ, thẳng mặt thoá mạ thằng con trai của mình một trận, ngoài miệng bà trách mắng "sao con lại không quan tâm tới em trai nhà họ Dung của con", nhưng chỉ sợ vĩnh viễn cũng không ngờ, sẽ có một ngày, con trai bà quan tâm đến mức cẩn thận như vậy.

Buổi chạng vạng ấy, ở phòng khách nhà họ Dung, hắn gặp được thiếu niên.

Có tình yêu là do lâu ngày sinh tình, có tình yêu lại là vừa gặp đã yêu.

Không có ai khác, chỉ có cậu ấy, ai cũng không thể, chỉ có thể là cậu ấy.

Vì thế vào ngày nào đó, hắn đưa ra chìa khóa nhà của mình. Cái chìa khóa mà ngay cả mẹ cũng không có, hắn lại tự mình giao vào tay thiếu niên, tiếp đó nhìn cậu cười cong cong đôi mắt xinh đẹp, dùng giọng nói réo rắt êm tai nói với mình: "Cám ơn."

Hết thảy đều như thể ngay ngày hôm qua.

Thời gian cũng không có mài mòn tình yêu thình lình ập tới này, theo năm tháng lắng đọng lại, nó tựa như rượu vang, càng lúc càng thuần hậu. Càng không bỏ xuống được, luyến tiếc, ném không đi, cũng tuyệt đối không nguyện buông tay.

Mà hiện giờ, thiếu niên bị hắn đặt ở đầu quả tim đang đứng ở trước mặt hắn, hỏi hắn rốt cuộc vừa rồi nói gì.

Nhìn cặp mắt xán lạn như ẩn chứa toàn bộ sao trời của thiếu niên, thật lâu sau, Tần Trình nở nụ cười, giọng điệu bình tĩnh hỏi ngược lại: "Không phải là cái này, vậy thì là cái gì?"

Trong giới đã từng có người đánh giá nam diễn viên thích hợp đóng phim tình cảm nhất của Hoa Hạ, đánh giá cao nhất chính là một ảnh đế đã sớm tạ thế nhiều năm ở thế kỷ trước, bộ dạng đối phương không coi là anh tuấn lắm, cười rộ lên lại có thể khiến mỗi một người phụ nữ đều động lòng, tình nguyện cùng hắn buông tha hết thảy, chạy trốn đến cùng trời cuối đất. Mà dưới vị ảnh đế đó, chính là Tần Trình.

Giọng Tần Trình rất êm tai.

Hắn không cần dùng phối âm, tất cả giọng nhân vật đều là âm gốc của bản thân. Khi hắn hạ giọng, nhẹ nhàng hô lên tên nữ chính, người ngồi ở trong rạp chiếu phim đều sẽ không kìm lòng nổi mà xiêu lòng, hiểu rõ vì sao nữ chính lại yêu người đàn ông đó yêu đến tan xương nát thịt.

Nhưng mà khi Tần Trình tận lực hạ giọng, Dung Hủ lại chỉ nở nụ cười, ý vị sâu xa nói rằng: "Đúng vậy, không phải là 'cẩn thận', còn có thể là cái gì chứ…" Âm cuối hơi hơi kéo dài, mang theo ý cười không thể cản nổi.

Hai người đối diện thật lâu, người đàn ông chậm rãi nhắm hai mắt lại, sau một lúc lâu, lại mở ra. Hắn nhìn thiếu niên vẫn luôn mỉm cười ấy, không biết làm thế nào mà cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười cực nhạt.

Trên đời này có thể ép bức hắn đến nông nỗi như vầy, cũng chỉ có cậu ấy thôi. Là bởi vì cam tâm tình nguyện bị cậu ép bức như vậy, cam tâm tình nguyện bị cậu ép hỏi như vậy, nên mới có cục diện hiện giờ. Chỉ có Dung Hủ có thể làm được việc này, bởi vì cậu là Dung Hủ, là người duy nhất hắn từng thích.

Mắt phượng khẽ nâng, qua hồi lâu, giống như rốt cuộc hạ quyết tâm, Tần Trình nhẹ nhàng hít một hơi, mở miệng nói: "Câu nói kia có lẽ là…"

"Reng reng reng —— "

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, cắt ngang lời Tần Trình nói.

Tần Trình: "…"

Hết thảy không khí kiều diễm mờ ám tức khắc tan thành mây khói, Dung Hủ kinh ngạc mở to hai mắt, lấy điện thoại ra từ trong túi. Nhìn tên trên màn hình di động, cậu nhanh chóng ấn nút nhận nghe: "Chị tiểu Thiến? Có chuyện gì… ừm, chúng tôi lập tức về, cố hết sức trong vòng mười phút… Được, mọi người chờ chúng tôi một chút nhé."

Cúp điện thoại, Dung Hủ ngẩng đầu nói: "Bởi vì anh đến tham ban, Viên đạo quyết định hôm nay kết thúc quay phim sớm, mọi người đi ra ngoài ăn một bữa. Hiện tại tất cả mọi người ở bên phim trường chờ chúng ta, chỉ cần chúng ta đến, liền lập tức đi ăn cơm."

Vừa nói, Dung Hủ vừa đi về phía trước, trực tiếp lướt qua Tần Trình.

Dung Hủ luôn là một người đúng giờ, hơn nữa trong điện thoại La Thiến nói rất gấp, hình như là Viên đạo nhất thời nghĩ ra, hiện giờ ông ấy đang ở trong đoàn phim thúc giục, không hề cho người ta một chút thời gian chuẩn bị. Viên đạo lại không có khả năng gọi điện thoại giục Tần Trình, vì thế liền bảo La Thiến gọi điện thoại cho Dung Hủ, dù sao chỉ cần một người trở lại, một người khác nói thế nào cũng phải về.

Trong lòng không khỏi hiện lên xíu xiu tiếc nuối, Dung Hủ hơi chau mày, khó có thể che giấu mất mát trên mặt.

Cú điện thoại này tới thật sự rất không khéo, nếu như có thể muộn thêm một chút nữa, chỉ muộn năm phút thôi, có lẽ đã có thể…

Thân thể phút chốc cứng đờ!

Cả người Dung Hủ giật mình tại chỗ, hai mắt trợn to, không dám tin mà nhìn về phía trước.

Một đôi tay rắn chắc từ phía sau mãnh liệt ôm lấy cậu, hai tay chặt chẽ vòng qua eo cậu, nhiệt độ cực nóng từ nơi thân thể kề sát chậm rãi truyền đến, giống như lửa dữ, ầm ầm nổi lên.

Chặt đến không có một chút khe hở, cái ôm này tới quá mức đột ngột, cũng quá mờ ám.

Trên con đường nhỏ xanh mướt vờn quanh, một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ đột nhiên vươn tay, ôm lấy thiếu niên đi ở phía trước mình. Hắn gắt gao ôm đối phương, giống như chỉ cần buông lỏng tay ra thì đối phương liền chạy trốn, vì thế hắn gắt gao giam cầm đối phương trong ngực mình, sau đó… cúi người xuống, kề sát vành tai xinh đẹp của người nọ.

Ngay sau đó, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phất qua bên tai thiếu niên.

Thân thể tức khắc mềm nhũn, Dung Hủ cứng ngắc muốn quay đầu, nhưng cậu còn chưa hành động, đã nghe thấy một tiếng cười trầm thấp vang lên bên tai mình. Hơi thở thổi tới vành tai, tê dại tới tận trong xương tủy, trên khuôn mặt trắng nõn của thiếu niên dần dần dâng lên một nét hồng nhạt, cổ họng cũng trở nên khô khốc.

Cậu khàn khàn hô một tiếng: “Tần Trình…”

“Ừm.” Từ trong lỗ mũi người đàn ông phát ra một tiếng ừm biếng nhác.

Dung Hủ siết chặt ngón tay: “Tần Trình, anh…”

"Tiểu Hủ." Giọng nam dịu dàng trầm thấp từ tính cắt ngang lời Dung Hủ.

Con ngươi Dung Hủ hơi co lại, hàng mi mấp máy, giống như ý thức được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Giây kế tiếp, cậu nghe thấy người đàn ông đột nhiên ôm lấy cậu, dùng giọng điệu chân thành trịnh trọng nhất, nói với cậu một câu. Trong giọng nói xen lẫn một chút ý cười mỏng manh, nhưng mà giọng điệu lại hết sức kiên định, dùng tiếng nói lưu luyến triền miên nhất, thấp giọng nói ra ba chữ.

Sau khi những lời này hạ xuống, hai mắt thiếu niên trợn lên, con ngươi trong suốt lóe ra khiếp sợ và một tia vui sướng không cách nào che giấu. Hồi lâu, cậu nhịn không được cong môi, lộ ra một nụ cười dịu dàng bất đắc dĩ.

Ba mươi phút sau, rốt cuộc La Thiến chờ được Dung Hủ và Tần Trình.

Đã nói mười phút có thể đến, ai ngờ ước chừng qua nửa giờ, hai người này mới trở về.

La Thiến và một thợ trang điểm cùng đứng chờ ở cửa phim trường, sau khi nhìn thấy Dung Hủ và Tần Trình, hai người bước nhanh đi lên, La Thiến ấm ức nói rằng: "Viên đạo và mọi người đến khách sạn trước, Viên đạo phê bình tôi, nói tôi không nên cho cậu và Tần tiên sinh đi một mình, hẳn nên theo sau, để phòng ngừa."

Viên đạo nói quả thật không sai, làm trợ lý, La Thiến cần thời thời khắc khắc cam đoan sự an toàn của Dung Hủ, không nên để Dung Hủ một mình rời đi. Có điều Dung Hủ cũng có không gian cá nhân của mình, nếu cậu không muốn La Thiến đi theo, cô tự nhiên là không tiện theo sau.

Cho nên ý Viên đạo khi nói lời này chỉ có một: cô xem, nếu cô đi theo, bọn họ đã sớm trở về rồi có đúng không.

Dù sao thì tuổi cũng còn nhỏ, La Thiến vẻ mặt ấm ức méc với Dung Hủ, Dung Hủ liếc mắt một cái liền nhìn ra cô gái này là đang nói giỡn, không phải thật sự làm mình làm mẩy. Vì thế cậu cười cười, nói: "Không phải là về rồi đấy sao, trên đường bị lạc."

La Thiến gật gật đầu: "Vậy việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng đến khách sạn hội họp với nhóm Viên đạo đi."

Bốn người liền nâng bước đi về phía khách sạn, La Thiến và thợ trang điểm kia đi ở phía trước, Dung Hủ và Tần Trình đi ở phía sau.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, hai bên con đường thành điện ảnh đều có đèn đường, cho nên cũng coi như sáng ngời. Thợ trang điểm kia có quan hệ rất tốt với La Thiến, cho nên lần này mới ở lại, cùng cô ấy chờ Dung Hủ. Cô và La Thiến đi ở phía trước, đi đi đi, thợ trang điểm kia liền nhịn không được mà quay đầu, lén lút ngắm nhìn.

Một lần hai lần thì thôi đi, chờ đến khi đối phương nhìn nhiều lần, La Thiến kinh ngạc hỏi: "Kỳ Kỳ, cậu đang nhìn cái gì? Phía sau có cái gì đẹp sao?"

"Suỵt!!!" Thợ trang điểm trẻ tuổi nhanh chóng che kín miệng La Thiến, khi phát hiện hai người phía sau dường như không nghe thấy, mới thở ra một hơi, tiến đến bên cạnh La Thiến, nhỏ giọng hỏi: "Thiến Thiến, cậu có phát hiện quái quái hay không? Tớ cứ cảm thấy, giữa Tần tiên sinh và Dung Dung… có chút không đúng, hình như không quá giống hồi chiều."

La Thiến lập tức sửng sốt, cô cũng lén quay đầu lại nhìn thoáng qua. Chỉ thấy Dung Hủ và Tần Trình sóng vai đi ở phía sau, hai người đều không nói gì, không có tương tác, nhưng mà hình ảnh này nhìn qua quả thực là cảnh đẹp ý vui. Hai người đều là nam thần cô thích, một đẹp trai, một… so sánh ra mà nói, càng đẹp đẹp đẹp hơn một chút.

A, Dung Dung thật sự rất dễ nhìn á…

"Thiến Thiến!" Thợ trang điểm Kỳ Kỳ lại cắt ngang ảo tưởng của bạn tốt, lặng lẽ nói rằng: "Cậu thật sự không cảm thấy có chỗ nào thay đổi hả?"

La Thiến nhanh chóng cẩn thận quan sát, Tần tiên sinh vẫn rất bảnh, mười mấy năm qua đều đẹp trai không hề thay đổi, không, là càng ngày càng đẹp trai. Mà Dung Dung thì… ý, Dung Dung thế mà lại lấy di động ra, đang chơi di động?! Như vậy thật sự được hả, Tần tiên sinh ngay bên cạnh kìa, Dung Dung thế mà lại chơi di động?!!!

La Thiến mơ hồ nhận ra một chút không đúng, Dung Dung nhà cô luôn cực thông minh, EQ cực cao, mỗi người trong đoàn phim đều thích cậu ấy. Hiện tại Dung Dung làm sao có thể ở trước mặt Tần Trình, không tôn trọng hắn mà trực tiếp chơi di động như vậy?

Lúc này, Kỳ Kỳ lại nhỏ giọng cảm khái: "Thật sự không có chỗ nào không đúng sao…"

La Thiến tràn đầy lĩnh hội gật gật đầu: "Có! Buổi tối quay về tôi phải nói với Dung Dung một chút, tại sao có thể chơi di động trước mặt Tần thần chứ. Tần thần cũng không có chơi, cậu ấy thế mà lại chơi, lỡ mà Tần thần tức giận, vậy phải làm thế nào?"

Kỳ Kỳ: "…"

Đây căn bản không phải là nói cùng một chuyện mà!!!

Lời tuy như thế, nhưng đến cuối cùng, thợ trang điểm ấy cũng không nói ra được căn nguyên. Cô chỉ cảm thấy có chỗ nào đó quái quái, nhưng làm thế nào cũng nói không nên lời, cuối cùng bị một ánh mắt "Kỳ Kỳ không phải mắt cậu lại lên độ chứ" của La Thiến làm cho tức giận đến quay đầu, không suy nghĩ nữa.

Mà La Thiến tự nhiên không biết, ngay ở phía sau các cô, thiếu niên dùng tay phải cầm di động cẩn thận

lướt xem, mà tay trái của cậu thì thường thường đụng tới tay phải người đàn ông. Khi phát hiện hai người phía trước không quay đầu lại nữa, dường như đang nói chuyện trang điểm, người đàn ông bình tĩnh thong dong vươn tay, đem bàn tay mềm mại của thiếu niên gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay.

Bước chân Dung Hủ đột nhiên khựng lại, cậu dời tầm mắt khỏi màn hình di động, nhìn về phía Tần Trình.

Chỉ thấy người đàn ông lạnh lùng đó lạnh nhạt nâng mắt, giọng điệu bình tĩnh nói rằng: "Có hơi lạnh."

Dung Hủ không khỏi bật cười: "…"

Sau một lúc lâu, cậu dở khóc dở cười hỏi: "Tôi nhớ là, đã sắp đến tháng sáu, nhiệt độ không khí hôm nay hơn hai mươi độ nhỉ?" Hơn nữa tay anh còn nóng như vậy!

Nhiệt độ cực nóng từ lòng bàn tay người đàn ông truyền đến, Dung Hủ trời sinh tay chân lạnh như băng, dù là mùa hè, cũng rất khó ấm áp lên. Nhưng hôm nay cậu và Tần Trình đều mặc hơi nhiều, nắm tay như vậy, trước hết không đề cập tới việc có thể bị hai người phía trước phát hiện hay không, Dung Hủ cũng thấy có vài phần oi bức.

Cậu thấp giọng nói: "Có hơi nóng."

Tần Trình phút chốc ngẩn ra, trong mắt lướt qua một tia mất mát, tiếp đó thấp giọng "ừm" một tiếng, yên lặng buông tay ra. Nhưng mà ngay sau đó, ngón tay của thiếu niên lại theo khe hở tay hắn lướt qua, mười ngón giao triền, lòng bàn tay không có một chút khe hở mà kề sát cùng nhau.

Tần Trình kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt mày thiếu niên cong cong, lộ ra một nụ cười xán lạn nhu hòa: "Có điều, nóng một chút cũng rất tốt."

Vành tai đột nhiên nóng lên, Tần Trình nhẹ nhàng "ưm" một tiếng, nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, không nhìn thiếu niên thêm cái nào nữa. Có điều hắn cũng đúng thật là suy nghĩ nhiều, Dung Hủ lại lấy điện thoại ra, dùng một tay gửi tin nhắn cho La Chấn Đào, thương lượng chuyện hai ngày nữa đi tham gia lễ trao giải Mẫu Đơn, căn bản không chú ý tới hắn.

Đi đi chốc lát, lúc này Tần Trình mới phát hiện, thiếu niên thế mà lại tán xong bỏ chạy, căn bản không có đoạn sau!

Tần Trình: "…"

Một phút đồng hồ sau, người đàn ông cũng bình tĩnh cúi đầu, lấy điện thoại của mình ra, đăng một cái weibo.

[Tần Trình: hôm nay thời tiết không tồi, rất thích thác nước này [hình ảnh]]

Một phút đồng hồ sau, lượng bình luận của cái weibo này liền vượt qua năm ngàn, like lại càng sớm đột phá hai vạn. Nhóm fan kích động like comt dưới weibo của nam thần mình yêu, trăm miệng một lời yêu cầu đăng ảnh selfie, đăng ảnh selfie!

Cùng lúc đó, trắng giàu đẹp đại gia nổi tiếng trong nhóm fan Dung Hủ, cũng đăng một cái weibo.

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: cậu ấy thật đáng yêu cậu ấy thật dịu dàng cậu ấy thích mình (> <)!!!]

Hết chương 79

Tần Tranh Tranh: Dung Dung tán xong bỏ chạy, không chịu trách nhiệm với bảo bảo!!!

Dung Dung: vậy về sau không bao giờ trêu chọc nữa có được không?

Tần Tranh Tranh: không được!!!!!

80. Chương 80

Trên internet, cái weibo của Tần Trình rất nhanh liền có được rất nhiều fan chia sẻ bình luận. Loại weibo thoạt nhìn liền biết nhất định là bản thân minh tinh đăng thế này, là loại fan thích nhất, dù không có kèm ảnh, bọn họ cũng kích động muốn càng thêm thân cận với nam thần của mình.

[Đây mới là phong cách của wuli Tần thần, một cái biểu tình cũng không có, cao lãnh ~2333333]

Về phần weibo của Liên Dung Tranh Tử Hãm, cũng có không ít fan bình luận.

Trải qua sự kiện "hỏng thiết lập nhân vật" lần trước, vốn dĩ nhóm fan chỉ muốn vây xem đại gia, nên mới chú ý Liên Dung Tranh Tử Hãm, hiện tại lại cảm thấy đại gia này cốt cách thanh kỳ, phong cách không giống người thường! Tựa như hiện tại, đại gia lại bắt đầu show ân ái, toàn bộ weibo lộ ra một luồng không khí ngốc manh từ trong ra ngoài.

Nhóm fan nhịn không được đùa giỡn bạn đại gia ngốc manh này, quả nhiên, đối phương thật sự còn trả lời!

[Liên Dung Tranh Tử Hãm trả lời @Không đường: cậu ấy chính là đáng yêu, tôi không có show ân ái.]

[Liên Dung Tranh Tử Hãm trả lời @Tại Hà Chi Châu: tôi không ngốc manh.]

[Liên Dung Tranh Tử Hãm trả lời @Mê thất tinh tinh: Dung Dung và cậu ấy… đều đáng yêu, không có phân cao thấp!]

Liên Dung Tranh Tử Hãm chỉ trả lời vài người, lại tiếp tục chơi trò mất tích. Có điều dù sao cô cũng là đại gia, nhóm fan đều không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại theo lý đương nhiên mà cảm thấy: [đại khái là po chủ đại gia ngốc manh về nhà ăn cơm đi, ha ha ha ha, thảo luận lý tính, mấy thím cảm thấy nhà của quả cam lớn bao nhiêu? Tôi cược một bao que cay, nhất định phải lái xe mới có thể từ cổng đi đến nhà chính!]

Tình huống trên mạng tạm thời không nói, trong thành điện ảnh Tượng Sơn, khách sạn Viên đạo đặt ngay trong thành điện ảnh, rất nhiều đoàn phim đều liên hoan ở đây. Giá cả không tính là đặc biệt đắt, nấu đồ ăn cũng không tính là ngon, nhưng mà vô cùng tiện, hoàn cảnh thanh tĩnh, cũng rất có phong cách, ngày hôm qua Nhâm Thư Chỉ chính là mời mọi người ăn cơm ở trong này.

Khi Dung Hủ và Tần Trình đi vào khách sạn, mọi người trong đoàn phim đã chọn đồ ăn.

Đạo diễn, người sản xuất, biên kịch, nhóm nhân vật chính ngồi một bàn, nhân viên công tác khác dựa theo mỗi tổ làm một bàn, Tần Trình là khách, tự nhiên là ngồi cùng một bàn với Viên đạo. Thấy hắn đến, Viên đạo vui vẻ phất phất tay, vừa vỗ chỗ trống bên cạnh mình: "Các cậu tới cũng quá chậm, Tần Trình, cố ý…" Để lại một vị trí cho cậu, cậu cứ ngồi bên cạnh tôi nè.

Câu kế tiếp còn chưa nói ra, Tần Trình đã ngắt lời: "Không cẩn thận lạc đường."

Viên đạo cười ha ha: "Cũng đúng, hình như từ lúc debut tới nay cậu còn chưa từng quay ở đây, lạc đường cũng bình thường. Tần Trình, cậu cứ ngồi…"

"Tôi ngồi với Dung Hủ là được, có thể chăm sóc lẫn nhau." Giọng nói thanh lãnh trầm thấp của người đàn ông nhẹ nhàng vang lên.

Viên đạo sửng sốt, tự hỏi một chút, chậm rãi thu tay về, cười nói: "Cũng tốt. Vậy các cậu đến rồi, chúng ta có thể dùng bữa."

Người Tần Trình quen thuộc nhất trong đoàn phim chính là Dung Hủ, hắn lại là cố ý đến tham ban Dung Hủ, ngồi cùng một chỗ với Dung Hủ không thể thích hợp hơn.

Lời tuy như thế, nhưng mà có Tần Trình ở đây, bầu không khí lần liên hoan này luôn có chút cứng ngắc.

Ngày hôm qua đoàn phim cũng liên hoan trong sảnh tiệc này, bởi vì ngày hôm sau còn phải quay, cho nên mọi người đều uống không nhiều lắm, nhưng lại vui vẻ cười nói, vô cùng náo nhiệt. Nhưng hôm nay, mọi người đều thành thành thật thật dùng bữa, dù là mấy nhân viên đặc biệt hay nói cũng đoan đoan chính chính mà ngồi, bộ dạng nghiêm túc đứng đắn.

Có điều đương sự lại không có một chút cảm giác, dưới ánh đèn sáng ngời, người đàn ông cúi đầu, nghiêm nghiêm túc túc lột tôm.

Tần Trình có một đôi tay xinh đẹp, thon gầy, tay hắn giống như rất nhiều người đàn ông khác, đốt ngón tay rõ ràng, móng tay mượt mà đầy đặn. Đôi tay này lúc lau nước mắt cho nữ chính, sẽ khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, mà hiện tại dùng để… lột tôm, lại cũng mười phần tao nhã.

Sau khi lột xong một con tôm đầy đủ, Tần Trình theo bản năng muốn bỏ tôm vào trong bát Dung Hủ. Động tác này hắn đã sớm suy nghĩ vô số lần, trước kia hai người ở trong nhà ăn cơm, hắn cầm lấy đũa liền muốn gắp đồ ăn cho thiếu niên, mỗi lần đều chỉ có thể suy nghĩ ở trong lòng, không cách nào thực hiện.

Nhưng hiện giờ, tay hắn vừa mới nhích qua bên cạnh một chút, liền dừng lại.

Ngón tay thon dài cứng đờ trên không một khắc, Tần Trình mặt không đổi sắc bỏ con tôm tươi mới trắng hồng vào trong bát mình.

Động tác này không bị những người khác chú ý tới, Viên đạo đang trò chuyện về cảnh quay hôm nay với biên kịch, người sản xuất, Nhâm Thư Chỉ cũng đang lôi kéo mấy người Mã Tề nói chuyện phiếm. Dung Hủ đang thỉnh giáo một ít tri thức chuyên nghiệp với một giáo sư tâm lý, tăng cường tố dưỡng nghề nghiệp của mình.

Sảnh tiệc cực lớn, chỉ có mỗi mình Tần Trình đang thành thành thật thật lột tôm. Động tác hắn tao nhã lột một con, lại lột một con, mỗi con đều đặt ở trong bát mình, lại cố tình không ăn, cứ một con tiếp một con mà lột. Chờ đến khi toàn bộ cái bát bỏ đầy tôm, hắn mới cau mày, nhẹ nhàng lên tiếng: “Không cẩn thận lột nhiều rồi.”

Lời này vừa phát ra, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Tần Trình mím môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, hỏi: “Em thích ăn tôm không?”

Dung Hủ hơi giật mình, nhất thời không kịp phản ứng: “… Hả?”

Người đàn ông cầm lấy chiếc đũa, bình tĩnh thong dong gắp hơn phân nửa tôm trong bát mình bỏ vào bát Dung Hủ, chỉ để lại một con cho mình. Trên khuôn mặt lạnh lùng thanh quý đầy vẻ trấn định, Tần Trình khe khẽ thở dài, giọng điệu chậm chạp nói rằng: “Giúp tôi giải quyết một chút đi, nhiều lắm.”

Dung Hủ: “…”

Mọi người: “…”

Mệt anh lột nhiều như vậy, chỉ ăn hai con, rốt cuộc anh muốn cái gì hả?!!!

Giống như nghe được tiếng lòng của mọi người, Tần Trình nâng mắt lên, tỉnh bơ cong môi, cười nhạt nói: "Lột tôm rất thú vị."

Mọi người càng thêm: "…"

Anh nói coi, rốt cuộc thú vị chỗ nào!!!

Có điều lúc này, Dung Hủ đang nhìn bát tôm tràn đầy của mình, con ngươi khẽ run, dường như có chút hiểu rõ. Cậu quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy Tần Trình không biết khi nào lại bắt đầu cầm lấy một con cua, an an tĩnh tĩnh ở bên kia lột cua.

Cua khó lột hơn tôm rất nhiều, động tác Tần Trình vô cùng thong thả, qua mấy phút đồng hồ, mới lột ra một con cua, hơn nữa chỉ có thể xem như lột một nửa, cũng không thể trực tiếp ăn giống tôm. Nhưng mà hắn lột xong, lại bỏ vào trong bát, căn bản không ăn, ngược lại cầm lên con cua thứ hai.

Chờ lột xong bốn con, người đàn ông lại nhíu mày: "Lại lột nhiều…"

Mọi người đã sớm chú ý tới hắn: "…"

Viên đạo dở khóc dở cười nói rằng: "Tiểu Tần cậu còn có cái… sở thích này hả?"

Tần Trình ngẩng đầu: "Không cẩn thận liền quên." Nói xong, hắn lại tiếp tục quay đầu nhìn Dung Hủ: "Em thích ăn cua không?"

Thiếu niên mỉm cười cong môi: "Thích."

Tần Trình mặt không đổi sắc lại chia hơn phân nửa cua qua.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm trong quá trình ăn cơm, mấy người Viên đạo vẫn càng chú ý tới bộ phim Tần Trình đang quay gần đây hơn. Bộ phim kia quay ở New Zealand và Los Angeles, là một bộ phim thương nghiệp, trong nước không biết nhiều tin lắm, nhưng rất có thể là chiếu cùng đợt với «Mê thành».

Viên đạo ôm ấp tâm tư nhỏ nào đó, cười tủm tỉm moi tin tức của Tần Trình. Người đàn ông dường như hoàn toàn không có phát hiện, Viên đạo hỏi cái gì, hắn liền trả lời cái đó.

Nụ cười trên mặt Viên đạo càng ngày càng tăng, nhưng chờ đến khi bữa tiệc chấm dứt, ông mới bỗng nhiên sửng sốt, khóe miệng co rút, lén nói với người sản xuất bên cạnh: "Thằng nhóc Tần Trình này thật tinh tướng, hắn nói đều là những thứ đã từng nói trong buổi họp báo khởi động máy, căn bản là giống như chưa

nói, thật sự là quá xấu xa."

Buổi tối về khách sạn, Viên đạo gọi điện thoại chuẩn bị giúp Tần Trình đặt một phòng, nhưng mà Tần Trình lại hạ mắt nói: "Không cần, ở chung với Dung Hủ là được."

Nghe vậy, Viên đạo lập tức cho rằng đối phương đang giúp đoàn phim tiết kiệm tiền: "Ha ha, cậu suy nghĩ nhiều quá, tiền phòng cậu tự mình trả. Tần Trình, Dung Hủ người ta ngày hôm sau còn phải quay, cậu tham ban còn chưa tính, sao còn đến phòng người ta ở, không sợ quấy rầy Dung Hủ của chúng tôi nghỉ ngơi, ngày hôm sau quay không được hả? Cậu tự trả tiền phòng, đoàn phim chúng tôi chỉ giúp cậu đặt phòng, đến lúc đó cậu đừng hòng không trả tiền."

Tần Trình: "Thật sự không cần…"

"Viên đạo nói có lý, " thiếu niên cắt ngang lời Tần Trình, Dung Hủ nở nụ cười, nhìn về phía Tần Trình: "Tuy rằng chúng ta rất quen thuộc, nhưng mà Tần tiên sinh, ngày mai tôi còn phải quay, hình như không tốt lắm đâu."

Tần Trình: "…"

Người đàn ông yên lặng quay đầu nhìn về phía thiếu niên, chỉ thấy Dung Hủ vẻ mặt xán lạn tươi cười, hai mắt trong suốt nhìn Tần Trình. Cậu cười đến vẻ mặt chân thành, giống như đều là nói lời chân thật, Viên đạo cũng liên tục gật đầu, vô cùng đồng ý.

Trong mọi người ở đây, chỉ có Nhâm Thư Chỉ biết sự thật ngày hôm qua Tần Trình đã ngủ ở phòng Dung Hủ, ánh mắt cô hồ nghi nhìn hai người này, môi há há, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Loại chuyện kỳ quái này cô vẫn là đừng nhúng tay vào mới tốt, ai biết tại sao quan hệ giữa hai người kia lại gay gắt lên. Dung Hủ bây giờ cô còn đắc tội được, nhưng Tần Trình thì cô tuyệt đối đắc tội không nổi. Tần Trình cũng không phải là ảnh hậu lúc trước bị cô sửa trị sau lưng, ảnh hậu kia sau đó đã hết thời, cô mới có thể tìm người làm bại lộ gièm pha của chồng ảnh hậu, khiến ảnh hậu mất hết mặt mũi.

Vì thế, Viên đạo đã tự chủ trương gọi điện thoại, đặt một căn phòng, Dung Hủ cũng chỉ vô tội nhìn Tần Trình, cong môi cười khẽ.

Mọi người cùng nhau đi đến khách sạn, cũng không có ai phát hiện, khóe miệng người đàn ông vẫn luôn mím lại, hết sức không vui mà cùng Dung Hủ sóng vai đi tới. Mọi người nói cười vui vẻ hình thành đối lập rõ rệt với Tần Trình mất mát trầm thấp, quả nhiên là một bên xán lạn rực rỡ như xuân, một bên gió lạnh gào thét như trời đông giá rét.

Đến khách sạn, Tần Trình lại tranh thủ một chút, muốn chung phòng với Dung Hủ: "Tới vội vàng, hình như tôi quên mang ví tiền rồi."

Viên đạo hơn năm mươi tuổi không dám tin nhìn Tần Trình, vẻ mặt kinh ngạc hỏi ngược lại: "Cậu lại không có xài thanh toán qua mạng à?"

Tần Trình mới hai mươi bảy tuổi: "…"

Dung Hủ: "^_^ "

Tần Trình ở tầng chót, Dung Hủ lại ở tầng giữa, hai người nhân tiện tạm biệt trong thang máy. Người đàn ông nhíu mày, dường như còn muốn nói điều gì đó, nhưng Viên đạo và nhân viên công tác khác vẫn còn trong thang máy nhìn, vì thế hắn chỉ quay đầu nhìn thiếu niên một cái, liền xoay người rời đi.

Chờ Dung Hủ trở lại phòng, còn chưa kịp cởi áo khoác ra, liền nhận được một tin nhắn.

[Tần Trình: tôi xuống dưới tìm em.]

Nhìn thấy cái tin nhắn này, Dung Hủ ngửa ra sau nằm ở trên giường lớn mềm mại, nhịn không được nở nụ cười: [không cần, ngày mai quả thật tôi phải quay lúc sáng sớm. Hôm nay đã xin phép kéo tiến độ, nhất định phải gia tăng tốc độ quay phim.]

Thật lâu sau, mới nhận được một chữ đơn giản của người đàn ông: [À…]

Chỉ một chữ, ý tứ mất mát nồng đậm trực tiếp xuyên qua màn hình di động, tràn ra.

Ý cười bên môi thiếu niên không khỏi càng tăng lên vài phần, nhìn di động, cậu cũng có thể đoán được, giờ phút này người đàn ông ấy nhất định là đơ cái mặt than, ánh mắt lạnh lùng nhìn di động. Nhìn qua giống như thật sự không thèm để ý chút nào, nhưng mà trên thực tế…

[Dung Hủ: ngủ ngon, thác nước hôm nay rất đẹp.]

Nhìn thấy tin nhắn, Tần Trình không khỏi sửng sốt, sau một lúc lâu, hắn cười nhạt cong môi.

Thác nước rất đẹp…

Tần Trình bình tĩnh ấn nút ghi âm, nhẹ nhàng trầm thấp nói vào trong điện thoại: "Em càng đẹp."

Khi Dung Hủ mở tệp giọng nói ra, ngay sau đó, giọng nam từ tính khàn khàn liền quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh. Giọng nói kia nhu hòa trầm thấp, giống như đàn violoncell nhẹ nhàng tấu vang, thân thể Dung Hủ run lên, trên hai gò má không khỏi nhẹ nhàng đỏ ửng. Theo bản năng trở tay úp di động ở trên giường, Dung Hủ trực tiếp đứng dậy vào phòng vệ sinh, bắt đầu rửa mặt.

Mà bên phía Tần Trình, đợi thật lâu cũng không đợi được hồi âm, hắn khẽ nhướn mi, dường như hiểu rõ cái gì đó.

Thiếu niên ấy rất thông minh, nhưng kỳ thật cũng rất dễ dàng thẹn thùng. Eo cậu rất nhỏ cũng rất mềm, trên người mang theo một làn mùi hương trong lành như có như không, khi bạn từ phía sau ôm chặt lấy cậu ấy, cậu ấy sẽ thẹn thùng đến mặt mũi đỏ bừng, lỗ tai đỏ rực như có thể chảy cả máu, đáng yêu đến độ khiến người ta hận không thể cắn vành tai mềm mại đó một cái.

So với thác nước mênh mông kia còn đẹp hơn một vạn lần.

Sau khi bạn thổ lộ với cậu ấy, cậu ấy sẽ thẹn thùng đến mức không dám ngẩng đầu nhìn bạn, chờ bạn nói lại một lần nữa, cậu ấy mới nâng mặt lên, ra vẻ trấn định nhìn bạn, nhưng không biết rằng, cặp mắt kia phủ kín ánh nước sáng lấp lánh, vừa xinh đẹp vừa… mê người.

Cảnh tượng kia quanh quẩn trong đầu, ánh mắt người đàn ông càng ngày càng thâm trầm, môi cũng gắt gao mím lại. Ngay sau đó, sắc mặt hắn lại bỗng nhiên cứng đờ, tiếp đó tỉnh bơ để điện thoại di động xuống, mặt không đổi sắc đứng dậy đi vào phòng tắm, bắt đầu… xối nước lạnh.

Một ngày sau khi Tần Trình đến thành điện ảnh Tượng Sơn, ngày đầu tiên tham ban đoàn phim «Mê thành», cứ như vậy kết thúc.

Ngày hôm sau khi Viên đạo ở đoàn phim lại nhìn thấy người đàn ông nào đó, ông kinh ngạc há to mồm, qua thật lâu mới tiếp nhận hiện thực này, hỏi: "… Còn đến tham ban hả?"

Tần Trình rũ mắt, vẻ mặt bình tĩnh nói rằng: "Việc chọn cảnh còn chưa xác định."

Viên đạo vội nói: "Hôm nay Dung Hủ cũng không thể cùng cậu ra ngoài đi dạo nữa, Tần Trình, cậu tự đi đi, nhiều nhất là tôi phái một nhân viên đi cùng cậu, miễn cho cậu lạc đường."

Vừa nghe lời này, rất nhiều nhân viên ở hiện trường đều kích động mà vảnh tai, mỗi người đều chờ mong nhìn về phía Viên đạo, chỉ thiếu viết một hàng chữ to trên mặt ——

Xin cho tôi phục vụ vì nam thần!

Nhưng mà làm bọn họ thất vọng chính là, Tần Trình nhẹ nhàng lắc đầu: "Không vội, buổi chiều lại nói."

Vì thế, đoàn phim «Mê thành» chính thức nghênh đón một vị minh tinh cấp ảnh đế tham ban.

Viên đạo làm việc trong giới nhiều năm, danh vọng rất cao, nhưng rất ít khi hợp tác với ảnh đế ảnh hậu nổi tiếng. Viên đạo rất thích dùng người mới, tựa như đoàn phim «Mê thành», ngoại trừ Bách Tích Văn từng có một lần đề cử ảnh đế, những diễn viên khác gần như đều là người mới.

Dung Hủ thì không cần nói, về phần Nhâm Thư Chỉ, cô là ca sĩ chuyển diễn viên, trước kia đều quay phim truyền hình, «Mê thành» là bộ điện ảnh thứ hai cô từng quay.

Mới đầu mọi người chỉ cho rằng Tần Trình định tùy tiện nhìn, không ở lại đây bao lâu, ai ngờ hắn vừa tham ban, chính là tròn ba ngày.

Viên đạo cũng không lo lắng Tần Trình tiết lộ tình huống của đoàn phim «Mê thành» ra ngoài, dù sao thì đây là tố chất nghề nghiệp cơ bản nhất, nếu ngay cả việc này cũng làm không được, thế thì diễn viên đó tuyệt đối đừng mong lăn lộn tiếp trong giới. Nhưng mà Tần Trình ở lại nơi này, ông cứ cảm thấy có chỗ nào đó quái quái…

Tình huống này tận đến ngày thứ ba, mới có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Viên đạo trực tiếp xem người đàn ông đó như một người bình thường: Tần Trình chỉ là tới chọn cảnh, vừa vặn ông và Tần Trình coi như là quen biết, Tần Trình và Dung Hủ cũng từng hợp tác, đối phương không chỗ để đi, lúc này mới đến đoàn phim bọn họ đi dạo.

Nghĩ như vậy, hết thảy đều trở nên không hề gì.

Mà Viên đạo một lòng quay phim, tự nhiên không có phát hiện, người đàn ông ngồi ở bên cạnh ông nhìn màn hình camera, vẫn luôn dùng ánh mắt kỳ quái ngưng mắt nhìn thiếu niên trong hình ảnh.

Dung Hủ mặc tây trang, Dung Hủ đeo mắt kính, Dung Hủ miệng thực độc, rồi lại thông minh đến độ khiến người ta nhịn không được đi sùng bái và yêu thích… kỳ thật Tần Trình từng gặp qua dáng vẻ trưởng thành của Dung Hủ, tuy rằng tuổi rất nhỏ, nhưng mà khi Dung Hủ sắm vai Lăng Tiêu ba bốn chục tuổi, cậu lại không khiến bất cứ ai thoát phim.

Khi cậu ấy hạ mắt nghiêm túc nhìn bạn, năm tháng lặng lẽ lắng đọng lại trên người cậu ấy, ánh mắt không còn đơn thuần ngây thơ, trái lại xen lẫn thâm trầm trải qua tang thương. Nhưng không hề thay đổi chính là, vĩnh viễn đều thực xinh đẹp.

Nội dung «Mê thành» Tần Trình đã sớm biết đại khái, trước đó lúc hắn giúp Dung Hủ phân tích kịch bản, đã hiểu biết một phần, nhưng cái gì cũng không rung động bằng nhìn thấy tận mắt.

Lúc này đang quay cảnh buổi tối.

Vụ án huyên náo rầm rộ, dư luận xôn xao, cách thời hạn kết án cấp trên đưa xuống chỉ còn lại có ba ngày. Tiết Gia Triết cho Đàm Dương Hiên rất nhiều phân tích, bọn họ cũng càng ngày càng tiếp cận đáp án. Nhưng mà cổ nhân đều nói, người đi trăm dặm thì chín mươi dặm cũng chỉ mới là nửa đường. Bọn họ đi tới nơi tiếp cận chân tướng, lại cảm giác cách chân tướng ấy càng ngày càng xa.

Truyền thông đưa tin càng ngày càng nhiều, Đàm Dương Hiên thừa nhận áp lực cực lớn, hắn lại đi đến đại

học Tiết Gia Triết giảng dạy, nghe y giảng bài.

Cho dù là lớp ban đêm, đi vào phòng học cũng chật ních sinh viên. Một giáo sư tuấn mỹ nhã nhặn trẻ tuổi, học thức uyên bác, khí chất thanh lãnh, dù miệng đối phương cực kỳ độc, mỗi một sinh viên đều sợ hãi bị Tiết giáo sư điểm danh trả lời vấn đề, nhưng bọn họ đều vui vẻ chịu đựng, hận không thể khiến Tiết giáo sư mỗi ngày đều có thể lên lớp.

Tiết Gia Triết đứng ở trên giảng đường, giọng nói lạnh nhạt giảng hiệu ứng Barnum cho sinh viên bên dưới.

"Lấy tâm lý học, chiêm tinh học, bói toán học cùng với xem bói cổ đại Hoa Hạ mà nói, phần lớn đều có thể dùng hiệu ứng Barnum để giải thích. Lý luận đưa ra từ học thuyết chiêm tinh, trên cơ bản có thể sử dụng với mỗi người, chín mươi phần trăm là sẽ không xuất hiện sai lầm."

Giáo sư trẻ tuổi nâng mắt lên, trong đôi mắt phượng lướt qua một chút thâm trầm, nhìn về phía chàng cảnh sát ngồi ở sau cùng phòng học.

"Nhưng mà, tôi hy vọng các bạn biết, trên thế giới này… không có bất cứ một lý luận nào, có thể giải thích tất cả mọi chuyện, có thể hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà phân tích một người."

Vốn là tiết lý luận rất buồn tẻ, các cô gái bên dưới cũng chỉ si ngốc nhìn chằm chằm giáo sư nhà mình, đột nhiên nghe lời này, tất cả mọi người tinh thần tỉnh táo. Chỉ thấy đôi môi hơi có vẻ lạnh nhạt của Tiết Gia Triết nhẹ nhàng cong lên, nở rộ ra một nụ cười lạnh như băng, rõ ràng là đang cười, nhưng lại khó hiểu mà khiến người ta cảm thấy một chút lạnh lẽo.

Y nhẹ nhàng nói rằng: "Ai cũng không biết, ở sau lưng người mà bạn đang nhìn thấy, rốt cuộc là dạng gì. Chiêm tinh không thể nào nói rõ ràng bản chất mỗi người, chỉ đem con người phân chia thành mười hai loại không rõ ràng, tự nhiên là không khoa học. So sánh ra, bói toán xem bói của Hoa Hạ bao gồm ngày sinh tháng đẻ, tướng mạo, chỉ tay, có liên hệ với phong thuỷ cá nhân gia đình, phong thuỷ tổ tông âm trạch. Nếu nhất định nuốn nói cái nào càng có khả năng có khoa học hơn, bói toán xem bói Hoa Hạ có khả năng này, chiêm tinh lại không có khả năng."

Lập tức có bạn học nhấc tay: "Thầy! Thầy đây là phong kiến mê tín!"

Một giáo sư tâm lý học thế mà lại ở trên lớp học nói rằng xem bói có khả năng chuẩn? Đây quả thực là vả vào mặt tiến sĩ tâm lý học như y!

Nhưng mà Tiết Gia Triết lại khẽ nhướn mi, nhìn về phía sinh viên kia: "Tôi có nói, nó nhất định là chuẩn sao?"

Sinh viên kia lập tức sửng sốt: "A?"

Tiết Gia Triết cong khóe môi, ý cười càng tăng lên: "Bạn phản đối tôi, nói tôi phong kiến mê tín, nhưng

bạn lại tin tưởng chiêm tinh. Hôm nay bạn không có chạy xe đến trường, chuẩn bị đi bộ về ký túc xá, hôm nay lúc không có tiết, vẫn luôn đảo quanh dưới lầu ký túc xá nữ sinh, ngày mai còn chuẩn bị tiếp tục đến đó đi lòng vòng."

Sinh viên kia trừng lớn mắt: "Thầy, thầy… làm sao thầy biết? Thầy thật sự biết xem bói hả?!"

Dưới đài ồ lên.

Mà cuối phòng học, Đàm Dương Hiên lại bỗng nhiên nở nụ cười, hắn mặt ủ mày ê cả ngày, nhìn đám sinh viên đó bị Tiết Gia Triết đùa giỡn đến xoay vòng vòng, rốt cuộc bị chọc cười.

Tiết Gia Triết chuyển mắt nhìn Đàm Dương một cái, lạnh lùng nói: "Cái bạn đến học ké phía sau, xin giữ yên lặng."

Đàm Dương Hiên: "…"

Đến cuối cùng, Tiết Gia Triết giảng về hiệu ứng Barnum cả một tiết, không trả lời vấn đề của sinh viên kia. Sinh viên kia kiềm chế không nổi lòng hiếu kỳ, tan học nhanh chóng chạy tới hỏi, đám bạn học đều bu tới, Tiết Gia Triết lại thản nhiên nói: "Tôi nói rồi, bạn tin vào chiêm tinh."

Sinh viên kia càng thêm mờ mịt.

… Cái đó với chiêm tinh có quan hệ gì?!!!

Dưới máy quay cao cấp, mặt mày lạnh nhạt của Dung Hủ được quay hết sức rõ ràng. Cậu giống như là một kẻ cô độc ngăn cách chính mình bên ngoài mọi người, không hợp với thế giới này, mặc tây trang nhạt màu, đeo một cặp kính mắt lạnh như băng, dùng đôi môi mỏng nói xong lời thoại khách quan công chính, thông minh đến độ khiến bất cứ ai cũng không muốn tiếp cận.

Tiết Gia Triết, bị Dung Hủ diễn sống động.

Tần Trình ở đoàn phim ba ngày, chỉ thấy được Dung Hủ NG hai lần. Mỗi ngày cậu đều sẽ thay tây trang khác nhau, nhưng bất luận là dạng quần áo gì, cúc áo sơmi của cậu đều sẽ cài đến nút cao nhất, chỉ lộ ra cần cổ thon dài. Cậu rất ít cười, nhưng khi cười rộ lên, lại càng có vẻ lạnh lẽo và cô độc, chỉ có khi ở chung với Đàm Dương Hiên, mới ngẫu nhiên lộ ra một chút tươi cười thật lòng.

Người như vậy, nhìn như nhã nhặn hữu lễ, nhưng lại càng lạnh lùng.

Khi máy quay cận cảnh Dung Hủ nâng mắt nhìn lướt qua màn ảnh, Viên đạo trực tiếp vỗ đùi, kích động liên tục gật đầu: "Trước kia tôi đã nhìn ra, đứa nhỏ Dung Hủ này có khí chất cấm dục, tôi không chọn lầm người, không chọn sai ha ha!"

Không sai, lúc trước Viên đạo khư khư cố chấp mời Dung Hủ, lý do duy nhất chính là: Dung Hủ có thể diễn tốt Tiết Gia Triết.

Diện mạo tự nhiên không cần phải nói, nhân khí cũng không cần nói, quan trọng nhất là, nhìn Lăng Tiêu dịu dàng hiền lành, Viên đạo thế mà lại nhìn thấu một loại khí chất lạnh nhạt vô tình.

Xem đến lúc kích động, Viên đạo còn nhịn không được nói với Tần Trình bên cạnh: "Có đẹp không? Khẳng định đẹp! Cậu có biết hiện tại con gái thích cái gì không? Chính là loại trai đẹp cấm dục này!"

Nói đến đây, trong màn ảnh, vừa vặn quay đến đoạn Tiết Gia Triết và Đàm Dương Hiên nhớ lại cuộc sống đại học, thanh niên tuấn tú xinh đẹp nho nhã mỉm cười, trên khuôn mặt trắng nõn rốt cuộc lộ ra một chút ý cười. Viên đạo càng cảm khái: "Cậu nói xem bộ phim này của chúng tôi, tuy rằng nội dung đơn giản, nhưng phòng bán vé khẳng định không thấp, tin không?"

Từ đầu tới đuôi, Viên đạo đều không phát hiện, chỉ có bản thân ông nói chuyện.

Tần Trình từ đầu đến cuối đều gắt gao ngưng mắt nhìn thiếu niên trong phim trường, ánh mắt hắn từ mắt phượng tinh tế, mũi cao thẳng, môi tái nhợt của thiếu niên, chậm rãi đi xuống. Bởi vì uống rượu với bạn học cũ, rượu quá ba tuần, rốt cuộc Tiết giáo sư cởi bỏ một nút áo sơmi, lộ ra xương quai xanh cao thẳng yếu ớt.

Người đàn ông mím môi, không chuyển mắt nhìn xương quai xanh trắng nõn kia, trong mũi lại quanh quẩn hương vị nhàn nhạt trên người thiếu niên, cùng với nhiệt độ cơ thể ấm áp khi ôm lấy người ấy.

Đúng lúc này, Viên đạo cười nói: "Phim thương nghiệp có khả năng tôi không quay được cái loại hoành tráng như lão Lưu, nhưng tôi vẫn biết làm thế nào mới có thể hấp dẫn khán giả đến xem phim. Nội dung thì có thể hấp dẫn khán giả nam, cậu xem, Dung Hủ diễn xuất tốt, diện mạo lại xuất chúng, nhất định có thể hấp dẫn một đống khán giả nữ. Tiết giáo sư đẹp trai lại biến thái như vậy, Tần Trình, cậu nói có phải là thiết lập nhân vật rất thời thượng hay không?"

Tần Trình thấp giọng nói: "Ừm."

Thiếu niên ấy không chỉ có thể hấp dẫn được khán giả nữ, còn có thể hấp dẫn được không ít khán giả nam… chẳng hạn như hắn.

Buổi chiều, Từ Tấn từ sân bay chạy tới, dắt Tần Trình rời khỏi đoàn phim.

Người đàn ông vốn vẫn mang vẻ mặt không tình nguyện, nhưng nhà người đại diện của mình cũng đến rồi, hắn cũng không có biện pháp tiếp tục không đi.

Từ Tấn cười tủm tỉm đẩy kính mắt, nói: "Vốn đã nên tới vào ngày hôm qua, nhưng thành phố B vừa vặn đổ một trận mưa to, máy bay bị hoãn, hôm nay mới đến. Cám ơn ngài chăm sóc Tần Trình, Viên đạo, về

sau có cơ hội cùng nhau ăn cơm."

Viên đạo cười ha ha: "Khỏi nói, thật đúng là chăm sóc cậu ta mà, về sau nhớ phải mời tôi ăn cơm."

Từ Tấn bình tĩnh mỉm cười: "Nhất định, nhất định." Nói xong, liền kéo tên đàn ông nào đó ra khỏi đoàn phim.

Tần Trình vốn đang muốn tạm biệt Dung Hủ một chút, nhưng vì ngày kia Dung Hủ phải tham gia giải thưởng Mẫu Đơn, cảnh cần quay trong hai ngày này thật sự rất nhiều, nên chỉ đơn giản nói tiếng hẹn gặp lại với hắn, liền muốn xoay người vào phim trường tiếp.

Người đàn ông chau mày, bỗng nhiên giữ chặt tay thiếu niên, mãnh liệt kéo cậu vào trong lòng.

Nhân viên đi ngang qua bên cạnh đều kinh ngạc mở to hai mắt, Từ Tấn cũng há họng, kinh ngạc nhìn cảnh này. Mà đương sự Dung Hủ thì con ngươi co rút, mờ mịt mà bị người đàn ông ôm vào trong lòng, nghe được giọng nói trầm thấp của đối phương vang lên bên tai mình: "Vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Dung Hủ nghĩ nghĩ, yên lặng giơ tay lên, cho đối phương một cái ôm nhẹ nhàng: "… Hẹn gặp lại." Nói như vậy, không sai đi?

Nhân viên công tác lập tức bừng tỉnh đại ngộ: à, bà nội Tần thần dù sao cũng là người ngoại quốc, tương đối thoáng, đại khái đối với hắn mà nói, lúc chào hỏi và tạm biệt có thể trực tiếp ôm nhau, cái này rất bình thường.

Lúc này đây, Tần Trình là đi thật.

Đoàn phim «Mê thành» lại đi vào quỹ đạo, không có "người ngoài" quấy rầy, tất cả nhân viên công tác đều có thể lòng không gợn sóng mà chuyên tâm làm việc. Đối với rất nhiều nhân viên nữ mà nói, không có Tần Trình, các cô quả thật càng có thể chuyên tâm, nhưng mà lại cảm thấy một trận mất mát.

Ngay cả chị Vương giúp Dung Hủ trang điểm cũng mang vẻ mặt tiếc hận nói rằng: "Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tần thần, người thật thiệt sự là bảnh ghê. Vốn dĩ từng nghe người ta nói, tính tình Tần thần rất lạnh, tuy rằng con người không xấu, chưa từng ra vẻ ngôi sao nổi giận linh tinh, nhưng mà không dễ thân cận. Lúc này gặp được, quả nhiên đều là lời đồn, Tần thần người ta còn cùng ăn cơm hộp hai mươi đồng giống chúng ta, cũng không nói một câu, rất thích ý nữa."

Dung Hủ không khỏi bật cười, nhắc nhở: "Chị Vương, cơm hộp kia là của đoàn phim chúng ta, hắn không bỏ một phân tiền nào cả."

Chị Vương thế mà lại tay ngoài dài hơn tay trong, biện hộ cho Tần Trình: "Dung Dung, sao có thể nói như vậy chứ, đó là Tần Trình đó!"

Dung Hủ: "…"

Có điều lúc ăn cơm, chị Vương lại cố ý bảo em trai phụ trách cơm hộp cho Dung Hủ thêm một cái chân gà. Biết được việc này Dung Hủ kinh ngạc hỏi chị Vương, chị Vương cũng cười nói: "Em còn nhỏ, đang tuổi lớn, quay phim vất vả như vậy, ăn nhiều một chút mới tốt."

La Thiến bên cạnh xen mồm: "Chị Vương, sao chị không cho Tần thần thêm cái chân gà luôn?"

Chị Vương theo lẽ đương nhiên nói rằng: "Tần Trình là Tần Trình, Dung Dung là Dung Dung, cái này có thể giống nhau sao?"

La Thiến: "… Có đạo lý, dù đó là Tần thần, trong lòng em, cũng là Dung Dung quan trọng hơn."

Nghe hai người đó nói xong, Dung Hủ cũng không biết là nên cảm thấy vinh hạnh hay là cảm thấy bất đắc dĩ. Có điều cậu cũng không biết, người đàn ông vừa mới đến thành phố B giờ phút này đang dùng vẻ mặt bình tĩnh nghe người đại diện của mình khoác lác: "Vừa rồi tôi nhìn thấy tạo hình của Dung Hủ, khỏi nói chứ, Tần Trình, có thấy quen mắt không?"

Tần Trình nhướn mày nhìn về phía người đại diện: "Quen mắt hả?"

Từ Tấn cười ha ha, cố ý dừng bước lại, xoay người: "Giống tôi không?"

Tần Trình: "…"

Từ Tấn vẻ mặt đứng đắn phân tích: "Cậu xem đó, mang kính mắt, mặc tây trang, kiểu tóc mỗi lần đều dùng keo xịt tóc cố định. Thông minh nè, cơ trí nè, học thức uyên bác, làm người ta tin cậy… rất giống tôi mà. Năm ngoái tôi từng đi ăn cơm với Viên đạo một lần, không phải ông ấy lấy được linh cảm từ tôi, lúc này mới viết kịch bản «Mê thành» chứ… á Tần Trình! Cậu chờ tôi một chút, đi nhanh như vậy làm gì?"

Người đàn ông chuyển mắt liếc nhìn hắn một cái, hỏi: "Anh nuôi ngựa từ hồi nào vậy?"

Từ Tấn phút chốc sửng sốt: "Ngựa? Ngựa gì?"

Tần Trình thản nhiên nói: "Cái con chạy qua trên mặt anh kìa."

Nói xong nâng chân bước đi, không cho người đại diện nhà mình một chút thời gian phản ứng.

Chờ Tần Trình đi được mấy chục mét, lúc này Từ Tấn mới kịp phản ứng, thẹn quá thành giận nói rằng: "Cậu lại còn nói tôi mặt bự có thể phi ngựa luôn hả?! Không đúng, lời này cậu học được từ chỗ nào? Tôi cũng là mấy ngày hôm trước mới nghe nói cái câu đó từ vợ tôi, cậu làm sao biết?"

Người đàn ông chỗ nào đếm xỉa tới Từ Tấn. Dung Dung nhà hắn lại giống mi à? Da mặt còn dày hơn cả tường thành nữa.

Về phần cái từ này hắn học được từ chỗ nào hả?

Vậy đại khái liền phải quy công cho nhóm dân mạng thông minh bác học ——

[Thanh Tiêu Vân Thuyền trả lời@ Liên Dung Tranh Tử Hãm: ha ha ha ha, bạn thế mà lại dám nói chỉ có bạn có thể ngủ với Dung Dung, Dung Dung là của bạn hả? Đã nói là fan trung thành cp Trình Dung mà, đã nói có bạn trai rồi còn cả ngày show ân ái mà? Đại gia quả cam thiệt hông biết xấu hổ, mặt bự có thể phi ngựa luôn, mọi người mau đến xem nè ~233333333]

Hai ngày sau, Dung Hủ xin nghỉ hai ngày, dẫn La Thiến từ Tượng Sơn bay về thành phố B.

Máy bay màu bạc vững vàng đáp xuống sân bay thủ đô, La Chấn Đào đã sớm chờ trong sân bay, để đuổi kịp thời gian, ba người trực tiếp từ thông đạo VIP rời đi. Vừa đi, La Chấn Đào vừa nhanh chóng nói rằng: "Hiện tại chúng ta trực tiếp đi thử lễ phục, làm tạo hình, buổi tối liền tham gia lễ trao giải. Tiểu Hủ, lần này cậu rất bận, hẳn là ngày hôm qua đã nên trở lại, như vậy chúng ta cũng không cần vội vàng thế."

Dung Hủ cười gật đầu: "Ừm, tiến độ quay phim trong đoàn có hơi gấp, lần sau sẽ về trước một ngày."

Ngày hôm nay, rất nhiều minh tinh nghệ nhân từ các nơi trên thế giới bay tới, toàn bộ truyền thông Hoa Hạ cũng đều nhìn chằm chằm thành phố B, chỉ chờ lễ trao giải Mẫu Đơn buổi tối, mở ra buổi tiệc thịnh soạn của ba giải thưởng phim truyền hình lớn năm nay!

81. Chương 81

Ngày hôm qua Chung Tư Ngữ liền từ Nam thị bay đến thành phố B, tới tham gia lễ trao giải Mẫu Đơn Hoa Hạ mỗi năm một lần.

Hàng năm giải thưởng Mẫu Đơn đều sẽ chọn năm trăm khán giả may mắn trong phạm vi toàn quốc, mời họ đến hiện trường lễ trao giải, tham dự toàn bộ điển lễ. Ở nơi này có thể nhìn thấy rất nhiều minh tinh, quả nhiên là tinh quang rực rỡ, không gì sánh kịp, có thể tới tham gia điển lễ như vậy, nhìn thấy minh tinh mình thích, tự nhiên là một chuyện hạnh phúc.

Nhưng mà, Chung Tư Ngữ kích động chuẩn bị trước cả một ngày, buổi chiều còn cố ý trang điểm, mặc chiếc váy mình mới mua, nhưng không phải chỉ vì nhìn minh tinh.

Cô tới vì Dung Hủ.

Sau khi giải thưởng Mẫu Đơn công bố danh sách đề cử năm nay, nhóm fan Dung Hủ liền sôi trào.

Mọi người đều biết, ba giải thưởng là giải Mẫu Đơn, giải Chuông Vàng và giải Phi Thiên là giải thưởng lớn phim truyền hình có phân lượng nặng nhất trong nước. Đây không phải là giải thưởng nhỏ bình thường, tham gia ba giải thưởng lớn này có thể đạt được độ hấp thụ ánh sáng rất cao, đối với minh tinh nghệ nhân cũng là một chuyện song thắng.

Quả thật, không phải mỗi minh tinh được đề cử đều sẽ đến, dù sao thì có rất nhiều chuyện mà sức người không thể kháng chế. Sáng hôm nay đã có một minh tinh tiếc nuối tuyên bố mình không thể đến, bởi vì mấy ngày này hàng không nước Anh quản nghiêm, thời tiết sương mù không thể nào cất cánh, hắn thật sự không về nước được.

Nhưng mà Dung Hủ là nhất định phải tới.

Đến nay Dung Hủ mới ra mắt một năm, tư lịch còn thấp. Đây là đề cử đầu tiên cậu nhận được, cũng là lễ trao giải thứ nhất cậu tham dự, về tình về lý cậu đều nên đến. Mà trên thực tế, cậu cũng đến, fanclub toàn quốc của Dung Hủ từ ba ngày trước đã nói với tất cả các fan: [Dung Dung khẳng định đến, hơn nữa là xin phép từ đoàn phim «Mê thành», bớt thời giờ lại đây!]

Fan biết được tin tức này càng thêm điên cuồng lên. Bọn họ kích động lên trang web của giải thưởng Mẫu Đơn tiến hành báo danh, muốn trở thành khán giả may mắn. Trước hết dùng chứng minh của mình báo danh một lần, lại dùng của ông xã, bạn trai, anh chị em, thân thích bạn bè… Dù sao thì chỉ cần quen biết, đều phải mượn để báo danh, lỡ như rút trúng thì sao? Vậy là có thể nhìn thấy Dung Dung rồi!!!

Chung Tư Ngữ chính là dùng giấy chứng minh của bạn trai, em trai và ba mẹ đi báo danh hết, lúc này mới may mắn được rút trúng. Đừng tưởng rằng cô dùng năm giấy chứng minh đã rất đáng sợ, bạn thân của cô cũng là một fan Dung đáng tin, dùng ít nhất năm mươi cái giấy chứng minh!

Ông xã của người bạn thân đó là ông chủ một công ty, bà xã chết sống cũng muốn đi tham gia lễ trao giải, thân là ông xã bị vợ quản nghiêm tuy rằng cảm thấy trên đầu mình dường như một mảnh xanh rờn, nhưng mà chỉ đành yêu cầu mỗi người trong công ty trở về báo danh, một khi được rút trúng, liền nhường cơ hội cho bà xã nhà mình. Nếu rút trúng, tiền thưởng một vạn!

Có điều đáng tiếc chính là, dù như vậy, bạn thân của cô cũng không thể trở thành người xem may mắn.

Trên người Chung Tư Ngữ gánh vác trọng trách của toàn bộ fanclub Dung Hủ Nam thị, cô là khán giả may mắn duy nhất ở Nam thị được lựa chọn, cô nhất định phải mở to mắt tỉ mỉ mà nhìn thật rõ Dung Dung, sau đó báo cho đám fan mẹ ruột oa oa đòi ăn trong club.

Khán giả may mắn vào trước minh tinh, ngồi ở trong hội trường, Chung Tư Ngữ nhìn chằm chằm màn hình lớn, tuy rằng trong lòng cảm thấy tiếc nuối —— không thể tận mắt nhìn thấy Dung Dung đi thảm đỏ, nhưng cô vẫn vô cùng nhảy nhót.

Buổi tối bảy giờ, mặt trời dần chìm xuống phía tây, một vầng trăng rằm từ không trung phương đông dâng lên, ánh trăng mông lung bị đèn nê ông rực rỡ của thành thị che lấp, giống như mất đi màu sắc. Cạnh lễ đường lớn thành phố B, chen đến chật như nêm cối, hơn mười chiếc xe hơi cao cấp thong thả chạy trên đường, hướng tới phía trước thảm đỏ.

Tốc độ này không tính là chậm, nhưng tuyệt đối không tính nhanh.

Không bao lâu, minh tinh thứ nhất liền đến hiện trường, người dẫn chương trình cười giới thiệu vị minh tinh đó, các phóng viên bên cạnh thảm đỏ cũng thực nể tình không ngừng chụp ảnh. Kế tiếp, minh tinh càng ngày càng nhiều, có vài minh tinh đến một mình, nhưng có vài minh tinh là cùng đi với đoàn phim.

Thảm đỏ đã đi được hai mươi phút, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Dung Hủ.

Chung Tư Ngữ mím môi, cúi đầu trực tiếp tình hình thực tế cho nhóm đồng bọn trong nhóm, nhỏ giọng nói: "Nói chuyện với Dung Dung hả? Tôi ngay cả mặt Dung Dung cũng không thấy, làm sao nói chuyện với ẻm…"

Lời này vừa nói xong, một cô gái đeo kính bên cạnh sửng sốt, khiếp sợ hỏi: "Bạn là… fan Dung hả?"

Chung Tư Ngữ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ấy: "Bạn cũng vậy hả?!"

Cô gái kia cười haha: "Nhân sinh khó gặp Hoắc thiếu soái!"

Chung Tư Ngữ cũng cười ha ha: "Chỉ cầu một ngủ Mặc Sĩ Diêu!"

Cô gái: "Đồng chí!"

Chung Tư Ngữ kích động nói: "Đồng chí! Xem như tìm được tổ chức rồi, fanclub Nam thị bọn mình chỉ có mình mình được rút trúng, mình cũng là sáng hôm qua mới nhận được tin tức, hoàn toàn không biết có fan khác đến hay không."

Cô gái kia thấp giọng mỉm cười: "Fan khác? Rất nhiều, mình giới thiệu cho bạn một chút!"

Hai người nói nói liền quên thời gian, cuối cùng Chung Tư Ngữ cũng liên hệ được với những fan Dung khác. Các cô đang cao hứng phấn chấn thảo luận «Tầng mây màu đen» và «Thất dực», đang nói đến ngất trời, bỗng nhiên nghe một tiếng la đè thấp giọng vang lên trong thính phòng: "A a a a! Dung Dung!!!"

Soạt một tiếng!

Toàn bộ thính phòng, có ít nhất bảy tám chục cô gái đồng thời quay đầu, nhìn về phía màn hình lớn.

“Dung Dung!!!”

“A a a a a Dung Dung, Dung Dung của mị!”

Khi thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp ấy từ phía bên phải hình ảnh đi tới, tất cả nữ sinh đều hưng phấn khó nhịn mà hét rầm lên, không khí toàn hội trường nhiệt liệt, trong loa vẫn luôn phát âm nhạc vui mừng khí thế, nhưng lúc này, tiếng nhạc vang dội lại không lấn át được tiếng thét của các cô gái, khiến rất nhiều minh tinh đã vào sân khấu kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Khi nhìn đến bảng đèn các cô gái đó giơ trong tay, bọn họ đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó liền gật gật đầu: “Hóa ra là Dung Hủ à, cũng rất bình thường, trong năm trăm khán giả may mắn có nhiều fan cậu ta như vậy, cũng không phải không có khả năng.”

Nguyên nhân giải thưởng Mẫu Đơn mời các khán giả may mắn đó, không chỉ là để tương tác với khán giả, mà còn để cho bọn họ xào nóng không khí hiện trường. Nếu toàn bộ hội trường chỉ có minh tinh đạo diễn và phóng viên truyền thông, vậy tuyệt đối là rất khó náo nhiệt. Giải thưởng Mẫu Đơn vốn là giải thưởng nhân khí phim truyền hình, tính chuyên nghiệp thấp nhất trong ba giải thưởng lớn, tự nhiên vô cùng chú trọng suy nghĩ của khán giả.

Mà trên màn hình lớn, đoàn phim «Tranh giành» đang đi đến.

Hôm nay Dung Hủ được đề cử hai giải thưởng, «Mai phục» Hoắc Hi đề cử nam phụ xuất sắc nhất, «Tranh giành» Mặc Sĩ Diêu đề cử người mới xuất sắc nhất, cho nên cậu phải vào sân khấu chung với hai đoàn phim.

«Tranh giành» không thể nghi ngờ là người thắng lớn tối hôm nay, mười ba đề cử, vua rating của năm qua, nghiễm nhiên khiến đoàn phim này trở thành vương giả đêm nay. Các phóng viên kích động không ngừng chụp ảnh, màn ảnh của bọn họ đảo qua từ trên người đạo diễn Quách Long, chụp ảnh nam nữ chính, cuối cùng tập trung trên người Dung Hủ, điên cuồng ấn nút.

Một thân tây trang đen đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, sợi tóc hơi dài dùng một cái kẹp tăm kẹp nửa phần tóc bên phải về phía sau, lộ ra cả khuôn mặt trắng nõn tuấn tú. Không hề nghi ngờ, thiếu niên đó rất thích hợp với loại lễ phục sạch sẽ hào phóng này, áo khoác màu đen và áo sơmi màu trắng tôn nhau lên, có một loại khí chất thanh lịch khó hiểu, giống như thân sĩ tới từ thời Trung cổ, an an tĩnh tĩnh, ôn nhã hữu lễ.

Đoàn phim «Tranh giành» rất nhanh liền đi tới nơi, mọi người cầm lấy bút ký tên, viết tên của mình trên bức tường ký tên.

Dung Hủ đứng ở cạnh Đường Mộng Lam, hai người rất nhanh ký tên xong. Sau đó mọi người liền thấy, Đường Mộng Lam ghé vào bên tai Dung Hủ không biết nói câu gì, đột nhiên, Dung Hủ cong khóe môi, bất đắc dĩ lộ ra một nụ cười.

Nụ cười này được màn ảnh hoàn mỹ bắt giữ, đôi mắt thiếu niên xán lạn như trời sao, ẩn chứa ánh sao sáng

rọi. Cậu nhẹ nhàng cười, nhưng không biết, nụ cười này, khiến khán giả may mắn trong hội trường hưng phấn đến độ sắp thổi bay nóc nhà, cũng làm cho khán giả trước TV kích động đến cả nói cũng nói không nên lời.

[Ngao ngao ngao ngao ngao hoàng tử bé của mị! Hoàng tử bé Dung Dung của mị!!!]

[Lần đầu tiên nhìn thấy Dung Dung mặc lễ phục chính thức như vậy, đẹp đẹp đẹp đẹp đẹp! Dung Dung mặc cái gì cũng đẹp, sao có thể đẹp như vậy!]

[A a a a a a a a a vì sao tui không thể gặp Dung Dung, vì sao ẻm có thể xinh đẹp như vậy! Tại sao ẻm có thể đẹp như vậy! Oa oa oa oa oa tui rất muốn ôm lấy Dung Dung, xoa bóp khuôn mặt ẻm, tui muốn Dung Dung hức hức hức hức, tui cũng muốn tận mắt thấy Dung Dung.]

Trên weibo, trong đề tài #giải thưởng Mẫu Đơn#, giờ phút này bình luận đều là tin tức về đoàn phim «Tranh giành».

Trong đó, fan Dung Hủ và Đường Mộng Lam có thể nói là cân sức cân tài, hai phe đều điên cuồng bình luận, biểu đạt tình yêu với nam thần nữ thần nhà mình.

Tuy rằng thời gian Dung Hủ ra mắt ngắn, nhưng mà nhân khí của cậu là không thể hoài nghi, không bao lâu, #Dung Hủ giải thưởng Mẫu Đơn# đã được nâng lên hạng hai mươi hot search, trở thành minh tinh thứ sáu của giải Mẫu Đơn lên hot search tối hôm nay.

Chờ đến khi đoàn phim «Tranh giành» chính thức vào hội trường, fan trước TV liền buông tiếng thở dài, khó nén mất mát. Mà khán giả may mắn trong hiện trường, Chung Tư Ngữ với những fan Dung khác nhanh chóng đứng lên, quơ bảng đèn các cô mua, lớn tiếng cao giọng hô tên người ở dưới sân khấu.

“Dung Dung! Dung Dung!!!”

“A a a a Dung Dung nhìn em, em ở đây này! Em rất thích anh!!!”

“Dung Dung!!!”

Vào hội trường trước chính là Quách đạo, sau đó là Đường Mộng Lam và Đổng Tranh. Dung Hủ vào đồng thời với Diệp Kiều, Diệp Kiều đang kéo cậu nói về một bộ phim mình quay gần đây, bộ phim đó là phim chiến tranh, Diệp Kiều muốn chuyển hình tượng, đi theo hướng tiểu sinh cứng cỏi.

Nghe hắn nói, Dung Hủ nhẹ nhàng gật đầu, nói ra ý kiến của mình: “Nhưng mà bề ngoài của anh dường như không quá phù hợp.”

Diệp Kiều trực tiếp triển lãm cơ bắp của mình một chút: “Con người đều có thể thay đổi, tiểu Hủ, nhìn

cậu cũng không giống như là người cứng cỏi, chẳng lẽ về sau cậu liền thật sự không đóng phim chiến tranh, phim hành động hả?"

Dung Hủ hơi giật mình, dường như không ngờ Diệp Kiều lại nói ra lời như vậy, cậu nhịn không được mà nở nụ cười, nói: "Anh Diệp nói có đạo lý, tôi quả thật không cẩn thận tự giới hạn mình rồi…"

"Dung Dung!!!"

Tiếng hét điên cuồng lập tức cắt lời Dung Hủ, cậu và Diệp Kiều đồng thời quay đầu nhìn sang phía khán giả. Lúc tầm mắt chạm vào những bảng đèn đó liền đột nhiên dừng lại, đôi mắt trong suốt của thiếu niên chậm rãi trợn to, hồi lâu, cậu không kìm lòng nổi mà cười khẽ ra tiếng, ngưng mắt nhìn một vùng ánh sáng rực rỡ kia.

Diệp Kiều cảm khái: "Cậu xem fan của cậu kìa, nhiều như vậy, toàn bộ thính phòng, chỉ có fan của cậu là kêu vang nhất đó."

Đường Mộng Lam cũng xoay đầu lại, cười nói: "Còn không phải hả, thật sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, chúng ta đều bị tiểu Hủ chụp chết ở trên bờ cát rồi."

Diệp Kiều lập tức trêu ghẹo: "Chị Đường, chị đừng có giành với em chứ, em mới là bị chụp chết ở trên bờ cát. Chị nhìn bên kia, bao nhiêu fan giơ tên chị, lớn tiếng gọi tên chi, fan của chị không ít hơn Dung Hủ người ta bao nhiêu đâu nha."

Bọn họ nói nói liền cười vang, đều không chú ý tới, Dung Hủ dừng bước, cười vẫy vẫy tay với các fan.

Mấy cô gái càng thêm kích động: "Dung Dung!!!"

Nhưng mà đáng tiếc chính là, ba phút sau, Dung Hủ vừa mới đi đến chỗ ngồi của đoàn phim «Tranh giành», nói mấy câu với nhóm Quách đạo, liền xoay người rời đi, lại ra khỏi hội trường. Các cô gái đều mất mát, cơ mà rất nhanh, Dung Hủ lại xuất hiện trên màn hình lớn, lúc này đây, cậu cùng đi thảm đỏ với các thành viên đoàn phim «Mai phục».

[Tối hôm nay có thể nhìn tháy Dung Dung đi thảm đỏ hai lần, thật sự là quá hạnh phúc, tôi đời này đáng giá!]

[Màn hình thiệt bẩn, nhất định phải liếm liếm!!!]

[Wuli Dung sao lại xinh đẹp như vậy, mị rất thích tạo hình của ẻm đêm nay, giống như một tiểu thiếu gia cao quý đáng yêu, giống không!]

[Giống giống giống giống giống!!! Nhìn thấy Dung Dung và đoàn phim «Mai phục» đi cùng nhau, tôi lại

càng cảm thấy cậu ấy giống như một tiểu thiếu gia dân quốc. Dung Dung thế này, nếu đứng chung một chỗ với Hoắc thiếu soái… ấy, sao giống như có chút cảnh đẹp ý vui _(: ”)_ tự công tự thụ gì đó, chẳng lẽ tôi xấu xa rồi sao…]

Tất cả mọi người đang nhiệt liệt nghị luận, ánh mắt của bọn họ đều tập trung trên người Dung Hủ, lúc Dung Hủ quay phim «Mai phục», cũng không có ai nghĩ đến, nửa năm sau cậu sẽ hot đến trình độ hiện tại. Về phần nam chính đoàn phim «Mai phục» thế mà lại không xuất hiện, mọi người trực tiếp không để mắt đến, căn bản không nhớ tới sự tồn tại của nam chính ra vẻ ngôi sao kia.

Trên mạng bình luận tự nhiên là Dung Hủ không biết, chờ lúc cậu ngồi ở chỗ của đoàn phim «Mai phục», cậu chỉ có thể nghe được phía sau mình, truyền đến tiếng la kích động của nhóm fan. Những fan đó một lần lại một lần gọi tên mình, mấy lần Dung Hủ nhịn không được quay đầu lại, vẫy tay với bọn họ, bọn họ liền gọi càng thêm lớn tiếng.

Suy tư một khắc, Dung Hủ khe khẽ thở dài một tiếng, không có quay đầu nữa.

Giọng mấy cô gái đó đều có chút khàn khàn rồi, tuy nói cậu không thích con gái, nhưng mà tóm lại cũng luyến tiếc làm cho fan của mình khàn giọng như thế.

Trong giới có một loại thừa nhận ngầm, trên giải Mẫu Đơn – “giải thưởng lớn về nhân khí”, tên ai được kêu vang dội nhất, người đó càng có mặt mũi, bởi vì đó chính là nhân khí cao. Chỉ cần Dung Hủ xoay người lại nhìn, là có thể điều động nhiệt tình của nhóm fan, kêu càng vang dội hơn, nhưng cậu lại không muốn làm như vậy cho lắm.

Trương Đồng Đồng an vị ở bên trái Dung Hủ, thấy cậu cúi đầu bộ dạng trầm tư, cười bắt chuyện với cậu. Dung Hủ còn đang do dự có nên quay đầu xem fan của mình hay không, ai ngờ nói nói với Trương Đồng Đồng, giải thưởng Mẫu Đơn liền chính thức bắt đầu.

Âm thanh trong thính phòng chậm rãi giảm xuống, theo chân một người dẫn chương trình nổi tiếng Hoa Hạ lên đài, buổi tiệc lớn của ba giải thưởng phim truyền hình năm nay, do giải thưởng Mẫu Đơn dẫn đầu kéo màn che lên.

Vẫn giống như trước đây, công bố đầu tiên chính là loại giải thưởng kỹ thuật phim chiếu tuần. Giải thưởng camera, giải thưởng âm nhạc, giải thưởng đạo cụ… một đám giải thưởng được công bố, nhân viên đoàn phim «Mai phục» từng nhóm một lên đài lĩnh thưởng, đề cử mà bọn họ đạt được đã chân thật biến thành chiếc cúp nặng trịch.

Dung Hủ ngồi ở dưới đài, vỗ tay cho mỗi một nhân viên trong đoàn phim.

Chờ đến khi loại giải thưởng kỹ thuật phim chiếu tuần phát xong, chính là giải thưởng phim chiếu ngày. Lý đương nhiên, đoàn phim «Tranh giành» bắt đầu không ngừng lên đài lĩnh thưởng.

Đến cuối cùng, trong loại giải thưởng kỹ thuật, «Mai phục» đạt được giải trang phục tốt nhất, giải đạo cụ

tốt nhất và nhạc gốc tốt nhất, mà đoàn phim «Tranh giành» ngoại trừ đạt được ba giải thưởng đó, còn đạt được giải kịch bản tốt nhất, giải biên tập tốt nhất và giải trang điểm tốt nhất.

Sau khi tất cả giải thưởng kỹ thuật đều đã kết thúc, không khí hiện trường đã được xào đến cao trào.

Tất cả các giải thưởng công bố vừa rồi, đều là vì thưởng cho các nhân viên công tác yên lặng kính dâng phía sau mỗi bộ phim truyền hình. Bọn họ không phải là minh tinh, nhưng công việc của bọn họ lại không thể xem nhẹ, không có bọn họ, sẽ không có tác phẩm hay, bọn họ là hòn đá tảng dựng nên toàn bộ vương quốc điện ảnh và truyền hình.

Sau khi công bố các giải thưởng kỹ thuật, thì chính là tới giải thưởng lớn đêm nay. Bao gồm người mới xuất sắc nhất, nam nữ phụ xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và phim truyền hình xuất sắc nhất của năm.

Cho nên, dựa theo trình tự, công bố kế tiếp chính là người mới xuất sắc nhất phim chiếu tuần.

Lên đài trao giải là một tiểu hoa đán hạng hai, đối phương cười hô lên tên một nữ diễn viên, vẻ mặt diễn viên kia kinh ngạc, kích động đi lên sân khấu, bắt đầu phát biểu lời cảm ơn của mình.

Trong đoàn phim «Mai phục», Trịnh đạo vừa vỗ tay, vừa cười nói: “Đáng tiếc giải Mẫu Đơn là dựa theo bộ phim đầu tiên mà diễn viên đóng để tính thời gian, bằng không Dung Hủ, giải người mới xuất sắc đó hẳn là thuộc về cậu, thuộc về Hoắc Hi của chúng ta.”

Dung Hủ lại cười nói: “Trịnh đạo, qua một thời gian ngắn nữa là giải Phi Thiên, Hoắc Hi còn có đề cử người mới xuất sắc nhất.”

Trịnh đạo cười ha ha.

Nếu như nói tiêu chuẩn xét duyệt của giải Mẫu Đơn với “người mới xuất sắc nhất” là bộ phim quay đầu tiên của mỗi một diễn viên, thì trong giải Phi Thiên, “người mới xuất sắc nhất” thuộc về phim truyền hình đầu tiên chính thức công chiếu của mỗi một diễn viên. Bộ phim truyền hình đầu tiên Dung Hủ quay là «Tranh giành», nhưng phim truyền hình đầu tiên công chiếu của cậu lại là «Mai phục».

Nữ diễn viên kia đại khái là thật sự không ngờ mình sẽ đạt được giải thưởng này, nói nói, thế mà lại bật khóc, qua năm phút đồng hồ mới từ trên đài rời đi. Kế tiếp chính là nữ phụ xuất sắc nhất, Dịch Lan đạt được đề cử này, nhưng mà sau khi kết quả công bố, nghe tên “Phùng Vũ Hân”, Dịch Lan hít một hơi, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Dung Hủ sắc bén nhận ra đối phương mất mát, cậu cười nói: “Còn có giải Phi Thiên.”

Dịch Lan lập tức hiểu rõ, Dung Hủ là đang nhắc nhở mình, trong giải Phi Thiên cô cũng đạt được đề cử nữ phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần. Buồn bã trong lòng vơi đi một ít, Dịch Lan vốn muốn nói giỡn với

Dung Hủ, nhưng khóe mắt cô đột nhiên liếc đến đám bảng đèn xán lạn chói mắt trong thính phòng.

Cuối cùng, Dịch Lan lắc đầu, giọng điệu khách khí: "Cám ơn cậu, Dung Hủ."

Thái độ Dịch Lan thay đổi bị Dung Hủ xem ở trong mắt, cậu chỉ nhìn đối phương một cái, không có nói thêm nữa.

Nữ diễn viên tên Phùng Vũ Hân đó rõ ràng có chuẩn bị, sau khi nói lời cảm ơn, cô ấy trực tiếp xuống sân khấu. Người dẫn chương trình lập tức đi lên: "Vũ Hân diễn nữ sát thủ được không ít khán giả yêu thích, trong số phiếu bầu của khán giả, có trên bảy phần số phiếu."

Nghe người dẫn chương trình ca ngợi nữ diễn viên kia, trước TV, khán giả đều cảm thấy có vài phần nhàm chán.

Kỳ thật Phùng Vũ Hân đó đã sớm không phải là người mới, lần này cô có thể nhận thưởng, cũng không thể xem như không có đạo lý. Trong tất cả nữ phụ được đề cử của phim chiếu tuần, chỉ có thiết lập nhân vật của Phùng Vũ Hân là vô cùng chính diện. Tuy rằng «Mai phục» là phim truyền hình rating cao nhất, nhân khí cao nhất, nhưng nhân vật của Dịch Lan lại là nhân vật phản diện, làm sao có thể khiến khán giả thích.

Có lẽ Dịch Lan có thể đạt được giải thưởng Phi Thiên, nhưng mà giải thưởng Mẫu Đơn lại được xưng là "giải thưởng nhân khí khán giả", cô không đoạt giải cũng là chuyện đương nhiên.

Khi khán giả đều cảm thấy chán đến chết, lại nghe người dẫn chương trình chuyển đề tài, cười nói: "Nếu nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất đã công bố, vậy… kế tiếp chính là công bố nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Một năm qua, có rất nhiều phim chiếu tuần ưu tú công chiếu, cũng có rất nhiều nhân vật ưu tú xuất hiện. Đều nói nam chính là cho nữ chính thích, nam phụ là để lại cho khán giả, cho nên tối hôm nay, ai có thể đạt được giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần đây?"

"Mời khách quý trao giải!"

Tiếng nhạc vang dội vang lên, màn hình lớn kéo ra hai bên, một người đàn ông cao ngất từ trong bóng đêm đi tới.

Khi khuôn mặt người này hoàn toàn xuất hiện dưới ngọn đèn, khán giả hiện trường đầu tiên là sửng sốt, trước TV, rất nhiều fan Dung Hủ chậm rãi mở to hai mắt. Nửa khắc sau, bọn họ điên cuồng xoát trên internet ——

[A a a a a a a!!! Lan Diêu vương đạo! Lan Diêu Lan Diêu Lan Diêu Lan Diêu!!!! #Đông Ly Lan Mặc Sĩ Diêu# #Dung Hủ# #Diệp Kiều#]

Về phần người đàn ông đã ở trước TV yên lặng xem cả buổi tối: "…"

Một phút đồng hồ sau, người đại diện Từ đang ở trong nhà ăn cơm với bà xã, đột nhiên nhận được một cú điện thoại. Khi nhìn đến cái tên trên màn hình điện thoại, Từ Tấn đột nhiên sửng sốt, nhanh chóng nhìn thoáng qua vợ nhà mình, chờ phát hiện cô căn bản không có chú ý tới, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, cầm di động đi đến ban công: "Anh đi nhận điện thoại."

Nhanh chóng nhận điện thoại, Từ Tấn nhỏ giọng nói: "… Tôi luôn có cảm giác cậu tìm tôi sẽ không có chuyện tốt."

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên: "Tôi muốn đi tham gia giải thưởng Mẫu Đơn."

Từ Tấn: "…"

Một lát sau, người đại diện kim bài đã hoàn toàn không còn tính tình, bình tĩnh hồi đáp: "Cậu có tư cách gì mà đi?"

Tần Trình chưa từng nghĩ rằng có một ngày lại bị người ta nói "cậu không có tư cách": "…"

Từ Tấn không chút lưu tình chỉ ra sự thật: "Giải Mẫu Đơn là giải thưởng phim truyền hình, Tần đại thiếu gia, ngài từng đóng phim truyền hình nào? Ngài từng được giải thưởng phim truyền hình gì? Hay là nói, tôi cũng không biết, ngài thế mà lại là một biên kịch, ngài từng viết kịch bản phim truyền hình nào hả? Cho cái lý do đi, chỉ bằng cậu như vậy, cậu không có tư cách đi tham gia giải thưởng Mẫu Đơn của người ta. Đương nhiên, hiện tại cũng không còn kịp rồi, đêm nay chính là lễ trao giải Mẫu Đơn."

Trầm ngâm một lúc lâu, Tần Trình nâng mắt nhìn về phía TV.

Cũng không biết có phải tổ ủy cố ý hay không, thế mà lại để Diệp Kiều đến trao giải thưởng này, mà màn ảnh còn không ngừng quay Diệp Kiều và Dung Hủ. Bọn họ càng làm như vậy, fan hiện trường thét chói tai càng ngày càng điên cuồng, đồng thời, trên màn hình di động Tần Trình, nhóm fan đã bắt đầu bình luận trên diễn đàn fan Dung Hủ.

Tất cả bài post chỉ có một từ mấu chốt ——

CP Lan Diêu.

Hạ mắt, Tần Trình mím môi, thản nhiên nói: "Giải thưởng Mẫu Đơn… thì thôi vậy, tôi muốn tham gia giải Phi Thiên."

Khóe miệng Từ Tấn co rút, hứng gió lạnh ngoài ban công, cảm khái nói: "Cậu đây là bị cái gì kích thích vậy, Tần đại thiếu gia? Cậu thật sự không có tư cách đi tham gia giải Phi Thiên đâu, tôi cũng không phải đang nói chơi với cậu. Hạ Mộ Nhan, Ôn Tuyền người ta, tuy nói hiện tại cũng không đóng phim truyền hình, nhưng tóm lại là đã từng đóng, cho nên các cô ấy có lý do. Cậu căn bản chưa từng đóng phim truyền hình, cậu dùng lý do gì? Cậu với cái giới kia, hoàn toàn không có quan hệ."

“Gần đây có phim truyền hình nào cần đầu tư không?”

“…” Từ Tấn yên lặng nói: “Tôi muốn nhắc nhở cậu, giải Phi Thiên ngay cuối tuần.”

Tần Trình nhẹ nhàng “à” một tiếng: “Vậy một tuần gần nhất có phim truyền hình nào cần…”

Giọng người đàn ông đột nhiên dừng lại, Từ Tấn nghe được đầu kia di động, truyền đến từng đợt vỗ tay và tiếng hoan hô. Từ Tấn không hiểu ra sao mà vểnh tai nghe, hoàn toàn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại nghe giọng Tần Trình càng lạnh thêm vài phần, từng chữ một nói rằng: “Cuối tuần, tôi nhất định phải đi tham gia giải Phi Thiên, anh nghĩ biện pháp.”

Từ Tấn: “… Tôi có thể cự tuyệt không?”

Tần Trình: “Vất vả anh rồi.”

Từ Tấn: “…” Đừng tưởng rằng nói đôi ba lời hay, hắn sẽ liền ngoan ngoãn nghe lời!!!

Lời tuy nói như thế, nhưng chờ Từ Tấn cúp điện thoại, vừa vào nhà, hắn cũng không có đi ăn cơm, mà là bắt đầu không ngừng gọi điện thoại.

Nói chung, nhiệm vụ của người đại diện chính là tìm kiếm tài nguyên thông cáo cho nghệ nhân của mình, nhưng Từ Tấn lại khác. Nghệ nhân dưới tay hắn chỉ có mỗi Tần Trình, đừng nhìn chỉ có một, lại cân được cả trăm nghệ nhân nhà người ta, hơn nữa năng lực chọc phiền toái… cũng cân được cả trăm người khác.

Một bên gọi điện thoại khơi thông quan hệ, một bên oán giận nói: “Sao ông trời lại không mở to mắt, để cái loại người này cũng nếm thử mùi vị bị người ta ức hiếp chứ?”

Trong phòng ăn, Từ phu nhân giọng điệu bình tĩnh nói rằng: “Giúp Tần thần nhà em làm việc, là vinh hạnh của anh.”

Từ Tấn: “…” Ngày tháng thật sự là không cách nào sống nổi, anh mới là “nhà em” có được không hả!!!

Mà bên kia, sau khi Tần Trình để điện thoại xuống, nhìn về phía TV. Trên màn ảnh TV, Diệp Kiều cao giọng hô lên cái tên mọi người chờ mong, trong tiếng gọi cuồng nhiệt mà ầm ĩ ở thính phòng, thiếu niên kia đi từng bước lên sân khấu, sau đó… ôm Diệp Kiều một cái.

Diệp Kiều tự tay giao cúp cho Dung Hủ.

Tần Trình: “…” Tay mi đụng tới ngón tay ẻm! Đụng phải!

Diệp Kiều cười chúc mừng Dung Hủ.

Tần Trình: "…" Chúc mừng thì chúc mừng, mắc gì cần đứng gần như vậy!

Lại cúi đầu nhìn màn hình di động, chỉ thấy trong diễn đàn fan Dung Hủ, thuần một sắc ——

[Cuộc đời này không hối hận ăn cơm Lan Diêu, sư huynh sư đệ tình ý sâu nặng!]

Tần Trình: "…"

Sáng hôm nay mấy người còn nói "Cuộc đời này không hối hận ăn cơm Trình Dung"! Ngay sáng hôm nay! Sáng hôm nay!!!

Hết chương 81

Nhóm fan: Thái tử điện hạ tự mình trao giải cho Diêu Diêu, thật ấm áp mà, Lan Diêu phát đường, thiệt ngọt ~~~

Liên Dung Tranh Tử Hãm: đám fan không có nguyên tắc mấy người! Trình Dung mới là vương đạo! Trình Dung!!!

82. Chương 82

Nhóm fan cũng không biết oán niệm trong lòng người đàn ông nào đó, khi bọn họ nhìn thấy trên TV, Diệp Kiều thế mà lại trở thành người trao giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần, bọn họ đều đã bắt đầu hoan hô.

Mọi người đều biết, «Mai phục» là phim chiếu tuần có rating cao nhất trong năm vừa qua. Trước giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, «Mai phục» cũng đã là người thắng lớn của mảng phim chiếu tuần, ngoại trừ giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, thì gần như ôm đồm tất cả giải thưởng đề cử.

Dịch Lan không thể đạt được giải nữ phụ xuất sắc nhất, hẳn là có liên quan đến thiết lập nhân vật của cô. Nhưng mà Dung Hủ thì khác, nhân khí của Hoắc Hi tuyệt đối là tiêu chuẩn, trong lúc phim truyền hình phát sóng, năm lần bảy lượt trở thành đề tài hot trên internet, dù là ở hiện trường giải Mẫu Đơn bây giờ, cũng có rất nhiều fan giơ bảng đèn viết hai chữ "Hoắc Hi", hưng phấn ở dưới đài múa may cánh tay.

Mà khi Diệp Kiều đứng trước micro, khẽ cười nói ra cái tên kia, khán giả trước TV liền triệt để sôi trào.

CP Lan Diêu!

Cách nửa năm, thế mà lại cùng một màn ảnh! Hơn nữa, Diệp Kiều thế mà lại tự tay trao giải thưởng cho Dung Hủ!

Trên internet, nơi nơi đều có thể nhìn thấy topic và weibo mang đề tài "CP Lan Diêu". Tuy rằng rất nhiều fan cũng không theo CP này, nhưng mà đường lần này quả thật quá lớn quá ngọt, ngẫu nhiên ăn bánh chó một lần, cũng không có vấn đề.

Chờ Dung Hủ phát biểu nhận giải xong đi xuống đài, tiếng hoan hô của nhóm fan vẫn còn quanh quẩn thật lâu trong hội trường.

Dung Hủ và Diệp Kiều cùng đi xuống sân khấu, Diệp Kiều cười nói: "Kinh ngạc không?"

Thiếu niên nhướn mi, cười nói: "Anh là người trao giải tối hôm nay, sao không nói với tôi một tiếng?"

Từ ba ngày trước, Diệp Kiều đã được tổ ủy mời, chính thức trở thành người trao giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất phim chiếu tuần của giải thưởng Mẫu Đơn. Nhưng mà từ chạng vạng hôm nay hắn và Dung Hủ gặp mặt, mãi cho đến khi hắn xuất hiện ở trên đài, đều không có đem chuyện này nói với Dung Hủ.

Diệp Kiều cười ha ha: "Đây không phải là cho cậu một niềm vui bất ngờ sao, tiểu Hủ, chúc mừng cậu, đạt được cái cúp đầu tiên trong đời. Năm đó lúc tôi ra mắt, cũng từng được đề cử giải thưởng này, có điều thực đáng tiếc, năm đó tôi không được giải, người nhận giải năm đó…" Hồi ức một phen, Diệp Kiều bỗng nhiên mở to hai mắt: "Ý, người nhận giải năm đó là Hàn Dương Hạo!"

Dung Hủ hơi giật mình, tiếp đó bất đắc dĩ nở nụ cười.

Hai người lại hàn huyên chốc lát, liền từng người về chỗ ngồi của mình.

Mấy năm trước Diệp Kiều mới ra mắt, quả thật được đề cử giải thưởng này, nhưng tiếc nuối chính là, hắn bại bởi Hàn Dương Hạo lúc ấy đang độ nổi bật. Nhưng mà thế sự đổi thay, hiện giờ Diệp Kiều đã có tư cách trở thành người trao giải thưởng, nhưng mà Hàn Dương Hạo lại ngay cả tư cách tham dự lễ trao giải cũng không có, đã sớm hết thời, hoàn toàn không nghe được tin tức của gã.

Có điều trong giới có lời đồn, hiện giờ hình như Hàn Dương Hạo bị vị Lý tổng kia vứt rồi. Gã tìm thật lâu, mới tìm được một kim chủ mới, đối phương chơi đa dạng hơn rất nhiều, nghe nói đã từng tra tấn một người mẫu trẻ đến tàn tật. Nghe nói, kim chủ mới kia… là một ông già giàu có hơn sáu mươi hơn tuổi.

Sau khi Dung Hủ trở lại chỗ ngồi, đã vứt lời Diệp Kiều nói ra sau đầu.

Cậu vừa mới ngồi xuống, liền nghe Trịnh đạo cười nói: "Chúc mừng cậu, Dung Hủ. Lần này hẳn là tổ ủy

cố ý để Diệp Kiều tới trao giải cho cậu, giải Mẫu Đơn khác với giải Chuông Vàng, khá đại chúng thân dân, bọn họ để Diệp Kiều tới trao giải cho cậu, rating khẳng định sẽ đề cao, cũng sẽ nhận được nhiệt độ."

Nghe vậy, Dung Hủ cong khóe môi, dở khóc dở cười nói rằng: "Trịnh đạo, ngài nói cũng quá trắng trợn rồi đi?"

Trịnh đạo không chút để ý mà khoát tay: "Năm nay tôi mới bốn mươi tuổi, cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu, cậu và Diệp Kiều không phải bởi vì quay «Tranh giành» mà có cái CP gì đó sao? Tôi biết cả. Cho nên, cậu xem đi, nói không chừng một giờ sau, tên cậu và Diệp Kiều liền lên top đó."

Quả nhiên, lời Trịnh đạo nói thành sự thật, có điều cũng có chút không chuẩn xác.

Chỗ nào cần một giờ? Chỉ ngắn ngủn bốn mươi phút, hai cái tag #Dung Hủ# và #Lan Diêu#, một cái được nâng đến hạng tư, một cái được nâng đến hạng bốn mươi bảy! Dung Hủ vốn đã lên hot search, nhưng mà CP Lan Siêu cũng bị hành động của tổ ủy xào nóng lên.

Nhấn vào đề tài này, vô số fan đang nhớ lại «Tranh giành».

[Lan Diêu vương đạo! Không nghĩ tới sinh thời tui còn có thể nhìn thấy Lan Diêu cùng xuất hiện, khối đường này tui ăn!]

[Quan ép dân chết! Quan ép dân chết a! A a a a tôi đây ngoan ngoãn há mồm ăn bánh chó có được không OVO]

Hiện giờ trong ba tác phẩm của Dung Hủ, tuy rằng sinh ra rất nhiều CP, nhưng mà nhân khí cao nhất, lại là Lan Diêu và Trình Dung. Fan CP Trình Dung tuy rằng cũng không muốn ăn cục đường lễ trao giải tối hôm nay, nhưng mà bọn họ cũng không thể nói một chữ nào, dù sao thì quan hệ giữa Dung Hủ và Diệp Kiều quả thật không tồi, lúc trước CD «Thất dực» phát hành, Diệp Kiều người ta còn share ủng hộ.

Trong lòng fan CP Trình Dung là cự tuyệt, ngoài miệng lại giữ im lặng, dù sao thì đây là ngày Dung Hủ nhận giải, không cần phải cấu véo CP. Nhưng mà, có một fan bự lại đứng ra lên tiếng ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: #Trình Dung# Dung Dung hôm nay, vẫn xinh đẹp như cũ, chúc mừng Dung Dung nhận giải, chume =3= [hình ảnh]]

Cái weibo này vừa đăng, lập tức liền có không ít fan CP Trình Dung like ủng hộ.

Nhưng mà, dưới một sóng lớn bài post "Lan Diêu vương đạo", loại âm thanh này thật sự quá mức mỏng manh. Liên Dung Tranh Tử Hãm yên lặng đăng cái weibo này,xong liền không trả lời fan nữa. Nhóm dân mạng chỉ tưởng đại gia trắng giàu đẹp đăng weibo một chút, biểu đạt lập trường trung trinh fan CP Trình Dung của mình một chút, nhưng không biết, người ta đã sớm yên lặng hành động.

Mà bên kia, lễ trao giải Mẫu Đơn vẫn đang tiến hành.

Không ngoài dự liệu, «Mai phục» trở thành người thắng lớn của mảng phim chiếu tuần đêm nay, một loạt giải thưởng như phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của năm, «Mai phục» đạt được bảy cái! Khi khúc nhạc chủ đề «Mai phục» vang lên trong hội trường, toàn bộ đoàn phim đều đứng trên sân khấu, vui mừng triển lãm cúp của mình về phía khán giả

Đến đây, giải thưởng phim chiếu tuần xem như chấm dứt, tiếp theo bắt đầu trao giải phim chiếu ngày.

Kế tiếp là sân khấu của «Tranh giành», công bố đầu tiên chính là giải người mới xuất sắc nhất.

Lúc này đây, người đi lên sân khấu trao giải là một lão nghệ nhân đức cao vọng trọng.

Nhân khí của lão nghệ nhân này có khả năng không cao như các tiểu hoa đán, tiểu thịt tươi hiện tại, nhưng mà lại từng đóng rất nhiều phim truyền hình, đời này ông ấy chưa từng đạt được bất cứ giải thị đế nào, nhưng lại được rất nhiều giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Cả đời ông đều kính dâng cho phim truyền hình, khi ông lên sân khấu, được tất cả mọi người ở đây vỗ tay.

Nhìn sân khấu này, lão nghệ nhân hòa ái cười nói: “Luồng máu mới, vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất của cái giới này. Tôi thật vui vì hôm nay có thể đứng trên sân khấu, trao giải người mới xuất sắc nhất…”

Dung Hủ ngồi ở dưới đài, mỉm cười ngẩng đầu nhìn ông cụ. Vô số ánh mắt của phóng viên truyền thông giờ phút này đều tập trung trên người cậu, thậm chí có rất nhiều minh tinh nghệ nhân cũng lặng lẽ đánh giá cậu, ánh mắt của bọn họ giống như muốn nhìn thấu thiếu niên ấy, nhưng mà bất luận bọn họ nhìn bao lâu, vẫn chỉ nhìn thấy thiếu niên tươi cười ôn nhã hữu lễ.

Trên đài, lão nghệ nhân mở phong thư trong tay ra, khi nhìn đến cái tên kia, ông mỉm cười, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía đoàn phim «Mai phục», chậm rãi nói rằng: “Người đạt được giải người mới xuất sắc nhất mảng phim chiếu ngày của giải thưởng Mẫu Đơn là…”

“«Tranh giành», Dung Hủ!”

Tiếng nhạc rung động đến tâm can vào giờ khắc này vang vọng hội trường, tiếng vỗ tay như sấm dậy, dường như muốn thổi bay trần nhà.

Trên TV, trong tiếng nhạc OST «Tranh giành», thiếu niên tuấn tú nho nhã kia chậm rãi đứng dậy. Cậu cũng không có lập tức đi lên sân khấu, mà là vòng đường một chút, đi đến chỗ ngồi của đoàn phim «Tranh giành», mỉm cười ôm mỗi người Quách đạo, Đường Mộng Lam, Đổng Tranh, Diệp Kiều một cái. Sau đó, cậu mới xoay người đi lên sân khấu, tiếp nhận chiếc cúp nặng trịch từ tay lão nghệ nhân.

Ngọn đèn sáng ngời chói mắt tụ tập trên người cậu, Dung Hủ nâng mắt quét nhìn toàn trường, tiếng vỗ tay dưới sân khấu cũng dần dần dừng lại.

Trong những tiếng vỗ tay đó, có bao nhiêu là thật lòng thật dạ, có bao nhiêu là dối trá ứng phó, Dung Hủ cũng không biết, nhưng cậu lại biết, cái cúp trong tay mình là chân thật. Những fan ngồi ở phía sau điên cuồng huơ bảng đèn, các cô không dám lên tiếng quấy rầy Dung Hủ nói phát biểu nhận giải, chỉ che miệng, hai mắt rưng rưng, dùng sức vẫy cánh tay, ủng hộ người mình thích.

Ngưng mắt nhìn động tác của các cô, Dung Hủ chậm rãi nở nụ cười, nhẹ giọng nói ra câu đầu tiên: "Có thể tham gia phim «Tranh giành», kỳ thật là một sự trùng hợp. Tôi thực vinh hạnh, mới vừa gia nhập giới giải trí, đã có thể hợp tác với đoàn phim ưu tú như thế, quay một kịch bản xuất chúng như thế. Tại đây, tôi muốn cảm ơn đạo diễn Quách Long, cảm ơn tất cả nhân viên «Tranh giành», cảm ơn mỗi một khán giả thích «Tranh giành»."

Dưới đài vang lên một trận vỗ tay.

"Mặc Sĩ Diêu là một người rất cơ trí, hắn kính nể Tiêu Tương, tình nguyện phụ tá nữ tướng quân trẻ tuổi ấy. Hắn lại muốn gặp sư huynh mình một lần, hóa giải mâu thuẫn nhiều năm qua của hai người. «Tranh giành» kể lại một thời đại loạn thế, trong những năm tháng đó, có rất nhiều người xuất sắc, cũng có rất nhiều câu chuyện đáng để ngẫm nghĩ."

Dừng một chút, Dung Hủ cười, tiếp tục nói: "Tôi rất cảm ơn Mặc Sĩ Diêu, hắn không chỉ là nhân vật đầu tiên tôi diễn, hắn cũng cho tôi một cơ hội, để tôi hiểu rõ, đóng phim là một chuyện tốt đẹp cỡ nào. Cám ơn mỗi một người thầy đắp nặn nên nhân vật kia, cám ơn Quách đạo ở phim trường cho tôi sự trợ giúp và ủng hộ, cuối cùng tôi còn muốn nói một câu."

Camera lập tức cho Dung Hủ một cái cận cảnh, trên màn ảnh TV, thiếu niên tuấn mỹ thanh nhã mỉm cười, như gió xuân phất qua mặt, nhẹ giọng nói: "Cám ơn fan của tôi."

Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay rền vang.

Trong đoàn phim «Mai phục», Trịnh đạo ý vị sâu xa nhìn Dung Hủ, lộ ra tươi cười tán thưởng.

Trong đoàn phim «Tranh giành», Đường Mộng Lam vừa vỗ tay, vừa nhỏ giọng nói với Diệp Kiều: "Cảm nghĩ nhận giải của tiểu Hủ thật không tồi, có điều sao tôi nhớ là lúc tiểu Hủ quay gần như không có NG, Quách đạo thật sự có trợ giúp cậu ấy à?"

Lời này vừa nói ra, Quách đạo bên cạnh lập tức hừ một tiếng. Đường Mộng Lam và Quách đạo hợp tác nhiều năm, bản thân cũng có phần cố ý nói cho Quách đạo nghe, vừa nghe thấy Quách đạo rầm rì, cô lập tức cười tủm tỉm đến gần: "Quách đạo, ngài nói một chút xem, nếu tôi nhận giải, nên nói như thế nào mới có thể không kém hơn tiểu Hủ? Ngài cho tôi một chút chỉ đạo đi nào."

Quách đạo nâng mắt: "Cô đi lên cứ nói ba câu —— cảm ơn đạo diễn Quách Long, cảm ơn đạo diễn Quách Long, cảm ơn đạo diễn Quách Long."

Đường Mộng Lam: "…"

Toàn bộ hội trường, không khí nhiệt liệt nhất chính là chỗ ghế của khán giả may mắn. Fan Dung Hủ kích động đứng lên, không ngừng vẫy bảng đèn trong tay. Trong bài OST du dương mênh mông cuồn cuộn của «Tranh giành», các cô nhìn thấy thiếu niên kia phất phất tay với các cô, tiếp đó mới xoay người rời khỏi sân khấu.

"A a a a a a a a a a Dung Dung! Em yêu anh một vạn năm!!!"

Trên internet, phản ứng của nhóm fan còn kịch liệt hơn cả hiện trường.

[QAQ Dung Dung cảm ơn bọn mình! Tôi thật yêu cậu ấy, tôi không muốn đem Dung Dung tặng cho Thái tử điện hạ rồi làm sao giờ oa oa oa!]

Đây là một fan CP Lan Diêu.

[Mị cũng không muốn tặng Dung Dung cho Tần thần, Dung Dung tốt như vậy, ẻm là của tất cả chúng ta!!!]

Đây là một fan CP Trình Dung.

[Cậu ấy như vậy, tôi làm sao có thể thoát fan. Cậu ấy tốt như vậy, cả đời tôi đều không nỡ không yêu cậu ấy, làm fan cậu ấy là quyết định tốt nhất của tôi. Chúc mừng Dung Dung tôi yêu nhất, trở thành song vương đêm nay, chúc mừng! @Dung Hủ]

Đây là một fan đơn thuần.

Thành phố B, tầng chót một căn nhà cao cấp.

Nhìn thiếu niên trên TV tươi cười dịu dàng tao nhã, người đàn ông chậm rãi buông di động xuống, nhìn chăm chú vào dung nhan tuấn nhã tốt đẹp kia. Sau một hồi, Tần Trình không tiếng động cong khóe môi, nhẹ nhàng hít một hơi.

Luôn tốt đẹp như vậy, luôn dịu dàng như thế.

Đây là Dung Hủ của hắn, là Dung Hủ chỉ thuộc về một mình hắn.

Ba phút đồng hồ sau ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: cậu ấy là của tôi.]

Chỉ có năm chữ ngắn ngủn, lúc này không có bất cứ lời nói bán manh nào, cũng không có bất cứ hình ảnh ngốc manh nào, dường như chỉ là một câu không hiểu ra sao, nhưng mà nhóm fan nhìn thấy, liền biết đối phương nói cái gì.

[Tuy rằng tôi có chút cảm động muốn khóc, nhưng mà vẫn phải nói một câu, quả cam à, Dung Dung mới không phải của cô đâu!]

[QAQ tôi cũng rất thích cậu ấy, nhưng cậu ấy mới không phải của thím đâu, hừ!]

[Đúng vậy đúng vậy, quả cam lại không biết xấu hổ, Dung Dung là của tất cả mọi người ~!]

Những fan đó chỉ tưởng đại gia trắng giàu đẹp là thuận miệng nói, lại không nghĩ rằng, Liên Dung Tranh Tử Hãm nói lại là sự thật. Không bao lâu, điện thoại di động của Liên Dung Tranh Tử Hãm liền nhận được một tin nhắn ——

[Dung Hủ: anh thật sự làm bữa ăn khuya cho tôi, xem như quà mừng à? Tôi phải ngẫm lại, tôi muốn ăn bào ngư vi cá, có không? ^_^]

Khóe miệng khẽ cong, Tần Trình bình tĩnh hồi âm: [chỉ muốn ăn thế thôi à?]

Dung Hủ đang ở hiện trường giải thưởng Mẫu Đơn cũng thật không ngờ, mình thế mà lại nhận được hồi âm như vậy. Cậu kinh ngạc nhướn mày, trả lời: [Anh làm thật hả? Vậy ngoại trừ mấy cái đó, tôi còn có thể ăn được gì?]

Ba giây đồng hồ sau, tin nhắn của Tần Trình lập tức gửi tới.

[Tần Trình: ăn tôi.]

Dung Hủ: "…"

Tin nhắn này chỉ xuất hiện hai giây, lại đột nhiên bị thu hồi.

Nhìn thấy bị thu hồi, Dung Hủ: "…"

Tần Trình bình tĩnh mà hồi âm lại lần nữa: [gửi nhầm, buổi tối em muốn ăn mì không?]

Dung Hủ: "…"

Dưới ánh đèn loang loáng của truyền thông và tiếng vỗ tay của khán giả toàn trường, lễ trao giải Mẫu Đơn

năm nay hoàn mỹ bế mạc.

Làm người khai mạc của ba giải thưởng phim truyền hình lớn Hoa Hạ, trên giải Mẫu Đơn năm nay, «Tranh giành» và «Mai phục» trở thành tiêu điểm vạn chúng chú ý. «Mai phục» đạt được bảy giải thưởng lớn bao gồm cả phim truyền hình xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất phim chiếu tuần, «Tranh giành» thì trực tiếp ôm đồm mười một giải thưởng lớn như phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất và người mới xuất sắc nhất.

Mà trong tất cả người nhận giải, một người duy nhất đạt được hai giải, không hề nghi ngờ mà bị các phóng viên chú tâm vào.

Lễ trao giải mới vừa chấm dứt, vô số bản tin liền giống như măng mọc sau mưa, đăng trên các trang web lớn.

«Tranh giành Mẫu Đơn, Mai phục lên ngôi, vua phim cực mạnh của năm xuất hiện! »

«Đạt được giải nam phụ và người mới xuất sắc nhất, Dung Hủ: cám ơn fan của tôi»

«Song vương giải Mẫu Đơn, ngôi sao sáng đang lên của Hoa Hạ»

Hết chương 82

83. Chương 83

Giải Mẫu Đơn vừa chấm dứt, tin tức liền che trời lấp đất ùa tới.

«Tranh giành» và «Mai phục» toàn thắng ở giải Mẫu Đơn, Dung Hủ cũng nương theo hai bộ phim truyền hình này, chiếm được rất nhiều chú ý. Hơn nữa, cậu còn là một người duy nhất nhận được hai giải thưởng của giải Mẫu Đơn: vừa nhận được giải người mới xuất sắc nhất, lại nhận được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Trên internet ồn ào huyên náo, nhưng đương sự lại đều rời khỏi sân khấu lễ trao giải đã từng được thế giới chú ý kia, từng người về nhà. Vốn dĩ đoàn phim «Tranh giành» và đoàn phim «Mai phục» đều có mời Dung Hủ đi tham gia tiệc mừng đêm nay, nhưng suy xét đến việc ngày hôm sau Dung Hủ còn phải bay đến Tượng Sơn quay phim, La Chấn Đào liền thay cậu khéo léo cự tuyệt.

Khi Dung Hủ về nhà, vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Tần Trình đứng ở ban công, đang gọi điện thoại.

Thoáng sửng sốt, Dung Hủ không đến quấy rầy, tự cầm áo khoác treo trên giá áo, nâng bước vào phòng

khách, đảo mắt liền thấy được bữa ăn khuya đặt trên bàn.

Bào ngư?

Không có.

Tổ yến?

Không có.

Vây cá?

… Mau tỉnh lại, căn bản không có khả năng.

Khóe miệng thiếu niên nhếch lên, đi đến trước bàn ăn, nhìn mì đêm nóng hôi hổi, yên lặng kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Tuy rằng trong tin nhắn người đàn ông nào đó đáp ứng cứ như đúng rồi, bộ dạng bình tĩnh thong dong "sơn trân hải vị anh đều có thể làm", nhưng Dung Hủ lại biết, tài nấu nướng của Tần Trình so với mình… hừm, không phân cao thấp.

Cái không phân cao thấp này đương nhiên không phải là nói hai người đều tốt đến không phân cao thấp, mà là nói, bọn họ đều tàm tạm, coi như ăn được. Hai người đều biết làm một ít đồ ăn đơn giản, chẳng hạn như cà chua xào trứng, thịt xào, nhưng nếu khó hơn một chút…

Kỳ thật thịt kho tàu thật sự rất khó làm.

Dung Hủ ngồi ở trước bàn ăn chơi di động, không có lập tức ăn mì. Nhưng mà Tần Trình gọi điện thoại hình như hơi bị lâu, mắt thấy mì sắp nở thừ lừ, thiếu niên chỉ có thể than nhẹ một tiếng, yên lặng cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Ăn mì xong, thế mà Tần Trình vẫn còn đang gọi điện thoại. Hắn đứng ở ban công, đưa lưng về phía Dung Hủ, dường như căn bản không phát hiện thiếu niên đã về nhà, vẫn luôn đối mặt với cảnh đêm thành thị xán lạn phồn hoa, giọng trầm thấp nói cái gì đó.

Sáng sớm từ thành điện ảnh Tượng Sơn chạy về thành phố B, trực tiếp tham gia lễ trao giải, sau cả ngày bận rộn, thiếu niên không khỏi có vài phần mệt mỏi. Dung Hủ đứng ở trong phòng khách, nhìn chăm chú vào bóng dáng Tần Trình, cậu trầm tư một chốc, cuối cùng vẫn không có trở về phòng, mà là ngồi ở trên sofa, bắt đầu chơi di động.

Mười phút sau, chờ Tần Trình kết thúc trò chuyện với Từ Tấn, rốt cuộc xác định xong việc liên quan đến giải Phi Thiên, hắn quay người lại, liền nhìn thấy cảnh tượng thiếu niên ngủ say. Cách cửa sổ thủy tinh sạch sẽ cực lớn, trong phòng khách đơn giản, một thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp không hề phòng bị nằm vật xuống trên sofa, an an tĩnh tĩnh đi vào giấc ngủ.

Ngọn đèn màu vàng ấm ấm áp áp chiếu rọi trên người cậu, làm cậu thoạt nhìn hết sức nhu hòa, hàng mi nhẹ nhàng đổ xuống một cái bóng mờ ở trước mắt. Bức họa này thật sự tốt đẹp đến độ khiến người ta không đành lòng phá hư, người đàn ông chân tay khẽ khàng đi vào phòng khách, đi đến trước mặt thiếu niên, ngay sau đó, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Hai người đã ba ngày chưa gặp mặt, vừa mới thổ lộ, xác định quan hệ, đã bị ép tách ra.

Giới giải trí chính là như vậy, người yêu thường xuyên ba ngày hai bận không gặp mặt mũi, trừ khi hợp tác cùng bộ phim, ở cùng một đoàn phim, nếu không thì một năm mười hai tháng có thể ở chung nửa năm được hay không, cũng là một ẩn số.

Có tình cảm bởi vì yêu xa mà dần dần trở thành nhạt, nhưng có tình cảm lại bởi vì tạm biệt mà càng thêm nồng đậm.

Trong con ngươi sâu thẳm của người đàn ông phản chiếu gương mặt an tường yên lặng của thiếu niên, chăm chú nhìn hồi lâu, Tần Trình vươn tay, nhẹ nhàng đẩy lọn tóc mỏng trên trán Dung Hủ ra, lộ ra cả khuôn mặt tinh xảo. Vẻ mặt hắn bình tĩnh nhìn thiếu niên, nhìn chốc lát, liền yên lặng đứng dậy, tìm một cái thảm đắp lên cho Dung Hủ, sau đó đến bàn ăn.

Bỏ bát đũa vào trong máy rửa bát, Tần Trình lại đi đến phòng khách, ngồi ở trên sofa đơn bên cạnh, nhắn tin với Từ Tấn, xác định chuyện cuối cùng. Nhìn di động chốc lát, lại ngẩng đầu nhìn thiếu niên chốc lát.

Nhìn di động một giây, nhìn Dung Hủ ba giây; nhìn di động một cái, nhìn Dung Hủ ba cái.

Chờ đến mười phút sau, Tần Trình đột nhiên bỏ điện thoại xuống, nâng bước đến trước mặt thiếu niên. Hắn vừa mới chuẩn bị cúi người, rồi lại đột nhiên dừng động tác, xoay người ngồi trở về.

Không yên lòng mà lật xem một ít tin tức mới nhất, nhìn đám truyền thông kia thổi phồng Dung Hủ đến ba hoa chích choè, Tần Trình khẽ nhếch môi, mắt lướt qua những hàng chữ khoa trương ấy.

"Vua người mới siêu cấp, ngôi sao mới sáng nhất giới giải trí", "Nhân khí đứng đầu, một phát kinh người", truyền thông luôn thích dùng loại từ ngữ khoa trương này để hấp dẫn sự chú ý của độc giả. Trước kia sau khi Hàn Dương Hạo cầm giải thưởng người mới xuất sắc nhất, bọn họ còn từng nói gã là hắc mã cực mạnh trong ba năm kế tiếp, nhưng mà hiện tại thì sao? Vẫn không thấy bóng dáng.

Trong lòng biết rất rõ ràng đám truyền thông đó cố ý khuếch đại sự thật, nhưng trên tay, người đàn ông vẫn bình tĩnh phát biểu bình luận dưới các bản tin ấy ——

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: nói thật hay.]

[Liên Dung Tranh Tử Hãm: không sai, Dung Dung cừ nhất.]

Cứ như vậy lại qua mười phút, mắt thấy Dung Hủ vẫn an tĩnh bình thản mà ngủ, ngón tay Tần Trình nắm di động dần dần siết chặt lại. Rốt cuộc, một phút đồng hồ qua đi, Tần Trình bỗng nhiên đứng dậy, lần thứ hai đi tới trước người Dung Hủ, hắn cúi xuống, ngưng mắt nhìn cái người mình nhớ nhung trọn ba ngày.

Ngón tay dịu dàng phất đi sợi tóc bên mặt thiếu niên, mặt dài nhỏ xinh đẹp, mũi cao thẳng, còn có… đôi môi mọng. Đôi môi nhạt màu thật mỏng, nhưng mà liếc mắt một cái nhìn qua liền khiến người ta cảm thấy thực mềm mại.

Ánh mắt Tần Trình càng thêm thâm trầm, hắn mím môi, từng chút một cúi người xuống.

Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến độ hắn có thể nghe thấy tiếng hô hấp mỏng manh của thiếu niên, có thể nhìn thấy lông tơ thật nhỏ trên mặt đối phương. Có thể phát hiện ở đuôi mắt trái thiếu niên, có một điểm nâu nhạt không tính là nốt ruồi, có thể cảm nhận được, trái tim mình đập càng lúc càng nhanh…

Còn kém ba cm, hai cm, một cm, nửa cm…

Sắp sửa…

"Hưm…"

Rầm!

Tiếng vang bất thình lình khiến Dung Hủ bỗng nhiên bừng tỉnh, lúc này cậu mới phát hiện, không biết từ khi nào mình lại mệt đến ngủ thiếp đi. Mở to mắt, Dung Hủ còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên liền nhìn thấy… Tần Trình ngã ngồi trên bàn trà, một cái bình hoa sứ trắng từ trên bàn trà chậm rãi lăn xuống, rơi trên thảm trải sàn mềm mại —— tiếng vang vừa rồi chính là bình hoa va chạm với bàn trà thủy tinh phát ra.

Dung Hủ: "…"

Tần Trình: "…"

Sau một lúc lâu, thiếu niên bất đắc dĩ mỉm cười, hỏi: "Tần Trình, anh ngồi ở chỗ này làm gì thế?"

Tần Trình: "… Chơi di động."

Dung Hủ sửng sốt: “Anh ngồi ở trên bàn trà… chơi di động?!”

Tần Trình lãnh tĩnh trấn định gật đầu: “Ừm.”

Dung Hủ: “…”

Tuy trong lòng Dung Hủ cảm thấy có chút không đúng, nhưng cậu đâu biết được, vừa rồi còn thiếu nửa giây thôi, người đàn ông nào đó liền thực hiện được! Nhưng theo một tiếng hừ của mình, người nào đó có tật giật mình, đột nhiên ngã ra sau, trực tiếp ngã ngồi trên bàn trà, còn liên lụy bình hoa sứ trắng người ta bị đụng phải lăn xuống đất.

Không ngã ngồi dưới đất đã xem như đủ tốt rồi, nếu thật sự ngã, chỉ sợ người đàn ông nào đó vẫn có thể mặt không đổi sắc tim không đập loạn mà trả lời ——

“Tôi xem thử lúc dưới đất không ấm, thì thảm trải sàn… có ấm hay không.”

Nhưng mà, Dung Hủ không nghĩ quá nhiều, cậu lập tức đứng lên, cùng Tần Trình thu dọn đồ đạc.

Lần này Dung Hủ chỉ trở về một ngày, sáng ngày hôm sau liền ngồi máy bay quay về Tượng Sơn, cho nên cậu cũng không có mang hành lý gì, hiện giờ phải thu dọn, chỉ là hai cái cúp giải Mẫu Đơn.

Nhìn hai cái cúp Mẫu Đơn thủy tinh đó, Tần Trình suy tư một lúc lâu, nói: “Đặt ở nơi đó là được.”

Dung Hủ đi theo sau Tần Trình, vào phòng chiếu phim, đứng ở trước ngăn tủ bày DVD. Ngăn tủ này trước kia Tần Trình từng mở ra rất nhiều lần, Dung Hủ cũng từng mở ra, bên trong có không ít DVD điện ảnh kinh điển, nhưng lúc này đây, Tần Trình lại đi sang bên cạnh một bước, vươn tay mở ngăn tủ cách vách ra.

Khi thấy rõ đồ vật trong tủ, Dung Hủ phút chốc sửng sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tần Trình.

Tần Trình lại trực tiếp lấy hai cái cúp thủy tinh trong tay Dung Hủ qua, đặt ở tầng cao nhất ngăn tủ. Hai bên hai cái cúp thủy tinh kia, bên trái là một tượng phượng hoàng vàng kim, cánh phượng tạo hình từng mảnh tinh xảo, trông rất sống động; phía bên phải lại là tượng người vàng một tay ôm tim, một tay hướng về phía trước, đường cong mượt mà, giống như đang cất tiếng hát.

Cái bên trái là cúp ảnh đế Kim Phượng Hoa Hạ, cái bên phải là cúp ảnh đế Oscar.

Dung Hủ nhìn cảnh này: “…”

Hai cái cúp Mẫu Đơn bị đặt giữa hai trong ba cái cúp vàng thế giới: “…”

Giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên: "Ngăn tủ này rất lớn, bên cạnh còn có hai ngăn tủ trống, có thể trực tiếp đặt."

Thiếu niên dở khóc dở cười hỏi: "Anh không thấy có chỗ nào quái quái hả?"

Tần Trình cúi đầu, sắc mặt trấn tĩnh nhìn Dung Hủ, hỏi ngược lại: "Có chỗ nào không đúng sao? Mấy ngăn tủ này là chỗ chuyên đặt cúp, có một ngăn tủ đã bỏ đầy, về sau em cũng đặt ở nơi này đi, tiểu Hủ." Cúp của em và cúp của anh tựa vào một chỗ, tựa vào một chỗ ~

Nghe xong lời này, ý cười bên môi Dung Hủ không khỏi càng tăng lên. Cậu biết Tần Trình không nghe hiểu ý mình, ý của cậu là, đặt cúp người mới xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Mẫu Đơn chung với cúp ảnh đế Kim Phượng, ảnh đế Oscar, có phải rất không thích hợp hay không.

Dung Hủ không có nói thêm nữa, ngược lại cười nói: "Được."

Trong lòng người đàn ông ấy, mỗi cái cúp đều là ngang hàng. Giải Kim Phượng và giải Oscar cũng chẳng tôn quý hơn giải Mẫu Đơn, không có phân chia cao thấp thế nào, có lẽ lượng vàng của chúng nó rất cao, nhưng đối với người nhận giải mà nói, mỗi cái cúp đều là khẳng định với bản thân hắn.

Đây đại khái chính là sự dịu dàng của Tần Trình.

Lúc tối, bày cúp xong, hai người lại đến phòng khách xem tiết mục giải trí mới nhất trong chốc lát. Dù sao thì buổi tối phải sớm nghỉ ngơi một chút, ngày hôm sau còn phải lên máy bay sớm, nên Dung Hủ liền sớm đi rửa mặt.

Đứng ở trước cửa phòng Dung Hủ, Tần Trình mặt không đổi sắc nhìn thiếu niên trải giường nệm, chuẩn bị đi ngủ. Dung Hủ xoay người, nhìn đến Tần Trình thế mà lại đứng ở trước cửa, cậu mỉm cười, đi lên trước, cười nói: "Anh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, không phải nói, ngày kia theo Lưu lão đi chọn cảnh sao?"

Tần Trình nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt chậm rì rì dời xuống đôi môi nhạt màu của thiếu niên.

Dung Hủ cười nói: "Chờ tháng sau tôi đóng máy, có thể đi tham ban không?"

Tầm mắt Tần Trình vẫn yên lặng nhìn đôi môi mọng kia, thấp giọng nói: "Tháng sau đã khởi động máy, được."

Dung Hủ nhẹ nhàng mỉm cười: "Tần Trình."

Đột nhiên nghe được tên của mình, người đàn ông ngẩng đầu, còn chưa kịp lên tiếng, thiếu niên lại đột ngột mở hai tay, nhẹ nhàng ôm hắn. Hai mắt chậm rãi trợn to, đôi mắt sâu thẳm tối đen của Tần Trình hiện lên một tia kinh ngạc và vui mừng.

Thời gian vào giờ khắc này bị kéo dài vô tận, hơi thở ấm áp của Dung Hủ phất qua bên tai hắn, có thể nghe thấy giọng nói réo rắt kia chậm rãi vang lên bên tai mình: "Câu nói đó của anh… em vẫn chưa trả lời, nhưng em nghĩ anh cũng biết đáp án."

"Tần Trình, em cũng thích anh."

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Dung Hủ đã rời khỏi nhà, ngồi máy bay tới Tượng Sơn. Rạng sáng bốn giờ khi cậu đi ra cửa, cậu do dự một chút, cuối cùng vẫn không đi gõ cửa Tần Trình, nhưng không biết, phía sau cánh cửa đó, người đàn ông căn bản cả đêm đều không ngủ.

Lúc ở thành điện ảnh Tượng Sơn, hai người trên cơ bản đã xác định quan hệ, nhưng mà ngày đó, sau khi Tần Trình chân chính nói ra ba chữ kia, Dung Hủ lại chỉ nắm tay hắn, không có đưa ra một đáp án.

Nhưng hiện tại, Dung Dung của hắn, chính miệng nói ra câu thích kia.

Sau một đêm mất ngủ, Tần Trình đeo hai vành mắt gấu trúc, lái xe đi tìm người đại diện của mình, một lần nữa xác định hành trình cuối tuần.

Khóe miệng Từ Tấn co rút, hạn hán lời: "Cậu nhất định có thể tham gia giải Phi Thiên, khẳng định có thể, khẳng định có thể! Chuyện quan trọng nói ba lần, cậu đừng hỏi lại nữa được không, đại thiếu gia của tui?"

Máy bay vững vàng đáp xuống sân bay Thước Xã, giữa trưa cùng ngày, Dung Hủ trở về đoàn phim, tiếp tục quay cảnh diễn trong «Mê thành».

Hết chương 83

84. Chương 84

«Mê thành» quay một tháng, đã quay xong toàn bộ cảnh trong đó.

Lần này Dung Hủ từ giải Mẫu Đơn trở về, nhân viên đoàn phim đã bắt đầu dỡ bỏ một phần đạo cụ bày cảnh trong nhà, ngày hôm sau bọn họ liền rời khỏi thành điện ảnh Tượng Sơn, đến Hoành Điếm tiếp tục quay một phần ngoại cảnh.

Lúc Dung Hủ trở lại đoàn phim, đã là buổi chiều, diễn viên nhí mới tới ngày hôm qua đã vào đoàn phim, sắm vai Tiết Gia Triết lúc còn bé. Đứa nhỏ này là một ngôi sao nhí rất nổi tiếng mấy năm gần đây, dáng vẻ phấn điêu ngọc mài, hết sức đáng yêu, năm nay mới năm tuổi, nhìn qua hoàn toàn không thô ráp cứng rắn giống mấy bé trai khác, ngược lại yên tĩnh hệt như một cô bé.

Nhìn thấy Dung Hủ trở về, Viên đạo cười ha ha mỉm cười, giới thiệu bạn nhỏ với cậu: "Một lát Nhạc Nhạc sẽ diễn, Dung Hủ, cậu có muốn chỉ đạo một chút hay không? Vừa mới cầm thưởng trở về, nên làm một tấm gương cho bạn nhỏ người ta. Đây là bộ dạng khi cậu còn bé, cậu dắt Nhạc Nhạc tìm hiểu kịch bản một chút đi."

Dung Hủ mỉm cười gật đầu: "Được."

Sau đó Dung Hủ lại cúi đầu, liền nhìn thấy một cục bột phấn nộn rúc ở bên cạnh Viên đạo, chớp đôi mắt to, ngẩng cái đầu nhỏ, nghiêm nghiêm túc túc nhìn cậu.

Ngôi sao nhí có thể lăn lộn trong giới giải trí, cơ bản đều có một đôi cha mẹ rất biết quản lý, bọn họ đa phần là người trong giới, Nhạc Nhạc này cũng không ngoại lệ. Năm trước bạn nhỏ này diễn một tiểu hoàng tử, ra mắt dựa vào nhân vật kia, hiện giờ ở trong giới cũng đã được một năm, tuổi tuy rất nhỏ, nhưng cũng không phải hoàn toàn khờ dại hồn nhiên.

Bạn nhỏ nhẹ nhàng hô "anh Dung Dung", nhìn khuôn mặt như cục bột trắng kia tươi cười, Dung Hủ nhẹ nhàng mỉm cười, ngồi xổm xuống, dịu dàng nói rằng: "Lập tức liền quay phim, chúng ta đi xem kịch bản nhé, có được không?"

Cách đó không xa, mẹ đứa nhỏ đang nhìn con trai của mình, vừa lòng gật đầu.

Chờ đến chạng vạng, sắc trời chuyển tối, cảnh diễn của Nhạc Nhạc chính thức bắt đầu.

Dung Hủ đứng ở cạnh phim trường, nhìn tổ đạo cụ dời tảng đá lớn đã làm tốt lại đây, đặt ở trên người Nhạc Nhạc và một nữ diễn viên. Nữ diễn viên đó cũng vào đoàn chung ngày với Nhạc Nhạc, cảnh diễn của hai người chính là cảnh hôm nay, diễn thời thơ ấu của Tiết Gia Triết.

Đàm Dương Hiên biết người bạn đại học của mình khi còn bé trải qua một lần động đất, thiếu chút nữa chết trong cơn động đất đó, cũng biết cha mẹ y đã ly hôn khi y còn bé, nhưng không biết, sở dĩ cha mẹ Tiết Gia Triết ly hôn, chính là bởi vì trong cơn động đất, cha của y vứt bỏ mẹ con hai người, một mình chạy trốn.

Vào buổi tối đó, động đất đột nhiên ập đến, đất rung núi chuyển, thành thị một mảnh hỗn loạn.

Sáng hôm đó, Tiết Gia Triết còn cùng cha mẹ nô đùa vui cười, giống như một ông cụ non nói về sau mình phải làm cảnh sát, muốn trở thành nam tử hán đội trời đạp đất. Nhưng ngắn ngủn mười tiếng sau, bọn họ bị chấn động mãnh liệt làm bừng tỉnh. Mẹ điên cuồng vọt vào phòng bé, ôm cậu bé vào trong ngực, mà cha của bé thì chạy trốn cùng bọn họ.

Lúc sắp chạy trốn khỏi nhà, trần nhà đột nhiên sập xuống, mẹ cậu bé bị vài tảng đá lớn đè, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ ra một không gian, để con trai tránh ở trong đó. Khi đó, cha của cậu bé đứng ở cửa nhà, nhanh chóng vươn tay cứu viện bọn họ.

Cậu bé mờ mịt hô: “Ba ba!”

Mẹ của cậu cũng lớn tiếng nói: “Mang Gia Gia đi!”

Mẹ hao hết toàn lực đẩy cậu lên, cha cũng nhanh chóng vươn tay phải ra kéo. Nhưng mà, ngay trong tích tắc, lại là một tảng đá lớn đập xuống, nện ngay bên chân cha cậu. Tiết Gia Triết đã sắp đụng tới tay cha, nhưng mà ngay sau đó, người cha lập tức rụt tay về, xoay người bỏ chạy.

Bé con nho nhỏ còn chưa hiểu việc này có ý nghĩa thế nào, nhưng mà mẹ của cậu lại trợn to hai mắt, tuyệt vọng nhìn bóng dáng chồng, giống như cho tới hôm nay mới quen biết người đàn ông này.

Sau đó, là bị chôn trong đống đá ba ngày ba đêm.

Tiết Gia Triết bị mẹ giấu ở trong lòng, không có nước, không có đồ ăn, sau khi người mẹ khô cạn đến mức ngay cả nước bọt cũng không phân bố ra được, người phụ nữ kia cầm đá vụn cắt rách cánh tay mình, để con trai uống máu mình.

Ba ngày sau, bọn họ được cứu ra, một người thành niên ba ngày không ăn không uống cũng không có vấn đề lớn, nhưng một đứa bé lại chống đỡ không nổi.

Chân trái người mẹ bị đè dưới tảng đá lớn, cuối cùng phải chặt đứt mới ra được, từ đó về sau thiếu một chân. Mà người mang danh là cha kia lại đứng ở bên cạnh giải phóng quân, lo lắng nhìn hai mẹ con họ được cứu ra. Cuối cùng, cha mẹ hòa bình ly hôn, người đàn ông đó cắt hộ khẩu, mỗi tháng yên lặng gửi tiền cho mẹ con hai người.

Số tiền kia mẹ Tiết Gia Triết chưa bao giờ dùng qua, toàn bộ đều gửi trong ngân hàng, trước khi chết đưa chi phiếu cho con trai, nói với con trai: “Con không nợ ông ta, mẹ cũng không nợ, nếu con bằng lòng, có thể dùng số tiền kia, nếu không muốn, cũng có thể trả số tiền kia cho ông ta.”

Một năm trước khi mẹ Tiết Gia Triết bệnh chết, từ đó về sau, Hải thành xuất hiện sự kiện giết người liên hoàn.

Cảnh này quay sáu lần, rốt cuộc Viên đạo mới vừa lòng. Dù sao vẫn là con nít, dù diễn xuất có không tồi, thì cũng luôn xuất hiện một ít chuyện khó có thể dự phòng xảy ra. Hơn nữa nữ diễn viên sắm vai mẹ Tiết Gia Triết, lúc diễn cảnh khóc cũng bị Viên đạo NG hai lần.

Trong kịch bản, mẹ Tiết không thèm để ý mình bị chồng vứt bỏ, không thèm để ý chồng vứt bỏ mình mà đi, nhưng cô lại rất để ý, người đàn ông mà cô đã từng yêu, thế mà ngay cả con của mình cũng có thể vứt bỏ. Cô sống hay chết cũng không sao, nhưng con trai cô lại không thể chết được.

Vì thế người mẹ kiên cường ấy bất lực khóc mấy phút đồng hồ, liền dừng nước mắt, đối diện hiện thực bị đè dưới phế tích.

Loại cảnh thân tình này trong phim điện ảnh là một quả bom hẹn giờ, cũng là cảnh tình cảm hiếm có trong «Mê thành». Viên đạo cố gắng đạt tới hiệu quả phiến tình, chờ quay đến lần thứ sáu, ngay cả nhân viên đoàn phim nhìn cũng có chút chua, ông mới vừa lòng cười cười, qua đoạn này.

Rất nhanh, tổ đạo cụ bắt đầu thu dọn đồ đạc, cảnh của bạn nhỏ và nữ diễn viên cũng hoàn toàn chấm dứt.

Trước khi bé con rời khỏi đoàn phim, cố ý sải cặp chân nhỏ chạy tới, đưa cho Dung Hủ một khối socola, cũng đưa kẹo cho tất cả mọi người trong đoàn phim. Dung Hủ cũng không biết đây là ý của chính bé con, hay là ý của người mẹ đại diện của bé, nhưng nhìn bạn nhỏ đáng yêu tinh xảo như vậy, cậu nhịn không được mà mỉm cười, xoa xoa mái tóc mềm mại kia.

Sau khi Nhạc Nhạc rời khỏi đoàn phim, Dung Hủ đã trang điểm xong, chuẩn bị quay phân cảnh trong nhà cuối cùng.

Nhìn bóng dáng bạn nhỏ, La Thiến cảm khái nói: "Lại nói, loại nhân vật có nhân tính phức tạp thế này, là dễ lấy giải thưởng nhất. Tiểu Hủ, cậu đóng hai bộ phim, hình như không có phim nào mà tình cảm là chính cả. Có muốn đóng không?"

Phim mà tình cảm là chính, phần lớn là phim văn nghệ, bình thường thì điện ảnh đều trọng điểm ở đắp nặn nhân vật, chứ không phải kể chuyện, cho nên càng dễ làm nổi bật diễn xuất của diễn viên, càng dễ dàng lấy giải thưởng.

Đời trước Dung Hủ quay không ít phim như vậy, bộ phim «Mộ Thanh» của Tần Trình năm đó, chủ yếu cũng là đắp nặn Lục Mộ Thanh, khiến hắn lấy được rất nhiều giải thưởng ảnh đế lớn.

Nghe vậy, thiếu niên suy tư một khắc, cười nói: "Là chỗ anh La có tin tức sao?"

La Thiến lập tức sửng sốt: "Tiểu Hủ, làm sao cậu biết?"

Dung Hủ khẽ nhướn mi: "Bằng không, sao chị tiểu Thiến lại đột nhiên nói chuyện này?"

La Thiến ha ha nở nụ cười: "Anh La nói với tôi hôm qua, có một kịch bản không tồi, đang lo lắng có nên nhận hay không."

Nghe La Thiến nói xong, Dung Hủ hơi ngẩn ra, lúc này mới hiểu rõ sự việc từ đầu đến cuối.

Ngày hôm qua sau khi Dung Hủ cầm hai cái cúp Mẫu Đơn, có ba phim truyền hình và hai đoàn phim điện ảnh, đều gửi lời mời cho cậu. Nhân vật mà ba bộ phim truyền hình đưa ra đều là nam chính, có một bộ thậm chí còn là đạo diễn Quách đạo của «Tranh giành» tự mình đạo diễn. Lão nhân gia ngày hôm qua trên lễ trao giải chẳng lộ ra chút tiếng gió nào cho Dung Hủ, nhưng lại âm thầm trực tiếp gửi thông cáo.

Ba bộ phim truyền hình đó đều là chế tác lớn năm nay, có thể giúp Dung Hủ gia tăng độ quốc dân. Nhưng mà La Chấn Đào càng coi trọng hai bộ phim điện ảnh kia, một bộ trong đó là phim chiến tranh, kể một câu chuyện gián điệp vào thời kì nội chiến thế kỷ mười chín, có hình tượng gốc từ người thật.

«Mai phục» thành công được rất nhiều người sản xuất chú ý tới, bộ phim truyền hình này đầu tư không nhiều lắm, nội dung cũng tương đối cẩu huyết, nhưng trên việc đắp nặn nhân vật lại vô cùng thành công. Đạo diễn phim gián điệp kia mời Dung Hủ, cũng là muốn cậu sắm vai một nhân vật cùng loại với Hoắc Hi: bản thân là quan lớn quốc đảng, sau lưng lại là cơ sở ngầm của đảng ta.

Quen biết Dung Hủ đã hơn một năm, La Chấn Đào vẫn tương đối hiểu biết cậu, biết nghệ nhân nhà mình hẳn là trong khoảng thời gian ngắn không muốn đi nhận nhân vật hình tượng trùng lặp, bởi vậy căn bản không nhắc tới kịch bản này.

La Chấn Đào tương đối để ý một kịch bản khác, đạo diễn là đại đạo phim văn nghệ nổi tiếng quốc tế Hứa Sanh, từng đạt được mấy lần giải Kim Phượng và đề cử Oscar, còn từng hai lần lấy giải đạo diễn xuất sắc nhất Berlin.

Hứa lão ở trong giới có địa vị hơn xa Viên đạo, Viên đạo mặc dù có cái biệt danh là "Viên đạo diễn thưởng", bởi vì mỗi lần ông đều có thể lấy được giải đạo diễn xuất sắc nhất, nhưng ông nhận được đều là mấy giải thưởng hạng hai, hạng ba, đề cử đạo diễn xuất sắc nhất giải Kim Phượng mỗi năm đều chỉ có một lần. Nhưng Hứa lão lại là người đại biểu phái học viện nổi tiếng.

Có Hứa lão, bộ phim đó trên cơ bản đã đạt được vé vào cửa ba giải thưởng lớn thế giới, có thể nhận thưởng hay không là một chuyện, nhưng ít ra có thể được một vài cái đề cử..

Dung Hủ hơi suy tư một khắc, nói: "Chị tiểu Thiến, chị bảo anh La gửi kịch bản cho tôi đi, tôi xem xem."

La Thiến phút chốc sửng sốt: "Nhưng tiểu Hủ, bộ phim đó cuối tháng sau liền khởi động máy, nếu chúng ta nhận, cậu căn bản không có thời gian nghỉ ngơi."

Dung Hủ cười nhạt nâng mắt: "Kịch bản tốt cũng không chờ người."

Một câu, liền khiến La Thiến im bặt không nói nữa, tận đến khi Dung Hủ đứng dậy đi quay, cô mới vỗ hai má nóng lên của mình, nhỏ giọng nỉ non giống như thôi miên: "Mình là trợ lý của Dung Dung, là trợ lý trợ lý trợ lý của cậu ấy, mình phải bình tĩnh, mình không thể mê trai, mình không thể… A a a a dễ nhìn như vậy đáng yêu như vậy, sao có thể không mê QAQ!"

Nói xong, La Thiến nhanh chóng ôm bình nước đi đến phim trường, chờ đưa nước cho Dung Hủ.

Thời gian vội vàng qua, đoàn phim «Mê thành» rời khỏi thành điện ảnh Tượng Sơn, đi tới Hoành Điếm, tiếp tục quay một phần ngoại cảnh. Cuối tuần, bọn họ lại liên tục chiến đấu ở các chiến trường thành phố S, quay đoạn ngoại cảnh cuối cùng.

Cùng lúc đó, giải Phi Thiên rốt cuộc cũng đến. Dung Hủ rời khỏi thành phố S trước một ngày, bay đến thành phố B, chuẩn bị tham gia lễ trao giải thứ hai của mình. Buổi tối trở về nhà, cậu mở cửa, kinh ngạc nhìn thấy một mảnh tối tăm ——

Tần Trình không ở nhà.

Trong lòng giật mình sửng sốt, mày chậm rãi chau lại, Dung Hủ khẽ hít một hơi.

"«Trang hoa la» hình như là hai ngày này khởi động máy nhỉ?"

Phim mới của Lưu lão tên là «Trang hoa la», chính là bộ phim kế tiếp của Tần Trình. Bộ phim điện ảnh này lấy cảnh bên ngoài rất nhiều, thác nước mà trước đó Tần Trình đi xem, cũng là một cảnh cần có trong phim. Tuy rằng cũng không vừa lòng cái thác nước ở thành điện ảnh Tượng Sơn, nhưng mà theo Tần Trình nói, mấy ngày hôm trước Lưu lão đã lựa chọn thác nước Cửu Long, quyết định quay ở nơi đó.

Nghi thức khởi động máy của «Trang hoa la» không có công bố ra ngoài, cũng không có bất cứ truyền thông nào biết, bộ phim điện ảnh đầu tư hơn bốn trăm triệu này, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà khởi động máy.

Trong lòng không biết là tiếc nuối hay là mất mát, Dung Hủ một mình một người nấu chút cơm chiều, sau khi rửa mặt một phen, liền tới phòng chiếu phim. Mở ngăn tủ kia ra, Dung Hủ nhìn hàng cúp chỉnh chỉnh tề tề bên trong, chăm chú nhìn hồi lâu, nhịn không được vươn tay, vuốt ve những cái cúp rực rỡ tinh xảo đó, yên tĩnh cười khẽ.

Sáng sớm ngày hôm sau, La Chấn Đào đón Dung Hủ đến Hoa Hạ Entertainment làm tạo hình. Buổi tối sáu giờ, một chiếc xe hơi màu đen từ cao ốc Hoa Hạ Entertainment lái ra, hai mươi phút sau, vững vàng đến hội trường.

Dung Hủ rất nhanh hội hợp với đoàn phim «Mai phục», không có một chút khác biệt nào với giải Mẫu Đơn tuần trước, vẫn là Trịnh đạo, Trương Đồng Đồng, Dịch Lan. Có điều lần này, Dung Hủ lại không cần cùng vào hội trường với «Tranh giành» nữa, bởi vì tối hôm nay cậu chỉ đạt được đề cử người mới xuất sắc nhất, nhân vật đề cử là Hoắc Hi.

Nhưng mà giờ phút này, tất cả mọi người đều không biết, một chuyến máy bay đến trễ sáu giờ, rốt cuộc đến sân bay thủ đô. Một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ từ lối đi VIP nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe, lên xe. Dọc theo đường đi, tiểu trợ lý ngồi ở phía trên lái xe nín thở, không dám nói một chữ, người đại diện ngồi ở phía sau bên phải cũng thành thành thật thật mà cúi đầu, làm bộ không tồn tại.

Qua năm phút đồng hồ, Từ Tấn nhẹ nhàng nói rằng: "… Kỳ thật, đó cũng là chuyện không thể khống chế, tôi cảm thấy có thể là ông trời không muốn cho cậu tham gia giải Phi Thiên…" Nói đến đây, người đại diện kim bài đột nhiên ý thức được mình nói sai, hắn biến sắc, nhanh chóng sửa miệng: "Không không không, cậu xem, Tần Trình, chúng ta chỉ không kịp tham gia thảm đỏ thôi, hiện tại cậu đến, vừa vặn là lễ trao giải! Tới sớm không bằng tới đúng lúc, chúng ta rất vừa vặn…"

“Ting ting —— ”

Xe mãnh liệt ngừng lại, trở thành một thành viên trong đại quân kẹt xe.

Từ Tấn: “…”

Tần Trình hạ mắt, giọng điệu thản nhiên nói rằng: “Đến không được thì làm thế nào.”

Từ Tấn chỉ cho rằng đối phương đang lo lắng chuyện lễ trao giải, liền giải thích: “Buổi sáng lúc máy bay đến trễ tôi đã xác nhận với tổ ủy, nếu cậu không thể đến, sẽ có một diễn viên lên đài trao giải giúp cậu.”

Tần Trình: “…”

Từ Tấn: “…?” Sao không khí hình như có hơi lạnh?

Cùng lúc đó, Dung Hủ đang ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn sân khấu.

Giải Phi Thiên, chính thức bắt đầu.

Hết chương 84

Tần Tranh Tranh: bảo bảo muốn đi trao giải! Trao giải trao giải trao giải!!!

Dung Dung: tham gia lễ trao giải-ING.

85. Chương 85

Khác với giải Mẫu Đơn, giải Phi Thiên cũng không có tận lực phân chia ra phim chiếu tuần và phim chiếu ngày. Tất cả phim truyền hình đều tính làm một loại, cùng đạt được đề cử. Đồng thời, giải người mới xuất sắc nhất Phi Thiên lấy phim truyền hình phát sóng hàng ngày làm chuẩn, bởi vậy lần này Dung Hủ chỉ dựa vào «Mai phục» đạt được đề cử giải thưởng này.

Ngay từ đầu vẫn là trao các loại giải thưởng kỹ thuật, «Mai phục» là nhân tài kiệt xuất trong số các phim chiếu tuần năm nay, nhưng so sánh với «Tranh giành», vẫn có chênh lệch nhất định.

Dưới tình huống cả hai bên đều đạt được đề cử, «Tranh giành» theo lý đương nhiên mà trở thành người thắng lớn cuối cùng, đạt được vô số giải thưởng.

Hiện trường giải Phi Thiên, không ngừng vang lên ca khúc chủ đề «Tranh giành», nhân viên đoàn phim vui mừng lên đài lĩnh thưởng. Âm nhạc hùng hồn bàng bạc trong tiếng vỗ tay của khán giả càng có vẻ bao la hùng vĩ, chờ giải kỹ thuật chấm dứt, «Mai phục» chỉ đạt được một giải đạo cụ tốt nhất, «Tranh giành» lại đạt được bốn giải thưởng.

Bên đoàn phim «Tranh giành» là một trời náo nhiệt, tuy nói tính tình Quách đạo rất ngạo kiều, nhưng giờ phút này cũng khó giấu vui vẻ.

Nhìn cảnh tượng vui sướng bên phía bọn họ, Trịnh đạo nhẹ nhàng cười một tiếng, nhỏ giọng nói với Dung Hủ: "Trước kia tôi đã từng làm trợ lý cho Quách đạo, không lâu, chỉ làm một tháng."

Dung Hủ khẽ kinh ngạc: "Trịnh đạo, tôi chưa từng nghe qua chuyện này."

Trịnh đạo cười nói: "Thời gian rất ngắn, khi đó tôi còn trẻ, chỉ một tháng, cho nên trong giới có rất nhiều người cũng không biết. Tôi nghe nói, Quách đạo gửi thông cáo cho cậu, hy vọng cậu trở thành nam chính bộ phim tiếp theo của ông ấy, mà cậu cự tuyệt à?"

Dung Hủ không ngờ chuyện này ngay cả Trịnh đạo cũng biết, có điều loại chuyện này vốn là bí mật công khai trong giới. Phim của Quách đạo luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người trong giới phim truyền hình, bao nhiêu minh tinh chen rách đầu cũng muốn vào, mọi người chú ý chuyện này cũng là đương nhiên.

"Bởi vì trước đó gặp được một kịch bản không tồi, cho nên không nhận phim của Quách đạo, tôi cũng rất tiếc." Giọng thiếu niên nhu hòa, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo mỉm cười, ánh mắt trấn định, hết sức thong dong.

Lời này Dung Hủ nói rất cẩn thận, cũng biểu đạt ý tiếc nuối của mình. Sở dĩ cậu không nhận phim của Quách đạo không phải là bởi vì phim của Quách đạo không tốt, mà là bởi vì trước đó đã quyết định lịch trình, bị đụng thời gian.

Lời này bảy phần thật, ba phần giả, nhưng phối hợp với ánh mắt mất mát của Dung Hủ, lại tương đối chân thật.

Trịnh đạo cười ha ha, nói rằng: "Vậy quả thật rất tiếc nuối."

Hai người lại hàn huyên chốc lát, thời gian vội vàng trôi qua, tiết mục hát trên đài cũng chậm rãi đặt dấu chấm hết.

Khi nữ ca sĩ kia chậm rãi đi xuống sân khấu, di động trong túi Dung Hủ bỗng nhiên rung một cái. Cậu lấy điện thoại di động ra, nhìn chữ trên đó hơi ngẩn ra, lát sau mới mỉm cười, hồi âm: [kỳ thật cũng không phải quá khẩn trương.]

Tin nhắn của Diệp Kiều gửi lại rất nhanh: [lần này cũng không phải là tôi trao giải cho cậu, thật sự không

khẩn trương ư? Ha ha, nếu lại lấy được giải, nên mời khách ăn cơm! Lần này ngay cả đề cử tôi cũng không có, chuyên môn theo ké, cậu và chị Mộng Lam, anh Đổng, đều phải mời khách!]

Hôm nay trên giải thưởng Phi Thiên, đoàn phim «Tranh giành» lại ôm đồm các đề cử phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất, nhưng mà, lại không có nam phụ xuất sắc nhất. Diệp Kiều không có đạt được đề cử, như hắn đã nói, lần này hắn là chân chính đi theo ké.

Tới thế giới này cũng gần một năm, bạn tốt của Dung Hủ không nhiều lắm. Đoàn phim «Mai phục» bởi vì chuyện Hàn Dương Hạo, tất cả mọi người có chút giữ kẽ, giao tình không sâu. Nhưng ở đoàn phim «Tranh giành», khi đó Dung Hủ còn là một người mới, tất cả diễn viên và nhân viên đều rất quan tâm cậu, đến hiện tại, tình cảm của mọi người đều không tồi, cũng thường xuyên âm thầm lui tới.

Về phần «Tầng mây màu đen» và «Mê thành»…

Trong đoàn phim «Mê thành», quan hệ của Dung Hủ và Bách Tích Văn không tồi, lại không có lui tới với Nhâm Thư Chỉ, Mã Tề. Mà đoàn phim «Tầng mây màu đen» mặc dù nhiều người nổi tiếng, nhưng cũng chỉ là khách mời, Dung Hủ với bọn họ nhiều nhất là bèo nước gặp gỡ, có người ngay cả mặt mũi cũng không gặp. Có điều, cậu lại có quan hệ không tồi với… nam số hai của «Tầng mây màu đen»

Khóe môi không tự chủ được hơi hơi cong lên, Dung Hủ cụp mắt, trong đầu hiện ra bóng dáng một người đàn ông.

Quan hệ giữa cậu và người kia, là thật sự không tồi…

Rất tốt.

Trên đài, người dẫn chương trình lại một lần nữa đứng trước micro, cười nói về các phim truyền hình trong một năm qua với người ở dưới đài. Người dẫn chương trình này là một người nổi tiếng trong giới, nói năng vui vẻ, hài hước, thường xuyên chọc cho sân khấu nói cười rộn rã.

Nhưng mà trước TV, Trang Tiểu Liễu lại làm thế nào cũng cười không nổi.

Làm fan trung thành của Dung Hủ, bắt đầu từ «Tranh giành», Trang Tiểu Liễu đã theo ngôi sao mới đó, một đường nhìn Dung Hủ đi đến địa vị hiện tại. Lúc trao giải Mẫu Đơn, Trang Tiểu Liễu cũng thực khẩn trương, nhưng vẫn có chút yên lòng, dù sao thì nhân khí của Dung Hủ đặt ở nơi đó, lại tự mình đến hiện trường lễ trao giải, giải Mẫu Đơn lấy nhân khí làm trọng, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, Dung Hủ nhất định có thể nhận giải.

Nhưng mà giải Phi Thiên lại vô cùng coi trọng ý kiến của bình thẩm chuyên nghiệp, không chỉ nhìn nhân khí…

"A a a! Dung Dung!!!"

Trên màn ảnh TV, Dung Hủ mỉm cười, phất phất tay về phía màn ảnh, mặt mày xinh đẹp giống như trăng rằm, tuấn tú nho nhã.

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng vào nhóm fan, quả nhiên! Tất cả fan đều đang thảo luận một màn vừa rồi.

[Dung Dung! Dung Dung của tui! Thiệt đẹp đẹp đẹp! Bộ lễ phục màu nâu đỏ hôm nay càng dễ nhìn có được không (gào thét-ing)! Làn da sao mà sao mà trắng! Sao mà sao mà trắng!!!]

[vừa rồi Dung của tui cười với tui XD]

[là cười với tui mà, bộ dạng Dung Dung phất tay thật đáng yêu ~ thiệt moe!]

Trang Tiểu Liễu nhanh chóng gia nhập nhóm tán gẫu, kích động nói chuyện phiếm với mọi người, nhưng mà đúng lúc này, lại nghe người dẫn chương trình trong TV vẫn luôn khôi hài chọc cười bỗng nhiên chuyển đề tài, cười nói: "… Bất luận là «Mai phục» hay là «Tranh giành», trong một năm qua, rất nhiều ngôi sao mới lóe ra ánh sáng, trở thành một bộ phận tạo ra mỗi một tác phẩm xuất sắc. Giải thưởng được trao tiếp theo, tự nhiên là có liên quan đến người mới. Nói thật, tôi cảm thấy giải thưởng này căn bản không cần do dự, người nhận giải là ai? Nhất định là…"

Người dẫn chương trình thở mạnh một cái, camera lướt qua trên mặt vài người đề cử dưới đài, hắn lại cười ha ha, nói: "Nhất định là tôi rồi!"

Hiện trường vang lên tiếng cười.

"Ý, hình như tôi không đạt được đề cử nhỉ? Đạo diễn, xảy ra chuyện gì, có phải lầm rồi hay không?"

Người dẫn chương trình này nửa năm trước cũng làm khách mời một bộ phim truyền hình, nếu muốn nói, hắn cũng thật sự có tư cách đạt được đề cử người mới xuất sắc nhất. Nhưng nhân vật của hắn trước hết không đề cập tới việc không nổi bật, tổng cộng chỉ lên sân khấu mười lăm giây, lời thoại cũng không vượt qua mười chữ, cái này nếu có thể đề cử, vậy giải Phi Thiên có thể bị khán giả mắng tới chết.

Có điều, loại trò cười này tự nhiên là rất khuấy động không khí. Ngay cả Trang Tiểu Liễu cũng bị hắn chọc cười, tâm tình khẩn trương cũng hơi thả lỏng.

Đúng lúc này, người dẫn chương trình vẻ mặt mất mát đi sang bên cạnh hai bước, giọng điệu bất đắc dĩ nói rằng: "Không có đề cử của tôi, chương trình hôm nay khẳng định có chỗ nào xảy ra vấn đề rồi. Thôi thôi, lần sau tôi lấy giải thị đế luôn, có đúng không, Lý Nghiêu?"

Tổ đạo diễn lập tức cho Lý Nghiêu một cảnh.

Lý Nghiêu là tiểu sinh hạng một đang hot của Hoa Hạ, năm trước cầm giải thị đế Phi Thiên, năm nay lại

được đề cử thị đế, là đối thủ cạnh tranh cực mạnh của Đổng Tranh đêm nay. Người dẫn chương trình đột nhiên cho hắn màn ảnh, hắn tự nhiên không có buông tha cơ hội, lộ ra một nụ cười hoàn mỹ anh tuấn, kích lên tiếng thét chói tai hoan hô của fan.

Dưới sân khấu, Dung Hủ nhìn cảnh tượng này, chậm rãi híp mắt, dường như đã nhận ra một chút không đúng.

Mà trong đoàn phim «Tranh giành», Quách đạo cũng như có điều suy nghĩ mà nhìn người dẫn chương trình kia, trầm tư một khắc, thấp giọng nói rằng: "Hắn đang kéo dài thời gian."

Người dẫn chương trình đó vẫn luôn kéo dài thời gian, chậm chạp không tiến vào phân đoạn trao giải kế tiếp. Nếu nói hắn muốn nhử mồi, đề cao rating, vậy hẳn là nên dừng lúc trao giải thị hậu thị đế, giải đạo diễn và giải phim truyền hình. Nhưng hiện tại chỉ là một giải người mới xuất sắc nhất, mà người dẫn chương trình lại kéo dài —— vậy có chút không quá bình thường.

Dung Hủ nở nụ cười, không có nhiều lời.

Quách đạo lại nói với Đường Mộng Lam: "Hẳn là xảy ra vấn đề."

Cơ mà chuyện này tự nhiên là không thể chứng thật, sau khi lại trêu chọc nói mấy câu, người dẫn chương trình bỗng nhiên trở lại đề tài chính. Hắn đỡ đỡ tai nghe trong lỗ tai, cười nói: "Trao giải kế tiếp chính là người mới xuất sắc nhất, là ngôi sao mới nào có thể nhận được vinh dự này? Chúng ta cùng mời người trao giải đêm nay!"

Trước TV, nhóm fan Dung Hủ kích động nắm chặt nắm tay, thấp thỏm chờ đợi giải thưởng công bố.

Fan CP Lan Diêu cẩn thận tìm kiếm bóng dáng Diệp Kiều trên màn hình TV, khi các cô phát hiện Diệp Kiều còn ngồi ở đoàn phim «Tranh giành», cùng vỗ tay với những người khác, các cô sôi nổi thất vọng thở dài: "Lần này thái tử điện hạ không thể làm khách quý trao giải rồi…"

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt chậm rãi dừng lại, tiếng nhạc quen thuộc từ trong loa chậm rãi phát ra. Hiện trường lễ trao giải, khán giả nhìn về phía sau sân khấu, chỉ thấy màn hình chậm rãi kéo ra hai bên, ánh sáng phía sau hơi có vẻ ảm đạm, cách một cái sân khấu nhìn từ xa xa, cũng không thể thấy rõ.

Mà khán giả trước TV, thì có thể nhìn rõ ràng hơn một chút. Màn ảnh trực tiếp kéo gần, một bóng người cao lớn từ trong bóng tối chậm rãi đi tới. Trang Tiểu Liễu chỉ nhìn thoáng qua, liền cúi đầu tiếp tục chơi di động nói chuyện phiếm. Cô không có hứng thú gì với khách quý trao giải này, phỏng chừng là người nhận giải người mới xuất sắc nhất năm trước.

Nhưng mà, ngay khi Trang Tiểu Liễu cúi đầu lướt weibo, đột nhiên nhìn thấy trên màn hình di động hiện ra một đám khung trò chuyện!

[Thanh Thủy Nghi:!]

[Bắc Minh có cá:!!]

[Hừng hực:!!!]

…

Trang Tiểu Liễu: "…???"

Cô mở nhóm trò chuyện ra nhìn vài lần, phát hiện tất cả mọi người đều đang gõ dấu chấm than, dấu chấm than còn một cái nhiều hơn một cái.

"Kích động đến ngay cả nói cũng không nói ra được hả? Chuyện gì kích động như vậy…" Thuận miệng cảm khái một câu, Trang Tiểu Liễu không chút để ý mà ngẩng đầu, sau đó khi nhìn thấy người đàn ông trên màn hình TV, cô đột nhiên mở to hai mắt: "!!!"

Hiện trường giải Phi Thiên, có một khoảnh khắc yên tĩnh tuyệt đối.

Khán giả thì còn đỡ, kinh ngạc chốc lát liền khôi phục bình thường, dùng tiếng vỗ tay điên cuồng kích động để diễn tả sự kinh ngạc của mình. Mà tất cả minh tinh và người trong giới được mời đến, thì đều giật mình tại chỗ, ngay cả mấy vị đạo diễn như Quách đạo cũng khiếp sợ nhìn người đàn ông đứng ở giữa sân khấu, dường như không thể tin được hai mắt của mình.

Trong đoàn phim «Mai phục», thiếu niên thanh nhã khẽ mở to hai mắt, con ngươi trong suốt hơi hơi chấn động, ngồi thẳng người, gắt gao ngưng mắt nhìn người ở trên đài. Chỉ thấy một người đàn ông tuấn mỹ thanh lãnh bình tĩnh đi tới trước micro, một tay hắn nâng lên, nhẹ nhàng đỡ đỡ micro, ánh mắt bình tĩnh lướt qua dưới sân khấu.

Tầm mắt của hắn tạm dừng một chút ở chỗ đoàn phim «Mai phục», nhưng rất nhanh dời đi.

Giây tiếp theo, giọng nam trầm thấp từ tính vang vọng toàn trường: "Thực vinh hạnh được làm khách quý trao giải, tới sân khấu của giải thưởng Phi Thiên…"

"Tôi là Tần Trình."

Gần như chỉ trong nháy mắt, trên internet, điên cuồng hiện lên một câu ——

[a a a a a a a a tôi nằm mọp luôn rồi! Giải Phi Thiên thật good! Thật biết chơi! Thật sự biết chơi!!!]

Hết chương 85

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cu-tinh-van-dinh